ATLAS STVOŘENÍ

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

O AUTOROVI:

Adnan Oktar, píšící pod pseudonymem Harun Yahya, se narodil v Ankaře roku 1956. Od 80.let publikoval mnoho knih týkajících se témat víry, vědy a politiky. Je dobře znám jako autor důležitých děl odhalujících podvádění evolucionistů, jejich neplatná tvrzení a temná spojení mezi darwinismem a takovými krvavými ideologiemi jako fašismus a komunismus.

Všechny autorovy práce sdílejí společný záměr: předávat poselství Koránu, pobízet čtenáře, aby uvážili zásadní témata spojená s vírou jako je existence a jednota Alláha a věčnost; a odhalit slabé základy nenáboženských systémů a převrácených ideologií. Jeho přes 300 děl přeložených do 63 odlišných jazyků má rozsáhlou čtenářskou základnu po celém světě.

Z vůle Alláha budou knihy Haruna Yahyi prostředkem, skrze který lidé jedenadvacátého století dosáhnou míru, spravedlnosti a štěstí, jež bylo přislíbeno v Koránu.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

ČTENÁŘI

Zvláštní pozornost je věnována zhroucení teorie evoluce, protože tato teorie tvoří základ všech neduchovních filosofií. Od chvíle, kdy Darwin odmítl skutečnost stvoření – a tedy Boží existenci – za uplynulých 140 let to způsobilo, že mnoho lidí opustilo svou víru nebo upadlo do pochybností.

Proto je podstatnou službou, velmi důležitou povinností, ukázat každému, že tato teorie je klam. Jelikož někteří čtenáři dostanou šanci číst pouze jednu z našich knih, myslíme si, že je důležité věnovat kapitolu ke shrnutí tohoto předmětu.

Všechny autorovy knihy vysvětlují témata ve světle koranických veršů, a zvou čtenáře k poznání Božích slov a žití podle nich. Všechna témata týkající se Božích veršů jsou vysvětlena tak, aby nezbyl prostor pro pochybnosti a otázky ve čtenářově mysli. Knihy upřímně, jednoduše a plynulým stylem zajišťují, že kdokoli, v kterékoli době a ze kterékoli společenské třídy je může snadno pochopit. Díky jejich účinnému a osvětlujícímu vypravování je lze přečíst na jedno posezení. Dokonce i ti, kdo přísně odmítají duchovno jsou ovlivněni fakty, jež tyto knihy dokumentují a nemohou popřít pravdivost jejich obsahu.

To vede k tomu, že všechny knihy autora lze číst jednotlivě, i diskutovat ve skupině. Čtenáři usilující profitovat z těchto knih shledají diskusi velmi užitečnou dovolujíce jim spojit své úvahy a zkušenosti.

Dále bude velkou službou islámu přispět k publikaci a čtení těchto knih, napsaných výhradně k potěšení Boha.

Všechny autorovy knihy jsou velmi přesvědčivé. Z tohoto důvodu zprostředkují pravé náboženství ostatním a nejefektivnějším způsobem je pobídnou k přečtení těchto knih.

Doufáme, že čtenář si projde odkazy na konci knihy. Jejich bohatý odkazový materiál k tématům spojeným s vírou je velmi užitečný a je radost ho číst.

V těchto knihách, na rozdíl od ostatních, nenajdete osobní názory autora, vysvětlení založená na pochybných zdrojích, styl nevšímavý k úctě a vážnosti posvátných předmětů ani beznadějné, pesimistické argumenty, jenž vyvolávají pochybnosti v mysli a odchýlení v srdci.

Všechny překlady Svatého Koránu z "Korán" od Ivana Hrbka, Akademia, přetisk 1.vydání

First English Edition published in October, 2006 / Second English Edition published in January, 2007
Third English Edition published in March, 2007 / Fourth English Edition published in April, 2007
Fifth English Edition published in May, 2007 / Sixth English Edition published in May, 2007
Seventh English Edition published in June, 2007 / Eighth English Edition published in July, 2007
Ninth English Edition published in August, 2007 / Tenth English Edition published in October, 2007
Eleventh English Edition published in May, 2008 / Twelfth English Edition published in July, 2008
Thirteenth English Edition published in November, 2008

Translated by: Carl Nino Rossini / Ronald Evans Edited by: Timothy Mossman

Published by: **GLOBAL PUBLISHING**
Talatpasa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İş Merkezi A Blok Kat 4
Okmeydani - İstanbul / Turkey Phone: (+90 212) 222 00 88

Printed and bound by: Ertem Matbaası in Ankara
Nasuh Akar Mahallesi 25. Sokak No: 19
Balgat - Ankara / Turkey Phone: (+90 312) 284 18 14

All translations from the Qur'an are from
The Noble Qur'an: a New Rendering of its Meaning in English
by Hajj Abdalhaqq and Aisha Bewley, published by Bookwork,
Norwich, UK. 1420 CE/1999 AH.

Abbreviation used:
(pbuh): Peace be upon him (following a reference to the prophets)

HARUN YAHYA

ATLAS STVOŘENÍ

O AUTOROVI

Nyní píšící pod pseudonymem HARUN YAHYA, narodil se v Ankaře v roce 1956, poté, co dokončil základní a střední školu v Ankaře, studoval umění v Istanbulu na univerzitě Mimar Sinan a filosofii na Istanbulské univerzitě. Od osmdesátých let publikoval mnoho knih s politickou, vědeckou a náboženskou tématikou.

Harun Yahya je dobře znám jako autor významných prací odhalujících podvod evolucionistů, jejich neplatná tvrzení a temná spojení mezi darwinismem a takovými krvavými ideologiemi jako jsou fašismus a komunismus.

Díla Haruna Yahyi, přeložená do 57 různých jazyků, tvoří sbírku celkem 45 000 stran s 30 000 ilustracemi.

Jeho pseudonym je tvořen jmény Harun (Áron) a Yahya (Jan Křtitel) na památku dvou významných proroků, kteří bojovali proti lidem s nedostatkem víry. Pečeť Proroka na obálkách jeho knih je symbolem spojeným s jejich obsahem. Představuje Korán (konečné zjevení) a Proroka Muhammada (pokoj a požehnání s ním), posledního z proroků. Pod vedením Koránu a Sunny (učení Proroka), si autor klade za cíl zkompromitovat fundamentální principy nenáboženských ideologií a mít "poslední slovo", jak zcela utichnou námitky proti náboženství. Používá pečeť Proroka (pokoj a požehnání s ním), který dosáhl konečné moudrosti a morální dokonalosti, jako znak zájmu nabídnout poslední slovo.

Všechna díla Haruna Yahyi mají tentýž cíl: předávat poselství Koránu, povzbuzovat čtenáře k úvaze o základních otázkách spojených s vírou, jako je Boží existence a jednota a věčný život; a odhalovat chabé základy nenáboženských systémů a perverzních ideologií.

Harun Yahya má čtenáře v mnoha zemích, z Indie do Ameriky, od Anglie po Indonézii, z Polska po Bosnu, od Španělska po Brazílii, z Malajsie do Itálie, z Francie do Bulharska a Ruska. Některé z jeho knih jsou dostupné v angličtině, francouzštině, němčině, španělštině, italštině, portugalštině, urdštině, arabštině, albánštině, čínštině, svahilštině, hausa, zivehi (jíž se mluví na ostrově Mauricius), ruštině, srbochorvatštině, polštině, malajštině, ujgurské turečtině, indonézštině, bengálštině, dánštině a švédštině.

Vysoce ceněné po celém světě, tyto práce byly nástrojem znovunalezení Boha a zlepšení poznání své víry mnoha lidí. Moudrost a upřímnost jeho knih spolu s odlišným stylem snadným k pochopení přímo ovlivňují každého, kdo je čte. Ti, kdo tyto knihy berou vážně, již nadále nemohou obhajovat ateismus či jinou převrácenou ideologii nebo materialistickou filosofii, jelikož tyto knihy jsou charakteristické rychlými účinky, konečnými výsledky a nevyvratitelností. Dokonce pokud v tom budou pokračovat, bude to pouze sentimentální naléhavost, protože tyto knihy vyvracejí takové ideologie od samých základů. Všechna současná hnutí popření jsou nyní ideologicky poražena, díky knihám napsaných Harunem Yahyou. Toto je nepochybně následkem moudrosti Koránu a jeho osvícení. Autor skromně zamýšlí sloužit jako prostředek lidského hledání pravé Boží cesty. Žádný materiální zisk není cílem publikace těchto knih.

Ti, kdo povzbudí ostatní k přečtení těchto knih, otevírající jejich mysli a srdce a vedoucí je, aby se stali oddanými služebníky Boha, poskytují neocenitelnou službu.

Mezitím by bylo pouze ztrátou času propagovat jiné knihy, které pouze vytváří zmatek v lidských myslích, vedou je k ideologickému chaosu a zjevně nemají žádné silné a přesné účinky v odstraňování pochyb z lidských srdcí, jak ověřeno předchozí zkušeností. Je nemožné, aby knihy sloužící ke zdůraznění autorovy literární moci měly takový velký efekt, naopak jejich zbožným cílem je zachránit lidi před ztrátou víry. Ti, kdo pochybují mohou vidět, že jediným záměrem knih Haruna Yahyi je překonat nevíru a šířit morální hodnoty Koránu. Tento úspěch a vliv je vyjadřován přesvědčením čtenářů.

Jeden bod je nutno mít na paměti: hlavní příčinou pro pokračující krutost, konflikt a další utrpení velké většiny lidstva je ideologická převaha nevíry. To lze ukončit pouze ideologickou porážkou nevíry a předáním divů stvoření a koranické morálky tak, aby lidé mohli žít podle toho. Zvažujíce stav dnešního světa vedoucího do sestupné spirály násilí, pohoršení a konfliktu, musí být zjevně tato služba poskytnuta rychle a efektivně, než bude příliš pozdě.

V tomto úsilí knihy Haruna Yahyi hrají vedoucí úlohu. Z Boží vůle budou tyto knihy prostředkem, skrze něhož lidé 21.století dosáhnou míru, spravedlnosti a štěstí přislíbeného v Koránu.

ATLAS STVOŘENÍ

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

OBSAH

ÚVOD 14

1. CO JE ZKAMENĚLINA? 16

2. VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V SEVERNÍ A JIŽNÍ AMERICE 44

Vzorky zkamenělin objevené v USA 46

KOSTLÍN 48
LIST TOPOLU 50
REJNOK 52
SARDINKA 54
SLEĎ 56
KRAB 58
OKOUN 60
LIST ŠKUMPY 62
OKOUNEC 64
DVA SLEDI 66
TRILOBIT 68
SLEDI 70
STONOŽKA 72
MLADÝ KRÁLÍK 74
OKOUNEC 76
MOŘSKÝ JEŽEK 78
LISTY KLENU 80
PAKAPROVEC 82
SLEDI 84
LIST GINKA 86
SLEĎ 88
OKOUNEK 90
MIHULE 92
OKOUNEC 94
OCAS PSTRUHA 96
TOPOL 98
TIPLICE 100
SMRK 102
LAMPOVNÍK 104
BOROVICE TĚŽKÁ 106
OKOUN 108
SLEĎ 110
VRBA 112
LIST TOPOLU 114
LIST DUBU 116
VOSA 118
HROZNOVÝ LIST 120
SLEĎ A OKOUNEK 122
LIST ŠKUMPY 124
LEBKA SEVEROAMERICKÉHO MEDVĚDA . . 126
OKOUN 128
OKOUNEK 130
LIST HIKORY 132
SLEĎ 134
FÍKOVÝ LIST 136
SLEDI 138
POTÁPNÍK 140
LIST JÍROVCE MAĎALU 142
KAPRADÍ 144
OKOUN 146
SLEĎ 148
MOŘSKÁ JEHLA 150
LEBKA MEDVĚDA GRIZLYHO (ŠEDÉHO) 152
LIST BŘESTOVCE SE CVRČKEM 154
LEBKA NOSOROŽCE 156
KRÁLÍK 158
OKOUNEK, SLEĎ 160
VRBA 162
LIST VAVŘÍNU 164
SLEĎ A OKOUN 166

KRÁLÍK 168
LEBKA JELENA 170
ŽELVA 172
ŠKEBLE 174
ŽELVA 176
ŠKEBLE 178
MOŘSKÝ JEŽEK 180
HVĚZDICE 182

Vzorky zkamenělin nalezené v Kanadě 184

HIODON 186
VĚTEV SEKVOJE 188
HIODON 190
VĚTVIČKA SEKVOJE S MUCHNICÍ 192
BAHNÍK 194
VĚTVIČKA SEKVOJE S LISTEM HABRU
LIST 196
VĚTVIČKA SEKVOJE SE SEMENÍKY NA
VĚTVI 198
BŘÍZA 200
HLAVA LOSOSA 202
LIST GINKA A VĚTVIČKA SEKVOJE 204
LIST GINKA 206
LIST JILMU 208
LIST GINKO BILOBA 210
LIST OLŠE 212
HABR A LISTY JILMU 214
LISTY A ŠIŠKA METASEKVOJE ČÍNSKÉ 216
HUMR 218

Vzorky zkamenělin nalezené v Dominikánské republice 220

SVÍTILKA 222
SKÁKAVKA 223
LIMULODES 224
VEJCOMAR 225
ZÁKEŘNICE 226
ŠTÍREK 228
OKŘÍDLENÝ MRAVENEC 229
ČERVENÁČEK, STONOŽKA, A PAVOUK 230
PARAZITICKÁ VOSA A HRBILKA 232
BEZŽIHADLÁ VČELA 233
OKŘÍDLENÍ MRAVENCI, BEJLOMORKA 234
PAVOUK A PAVUČINA 235
BARKLICE 236
LÝKOŽROUT 237
LIMULODES 238
OKŘÍDLENÝ MRAVENEC 239
PAVOUK 240
MRAVENČÍ DĚLNICE 242
OKŘÍDLENÝ MRAVENEC 243
CHROSTÍK, SMUTNICE 244
OKŘÍDLENÝ TERMIT 245
MŠICE 246
PAVOUK A PAVUČINA 247
OKŘÍDLENÍ MRAVENCI 248
OKŘÍDLENÝ TERMIT 249
KOBYLKA 250
VEJCOMAR, PIDIKŘÍSEK 252
DRTNÍK 253
CIZOPASNÁ VOSA, CHVOSTOSKOK 254
VOSA Z ČELEDI KOVOVĚNKOVITÝCH 255
DRABČÍK 256
OKŘÍDLENÝ MRAVENEC 257
OKŘÍDLENÝ MRAVENEC, BEJLOMORKA 258
TIPLICE 260
HRBILKA 261
PAKOMÁR 262
SMUTNICE 263
PAVUČINA, PAMUCHNICE 264
CHVOSTOSKOK 265
HRBILKA 266
ŠKVOR, MRAVENČÍ DĚLNICE 268
LARVA SVÍTILKY 269
MOUCHA 270
PAMUCHNICE 271
NOSATEC, DRTNÍK 272
KOUTULE 273
CVRČEK, MŠICE 274
BEJLOMORKA 275
PAKOMÁR, BEJLOMORKA 276
SMUTNICE 277
DRTNÍK 278
PAMUCHNICE 279
STRUŽILKA 280
PISIVKA 281
JEPICE 282
NOSATEC 283
KOUTULE 284
CVRČEK, TIPLICE 285
NOSATEC 286
NYMFA STEJNONOŽCE 287
MERA 288
MRAVENEC 289
MRAVENEC DŘEVOKAZ 290
STÍNKA ZEDNÍ 291
ROZTOČ A LÝKOŽROUT 292
DRABČÍK 293
ZÁKEŘNICE 294
MRAVKOLEV 295
HOUSENKA 296
OKŘÍDLENÝ TERMIT 297
SMUTNICE 298
KROUŽILKA 300
ŠVÁB 301
VOSA 302
MOSKYT 303
MŠICOMAR 304

ZÁKEŘNICE 305
PLOŠTICE 306
ŠKVOR 307
MRAVENČÍ KRÁLOVNA 308
OKŘÍDLENÝ TERMIT 309

Vzorky zkamenělin objevené v Brazílii 310

KOBYLKA 312
ŠVÁB 313
MOUCHA 314
ŠVÁB 315
SARANČE 316
ZLATOOČKA (*Chrysopa*) 318
ŠTÍR 320
ŠVÁB 322
ŠVÁB 323
VODOMIL 324
SARANČE 325
ŠVÁB 326
SARANČE 327
SARANČE 328
KOBYLKA 329

Vzorky zkamenělin objevené v Peru 330

ŠKEBLE 332
ŠKEBLE 334
ŠKEBLE 336

Vzorky zkamenělin objevené v Argentině 338

Vzorky zkamenělin objevené v Chile 339

PLÁTEK ŠIŠKY BLAHOČETU (ARAUKÁRIE) 340
KRAB 342
ŠIŠKA BLAHOČETU 344
LEBKA KORMORÁNA 346
LEBKA KORMORÁNA 348
KRAB 349

3. VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V EVROPĚ 350

Vzorky zkamenělin objevené v Německu 352

GARNÁT 354
HADICE 356
MÁČKA SKVRNITÁ 359
LANGUSTA 360
GARNÁT 362
KOSTLÍN 364
NETOPÝR 366
HADICE 368
COELACANTH 370
LANGUSTA 372
HADICE 374
PLŽ 376
PLŽ 377
GARNÁT 378

Vzorky zkamenělin objevené ve Španělsku 380

Vzorky zkamenělin objevené v České republice 381

KAPRADÍ 382
ŽÁBA 384

Vzorky zkamenělin objevené v Itálii 386

KLUNATKA 388
MOŘSKÝ KONÍK 390
KRANAS 392
LARVA VÁŽKY 394
JEHLA 396

Vzorky zkamenělin objevené ve Velké Británii 398

OSTROREP 400
HADICE 402
LODĚNKA 404
ŠKEBLE 406
LODĚNKA 408
PAVOUK 410
LODĚNKA 412
DRSNATEC 414

Vzorky zkamenělin objevené v Rusku 416

Vzorky zkamenělin objevené v Polsku 417

HEJNO PAKOMÁRŮ 418
NYMFA STRAŠILKY 419
MRAVENČÍ DĚLNICE, LARVA MŠICE 420
BĚŽNÍK 422
LARVA MŠICE 423
KOMÁR 424
LUPICE 425
VOSA 426
CHROSTÍK 427
POŠVATKA 428
ŠVÁB 429
MŮRA 430
SARANČE 431
SARANČE 432
HOUSENKA 433
MOUCHA 434
MOUCHA 435
MOTÝL 436
MERA 437
MŮRA 438
HRBILKA 439
OKŘÍDLENÝ MRAVENEC 440
KROUŽILKA 441

4. VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V AFRICE A NA STŘEDNÍM V ÝCHODĚ 442

Vzorky zkamenělin objevené v Maroku 444

MOŘSKÝ JEŽEK 446
TRILOBIT 448
MOŘSKÁ JEHLA 450
HVĚZDICE 452
TRILOBIT 454
MOŘSKÝ JEŽEK 456
MOŘSKÝ JEŽEK 457
MOŘSKÝ JEŽEK 458
MOŘSKÝ JEŽEK RODU CLYPEASTEROIDA . 459
HVĚZDICE 460
MOŘSKÝ JEŽEK 462
MOŘSKÝ JEŽEK 463

Vzorky zkamenělin objevené v Libanonu 464

ŽRALOK 466
ÚHOŘ 468
LÉTAJÍCÍ RYBA 470
ŽRALOK VOUSKATÝ 472
GARNÁT 474
LÉTAJÍCÍ RYBA 476
LÉTAJÍCÍ RYBA 478
ÚHOŘ 480
ÚHOŘ 482
ŽRALOK 484
LISTOROŽEC 486

Vzorky zkamenělin objevené na Madagaskaru 488

COELACANTH 490
ŠKEBLE 494
LODĚNKA 496
LODĚNKA 497
JEŽOVKA 498
LODĚNKA 500
LODĚNKA 501
ŠKEBLE 502
LODĚNKA 504
LODĚNKA 505

5. VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V ČÍNĚ, AUSTRÁLII A NA NOVÉM ZÉLANDU 506

Vzorky zkamenělin objevené v Číně 508

JEPICE 510
SRPICE 512
TIPLICE 513
PĚNODĚJKA 514
SVÍTILKA 516
SMUTNICE 518
MLOK 520
JESETER 522
ŽELVA 524
JEPICE 526
MLOK 528
PAVOUK 530
LANGUSTA 532
VÁŽKA 534
VLČÍ LEBKA 536
LIAONINGORNIS 538
MLADÁ ŽELVA 540
JESETER 542
SVÍTILKA 544
KROKODÝL 546
JESETER 548
PYSKOUN 550

ŽELVA 552
LEBKA HYENY 554
JESETER 556
ŠVÁB 558
JEPICE LARVA 560
LEBKA TYGRA 562
LEBKA NOSOROŽCE 564
JEPICE LARVA 566

Vzorky zkamenělin nalezené na novém Zélandu 568

Vzorky zkamenělin objevené v Austrálii 569

PŘESLIČKA 570
KRAB 572

6. ZKAMENĚLÉ LEBKY 574

ZKAMENĚLÉ LEBKY ZÁSAH PRO 576

LEBKA LIŠKY 588
VLČÍ LEBKA 590
TYGŘÍ LEBKA 592
LEBKA LIŠKY 594
LEBKA MEDVĚDA HNĚDÉHO 596
LEBKA VLKA 598
LEBKA POLÁRNÍ LIŠKY 600
LEBKA PANDY 602
LEBKA TYGRA 604
LEBKA MEDVĚDA 606
LEBKA SIBIŘSKÉHO VLKA 608

ROZMANITÉ ZKAMENĚLINY 610

ŽAMPION 611
PÁTEŘÍČEK 612
MRAVKOLEV 614
SRPICE 616
BROUK Z ČELEDI MOKŘADNÍKOVITÝCH . . 617
ŠNEČÍ ULITA 618
MOTÝLEK 619
NOHA PLAZA 620
PAVOUK Z ČELEDI
VZOKANOVITÍ (*Oonopidae*) 622
BROUK (*Scraptiidae*) 623
DLOUHOSOSKA 624
MUCHNIČKA 625
BROUK (*Scydmaenidae*) 626
TIPLICE (*Tipulidae*) 627
BROUK (*Coleoptera*) 628
SEKÁČ 629
ČIHALKA 630
DLOUHOŠÍJKA (*Raphidioptera*) 632
LEBKA HYENY 634
LEBKA RYSA 636
LEBKA ŠAKALA 638
LEBKA LEOPARDA 640
LEBKA ZEBRY 642
LEBKA ASIJSKÉHO DIVOKÉHO KONĚ 644
LEBKA MÝVALA 646
TIBETSKÝ DIVOKÝ OSEL 647
LEBKA OPICE 648
LEBKA VELBLOUDA 649
LEBKA ŠEDÉ LIŠKY 650
LEBKA KUNY RYBÁŘSKÉ 652
LEBKA TULENĚ KARIBSKÉHO 653
LEBKA NOSOROŽCE 654
CIBETKA MALÁ 655
LEBKA ŽIRAFY 656
LEBKA KANCE 658
LEBKA ANTILOPY 659
LEBKA GEPARDA 660
LEBKA BINTURONGA 662
LEBKA TASMÁNSKÉHO ČERTA 663
ŽELVA 664
LEBKA LEDNÍHO MEDVĚDA 666
LEBKA KOJOTA 667
LIST SASAFRASU 668
ZMARLIČNÍK JAPONSKÝ 670
LIST JASANU 672
LIST VŘESNY 674
TOMEL 676
ŠIŠKA ARAUKÁRIE 678
DUB CER - LIST 680
LIST JALOVCE 682
LIST JEŘÁBU 684
LIST JABLONĚ 686
LIST BOBKOVIŠNĚ 688
TARPON 690
PILNÍKOTRN 692
CHOBOTNICE 694
MOŘSKÝ KONÍK 696
STŘÍBRNÁČ 698
HALANČÍK 700
PRUHATEC 702
PRUHATEC 704
DORAB 706
BODLOK 708
GARNÁT 710
TRESKA MODRAVÁ 712

ZÁVĚR 714

DODATEK

ZHROUCENÍ EVOLUČNÍ TEORIE 718

PRAVÉ IDEOLOGICKÉ KOŘENY TERORISMU:

DARWINISMUS A MATERIALISMUS.....720

ÚVOD: PROČ EVOLUČNÍ TEORIE?.....730

PŘEDMLUVA: VELKÝ ZÁZRAK NAŠÍ DOBY:

VÍRA V EVOLUČNÍ PODVOD 732

KAPITOLA 1 OSVOBODIT SE OD PŘEDPOJATOSTI 734

KAPITOLA 2 STRUČNÁ HISTORIE TEORIE 738

KAPITOLA 3 IMAGINÁRNÍ MECHANISMUS EVOLUCE.....746

KAPITOLA 4 FOSILNÍ ZÁZNAM VYVRACÍ EVOLUCI 751

KAPITOLA 5 POHÁDKA O PŘECHODU Z VODY NA SOUŠ 756

KAPITOLA 6 IMAGINÁRNÍ EVOLUCE PTÁKŮ A SAVCŮ 760

KAPITOLA 7 PŘEDPOJATÁ KLAMNÁ INTERPRETACE

ZKAMENĚLIN EVOLUCIONISTY 770

KAPITOLA 8 EVOLUČNÍ PODVRHY 772

KAPITOLA 9 SCÉNÁŘ LIDSKÉ EVOLUCE 775

KAPITOLA 10 MOLEKULÁRNÍ SLEPÁ ULIČKA EVOLUCE 795

Thermodynamika prokazuje podvodnost evoluce 820

KAPITOLA 11 NÁVRH NELZE VYSVĚTLIT NÁHODOU 824

KAPITOLA 12 PPROČ JSOU TVRZENÍ EVOLUCIONISTŮ

NEPLATNÁ 832

KAPITOLA 13 TEORIE EVOLUCE:

MATERIALISTICKÁ POVINNOST 845

KAPITOLA 14 MÉDIA: KYSLÍKOVÝ STAN PRO TEORII EVOLUCE 850

KAPITOLA 15 ZÁVĚR: EVOLUCE JE PODVOD.....854

KAPITOLA 16 FAKT STVOŘENÍ 858

KAPITOLA 17 TAJEMSTVÍ ZA HMOTOU 872

KAPITOLA 18 RELATIVITA ČASU A RELATIVITA OSUDU 895

POZNÁMKY 902

ÚVOD

Charles Darwin

Před nějakými 150 lety, britský naturalista Charles Darwin navrhl teorii založenou na různých pozorováních během jeho cest, která však nebyla podpořena žádnými následnými vědeckými zjištěními. V podstatě jeho teorie evoluce sestávala z rozmanitých scénářů, předpokladů a dohadů, které si Darwin vysnil ve své fantazii.

Podle jeho evolučního scénáře se neživé látky náhodou spojily, aby daly vzniknout první živé buňce. Toto tvrzení bylo beze vší pochyby velice nepřesné, a nelze ho podpořit žádnými vědeckými důkazy nebo zjištěními. Znovu podle tohoto mýtu, se tento jednobuněčný život postupně rozvíjel —a opět náhodou—se proměnil v první druh bakterie—jinými slovy, postupně se vyvíjel. Podle evolučního omylu se všechny živé formy na Zemi, od bakterie po lidské bytosti, vynořily následkem téhož imaginárního procesu.

Mikroskop s jednou čočkou, který Darwin používal, odhaluje omezené a nevyvinuté technologické prostředky oné éry.

Darwinova tvrzení nebyla samozřejmě založena na žádném vědeckém důkazu nebo zjištěních. Jenže vědecké chápání a technologické prostředky dostupné v oné době byly na dost primitivní úrovni, plný rozsah směšné a nereálné povahy jeho tvrzení se proto neobjevil na dením světle. V takovém klimatu se darwinovým scénářům dostalo přijetí v mnoha kruzích.

Základem Darwinovy teorie evoluce byl materialismus. Proto to netrvalo dlouho, a tato teorie byla přijata materialisty. Jelikož materialistické kruhy popíraly skutečnost stvoření, slepě se chopily evoluční teorie a dokonce prohlásily, že je údajně vědeckým základem jejich vlastních názorů na svět.

Provedením rozsáhlého výzkumu a zkoumání, a zakládáním umělých prostředí v laboratořích, se snažili přijít se zjištěními, která by podporovala Darwinovu teorii.

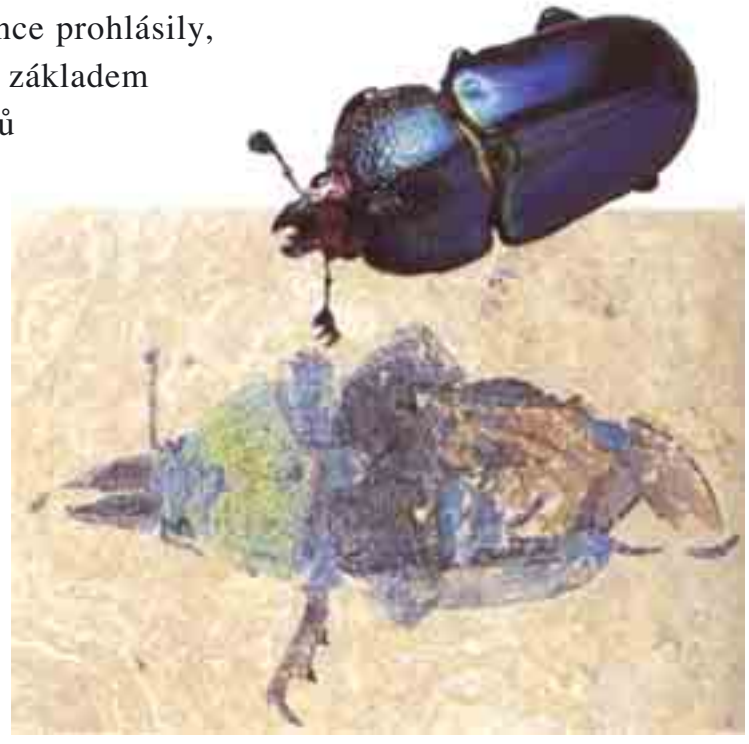

Jedním z hlavních zjištění, které vyvrací evoluční teorii je fosilní záznam, který zjevuje, že stavba živých druhů zůstává nezměněna po desítky milionů let. Vyobrazen je hmyz žijící v dnešní době a jeho zkamenělina stará 50 milionů let. Tyto druhy, které zůstávají stejné po 50 milionů let, vyvracejí evoluci.

125 milionů let stará fosilie mloka a jeho dnešní protějšek.

Avšak každý kousek výzkumu a každé nové zjištění, které obdrželi, pouze tvořil důkaz evoluci vyvracející spíše než potvrzující. Věda a technologie přestály rychlý vývoj od počátku 20.století, a vyvrátily evoluční teorii. Všechna odvětví vědy předmětem se zabývající–jako je mikrobiologie, biomatematika, buněčná biologie, biochemie, genetika, anatomie, fyziologie, antropologie a paleontologie- odhalila nespočet důkazů, které zcela podkopávají evoluční teorii.

Fosilní záznam je asi nejdůležitějším důkazem, který demoluje tvrzení teorie o evoluci. Zkameněliny odhalují, že živé formy na Zemi nikdy neprošly ani tou nejmenší změnou a nikdy se nevyvíjely jedna z druhé. Při zkoumání fosilního záznamu vidíme, že dnes jsou živé organismy přesně stejné, jako byly před stovkami milionů let—jinými slovy, že nikdy neprodělaly evoluci. Dokonce i během nejstarších období se živé formy objevovaly náhle s velmi složitou stavbou–s dokonalými a nadřazenými znaky, jako mají jejich dnešní vrstevníci.

Toto demonstruje jeden neoddiskutovatelný fakt: Živé organismy nevznikly imaginárním evolučním procesem. Všechny živé organismy, které kdy na Zemi existovaly, byly vytvořeny Bohem. Tento fakt stvoření je znovu odhalen ve stopách zanechaných bezchybnými živými organismy.

Tato kniha vám neposkytne jen informaci jako, co jsou fosilie a jak jsou nalézány, ale i bližší průzkum rozmanitých fosilizovaných vzorků, miliony let starých, které jsou stále schopny prohlašovat, "Nikdy jsme neprošli evolucí; byli jsme stvořeni." Zkameněliny, o nichž se bavíme a jsou zobrazeny v této knize, jsou jen několika příklady stovek milionů vzorků, které dokazují skutečnost stvoření. A dokonce i těch několik málo stačí, aby dokázaly, že evoluční teorie je hlavní mystifikace a klam v historii vědy.

Kapradí si uchovalo stejnou strukturu ode dne, kdy bylo stvořeno. Kapradí, co zůstalo stejné po zhruba 300 milionů let, je jedním kouskem důkazu ověřujícím neplatnost evoluční teorie.

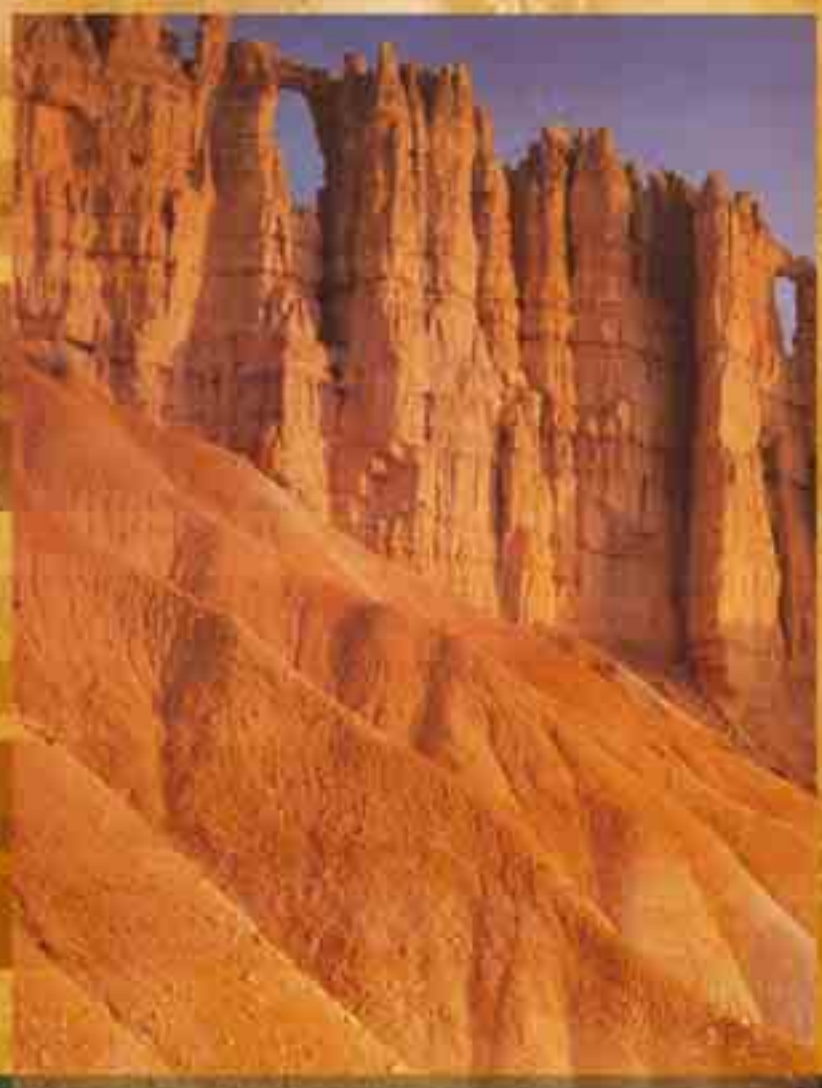

CO JE TO ZKAMENĚLINA (FOSILIE)?

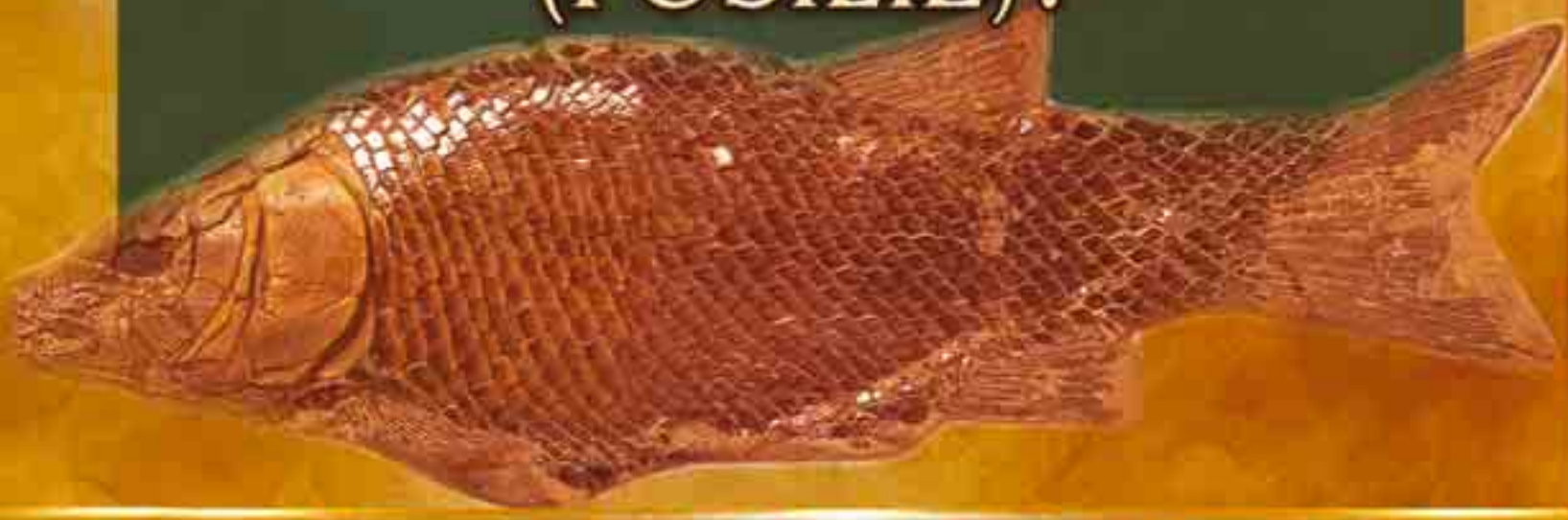

CO JE ZKAMENĚLINA?

Podle nejširší definice je zkamenělina zbytek živého organismu, který žil velmi dávno a který vydržel do současnosti tak, že byl uchován za přirozených podmínek. Zkameněliny, které se dochovaly, jsou částí organismu, nebo zbytky zanechanými živým organismem dokud byl naživu (druhé je známo jako stopové zkameněliny.) Vytvořily se, když byla uhynulá zvířata anebo rostliny uchovány dříve, nežli se rozložily a později se staly součástí zemské usazené horniny. Aby se odehrála fosilizace, zvíře nebo rostlina musí být pohřbeno dosti rychlým způsobem—všeobecně být pokryto vrstvou bahna. Po tomto obecně následuje chemický proces, během kteréhož je zajištěno zachování prostředky minerálních změn, které se odehrají v původních tkáních.

Zkameněliny jsou nejpodstatnějším důkazem podrobností o prehistorickém životě. Z různých oblastí světa byly získány stovky milionů zkamenělin a ty poskytují okénko do historie a struktury života na Zemi. Miliony zkamenělin indikují, že druhy se objevily naráz, plně

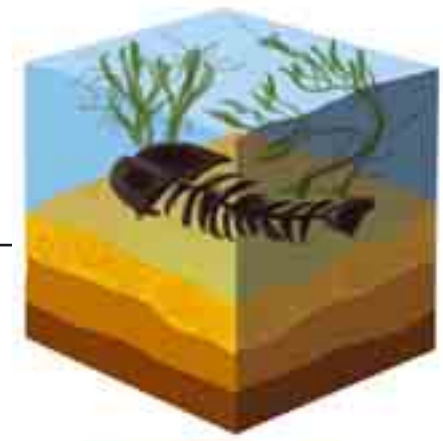

Obecně následně po smrti živého organismu jsou nejprve měkké tkáně zničeny a rozkládají se. Pak později jsou tvrdé části jako kosti a zuby zachovány. Pohřbení by se mělo odehrát dost rychle, aby se zabránilo deformaci kostí.

Tato zkamenělina břízy z období paleocénu (před 65.5 až 55 miliony let) nalezená v Montaně je trojrozměrná.

Po dlouhém časovém období jsou kosti pohřbeny pod nižšími vrstvami sedimentu a tam se zbytky živé bytosti stávají fosilizovanými.

50 MILIONŮ LET STARÁ ZKAMENĚLINA ŽÁBY
Neexistuje rozdíl mezi touto žábou, co byla naživu před 50 miliony let a těmi dnešními.

Jak země nahoře pomalu eroduje, vrstva skály, v níž se fosilie vytvořila, se začíná vynořovat na povrch.

Fosilie stoupající na povrch se buď objeví sama nebo je nalezena paleontology během jejich výzkumu.

490 - 443 milionů let stará hvězdice odhaluje, že hvězdice zůstaly stejné po stovky milionů let a nevyvíjely se.

Fosilie kraba, který žil před 38 až 23 miliony lety.

formované se složitými strukturami, a od té doby, za miliony let, neprodělaly žádné změny. Toto je významným důkazem, že život vznikl z ničeho—jinak řečeno, že byl vytvořen. Ani jediná zkamenělina neznačí, že živé organismy se tvořily postupně, jinými slovy, že se vyvíjely. Vzorků zkamenělin, které evolucionisté prosazují jako "přechodné zkameněliny " je málo a jejich neplatnost byla vědecky dokázána. A současně některé exempláře zobrazované jako přechodné vzorky byly ve skutečnosti odhaleny jako padělky, což demonstruje, že darwinisté jsou v takové zoufalé pozici, že se uchylují k podvodu.

Za uplynulých zhruba 150 let dokazují zkameněliny z vykopávek prováděných po celém světě, že ryba byla vždy rybou, hmyz byl vždycky hmyzem, ptáci byli vždy ptáky a plazi pořád plazy. Ani jedna jediná zkamenělina neukázala na jakýkoli přechod mezi živými druhy—jinak řečeno od ryb k obojživelníkům nebo od plazů k ptákům. Zkrátka, fosilní záznam definitivně zničil základní tvrzení evoluční teorie, že jednotlivé druhy jsou potomky jiných druhů, které v průběhu doby prodělaly změny.

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC CO ŽIL PŘED 20 AŽ 15 MILIONY LET.
Fosilie zachycené v jantaru ztvrdnutím pryskyřice také vyvracejí evoluční teorii.

Garnáti, co žili před 250 miliony a 70 miliony jsou shodní, jako ti, co žijí v naší době. Garnáti, co vydrželi nezměněni po miliony roků ukazují, že k evoluci nikdy nedošlo.

Fosilní nálezy odhalují, ze imaginární bytosti na těchto kresbách nikdy neexistovaly. Živé věci se ve fosilním záznamu objevily naráz, se všemi svými vlastnostmi nedotčenými, a po celou existenci druhu neprodělaly vůbec žádné změny.

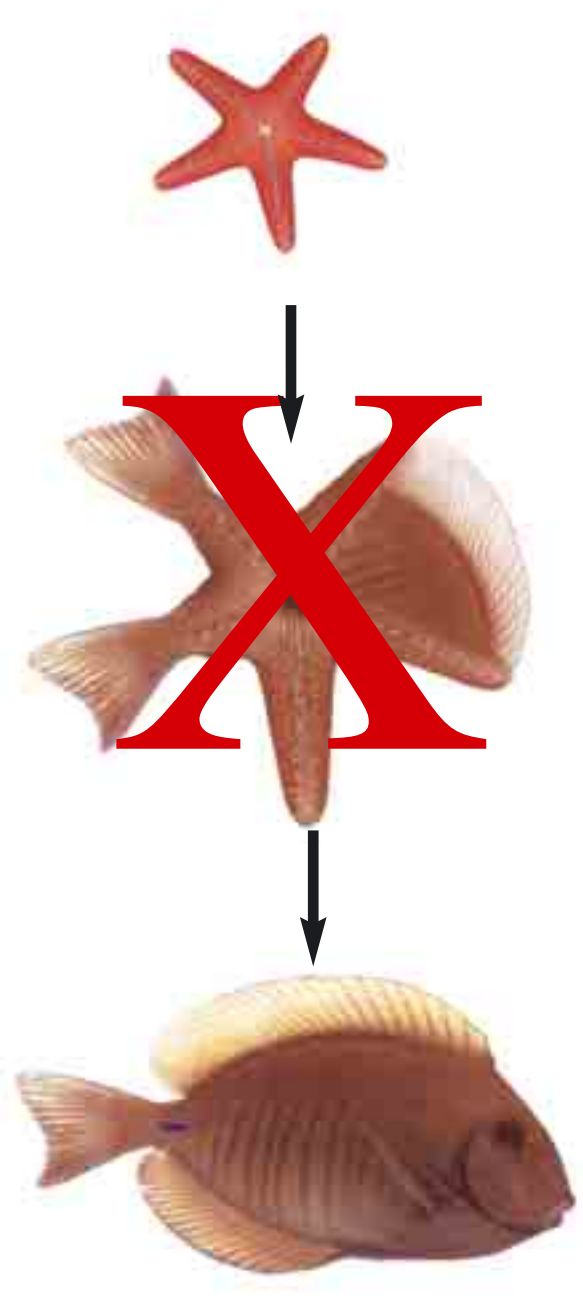

Darwinisté tvrdí, že prodělváním menších změn se živé věci vyvíjejí od jednoho druhu k jinému v průběhu milionů let. Podle tohoto tvrzení, které je vyvráceno vědeckými zjištěními, se ryby transformovaly v obojživelníky, a plazi se proměnili v ptáky. Tento takzvaný proces transformace, o němž se tvrdí, že trval miliony let, by měl zanechat nespočetné doklady ve fosilním záznamu. Jinými slovy, během intenzivního výzkumu za uplynulou stovku let, by badatelé měli odkrýt mnoho groteskních živých bytostí jako napůl ryba, napůl plaz, napůl pavouk, napůl moucha nebo napůl ještěrka, napůl pták. Avšak přestože byla prokopána skoro každá vrstva na Zemi, ani jedna zkamenělina nebyla nalezena, kterou by mohli darwinisté použít jako důkaz pro takzvaný přechod.
Na druhou stranu existuje nekonečně fosilií ukazujících, že pavouci byli vždy pavouci, mouchy byly stále mouchy, ryby byly pořád ryby, krokodýli stále krokodýli, králíci zůstali králíky a ptáci byli pořád ptáci. Stovky milionů zkamenělin jasně ukazují, že živé organismy neprodělaly evoluci, nýbrž byly stvořeny. Stovky milionů fosilií dokazují, že živé věci se nevyvinuly, ale byly stvořeny.

Navíc k této informaci, kterou zkameněliny poskytují ohledně forem života, taktéž nás vybavují významnými daty o historii planety, jako jak pohyby zemských desek změnily povrch Země a jaký druh klimatických změn se v uplynulých érách odehrál.

Výzkumník zkamenělin pracující v útvaru Ediacara v Austrálii.

Zkameněliny přitahovaly zájem badatelů od dob starého Řecka, třebaže jejich zkoumání jako oddělený vědní obor započalo teprve v polovině 17.století. Potom následovaly práce badatele Roberta Hookea (autora Mikrografie, 1665, a Pojednání o zemětřeseních, 1668) a Nielse Stensene (lépe známého jako Nicolai Steno). V době, kdy Hooke a Steno prováděli svá zkoumání, většina myslitelů nevěřila, že zkameněliny jsou vlastně zbytky živých organismů, které v minulosti existovaly. V centru diskuse o tom, zda jsou fosilie vlastní zbytky organismů, ležela neschopnost vysvětlit, kde byly zkameněliny nalezeny ve smyslu geologických dat. Zkameněliny byly často nacházeny v horských oblastech, jenže v tehdejší době bylo nemožné vysvětlit jak ryba, kupříkladu, zkameněla ve vrstvě skály tak vysoko nad úrovní moře. Tak jako dříve navrhl Leonardo da Vinci, Steno tvrdil, že hladina moře musela během staletí poklesnout. Hooke, na druhou stranu, řekl, že hory se vytvořily jako následek oteplení uvnitř Země a zemětřesení v oceánských deskách.

Následující úvahy Hookea a Stena, kteří vyložili, že zkameněliny jsou vlastně zbytky živých organismů, které jednou v minulosti žily, se rozvinula geologie v průběhu 18. a 19.století a začalo systematické sbírání a výzkum

zkamenělin ústící ve vědní obor. Principy, jež položil Steno, byly následovány v klasifikaci a výkladu zkamenělin. Od 18. století dále rozvoj hornictví a vzestup výstavby železnice dovolil větší podrobnější zkoumání toho, co leží pod povrchem země.

Moderní geologie odhalila, že zemská kůra je tvořena ohromnými díly, známými jako "desky" které se pohybují po povrchu zeměkoule, nesouce kontinenty a tvoříc oceány. Čím větší pohyb desek, tím větší změny v geografii Země. Horské hřebeny jsou výsledkem srážek velkých desek. Změny a přesuny v zemské geografii, které se odehrály za dlouhá časová období, také ukázaly, že to podloží, které dnes tvoří část pohoří, bylo kdysi pod vodou.

Satelitní obraz Země.

Tímto způsobem se zkameněliny ve skalní vrstvě vynořily jako hlavní prostředek k získání informací o rozličných érách historie Země. Geologická informace ukázala, že zbytky organismů uchovaných po smrti v usazeninách—jinak řečeno zkameněliny—povstaly ve skalní vrstvě nahromaděné za ohromně dlouhá časová období. Některé skály, v nichž byly nalezeny zkameněliny, jsou staré stovky milionů let.

Během těchto studií bylo pozorováno, že určité vzorky zkamenělin byly nalezeny pouze v určité vrstvě a v určitých druzích horniny. Po sobě jdoucí vrstvy, jak bylo pozorováno, obsahovaly vlastní skupiny zkamenělin, což

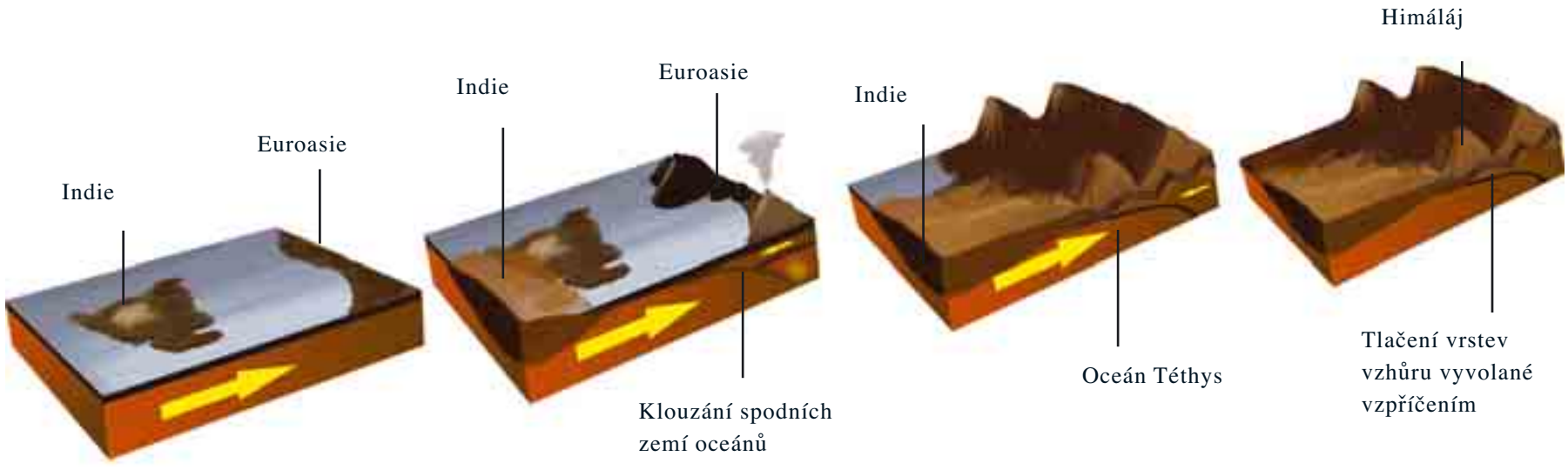

Geologický výzkum ukazuje, že vrstvy Země se pohybují a hory byly vytvořeny následkem pohybů a srážek velkých tektonických desek.
Na horní kresbě je vyobrazena historická formace Himáláje. Když se oblast Indie počala pohybovat směrem k Euroasii před asi 145 miliony let, dno oceánu skouzlo pod Euroasii.
Spojení Indie s Euroasií způsobilo, že vrstvy oceánského dna byly namačkány mezi dva kontinenty a tudíž tlačeny vzhůru, což vyústilo ve vyzvednutí dnešních Himálájí.

se dalo považovat za určitý "podpis" vrstvy. Tyto "podpisové zkameněliny" se mohou různit, podle času, období a oblasti. Například ve dvou odlišných prostředí, podmínkách a druzích usazenin—dnu starobylého jezera a korálovém útesu, kupříkladu—se mohou vyskytovat stejné zkameněliny v nosné vrstvě patřící do jednoho geologického období. Nebo můžeme narazit na tentýž fosilní "podpis" ve dvou odlišných skalních podložích vzdálených od sebe mnoho kilometrů. Skrze informaci sdělovanou těmito pozůstatky, vědci určili geologický časový rámec, který dosud používáme.

Vyobrazen je trilobit, co žil v ordoviku (před 490 až 443 miliony let) a plž ze siluru (před 443 až 417 miliony let). Z těchto fosilií můžeme uhodnout, že daná skála je stará kolem 448 až 442 milionů let.

Fosilie užívané k určení data vytvoření skal se nazývaji indexové fosilie. Většina těchto druhů jsou takové, co žily jen v určitém období, byly rozšířené a snadno rozpoznatelné.

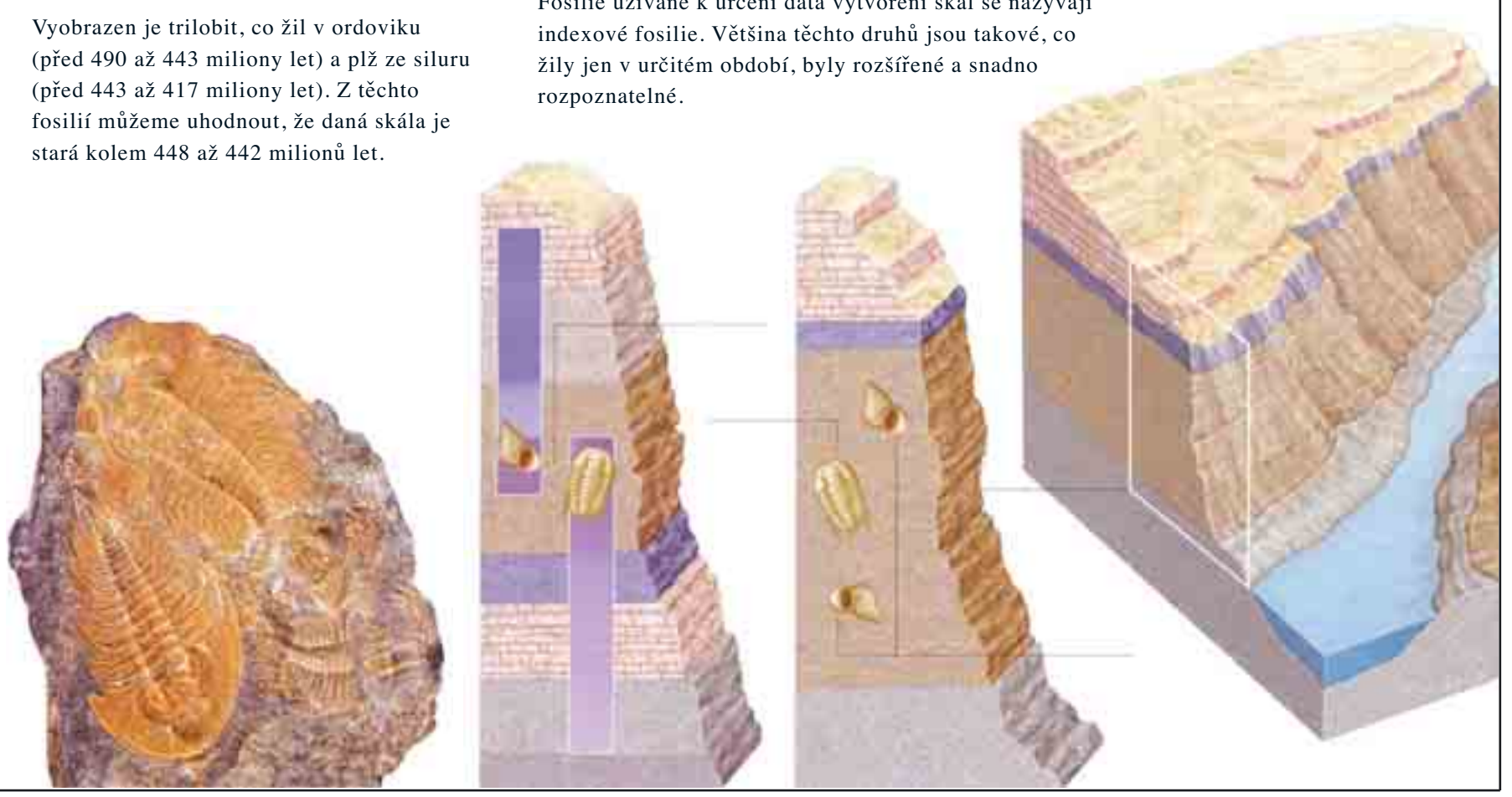

Utváření zkamenělin

Vosa z doby před 54 až 28 miliony let, zkamenělá v jantaru.

Po smrti živého organismu vzniká zkamenělina zachováním tvrdých složek těla, které po zvířeti zůstanou, jako jsou kosti, zuby, lastura nebo drápy. Na fosilie se obecně pomýšlí jako na části rostliny anebo živočicha ve zkamenělém stavu. Jenže fosilie nevznikají jenom petrifikací. Některé přetrvaly do současnosti bez porušení nebo rozkladu svých struktur, tak jako mamuti zmrzlí v ledu nebo hmyz a drobní plazi a bezobratlí uchovaní v jantaru.

Když organismus zahyne, měkké tkáně tvořící jeho svaly a orgány se brzy začnou rozkládat účinky bakterií a podmínek prostředí. (Ve velmi řídkých případech, jako při teplotách pod nulou anebo v horku pouště, se rozklad neodehraje.) Odolnější části organismu, obvykle části obsahující minerály jako jsou kosti nebo zuby, mohou přetrvat dlouhá časová období, což jim dovoluje projít rozmanitými fyzickými a chemickými procesy. A tyto procesy dovolují, aby se odehrála fosilizace. Proto jsou většinou části, které se stanou zkamenělinami, kosti a zuby obratlovců, ulity ramenonožců a měkkýšů, vnější kostry určitých korýšů a trilobitů, vnější obrysy organismů typu korálů a hub a dřevité části rostlin.

Také okolí a podmínky prostředí hrají hlavní úlohu při formaci zkameněliny. Lze předvídat, zda se odehraje fosilizace, na základě okolí organismu. Třeba ve smyslu formace fosilií je podvodní prostředí vhodnější než souš.

Nejobyčejnější, hojně známý proces fosilizace, proslul jako *permineralizace* nebo *mineralizace*. Během tohoto procesu je organismus nahrazen minerály v tekutině v půdě, v níž je zabořeno tělo. V průběhu procesu mineralizace se odehrávají tyto fáze:

Zaprvé, je zásadní, aby bylo pokrytím půdou, blátem nebo pískem, tělo ihned ochráněno před stykem se vzduchem. Za následující měsíce jsou na pohřbené pozůstatky navršeny nové vrstvy usazenin. Tyto vrstvy působí jako sílící štít chránící zbytky živočicha před vnějšími činiteli a fyzickým opotřebováním. Mnoho dalších vrstev se vytvoří, jedna na druhé; a za několik set let leží zbytky živočicha několik metrů pod povrchem země nebo pod mořským či jezerním dnem. Jak uplyne další čas, struktury jako zvířecí kosti, ulita, šupiny nebo chrupavka pomalu začnou svůj chemický rozpad. Podzemní vody začnou vnikat do těchto struktur a minerály rozpuštěné v těchto vodách—takové minerály jako vápenec, pyrit, křemen a železo, které jsou mnohem odolnější proti erozi a chemickému rozpadu—postupně nahradí minerály ve tkáních. Tak v průběhu milionů let dají tyto minerály vzniknout přesné kamenné kopii nahrazením tkání v těle organismu. Nakonec vznikne zkamenělina mající přesný tvar a vnější podobu jako organismus původní, jenže nyní proměněný v kámen.

Tato vážka lapená v bahně může jednoho dne zkamenět a dospěje do budoucích generací jako důkaz, že evoluce se nikdy nestala.

Během mineralizace se mohou vyskytnout rozličné situace:

1. Je-li kostra zcela vyplněna tekutým roztokem a rozpad se odehrává v pozdějším stádiu, potom vnitřní stavba fosilizuje.

2. Pokud je kostra zcela nahrazena minerálem odlišným od původního, vznikne úplná kopie skořápky.

3. Pokud se přesný vzor nebo "tvar" kostry vytvoří díky tlaku, pak mohou zůstat zbytky vnějšího povrchu kostry.

1. Útes: Vápenití mořští živočichové formují útes.
2. Mřížovci: druh mikroskopického planktonu s kostrami z křemíku.
3. Měkkýš se dvěma lasturami z uhličitanu vápenatého. U fosilií mohou být takové tvrdé orgány uchovány beze změny.
4. Graptolit: Fosilie s organickými kostrami, které obykle zanechávají stopy v černé břidlici. Tato stvoření žila v koloniích.

5. Žraločí zuby: Kosti a zuby se skládají převážně z fosforu, pročež jsou odolnější, ve srovnání s orgány z měkkých tkání.
6. Stopové fosilie: Fosilie, kterí jsou tvořeny stopami viděnými v usazeninách.
7. Hlavonožec: Exemplář, jehož skořápka byla nahrazena železnými kyzy a zkameněla.
8. Petrifikovaný strom: V době, kdy jsou dřevité buňky nahrazeny křemíkem a zkamení.
9. Jantar: Drobné organismy jsou uchovány ve smůle.
10. Zuhelnatělé listy: Rostliny přeměněné v uhlíková vlákna.

Tato zkamenělá ryba, 50 milionů let stará, je dokladem, že ryby byly pořád rybami.

U zkamenělin rostlin na druhou stranu je to karbonizace způsobená bakterií, co zde platí. V průběhu procesu karbonizace jsou kyslík a dusík nahrazeny uhlíkem a vodíkem. Karbonizace se odehrává rozkládáním molekul tkáně bakterií skrze změny v tlaku a teplotě nebo různými chemickými procesy, způsobujícími chemické změny ve stavbě bílkovin a celulózy takovým způsobem, že zůstanou jen uhlíková vlákna. Další takové organické materiály jako oxid uhličitý, metan, hydrosíran a vodní pára zmizí. Tento proces dal vzniknout přírodním ložiskům uhlí, která se vytvořila z bažin existujících během karbonského období, před 354 až 290 miliony lety.

Zkameněliny se někdy vytvoří, když jsou organismy potopeny ve vodách bohatých na vápník a jsou potaženy takovými minerály jako travertin. Jak se organismus rozkládá, zanechává stopy sebe samého v minerálním lůžku.

Naprostá fosilizace měkkých částí živočicha, dokonce včetně srsti, peří nebo kůže, se vyskytuje jen zřídka. Zbytky některých živých forem z měkké tkáně z období prekambria (asi 4.6 miliard až 543 milionů let zpět) byly velice dobře zachovány. Existují také zbytky měkkých tkání, které připouštějí, aby byly vnitřní stavby z kambrijského období (543 až 490 milionů let dozadu) prozkoumány navíc ke zbytkům tvrdých tkání organismů až do současnosti. Fosilní zbytky srsti zvířat a chloupky uchované v jantaru, a fosilní zbytky

20-15 milionů let starý komár uchovaný v jantaru.

Někdy mohou za neobvyklých podmínek zkamenět i křehké organismy. Na obrázku je hvězdice z jurského období (před 206 až 144 miliony let). Neexistuje vůbec žádný rozdíl mezi touto fosilií a dnešní hvězdicí.

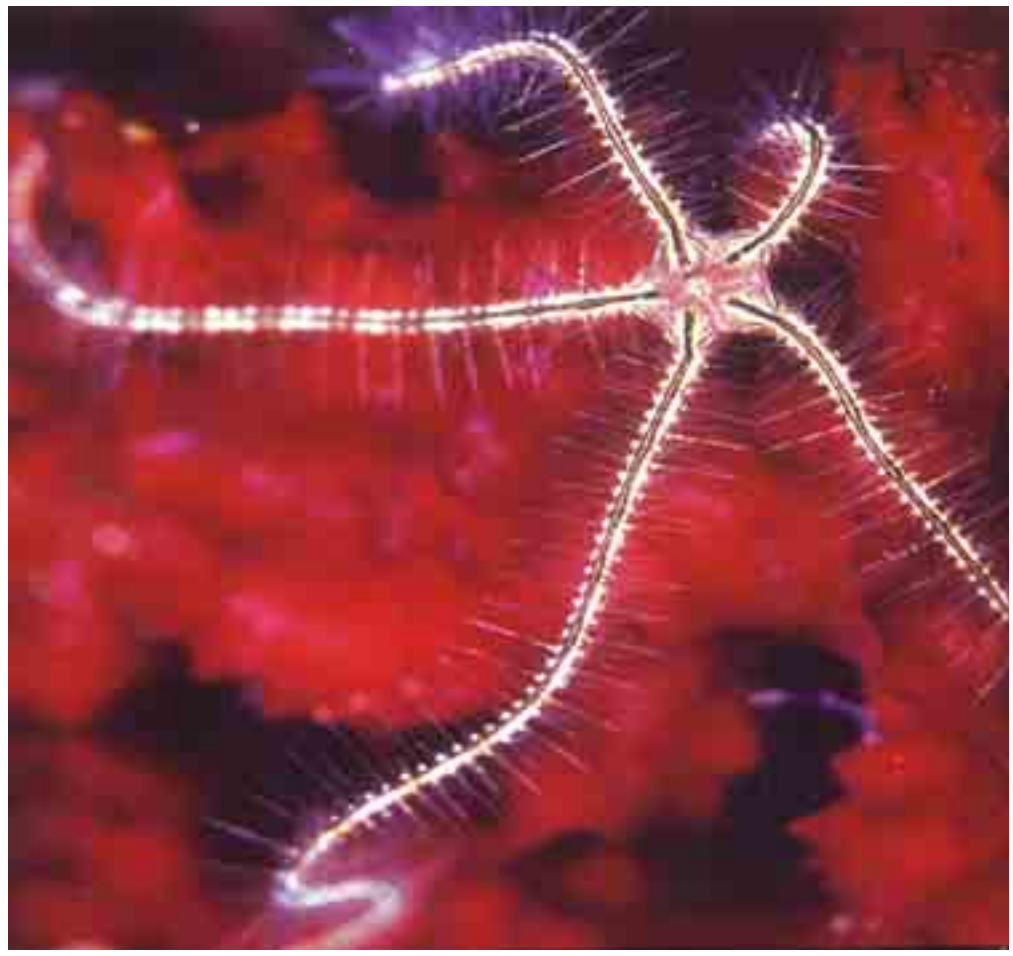

Kůže a šupiny této ryby z období triasu (před 250 až 203 miliony let) jsou zkamenělé se svými podrobnostmi nedotčenými. Tento vzorek odhaluje, že ryby měly stejnou šupinatou strukturu přes 250 milionů roků.

staré 150 milionů let jsou dalšími příklady, které dovolují podrobné zkoumání. Mamuti ztuhlí v balících sibiřského ledu nebo hmyz a plazi lapení v jantaru v baltských lesích byli také fosilizováni se svými měkkými tkáněmi.

Zkameněliny mohou být různé co do velikosti, podle druhu zachovaného organismu. Byly získány rozmanité zkameněliny od zkamenělých mikroorganismů po obrovské fosilie zvířat žijících ve skupině nebo stádu, společenským způsobem. Jedním příkladem takové obří zkameněliny je houbový útes v Itálii. Připomínající obrovský kopec, tento útes je tvořen 145 milionů let starými vápencovými houbami, které se rozvinuly na dně starobylého moře Téthys, a později se vyzvedly následkem pohybů tektonických desek. Obsahuje vzorky živých forem žijících v houbových útesech v období triasu. Burgess Shale v Kanadě a Chengdžiang v Číně patří mezi největší fosilní ložiska obsahující tisíce zkamenělin z období kambria. Ložiska jantaru v Dominikánské republice a zároveň západních březích Baltu jsou dalšími hlavními zdroji zkamenělého hmyzu. Fosilní ložiska Green River v americkém státě Wyoming, fosilní ložiska White River ve Střední Americe, ložiska Eichstatt v Německu a Hadžoula v Libanonu, jsou další příklady, které by šlo uvést.

NEJVĚTŠÍ HOUBOVÝ ÚTES NA ZEMI

Tento houbový útes starý 145 milionů let je stopou po dně oceánu Téthys. Houby dnešního dne se nijak neliší od těch, co vytvořily tento kopec. Tyto houby objasňují, že nikdy neprodělaly evoluci.

Pod kolika odlišnými skupinami jsou zkameněliny studovány?

Tak jak je tomu u živých druhů, zkameněliny jsou studovány v odděleních, na něž se odkazuje jako na "říše." V 19.století byly zkameněliny seskupeny do dvou hlavních kategorií: rostliny a živočichové. Následný výzkum a objevy učinily nezbytným, aby byly založeny další skupiny zkamenělin, včetně živých forem jako jsou houby a bakterie. Podle klasifikace fosilií vyvinuté v roce 1963 začaly být zkameněliny studovány rozděleny do pěti odlišných říší:

1. *Animalia* – zkameněliny ze živočišné říše, z nichž nejstarší známé vzorky se datují 600 milionů let dozadu.

2. *Plantae* – zkameněliny z rostlinné říše, z nichž nejstarší známé vzorky se datují 500 milionů let dozadu.

3. *Monera* – zkameněliny bezjaderných bakterií, z nichž nejstarší známé vzorky se datují 3.9 miliard let dozadu.

4. *Protoctista* – zkameněliny jednobuněčných organismů, z nichž nejstarší známé vzorky se datují 1.7 miliard let dozadu.

5. *Fungi* – zkameněliny mnohobuněčných organismů, z nichž nejstarší známé vzorky se datují 500 milionů let dozadu.

Geologická období a paleontologie

První základní informace týkající se zemské kůry začala být sbírána koncem 18. a počátkem 19.století, během budování železnice a tunelů. William Smith, britský stavitel tunelů, během prací viděl, že skály podél pobřeží Severního moře, co jsou podobné těm pod Somersetem, sahají zpět do jurského období (před 206 až 144 miliony let). Se skalními a fosilními vzorky, které sbíral z jednoho konce země na druhý, Smith vyprodukoval

Některé fosilní vzorky sesbírané Williamem Smithem.

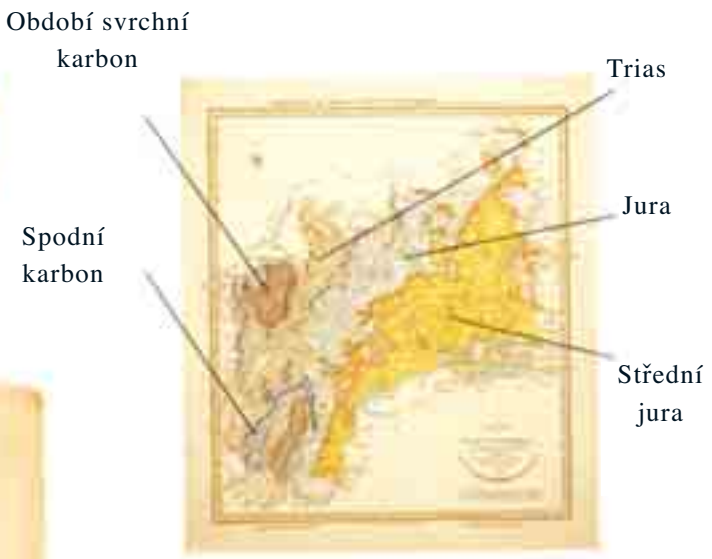

První mapy nakreslené Williamem Smithem, zakladatelem britské geologie, přispěly k rozvoji moderní geologie.

první mapu geologického povrchu Anglie. Navíc, podle skalních vzorků ve svém vlastnictví, také nakreslil geologické mapy určitých oblastí, které byly hlavním příspěvkem pokroku moderní geologii a určování geologického časového rámce Země. Díky informaci obsažené v jeho mapách mohly být známy povaha a obsah (železné sloje, uhlí, atd.) vrstvy hned pod povrchem, i když samotné skály byly pokryty vegetací.

Zkameněliny hrály zásadní úlohu v získávání této informace. Geologický časový rámec od prekambrijského období po čtvrtohory byl nakreslen pomocí dat označujících fosilní lůžka a dosud se používá. Díky zkoumání skalních struktur byla identifikována stádia, jimiž procházela Země v odlišných obdobích, a zkameněliny uvnitř hornin poskytly informace o organismech, které existovaly v různých dobách. Kombinování jich obou vyprodukovalo chronologii, podle níž se historie země rozdělila do dvou věků, které se dále dělí na éry a období.

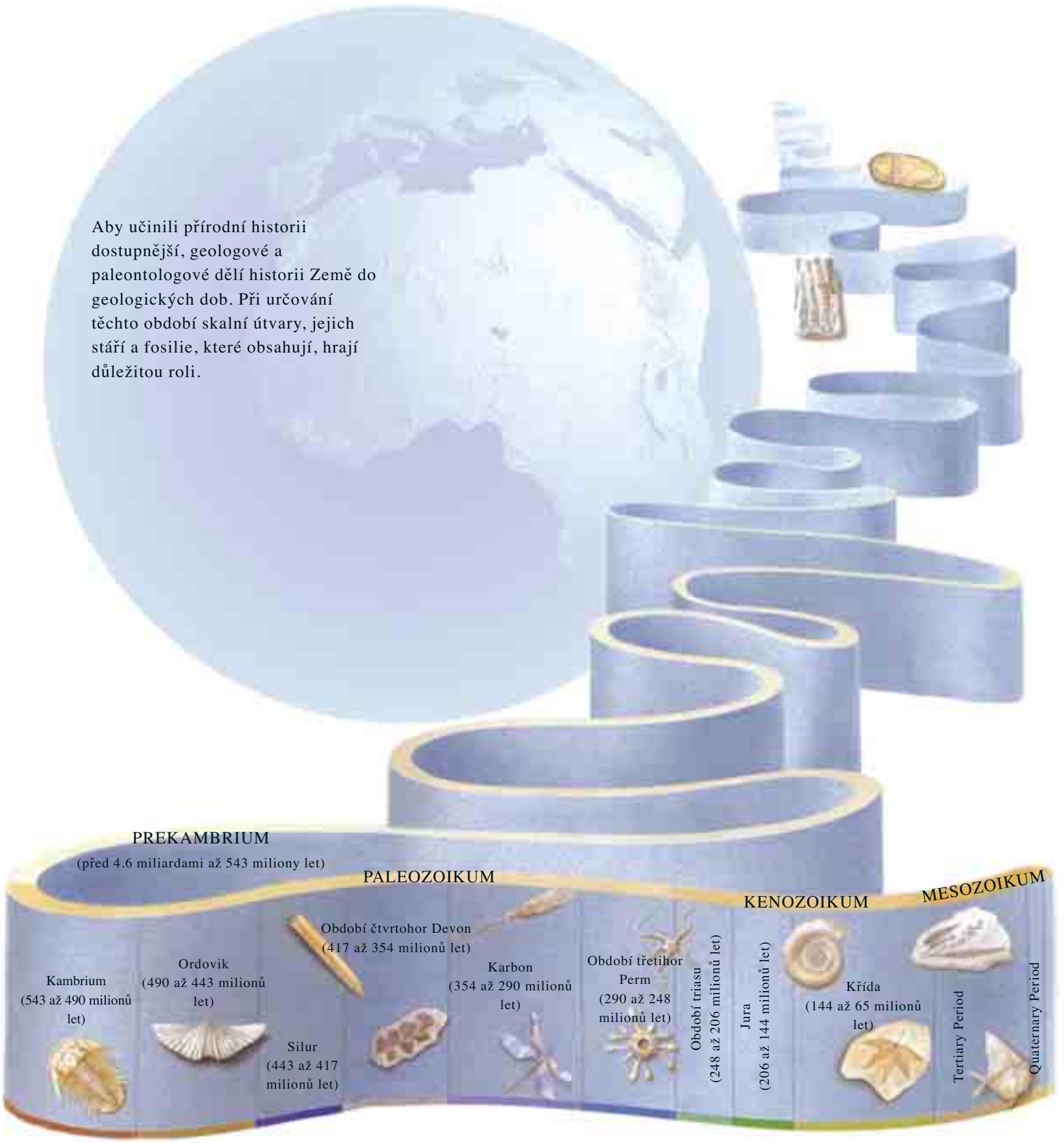

Aby učinili přírodní historii dostupnější, geologové a paleontologové dělí historii Země do geologických dob. Při určování těchto období skalní útvary, jejich stáří a fosilie, které obsahují, hrají důležitou roli.

1. The Precambrian Eon (4.6 billion to 543 million years ago)

1. Věk prekambria (před 4.6 miliardami až 543 miliony let)

Prekambrium se považuje za nejstarší a také nejdelší období v dějinách Země a je rozděleno na různé věky a éry. Období mezi 4.6 a 3.8 miliardami let se nazývá *Hadaikum*. V této době se zemská kůra teprve tvořila. *Archaikum* bylo mezi 3.8 a 2.5 miliardami let, po něm přišlo *Proterozoicum*, mezi 2.5 miliardami a 543 miliony let. Ve fosilním záznamu z těchto období existují rozmanité stopy jedno a mnohobuněčných organismů.

2. Fanerozoikum (od 543 milionů let zpět podnes)

Fanerozoikum znamená "viditelný nebo známý život." *Fanerozoikum* se studuje ve třech oddělených érách: *Paleozoikum* neboli Prvohory, *Mezozoikum* tedy Druhohory a *Kenozoikum* zahrnující Třetihory a Čtvrtohory.

2A. Paleozoikum (543 až 251 milionů let zpět)

Tato éra trvající nějakých 300 milionů let, je první a nejdelší část věku Fanerozoika. V průběhu Prvohor bylo klima obecně vlhké a teplé, ačkoli čas od času se odehrávaly doby ledové.

Éra Prvohor se studuje v šesti oddělených obdobích, *Kambrium, Ordovik, Silur, Devon, Karbon* a *Perm*:

Skály z období prekambria v Grónsku (před 4.6 miliardami let až 543 miliony let).

Kopce Ediacara v Austrálii obsahují skály z éry prekambria. 570-543 milionů let stará zkamenělina medúzy na obrázku byla také nalezena v Ediacara. Tyto fosilní záznamy sahají stovky milionů let do minulosti a popírají tvrzení o "procesu postupného vývoje." Podle nevědeckých tvrzení evolucionistů:
1- By fosilní záznam měl prezentovat mnoho přechodných forem.
2- Přechod v těchto záznamech by měl být pomalý a postupný a měl by ukazovat vývoj od jednoduchého ke složitému.
3- Potom, co se vyvinula první imaginární buňka, vynořily se první druhy.
Také by stopy těchto druhů byly viditelné mezi fosiliemi. Avšak fosilní záznam nikdy neověřil tvrzení evolucionistů. Fosilie zjevily určitá fakta: Se svými specifickými strukturami mají živé bytosti rozdílné a rozlišitelné vlastnosti. Tyto vlastnosti nenabyly postupně v průběhu doby a neexistuje vystopovatelné evoluční spojení mezi skupinami současných živých organismů. Toto je jeden z nejdůležitějších důkazů odhalujících, že živé bytosti byly stvořeny Bohem, bezvadné, se všemi svými charakteristikami.

Období kambria (před 543-490 miliony let)

Toto období je geologickým věkem, v němž se všechny základní živé skupiny (neboli kmeny) dodnes žijící a ještě další, které později vyhynuly, naráz objevily. (*Kmen* je největší kategorie po *říši* v klasifikaci živých organismů. Kmen se určuje na základě počtu a rozmanitosti orgánů a tkání organismů, jejich tělesné souměrnosti a vnitřní organizaci. Počet dnešních kmenů byl určen na 35, ale během kambrijského období jich existovalo na 50.)

Objevení druhů bylo tak náhlé a tak širokého rozsahu, že mu vědci dali název "kambrijská exploze." Evoluční paleontolog Stephen Jay Gould popsal tento úkaz jako "nejvýznamější a nejzáhadnější událost v dějinách života", zatímco evoluční zoolog Thomas S. Ray píše, že původ mnohobuněčného života je událost stejně významná jako původ života samotného.

Kresba tvora z kambrijského období.

Když člověk zváží informaci o kambrijské explozi, jak ji poskytuje věda paleontologie, tak jasně potvrzuje Boží stvoření a vyvrací evoluční teorii. Věk prekambria před kambriem byl obýván převážně jednobuněčnými organismy, pouze s několika mnohobuněčnými formami života jen s několika specifickými vlastnostmi a postrádající takové složité struktury jako jsou oči nebo končetiny. Proto žádný důkaz nepodporuje imaginární evoluční přechod ke kambrijským životním formám, a ani jediná zkamenělina, která by mohla představovat jejich předpokládaného předchůdce, neexistuje. V tomto holém prostředí, obydleném jednobuněčnými organismy, zničeho nic vznikla podivuhodná rozmanitost života s neuvěřitelně složitými vlastnostmi. Touto explozí navíc vznikly životní formy navzájem oddělené velmi odlišnými vlastnostmi stavby. Zkameněliny odhalují značné mezery z hlediska jak příbuznosti tak složitosti mezi organismy žijícími v prekambriu a těmi z kambria. Tak

zarážející jsou tyto rozdíly, že evolucionisté, kteří potřebují prokázat návaznost mezi skupinami, neuspěli v ustanovení příbuznosti mezi těmito kmeny dokonce ani na čistě teoretické úrovni.

Kambrijské období ukazuje, že ihned od začátku vznikly velice rozmanité formy života s mimořádně složitými strukturami najednou—a ve skutečnosti toto je přesně ono, co je myšleno stvořením. Původ dokonalých struktur, jaké živé formy mají, je v Božím stvoření. Ve fosilním záznamu se tyto perfektní stavby objevují v bezvadné podobě, aniž by vykazovaly nějakou neúplnost, poloúplnost nebo zatím nefunkční stádia toho druhu, jaký je předvídán evoluční teorií založenou na náhodě.

Období ordoviku (před 490 až 443 miliony let)

V tomto období žilo velké množství mořských bezobratlých. Fosilní záznam odhalil velkou hojnost rodů mořských tvorů v průběhu ordoviku. Taktéž existují zkameněliny rostlin žijících na souši a datující se do stejného období. Během ordoviku globální změny klimatu vyvolané ledovými dobami vyústily ve vyhynutí velkého množství druhů. Tento stav věcí se popisuje jako "ordovické vymírání."

Některé životní formy, které existovaly v ordoviku, jsou dnes dosud kolem. Jednou z nich je ostrorep. 450 milionů let starý zkamenělý ostrorep ukazuje, že před skoro půl miliardou let měla tato stvoření naprosto totožné vlastnosti a složitá zařízení. Nejstarší známý a nejdokonaleji fosilizovaný vodouch také patří do období ordoviku (425 milionů let) a je dalším důležitým důkazem, že organismy zůstaly nezměněny po dlouhé věky. V době kdy—podle scénáře darwinistů—měly živé organismy procházet evolucí, tyto pozůstatky odhalují, že evoluce se nikdy nijakým způsobem neuskutečnila.

Tyto skály v Newfoundlandu ukazují přechod od období kambria do ordoviku.

450 milionů let stará zkamenělina ostrorepa, nijak se lišící od dnešních ostrorepů.

Kresba tvora z období ordoviku

Období siluru (před 443 až 417 miliony let)

Jak se teploty opět zvedly, ledovce se rozpustily a zaplavily některé světadíly. Existuje mnoho zkamenělin suchozemských rostlin z tohoto období, stejně jako zkamenělých ostnokožců jako je lilijice, členovců jako je ropušnice a různých druhů mihulí a pancířnatců, a rovněž množství druhů pavouků.

Období devonu (před 417 až 354 miliony let)

Lilijice z odbobí siluru

Nesčetné zkameněliny ryb sahají do tohoto období. Během devonu se odehrál druh "hromadného vymizení" a určité druhy vyhynuly. Toto hromadné vymizení ovlivnilo korálové útesy, se stomatopory (formou korálů tvořících útesy) zcela vymírajícími.

Avšak neexistuje žádný rozdíl mezi tisíci zkamenělých ryb, které žily v období devonu a mnoha druhy ryb žijících dnes. Toto je opět důležitým důkazem, že živé organismy neprodělaly žádné změny za miliony let a nelze uvažovat, že by se postupně vyvíjely.

Období karbonu (před 354 až 290 miliony let)

Známo též jako Věk uhlí, toto období je rozděleno do dvou oddělených dob Spodní karbon neboli *Mississipp* a *Svrchní karbon* neboli *Pennsylvan*. Stoupání a klesání země pramenící z kolizí mezi kontinenty a vzestup a pokles hladiny moří spojený s polárními čepicemi, byly významnými událostmi, které v tomto období tvarovaly svět. Mnohé zkameněliny mořských i suchozemských životních forem pocházejí z karbonu. *Coelacanth*, kterého darwinisté po mnoho let vyobrazovali jako údajně přechodnou formu, dodnes žije a poskytuje vyvrácení tohoto tvrzení. Neprodělal žádnou změnu v průběhu milionů let a nikdy neprošel "evolucí." V rozporu s tvrzením darwinistů, že *coelacanth* byl "chybějící článek" který podporuje evoluci, je ve skutečnosti příkladem "živé zkameněliny" jež naprosto vyvrací evoluci. *Coelacanth* byl předmětem nespočtu spekulací evolucionistů, ale jeho objevení jako živé zkameněliny představuje pro evolucionisty velké dilema.

Zkamenělina *Coelacantha*, 410 milionů let

Coelacanth dneška

355-295 milionů let stará fosilie pavouka

Období permu (před 290 až 248 miliony let)

Na konci období permu se odehrál další hromadný zánik představující konečný závěr éry paleozoika. Fosilní záznam ukazuje, že během tohoto obrovského zániku vyhynulo 90%-95% živých druhů. Nicméně některé formy života z permu přežily do současnosti. Vzorky zkamenělin z permu jako vážky a pavouci dokazují, že evoluce se neuskutečnila v žádném období minulosti.

2B. Mezozoikum (před 248 až 65 miliony let)

Mezozoikum se rozděluje na tři oddělená období: Trias, Jura a Křída. V tomto věku žili a vyhynuli dinosauři.

Období triasu (před 248 až 206 miliony let)

Mezozoikum začalo obdobím triasu. Velké množství zkamenělin z triasu z celého světa ukazuje hojnou rozmanitost mořského i suchozemského života. Tak jako v případě ostatních období se neobjevuje jediná přechodná zkamenělina toho druhu, v jaký evolucionisté doufají.

Petrifikovaný les v Arizoně—z fosilizovaných, opalizovaných kmenů—je jednou ze slavných struktur rostlin z triasu. Tento les, sestávající ze stromů nyní známých jako Chilské araukárie, je dokladem, že rostliny se nevyvinuly. Tyto stromy, které žily před 248 až 206 miliony let, se nijak neliší od stejných, co žijí dnes.

Vědci pracující na zkamenělinách z triasu

Období jury (před 206 až 144 miliony let)

Tato část mezozoika viděla velké množství a různorodost dinosaurů. Ke konci jury vyhynuly některé druhy hlavonožců, houbovců, ústřic a mlžů.

Ale mnoho forem života přežilo nezměněno od jury—jinými slovy, aniž by prošly nějakou formou evoluce. Fosilní záznam je plný příkladů takových tvorů. Jeden z nejstarších známých zkamenělých krokodýlů, kupříkladu, je starý kolem 200 milionů let. Také existují příklady vyhynulých ještěrů hatérií, starých přes 200 milionů let. Mnoho zkamenělých garnátů z jurského období má naprosto stejné dokonalé soustavy a složitou stavbu jako ti dnešní.

200 milionů let starý ještěr hatérie a stejný ještěr žijící dnes.

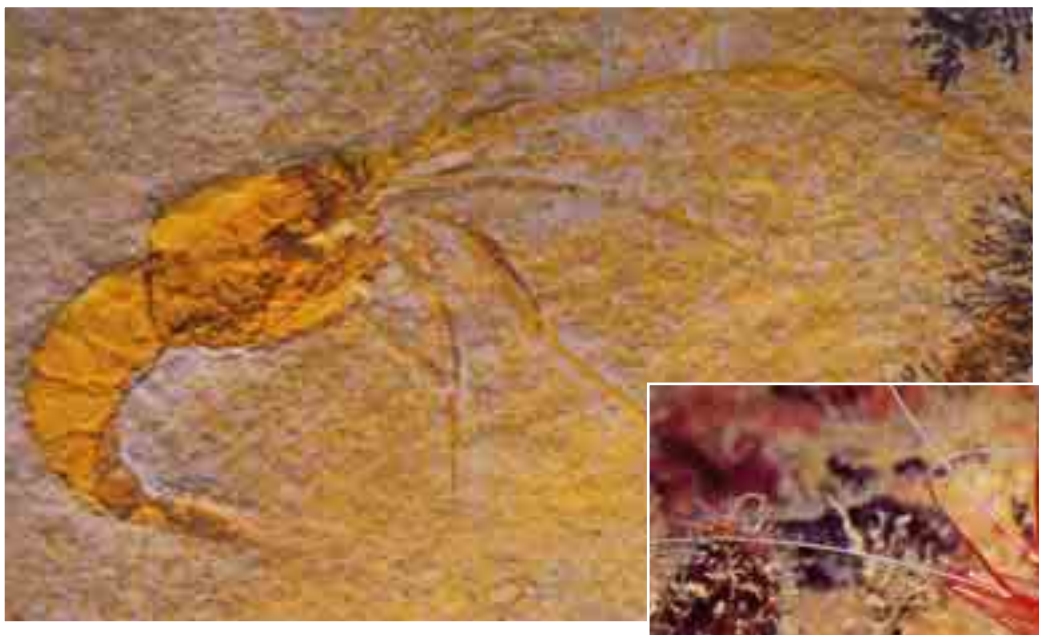

206-144 milionů let stará zkamenělina garnáta. Nijak se neliší od garnátů žijících v naší době.

Zkamenělina vážky, 150 milionů let stará. Je stejná jako dnešní vážky.

Období křídy (před 146 až 65 miliony let)

Toto, konečné stádium mezozoika, je známo jako věk, v němž vyhynuly dinosauři, stejně jako velké množství suchozemských plazů a druhů rostlin.

Na druhou stranu velmi mnoha druhům vodních živočichů jako jsou hvězdice, krabi, některým druhům ryb, splešťulí, pavouků, vážek, želv a krokodýlů, a rozmanitým druhům rostlin se podařilo přežít do současnosti. Vzorky zkamenělin jako 135 milionů let stará hvězdice, 140 milionů let starý ostrorep a 125 milionů let starý list ginka jsou jen několika málo příklady. Navzdory plynoucím milionům let, tyto živé formy stále mají stejné složité soustavy a zcela vyvracejí tvrzení darwinistů ohledně přírodní historie.

Ryba stará mezi 146 a 65 miliony let a zkamenělý netopýr nalezený ve Francii.

2C. Kenozoikum (před 65 miliony lety až po současnost)

Kenozoikum, v němž dosud žijeme, začalo s koncem křídy. Donedávna geologové a paleontologové dělili kenozoikum na dvě nestejně dlouhá oddělená období: *Třetihory* a *Čtvrtohory*. Třetihory zahrnovaly časový rámec od před 65 miliony až 1.8 miliony lety a Čtvrtohory uzavřely zbylých 1.8 milionů let. Nedávno však bylo kenozoikum rozděleno na tři období. Podle nového systému jsou těmito třemi složkami *Paleogén*, starší třetihory a *Neogén*, mladší třetihory a *Čtvrtohory*.

Fosilní záznam z kenozoika obsahuje velké množství druhů, které, jako je tomu u ostatních období, ukazují, že evoluční teorie—která tvrdí, že živé organismy jsou náhodnými potomky jednoho předka—není pravdivá.

Charakteristickým rysem vzorků zkamenělin získaných ze všech těchto geologických období je, že příslušné druhy nikdy neprodělaly žádné změny. Nebo jinak, kdykoli se druh poprvé objevuje ve fosilním záznamu, zachovává si stejnou stavbu po desítky milionů let, dokud nevyhyne anebo se nedožije současnosti—znovu, aniž by se jakkoli změnil. Toto je jasným důkazem, že živé organismy nikdy neprošly evolucí.

Tento 54-37 milionů let starý zkamenělý krokodýl byl objeven v Německu.

Fosilní historie druhů definitivně a jasně vyvrací teorii evoluce. Je to Všemohoucí Bůh, se Svou vznešenou mocí a věděním bez hranic, Kdo vytvořil naprosto odlišné živé druhy z ničeho a činí svět vhodným pro život.

Kde jsou zkameněliny většinou nalézány?

Nejstarší skály světa jsou v Grónsku, mezi 3.9 a 3.8 miliardami let staré.

Zkameněliny jsou hojně rozptýleny po celé Zemi. V některých horninách se nesetkáváme téměř se žádnými zkamenělinami, zatímco v jiných jsou hojné. Geologové rozdělili tyto horniny do tří hlavních skupin:

1. Vyvřeliny
2. Usazeniny
3. Přeměněné

Kategorie vyvřelin zahrnuje druhy hornin typu žuly nebo čediče formované ochlazením magmatu přítomného v hlubinách Země, nebo jinak vydávaného sopkami v podobě rozpuštěné lávy. *Usazené* horniny se tvoří, když se písek, jíl, bláto a jiné malé částečky nesené vodou ukládají jedna na druhou. *Přeměněné* horniny jsou vyvřelé nebo usazené, které prošly změnami stavby následkem vysoké teploty a tlaku v hlubinách Země.

Málo fosilií se obecně vyskytuje v žílách vyvřelin. Řídké případy zde objevené jsou zkameněliny, které vznikly, když byla rostlina nebo živočich polapen tekutou lávou. Velmi málo zkamenělin může přežít vysoké teploty a tlak, které transfomují vrstvu usazenin v přeměněnou horninu. Skoro všechny zkameněliny jsou nalézány v žílách nebo nánosech usazenin.

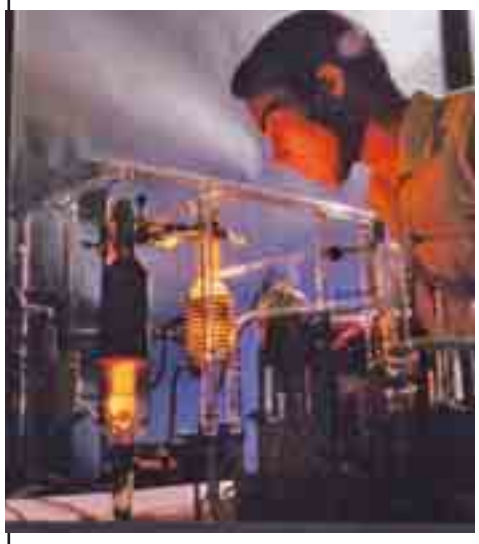

Stáří skal se určuje výzkumem rozpadu radioaktivnívh minerálů.

Skoro všechny usazené horniny se tvoří z látek nesených větrem či vodou nebo jinak erozí jiných hornin. Některé, jako uhlí, se tvoří se zbytků rostlin nebo živočichů. *Úlomkovitá* je označení pro usazenou horninu tvořenou malinkatými částečkami nebo zrníčky. Pískovec a břidlice jsou příklady takových hornin. Pokud v transportované látce došlo k rozkladu, pak díky chemickému rozpouštění nebo vypařování se vytvoří "organické" ložisko usazeniny. Příklady takových hornin jsou vápenec a dolomit. Obvykle jsou sloje usazených hornin směsí úlomkovitých a organických žil. Zkameněliny je obyčejně vidět v jílovité břidlici, břidlici, pískovci a vápenci vytvořeném z uhličitanu vápenatého.

Jak se zkameněliny nalézají a vytahují?

Nástroje pro sběr zkamenělin jsou tak jednoduché jako nástroje používané geology: kladívka, lopatky, různé nářadí pro řezání, kompasy, kartáče a síta.

Zkameněliny se někdy objevují na povrchu, potom, co eroduje vrchní měkká vrstva kolem nich. V takových případech postačí očistit zkamenělinu kartáčem. Avšak sbírání zkamenělin není obvykle tak jednoduché. Hornina, v níž jsou skryty, je obyčejně velmi tvrdá, a může to trvat hodiny vytáhnout zkamenělinu z jejího skalního lůžka. Nejprve je důležité určit, ze kterého bodu by měla být skála rozbita. Linie zlomu jsou označeny ve světle samotného skalního lůžka.

Každý druh skály se láme jinými způsoby. Třeba břidlice má vrstvy, podle nichž lze určit linie zlomu. Oproti tomu křída neposkytuje žádné takové vrstvy. Zároveň je důležité sledovat znamení jako jsou změny barvy nebo odlišnosti ve struktuře, aby nebyly obsažené zkameněliny poškozeny.

Potom, co byla zkamenělina vytažena z horniny, prochází množstvím procesů. Musí být ochráněna a vyztužena, než bude dopravena do laboratoře k prozkoumání. Jednou z používaných metod je zkamenělinu stabilizovat chemickými lepidly. Sádrové otisky se používají u velmi velkých zkamenělin. Ty části, co by byly v nebezpečí během přepravy, jsou zabaleny do novin a obaleny páskou pro ztlumení nárazů.

Sbírání usazených hornin a opatrné otvírání lámáním těch, u nichž se předvídá, že obsahují zkameněliny, to jsou důležitá stádia sbírání zkamenělin.

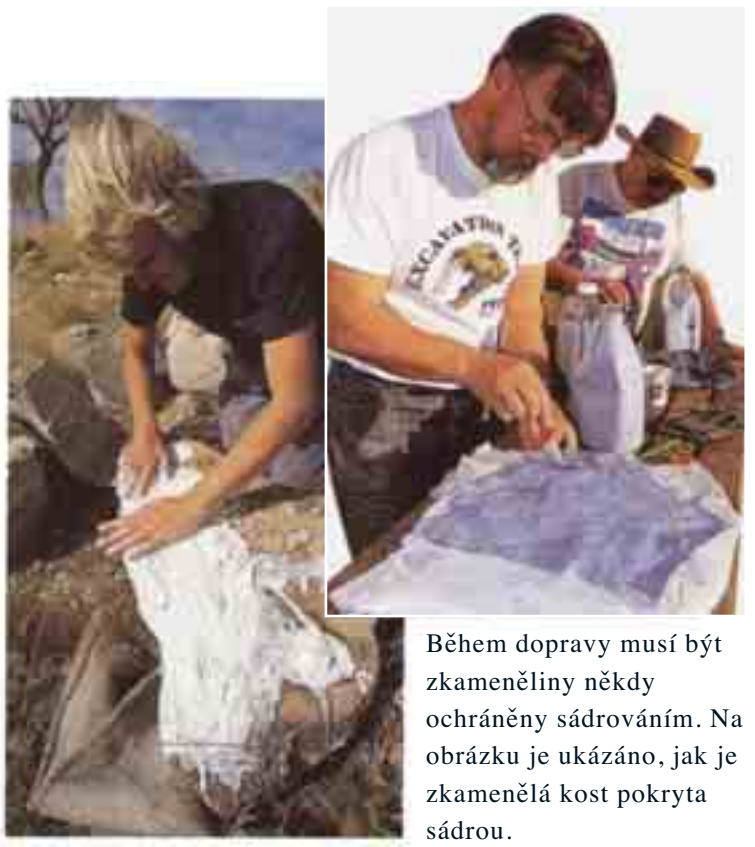

Během dopravy musí být zkameněliny někdy ochráněny sádrováním. Na obrázku je ukázáno, jak je zkamenělá kost pokryta sádrou.

Pak se musí zkamenělina očistit, aby byly viditelné všechny podrobnosti. Pokud je zkamenělina tvrdší, než okolní hornina, pak je čistící proces o mnoho jednodušší. Avšak má-li zkamenělina měkčí strukturu, pak je nutno použít chemické látky. Jednou z nejběžnějších metod je očistit formu kyselinou. Toto umožňuje odhalit podrobnosti zkameněliny. V některých situacích—hlavně když je zkamenělina velmi delikátní a je stejné struktury jako okolní hornina—jsou používány rentgenové paprsky a počítačové skenery, aby se určila její stavba, než je vytažena ze svého umístění.

ČISTĚNÍ ZKAMENĚLIN KYSELINOU

Jednou z metod pro očištění zkamenělin je použít kyselinu. Je to efektivní metoda pro čistění vápencové skály obklopující fosilii, aniž by se poškodila.

1. Skála obklopující fosilii je ponořena do vhodné kyseliny dokud se neobjeví malá čast fosilie.
2. Vynořující se část fosilie je omyta a pokryta materiálem odolným proti kyselině.
3. Fosilie je znovu ponořena do kyseliny a tyto operace se opakují ještě několikrát.
4. Ochranný materiál by měl být aplikován na odhalenou část zkameněliny, aby ji chránil před poškozením.
5. Nakonec je celá zkamenělina uvolněna z okolní skály. Zkamenělina se pečlivě omyje, aby se očistila jak od kyseliny tak od ochranného materiálu.

Pravda kterou zkameněliny odhalují o živých organismech: Stvoření

Zkameněliny vykopané do dnešního dne mají dva velmi důležité rysy, z nichž oba jsou v rozporu s tvrzeními evoluční teorie:

1. *Stáza*: Druhy nevykazují žádné změny v průběhu své existence na Zemi. Jakou stavbu projevovaly, když se poprvé objevily ve fosilním záznamu, stejnou stavbu mají, když z něho mizí. Morfologické změny (ve tvaru) jsou obvykle drobné a nesledují žádný konkrétní směr.

2. *Náhlé objevení*: Žádný druh se nikdy neobjevil postupně odlišením se od svých údajných předchůdců; objevují se naráz a "plně formované."

Význam těchto dvou bodů jest, že živé organismy byly stvořeny, bez evolučního procesu a bez přechodných stádií, jimiž by procházely. Vlastnosti, které mají, nezískaly postupně, nýbrž je mají od momentu svého stvoření.

Darwin sám věděl, že fosilní záznam vyvrací jeho evoluční teorii, ale darwinisté se zpěčovali to vůbec uznat. V kapitole s názvem "Potíže teorie" ve své knize *O původu druhů*, Darwin doznal, že fosilní záznam nelze vysvětlit pojmy evoluční teorie:

> Proč, pokud druhy pocházejí z jiných druhů neznatelně jemnými postupnými přechody, nevidíme všude bezpočet přechodných forem? Proč není celá příroda ve zmatku, namísto aby druhy byly, jak vidíme, dobře určeny? ... Ale, jelikož podle této teorie musí množství přechodných forem existovat, proč je nenacházíme uloženy v nespočetném čísle v zemské kůře?... Proč není každý geologický útvar a každá vrstva plná takových přechodných spojení? Geologie nesporně neodhaluje žádný takový jemně postupný organický řetězec; a to je možná nejzjevnější a nejvážnější námitka, kterou lze doložit proti mé teorii. (Charles Darwin, *O původu druhů*, Oxford University Press, New York, 1998, str. 140, 141, 227)

Charles Darwin

Argument, který Darwin navrhl čelíce nedostatku zkamenělin přechodných forem—k tomu účelu, že "nyní neexistují přechodné formy, ale mohou být objeveny budoucím výzkumem"—dnes už neplatí. Dnešní údaje ukazují, že fosilní záznam je neobyčejně bohatý. Podle stovek milionů vzorků zkamenělin získaných z rozmanitých oblastí světa bylo popsáno asi 250 000 jednotlivých druhů—z nichž mnohé se neuvěřitelně podobají zhruba 1.5 miliardě dnes žijících druhů. Vezmeme-li si nepřítomnost přechodné formy vzhledem k tomuto hojnému fosilnímu záznamu, je nemožné, aby se taková přechodná forma vynořila v nových vykopávkách.

54-37 milionů let stará zkamenělina včely

Nejstarší známý fosilní exemplář šneka zde vyobrazený patří do jurského období (před 206 až 144 miliony let). První vzorky třídy, do níž šneci patří, existovaly od éry kambria (před 543 až 490 miliony let). Šneci zůstali stejní po stovky milionů let, odhalující neplatnost evoluce.

FALEŠNÉ

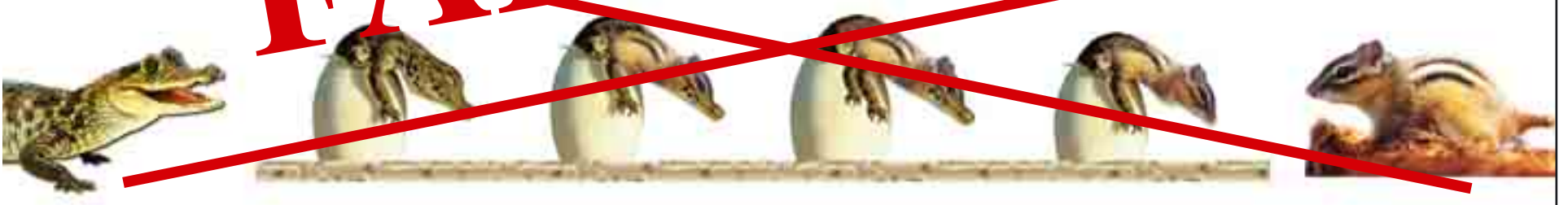

Všichni živí tvorové se ve fosilním záznamu ukazují nedotčení a ve své bezvadné podobě. Třeba před krokodýly a veverkami neexistovaly žádné fosilie divných tvorů částečně se podobajících krokodýlům a částečně veverkám nebo jinému živočichovi. Veverky byly pořád veverky a krokodýli zůstávali krokodýly. Všechna tato fakta odhalují, že tvrzení evoluční teorie, že "živé věci se postupně vyvinuly během milionů let" je prostě výplod představivosti.

Fosilní záznam neposkytuje jediný příklad "přechodné formy" který by mohli evolucionisté použít jako důkaz, ale poskytuje miliony vzorků, které demonstrují neplatnost evoluce. Nejdůležitější jsou "živé zkameněliny," od nichž dnes existují živé vzorky. Lze je vidět ve fosilním záznamu, že žili v různých geologických obdobích, a jsou důkazem stvoření, jelikož neexistuje rozdíl mezi organismy žijícími před stovkami milionů let a současnými exempláři. Darwinisté jsou bezmocní tváří v tvář této situaci.

Evolucionista Niles Eldredge doznává, že nemohou nabídnout vysvětlení k předmětu živých zkamenělin, které představují pouze jedno z bezpočtu tajemství, která evoluce neumí odhalit:

Větev ginkga rostoucího dnes

Existuje mnoho druhů rostlin, jejichž struktura se nezměnila od triasu (před 248 až 206 miliony let). Jednou takovou je strom ginkgo. Vyobrazená fosilie je z jurského období (před 206 až 144 miliony let).

... vypadá to, že nejsou žádné změny u jakékoli části, kterou můžeme srovnat se živým organismem a jeho zkamenělými předchůdci ze vzdálené geologické minulosti. Živé fosilie ztělesňují téma evoluční stability do extrémního stupně... Ještě jsme úplně nevyřešili rébus žití do extrémního stupně... Ještě jsme úplně nevyřešili rébus živých zkamenělin. (http://www.nwcreation.net/fossilsliving.html)

"Hádanka" kterou se Niles Eldredge pokouší rozluštit, je ve skutečnosti dokonale jasný fakt. Živé zkameněliny dokazují, že druhy nikdy neprošly evolucí, nýbrž byly stvořeny. Jenže darwinisté se snaží tento fakt vyloučit z ideologických zájmů a přetrvávají v udržování dogmatu z doby před 150 lety naživu.

Avšak fakta lze dnes určit mnohem jasněji, než v době Darwina. Počet lidí, kteří chápou a volí si držet se faktů stoupá, kdežto těch, kdo věří báchorkám a nikdy je nezpochybňují, je méně než kdykoli předtím. Fakta už nejde skrývat a smetat stranou, tak jako tomu bylo za časů Darwina. Genetika, mikrobiologie, paleontologie, geologie a všechna ostatní odvětví vědy neustále odhalují pravdu, že Darwin a podporovatelé darwinismu nikdy nechtěli a asi nikdy neočekávali—skutečnost stvoření.

Iracionální a nevědecká tvrzení, jež darwinisté činí, podvody, kterých se dopouštějí, aby oklamali veřejnost, a propaganda, jíž využívají, aby oklamali lidi, jsou jen projevy jejich zoufalství. Budoucí generace budou žasnout, jak mohli někdy lidé mýtu darwinistů věřit. Poněvadž všechna vědecká zjištění ukazují očividný fakt, že evoluce se nikdy nestala, a že Bůh stvořil vesmír a všechno živé.

Pán nebes i země a všeho, co mezi nimi je - jste-li pevně věřící! Není božstva kromě Něho a On oživuje a usmrcuje a Pánem vaším je i vašich předků dávných. A přesto nevěřící v pochybnostech si hrají. (Súra ad-Duchán, 7-9)

A k znamením Jeho patří stvoření nebes a země i živočichů, jež na ní rozmnožil; a kdyby chtěl, mohl by je všechny shromáždit.
(Súra aš-Šura, 29)

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V SEVERNÍ A JIŽNÍ AMERICE

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V USA

Pocházející z období Eocénu (před 54 až 37 miliony lety), ložisko zkamenělin Green River patří mezi nejdůležitější ve Spojených státech amerických. První známé vykopávky v oblasti se odehrály v 50.letech 19.století. V roce 1856 archeolog dr. John Evans ohlásil zkameněliny ryb, které v oblasti nasbíral vědeckému světu a útvar Green River tak vstoupil do vědecké literatury.

Green River je vlastně přítokem řeky Colorado. Útvar Green River sám je pánví horského jezera tvořenou oblastí roztaženou do tří různých států. Část se rozkládá na východ od hor Uinta na severozápadě Colorada, a rozsáhlejší část leží v jihozápadním Wyomingu. Skalní struktura Green River je vytvořena různými vrstvami, jejichž obsah se liší, čím hlouběji se jde. Rozšíření zkamenělin se také různí. Dodnes byly nalezeny zkameněliny patřící asi 60 odlišným skupinám obratlovců v jámách u Green River a bezpočet zkamenělin bezobratlých.

Ohio je stát s proslulými poli zkamenělin. Geologický výzkum ukázal, že před zhruba 510 miliony let leželo Ohio jižně od Ekvádoru. Jak se kontinenty nesly a Severní Amerika se pohybovala směrem ke své současné pozici, Ohio se několikrát ocitlo pod vodou. To vysvětluje proč bylo v Ohiu objeveno velké množství fosilií z období palaeozoika (před 543 až 251 miliony let).

Jiným státem bohatým na zkameněliny je Utah. Velká různorodost zkamenělin, od bezobratlých po různé mořské organismy a od plazů po savce, byla v Utahu vykopána. Mikroskopické zkameněliny nedávno objevené v horách Uinta odhalily, že v Utahu jsou ložiska zkamenělin z období kambria.

Fosilie ryby nalezená v Green River, Wyoming

Národní park Canyonland, Kolorado

Nalevo, Kaibabský vápenec průměrně 250 milionů let starý formuje povrch plošin Kaibab a Coconino. Fosilie, které se nacházejí v této vrstvě patří korálům, měkkýšům, mořským lilijicím, červům, fish teeth.
Dole, doprava fosilie.

Jako v případě zkamenělin objevených v jiných regionech světa, všechny z nich opět demonstrují, že není rozdílu mezi moderním pstruhem, rejnokem, vážkami, mouchami, pavouky, kraby a želvami a podobnými tvory, kteří žili před miliony let. Živé věci neprodělaly žádné změny za uplynutí stovek milionů roků—jinak řečeno, neprodělaly postupný vývoj. Fosilní záznam popírá evoluci a znovu potvrzuje fakt stvoření.

Oblast fosilního výzkumu ve Wyomingu

KOSTLÍN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 39 centimetrů (15.3 palce) na délku; forma: 29 centimetrů (11 palců) na 40 centimetrů (15 palců)

Místo nálezu: Lincoln County, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Stovky zkamenělin kostlína, které byly sebrány, poskytují důkaz, že tato dosud žijící ryba zůstala beze změny po miliony let. Vyobrazený kostlín starý mezi 54 a 37 miliony let, se nijak neliší od těch, co žijí v dnešních mořích. Tato přesná podobnost je nevysvětlitelnou situací pro darwinisty a znovu dokazuje fakt stvoření.

LIST TOPOLU

Stáří: 54 až 37 milionů let

Období: Eocén

Místo nálezu: Green River, Colorado, USA

Darwinisté se snaží vysvětlit, jak vznikly rostliny, použitím konceptu "náhody". Tvrdí, že nekonečná série rozmanitých druhů rostlin vznikla, v průběhu času a náhodou, z jediné původní jednobuněčné rostliny, jež se sama objevila náhodou.

Také tvrdí, že konkrétní vlastnosti každého druhu, jako je vůně, stavba a barvy, jsou podobně dílem náhody. Evolucionisté se snaží vysvětlit chaluhy měnící se v jahodník nebo topol nebo v růžový keř tvrzením, že toto rozlišení bylo výsledkem okolností založených čistě na náhodě. Jenže neexistuje vědecký důkaz, který by podporoval tyto fantazie.

Na druhou stranu existuje nespočet vědeckých dat a zjištěních, která tvrzení evolucionistů vyvracejí. Nespočet příkladů se nalézá ve fosilním záznamu, kterýžto ukazuje, že tisíce živých druhů přetrvaly, naprosto nezměněné, po stovky milionů let. Tento zhruba 50 milionů let starý zkamenělý list topolu zde zobrazen prohlašuje svým vlastním příkladem, že organismy se nevyvíjely, leč byly stvořeny.

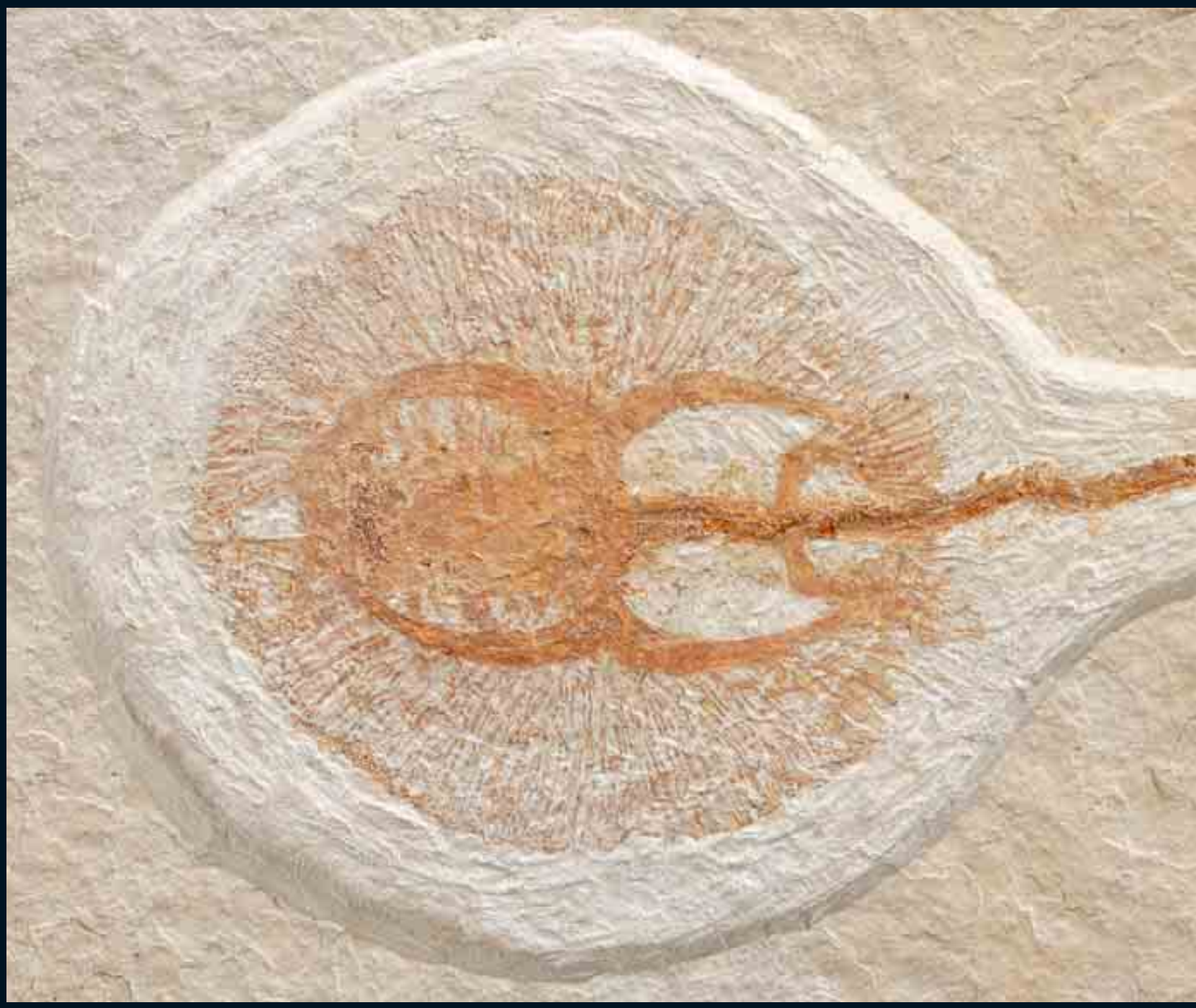

REJNOK

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 8 centimetrů (3.2 palce) na 3.8 centimetry (1.5 palce); forma: 12.7 centimetrů (5 palců) na 10 centimetrů (4 palce)

Místo nálezu: Lincoln County, Wyoming

Období: Eocén

Rejnoci jsou chrupavčité ryby. V případě nebezpečí se brání ostnem na svém ocase. Jejich oči se nalézají nad plochým tělem a ústní otvor mají pod tělem. Tak jako žraloci nacházejí svou potravu čichem a elektrickými smysly. Obecně žijí zabořeni do mořského dna, pouze s rozeznatelnýma očima a ocasy.

Obrázek zkameněliny prokazuje, že tato ryba neprodělala evoluci. Rejnoci, kteří žili před 50 miliony let nebyli odlišní od rejnoků žijících dnes. Navzdory tomu, že minuly miliony let, ve stavbě rejnoků se neodehrály žádné změny. Kdyby se evoluce opravdu uskutečnila, rejnoci by měli prodělat různá stádia, nechávajíc za sebou mnoho zkamenělin dokumentujících tato postupná stádia. Avšak každá objevená zkamenělina odhaluje, že dnešní rejnoci a ti, co žili v minulosti, jsou stejní. Toto vše popírá tvrzení evolucionistů.

SARDINKA

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Green River, Wyoming, USA

Období: Eocén

Kdyby byla tvrzení o evoluci pravdivá, potom mezi vykopanými zkamenělinami sardinek a těmi dnes žijícími by měly být značné rozdíly. Na zkamenělinách sardinek by měla být znamení takzvaného evolučního procesu, o němž darwinisté tvrdí, že proběhl. Jenže stopy žádné takové věci nebyly nikdy nalezeny. Ani není možné, aby byly nalezeny v budoucnosti, jelikož život není, v rozporu s tím, čemu si evolucionisté přejí, abychom věřili, výsledkem slepé náhody. Všemohoucí a vševědoucí Bůh stvořil všechny živé organismy.

SLEĎ

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 9.3 centimetrů (3.7 palce)

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

"Živé zkameněliny" odhalují, že druhy se nevyvinuly, leč jsou stvořené. Druhy nezískaly svou současnou tělesnou stavbu náhodou, jak tvrdí evolucionisté. Všechny jsou stvořeny bezvadně Všemohoucím Bohem a žily po celou svou existenci v podobě, v jaké byly stvořeny.

Vyobrazená zkamenělina sledě to také dokazuje. Sledi zůstali stejní po miliony let, zachovávajíc si podobu a stavbu, v níž byli původně stvořeni. Jako všechny ostatní zkameněliny, tento sleď zjevuje, že evoluční teorie je založená na lžích.

KRAB

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Oregon

Období: Eocén

Působivým znakem fosilního záznamu je, že u živých organismů nedošlo k žádným změnám za všechna uplynulá geologická období. Jinými slovy, za desítky milionů let, a dokonce za stovky milionů let, zůstala stvoření přesně taková, jako když se ve fosilním záznamu poprvé objevila. Toto je důkazem, že ani dříve ani nyní se živé organismy nevyvíjely.

Krabi, jež zůstali nezměnění po 50 milionů let, jsou mezi těmito důkazy. Krabi, kteří žijí dnes a ti z doby před miliony let jsou totožní.

OKOUN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 30.4 centimetru (12 palců)

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Okouni jsou druhem sladkovodní ryby, která se dovede přizpůsobit rozmanitým prostředím a teplotám vody.

Tvrzení darwinistů, že živé druhy se vyvinuly ze sebe navzájem cestou postupných změn, je znovu popřeno zkamenělinami okouna. Dnes žijící okouni sdílí stejnou stavbu se svými protějšky starými 50 milionů let.

LIST ŠKUMPY

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 25 milimetrů (0.9 palce)

Místo nálezu: Uintah County, Utah

Útvar: Green River

Období: Eocén

Tak jako jiné živé organismy i druhy rostlin se vynořily plně formované se složitými soustavami. To jest byly stvořeny se všemi svými vlastnostmi neporušenými. Stovky tisíců rostlinných zkamenělin v geologické vrstvě dokazují tento fakt. Evolucionisté nám nedovedou poskytnout zkameněliny, jež by byly napůl borovice, napůl vrba, napůl mech, napůl orchidea nebo napůl karafiát. Oproti tomu, stovky tisíců zkamenělin demonstrují, že vrby byly vždy vrbami, borovice vždycky zůstávaly borovicemi, jedle zůstaly vždycky jedlemi a platany byly pořád platany. Každá jednotlivá zkamenělina, miliony let stará, vyvrací evoluci. Tato zkamenělina škumpy, jejíž věk se pohybuje mezi 54 a 37 miliony let, je dalším důkazem odhalujícím klamy darwinistů.

OKOUNEC

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 10.6 centimetrů (4.2 palce)

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Okounec se obecně vyskytuje v jezerech. Pokud stvoření dál přežívá v současnosti se všemi svými bezvadnými vlastnostmi, které má už miliony let, aniž by prodělalo změny, toto je silný důkaz anulující model "postupného vývoje" rozvinutý Darwinem. Na Zemi neexistuje jen několik, ale miliony takových příkladů, které dokáží tento fakt. Tato zkamenělina okounce je pouze součástí tohoto důkazu.

DVA SLEDI

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: Forma: 34.2 centimetrů (13.5 palce) na 43 centimetrů (17 palců)

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Podobně jako jiné organismy ani sledi nedostáli žádné změny po miliony let. Stravba sleďů, kteří žili před 54 miliony let, a těmi dnešními je naprosto stejná. Toto vyvrací tvrzení evolucionistů, že živé druhy se postupně vyvíjely ze sebe navzájem.

Na obrázku jsou dva různé druhy sleďů, kteří zkameněli bok po boku. Tyto ryby, zkamenělé do nejmenších detailů, ukazují, že živé organismy neabsolvovaly evoluci, nýbrž byly stvořeny.

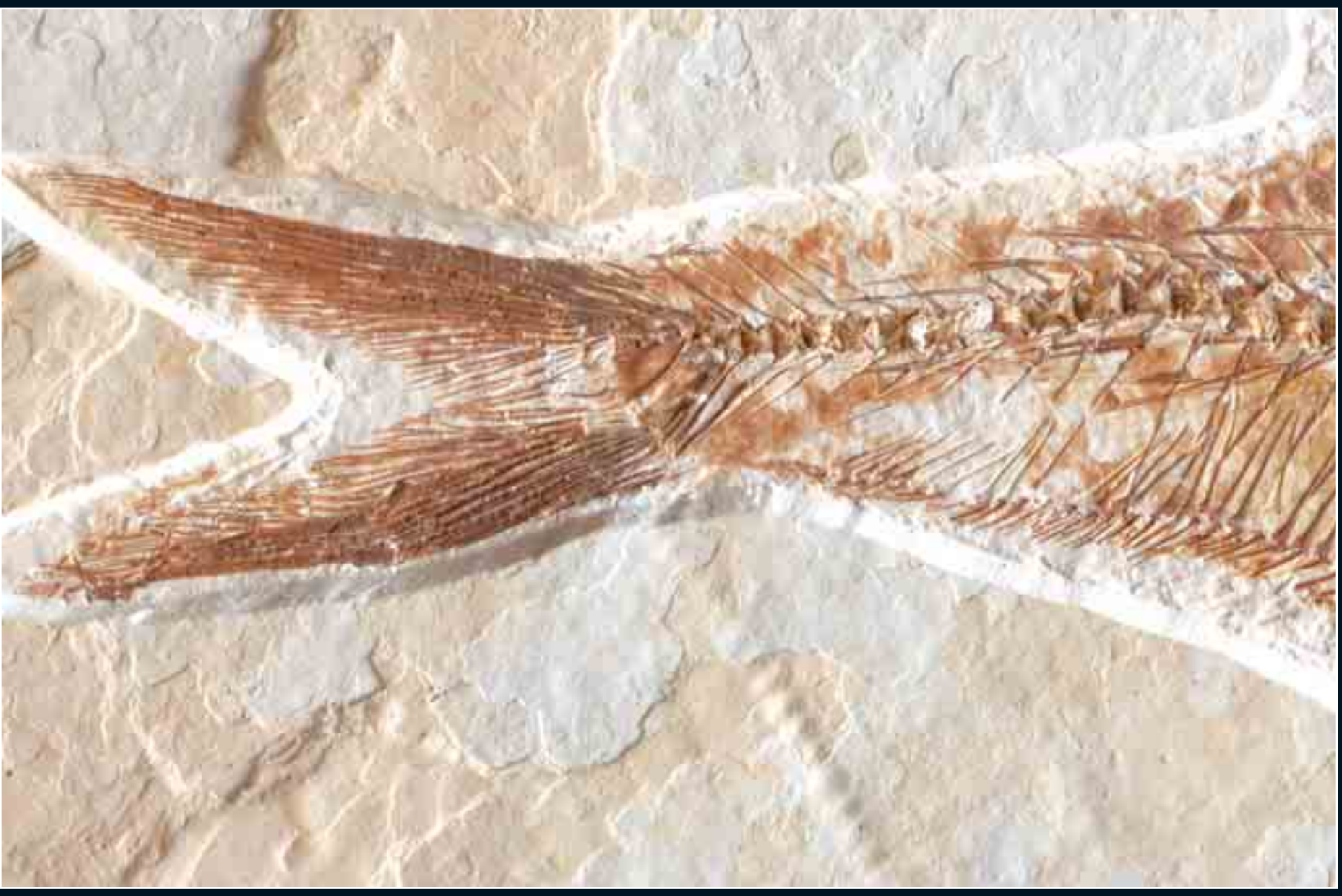

TRILOBIT

Stáří: 380 milionů let

Velikost: 60 milimetrů (2.3 palce)

Místo nálezu: Sylvania, Lucas County, Ohio

Útvar: Silica Shale

Období: Devon

Trilobiti jsou jedním z nejdůležitějších mořských tvorů, kteří žili v kambrijském období, zanechávajíc mnoho stop v rozličných částech světa. Jedním z nejpůsobivějších rysů trilobita je jeho oční stavba z mnoha čoček, sestávající z bezpočtu jednotek, z nichž každá je čočkou. Tak jako u šestiúhelníkových očí hmyzu, podobných plástvi medu, i zde každá jednotka funguje jako jediná nezávislá čočka. Každá zaznamenává oddělený obraz a v nervovém centru se tyto obrazy spojují v jeden celek.

Výzkum objevuje, že některé oči trilobitů měly přes tři tisíce čoček, což znamená, že více než tři tisíce obrazů bylo předáno tomuto korýšovi. Zkrátka tento mořský tvor, který žil před 530 miliony let měl velmi složité nervové centrum a oko—tyto bezchybné struktury nemohly vzniknout evolucí.

SLEDI

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: Forma: 31 centimetrů (12.5 palce)

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Na obrázku jsou sledi, kteří byli pravděpodobně zabiti společně, kvůli náhlému pohřbu. Jejich zkamenělé ocasy a ploutve nevykazují žádné znaky poškození. Jejich dobře zachovalá oční lůžka a kostní struktury opět ukazují, že evoluce neproběhla v žádné části geologického období.

STONOŽKA

Stáří: 300 milionů let

Velikost: 50 milimetrů (1.9 palce); forma: 58 milimetrů (2.2 palců) na 33 milimetrů (1.2 palce)

Místo nálezu: Morris, (Mazon Creek), Illinois

Útvar: Francis Creek Shale

Období: Pensylvan

Na obrázku je 300 milionů let stará zkamenělina stonožky. Tato a jiné stonožky, které žily před 300 miliony lety nepředvádějí ani ten nejmenší rozdíl od dnešních stonožek. Tak jako ostatní živé formy ani stonožky neprodělaly evoluci, nýbrž byly vytvořeny.

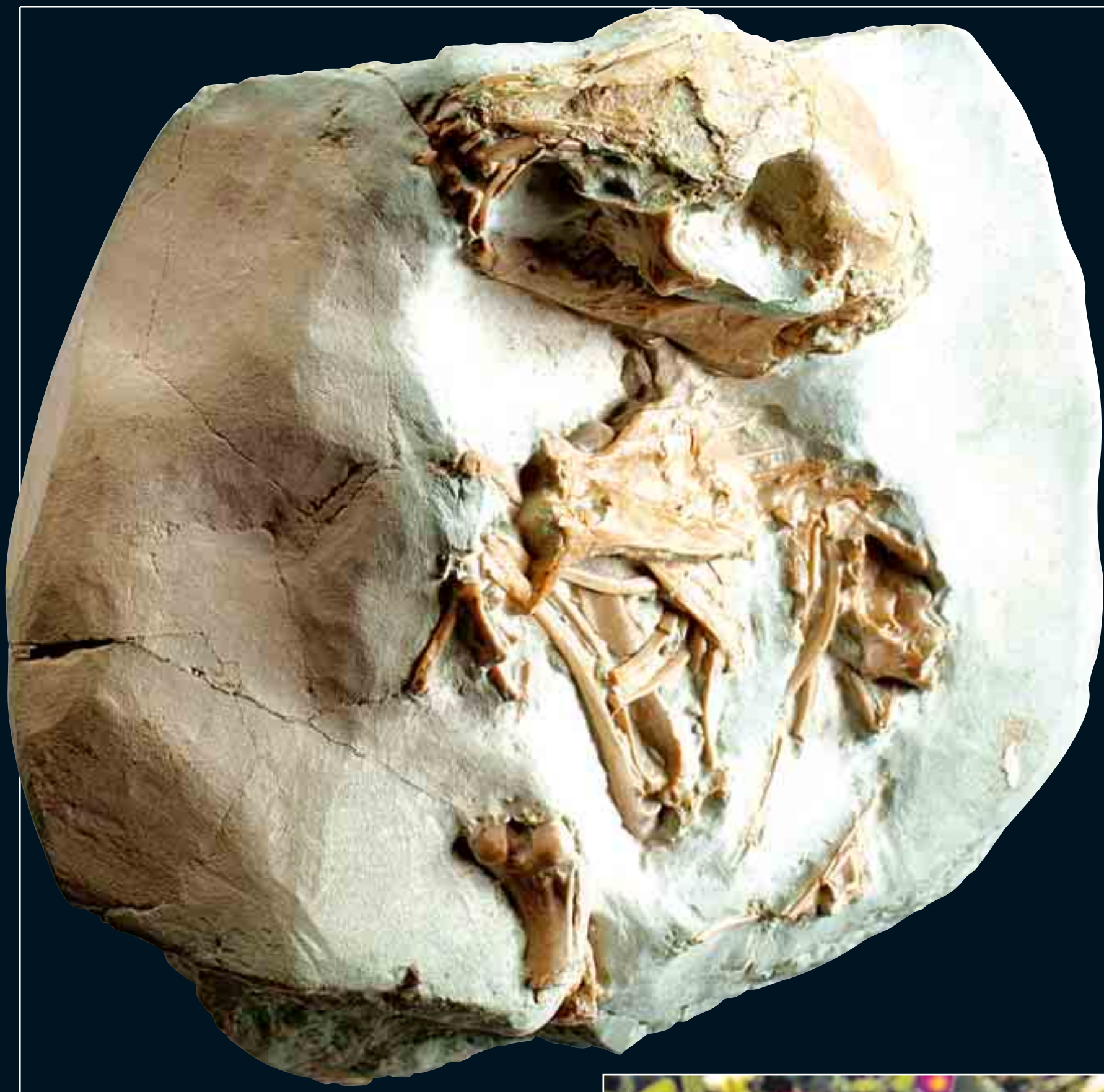

MLADÝ KRÁLÍK

Stáří: 30 milionů let

Místo nálezu: Lusk, Wyoming

Útvar: White River

Období: Oligocén

30 milionů let staré fosilie, které jsou identické se stvořeními žijícími dnes, vyvracejí evoluční teorii. Objevy zkamenělin odhalují, že králíci byli pořád králíky.

OKOUNEC

Stáří: 50 milionů let

Velikost: 65 milimetrů (2.5 palce) na délku; forma: 90 milimetrů (3.5 palce) na 45 milimetrů (1.7 palce)

Místo nálezu: Jezero zkamenělin, Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Okounců existuje mnoho druhů. Skoro všechny existují ve fosilním záznamu, což dokazuje, že zůstali stejní po miliony let a nevyvinuli se.

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 295 milionů let

Velikost: Forma: 110 milimetrů na 163 milimetrů (4.3 palce na 6.4 palce)

Místo nálezu: Brown County, Texas

Útvar: Winchell

Období: Karbon

Mořští ježci z Pensylvanu jsou ostnokožci, které lze dnes najít v mořích po celém světě. Zkameněliny mořského ježka staré 300 milionů let odhalují, že tito bezobratlí se svými komplikovanými strukturami existovali po miliony let. Po celou tu dobu se v jejich stavbě neobjevily žádné změny, a neprocházeli žádnými přechodnými fázemi.

Darwinisté si zoufají, jsou-li konfrontováni s těmito zkamenělinami, neboť ony dokazují, že evoluční proces nikdy neexistoval.

LISTY KLENU

Stáří: 50 milionů let

Velikost: List je 15 centimetrů (6 palců) na 15 centimetrů (6 palců) velký od levého laloku ke konci stopky; forma: 20.3 centimetrů (8 palců) na 22.8 centimetrů (9 palců)

Místo nálezu: Douglas Pass-Rangely, Colorado

Období: Eocén

Zkoumáním historie zkamenělin a strukturálních rysů rostlin, žijících na souši, narazíme na fakta, která neladí s tím, co evoluční teorie tvrdí. Rostliny ukazované skoro ve všech knihách biologie nemají fosilní záznamy, co by potvrdily takzvaný evoluční proces. Většina dnešních druhů zanechala velmi uspokojivé pozůstatky ve fosilních záznamech a žádný z nich neukazuje jakékoli rysy potvrzující přechod od jednoho druhu k jinému. Všechno to jsou rozlišené druhy, stvořené se svými odlišnými vlastnostmi ve své původní podobě a nezanechaly žádná přechodná spojení, jak se tvrdí. Jak evoluční paleontolog E. C. Olson přiznává většina skupin rostlin se objevila náhle, nemajíc žádné předky. (E. C. Olson, *Evoluce života*, New York: The New American Library, 1965, str. 9)

50 milionů let stará zkamenělina listu klenu na obrázku také ověřuje tuto skutečnost.

PAKAPROVEC

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Lincoln County, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Vyobrazený Pakaprovec (Catostomidae) je starý asi 54-37 milionů let a za tu dobu neprodělal žádnou změnu. Tato zkamenělina, shodná s pakaprovci žijícími v dnešních mořích, anuluje evoluční teorii.

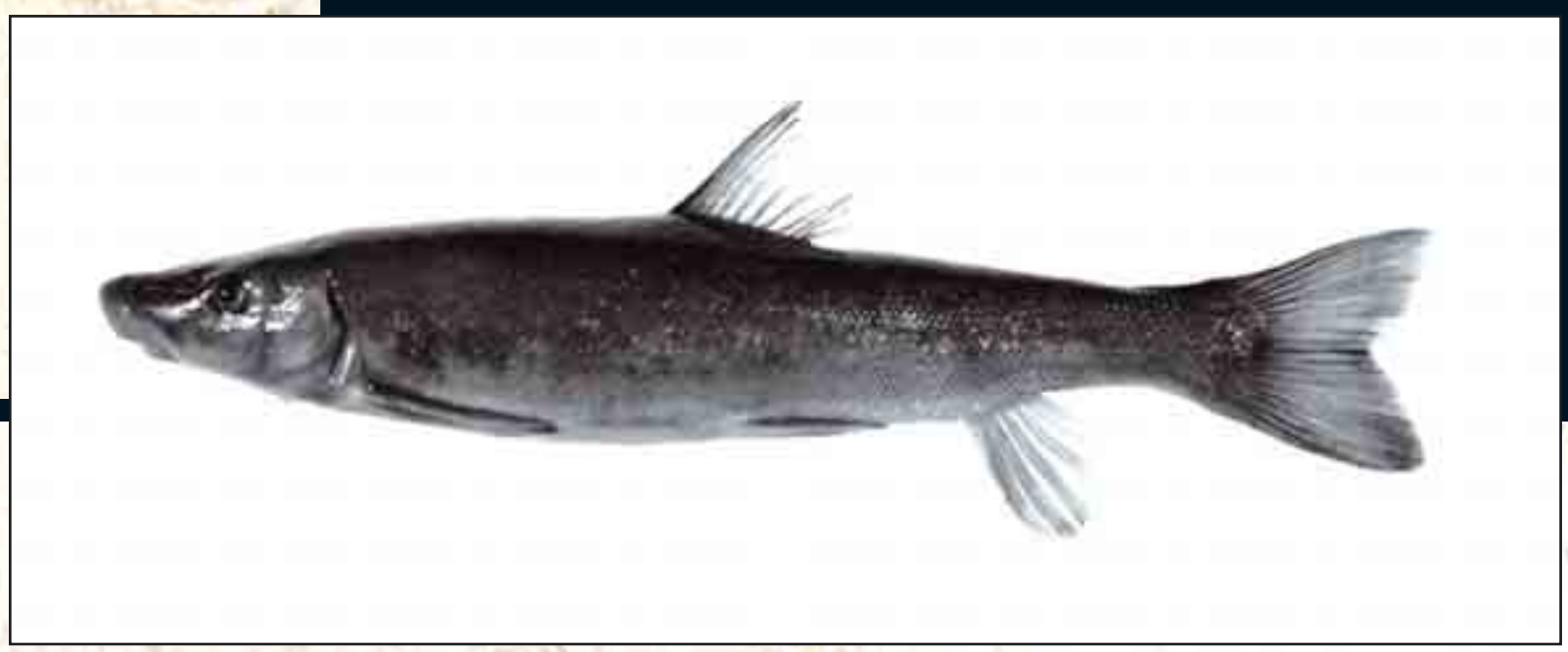

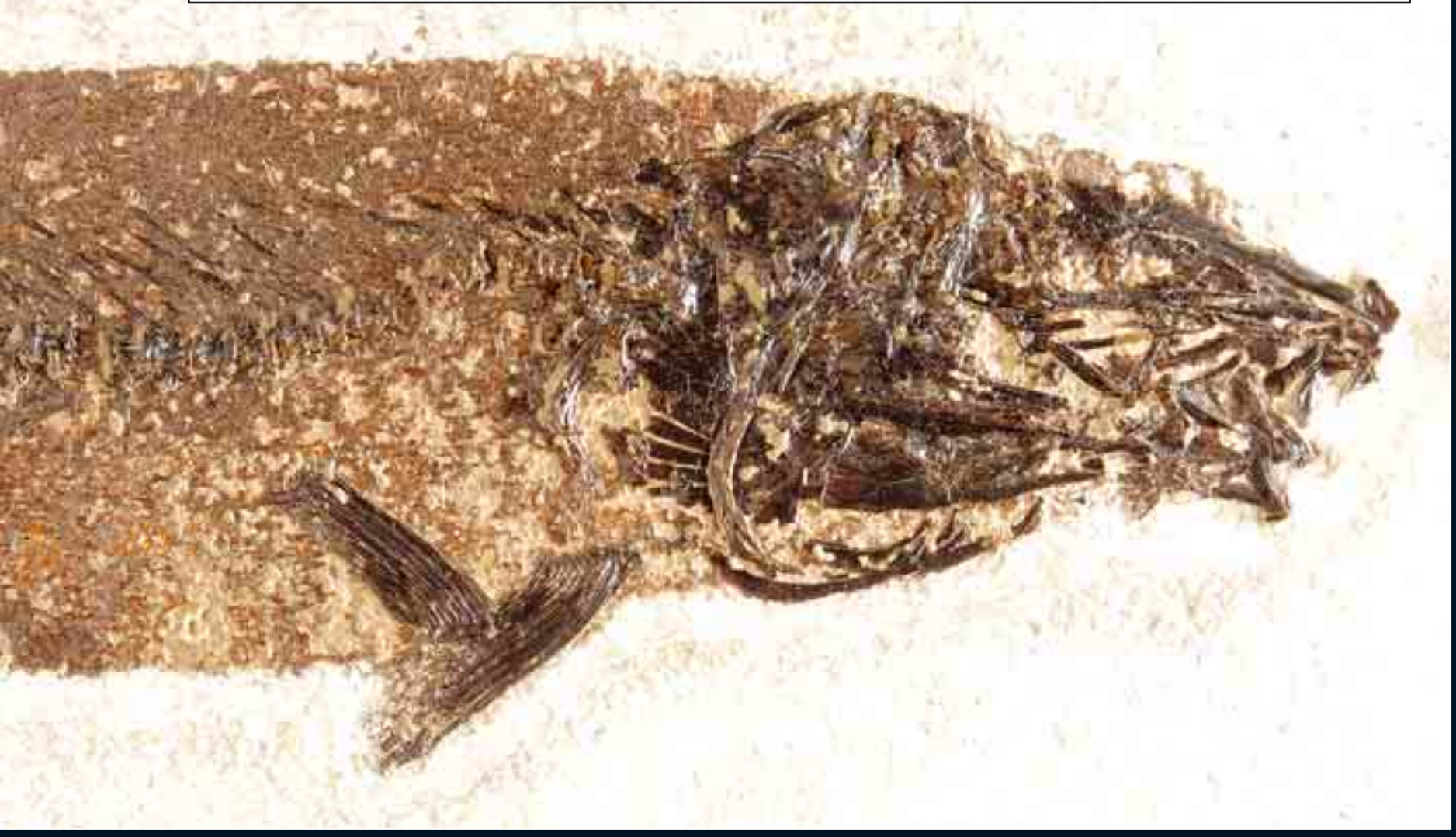

SLEDI

Stáří: 55 milionů let

Velikost: Forma: 35 centimetrů (13.7 palce) na 23 centimetrů (9 palců)

Místo nálezu: Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Žijící zkameněliny se neodlišují od svých protějšků, kteří žili ve vzdálené minulosti, a poskytují důkaz, že druhy neprošly evolucí za miliony let. 55 milionů let staří sledi na obrázku patří mezi tyto žijící zkameněliny.

LIST GINKA

Stáří: 65 až 54 milionů let

Velikost: 12 centimetrů (4.8 palce)

Místo nálezu: Almont, Severní Dakota

Útvar: Sentinel Butte

Období: Paleocén

Rostliny ve fosilních záznamech se objevují s rysy podobnými těm, jaké mají rostliny dnešní. Toto ukazuje, že byly stvořeny, jako ostatní živé věci.

Vyobrazený list ginka je asi 65 milionů let starý a dokazuje, že ginko se nevyvíjelo. Hlavní linie listu a jeho žilkování bylo fosilizováno. Tato 12 centimetrová (4.8 palcová) zkamenělina ukazuje, že stromy ginko byly stejné po miliony let. Neexistuje rozdíl mezi nynějšími a těmi, co rostly v minulosti.

SLEĎ

Stáří: 55 milionů let starý

Velikost: 12 centimetrů (4.8 palce)

Místo nálezu: Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Ačkoli darwinisté si volí to nepřiznat, fakta prokázaná fosilními záznamy jsou zjevná. Miliony zkamenělin nashromážděných z celého světa ozřejmují, že živé bytosti se nevyvinuly, leč byly vytvořeny. Jedním příkladem ukazujícím tuto skutečnost je tento obrázek sledě. Sledi, kteří zůstali totožní po miliony let opět prezentují, že evoluční teorie je klam.

OKOUNEK

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 17.2 centimetrů (6.8 palců)

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Moře v současnosti obsahují mnoho druhů okounků. Obrázek zkameněliny ukazuje, že okounek se nevyvíjel. Po miliony let se na jejich fyziologii nic nezměnilo. Vzhled a stavba okounka, jenž žil před 55 miliony let jsou stejné jako těch žijících dnes.

MIHULE

Stáří: 300 milionů let

Velikost: 43 milimetrů (1.6 palce) široký, na 73 milimetrů (2.8 palce) na 48-milimetrovém (1.8 palce) páru pecek

Místo nálezu: jáma 11, Francis Creek Shale, Braidwood, Illinois

Období: Pensylvan

Braidwoodské uhelné doly jsou bohaté na zkameněliny. Mihule na obrázku je druhem postrádajícím čelist. Ačkoli obvykle žijí v mělkých vodách, některé druhy uplavou dlouhé cesty v oceánu.

Tato zkamenělina je důkazem, že mihule neprodělaly žádnou změnu za přibližně 300 milionů let. Navzdory času, jenž uplynul, mihule zůstaly pořád stejné. Neexistuje rozdíl mezi mihulemi, které žily před miliony let a těmi dnešními.

OKOUNEC

Stáří: 50 milionů let

Velikost: 9.4 centimetrů (3.7 palce); forma: 17.5 centimetrů (6.8 palců) na 12.3 centimetrů (4.8 palce)

Místo nálezu: Fossil Lake, Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Evolucionisté tvrdí, že ryby se vyvinuly z bezobratlých jako je pikaia; že obojživelníci a dnešní ryby se vyvinuli z takzvaného rybího předka. Plazi se vyvinuli z obojživelníků, ptáci a savci z plazů a nakonec dnešní lidé a lidoopi se vyvinuli z jednoho předka. Jenže aby toto tvrzení dokázali, musí být schopni ukázat zkameněliny přechodných "chybějících článků." Leč jak uvedeno výše, stopy po takových imaginárních tvorech neexistují.

Na druhou stranu stovky milionů fosilií odhalují, že takzvaný evoluční proces se nikdy neobjevil. Tyto fosilie dokazují, že ryby byly stále rybami, ptáci byli stále ptáky, plazi byli stále plazy, savci byli stále savci a lidské bytosti byly vždy lidské. 50 milionů let stará zkamenělina okounce zde vyobrazená také ukazuje, že živá stvoření se nevyvinula, nýbrž byla stvořena.

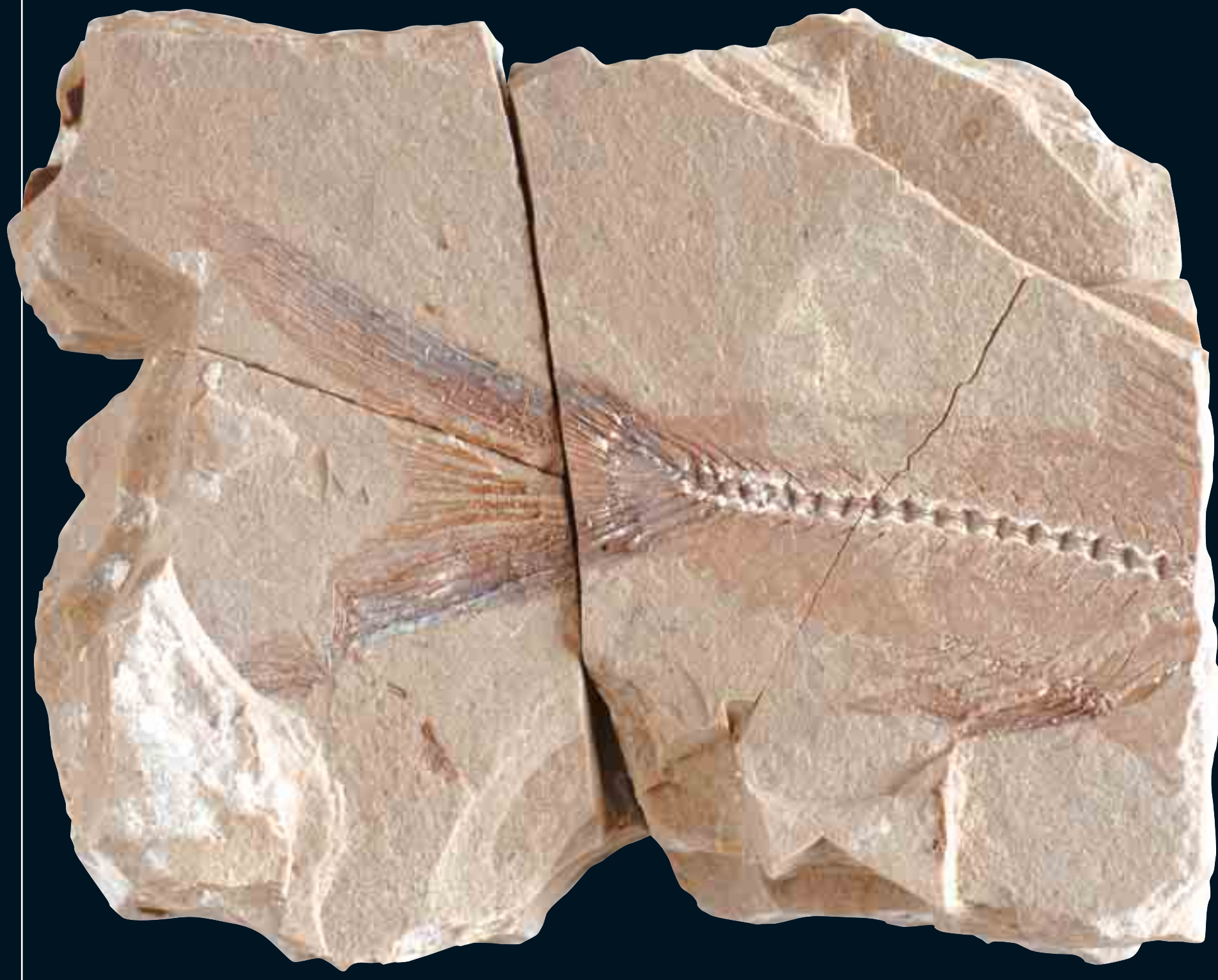

OCAS PSTRUHA

Stáří: 15 milionů let

Místo nálezu: Stewart Springs Flora, Stewart Valley, Nevada

Období: Miocén

Některé zkameněliny uchovaly pouze části těl živých bytostí. Na tomto obrázku je 15 milionů let starý ocas pstruha. Jak je vidět, neexistuje žádný rozdíl mezi ocasem pstruha starým 50 milionů let a tím starým 15 milionů let a tím, co žije dnes.

TOPOL

Stáří: 15 milionů let

Místo nálezu: Stewart Springs Flora, Stewart Valley, Nevada

Období: Miocén

Listy topolu z čeledi vrbovitých zůstaly nezměněny po miliony let. Neexistují odlišnosti mezi organickými a strukturálními vlastnostmi, jaké původně měly a jaké mají teď. Tato zkamenělina topolového listu stará 15 milionů let to dosvědčuje.

TIPLICE

Období: éra kenozoika, epocha eocén

Stáří: 48 až 37 milionů let

Místo nálezu: USA

Jako u všech ostatních druhů stabilita pozorovaná napříč celou existencí tiplice je důkazem, že tvrzení o evoluci jsou falešná. Teorie evoluce byla navržena v primitivních vědeckých podmínkách 19.století, přijata pouze z nevědomosti, avšak zhroutila se při konfrontaci s vědou 20. a 21. století.

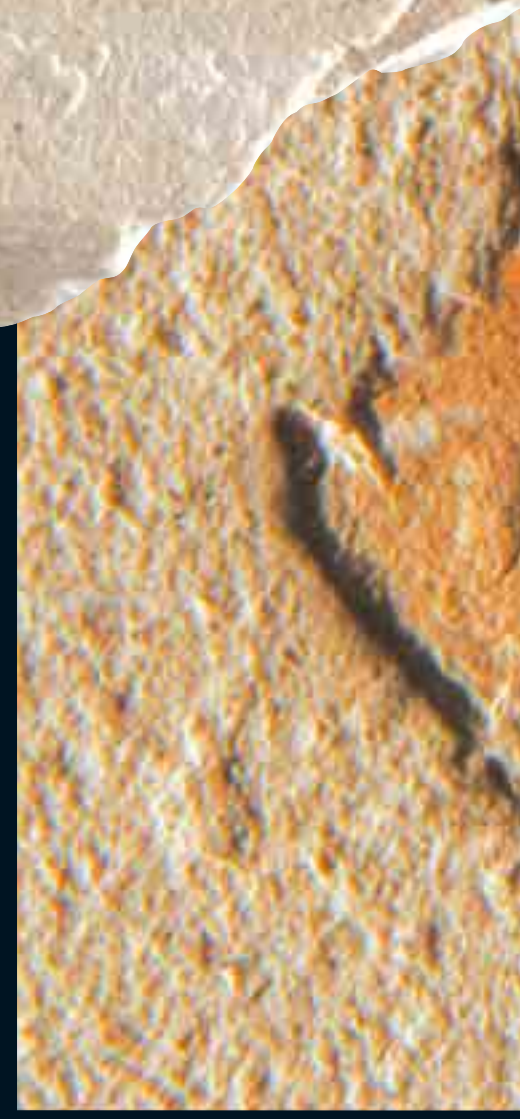

SMRK

Stáří: 15 milionů let

Místo nálezu: Stewart Springs Flora, Stewart Valley, Nevada

Období: Miocén

"Smrk" je obecné pojmenování pro 35 různých druhů stromů, které zůstávají po celý rok zelené. Fosilní záznamy ukazují, že byly po miliony let stejné a neprošly žádným vývojem. Zkamenělina smrkového semene zde vyobrazená je stará 15 milionů let. Jako taková rovněž potvrzuje, že po miliony let, které minuly, zůstávaly smrky stejné. Neexistuje rozdílnost mezi současnými smrky a smrky, které rostly před 15 miliony lety.

LAMPOVNÍK

Stáří: 23 až 5 milionů let

Velikost: 3.8 centimetrů (1.5 palce)

Místo nálezu: Kalifornie, USA

Útvar: Puente

Období: Miocén

Lampovníci jsou drobné rybky, které se vyskytují v hlubinách oceánu a vyrábějí ve svých tělech světlo, obecně ve své břišní dutině. Poněvadž žijí ve vodě, která je hluboká a temná, využívají svého světla, aby osvítili své nejbližší okolí a vyplašili své nepřátele. To, že těla těchto ryb mají extrémně pokročilou a složitou tělesnou stavbu, která jim umožňovala vyrábět uvnitř těla světlo už před miliony let je pro evolucionisty nevysvětlitelné.

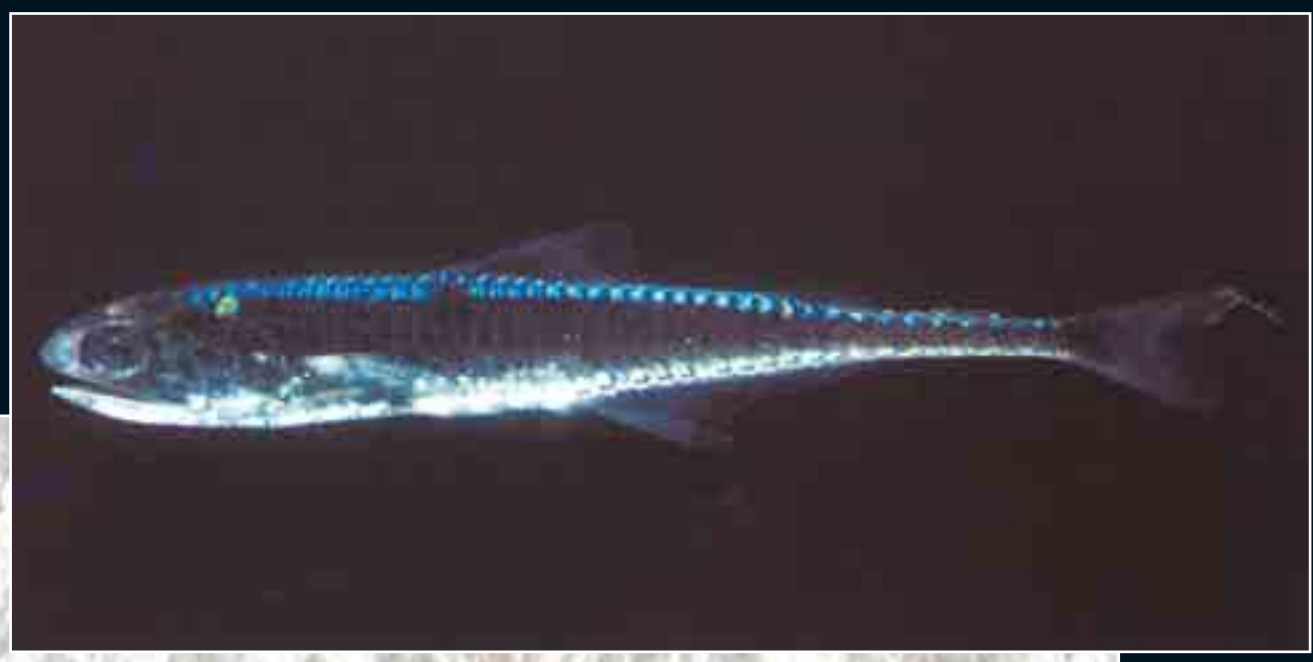

BOROVICE TĚŽKÁ

Stáří: 15 milionů let

Místo nálezu: Stewart Springs Flora, Stewart Valley, Nevada

Útvar: Green River

Období: Miocén

Jehlice borovice na obrázku je stará 15 milionů let. Jehlice borovice staré 15 milionů let a ty dnešní se shodují. Skutečnost, že zůstaly shodné navzdory uplynulým milionům let opět dokládá, že evoluce nikdy neexistovala.

OKOUN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Fossil Lake, Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Dle tvrzení evolucionistů byli předkové ryb bezobratlí postrádající páteř. Jenže evolucionisté neumí zodpovědět, jak tito předkové s ostny, ale bez kostí, si vyvinuli páteř. Je tomu tak proto, že tyto živé bytosti by musely projít tak velkými změnami, že tvrdá skořápka obklopující jejich těla by měla zmizet, zatímco uvnitř by se musela objevit kostra. Pro takovou transformaci by mezi dvěma organismy muselo existovat mnoho přechodných fází. Avšak evolucionistům se nedaří ukázat ani jedinou fosilii jako přechodnou formu mezi obratlovci a bezobratlými.

Oproti tomu miliony zkamenělin ukazují, že ryby byly pořád ryby a tato 54 až 37 milionů let stará zkamenělina okouna je jednou z nich.

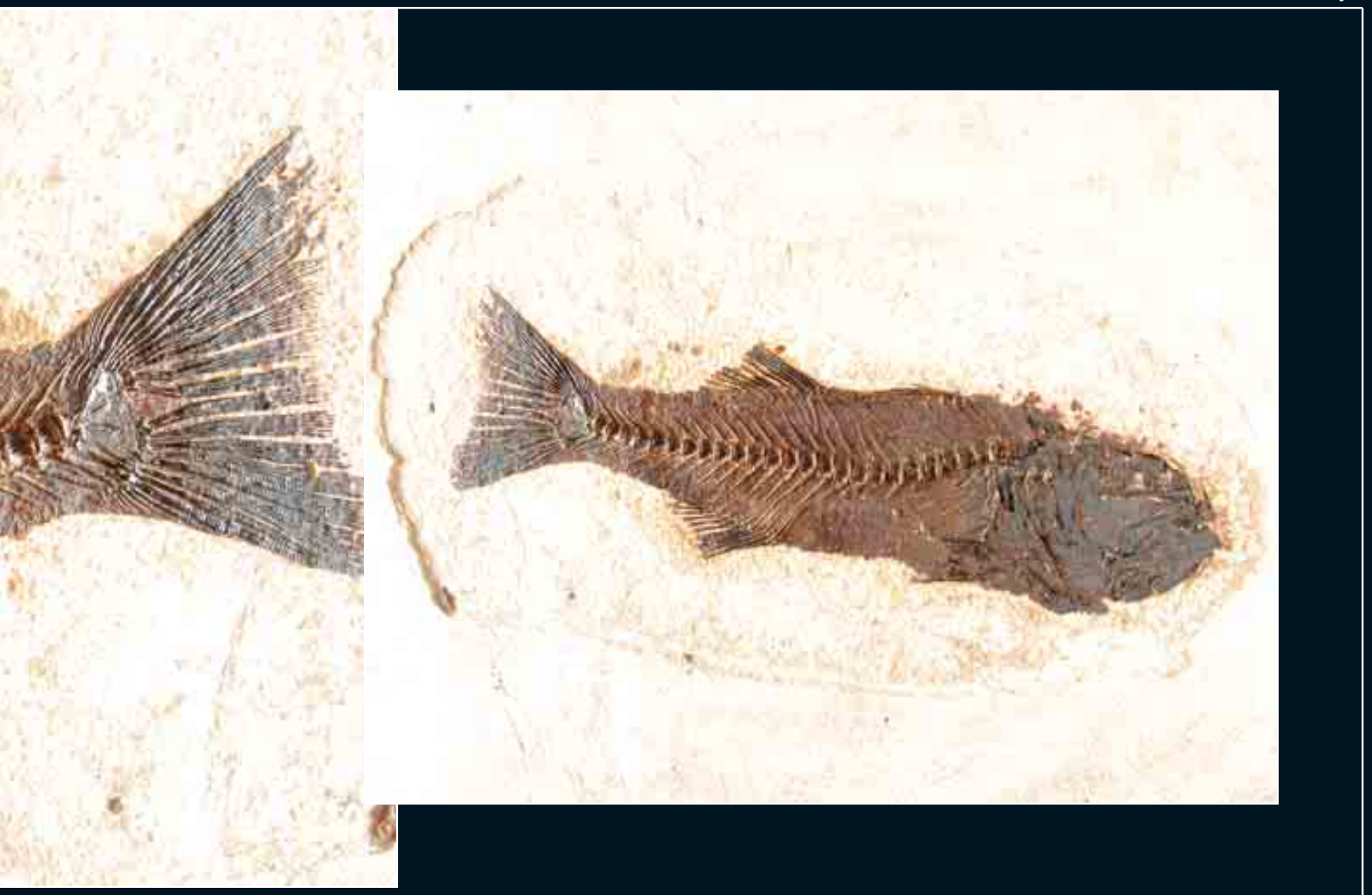

SLEĎ

Stáří: 55 milionů let

Velikost: 21 centimetrů (8.25 palce)

Místo nálezu: Kemerrer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Paleocén

Sledi žijí v klidných a mělkých vodách, většinou v severním Atlantiku a v Baltském moři. Sledi, mající přibližně 200 druhů jsou skoro stejní. Takřka všichni jsou stříbrné barvy a mají jedinou hřbetní ploutev.

Zkamenělina sledě na obrázku je 21 centimetrová (8.2 palců). Byla odkryta u Green River z hloubky 2200 metrů (7217 stop). Jako u všech ostatních fosilních záznamů, tato fosilie sledě zjevuje, že živí tvorové neprodělali evoluci. Evolucionisté jsou bezradní čelíce fosilním záznamům a každý nový objev zvyšuje jejich zoufalství.

VRBA

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Uintah County, Utah

Útvar: Green River

Období: Eocén

Tak jako v případě všech živých organismů, fosilní záznam rostlin odhaluje, že ty také zůstaly beze změny po miliony let. Dnešní rostliny mají shodné systémy a mechanismy jako měly před miliony let. Zobrazený zkamenělý list vrby je důkazem, že vrby zůstaly pořád stejné po 54 - 37 milionů roků.

Miliony zkamenělin vykopaných na celém světě vyvracejí evoluční teorii, zjevujíc, že rostliny neprošly evolucí, leč byly vytvořeny.

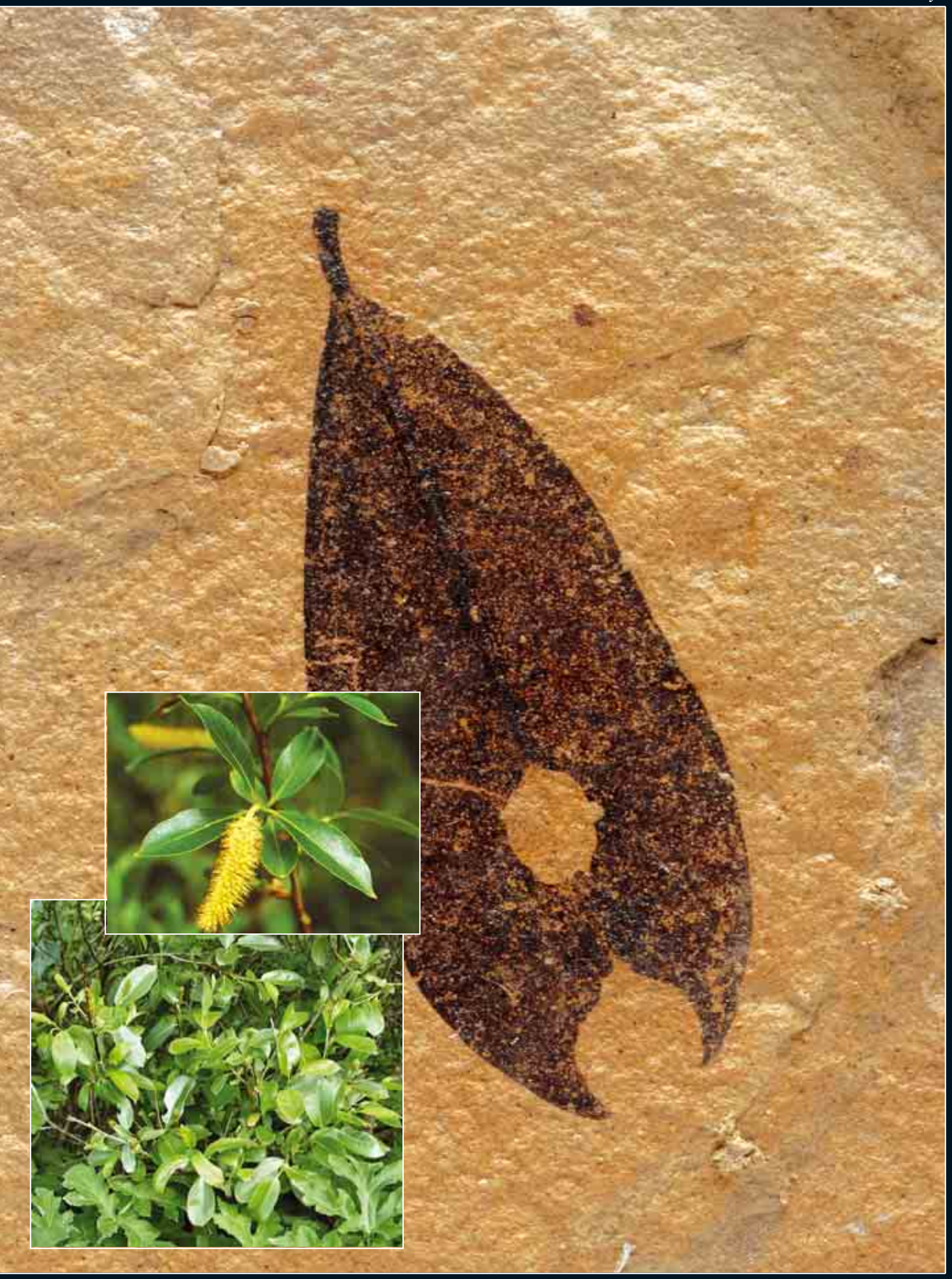

LIST TOPOLU

Období: éra kenozoika, epocha eocén

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: USA

Tento fosilní vzorek je dokladem faktu, že topoly vždycky existovaly jako topoly, a je zhruba 50 milionů let starý. Topoly se vůbec nijak nezměnily za více než 50 milionů let, a odhalují, že evoluční teorie je pouze klam a že evoluce se nikdy neodehrála. Vesmír, spolu se všemi živými bytostmi, jež obsahuje, je dílem Všemohoucího Boha.

LIST DUBU

Stáří: 45 milionů let

Místo nálezu: Green River, Wyoming

Velikost: 30 milimetrů (1.18 palce) na výšku; forma: 60 milimetrů (2.3 palce) na 60 milimetrů (2.3 palce), 15 milimetrů (0.59 palce) silný

Období: Eocén

Fosilní záznamy odhalují, že rostliny nikdy neprošly jakýmkoli evolučním procesem a nemají údajné předky. Ryby pořád zůstávaly rybami, ptáci byli vždy ptáky, pavouci stále setrvávali pavouky, borovice a smrky byly pořád jen borovice a smrky a růže vždy zůstaly růžemi. A tak jako všechny tyto živé bytosti také duby byly vždy duby jak potvrzuje tato zkamenělina dubového listu na obrázku.

VOSA

Období: éra kenozoika, epocha eocén

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: USA

Vosy, které byly naživu před 50 miliony let, nebyly nijak odlišné od dnes žijících vos. Pokud se neobjevily vůbec žádné změny v anatomii tvora za uplynulé desítky milionů let, tak nelze hovořit o nějaké evoluci. Fosilní záznam dokládá, že evoluce se nikdy neudála.

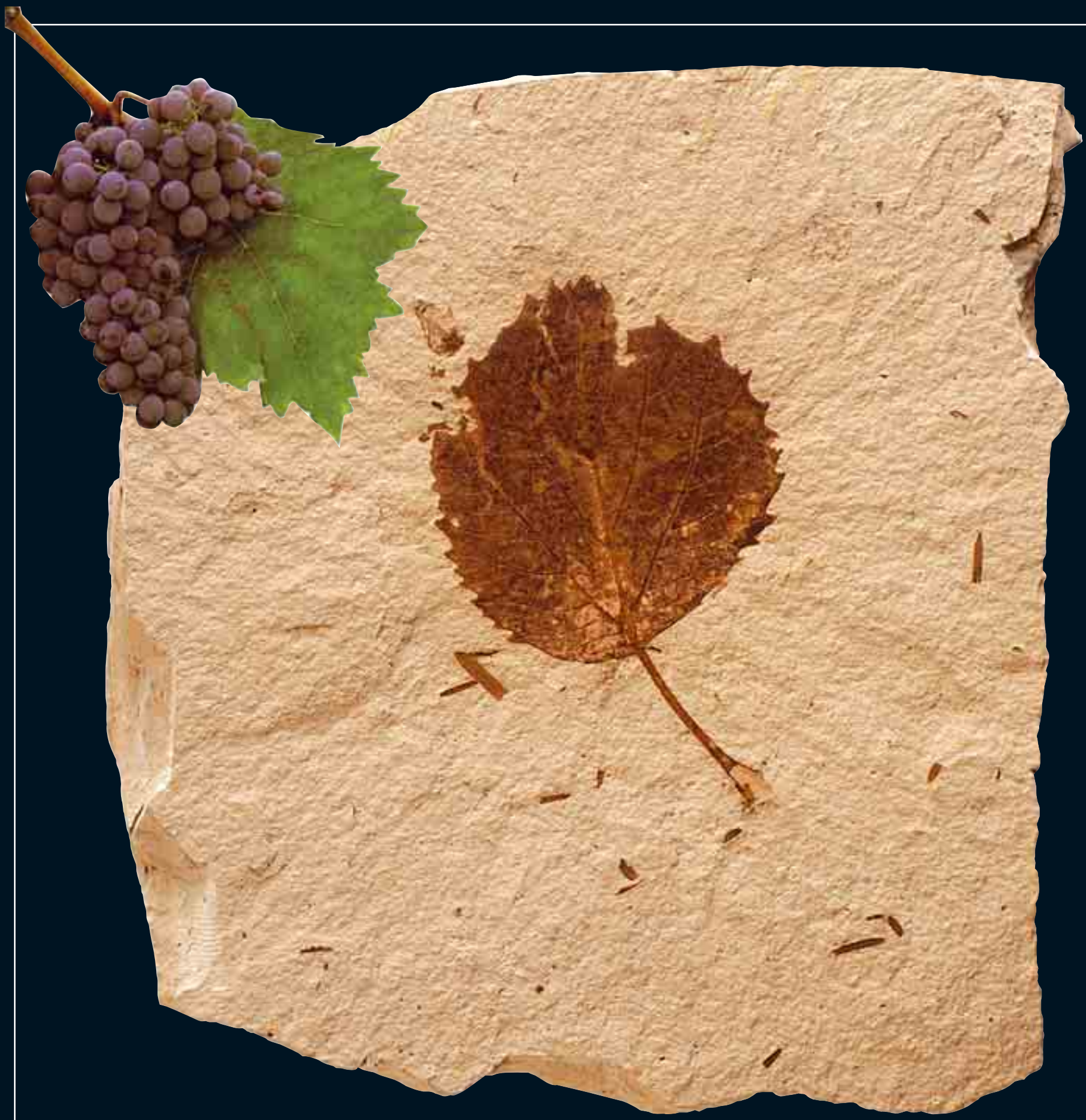

HROZNOVÝ LIST

Stáří: 38 až 23 milionů let

Velikost: 6.6 centimetrů (2.6 palce) včetně řapíku

Místo nálezu: Beaverhead County, Montana

Útvar: Muddy Creek

Období: Oligocén

38-23 milionů let stará zkamenělina hroznového listu také ověřuje, že rostliny se nevyvinuly, leč byly stvořeny. Neexistuje odlišnost listů hroznů, které rostly před miliony let od listů současných.

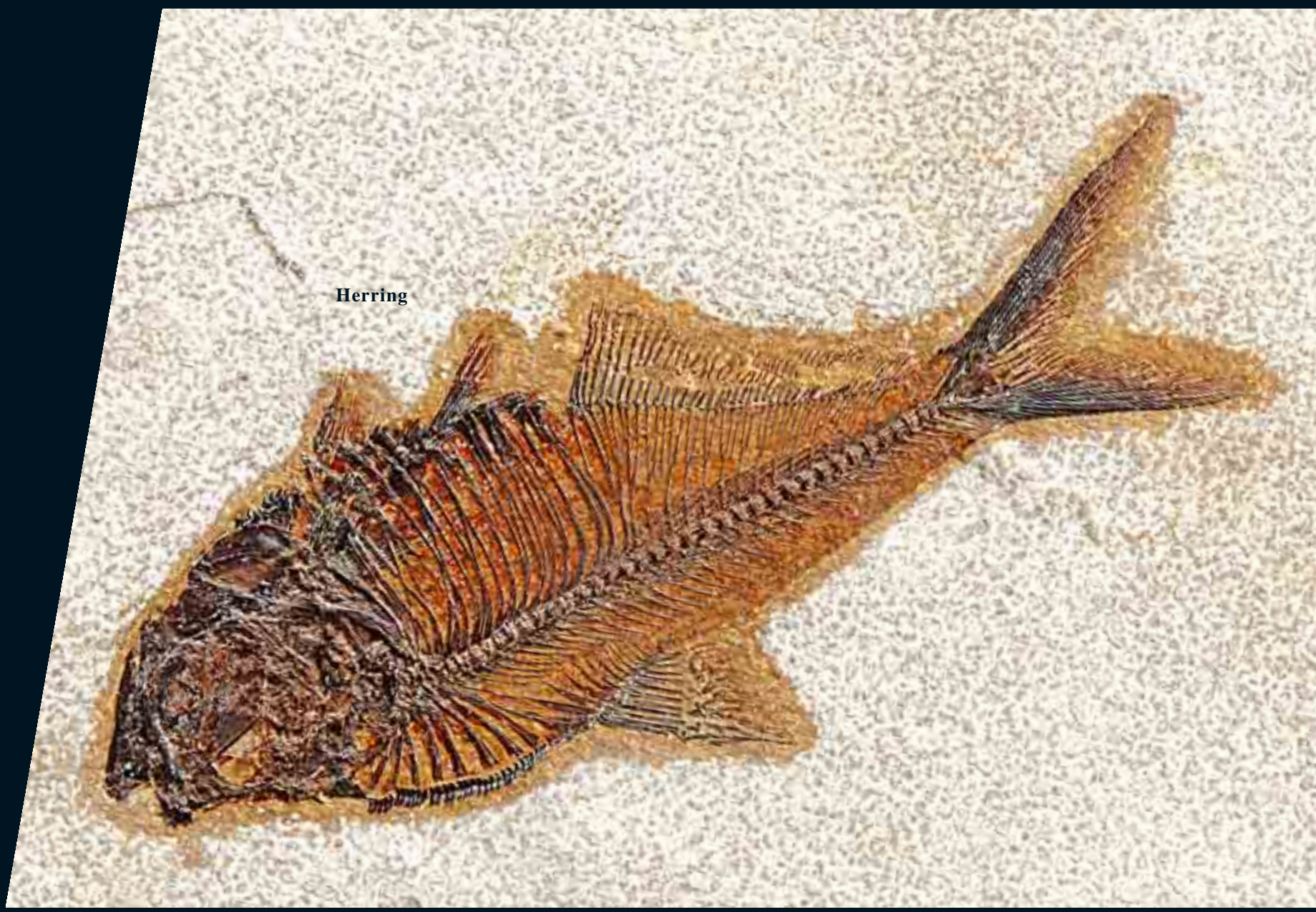

Sunfish

SLEĎ A OKOUNEK

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Fossil Lake, Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Tyto vzorky sledě a okounka zase ukazují, že živí tvorové se nevyvíjeli. Tyto zkameněliny na jedné destičce staré 54-37 milionů let dokazují, že sledi a okounci žijící dnes a ti, co žili v minulosti, se neodlišují.

Herring

Sunfish

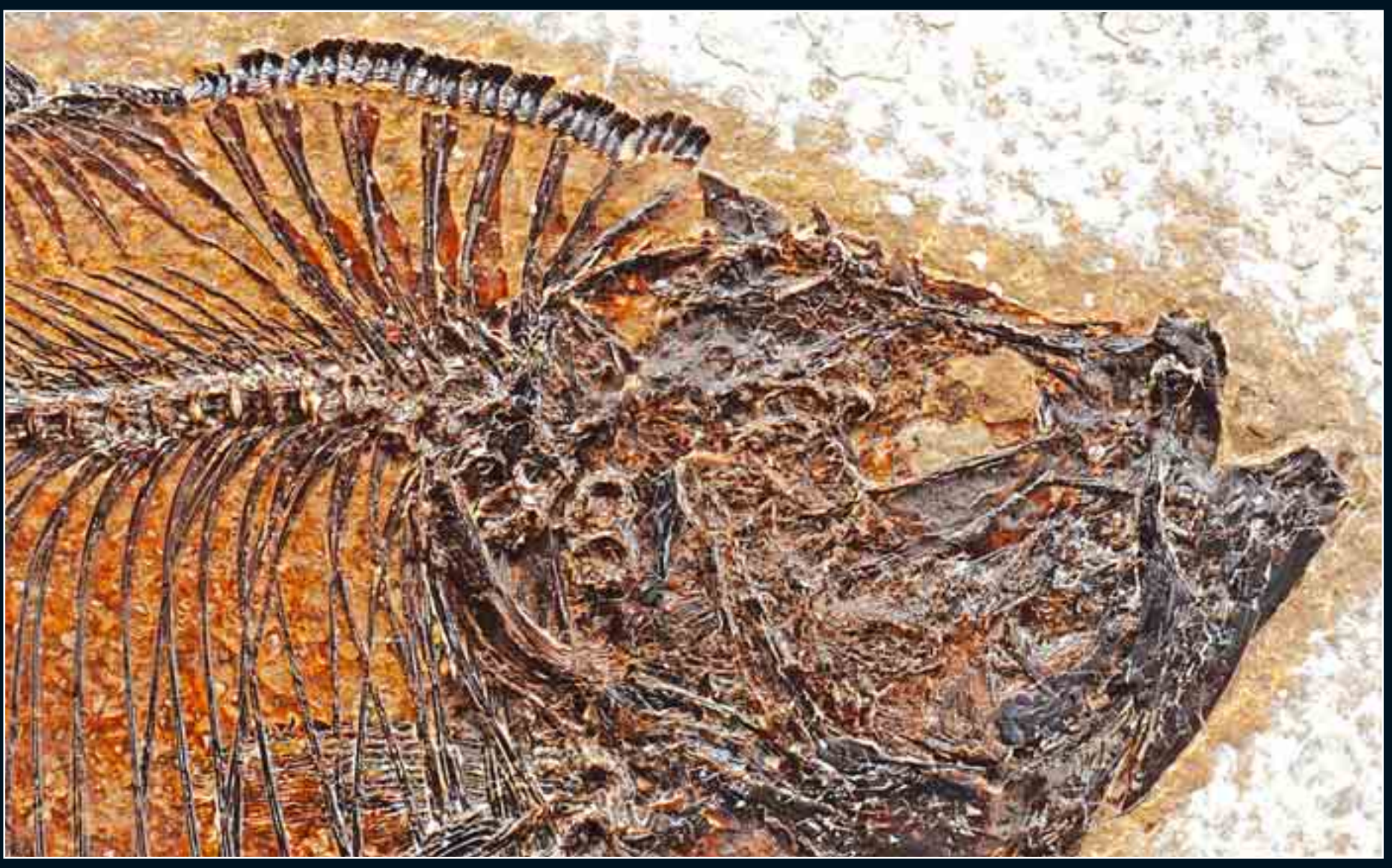

LIST ŠKUMPY

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: List: 7 centimetrů (2.8 palce) na 1.2 centimetru (0.5 palce); forma: 24.2 centimetrů (9.5 palců) na 14 centimetrů (5.5 palců)

Místo nálezu: Douglas Pass, Colorado

Útvar: Green River Shale

Období: Eocén

Tento 54-37 milionů let starý list škumpy se ve své stavbě nikterak neliší od současných. Za miliony let neprodělala škumpa žádné změny.

LEBKA SEVEROAMERICKÉHO MEDVĚDA

Stáří: 50 000 let

Velikost: 26.6 centimetrů (10.5 palce)

Místo nálezu: Michigan

Období: Pleistocén

Ukazujíce na několik anatomických podobností mezi medvědy a psy, evolucionisté tvrdí, že obé se vyvinulo z jednoho společného předka. Fosilní záznamy na druhou stranu odhalují, že tomu tak nebylo. Ani jedna zkamenělina, která by patřila napůl psímu, napůl medvědímu stvoření, nebyla dosud nalezena, třebaže tisíce zkamenělin ukazují, že medvědi byli pořád medvědi a psi zase byli stále psi. Zobrazená lebka medvěda je důkazem, že medvědi se nevyvinuli.

OKOUN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

54-37 milionů let starý okoun není odlišný od současného. Okouni se evidentně nevyvinuli postupně, jak tvrdí evolucionisté, nýbrž byli stvořeni.

OKOUNEK

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Po 150 let ve všech koutech světa pátrali darwinisté po zkamenělinách, které by prokázaly takzvanou evoluci ryb. Jenže každá zkamenělina dosud objevená odhaluje, že ryby neprodělaly evoluci, ale byly stvořeny. Doteď evolucionisté nenašli živého tvora, který by mohl být takzvaným předkem ryb, ani zkameněliny představující přechodné fáze, jimiž ryby údajně prošly. Naopak, stovky tisíc fosilií ukazují, že v průběhu prehistorie byly ryby stále rybami. Jednou z nich je 54-37 milionů let stará zkamenělina okounka na obrázku. Evolucionisté jsou nešťastní čelíc těmto fosiliím, které se ukazují být důkazem stvoření.

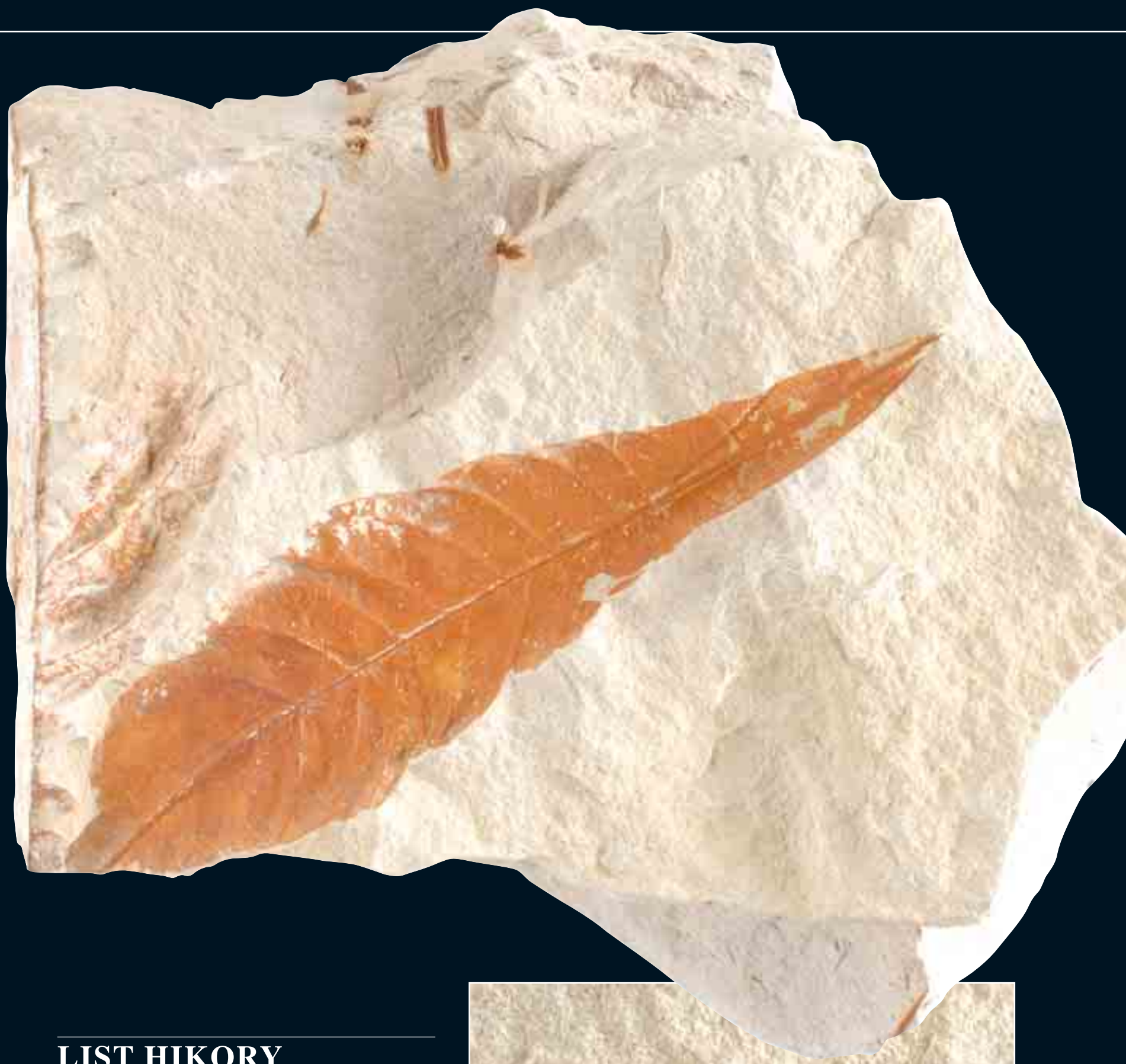

LIST HIKORY

Stáří: 65 až 54 milionů let

Velikost: 7.6 centimetrů (3 palce)

Místo nálezu: Severní Dakota, USA

Období: Paleocén

Tato fosilie listu severoamerické hikory stará 65-54 milionů let je důkazem, že tyto stromy se nevyvinuly z jiné rostliny. Listy hikory, která rostla před miliony let a té dnešní, jsou totožné.

SLEĎ

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Sledi staří 54 a 37 milionů let se nijak neliší od těch, co žijí dnes. To anuluje tvrzení evolucionistů a ještě jednou dotvrzuje fakt, že živé bytosti jsou stvořené Bohem.

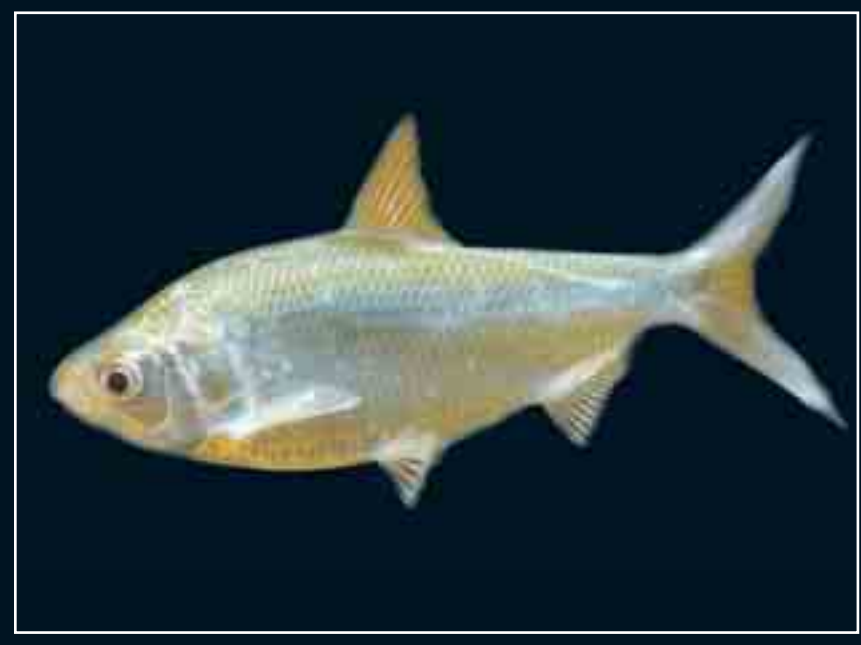

FÍKOVÝ LIST

Stáří: 65 až 54 milionů let

Velikost: 5.7 centimetrů (2.3 palce)

Místo nálezu: Severní Dakota

Období: Paleocén

Fík je rostlina s více než 800 druhy, co se zařazují jako rod fíkovníků. Po miliony let se neobjevila změna v listech fíků ani v jejich ovoci. Toto je důležitým důkazem, že fíky se nevyvíjely, jak prezentuje vyobrazená zkamenělina fíkového listu, 65 až 54 milionů let stará.

SLEDI

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Teorie evoluce je jen smyšleným příběhem napsaným o přírodní historii druhů, ale který vědecká zjištění definitivně vyvrátila. Jedním z nejdůležitějších zjištěních, která demolují evoluční teorii, jsou zkameněliny. Sledi, kteří zůstali nezměněni po miliony let, odhalují, že evoluční teorie je podvod.

POTÁPNÍK

Stáří: 1.8 milionů až 11 000 let

Místo nálezu: LA Brea Tar Pits, Los Angeles, Kalifornie

Období: Pleistocén

Tento hmyz, nijak odlišný od těch vyskytujících se dnes, je dokladem, že všechny živé organismy byly stvořeny.

LIST JÍROVCE MAĎALU

Stáří: 65 až 54 milionů let

Velikost: 12.7 centimetrů (5 palců)

Místo nálezu: Severní Dakota

Období: Paleocén

List jírovce, který rostl před 65-54 miliony lety není odlišný od listů dnešního jírovce. Toto je pouze jeden z mnoha kusů důkazu ukazujícího, že rostliny se nevyvíjely.

KAPRADÍ

Stáří: 360 až 286 milionů let

Velikost: Největší: 10.2 centimetrů (4 palce); forma: 33 centimetrů (13 palců) na 15.2 centimetrů (6 palců)

Místo nálezu: St. Clair, Pensylvánie

Období: karbon

Všechny charakteristiky dnešních kapradin sdílelo kapradí rostoucí před miliony let. Fosilní záznamy to jasně zjevují. Toto 360 – 286 milionů let staré kapradí na obrázku je stejné jako dnešní kapradí.

OKOUN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Mezi miliony fosilií doteď objevených neexistuje ani jediná "přechodná forma" v podobě napůl okoun/napůl mečoun, zpola žralok/zpola losos. Fosilie odhalují, že okouni byli pořád okouni, lososi stále lososi a žraloci zůstali žraloky. Okoun, který je stejný už 54-37 milionů let, to také potvrzuje.

SLEĎ

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 23 centimetrů (9 palců)

Místo nálezu: Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Nynější geologická data odhalují, že fosilní záznamy jsou nezvykle bohaté. Ale tato hojnost zkamenělin neposkytuje žádný důkaz na pomoc evolucionistům pro ověření jejich tvrzení. Celý fosilní záznam dokládá skutečnost stvoření a popírá evoluci. Vyobrazený sleď je dokladem, který vystavuje neplatnost evoluce.

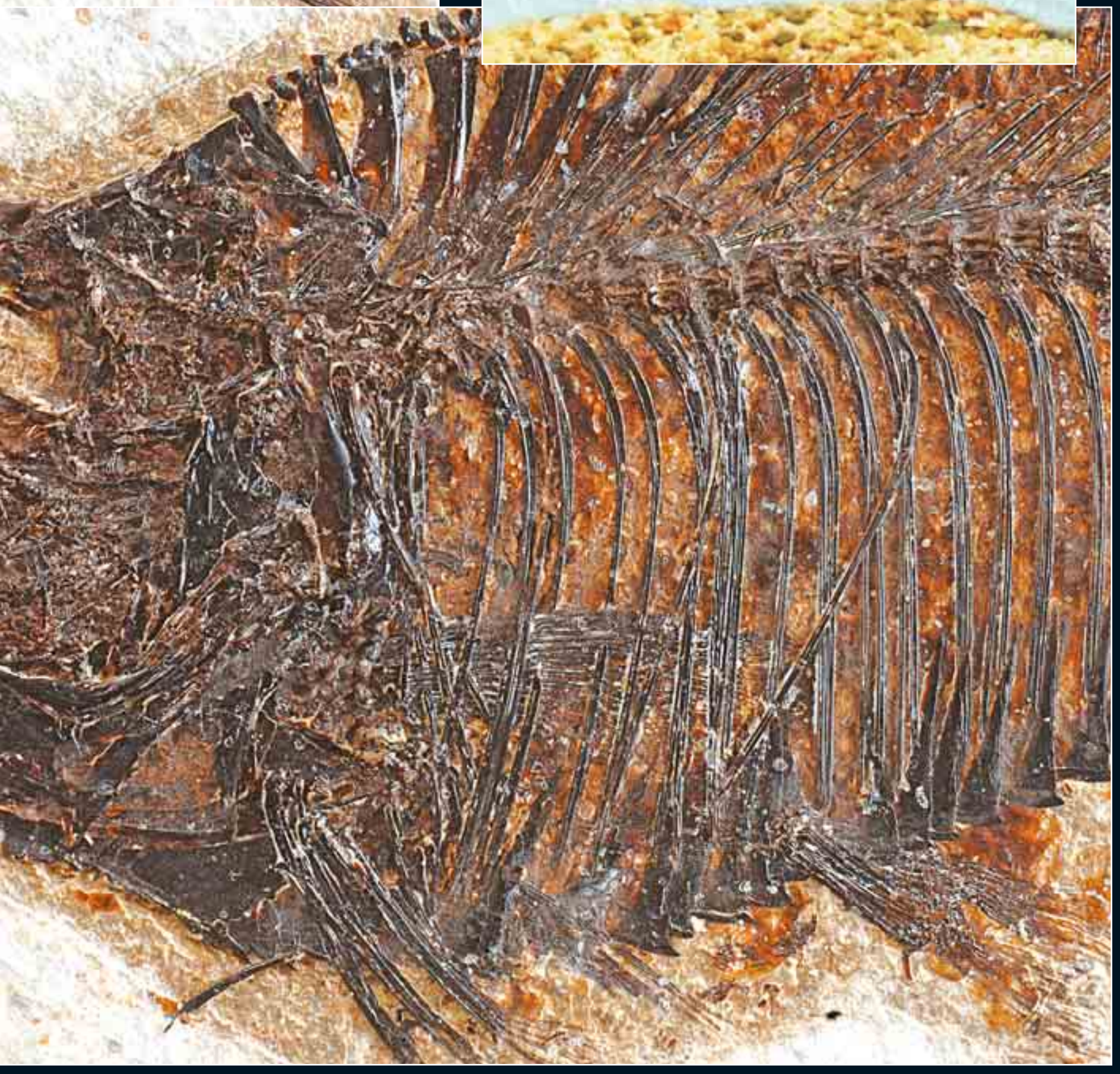

MOŘSKÁ JEHLA

Stáří: 23 až 5 milionů let

Velikost: 11.4 centimetrů (4.5 palce)

Místo nálezu: Santa Ynez Valley, Kalifornie

Útvar: Vaquero

Období: Miocén

Mořská jehla je drobný obratlovec, který náleží do téhož řádu (Syngathoidei) jako mořští koníci. Tato zkamenělina ryby datovaná mezi 23 a 5 milionů let věku je identická s těmi dnešními. To odmítá darwinisty, kteří trvají na tom, že živí tvorové se postupně vyvinuli.

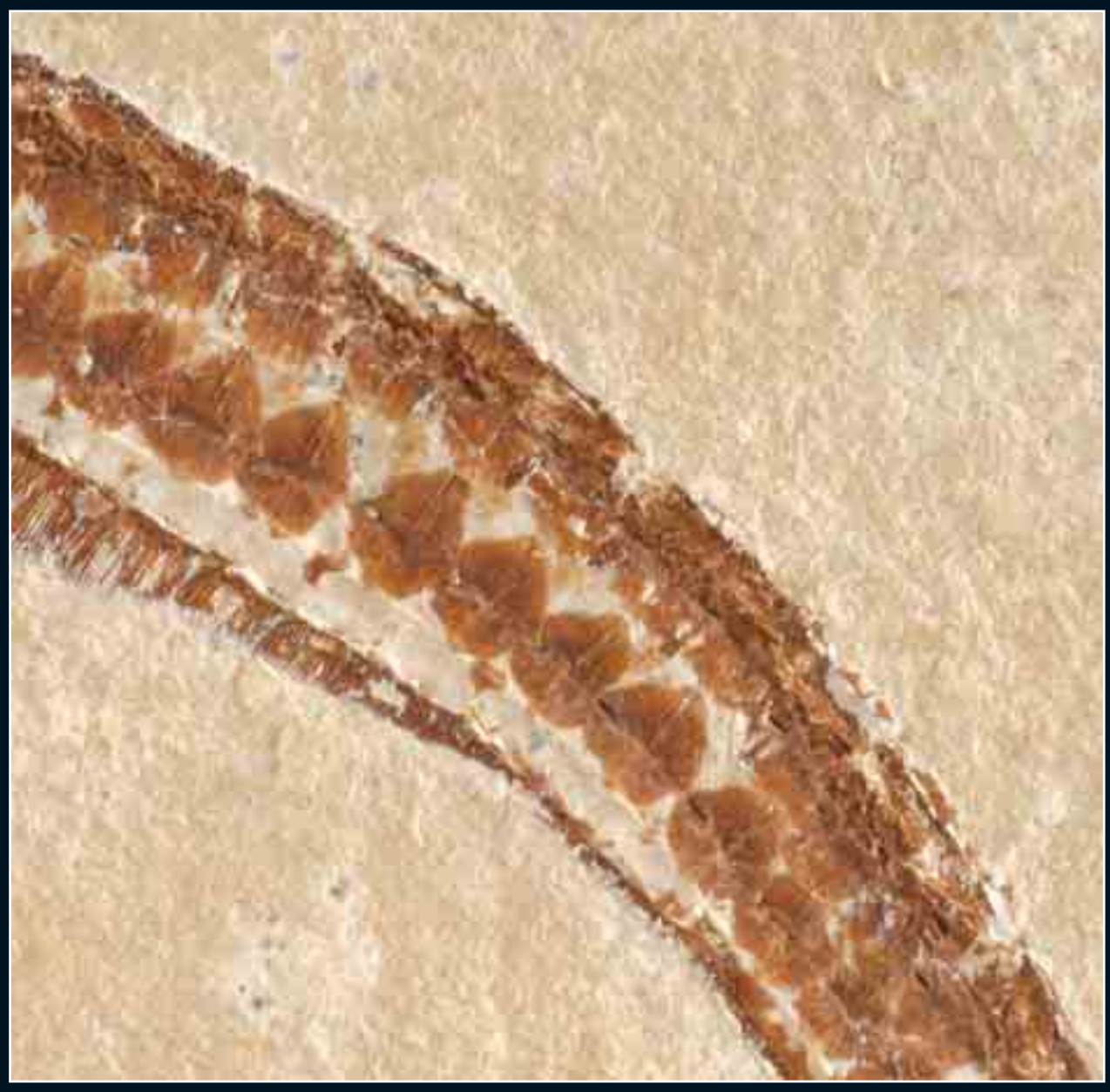

LEBKA MEDVĚDA GRIZLYHO (ŠEDÉHO)

Stáří: 89 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: USA

Všechny organismy se objevují ve fosilním záznamu v dokonalé podobě, ve všech ohledech kompletní, s žádnými napůl vyvinutými nebo chybějícími orgány či strukturami. Neexistují napolo zformované ani chybějící rysy na jejich lebkách, obratlech nebo končetinách. Zatímco žádná zjištění neukazují, že medvědi šedí byli potomky nebo se přeměnili v nějakou jinou formu života, četné fosilní vzorky odhalují, jak vždycky existovali jako medvědi šedí. Jedním takovým příkladem je 89 milionů let stará lebka zde vyobrazená.

LIST BŘESTOVCE SE CVRČKEM

Období: éra kenozoika, epocha eocén

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: USA

Na tomto obrázku je cvrček zkamenělý s listem břestovce. Tato fosilie, dramatizující, že cvrčci a břestovce před nějakými 50 miliony lety byli totožní s dnešními vzorky, odsuzuje evolucionisty k tichu. Spekulace a propaganda evolucionistů jsou bezvýznamné vzhledem ke vědeckým zjištěním. Pravdivá věda odhaluje, že evoluce je velká lež a že stvoření je jasný fakt.

LEBKA NOSOROŽCE

Stáří: 33 milionů let

Velikost: 38.1 centimetrů (15 palců) na 25.4 centimetrů (10 palců) na 5.08 centimetrů (2 palce)

Místo nálezu: Converse County, Wyoming

Období: Oligocén

Fosilie na obrázku je důkazem, že neexistuje rozdíl mezi nosorožci před 33 miliony let a nosorožci dnes. Živá stvoření s anatomií nezměněnou po miliony let odhalují, že evoluční teorie je ohromný podvod.

KRÁLÍK

Stáří: 33 milionů let

Velikost: Lebka 6.3 centimetrů (2.5 palce); forma: 22.8 centimetrů (9 palců) na 17.7 centimetrů (7 palců) na 10.1 centimetrů (4 palce)

Místo nálezu: Converse County, Wyoming

Období: Oligocén

Fosilní záznam neobsahuje žádné příklady druhů postupně se vyvíjejících z jiných, ranějších forem. Kupříkladu mezi miliony zkamenělin, které existují, není ani jediná, která by vlastnila rysy krokodýla i králíka anebo hada i králíka. Avšak tisíce fosilií ukazují, že králíci byli pořád králíky. Evidentní fakt odhalený zkamenělinami je ten, že druhy se nevyvinuly; Bůh je stvořil.

Sunfish

OKOUNEK, SLEĎ

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River ,

Období: Eocén

"Živé zkameněliny" jež odhalují, že druhy si zachovaly svou strukturu po miliony let představují tvrdý úder pro evoluční teorii. Jak je známo, teorie evoluce tvrdí, že pouze tvorové schopní se přizpůsobit změnám prostředí mohou přežít a při tomto procesu jsou schopni se vyvíjet v jiné, odlišné druhy. Živé zkameněliny oproti tomu odhalují, že živé bytosti se v průběhu času podle změněných podmínek nevyvíjejí—že jde o nepodložené tvrzení.

Herring

VRBA

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: List: 100 milimetrů (4 palce) na 10 milimetrů (0.4 palce); forma: 62 milimetrů (2.4 palce) na 130 milimetrů (5 palců)

Místo nálezu: Uintah County, Utah

Útvar: Green River Shale

Období: Eocén

Druhy rostlin, které existují už miliony let, aniž by prodělaly jakoukoli změnu, jsou hlavním zásahem evoluční teorii. Tento zkamenělý vrbový list, starý 54 až 37 milionů let, zůstal nezměněn navzdory uplynulým věkům. Listy současných vrb jsou stejné jako těch, co rostly před 54-37 miliony let.

LIST VAVŘÍNU

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: List: 30 milimetrů (1.2 palce) na 66 milimetrů (3 palce); forma: 90 milimetrů (3.5 palce) na 69 milimetrů (2.7 palce)

Místo nálezu: Uintah County, Utah

Útvar: Green River Shale

Období: Eocén

Listy a ovoce čeledi *vavřínovité* (původ: Asie) jsou zdrojem oleje, zatímco listy lze použít také jako koření.

Zkamenělý vavřínový list na obrázku, tak jako ostatní rostliny, dokazuje, že ani vavříny neprodělaly evoluci. Vavříny rostoucí před 54-37 miliony let mají stejné vlastnosti jako ty, co rostou dnes.

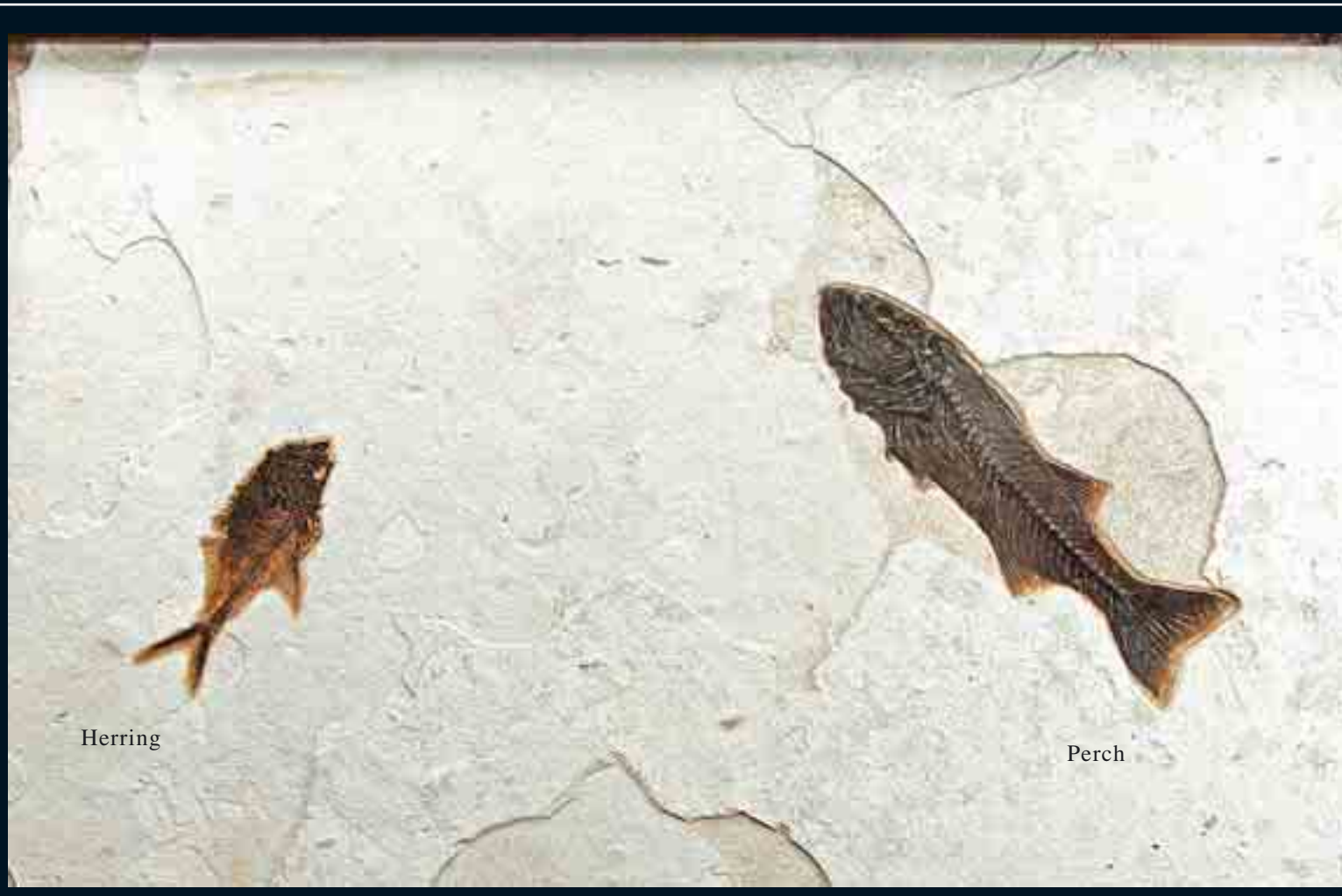

SLEĎ A OKOUN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: Kemmerer, Wyoming

Útvar: Green River

Období: Eocén

Tato fosilie, jejíž věk sahá mezi 54 a 37 millionů let, ukazuje, že ani sledi ani okouni se nezměnili během milionů let. Neexistuje rozdíl mezi dnešními sledi a okouny a těmi, co žili před miliony let.

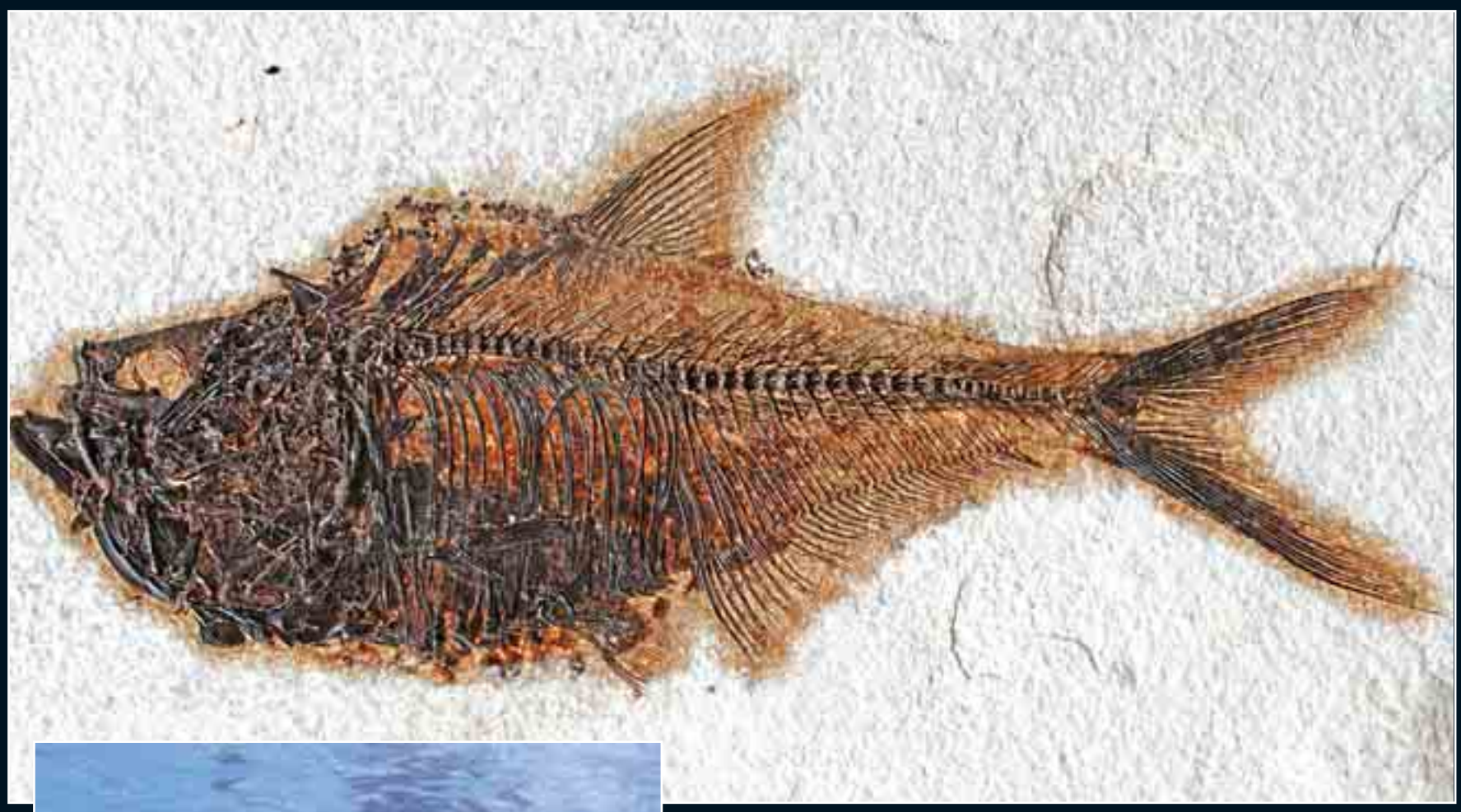

Herring

Perch

KRÁLÍK

Stáří: 38 až 23 milionů let

Útvar: Brule

Místo nálezu: skupina White River, Converse County, Wyoming

Období: Oligocén

Tento králík žijící v době před 38 až 23 miliony let a králík, co žije dnes, jsou shodní. Králík se nezměnil za miliony let, což dokazuje, že králík se nevyvinul, leč byl stvořen.

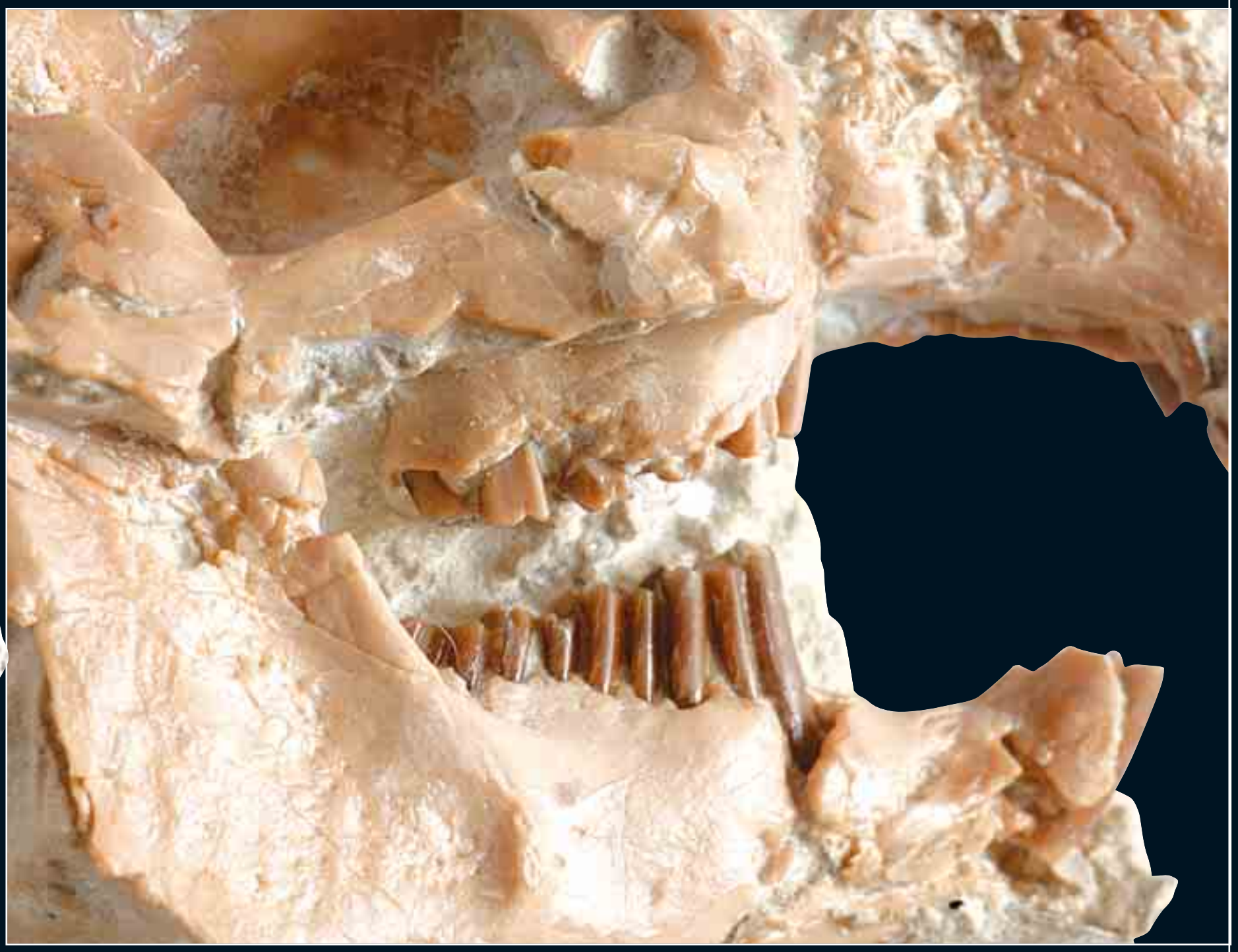

LEBKA JELENA

Stáří: 38 až 23 milionů let

Útvar: Brule

Místo nálezu: skupina White River, Sioux County, Nebraska

Období: Oligocén

Fakt, že jelen 38-23 milionů let starý je tentýž jako ti žijící dnes zjevuje, že tito savci se po miliony let nezměnili—to jest, ani oni se nevyvíjeli.

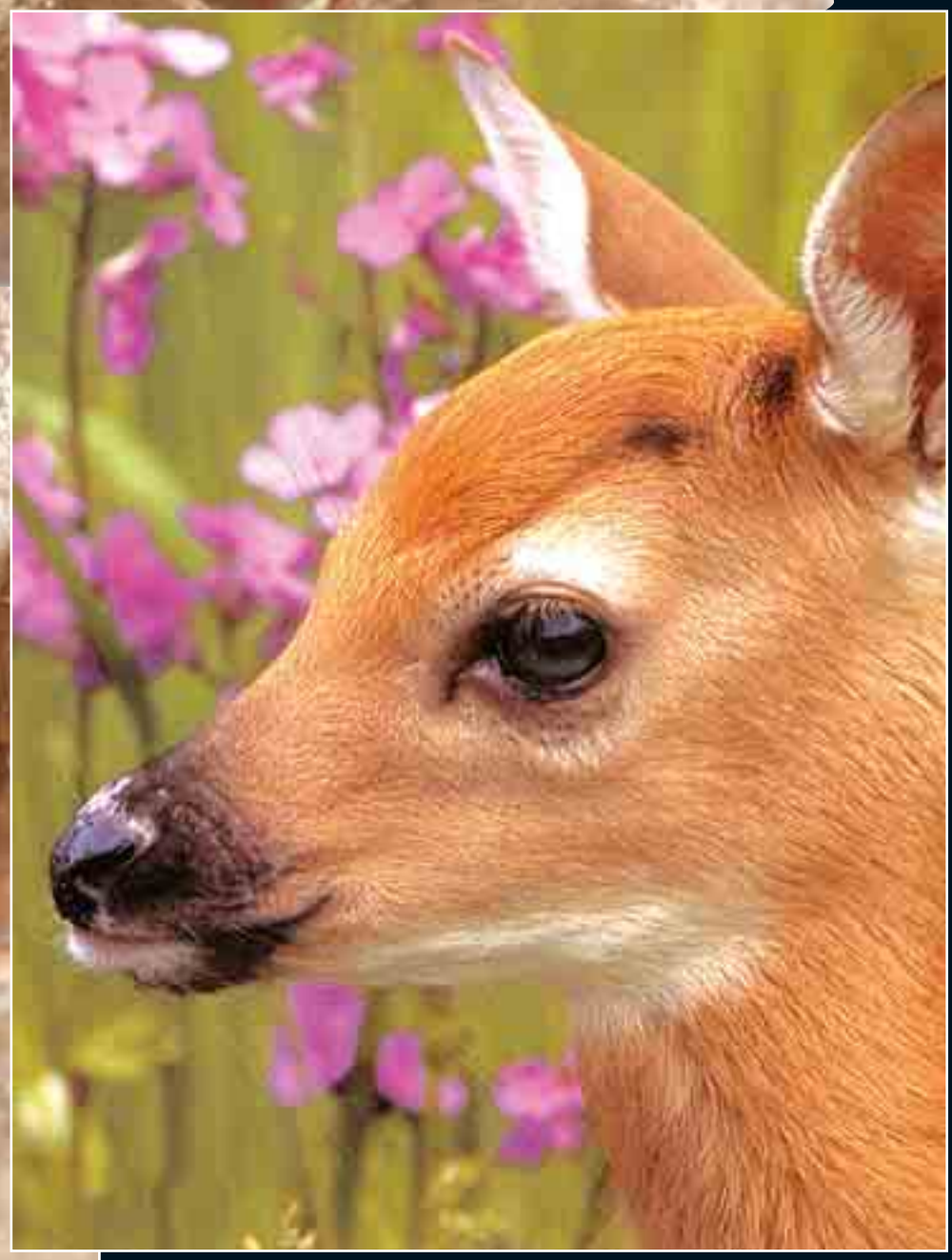

ŽELVA

Období: éra kenozoika, epocha eocén

Stáří: 54 až 37 milionů let

Místo nálezu: USA

Tak jako mnohá další odvětví vědy, i paleontologie poskytuje četná zjištění a znalosti demonstrující jak nevědecké předpovědi Darwina ve skutečnosti byly. Jedním z těchto zjištění je tato zde vyobrazená 54-37 milionů let stará fosilie želvy, která odporuje evolucionistům dokazováním, že želvy se nezměnily během desítek milionů let.

ŠKEBLE

Stáří: 13 až 12.5 milionů let

Velikost :10 centimetrů (4 palce)

Útvar: Calvert

Místo nálezu: Calvert County, Maryland

Období: střední miocén

Škeble jsou měkkýši se dvěma schránkami jako jsou mušle a ústřice. Neexistuje odlišnost mezi škeblemi žijícími před miliony let a těmi současnými—což je situace vvyvracející postupnou evoluci navrženou darwinisty.

ŽELVA

Stáří: 38 až 23 milionů let

Velikost:13 centimetrů (5 palců) na 10 centimetrů (4 palce) šířky na 4.5 centimetrů (1.75 palce) síly

Útvar: Brule

Místo nálezu: Sioux County, Nebraska

Období: Oligocén

Evolucionisté připouštějí, že neexistuje jediné zjištění ve fosilním záznamu, které by ukázalo, že želvy někdy prodělaly evoluci. Ve své knize Paleontologie a evoluce obratlovců, Robert Carroll praví, že ranější želvy se vyskytují v útvarech z triasu v Německu a že tyto lze snadno rozeznat od ostatních druhů díky tvrdým krunýřům, které jsou velmi podobné těm, jaké mají dnešní druhy. Pak pokračuje, aby sdělil, že nikdy nebyly rozpoznány žádné stopy ranějších nebo primitivnějších želv, třebaže zkameněliny želv byly a jsou velmi snadno rozeznatelné dokonce i když je nalezena velmi malá část. (Robert Carroll, *Paleontologie a evoluce obratlovců*, str. 207)

ŠKEBLE

Stáří: 410 až 360 milionů let

Velikost: 3.8 centimtry (1.5 palce)

Útvar: Jefferson Limestone

Místo nálezu: Clark County, Indiana

Období: Devon

Škeble, které zůstaly stejné po nejméně 360 milionů let jsou výzvou pro evolucionisty, kteří tvrdí, že druhy se postupně vyvinuly jeden z druhého. Tito zkamenělí měkkýši ukazují, že se nevyvinuli, nýbrž byli stvořeni.

MOŘSKÝ JEŽEK

Období: éra paleozoikum, období karbon

Stáří: 306 až 299 milionů let

Místo nálezu: USA

Mořský ježek na fotografii je jedním z nespočtu kousků důkazu anulujícího tvrzení evolucionistů o původu ostnokožců. Kdyby byla tvrzení evolucionistů pravdivá, vzorky mořského ježka staré 306 až 299 milionů let by se měly nějak odlišovat od dnešních vzorků. Jak však tato fosilie demonstruje, neexistuje rozdíl mezi živými vzorky a těmi, které pocházejí z doby před stovkami milionů roků.

HVĚZDICE

Stáří: 360 až 325 milionů let

Velikost: Forma 6.2 centimetrů (2.4 palce) na 6.2 centimetrů (2.4 palců)

Útvar: Edwardsville

Místo nálezu: Crawfordsville, Indiana

Období: Mississipp

Dnešní hvězdice mají totožné rysy jako hvězdice před miliony let. Tato zkamenělina, odhalující, že hvězdice setrvaly stejné po 360 – 325 milionů let, vyvrací tvrzení evolucionistů a ukazuje, že živé organismy byly stvořeny se stejnými znaky jaké mají dosud.

VZORKY ZKAMENĚLIN NALEZENÉ V KANADĚ

Kanada má některé nejstarší geologické struktury na světě. Velký podíl jejích skalních útvarů patří do prekambrijského období (před 4.6 miliardami až 543 miliony let), a země je bohatá na fosilní ložiska.

Jedním z nejdůležitějších fosilních lůžek na světě je světoznámý útvar Burgess Shale. Fosilní ložisko v Burgess Shale je považováno za jeden z nejvýznamějších paleontologických objevů dnešní doby. Výzkum ukázal, že když se usazeniny, z nichž se získávají zkameněliny, ukládaly, tato oblast ležela poblíž rovníku. Zároveň oblast Burgess Shale ležela pod úrovní severoamerického kontinentu.

Prvními objevy zkamenělin bylo množství vzorků bezobratlých nalezených paleontologem Charlesem Doolittlem Walcottem počátkem 20.století. Vlastně oblast Burgess Shale proslula svými zkamenělinami bezobratlých. Díky těmto vzorkům, některým starším než 500 milionů let, bylo identifikováno kolem 140 druhů, které žily v období kambria. Charakteristickým pro tyto zkameněliny je, že náleží do mnoha rozmanitých kmenů a působí dojmem, že se objevily naráz, bez předků v předešlé vrstvě. Evoluční zdroje doznávají, že vysvětlení pro objevení těchto zkamenělin je nemožné pojmy evoluční teorie.

Jiné hlavní fosilní pole v Kanadě leží v parku Miguasha. Tato oblast, bohatá na vzorky zkamenělin, se nachází na poloostrově Gaspé. Fosilie byly v regionu poprvé objeveny v polovině 19.století. Stáří místní skalní struktury sahá zpět nějakých 375 až 350 milionů let. Výzkum

Fosilní výzkumníci v Burgess Shale

zjevuje, že před 370 miliony let bylo pobřeží Gaspé tropickým zálivem.

Zkameněliny v Miguasha vystavují širokou různorodost, od mikroorganismů po obratlovce a od bezobratlých po rostliny. Některé zkameněliny rostlin a ryb získané z Miguasha jsou nejranějšími exempláři svého druhu. Například rostlina známá jako Spermasposita se považuje za nejstarší kvetoucí rostlinu na Zemi. Se svými zcela zformovanými a bezvadnými strukturami tyto vzorky ukazují, že živé organismy byly složité již v době, kdy jak tvrdí evolucionisté, byl život údajně primitivní.

Fosilní výzkumníci v provincii Alberta

Burgess Shale

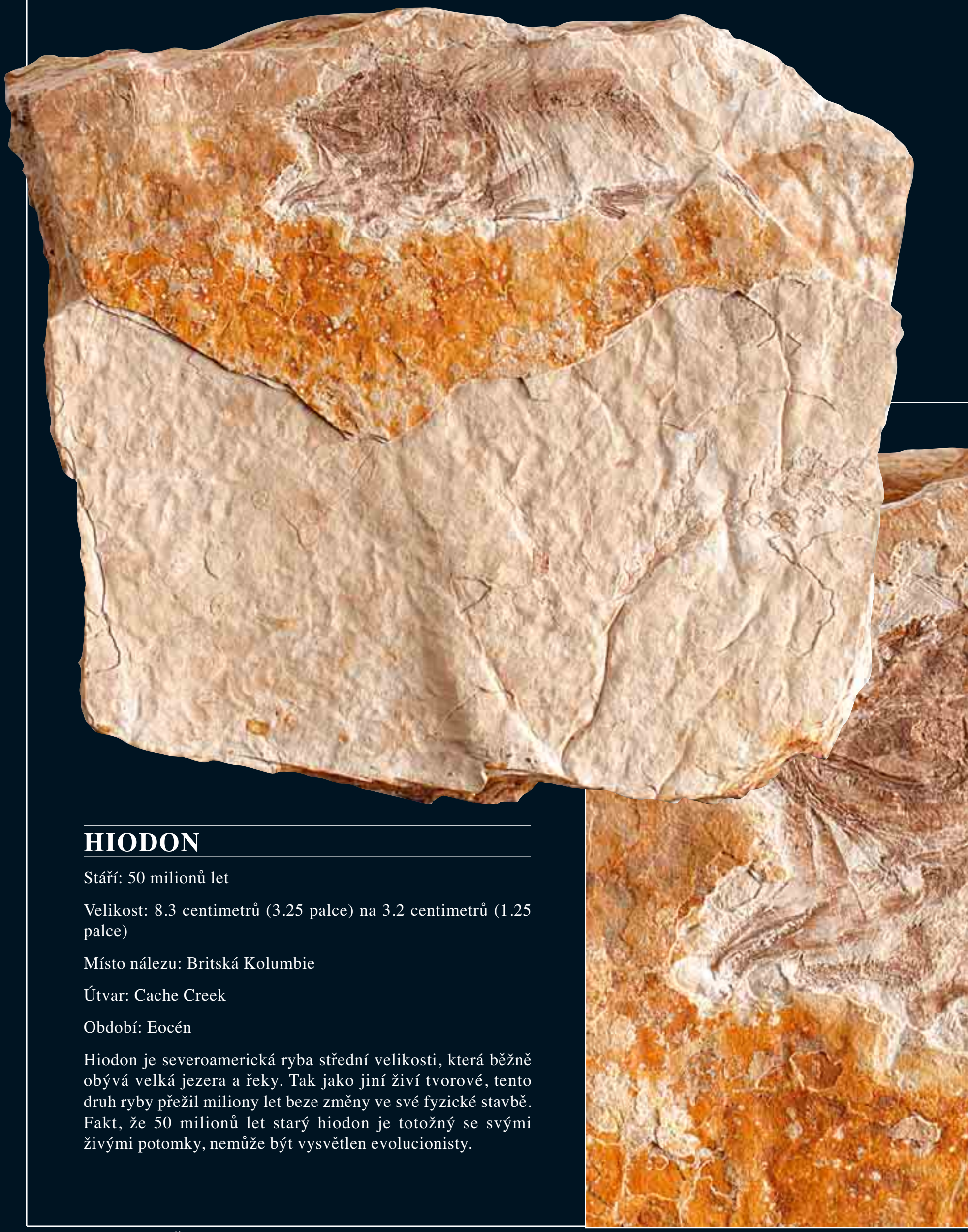

HIODON

Stáří: 50 milionů let

Velikost: 8.3 centimetrů (3.25 palce) na 3.2 centimetrů (1.25 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Hiodon je severoamerická ryba střední velikosti, která běžně obývá velká jezera a řeky. Tak jako jiní živí tvorové, tento druh ryby přežil miliony let beze změny ve své fyzické stavbě. Fakt, že 50 milionů let starý hiodon je totožný se svými živými potomky, nemůže být vysvětlen evolucionisty.

VĚTEV SEKVOJE

Stáří: 50 milionů let

Velikost: 7 centimetrů (2.75 palce) na 10 centimetrů (4 palce)

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie

Období: Eocén

Nyní známé jako největší stromy na Zemi, sekvoje žijí velmi dlouhou dobu. Většinou rostou v Severní Americe. Některé jsou 1000 let staré a 150 metrů (492 stop) vysoké. Fosilie ukazují, že sekvoje zůstaly shodné po miliony let; to jest, neprodělaly proces evoluce. Zkamenělina zde viděná, 50 milionů let stará sekvojová větev, je totožná s větvemi stromů rostoucích dnes.

HIODON

Stáří: 50 milionů let

Velikost: 10 centimetrů (4 palce) na 1.5 centimetru (0.6 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Na kanadských fosilních polích se vyskytuje množství zkamenělin ryby hiodon. Všechny tyto zkameněliny ukazují, že hiodon byl stejný po miliony let. Toto znamená miliony let trvající stabilitu—žádné změny ve fyzické stavbě—a je důležitým důkazem, že evoluce se nikdy nepřihodila.

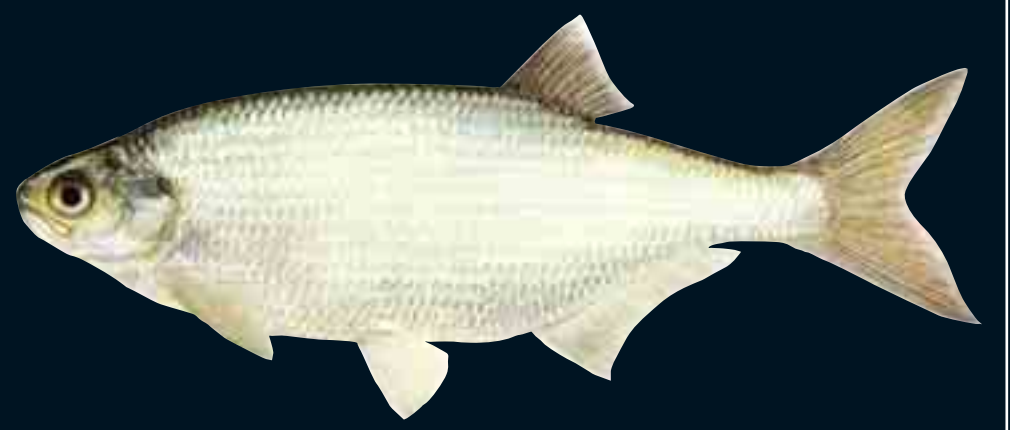

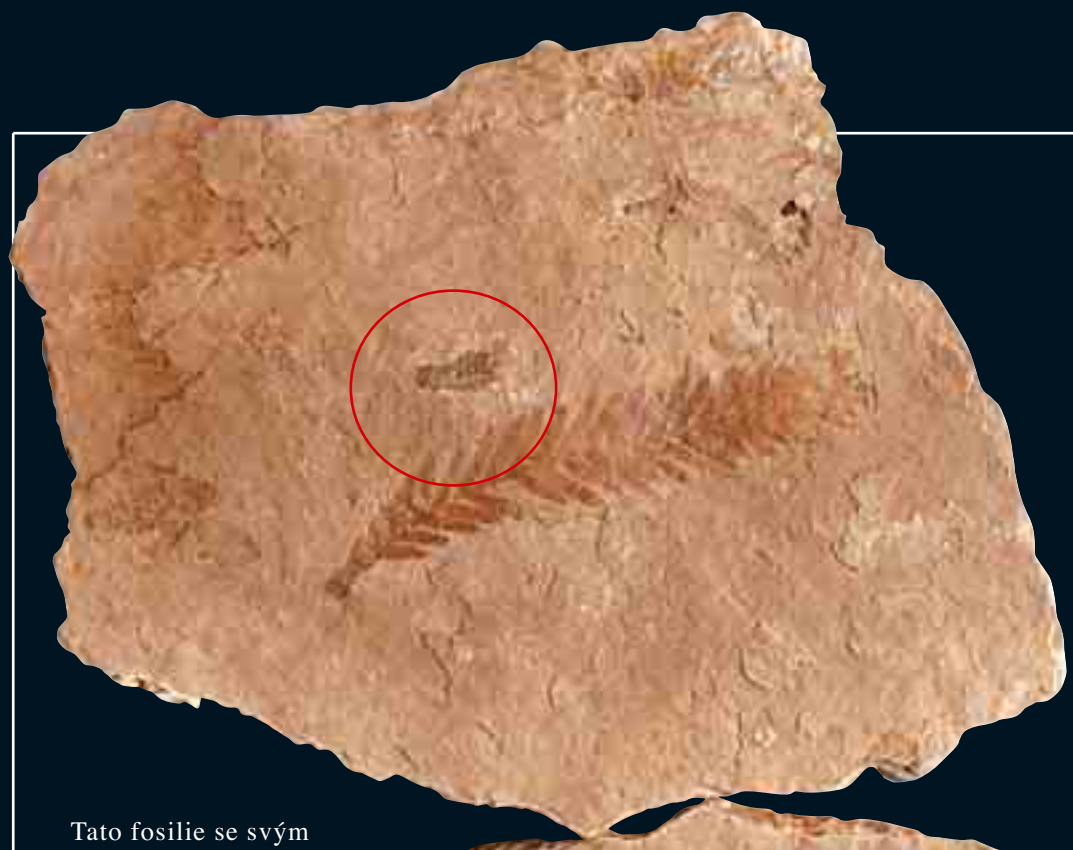

Tato fosilie se svým protějškem je stará 50 milionů let.

VĚTVIČKA SEKVOJE S MUCHNICÍ

Stáří: 50 milionů let

Velikost: 10 centimetrů (4 palce) na 12.7 centimetrů (5 palců)

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie

Období: Eocén

Muchnice patří do čeledi *Bibionidae* a krmí se většinou pylem rostlin. Fosilní záznam ukazuje, že všechny druhy much vznikly v jedné době a žily miliony let bez jakékoli změny ve své fyzické stavbě. Toto prokazuje, že mouchy, stejně jako ostatní živí tvorové, se nevyvinuly. Evolucionisté přiznávají, že původ much nelze vysvětlit pojmy evoluční teorie.

Zoolog Pierre-Paul Grassé na to poukazuje, když píše: "Nacházíme se v temnotách, pokud jde o původ hmyzu." (*Evoluce živých organismů*, New York Academic Press, 1977, str. 30) Fosilní záznam demonstruje, že mouchy a další hmyz vznikly jako výsledek Božího stvoření.

BAHNÍK

Stáří: 350 milionů let

Velikost: 18.5 centimetrů (7.3 palce)

Místo nálezu: Miguasha, Gaspesie

Období: svrchní devon

Dnešní bahníci žijí převážně v Africe a Jižní Americe. Když hladina vody poklesne a řeka vyschne, tyto ryby přežijí tak, že se zahrabou do bahna. Nejstarší známá zkamenělina bahníka pochází z období devonu (před 417 až 354 miliony let). Také fosilie na obrázku pochází z této doby. Neexistuje rozdíl mezi dnešním bahníkem a tím, co žil před 350 miliony let. Tyto ryby se nezměnily za stovky milionů let a poskytují důkaz, že živí tvorové se nevyvinuli, byli stvořeni.

Hornbeam

Habr

VĚTVIČKA SEKVOJE S LISTEM HABRU

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: Forma: 7 centimetrů (2.75 palce) na 1.5 centimetrů (0.6 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Rostliny mají tak vysoce komplikované struktury, že není možné, aby se objevily náhodou a vyvinuly se ze sebe navzájem, jak tvrdí evolucionisté. Fosilní záznam ukazuje, že různé třídy rostlin se objevily najednou, a že je nespojoval žádný evoluční proces. Fosilie sekvojových a habrových listů zde viděná dramatizuje, že evoluce není platná teorie. A mezi dnešními rostlinami a jejich ekvivalenty z doby před 54 až 37 miliony let není žádný rozdíl.

Tato zkamenělina stará 54 až 37 milionů let sestává ze dvou částí; negativní a pozitivní.

VĚTVIČKA SEKVOJE SE SEMENÍKY NA VĚTVI

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: List, 7 centimetrů (2.7 palce) na 10.7 centimetrů (4.3 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Mezi sekvojovými stromy rostoucími dnes a těmi, které rostly před miliony let, neexistuje sebemenší rozdíl. To prokazuje, že rostliny, tak jako zvířata, neprošly procesem evoluce.

BŘÍZA

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 20.2 centimetrů (8 palců) na 23 centimetrů (9.3 palců)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Strom bříza patří do rodu *břízovitých* a roste v severních klimatech. Vyobrazená zkamenělina je ze stromu, který rostl před 54 až 37 miliony let. Tento list je totožný s listy ze současných stromů. To dokládá, že ani březové stromy, tak jako jiné živé organismy, se nevyvinuly.

HLAVA LOSOSA

Stáří: 1.8 milionů až 11000 let

Velikost: 15.2 centimetrů (6 palců) na 8.6 centimetrů (3.4 palce)

Místo nálezu: Kamloops River, Britská Kolumbie

Období: Pleistocén

Zkameněliny lososa byly nalezeny na mnoha geologických úrovních a všechny jsou shodné s lososy žijícími dnes. Každá objevená zkamenělina popírá darwinisty a prokazuje, že losos, ostatně jako všechny živé organismy, se nikdy nezměnil.

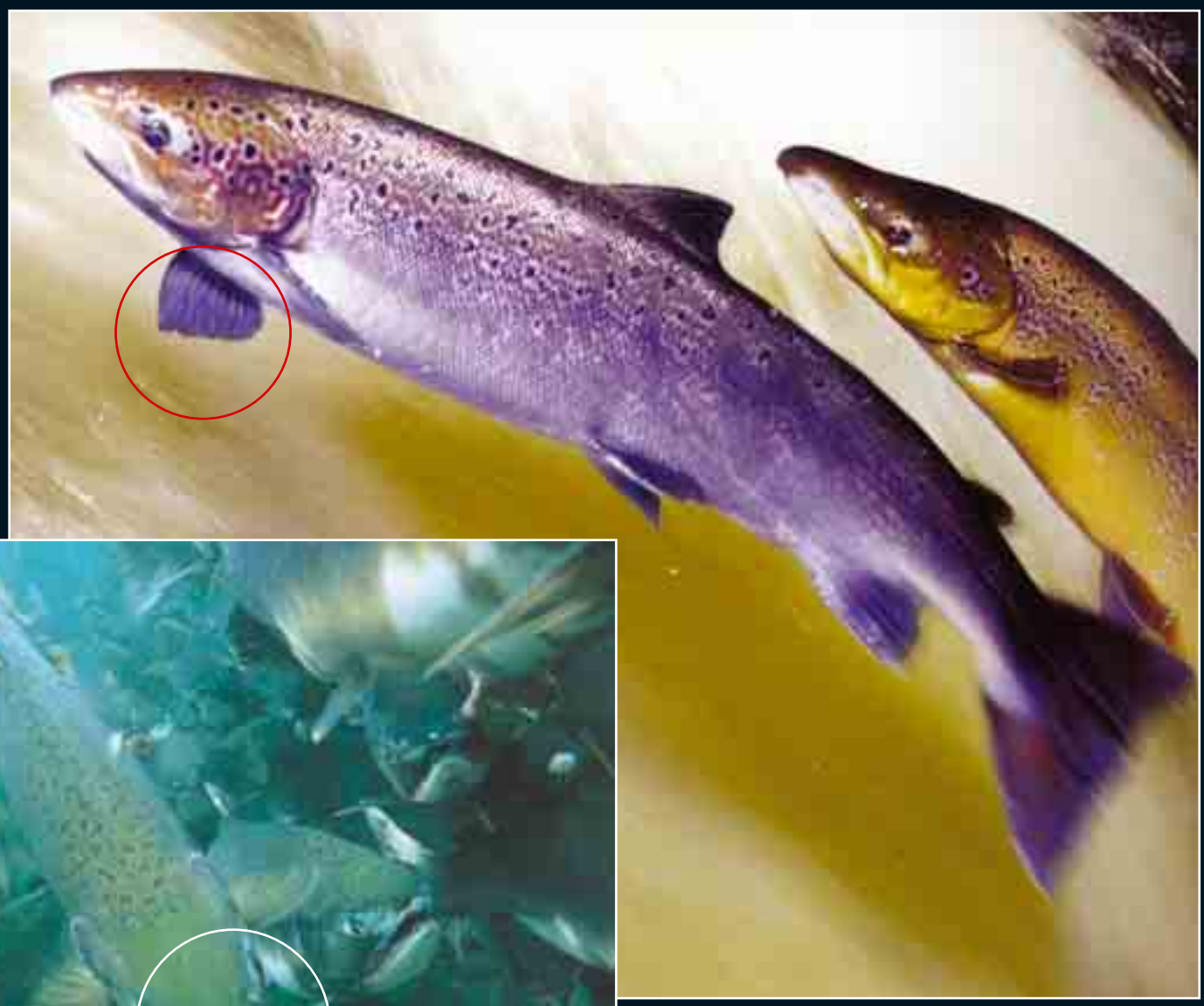

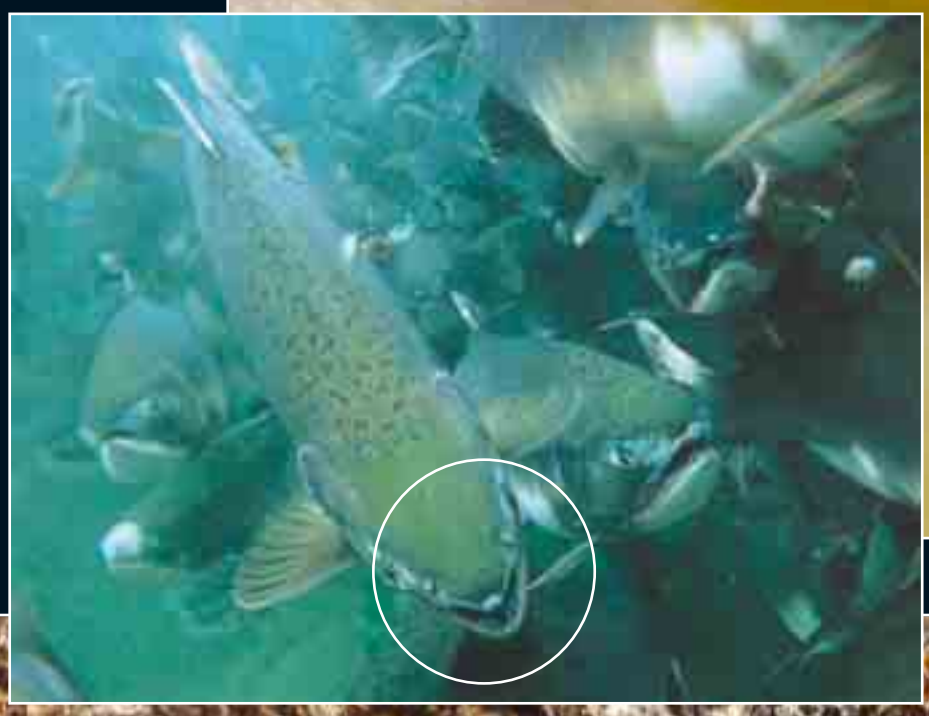

Sekvoje

Ginkgo

LIST GINKA A VĚTVIČKA SEKVOJE

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: list ginka 5 centimetrů (2 palce), 5.8 centimetrů (2.3 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Strom ginko je živá fosilie patřící do vlastní třídy *Ginkgophyta*. Nejstarší známé exempláře jsou staré 270 milionů let. Ukazovaný zkamenělý list ginka je starý asi 54 až 37 milionů let. Tyto stromy byly stejné po stovky milionů let—výzva pro evoluční teorii.

LIST GINKA

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: List, 5 centimetrů (2 palce) na 5.8 centimetrů (2.3 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: The Cache Creek

Období: Eocén

Fosilní objevy jasně prokazují nesprávnost tvrzení ohledně evoluce druhů rostlin. Mezi tyto objevy náleží i 54-37 milionů let starý fosilizovaný list ginka. Listy ginka, které rostlo před desítkami milionů let, jsou identické s těmi, co rostou dnes.

LIST JILMU

Stáří: 50 milionů let

Velikost: Forma: 11 centimetrů (4.3 palce) na 5.8 centimetrů (2.3 palce)

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Jilmové stromy rostoucí v mírném klimatu jsou obvykle k vidění v Severní Americe, v Evropě a v Asii. 50 milionů let stará zkamenělina listů jilmu jasně vyvrací tvrzení o evoluci rostlin.

LIST GINKO BILOBA

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 3 centimetrů (1.2 palce) na 2.5 centimetrů (1 palce)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Neexistuje zkamenělina, která by mohla uznat platnými tvrzení ohledně evoluce rostlin. Naopak stovky tisíc fosilií tato tvrzení vyvracejí. Jednou z nich, zde na obrázku, je 54-37 milionů let stará zkamenělina listu ginka. Skutečnost, že ginka se nezměnila za miliony let ukazuje, že evoluce je velký podvod.

LIST OLŠE

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 3 centimetry (1.2 palce) na 7 centimetrů (2.8 palce)

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie

Období: Eocén

Mezi olšemi rostoucími dnes a těmi rostoucími před 54 a 37 miliony let neexistuje odlišnost. Olše, které žily tehdy mají stejné systémy jako tyto stromy dnes. Toto je důkazem, že evoluce se na Zemi nikdy neobjevila.

HABR A LISTY JILMU

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: Forma: 31 centimetrů (12.2 palců) na 18 centimetrů (7 palců)

Místo nálezu: Britská Kolumbie

Útvar: Cache Creek

Období: Eocén

Fosilní záznam ukazuje, že všechny druhy rostlin přežily od počátku své existence bez sebemenší proměny. Pokud si živý organismus udrží stejné charakteristiky po miliony let, pak se evidentně nevyvíjel, ale byl stvořen. Jeden důkaz této skutečnosti je možné vidět na této 54-37 milionů let staré zkamenělině habrových a jilmových listů zde vyobrazené.

Jilm

Jilm

Habr

Habr

LISTY A ŠIŠKA METASEKVOJE ČÍNSKÉ

Stáří: 52 až 43.6 milionů let

Velikost: Šiška: 15 milimetrů (0.6 palce), větvička: 11 centimetrů (4.3 palce) a listoví 27 milimetrů (1 palec); forma: 145 milimetrů (5.7 palců) na 11 centimetrů (4.3 palce)

Místo nálezu: Tranquille Shale, Cache Creek, Britská Kolumbie

Období: spodní střední Eocén

Tato 52-43.6 milionů let stará šiška sekvoje je důkazem, že rostliny neprodělaly proces evoluce. Sekvoje, které rostly před miliony let jsou stejné, jako ty, co rostou dnes. To ukazuje, že živé druhy se nevyvíjely.

HUMR

Stáří: 146 až 65 milionů let

Místo nálezu: South Saskatchewan River Valley

Útvar: Bear Paw

Období: křída

Zkameněliny shromážděné za nejméně 150 let prokázaly, že živé formy se nikdy nezměnily ani se nevyvinuly ze sebe navzájem. Tento fakt je zdůrazněn touto146- 65 milionů let starou zkamenělinou humra, nijak se nelišícího od svých protějšků žijících dnes.

VZORKY ZKAMENĚLIN NALEZENÉ V DOMINIKÁNSKÉ REPUBLICE

Mezi lůžka, v nichž se formují zkameněliny, patří jantar. Zkameněliny uchované v jantaru jsou výsledkem pryskyřice produkované stromy, která polapila živý organismus a v témže okamžiku jej zachovala. Pryskyřice není rozpustná ve vodě a při kontaktu se vzduchem velmi rychle tuhne. Následně započne proces polymerizace (monomerní molekuly vstupující do chemických reakcí dávají vznik trojrozměrným řetězcům), a čistá pryskyřice dál tvrdne v průběhu milionů let. Živé stvoření pohřbené v pryskyřici tak zůstane nezměněno a ve svém původním stavu po miliony let.

Na celém světě existuje přes 100 známých ložisek jantaru. Nejstarší známý jantar byl získán z Libanonských hor a pochází z období křídy (130 až 120 milionů let). Nedávný výzkum odhalil nová ložiska jantaru sahající do období mezozoika. Sem patří jordánský jantar starý 80 až 75 milionů let, jantar z New Jersey starý přibližně 80 milionů let, jantary od Cedrového jezera, znovu 80-75 milionů let staré, francouzský jantar starý asi 70 milionů let a pyrenejské jantary staré dokonce 100 milionů let. Většina zkamenělin získaných z mnoha dalších ložisek jantaru patří do období eocén-miocén (55 až 5 milionů let).

Po světě je před 100 ložisek jantaru. Jedno se nachází v Norsku, kde se nachází Baltské jantary.

Některá ložiska jantaru v Dominikánské republice

I většina jantarových fosilií z Dominikánské republiky sahá do období eocénu-miocénu. V Dominikánské republice jsou dvě hlavní ložiska jantaru. Jedno je v horské oblasti na severovýchod od města Santiago; druhým jsou doly nedaleko města El Valle, na severovýchod od města Santo Domingo. Dominikánský jantar se tvořil ze smůly stromů patřících k druhu *Hymenaea*. Jednou z jeho důležitých vlastností je hojnost druhů v něm fosilizovaných. Navíc k desítkám tisícům vzorků hmyzu také drobné žáby, ještěrky a štíři zkameněli v dominikánském jantaru.

Podobně jako ostatní zkameněliny, zkameněliny v jantaru objevené v Dominikánské republice, demonstrují jeden velmi významný fakt: živé věci neprodělaly žádnou proměnu v průběhu milionů let, jinými slovy neprošly evolucí. Moskyti vždy existovali jako moskyti, mravenci jako mravenci, včely jako včely, vážky jako vážky a pavouci jako pavouci. Zkrátka všichni živí tvorové měli přesně stejné vlastnosti od momentu, kdy poprvé přišli na svět, a ve stejné podobě zůstali. Živé věci uchované v jantaru před miliony let jsou totožné se současnými vzorky. Toto znamená smrtící úder pro evoluční teorii a opět demonstruje skutečnost stvoření.

SVÍTILKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

25 milionů let stará svítilka na obrázku je identická se současnými svítilkami. Tento hmyz, jež zůstal beze změny navzdory uplynulým milionům let, vyvrací evoluční teorii.

SKÁKAVKA

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 16 milimetrů (0.6 palce) na 10 milimetrů (0.3 palce)

Místo nálezu: hory nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento kus jantaru obsahuje pavouka skákavku z čeledi Salticidae. Tito pavouci získali své jméno ze způsobu, jakým skáčou na kořist, přičemž skočí do vzdálenosti rovnající se padesátinásobku jejich vlastní délky. Jako dodatek ke čtyřem očím zpředu hlavy mají čtyři drobné oči s bezvadnou stavbou hned vedle těchto a ty používají pro identifikaci své kořisti.

Tak jako jejich současné protějšky, skákavky, které žily před miliony let, mají úplné, bezchybné struktury. A v průběhu milionů let se v těchto strukturách neobjevila žádná změna. 25 milionů let starý jantar na obrázku to dokazuje.

LIMULODES

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 11 milimetrů (0.4 palce) na 9 milimetrů (0.3 palce)

Místo nálezu: Hory nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Limulodes se obvykle vyskytuje nedaleko mraveniště. Tato 25 milionů let stará zkamenělina dokazuje, že hmyz nebyl nikdy předmětem evoluce. Neexistuje rozdíl mezi tímto broukem z doby před miliony let a těmi dnešními.

VEJCOMAR

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 17 milimetrů (0.6 palce) na 10 milimetrů (0.3 palce)

Místo nálezu: Hory nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Vosy z čeledi vejcomarovitých žijí obvykle pod spadanými listy. O těchto vosách je známo, že parazitují na mnoha druzích hmyzu a to obzvláště na jejich vajíčcích. Vejcomar na obrázku zkameněl při letu a neliší se od dnešních druhů.

Tato 25 milionů let stará vosa vejcomar uchovaná v jantaru ukazuje, že ani tento hmyz, tak jako jiná stvoření, se nevyvinul.

Zákeřnice loví

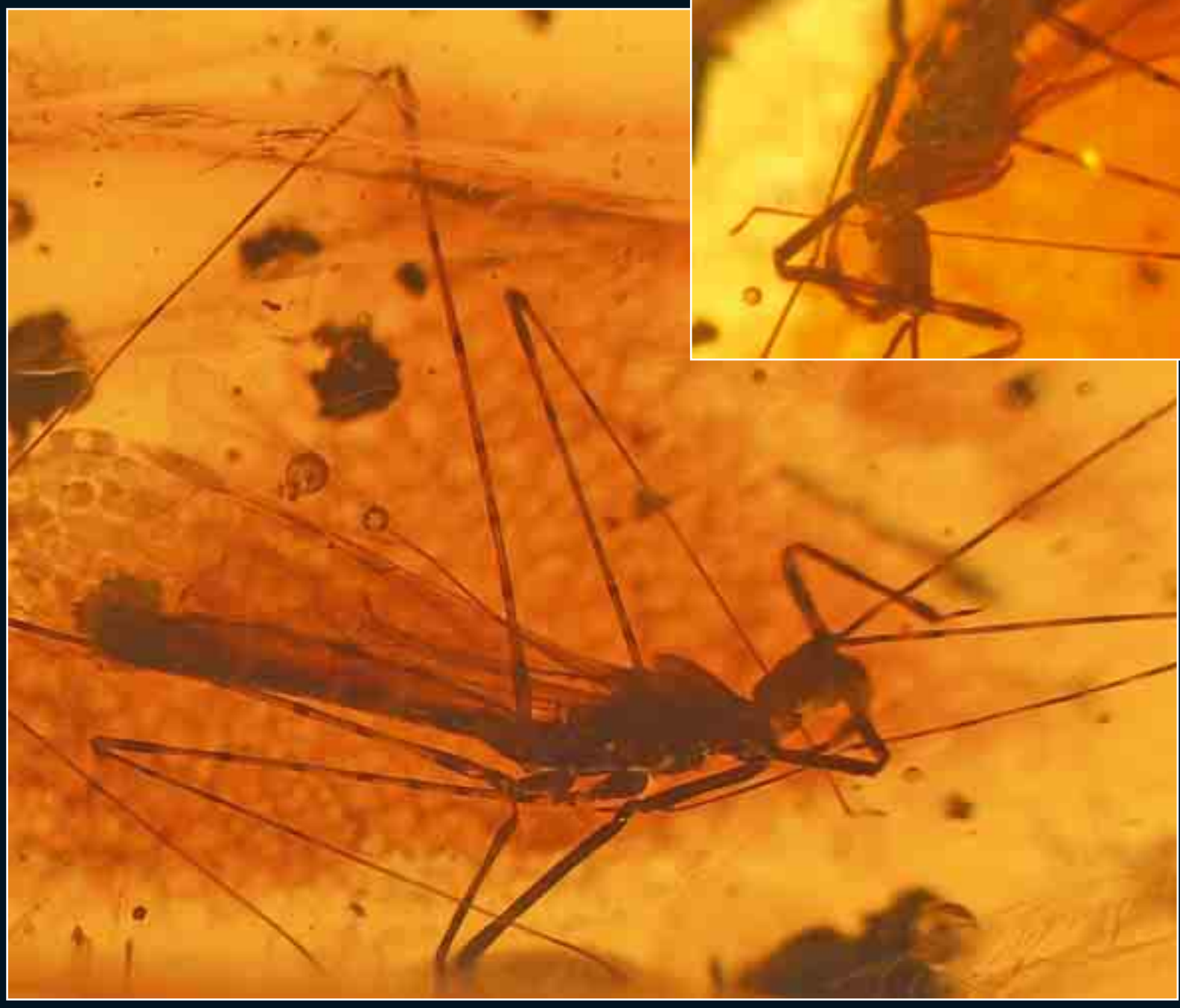

ZÁKEŘNICE

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 18 milimetrů (0.7 palce) dlouhý, 14 milimetrů (0.5 palce) napříč

Místo nálezu: Hory nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento kus jantaru obsahuje vzácně ke spatření vzorek zákeřnice. Zákeřnice se živí způsobem známým jako vnější trávení. Vypouštějí sekret, který zkapalňuje tkáně kořisti, kterýžto roztok poté pozřou. Toxin pracuje rychle a během několika sekund je kořist bezmocná. Zatímco některé zákeřnice kořist aktivně loví, jiné na ni číhají. Barvy křídel tohoto exempláře byly dobře zachovány.

Současné zákeřnice mají shodné všechny vlastnosti s těmi, co žily před 25 miliony let. Fosilní záznam je jedním z důkazů, že zákeřnice se nikdy nevyvíjely a udržely si přesně stejné charakteristiky po miliony let.

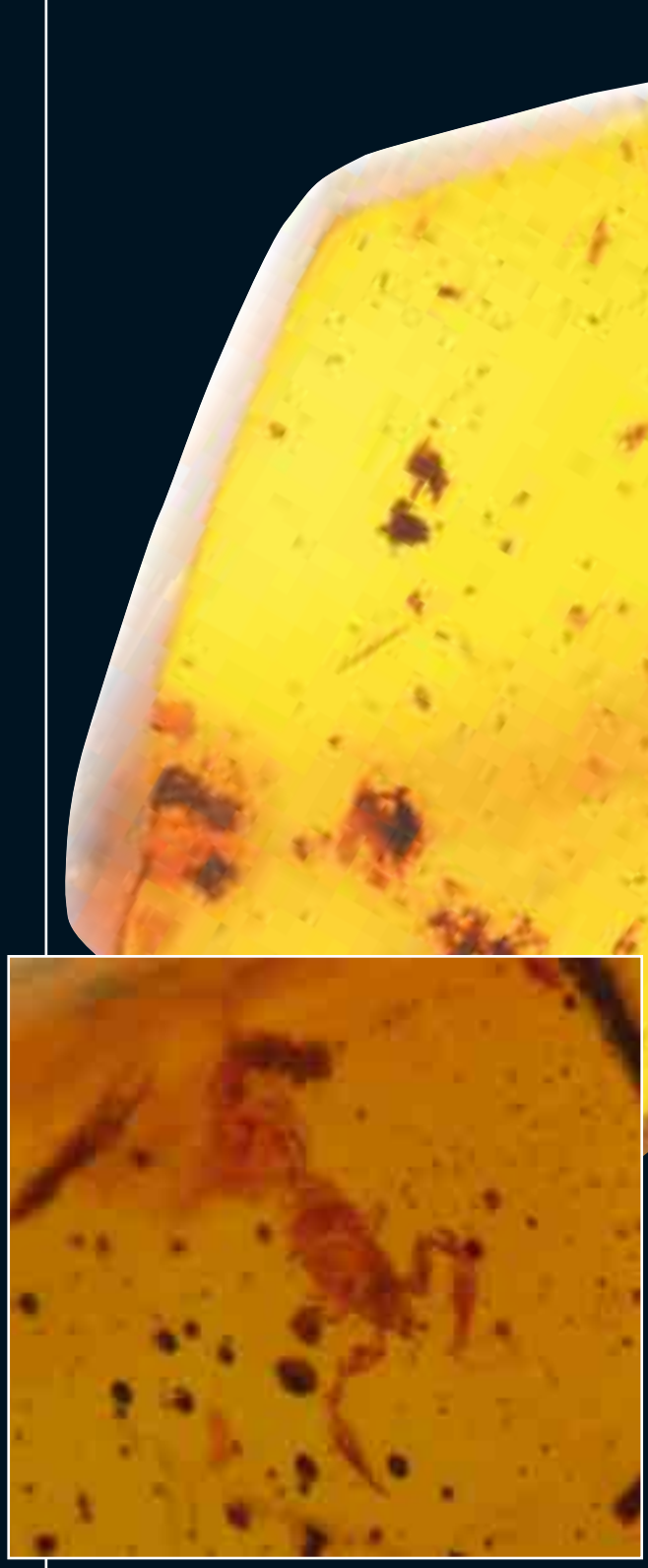

ŠTÍREK

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 17 milimetrů (0.6 palce) dlouhý, 11 milimetrů (0.4 palce) napříč

Místo nálezu: Hory nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Štírci jsou ve skutečnosti pavoukovci, kteří se štírům podobají, avšak postrádají ocas a žihadlo štíra, a k chytání kořisti používají klepítka. Štírky lze nalézt pod spadanými listy nebo pod zemí a kamením. Je známo, že existuje nějakých 2000 druhů štírků.

Mezi štírky, kteří žili před 25 miliony let a exempláři žijícími dnes, není rozdílu. Tento nedostatek anatomického rozlišení prokazuje, že tito pavoukovci se nevyvinuli.

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Okřídlení mravenci mají dvě křídla dlouhá 5 až 8 milimetrů (1.9 až 3.1 palce). Budují svá hnízda poblíž zdrojů vody a potravy. Tito mravenci zůstali beze změny po miliony let.

Zkamenělina mravence v 25 milionů let starém jantaru ukazuje, že tento hmyz byl stejný po miliony let, že neprodělal žádnou evoluci.

ČERVENÁČEK, STONOŽKA A PAVOUK

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 15 milimetrů (0.5 palce) na 13 milimetrů (0.5 palce)

Místo nálezu: Hory nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento hmyz patří do čeledi červenáčkovitých (*Pyrochroidae*) a je známý svou ohnivě červenou barvou. Jeho hřebenovitá tykadla lze u tohoto exempláře dobře vidět. Tento kus jantaru obsahuje ještě zkamenělou stonožku a pavouka.

Červenáčci, stonožky a pavouci, tito všichni se nezměnili za miliony let a ukazují, že živé organismy se nevyvíjely jeden ze druhého po stádiích, nýbrž byly stvořeny najednou se všemi svými vlastnostmi.

Pavouk

Pavouk

Stonožka

Červenáček

PARAZITICKÁ VOSA A HRBILKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tato 25 milionů let stará zkamenělina parazitické vosy a mouchy hrbilky je důkazem, že tak jako jiné živé organismy, ani tyto druhy se nevyvinuly. Tento hmyz byl stejný po miliony let a nikdy se nezměnil.

Parasitic Wasp

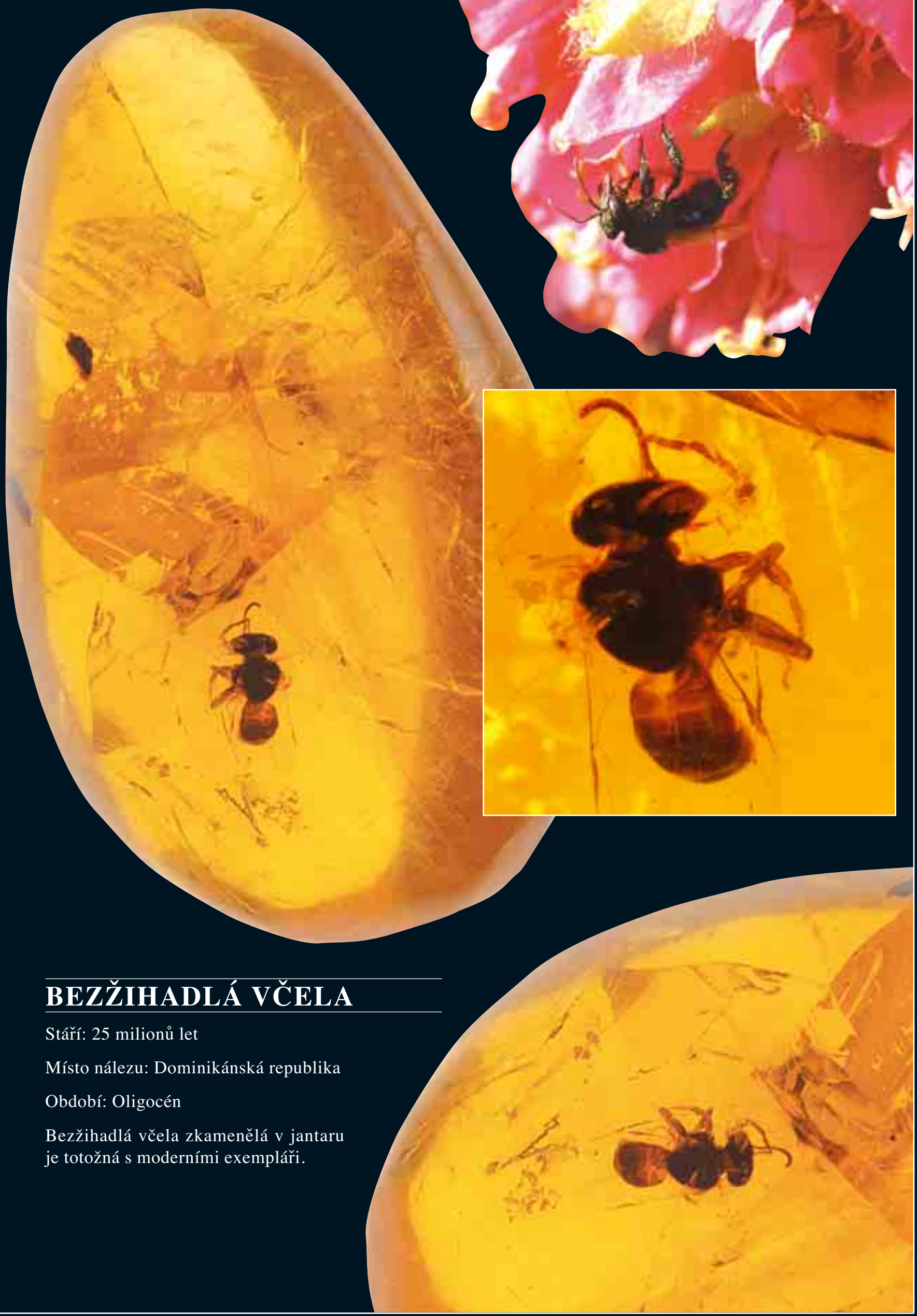

BEZŽIHADLÁ VČELA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Bezžihadlá včela zkamenělá v jantaru je totožná s moderními exempláři.

Bejlomorka

Okřídlený mravenec

OKŘÍDLENÍ MRAVENCI, BEJLOMORKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Okřídlení mravenci a bejlomorky, které přežily beze změny po 25 milionů let demolují tvrzení evoluční teorie.

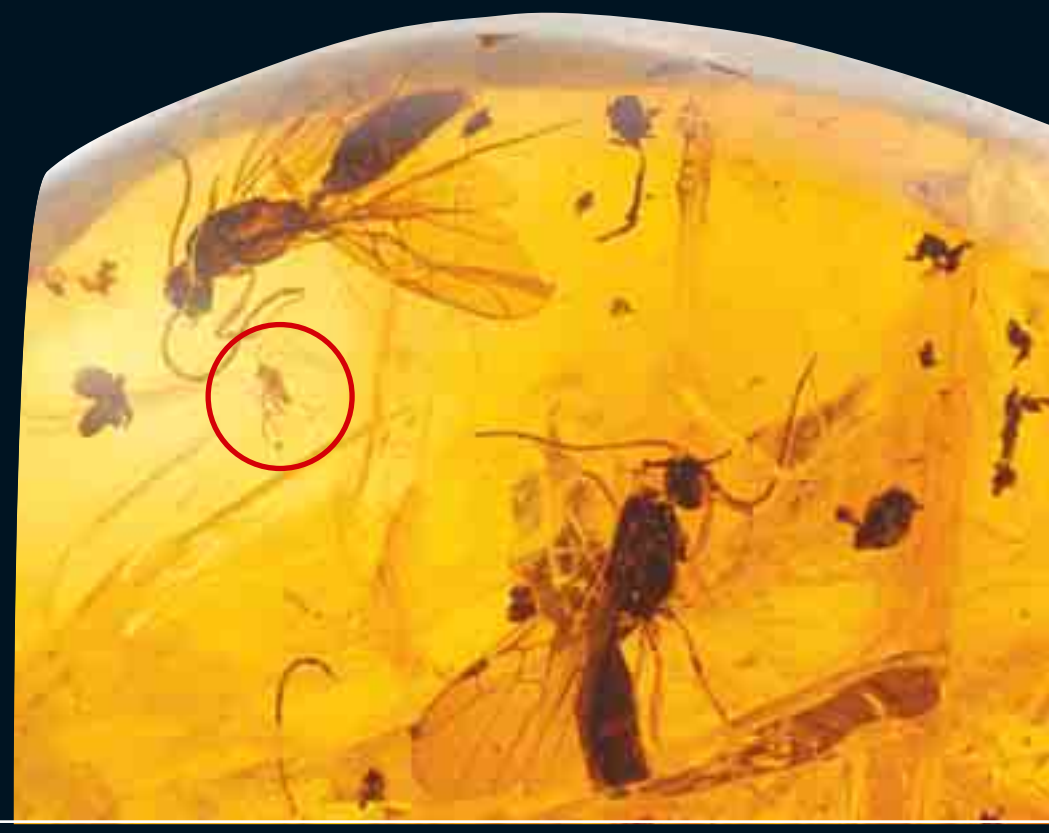

PAVOUK A PAVUČINA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tak jako jiné formy života, pavouci přežili stovky milionů let beze změny ve své stavbě. Tento pavouk a pavučina uchovaní v jantaru jsou staří 25 milionů let. Identičtí s dnešními exempláři nám sdělují, že byli stvořeni, a nevyvinuli se.

BARKLICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Máme nespočet vzorků fosilií patřících tisícům druhů hmyzu, z nichž všechny ukazují, že mají stejné vlastnosti od chvíle kdy vznikly a nikdy se nevyvíjely. Jednou z těchto fosilií je 25 milionů let starý kus jantaru ukazující, že barklice byla stejná po miliony let.

LÝKOŽROUT

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Lýkožrouti byli před 25 miliony let stejní jako dnes. Tento hmyz, neměnící se po miliony let, je jedním příkladem ukazujícím, že živé věci se nevyvinuly, leč byly vytvořeny.

LIMULODES

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Všechny fosilní záznamy popírají darwinisty, kteří tvrdí, že živé věci se postupně oddělily jedna od druhé. Jenže zkameněliny ukazují, že živé formy se objevily naráz a se všemi svými kompletními a bezvadnými strukturami a že se nikdy nezměnily za celou dobu své existence. Tento jasný důkaz Božího stvoření nemohou evolucionisté nikdy vysvětlit.

Jedním z exemplářů, který evolucionisté nedovedou vyložit, je brouk limulodes zkamenělý v jantaru starém 25 milionů let. Limulodes vyvrací evoluci.

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento jantar obsahuje zkamenělinu okřídleného mravence. Neexistuje rozdíl mezi okřídlenými mravenci žijícími dnes a mravenci, co žili před miliony let—jeden z důkazů, že žádné živé věci, ani okřídlení mravenci, se nevyvinuli.

PAVOUK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Pavouci mají dnes všechny vlastnosti, které měli jejich předci před miliony let. 25 milionů let starý pavouk fosilizovaný v jantaru je pro to jedním z důkazů.

MRAVENČÍ DĚLNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mravenci jsou jedním z četných druhů na Zemi. Fosilní záznamy odhalily, že mravenci byli stejní po miliony let a nikdy neprodělali žádné změny—jinými slovy, nikdy se nevyvíjeli. 25 milionů let stará zkamenělina mravenčí dělnice na obrázku tento fakt potvrzuje.

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mezi 25 milionů let starými okřídlenými mravenci a dnešními exempláři není žádný rozdíl. Okřídlení mravenci, kteří zůstali stejní navzdory uplynutí milionů let jsou jedním z dokladů, že evoluce se nikdy neodehrála.

Smutnice

Chrostík

CHROSTÍK, SMUTNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Zobrazeni jsou chrostík a smutnice v jantaru. Tito živočichové přežili po miliony let bez sebemenší změny ve svých strukturách. Fakt, že tito tvorové se nikdy nezměnili, je znamením, že se nikdy nevyvinuli.

OKŘÍDLENÝ TERMIT

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

25 milionů let starý jantar na obrázku obsahuje fosilii okřídleného termita. Tito tvorové měli stejné bezvadné soustavy po miliony let a nikdy se v jejich struktuře neobjevila ani ta nejmenší změna.

MŠICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Hmyz ze řádu *Hemiptera*, od něhož existuje přes 48000 druhů, se ve fosilním záznamu objevuje náhle a přežívá beze změny po miliony let. Jako všechny druhy hmyzu i tento vyvrací evoluci.

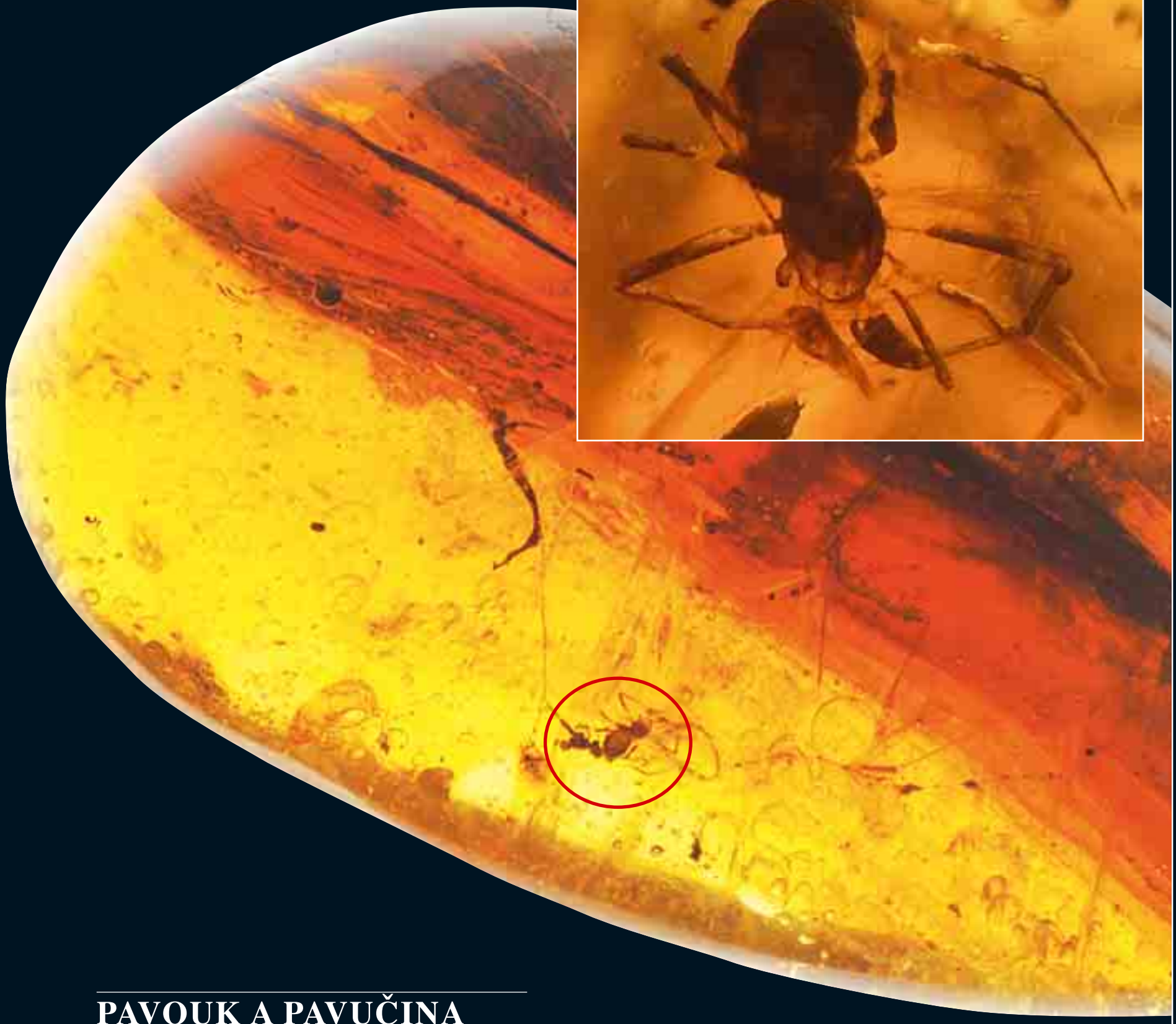

PAVOUK A PAVUČINA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

V tomto jantaru lze vidět zkamenělého pavouka s jeho pavučinou. Tento 25 milionů let starý pavouk a pavučina jsou totožní s moderními pavouky a pavučinami, což naprosto anuluje evoluční teorii.

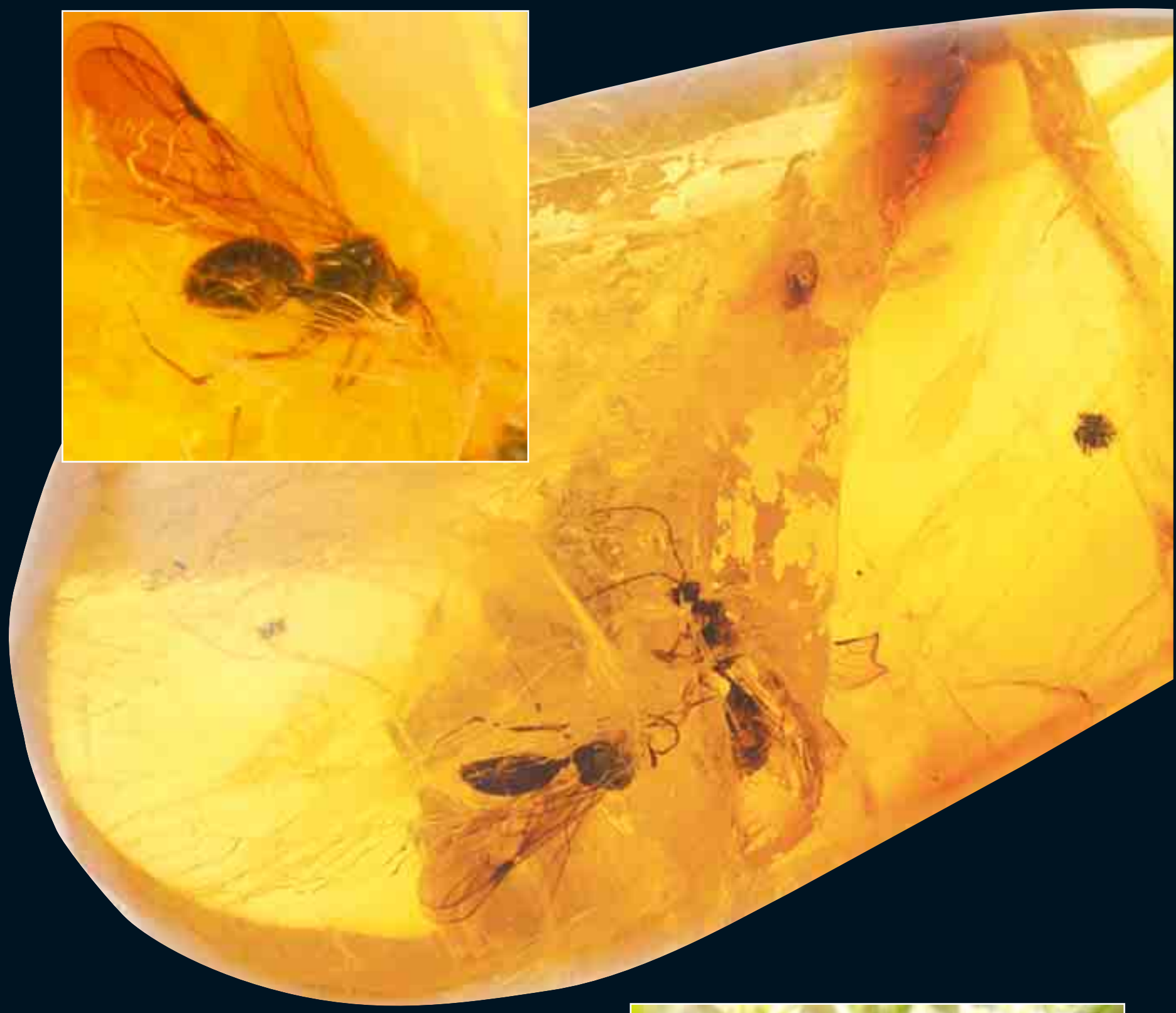

OKŘÍDLENÍ MRAVENCI

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Okřídlení mravenci, kteří vydrželi stejní po 25 milionů let jsou mezi těmi zkamenělými vzorky, které ukazují, že teorie evoluce je neplatná. Evolucionisté nemají souvislý vědecký způsob, jak vysvětlit živé organismy, které se za miliony let nepozměnily.

OKŘÍDLENÝ TERMIT

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Druhy hmyzu, které neprodělaly změnu za miliony let představují hlavní slepou uličku evoluční teorie. Druhy, jež se ve fosilním záznamu stále objevují se stejnými strukturami jsou mezi důkazy, že živé organismy nikdy neprošly evolucí. Okřídlený termit v jantaru na obrázku je starý 25 milionů let, a nijak se neliší od svých protějšků žijících dnes.

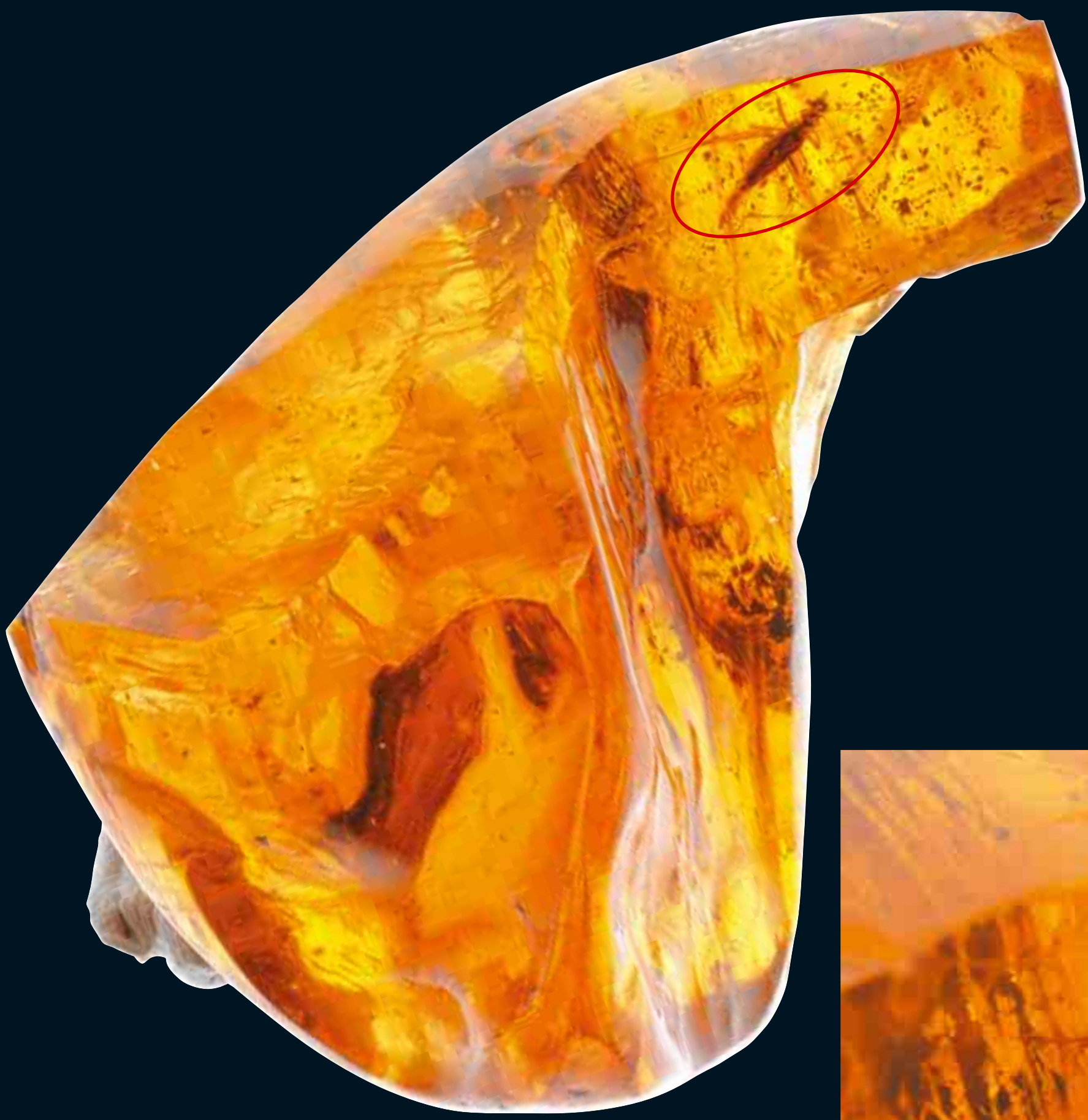

KOBYLKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Exempláře zkamenělé kobylky jsou shodné s těmi dnešními. Skutečnost, že saranče, co žilo před 25 miliony let je identické se současnými exempláři, ukazuje, že evoluce nikdy neproběhla.

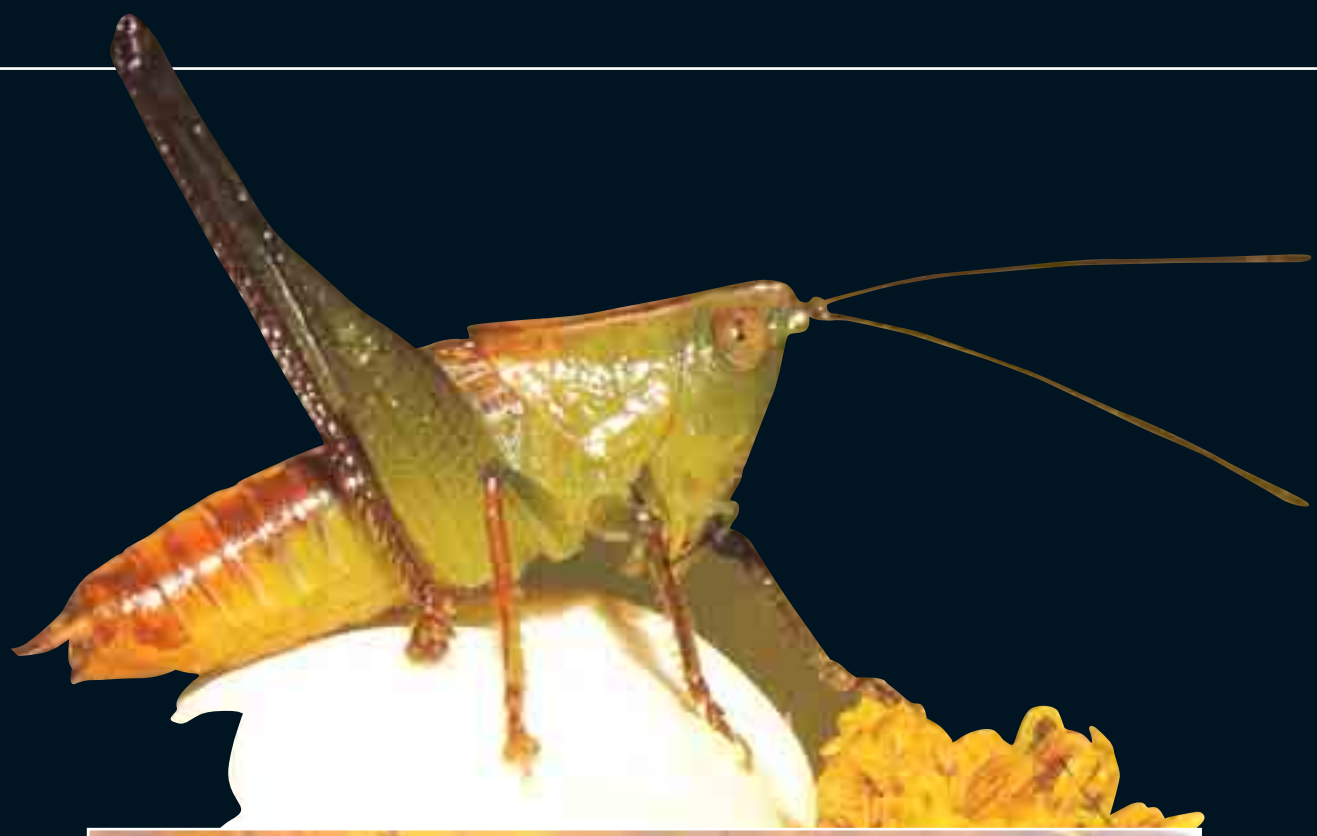

Vejcomar

Pidikřísek

VEJCOMAR, PIDIKŘÍSEK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Vejcomar a pidikřísek zkamenělí v 25 milionů let starém jantaru. Vejcomaři a pidikřísci, co zůstali nezměněni po miliony let, popírají evoluci.

DRTNÍK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Evolucionisté nemohou ukázat ani jedinou fosilii naznačující, že se brouci vyvíjeli, třebaže desítky tisíc fosilií ukazují, že tomu tak nebylo. Jako jiné živé formy, i hmyz se objevil najednou se všemi svými vlastnostmi a zůstal nezměněn po stovky milionů let. Jeden z objevů, jenž to dokládá, je tento 25 milionů let starý brouk drtník zkamenělý v jantaru.

CIZOPASNÁ VOSA, CHVOSTOSKOK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Teorie evoluce utrpěla velkou porážku čelíce objevům zkamenělin. Jedním příkladem je tato cizopasná vosa a také chvostoskok v 25 milionů let starém jantaru na obrázku. Nijak odlišní od dnešních exemplářů, tito prastaří členovci poukazují na bod stvoření.

Chvostoskok

VOSA Z ČELEDI KOVOVĚNKOVITÝCH

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Vosy z čeledi kovověnkovitých se nezměnily za dobu milionů let—jinak řečeno, nikdy se nevyvíjely. Tento neoddiskutovatelný vědecký fakt je odhalen fosilním záznamem. Jedním z příkladů je zkamenělina vosy v 25 milionů let starém jantaru na obrázku.

DRABČÍK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Drabčíci patří do řádu *Coleoptera*, brouci. Vedle drabčíka v jantaru zkameněl další drobný brouk. Drabčíci, kteří zůstali stejní po 25 milionů let vyvracejí tvrzení evolucionistů.

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 13 milimetrů (0.5 palce) dlouhý, 7 milimetrů (0.2 palce) široký

Místo nálezu: nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Samci, neboli trubci, okřídlených mravenců, jsou vysláni ven z kolonií, aby se pářili s královnami. Neexistuje odlišnost mezi tímto 25 milionů let starým okřídleným mravencem zkamenělým v jantaru a současnými okřídlenými mravenci.

Okřídlený mravenec

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC, BEJLOMORKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Bejlomorka je druh mouchy menší než komár. Zde zkamenělá bejlomorka je asi 25 milionů let stará. Spolu s ní zkameněl okřídlený mravenec. Okřídlení mravenci a bejlomorky, co se nezměnili po miliony let jsou mezi doklady, že evoluce nikdy neproběhla.

Bejlomorka

TIPLICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Neexistuje rozdíl mezi dnešními tiplicemi a těmi, co existovaly před 25 miliony let. Zkamenělina v jantaru, na obrázku, je toho znamením.

HRBILKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Hrbilky jsou velmi malým druhem, který připomíná octomilky. Všechny objevené zkamenělé exempláře ukazují, že hrbilky vždycky existovaly ve své současné podobě. Tato hrbilka v 25 milionů let starém jantaru znovu dotvrzuje tento fakt.

PAKOMÁR

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mezi dnešním pakomárem a zkamenělým pakomárem žijícím před miliony let není rozdílu.

Bejlomorka

SMUTNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tato smutnice, stará 25 milionů let, se vzpírá tvrzením evolucionistů.

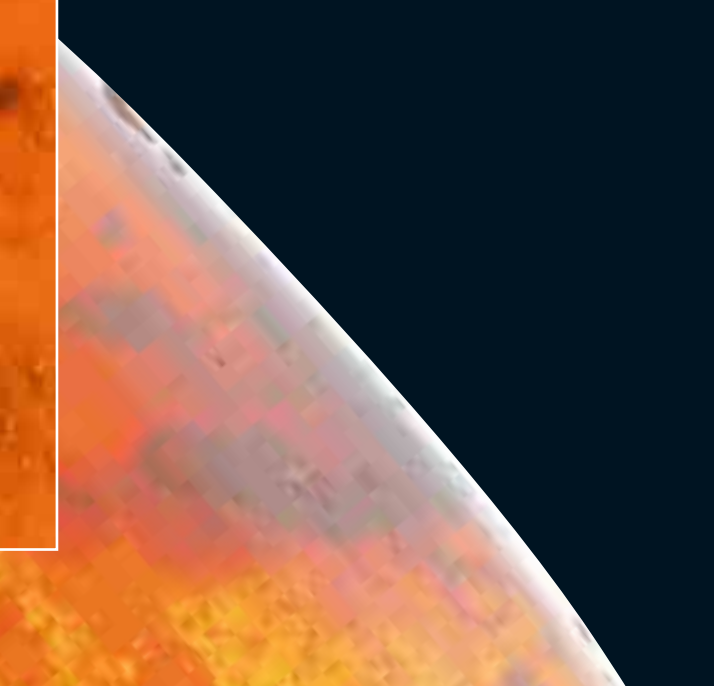

PAVUČINA, PAMUCHNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Jedno zjištění, jež ukazuje, že hmyz zůstal beze změny po miliony let, to je tato 25 milionů let stará zkamenělina pamuchnice. Pavučina byla fosilizována ve stejné chvíli jako tento hmyz. Tak jako pavouci žijící před miliony let, i jejich pavučiny měly přesně stejné struktury.

CHVOSTOSKOK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Odlišnost se neobjevuje mezi chvostoskoky, kteří žili před 25 miliony roků a těmi, co žijí dnes.

HRBILKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Právě tak jako ryby byly vždy rybami, plazi vždycky byli plazy a ptáci byli vždy ptáky i hmyz pořád existoval jako hmyz. Hrbilky, které zůstaly stejné po 25 milionů let opět zdůrazňují tuto skutečnost.

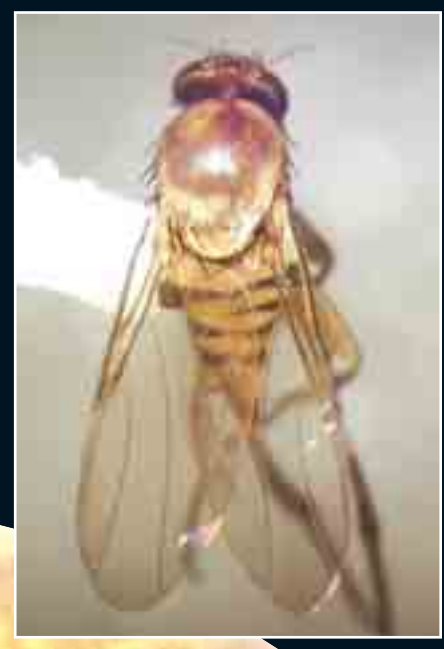

ŠKVOR, MRAVENČÍ DĚLNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

V tomto jantaru zkameněla mravenčí dělnice spolu se škvorem. Škvor je obecné pojmenování pro hmyz ze řádu *Dermaptera*. Kolem 1800 druhů z 10 rozdílných čeledí bylo popsáno. Nejpůsobivějším rysem u všech fosilizovaných vzorků je, že tak jako u jiných živých organismů, ani v jejich stavbě se neobjevila žádná změna. Škvoři vydrželi stejní po miliony let a tvoří důkaz, který anuluje evoluci.

Worker ant

Earwig

LARVA SVÍTILKY

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tak jako u dospělců svítilky i larvy měly stejné rysy po miliony let. 25 milionů let starý fosilizovaný vzorek na obrázku ukazuje, že současné larvy jsou identické s těmi, co žily v minulosti.

MOUCHA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mouchy pořád existovaly jako mouchy a nejsou potomky žádné jiné životní formy a neprocházely žádnými přechodnými fázemi. Jedním z důkazů pro to je zkamenělina v 25 milionů let starém jantaru na obrázku.

PAMUCHNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Všechny známé druhy much měly přesně stejné vlastnosti v průběhu celé historie. Fosilní záznam odhaluje, že jako jiní živí tvorové, i mouchy byly stvořeny Bohem.

Nosatec

NOSATEC, DRTNÍK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Neexistuje rozdíl ani mezi nosatci, kteří žili před 25 miliony let a dnešními exempláři, ani mezi brouky drtníky tehdy a dnes. Toto je doklad, že evoluce se nikdy neodehrála.

KOUTULE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tyto mušky podobající se můrám zůstaly nezměněny po miliony let. Tato fosilie ve 25 milionů let starém jantaru ukazuje, že ty, co žily před miliony let a v současnosti jsou shodné.

Cvrček

CVRČEK, MŠICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Zde jsou vyobrazeny různé druhy hmyzu z řádu *Hemiptera* spolu se cvrčkem, všichni zkamenělí v jantaru. Mezi dnešními cvrčky a těmi, co žili před miliony let, není rozdílnost.

BEJLOMORKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Bejlomorky, které se nezměnily za miliony let, jsou dokladem neplatnosti evoluční teorie. Tato zkamenělá bejlomorka v jantaru je stará 25 milionů let.

PAKOMÁR, BEJLOMORKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento 25 milionů let starý pakomár a bejlomorka, identičtí s pakomáry a bejlomorkami žijícími dnes, jsou mezi doklady, že živé organismy neprodělaly evoluci.

Bejlomorka

SMUTNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Vyobrazena je smutnice zachovaná v jantaru. Tento hmyz byl stejný po miliony let. Fakt, že v jeho strukturách se neobjevila změna po tak dlouhou dobu, je situací, kterou neumí vysvětlit evolucionisté.

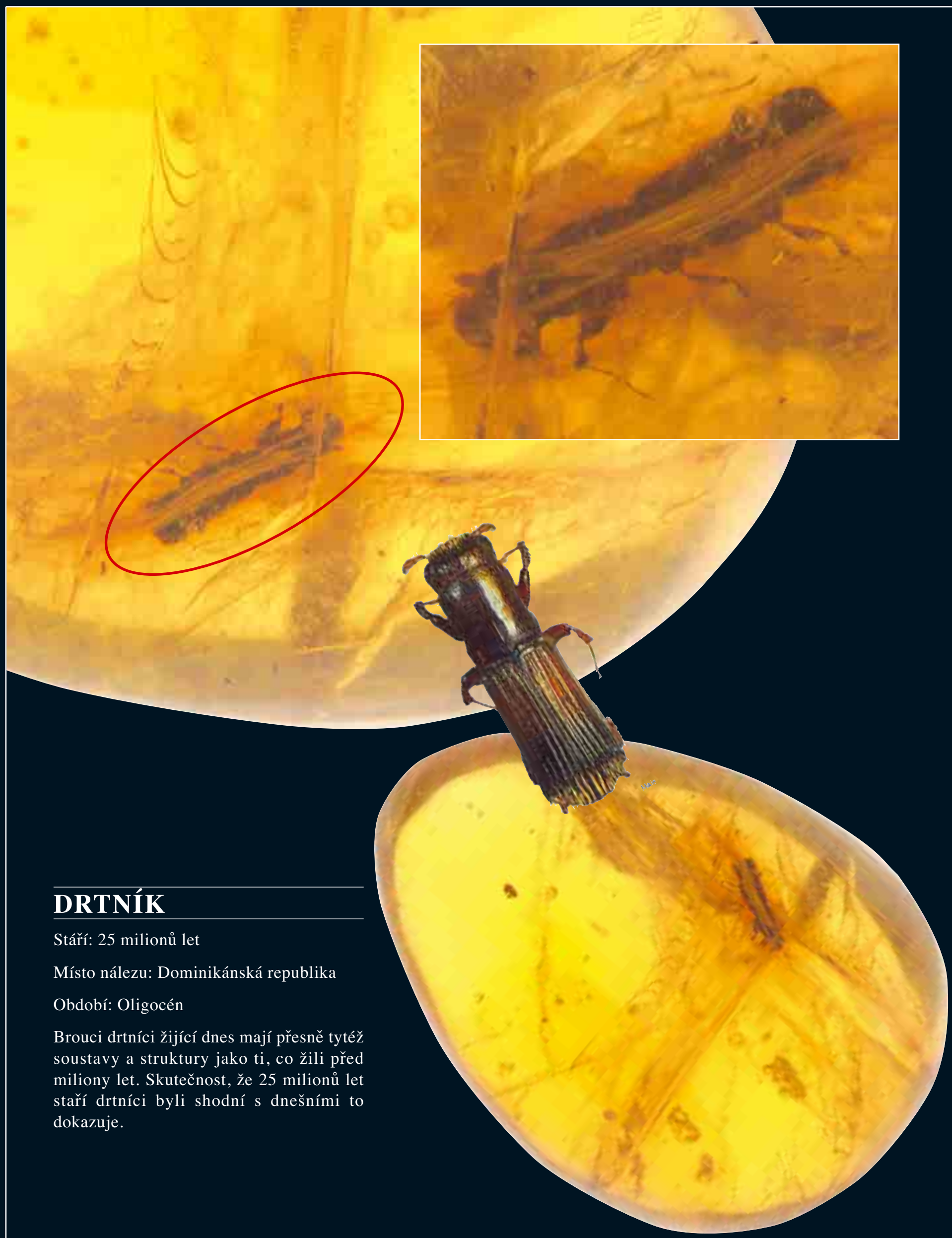

DRTNÍK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Brouci drtníci žijící dnes mají přesně tytéž soustavy a struktury jako ti, co žili před miliony let. Skutečnost, že 25 milionů let staří drtníci byli shodní s dnešními to dokazuje.

PAMUCHNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tato zkamenělá pamuchnice je 25 milionů let stará. Pamuchnice, které vydržely stejné navzdory prošlým milionům let, odsuzují evolucionisty k mlčení.

STRUŽILKA

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 29 milimetrů (1.1 palce) dlouhý, 27 milimetrů (1 palec) na šířku

Místo nálezu: nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Jedním z exemplářů, které ruší platnost tvrzení darwinistů je tato fosilie stružilky v 25 milionů let starém jantaru. Stružilka, jež zůstala nezměněna po miliony let dokazuje, že nikdy neprodělaly evoluci.

PISIVKA

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 13 milimetrů (0.5 palce) na 12 milimetrů (0.4 palce); obsah: 2 milimetry (0.08 palce)

Místo nálezu: nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Neexistuje rozdíl mezi současnými pisivkami a těmi, co žily před 25 miliony let. Pisivka, co se nezměnila za dobu 25 milionů let, zvrátila tvrzení evolucionistů.

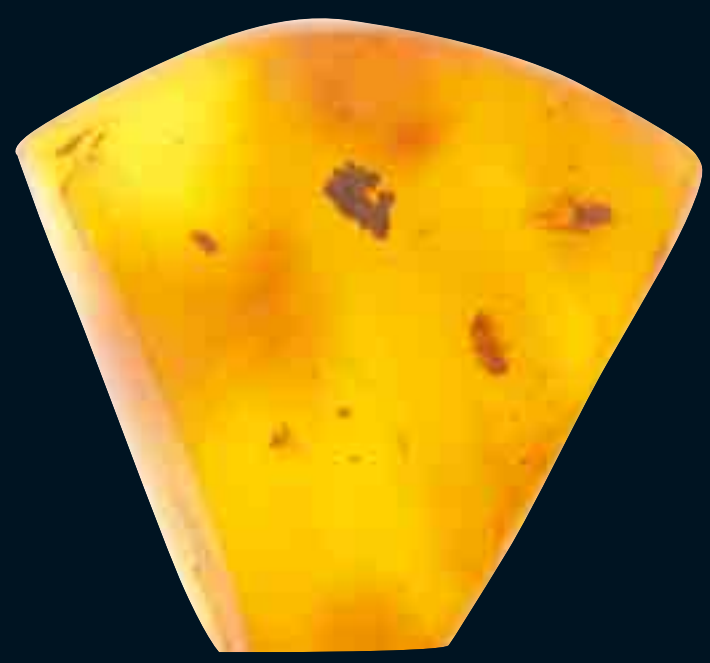

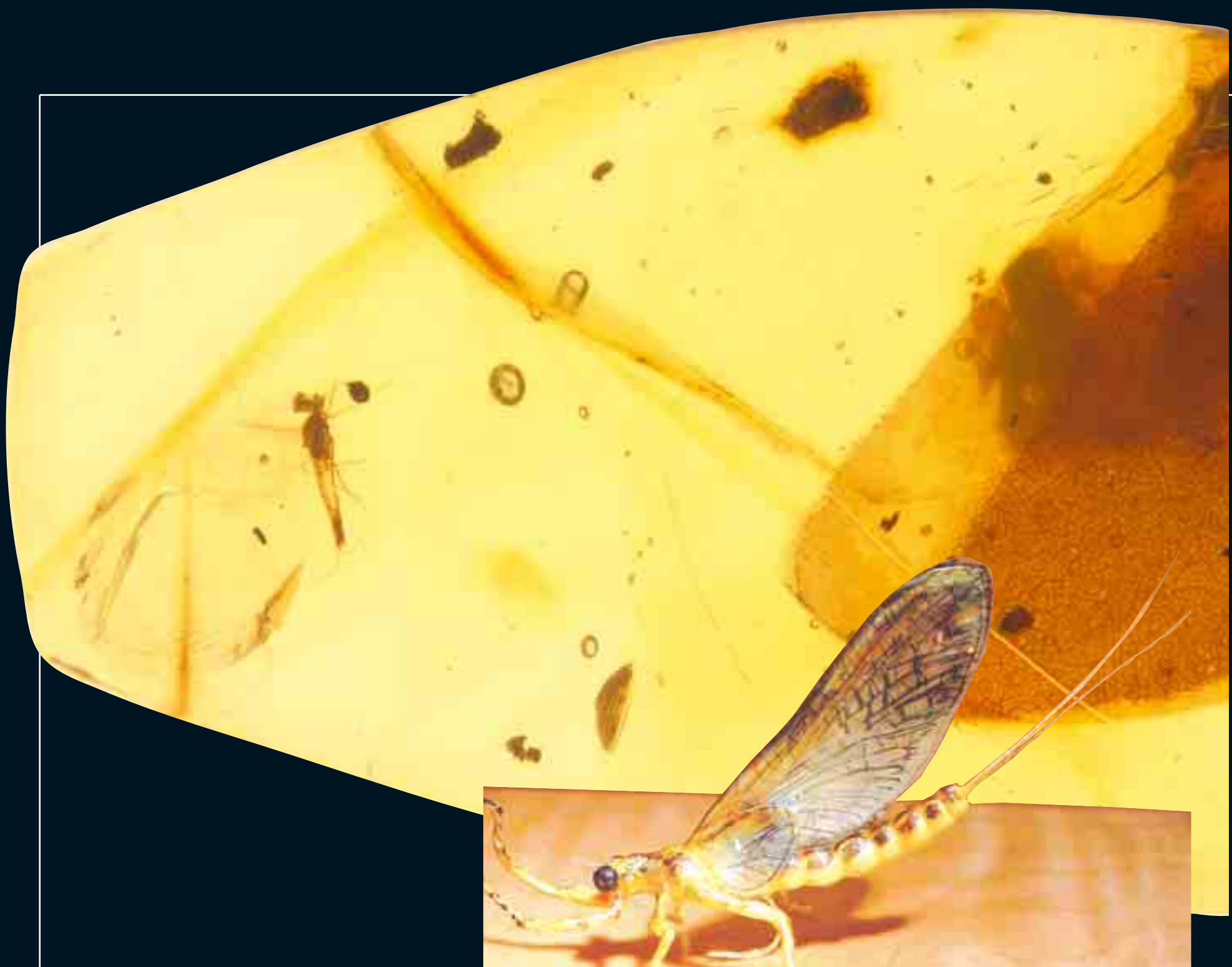

JEPICE

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 25 milimetrů (0.9 palce) na 16 milimetrů (0.6 palce)

Místo nálezu: Nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Existuje přes 2500 známých druhů jepice. Tento hmyz se svou velice krátkou délkou života si uchoval svou stavbu beze změny po miliony let. Zobrazená jepice v jantaru je stará 25 milionů let. Kterékoli stvoření, co zůstalo stejné po 25 milionů let nám sděluje, že se nevyvinulo, nýbrž bylo stvořeno.

NOSATEC

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 12 milimetrů (0.4 palce) na 10 milimetrů (0.3 palce)

Místo nálezu: Nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Nosatec náležející do čeledi *Curculionoidea* s jejími více než 60000 druhů, je hmyz devastující úrodu. Miliony let starý zkamenělý nosatec ukazuje, že ve struktuře těchto živočichů se neobjevila změna po tak dlouho, co existují—což znamená, že nebyli předmětem evoluce.

KOUTULE

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 10 milimetrů (0.3 palce) dlouhý na 8 milimetrů (0.3 palce) šířky

Místo nálezu: Nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mezi touto 25 milionů let starou fosilií koutule a těmi, co žijí dnes, není rozdíl. Tato v jantaru ilustruje tento fakt.

Cvrček

CVRČEK, TIPLICE

Stáří: 25 milionů let

Velikost: jantar: 11 milimetrů (0.4 palce) dlouhý na 8 milimetrů (0.3 palce) napříč

Místo nálezu: Nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento cvrček s tiplicí zkameněli v jediném okamžiku. Jak lze vidět, tyto druhy zůstaly beze změny po 25 milionů let. Toto fakticky značí, že živé organismy nikdy neprodělaly evoluci, leč byly stvořeny.

Crane fly

NOSATEC

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Nosatec zůstal nezměněn po miliony let, ukazujíc, že evoluce se nikdy neodehrála. Jedním ze vzorků, které to značí je tento 25 milionů let starý fosilizovaný nosatec na obrázku.

NYMFA STEJNONOŽCE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Stejným způsobem jakým neexistuje rozdíl mezi moderními stejnonožci a těmi, co žili před 25 miliony let, neexistuje rozdíl ani mezi jejich larvami.

MERA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento hmyz se živí mízou rostlin a pohybuje se skákáním. Přetrval beze změny miliony let, jak je doloženo touto 25 milionů let starou zkamenělinou v jantaru. Neexistuje odlišnost mezi hmyzem pohřbeným v jantaru a vzorky dnes žijícími.

MRAVENEC

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mravenci, kteří přežili beze změny po miliony let, jsou jedním z důkazů, které anulují evoluční teorii.

MRAVENEC DŘEVOKAZ

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Není rozdílu mezi exempláři tohoto druhu, které žily před dobou dlouho miliony let a těmi, co žijí dnes. Tento nedostatek rozdílnosti vyvrací tvrzení evolucionistů, že živé věci se postupně vyvíjejí.

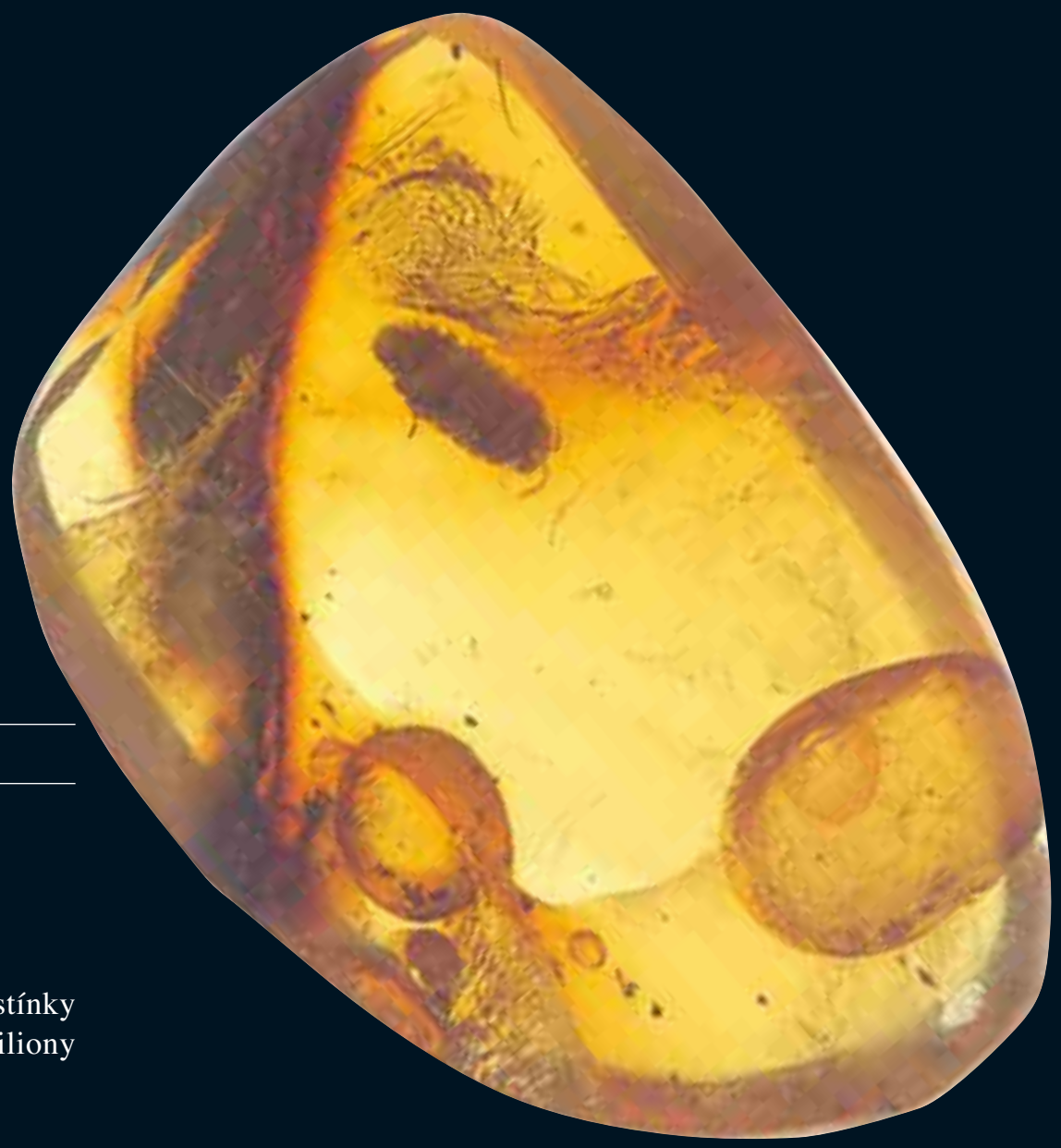

STÍNKA ZEDNÍ

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tato 25 milionů let stará zkamenělina stínky v jantaru ukazuje, že byly stejné po miliony let—jinými slovy neprodělaly evoluci.

ROZTOČ A LÝKOŽROUT

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tento jantar obsahuje lýkožrouta zkamenělého spolu s roztočem na zádech. Lýkožrouti a roztoči neprodělali žádné změny, navzdory uplynutí milionů let. Tyto formy života, které se neobměnily za 25 milionů let činí evoluční teorii neplatnou.

DRABČÍK

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Neexistuje odlišení mezi drabčíky, kteří byli naživu před 25 miliony let a těmi žijícími dnes. Drabčíci, kteří vydrželi nezměnění po miliony roků patří mezi důkazy, že se žádná evoluce nepřihodila.

ZÁKEŘNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tak jako je tomu u jiných živých organismů i zákeřnice vždy existovaly jako zákeřnice. V rozporu s tvrzeními darwinistů nejsou potomky jiné formy života ani nikdy neprodělaly přechodná stádia. Zákeřnice stará 25 milionů let tento fakt dokazuje.

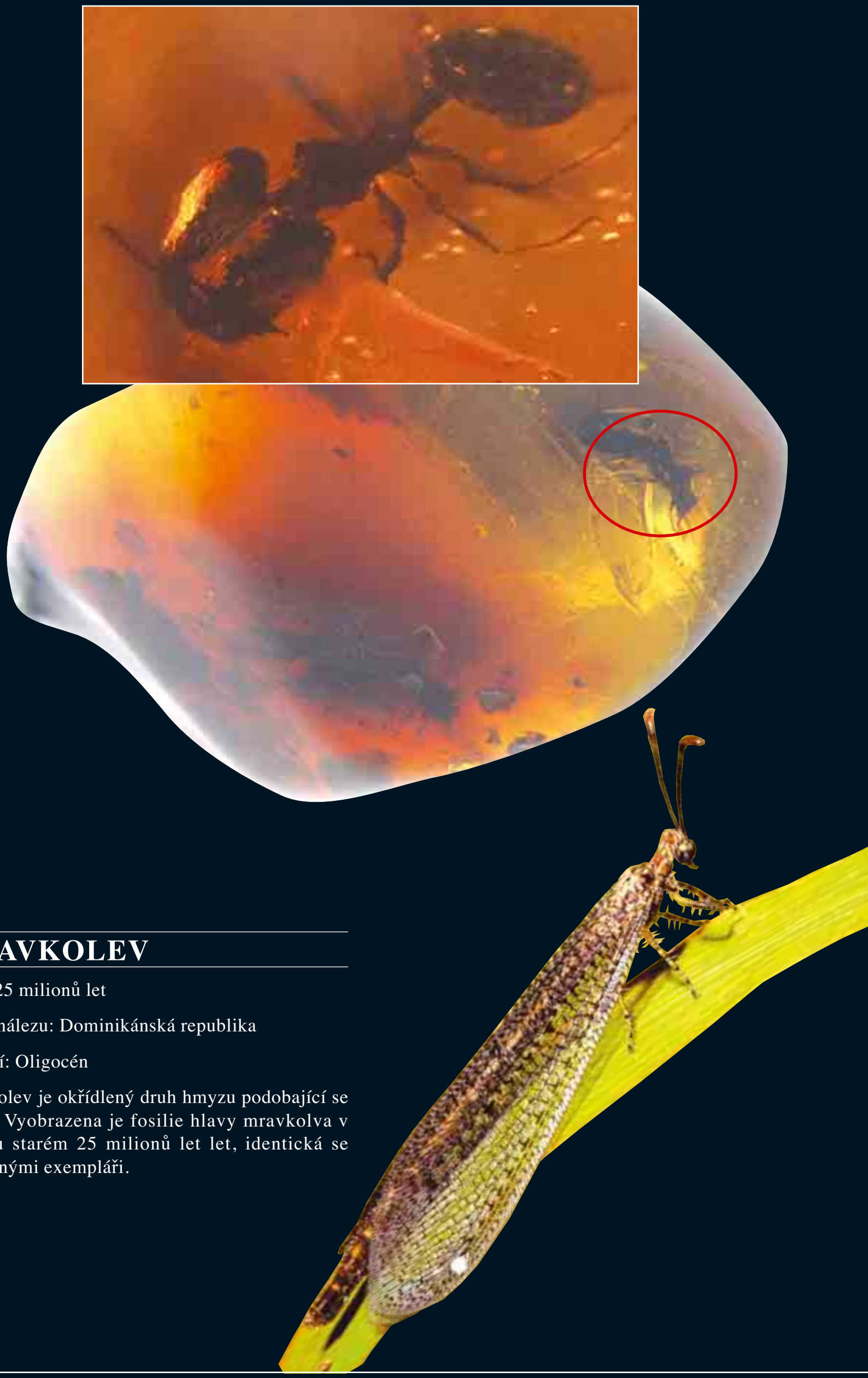

MRAVKOLEV

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mravkolev je okřídlený druh hmyzu podobající se vážce. Vyobrazena je fosilie hlavy mravkolva v jantaru starém 25 milionů let let, identická se současnými exempláři.

HOUSENKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Podobně jako jiné fosilie, ty v jantaru ukazují, že živé formy se nevyvinuly postupně jsouce si navzájem předky, leč mají naprosto stejné vlastnosti po tak dlouho, jak dlouho existují. Skutečnost, kterou takové zkameněliny značí, je, že housenky pořád existovaly jako housenky a nikdy neprošly evolucí.

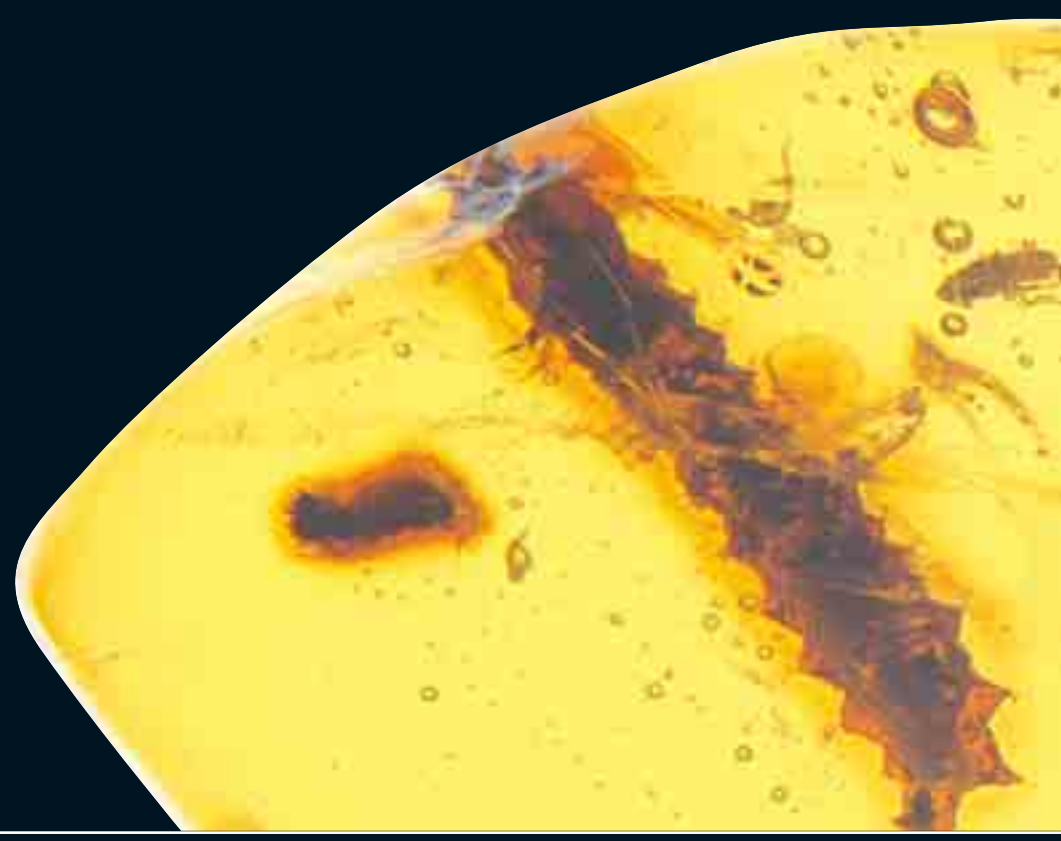

OKŘÍDLENÝ TERMIT

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 19 milimetrů (0.7 palce) dlouhý, 13 milimetrů (0.5 palce) napříč

Místo nálezu: Nedaleko Santiaga, Dominikánská republika

Období: Oligocén

Vyobrazen je 25 milionů let starý okřídlený termit fosilizovaný v jantaru. Tato stvoření, která si zachovala svou stavbu beze změny navzdory 25 milionům let ležících mezi tehdejšími a současnými exempláři, ukazují, že evoluce není pravdivá a že Boží úžasné stvoření je zřejmý fakt.

SMUTNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Fosilie na obrázku, která ukazuje, že žádná změna se neobjevila ve struktuře této životní formy po miliony let, také odmítá tvrzení teorie o evoluci.

Koutule

KROUŽILKA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Jedním z dokladů, že kroužilky vždy existovaly jako kroužilky, je tato 25 milionů let stará fosilie. Kroužilky, které žily před miliony let jsou identické s těmi, co žijí dnes.

ŠVÁB

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Fosilní zjištění ukazují, že šváb neprodělal jedinou změnu po stovky milionů let. Šváb v tomto jantaru je starý 25 milionů let. Fosilní záznam odhaluje, že švábi se nikdy nevyvinuli, nýbrž byli stvořeni.

VOSA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

V tomto jantaru zkameněla vosa. 25 milionů let, to je významný důkaz odvolávající tvrzení o evoluci.

MOSKYT

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Jednou z desítek tisíců zkamenělin ukazujících, že moskyti byly vždy moskyty, je i tato 25 milionů let stará zkamenělina na obrázku. Hmyz, co se nezměnil po miliony let ukazuje, že tvrzení darwinistů jsou falešná.

Moskyt

MŠICOMAR

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Velikost: 6.3 centimetrů (2.5 palce) na 3.8 centimetrů (1.5 palce) na 1.2 centimetry (0.5 palce)

Období: Oligocén

Tato cizopasná vosa v jantaru je 25 milionů let stará a není rozdíl mezi ní a dnešními exempláři. Toto je důležitý důkaz, že evoluce neplatí.

ZÁKEŘNICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Zkamenělina zákeřnice v jantaru je stará 25 milionů let. Tato zkamenělina, nijak odlišná od žijících exemplářů, nám sděluje, že živočichové nikdy neprodělali evoluci.

Assassin bug

PLOŠTICE

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Tyto druhy hmyzu žijí obvykle na květinách nebo pod listy. Kladou svá vajíčka do vnitřní tkáně rostliny. Mezi dnešními druhy tohoto hmyzu nejsou žádné odlišnosti od exemplářů starých miliony let.

ŠKVOR

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Existují miliony fosilií, jež doslova umlčují darwinismus. Jednou z fosilií, která zanechává darwinisty naprosto bezmocnými je tento škvor v jantaru starém 25 milionů let. Jako u dalších zjištění o fosiliích tato fosilie ukazuje, že evoluce je neplatná.

MRAVENČÍ KRÁLOVNA

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Mravenčí královny zakládají kolonie mravenců, tudíž jedním ze zaměstnání mravenčích dělnic je chránit královnu a vajíčka. 25 milionů let stará mravenčí královna na obrázku je důkazem, že mravenci byli pořád stejní po miliony let. To ukazuje, že evoluce se nikdy nepřihodila a že všechny živé věci byly stvořeny Všemohoucím Bohem.

OKŘÍDLENÝ TERMIT

Stáří: 25 milionů let

Místo nálezu: Dominikánská republika

Období: Oligocén

Přestože se termiti podobají mravencům, ve skutečnosti mají velice odlišné vlastnosti a schopnosti. Termiti žijí v koloniích po miliony let a dochovali se do dnešního dne se zcela nezměněnými strukturami. Termití zkameněliny staré 250 milionů let jsou mezi doklady to dokazujícími. Všichni termiti, co žili za uplynulé miliony let, byli totožní s těmi, co žijí dnes. Tak jako termití dělnice, co žily před 250 miliony lety, ty žijící dnes se účastní nesobeckého jednání, krmení larev, vojáků a královen, budování hnízd velkých několik metrů—navzdory tomu, že jsou slepí. Charakteristiky současných termitů jsou bez výjimky platné pro všechny termity, kteří kdy žili.

Fosilie termita v jantaru na obrázku je stará 25 milionů let.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V BRAZÍLII

Brazilská geologická struktura vykazuje podobnost s jihoamerickou planinou. Přes polovinu skalních útvarů v zemi se formovalo v prekambrijském období (4.6 miliard až 543 milionů let). Brazilská nižší vrstva obsahuje přeměněné a vyvřelé horniny s vrstvou usazených hornin na vrcholu: Některé skalní vrstvy usazenin pocházejí z prekambria, zatímco jiné jsou čerstvější.

Velké množství zón prekambrijských mikrofosilií (patřících mikroskopickým organismům) bylo identifikováno ze skal v oblasti Sao Francisco. Dvě další hlavní fosilní pole v Brazílii jsou útvary Santana a Crato.

V útvaru Santana, který leží v pánvi Araripe, spadá většina zkamenělin do období křídy (146 až 65 milionů let). Jedním z významných znaků útvaru Santana je, že obsahuje dobře zachované fosilní vzorky více než 25 druhů ryb. Fosilie z útvaru Santana zahrnují rozmanité plazy, obojživeníky, bezobratlé a rostliny.

Do nedávna byl útvar Crato považován za součást útvaru Santana. Avšak výzkum v této oblasti odhalil vrstvu obsahující zkamenělý hmyz, který žil v dávných dobách. Tato hmyzí fauna dovedla Crato k tomu, že je považován

Během výzkumu v regionu Araripe byly objeveny dobře zachovalé fosilie 25 druhů ryb.

Jednou z důležitých fosilních oblastí v regionu Araripe je Ceara.

za specifický útvar. Navíc ke hmyzí fauně, byli zkamenělí pavouci, štíři, krabi a četné druhy rostlin získány z tohoto fosilního ložiska.

Zkameněliny, stovky milionů let staré, získané z fosilního lůžka v Brazílii znovu demonstrují, že neexistuje vědecký podklad pro tvrzení, že živé věci se postupně vyvinuly z jednoho společného předka. Fosilie vyvracejí ideu, že se živé organismy vyvíjejí a podepírají stvoření.

Vápenec obsahující fosilní vzorky vykopaný v útvaru Crato.

Lom Nova Olinda, kde bylo vykopáno mnoho zkamenělin.

Četné fosilie nalezené v Santana odhalují, že dnešní živí tvorové neprodělávali evoluci.

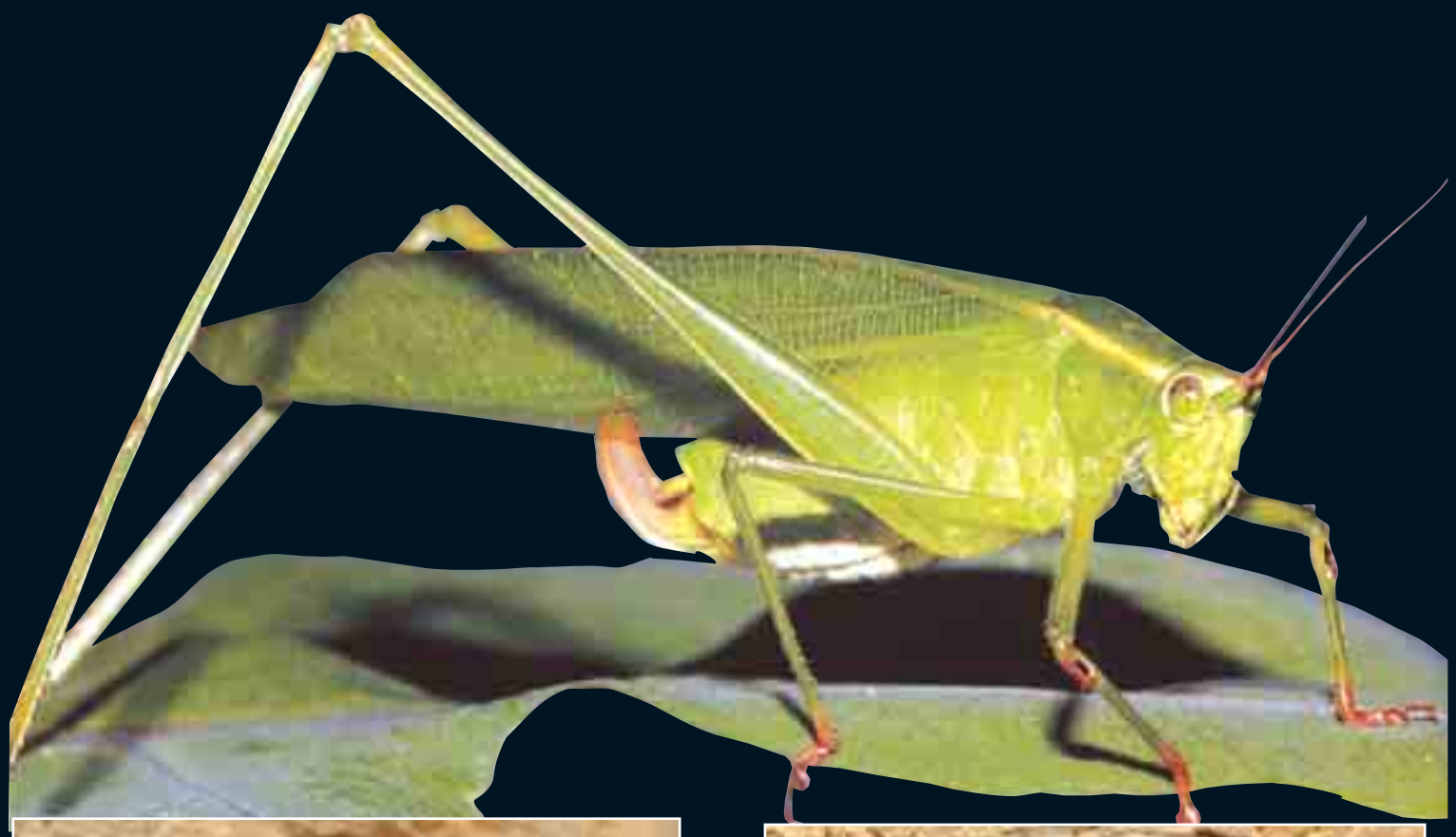

KOBYLKA

Stáří: 128 milionů let

Velikost: S křídly 15 mm (0.5 palce) celkově; forma: 110 mm (4.3 palce) na 100 mm. (3.9 palce)

Místo nálezu: Ceara, Brazílie

Útvar: Santana

Období: spodní křída, svrchní Apt Cenoman

Kobylka patřící do čeledi *Tettigoniidae*, má přes 225 druhů jen v Severní Americe. Ovšem většina tohoto hmyzu obývá tropické oblasti.

Kobylky zůstaly nezměněny po miliony let. Tato fosilie na fotografii je toho důkazem.

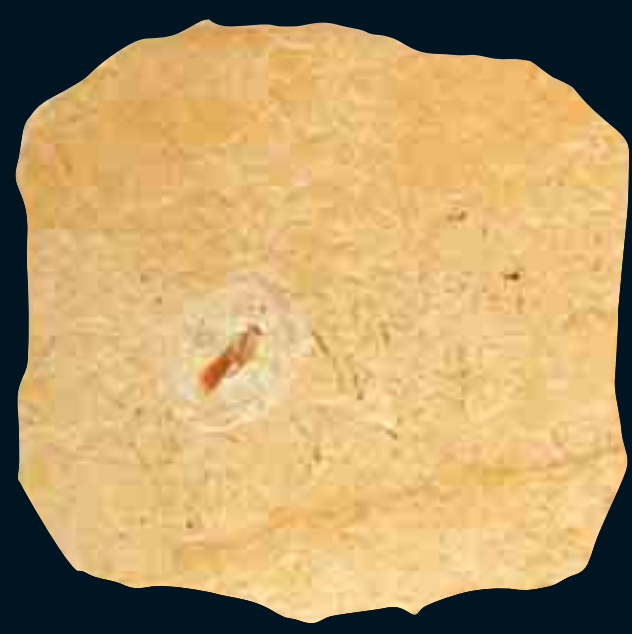

ŠVÁB

Stáří: 108 – 92 milionů let

Velikost: Rozpětí křídel 23 mm (0.9 palce); forma: 128 mm (5 palců) na 128 mm (5 palců)

Místo nálezu: Nova Olinda Member, Ceara, Brazílie

Útvar: Crato

Období: spodní křída, svrchní Apt Cenoman

Brazilská pánev Araripe je domovem fantasticky okázalé řady nádherně podrobných zkamenělin z křídy, z nichž některé byly zachovány ve třech rozměrech. Pronotum (štít hlavy) a žilkování křídel tohoto švába lze detailně prozkoumat.

Tato fosilie typická pro švába žijícího před 108 až 92 miliony let, je stejná jako dnešní exempláře, což ukazuje, že evoluční teorie je neplatná.

MOUCHA

Stáří: 125 milionů let

Velikost: délka 1.9 centimetrů (0.75 palce); forma: 90 mm (3.5 palce) napříč a 5 mm (0.2 palce) silná

Místo nálezu: pánev Araripe, Brazílie, Jižní Amerika

Útvar: Nova Olinda Member, Crato

Období: spodní křída

Fosilní záznam ukazuje, že okřídlený hmyz se objevuje současně s bezkřídlým, oboje najednou. Toto objevení anuluje tvrzení, že bezkřídlý hmyz si vyvinul křídla v průběhu doby a později se transformoval v křídlaté druhy. Zkamenělá moucha ukazovaná na této fotografii je pouze jedním z prehistorických objevů, které popírají evolucionisty.

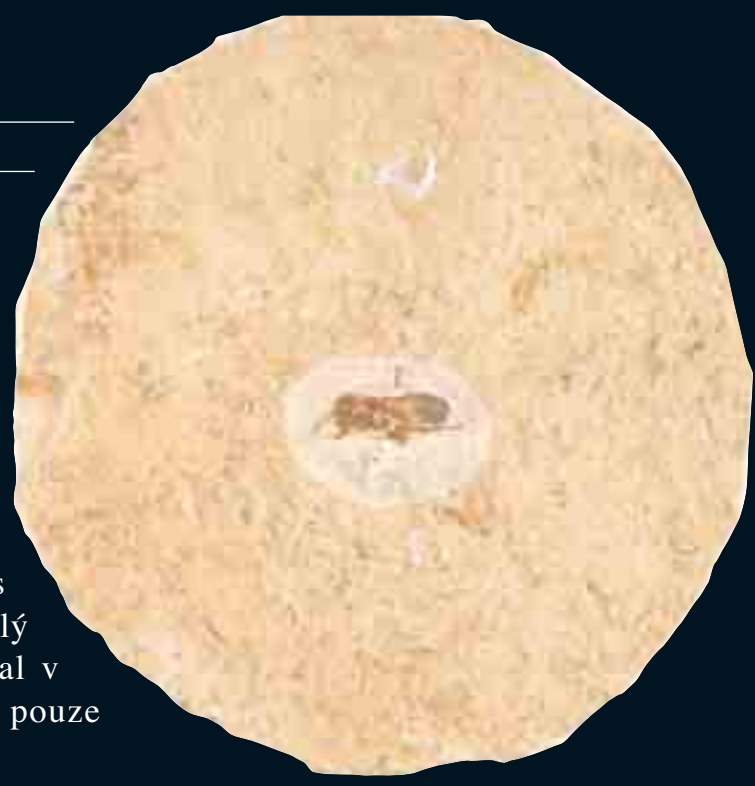

ŠVÁB

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: 8.8 centimetrů (3.5 palce) na 9.1 centimetrů (3.6 in)

Útvar: Santana

Místo nálezu: Serra De Araripe, Brazílie

Období: křída

146-65 milionů let starý šváb na obrázku je identický se živými exempláři. Švábi vykazovali stejné strukturální znaky po miliony let, dokazujíc, že evoluce se nikdy neodehrála.

SARANČE

Stáří: 108 – 92 milionů let

Velikost: 30 mm (1.1 palce) celkem, 75 mm (2.9 palce) s tykadly; forma: 110 mm (4.3 palce) na 100 mm (3.9 palce)

Místo nálezu: Nova Olinda Member, Ceara, Brazílie

Útvar: Crato

Období: spodní křída, svrchní Apt Cenoman

108 – 92 milionů let staré saranče na obrázku je důkazem, že saranče vždycky existovalo jako saranče. Zůstávajíce nezměněno po miliony let, saranče nám ukazuje, že bylo stvořeno a ne, že se vyvinulo.

ZLATOOČKA (Chrysopa)

Stáří: 125 milionů let

Místo nálezu: Brazílie

Útvar: Santana

Období: Křída

Hmyz, obrovské množství druhů, jež se vyskytuje ve fosilním záznamu, nesdílí, jak tvrdí evolucionisté, jednoho společného předka. Každý druh se objevuje ve fosilním záznamu naráz a s vlastními jedinečnými vlastnostmi, a nikdy se nemění po celou dobu své existence. 125 milionů let stará zkamenělina na obrázku je pro to jedním z důkazů. Je nemožné se hlásit ke scénáři darwinistů ve světle tohoto důkazu.

Některé fosilie zanechaly svoje stopy stejně v obou polovinách kamenné vrstvy. Tato zkamenělina štíra stará 110 milionů let je toho příkladem.

ŠTÍR

Stáří: 110 milionů let

Velikost: 26 milimetrů (1 palec)

Místo nálezu: Araripe, Brazílie

Útvar: Santana

Období: křída, Apt

Jedna z nejstarších známých zkamenělin štíra je stará 320 milionů let. Ta na obrázku je stará 110 milionů let. Štíři žijící před 320 miliony let, před 110 miliony let a dnes jsou naprosto stejní. Nezměněni po tolik milionů let jsou štíři solidním důkazem pro stvoření.

ŠVÁB

Stáří: 108 – 92 milionů let

Velikost: hmyz: 25 milimetrů (0.9 palce); forma: 90 milimetrů (3.5 palce) na 113 milimetrů (4.4 palce)

Místo nálezu: Nova Olinda Member, Ceara, Brazílie

Útvar: Crato

Období: Spodní křída, svrchní Apt Cenoman

Jednou z fosilií švába dokládající, že teorie evoluce je imaginární, je tato na fotografii, 108 až 92 milionů let stará. Není odlišná od živých exemplářů.

ŠVÁB

Stáří: 128 milionů let

Velikost: včetně nohou 18 milimetrů (0.7 palce) forma: 110 milimetrů (4.3 palce) na 93 milimetrů (3.6 palce)

Místo nálezu: Ceara, Brazílie

Útvar: Santana

Období: spodní křída

Pokud organismus neprojde změnami za miliony let, zachovává si svou stavbu navzdory změnám v prostředí, pak je nemožné tvrdit, že se vyvíjel. Miliony fosilních příkladů patřících tisícům organismů dokazují tuto nemožnost.

VODOMIL

Stáří: 108 – 92 milionů let

Velikost: 26 milimetrů; forma: 115 milimetrů (4.5 palce) na 102 milimetrů (4.5 palce)

Místo nálezu: Nova Olinda Member, Ceara, Brazílie

Útvar: Crato

Období: spodní křída, svrchní Apt-Cenoman

Vodomilové tráví většinu života ve vodě. V Severní Americe je 500 známých druhů a kolem 5000 druhů existuje po celém světě. Dovedou dýchat pod vodou díky bublině vzduchu, kterou zachytili na vodní hladině. Tito brouci, kteří mají nádherně složité soustavy, si zachovali stejně dokonalé rysy po miliony let. Zkamenělina vodomila na obrázku je dokladem, že tito brouci dnes jsou přesně stejní jako byli před 108-92 miliony let a neprodělali evoluci.

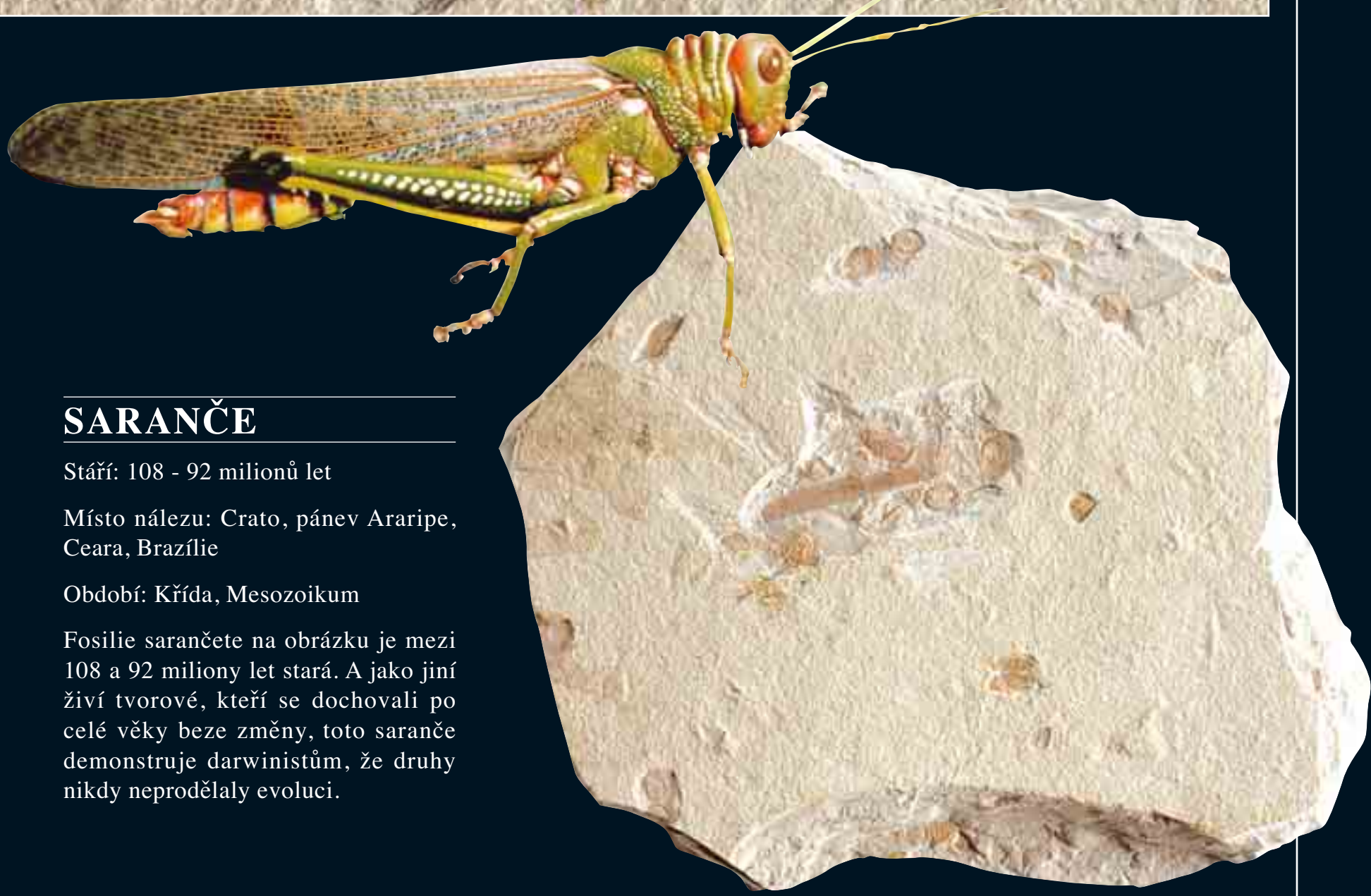

SARANČE

Stáří: 108 - 92 milionů let

Místo nálezu: Crato, pánev Araripe, Ceara, Brazílie

Období: Křída, Mesozoikum

Fosilie sarančete na obrázku je mezi 108 a 92 miliony let stará. A jako jiní živí tvorové, kteří se dochovali po celé věky beze změny, toto saranče demonstruje darwinistům, že druhy nikdy neprodělaly evoluci.

ŠVÁB

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 2.5 centimetrů (1 palec) délka; forma: 11.5 centimetrů (4.5 palce) na 11.5 centimetrů (4.5 palce) napříč a 0.7 centimetrů (0.2) silná

Místo nálezu: pánev Araripe, Brazílie

Útvar: Nova Olinda Member, Crato

Období: spodní křída

Jedním druhem hmyzu, který zůstal shodný po miliony let je šváb. Byly nalezeny fosilie staré až 320 milionů let. Dopad švába na evoluční teorii byl popsán v časopise *Focus* takto:

Podle teorie by rozličné prvky nátlaku jako měnící se prostředí, nepřátelské druhy a mezidruhová soutěž měly vést k přírodnímu výběru, výběru druhů zvýhodněných mutacemi a pro tyto druhy projití většími změnami za dlouhé časové období. JENŽE FAKTA JSOU JINÁ. Vezměme kupříkladu švába. Ti se reprodukují velice rychle a dožívají se krátce, leč zůstali stejní po přibližně 250 milionů let. ("Evrimin Cikmaz Sokaklari: Yasayan Fosiller" [Slepá ulička evoluce: Živé fosilie], *Focus*, duben 2003)

SARANČE

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 2 centimetry (0.8 palce) délka; forma: 10.5 centimetrů (4 palce) na 7.5 centimetrů (2.9 palce) napříč a 0.5 centimetru (0.2 palce) silná

Místo nálezu: pánev Araripe, Brazílie, Jižní Amerika

Útvar: Nova Olinda Member, Crato

Období: spodní křída

Saranče patřící do řádu rovnokřídlých se objevuje se stejnou stavbou ve fosilním záznamu po miliony let. Sarančata většinou obývají tropické oblasti, ale lze je spatřit v rozmanitých regionech po světě.

Všechny zkameněliny sarančete ukazují, že se nezměnilo po miliony let—jinými slovy, saranče se nevyvinulo. Jedním z důkazů pro to je 125 milionů let stará fosilie sarančete na fotografii.

SARANČE

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 3.8 centimetrů (1.5 palce)

Místo nálezu: Pánev Araripe, Brazílie

Útvar: Nova Olinda Member, Crato

Období: spodní křída

Tato 125 milionů let stará zkamenělina je důkazem, že sarančata pořád existovala jako sarančata. Vzhledem k tomu je nemožné, aby evolucionisté přinesli logické vysvětlení.

KOBYLKA

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 1.5 centimetrů (0.6 palce). Tykadla měří dalšího 1.8 centimetru (0.7 palce), díky čemuž je celý hmyz dlouhý 3.4 centimetry (1.3 palce).

Místo nálezu: Pánev Araripe, Brazílie

Útvar: Nova Olinda Member, Crato

Období: spodní křída

Nejvýraznějším znamením těchto kobylek jsou dlouhá štíhlá tykadla skoro dvakrát tak dlouhá jako jejich těla. Tak jako saranče i kobylky byly stejné po miliony let. Tato fotka demonstruje, že není rozdílu mezi kobylkami z doby před 125 miliony let a těmi žijícími dnes.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V PERU

Geologická a geografická struktura Peru odhaluje rozličné fosilie v různých oblastech země. V zemi jsou tři hlavní oblasti: pobřežní, centrální, zahrnující pohoří Andy a amazonská pánev včetně amazonského dešťového lesa. Většina fosilních ložisek se nachází v Andách a v oblasti na severu země.

Jedním z hlavních fosilních ložisek v Peru je útvar Cajamarca na severu země. Vápenec tvoří hlavní část skalní struktury útvaru. Dalším významným fosilním ložiskem je útvar Pisco, dobře známý pro své zkameněliny ryb. Toto ložisko vydalo zkameněliny tisíců různých mořských tvorů včetně velryb, delfínů, lachtanů a želv. Tento útvar

Útvar Pisco na jihu země je jedním z hlavních fosilních nalezišť.

přibližně 30 kilometrů (18.6 mil) daleko od pobřeží poskytuje důležitou informaci o geologii Peru ve velmi raných dobách.

Nejvýznamějším faktem zjeveným objevy zkamenělin v Peru je, že tyto také vyvracejí evoluci. Veškerý výzkum zkamenělin prováděný evolucionisty od poloviny 19.století, v naději na nalezení fosilií, které by podpořily evoluční teorii, byl marný. Navzdory veškeré snaze ani jediná zkamenělina, jež by mohla být předložena jako důkaz teorie, nebyla nikdy vykopána. Všechna zjištění získaná z vykopávek a výzkumu dokázala, že, navzdory očekáváním evoluční teorie, živé organismy se objevily náhle, plně a bechybně zformované. Také ukazují, že u živých organismů nikdy neproběhly žádné změny od momentu, kdy poprvé vznikly. Toto je dokladem, že nebyly nikdy předmětem evolučního procesu.

Vápenec v přístavech v Cajamarca má mnoho zkamenělých exemplářů. Tak jako všechny ostatní shromážděné z Pisco odhalují, že evoluce se nikdy neuskutečnila.

ŠKEBLE

Stáří: 23-5 milionů let

Velikost: 7.6 centimetrů (3 palce)

Místo nálezu: Casamarca, Peru

Období: Miocén

Škeble stará 23-5 milionů let, stejná jako dnešní škeble, činí evoluční teorii neplatnou. Tytéž po miliony let, byly stvořeny, nevyvinuly se.

ŠKEBLE

Stáří: 208-146 milionů let

Velikost: zhruba 8 centimetrů (3.25 palce)

Místo nálezu: Bambamarca, Cajamarca, Peru

Období: Jura

Škeble na obrázku je stará asi 208-146 milionů let, ukazující, že škeble byly před lety stejné jako ty, co žijí dnes. To vyvrací teorii evoluce.

Současná škeble

ŠKEBLE

Stáří: 208-146 milionů let

Velikost: zhruba 8 centimetrů (3.25 palce)

Místo nálezu: Bambamarca, Cajamarca, Peru

Období: Jura

Fosilní záznam je plný organismů, co vydržely beze změny po stovky milionů let. Dalším exemplářem je tato 208-146 milionů let stará zkamenělina škeble zde vyobrazená. Jako jiné fosilní nálezy i ona vyvrací evoluci.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V ARGENTINĚ

Většina zkamenělin objevených v Argentině pochází z oblasti Patagonie, jak se jmenuje jižní část Chile a Argentiny na jihoamerickém kontinentu. Na východ od And je oblast Patagonie, která tvoří část Argentiny. Dnes lze nalézt v regionu, který je také bohatý na fosilní nálezy, rozmanité formy života jako jsou tučňáci, velryby, tuleni, nandu a lachtani.

Jedno fosilní ložisko v oblasti, to je útvar Ischigualasto. Geologický průzkum odhalil, že před nějakými 230 miliony let byl region zaplavenou pánví, které se dostávalo hojných sezónních deštů a kde se nacházely aktivní sopky. Toto fosilní naleziště obsahuje vzorky rozsáhlého množství savců a mořských životních forem spadajících do období triasu (248 až 206 milionů let). Důležitost regionu byla plně rozpoznána v 50.letech, později bylo provedeno mnoho vykopávek.

Jedno fosilní pole v Argentině je les Jaramillo v Santa Cruz, sestávající z petrifikovaných stromů starých 350 milionů let. To je také důležitou ukázkou toho, že mnohé druhy rostlin zůstaly nezměněny po stovky milionů let, nikdy neprocházejíc vývojem.

Fosilní les petrifikovaných stromů v Jaramillo

Ischigualasto je dnes bohaté fosilní ložisko, ale před přibližně 230 miliony let to byla nízko položená pánev pravidelně zaplavovaná.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V CHILE

S fosiliemi se setkáváme v mnoha regionech vně pouště Atacama na severu země. Jednou z nejbohatších oblastí ve smyslu druhů zkamenělin je Patagonie, na jihu země. Další ložiska fosilií jsou v horách Andy.

Fosilie patřící mnoha rozličným druhům savců, mořských tvorů, plazů a rostlin se získaly z fosilních ložisek v Chile. Jedním z nejznámějších ložisek je útvar Quiriquina, většina zdejších zkamenělin patří do období křídy. Díky nim byla získána významná informace týkající se mořského života v křídě. Některá ložiska fosilií ve středním Chile, konkrétně v Andách, jsou proslulá pro svou hojnost zkamenělých savců.

Všechny zkameněliny získané z tohoto regionu opět staví darwinisty do hrozně prekérní situace, neboť odhalují, že živé organismy neprodělaly změnu v žádném geologickém období. Nebo jinak, kdykoli se určitá živá forma prvně ocitla ve fosilním záznamu, zachovala se po desítky nebo dokonce stovky milionů let, dokud buď nevyhynula nebo nepřežila do dnešních dnů. Toto je jasným důkazem, že živé organismy nikdy neprodělaly vývoj.

Jak fosilní zjištění ukazují, druhy se na Zemi ocitly naráz, nikoli postupně cestou evoluce. Z náhlého vynoření plyne stvoření. Bůh stvořil všechny živé věci bezvadným způsobem z ničeho. Fosilní nálezy opět potvrzují tuto pravdu.

Fosilie rozličných savců byly vykopány v oblasti And.

PLÁTEK ŠIŠKY BLAHOČETU (AURAKÁRIE)

Stáří: 165 milionů let

Velikost: 5.6 centimetrů (2.2 palce) na 7 centimetrů (2.7 palce)

Místo nálezu: Jaramillo, Santa Cruz, Patagonie, Argentina

Období: Jura, Callov

Tento plátek 165 milionů let staré zkameněliny šišky blahočetu byl získán z petrifikovaného lesa v Jaramillo. Ukazujíc šišku do všech podrobností, tato fosilie je jednou z ukázek, že živé druhy se nikdy nevyvíjely. Vlastnosti dnešních šišek jsou stejné jako u šišek z doby před 165 miliony let.

KRAB

Stáří: 23-5 milionů let

Místo nálezu: Rio de la Plata, Patagonie, Argentina

Období: Miocén

Jedním organismem, s nímž se často setkáváme ve fosilním záznamu, je krab. Mezi doklady, že není rozdíl mezi kraby starými miliony let a dnešními, je 23-5 milionů let starý zde vyobrazený krab. Tento krab je tentýž, jako ti, co žijí dnes.

ŠIŠKA BLAHOČETU

Stáří: 208-146 milionů let

Velikost: každý list 7.6 centimetrů (3 palce)

Místo nálezu: Cerro Cuadrado, Patagonie, Argentina

Útvar: Petrifikovaný les

Období: Jura

Tato fosilie šišky blahočetu 208-146 milionů let stará a identická s dnešními je důkazem, že evoluční teorie je falešný a ohromný podvod. Celý fosilní záznam předkládá Boží stvoření jako jasný fakt.

LEBKA KORMORÁNA

Stáří: 18 milionů let

Velikost: 12.7 centimetrů (5 palce)

Místo nálezu: Chile

Období: Miocén

Vyobrazená lebka kormorána, stará 18 milionů let, je důkazem, že kormoráni byli v prehistorických dobách stejní jako ti, co žijí nyní. Tento nedostatek odlišnosti ukazuje, že ptáci se neměnili po miliony let—jinak řečeno, nevyvíjeli se.

LEBKA KORMORÁNA

Stáří: 18 milionů let

Velikost: 15.2 centimetrů (6 palců)

Místo nálezu: Chile

Období: Miocén

Kormorán je mořský pták z čeledi *Phalacrocoracidae* a je známo, že má 38 odlišných druhů momentálně žijících.

Fosilní záznam ukazuje, že kormoráni měli před miliony let stejné vlastnosti jako dnešní kormoráni. Prokazujíce, že ptáci se nevyvinuli, toto opět odsuzuje evolucionisty k porážce.

KRAB

Stáří: 25 milionů let

Velikost: 15 centimetrů (6 palců)

Místo nálezu: Concepción, jižní Chile

Období: Oligocén

Fosilní záznam vyvrací evoluci v každém aspektu. Jedním z fosilních exemplářů popírajících teorii evoluce je tato 25 milionů let stará zkamenělina kraba na obrázku. Zůstávající nezměněn po miliony let, tento krab znovu potvrzuje, že druhy se nevyvíjely, neboť tato zkamenělina není nijak odlišná od dnes žijících krabů.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V EVROPĚ

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V NĚMECKU

Geologický výzkum ukázal, že během jurského období (před 206 až 144 miliony let) byla většina západní Evropy pokryta teplým mělkým mořem. Velké množství zkamenělin patřících mořským tvorům bylo získáno z těchto oblastí.

Konkrétně některá ložiska zkamenělin v Německu nám umožnila získat dosti detailní obrázek o formách života v devonském a jurském období. Nejdůležitějšími mezi těmito fosilními nalezišti jsou útvary Messel, Solnhofen a Holzmaden a fauna Hunsrückschiefer.

Fauna Hunsrückschiefer obsahuje velké množství zkamenělin o veliké rozmanitosti druhů z období paleozoika (před 543 až 251 miliony let). Většina fosilií získaných z regionu patří do období spodního a středního devonu. Jednou významou charakteristikou Hunsrückschieferské fauny je, že tak jako v Burgesské břidlici, některé živé formy fosilisovaly spolu se svými měkkými tkáněmi, což nám umožňuje získat představu nejen o fyzické stavbě forem života, které existovaly před stovkami milionů let, nýbrž i o jejich životním stylu a chování.

Tyto pozůstatky ukazují, že živé organismy měly komplikované soustavy v každém období, v němž existovaly, a užívaly vysoce vyvinuté anatomie. Konfrontováni s tímto stavem věcí, se darwinisté—kteří tvrdí, že živé věci se vyvinuly postupně od údajně primitivních ke složitějším—ocitají v beznadějném postavení, protože bez výjimky veškerý fosilní záznam vyvrací evoluční teorii, zatímco ověřuje skutečnost stvoření.

Zkameněliny získané z útvaru Holzmaden obecně náleží tvorům, kteří žili v hlubokých vodách. Většina z nich byla dokonale fosilizována, spolu se všemi jejich orgány a kostní strukturou. Vzácně se vyskytující zkameněliny měkkých tkání byly také získány z Holzmadenu. Zkameněliny ze Solnhofenu obvykle patří živým formám, které

Fosilní výzkum prováděný v Messelu

Solnhofen, jedna z hlavních fosilních oblastí v Německu je místo, kde se vykopává rozsáhlé množství zkamenělin.

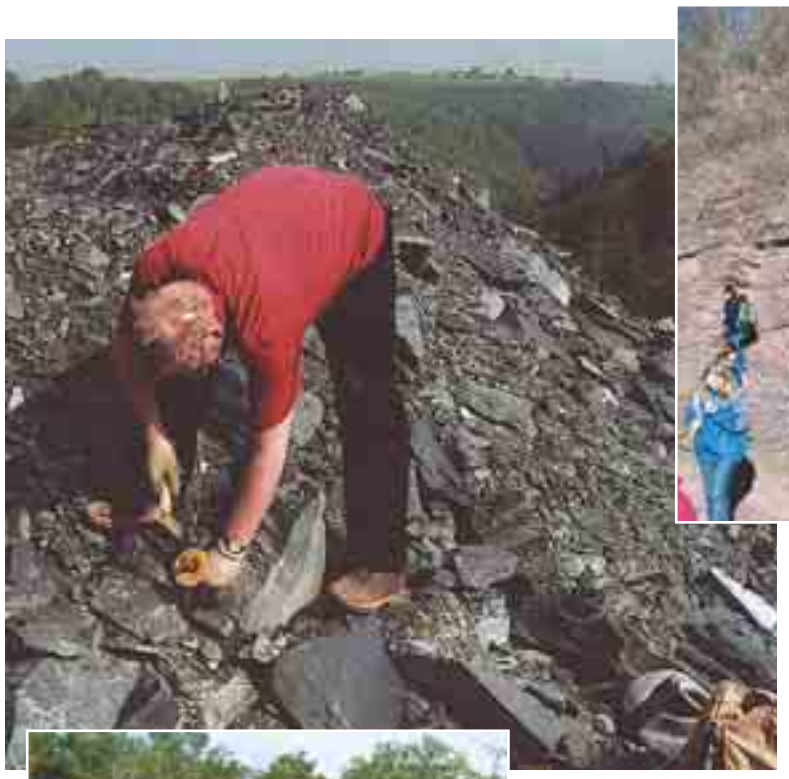

Výzkumy v Hunsrückschieferu a Schieferhalde

žily v mělkých zálivech a korálových a houbových útesech. Zkameněliny suchozemského života jako je hmyz, rostliny, plazi, krokodýli a ptáci byly také vykopány v Solnhofenu, mezi nimi sedm různých zkamenělin Archaeopteryxe, jednoho z nejstarších druhů ptáka.

Dalším ložiskem fosilií v Německu je útvar Messel. Ve velmi raných dobách jezero zhruba 700 metrů (2296 stop) široké a přibližně 1000 metrů (3280 stop) hluboké, tento útvar obsahuje velké množství fosilií spadajících do období eocénu (před 54 až 37 miliony let). O Messelu je známo, že v tomto období měl tropické klima a obsahuje zkameněliny mnoha rozličných forem života, jako jsou rostliny, ptáci, netopýři, plazi, ryby, želvy a hmyz.

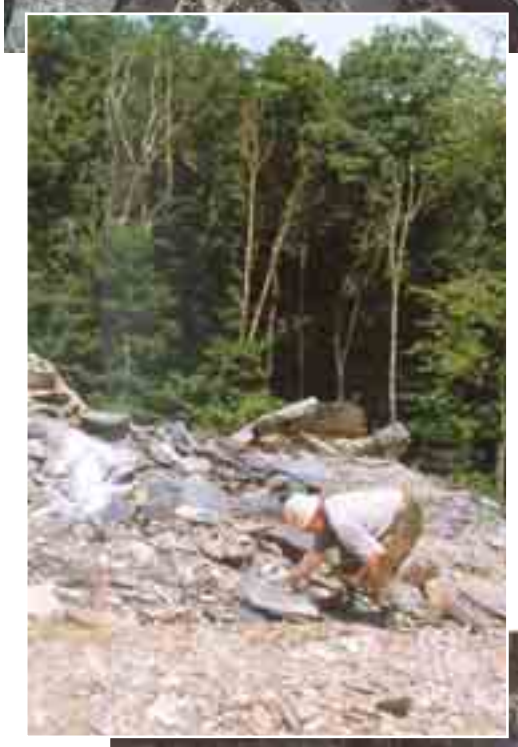

The Holzmaden fossil area, close to Stuttgart is a major fossil area where species from the early Jurassic Period are found.

GARNÁT

Stáří: 145 milionů let

Místo nálezu: Eichstâtt, Bayern, Německo

Velikost: forma: 10.5 centimetrů (4.1 palce) na 15.2 centimetrů (5.9 palce)

Období: Jura, Malm Zeta

Garnát je členovec patřící do podkmene korýšů. Jeho tělo je pokryto schránkou tvořenou převážně uhličitanem vápenatým. Rozmanité druhy garnáta se vyskytují jak ve slané tak ve sladké vodě. Nejranější známá zkamenělina garnáta je stará nějakých 200 milionů let.

Tato fosilie garnáta na obrázku je kolem 145 milionů let stará. Garnáti, kteří si zachovali svou stavbu po miliony let beze změny jsou důkazem, že živé organismy neprodělaly evoluci.

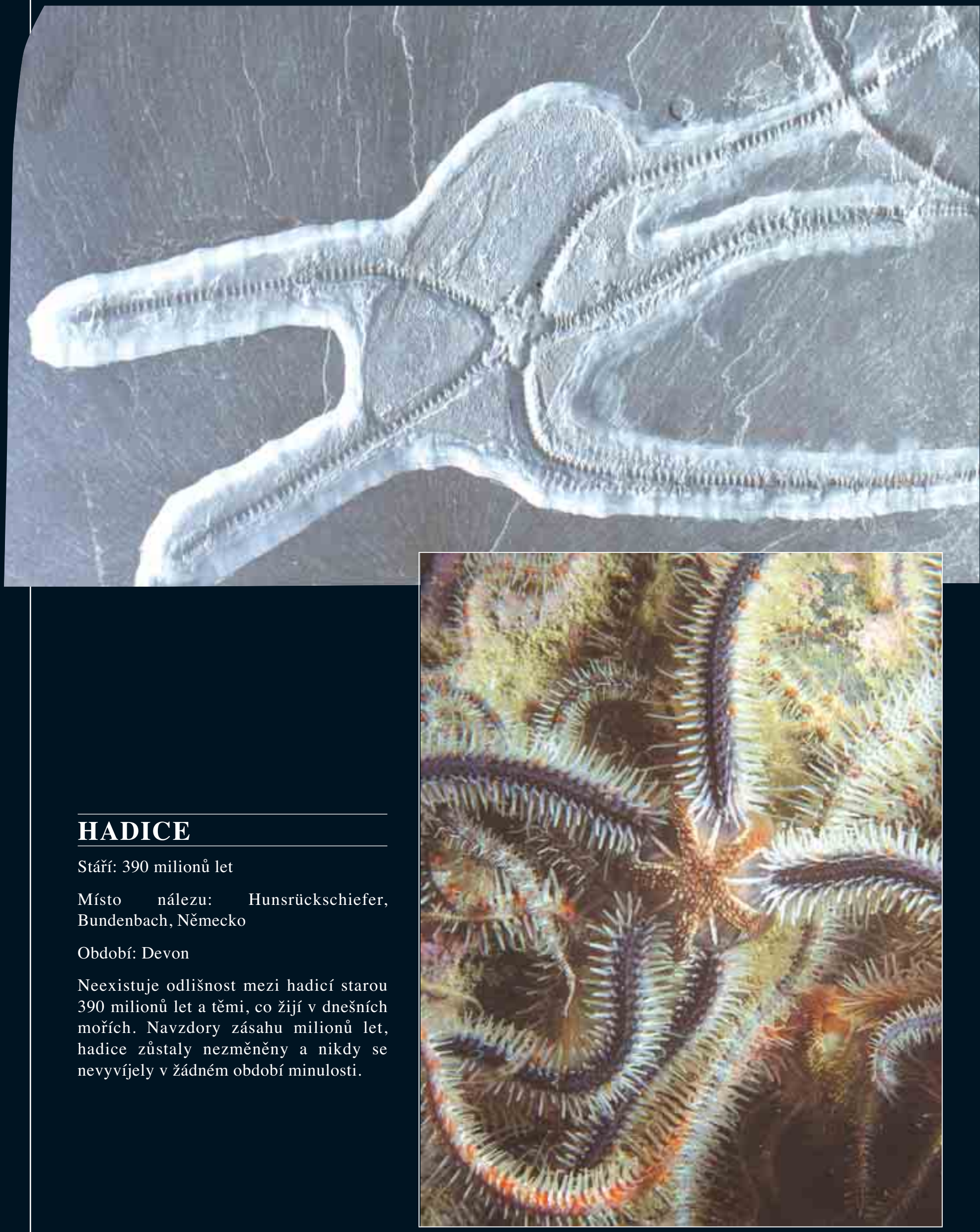

HADICE

Stáří: 390 milionů let

Místo nálezu: Hunsrückschiefer, Bundenbach, Německo

Období: Devon

Neexistuje odlišnost mezi hadicí starou 390 milionů let a těmi, co žijí v dnešních mořích. Navzdory zásahu milionů let, hadice zůstaly nezměněny a nikdy se nevyvíjely v žádném období minulosti.

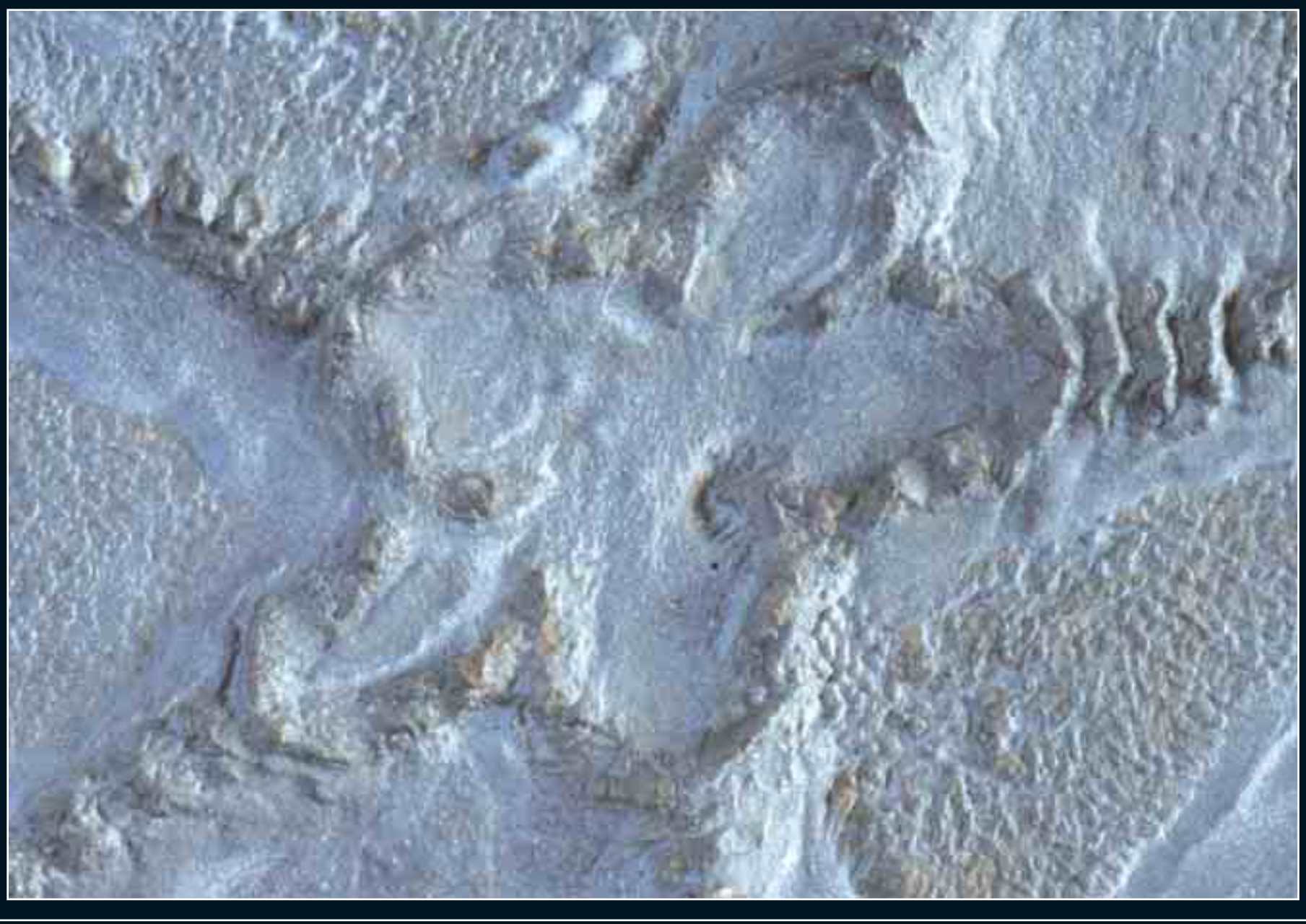

MÁČKA SKVRNITÁ

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Olschiefer, Messel, Darmstadt, Hessen, Německo

Období: Eocén, Lutet

Máčky patří do čeledi kaprounovitých. Jako u mnoha jiných druhů ryb i tyto mají bohatou fosilní historii. Jeden z nejstarších známých fosilních exemplářů je starý kolem 150 milionů let.

Všechny získané zkameněliny ukazují, že máčky byly přesně tytéž po miliony let a nijakým způsobem se nevyvíjely. Není rozdíl mezi 50 milionů let starou máčkou na obrázku a těmi, co žijí dnes.

LANGUSTA

Stáří: 150 milionů let

Místo nálezu: Solnhofen, Německo

Období: Jura

Langusty, které existovaly o 150 milionů let dříve, nebyly nikterak odlišné od těch vyskytujících se dnes. Tato stejnost je jedním z nejvýznamějších kusů důkazu, že nikdy nebyla žádná evoluce. Langusty vždycky existovaly jako langusty. Tak jako jiné živé bytosti byly stvořeny Bohem.

GARNÁT

Stáří: 155 milionů let

Velikost: 7.5 centimetrů (2.9 palce) dlouhý; forma: 20.8 centimetrů (8.1 palců) na 21.6 centimetrů (8.5 palce)

Místo nálezu: Solnhofen, Eichstatt, Německo

Období: Jura

Po desetiletích výzkumu nebyli darwinisté schopni najít jedinou zkamenělinu ukazující, že se evoluce odehrála, třebaže miliony fosilních vzorků ukazují, že se tak nikdy nestalo. Každá získaná zkamenělina ukazuje, že se neobjevila žádná změna ve stavbě živých tvorů v průběhu jejich existence, a navzdory uplynutí stovek milionů let, zůstali přesně stejní.

Fosilie na obrázku je důkazem, že není rozdíl mezi garnátem, který žije dnes a těmi, co žili o 155 milionů let dříve.

KOSTLÍN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 31.75 centimetrů (12.5 palce)

Místo nálezu: Frankfurt, Německo

Útvar: Messelské břidlice

Období: Eocén

Kostlíni, kteří se ve fosilním záznamu objevili poprvé před nějakými 180 miliony let, jsou příkladem živých zkamenělin. Fosilizovaný kostlín představený na obrázku je starý 54-37 milionů let. Kostlín, který byl stejný po desítky milionů let, vyvrací evoluci.

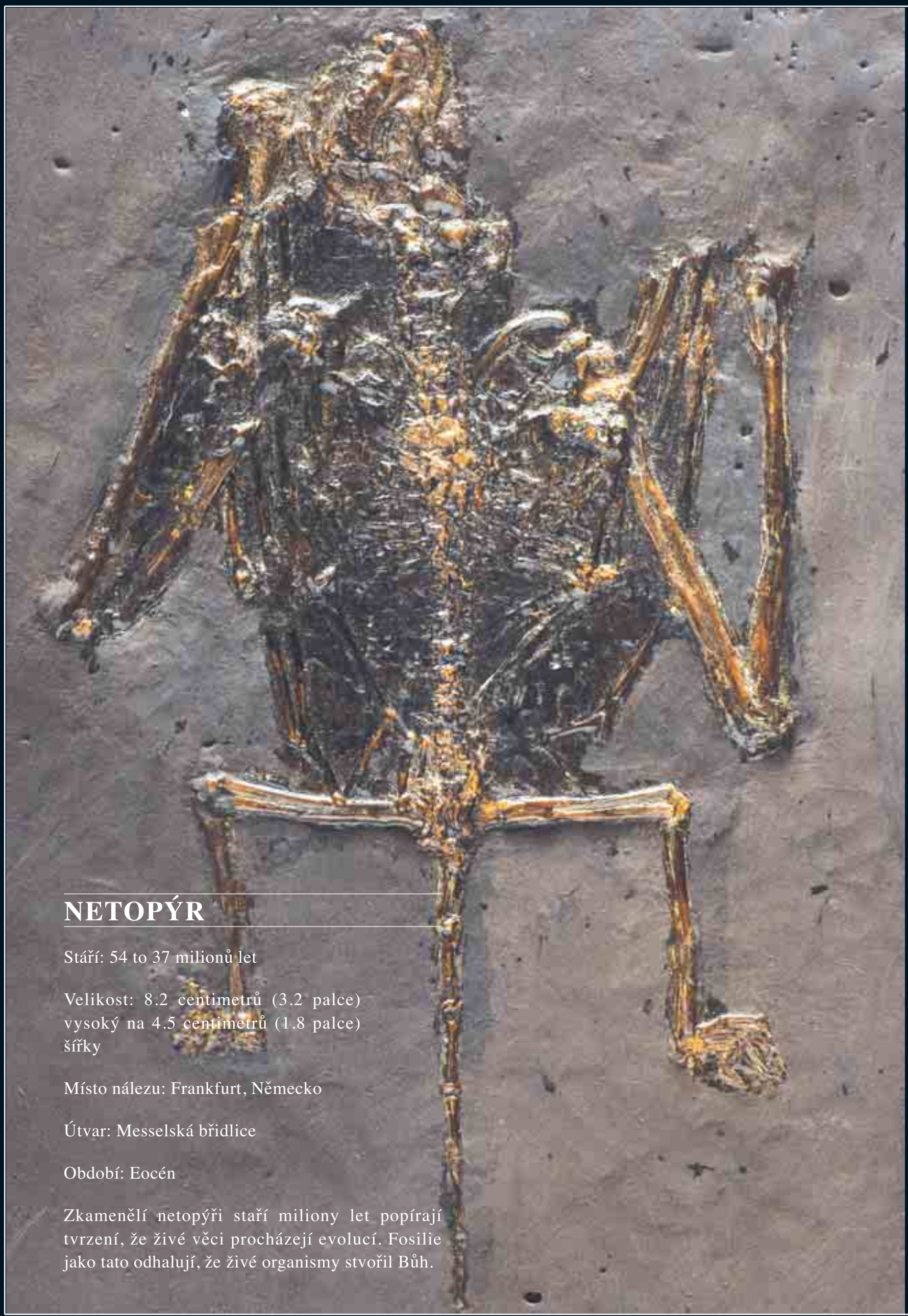

NETOPÝR

Stáří: 54 to 37 milionů let

Velikost: 8.2 centimetrů (3.2 palce) vysoký na 4.5 centimetrů (1.8 palce) šířky

Místo nálezu: Frankfurt, Německo

Útvar: Messelská břidlice

Období: Eocén

Zkamenělí netopýři staří miliony let popírají tvrzení, že živé věci procházejí evolucí. Fosilie jako tato odhalují, že živé organismy stvořil Bůh.

HADICE

Stáří: 150 milionů let

Místo nálezu: Solnhofen, Německo

Období: Jura

Tato fosilie na obrázku je stará 150 milionů let a je dokladem, že hadice se nikdy nevyvinuly. Vzhledem k této zkamenělině, která je identická s dnes žijícími exempláři, nejsou evolucionisté schopni poskytnout jakékoli racionální nebo vědecké vysvětlení.

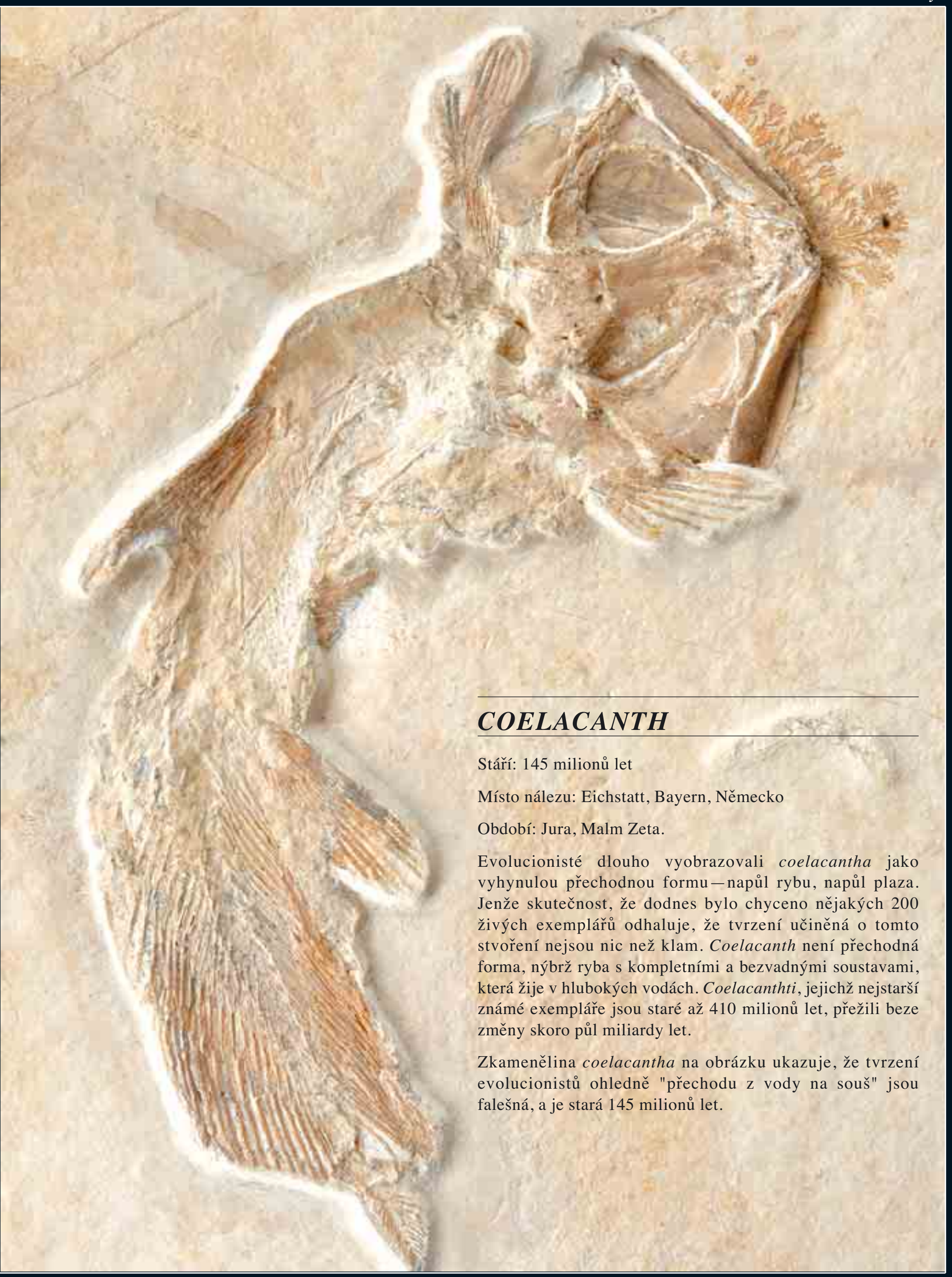

COELACANTH

Stáří: 145 milionů let

Místo nálezu: Eichstatt, Bayern, Německo

Období: Jura, Malm Zeta.

Evolucionisté dlouho vyobrazovali *coelacantha* jako vyhynulou přechodnou formu—napůl rybu, napůl plaza. Jenže skutečnost, že dodnes bylo chyceno nějakých 200 živých exemplářů odhaluje, že tvrzení učiněná o tomto stvoření nejsou nic než klam. *Coelacanth* není přechodná forma, nýbrž ryba s kompletními a bezvadnými soustavami, která žije v hlubokých vodách. *Coelacanthti*, jejichž nejstarší známé exempláře jsou staré až 410 milionů let, přežili beze změny skoro půl miliardy let.

Zkamenělina *coelacantha* na obrázku ukazuje, že tvrzení evolucionistů ohledně "přechodu z vody na souš" jsou falešná, a je stará 145 milionů let.

LANGUSTA

Stáří: 208 až 146 milionů let

Velikost: forma: 12.9 centimetrů (5.1 palců) na 16.2 centimetrů (6.4 palců); desetinožec: 5.5 centimetrů (2.2 palce)

Místo nálezu: Solnhofen, Německo

Období: Jura, Malm Zeta

Langusta má oči složené z pravidelných čtvercových plošek. Tyto pravidelné čtverce jsou ve skutečnosti přední strany krychlí. Vnitřní plocha každé z těchto krychlí v oku langusty má zrcadlový povrch, který silně odráží světlo. Světlo odražené od tohoto povrchu je přesně nasměrováno na sítnici nacházející se dále dozadu. Všechny tyto krychle byly instalovány v takovém úhlu, že odrážejí světlo dokonale do jediného bodu.

Tento sofistikovaný systém funguje bezvadně u všech langust po stovky milionů let. Dnešní langusty užívají k vidění přesně stejný systém jako ty, co žily před 200 milionů let. Toto účinně odporuje darwinistům, kteří tvrdí, že živé bytosti se postupně vyvíjely.

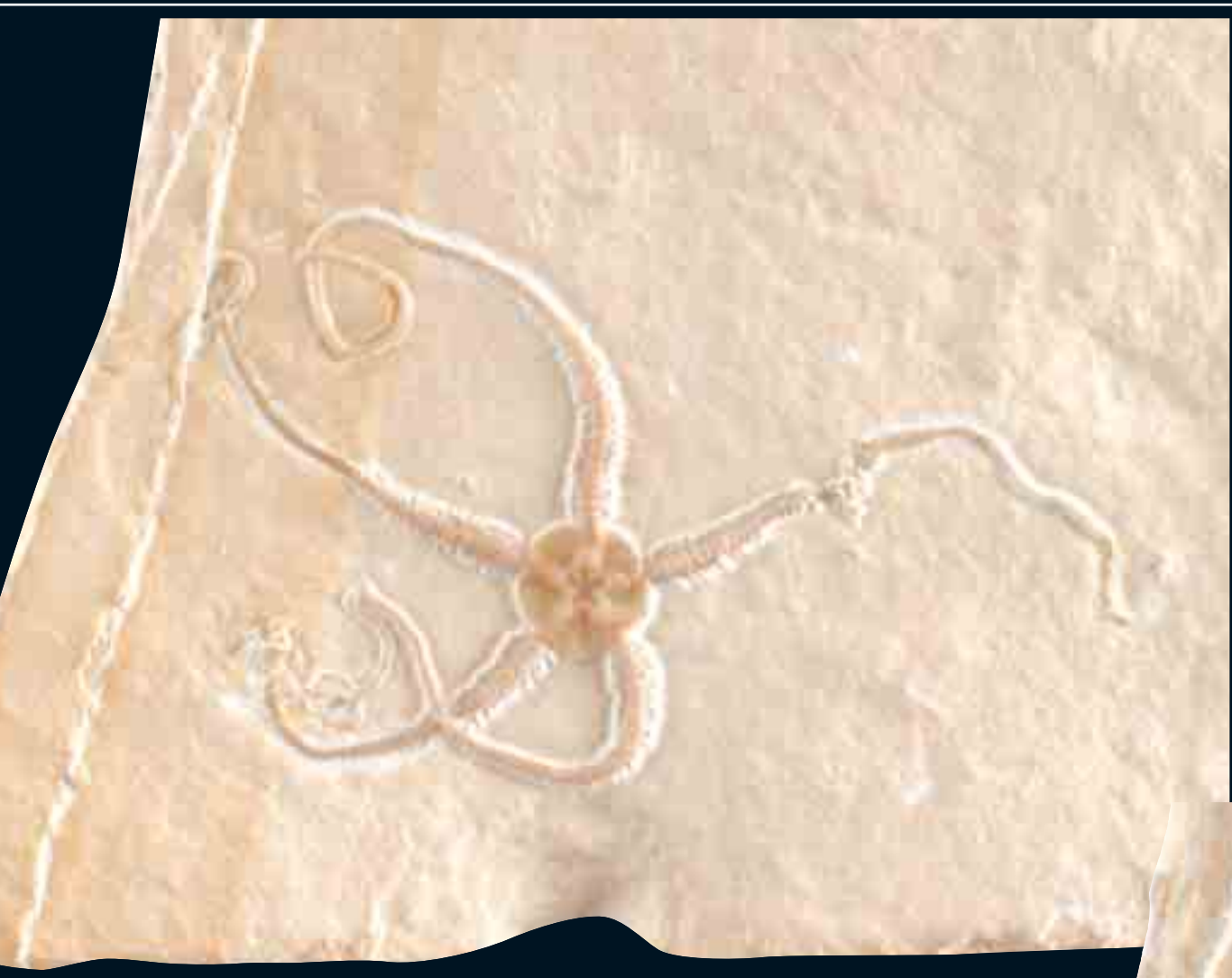

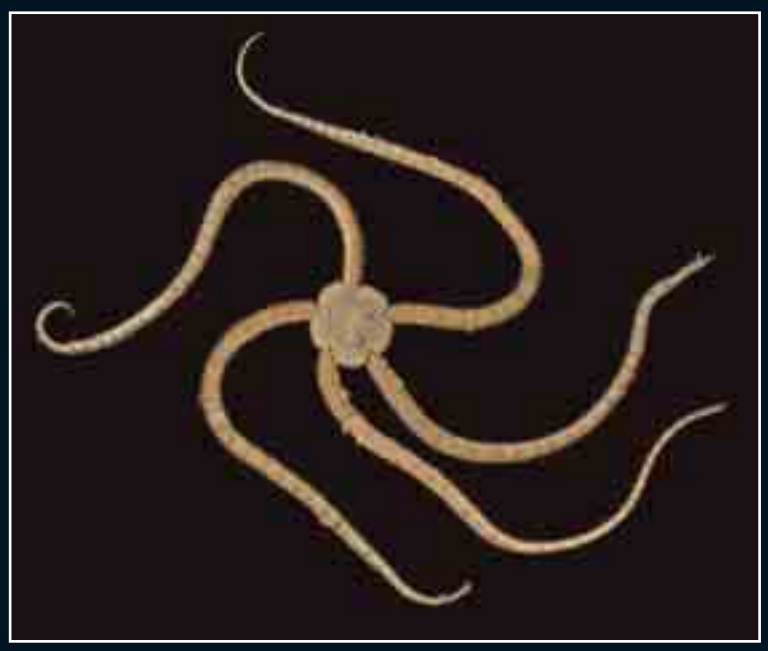

HADICE

Stáří: 150 milionů let

Velikost: 5 centimetrů (2 palce) napříč; forma: 95 milimetrů (3.7 palce) na 75 milimetrů (2.9 palce) napříč ve svém nejširším bodě, a 20 milimetrů (0.7 palce) silná

Místo nálezu: Solnhofen, jižní Německo

Období: svrchní jura

Hadice je živá zkamenělina, která definitivně vyvrací evoluci. Hadice, které žily před 300 miliony let jsou přesně stejné jako exempláře staré 245 milionů let a 150 milionů let—a jako ty co žijí dnes. Hadice, které se nezměnily po stovky milionů let nám sdělují, že evoluce je lež.

PLŽ

Stáří: 410 až 360 milionů let

Velikost: deska 9.3 centimetrů (3.7 palce) na 13.2 centimetrů (5.2 palce)

Místo nálezu: Hunsruck Slate, Bundenbach, Německo

Období: Devon

Plži jsou součástí kmene měkkýšů. Nejstarší známé exempláře pocházejí z období kambria. Exemplář na fotografii je starý mezi 410 a 360 miliony let. Plži stáří miliony let rozhodně popírají evoluci.

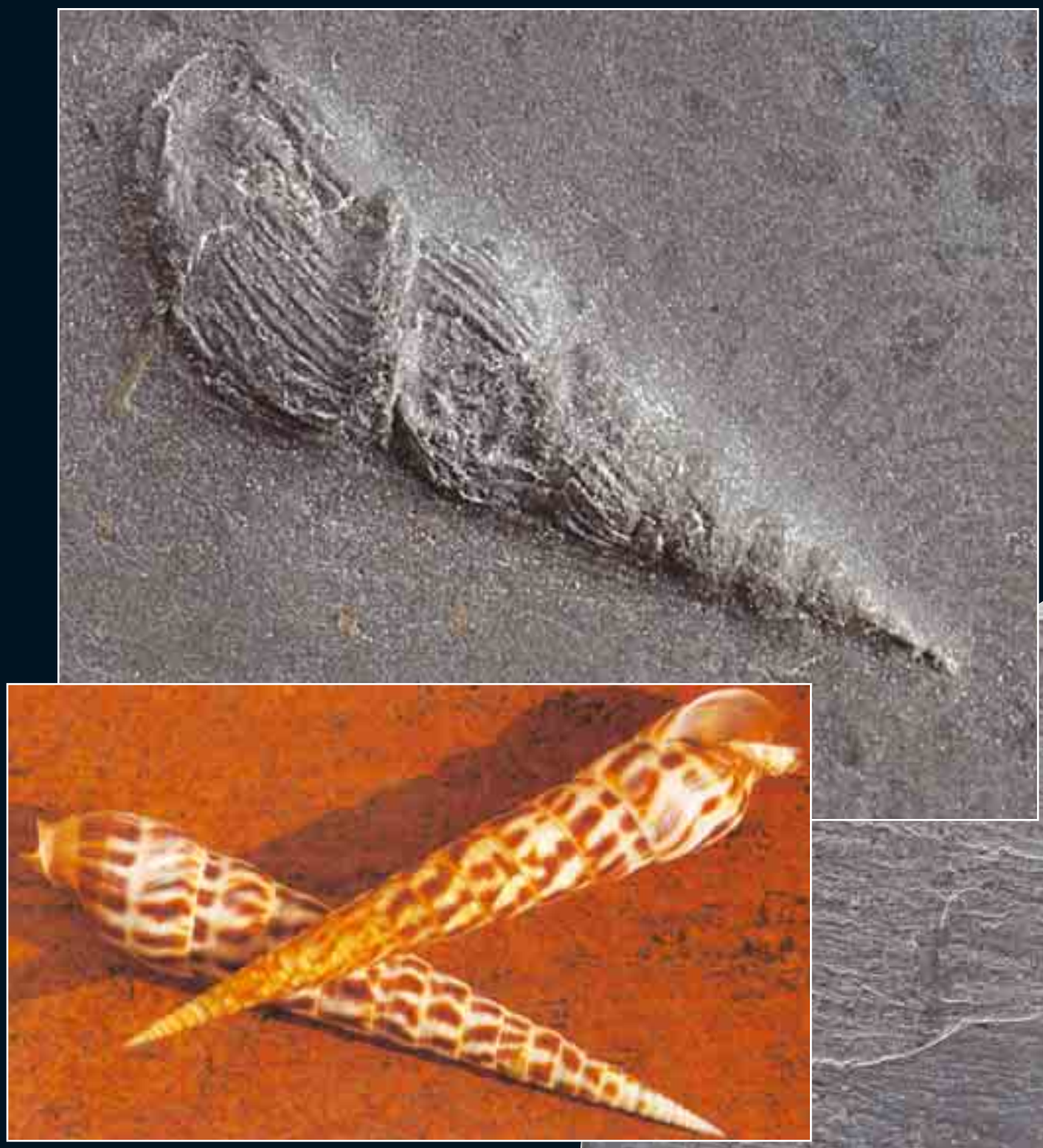

PLŽ

Stáří: 410 až 360 milionů let

Velikost: deska 7 centimetrů (2.75 palce) na 9 centimetrů (3.5 palce)

Místo nálezu: Hunsruck Slate, Bundenbach, Německo

Období: Devon

Plži, kteří žili před 410-360 miliony let jsou shodní s dnešními exempláři. Tito tvorové, jež zůstali nezměněni navzdory průběhu milionů let jsou důležitým důkazem, že živé věci nikdy neprošly procesem evoluce.

GARNÁT

Stáří: 208 až 146 milionů let

Velikost: 19.5 centimetrů (7.7 palců) od špičky po ocas

Místo nálezu: Solnhofen Limestone, Eichsatt, západní Německo

Období: Jura

Garnáti přežívající nezměněni po miliony roků nám ukazují, že se nevyvíjeli, nýbrž byli stvořeni. Má-li živá bytost nyní stejné vlastnosti jako před miliony let, tak potom se tento tvor nemohl vyvinout cestou evoluce. Fosilní záznam ukazuje, že tvrzení evolucionistů jsou nepravdivá.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ VE ŠPANĚLSKU

Španělsko převážně sestává z hornatých a kopcovitých oblastí, jako jsou Pyreneje a Sierra Nevada. Dvacet čtyři procent povrchu země se nachází ve výšce nad 1000 metrů (3280 stop) nad mořem. Horské oblasti zahrnují některá významná ložiska fosilií.

Skalní struktura je rozdělena na dvě. Sever a západ Pyrenejského poloostrova je tvořen hlavně krystalickými horninami jako jsou žula a břidlice. Další část je tvořena usazenými horninami s vysokým podílem vápence.

Mezi zkamenělinami získanými ze Španělska jsou ramenonožci a rozmanití mořští tvorové z devonského období (před 417 až 354 miliony let), spousta druhů rostlin a živočichů z období křídy (před 354 až 290 miliony let) a mnoho fosilií savců, plazů, mořského života, ptáků a rostlinných druhů z období kenozoika (od 65 milionů let zpět dodnes).

Všechny tyto zkameněliny uvádějí darwinismus do velmi prekérní situace. Tyto objevy neposkytují žádný důkaz na podporu tvrzení o postupné evoluci, leč odhalují miliony exemplářů, které ukazují, že živé organismy byly vytvořeny naráz a neprodělaly žádné změny ani v jednom z geologických období. Význam toho je zřejmý: Živé organismy se nevyvinuly samy od sebe. Všemohoucí Bůh je všechny stvořil.

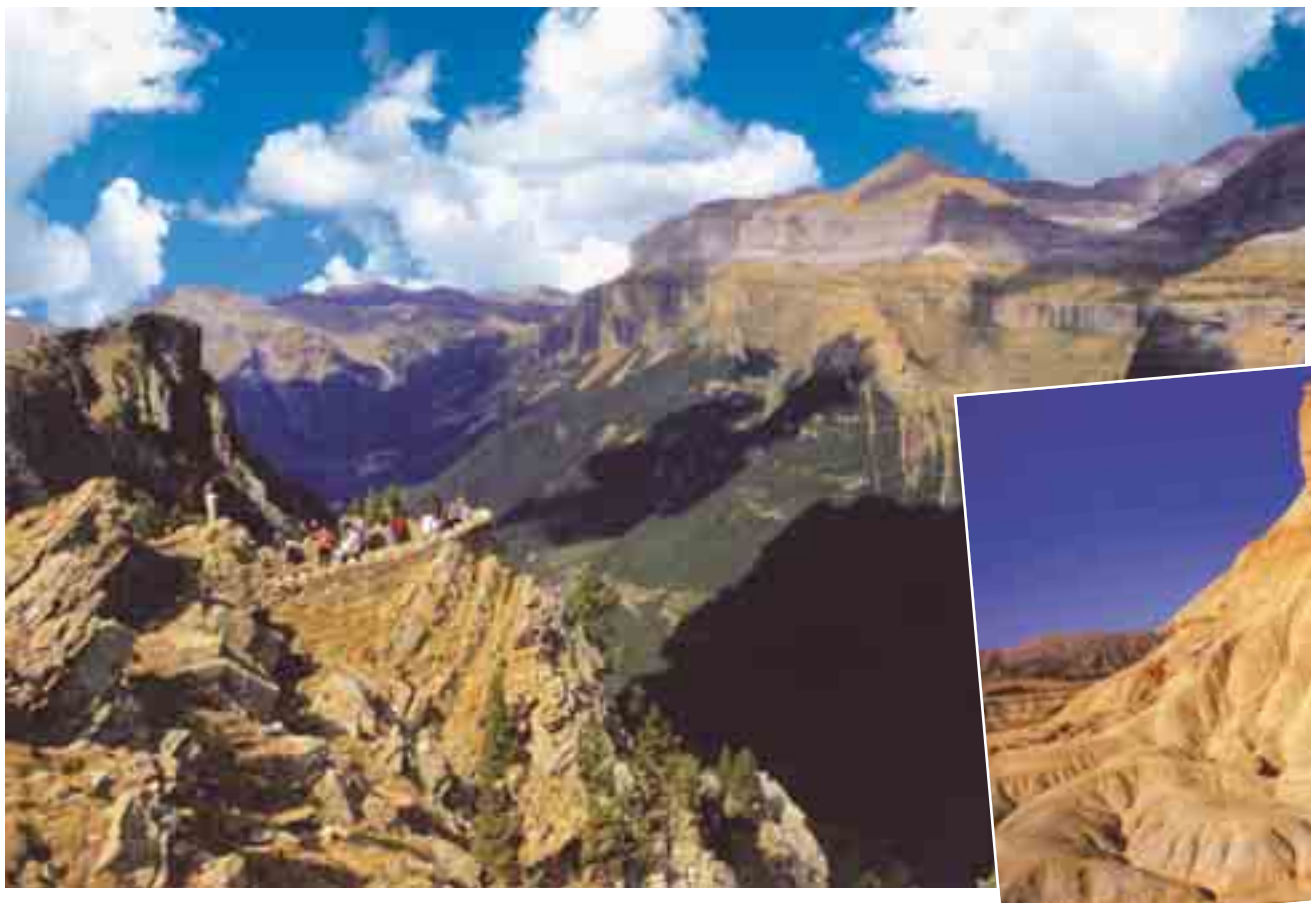

Kaňon Ordesa tvořený vápencovými skalami spadajícími dolů zhruba 600 metrů (1968 stop).

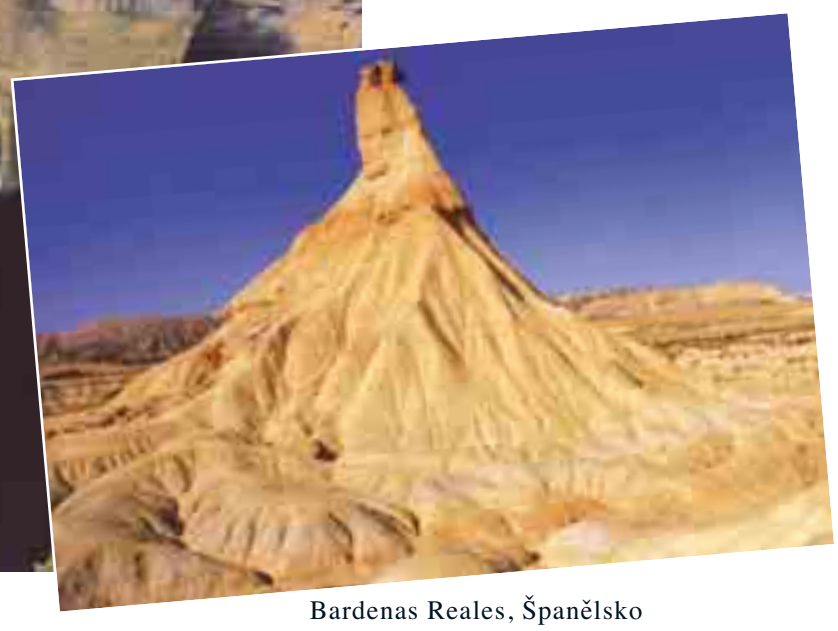

Bardenas Reales, Španělsko

VZORKY ZKAMENĚLIN NALEZENÉ V ČESKÉ REPUBLICE

Velká část geografické struktury České republiky sestává z hornaté oblasti v regionu Čechy. Tato oblast asi 900 metrů (2953 stop) nad mořem je bohatá na zkameněliny.

Navíc ke zkamenělým mikroorganismům z období proterozoika (2.5 miliard až 545 milionů let), zde bylo také objeveno mnoho fosilií z kambria (543 až 490 milionů let) a devonu (417 až 354 milionů let). Mezi nejpozoruhodnější z nich patří 1300 různých druhů trilobita. Jsou známi jako Barrandovi trilobiti, jelikož okolo 300 z nich bylo pojmenováno po francouzském paleontologovi Joachimu Barrandovi. Jednou z oblastí, kde se Barrandovi trilobiti často vyskytují, je útvar Jince. Vzorky zkamenělin mnoha mořských tvorů z období paleozoika (před 543 až 251 miliony let) byly také vykopány v útvaru Jince, o němž je známo, že v období kambria měl studené podnebí.

Bohaté zdroje zkamenělin v České republice jsou důležité pro naše pochopení přírodní historie, neboť tato zjištění ukazují, že evoluční proces toho druhu, jak ho popisují darwinisté, se nikdy neodehrál. Živí tvorové nejsou potomky údajného společného předka, jak darwinisté tvrdí, a všechny druhy se objevují ve fosilním záznamu náhle, se svými vlastními unikátními vlastnostmi. Tento fakt, důležitý důkaz stvoření, uštědřil tvrdou ránu darwinismu.

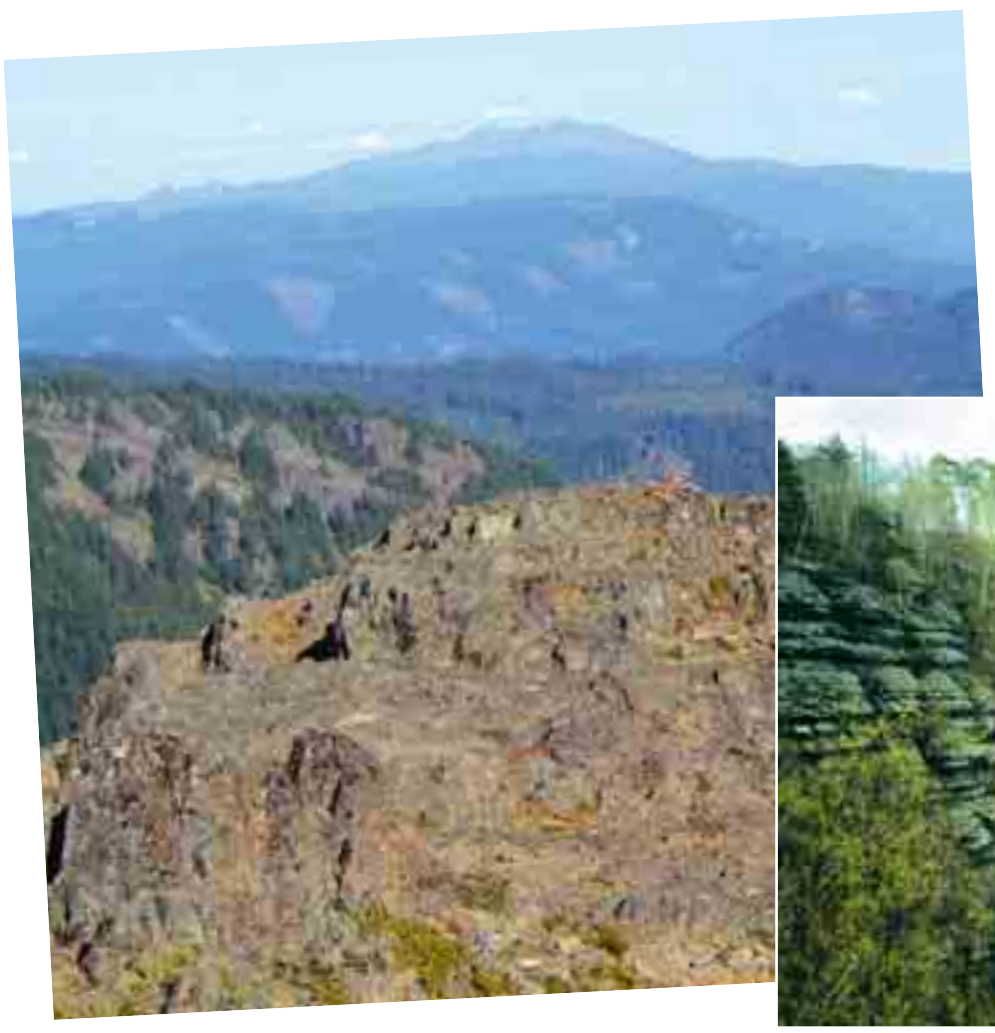

Zkameněliny staré miliony let jsou shromážděny z Čech, proslulých svými bohatými ložisky fosilií. Každý z těchto fosilizovaných exemplářů odhaluje, že živé bytosti se nevyvinuly, leč byly stvořeny Bohem.

KAPRADÍ

Stáří: 360 až 286 milionů let

Velikost: 13 centimetrů (5.1 palců) na 10 centimetrů (3.9 palce)

Místo nálezu: Canales, Leon, Španělsko

Období: karbon

Kapradí rostoucí před 360 až 286 miliony let je totožné s dnešními exempláři. Tyto rostliny vydržely stejné po stovky milionů let, zjevujíc neoddiskutovatelný fakt Božího stvoření.

ŽÁBA

Stáří: 12 milionů let

Velikost: 11.5 centimetrů (4.5 palce) na 18 centimetrů (7 palců)

Místo nálezu: severozápadní Čechy, Česká republika

Období: Miocén

Jedním z důkazů, že žáby byly vždy žábami je 12 milionů let stará zkamenělina na obrázku. Neexistuje rozdíl mezi žábou starou 12 milionů let a těmi, co žijí dnes.

VZORKY ZKAMENĚLIN NALEZENÉ V ITÁLII

Hodně z italské skalní struktury sestává z toho, co bylo kdysi dnem moře Tethys, o němž je známo, že pokrývalo určité části rané Evropy. Geologický průzkum ukázal, že moře Tethys se vynořilo při rozlámání Pangey, jediného kontinentu na Zemi, v době asi před 165 miliony let. Moře Téthys, které pokrývalo rozsáhlou oblast, mělo vlastnosti tropického moře, jelikož bylo blízko rovníku. Středozemní moře vzniklo asi před 65 miliony let z moře Tethys. Jak se oblasti souše zvedaly bylo postupně tlačeno na sever jako výsledek tektonických pohybů během geologických období trvajících miliony let.

Italská skalní lůžka, kdysi dno moře Tethys, obsahují velký počet mořských zkamenělin, ukazujících, že všechny známé druhy mořského života se vytvořily naráz se svými složitými strukturami—jinými slovy byly vytvořeny z ničeho. Neexistují zkameněliny značící, že tyto formy života se oddělily od údajného společného předchůdce nebo jsou si navzájem potomky. Darwinismus byl poražen vzhledem k fosilnímu záznamu, tato porážka vyšla na světlo stovkami milionů vzorků zkamenělin.

Ložiska mramoru se obvykle nacházejí pod oceány nebo horskými hřbety kdysi zalidněnými korály. Vyobrazeno je ložisko mramoru v Italských Alpách.

Fosilie ryby nalezené v italské oblasti Monte Bolca

Výzkumy zkamenělin prováděné v Monte Bolca

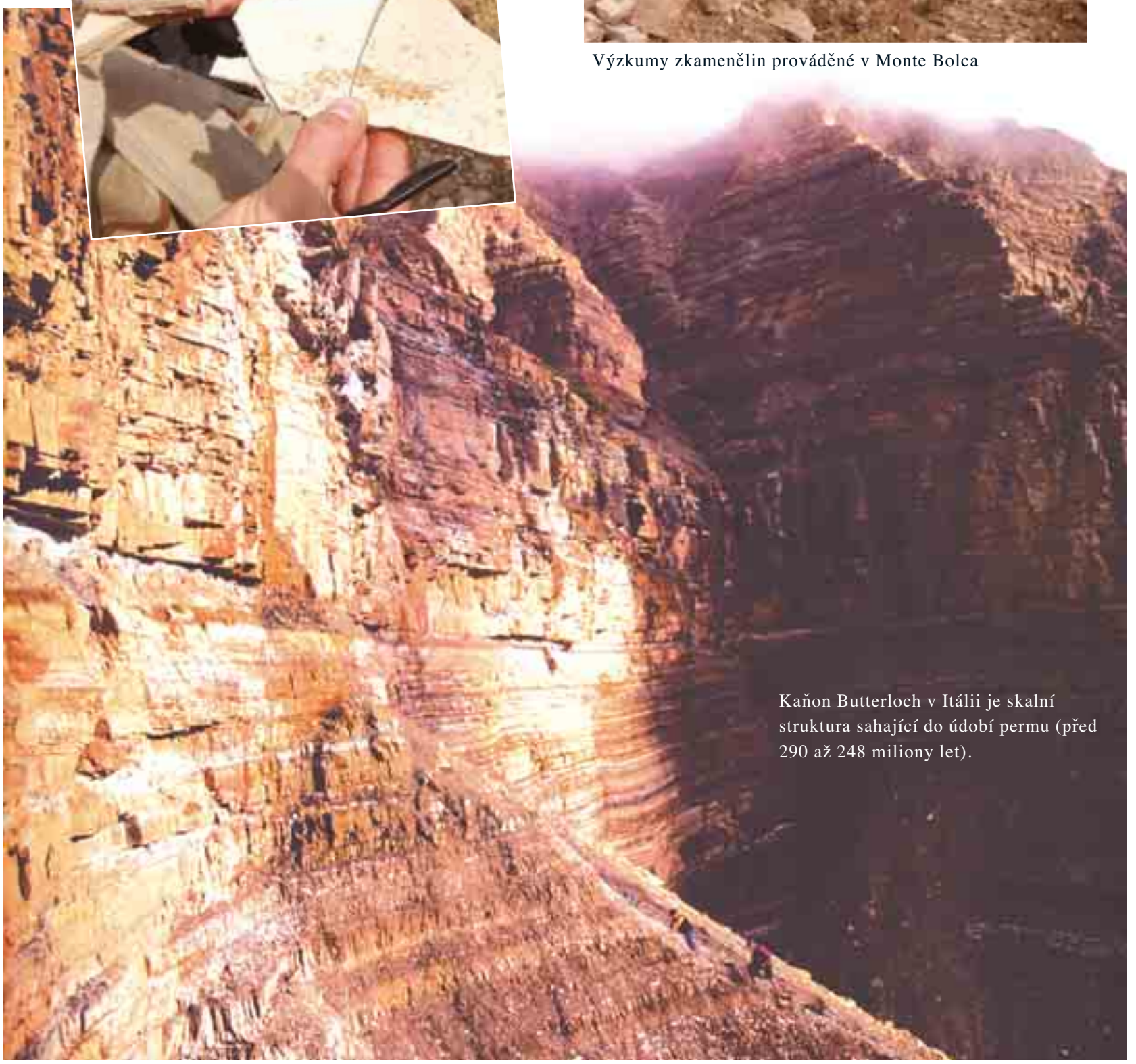

Kaňon Butterloch v Itálii je skalní struktura sahající do údobí permu (před 290 až 248 miliony let).

KLUNATKA

Stáří: 6 milionů let

Místo nálezu: Fiume, Marecchia, Itálie

Období: svrchní miocén

Těla klunatek (čeleď: *Centriscidae*) jsou zapouzdřena v krunýři a mají špičaté hřbetní ploutve. Klunatka na obrázku je stará 6 milionů let a má absolutně stejné charakteristiky jako klunatky dnes žijící. To ukazuje, že klunatky zůstaly nezměněny po miliony let a nikdy neprocházely přechodnými stádii.

MOŘSKÝ KONÍK

Stáří: 26 milionů let

Velikost: 5 centimetrů (2 palce)

Místo nálezu: Itálie

Období: Miocén

Se svou stavbou, zůstávající beze změny po miliony let, mořští koníci patřící do čeledi jehlovitých, jsou jedním z mnoha druhů, které vyzývají evoluční teorii. Zkamenělý mořský koník na obrázku je starý 26 milionů let, a totožný s mořskými koníky, co žijí dnes.

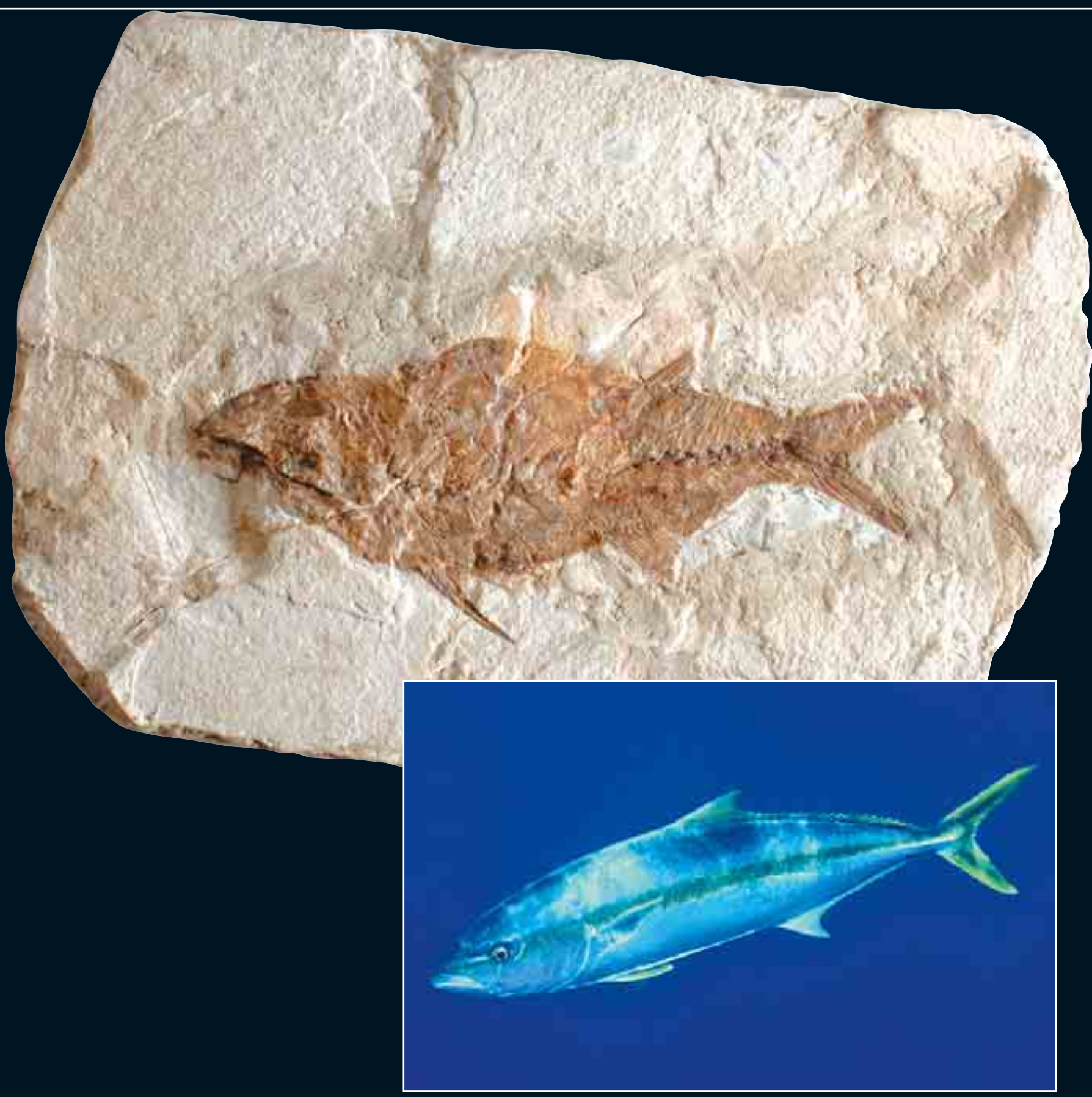

KRANAS

Stáří: 48 milionů let

Velikost: 19.6 centimetrů (7.7 palců)

Místo nálezu: Monte Bolca, Verona, Itálie

Období: Eocén

Jeden z druhů zkamenělých ryb objevených v Itálii je kranas. Vyobrazená zkamenělina je stará 48 milionů let. Tito kranasové z doby před 48 miliony let byli stejní jako ti, co žijí dnes, což ukazuje, že evoluční teorie není pravdivá.

LARVA VÁŽKY

Stáří: 10 milionů let

Velikost: 42 milimetrů (1.6 palce) na 35 milimetrů (1.3 palce)

Místo nálezu: Vittoria d'Alba, Cuneo, Itálie

Období: svrchní miocén

Tak jako zkamenělí dospělci i zkamenělina larvy vážky ukazuje, že evoluce se nikdy nepřihodila. Není rozdílu mezi 10 milionů let starou larvou vážky a dnešními larvami. Toto zjevuje, že teorie evoluce je mýtus.

JEHLA

Stáří: 23 až 5 milionů let

Velikost: 25 centimetrů (10 palců)

Místo nálezu: Marecchia River, Paggio Berni, Itálie

Období: miocén, Messinský věk

Jehly, příslušníci stejného podřádu jako mořští koníci, mají dlouhou útlou stavbu těla—a jsou taktéž jednou ze živých zkamenělin anulujících teorii evoluce. Zkamenělá jehla na obrázku je stará 23 - 5 milionů let a totožná se současnými exempláři.

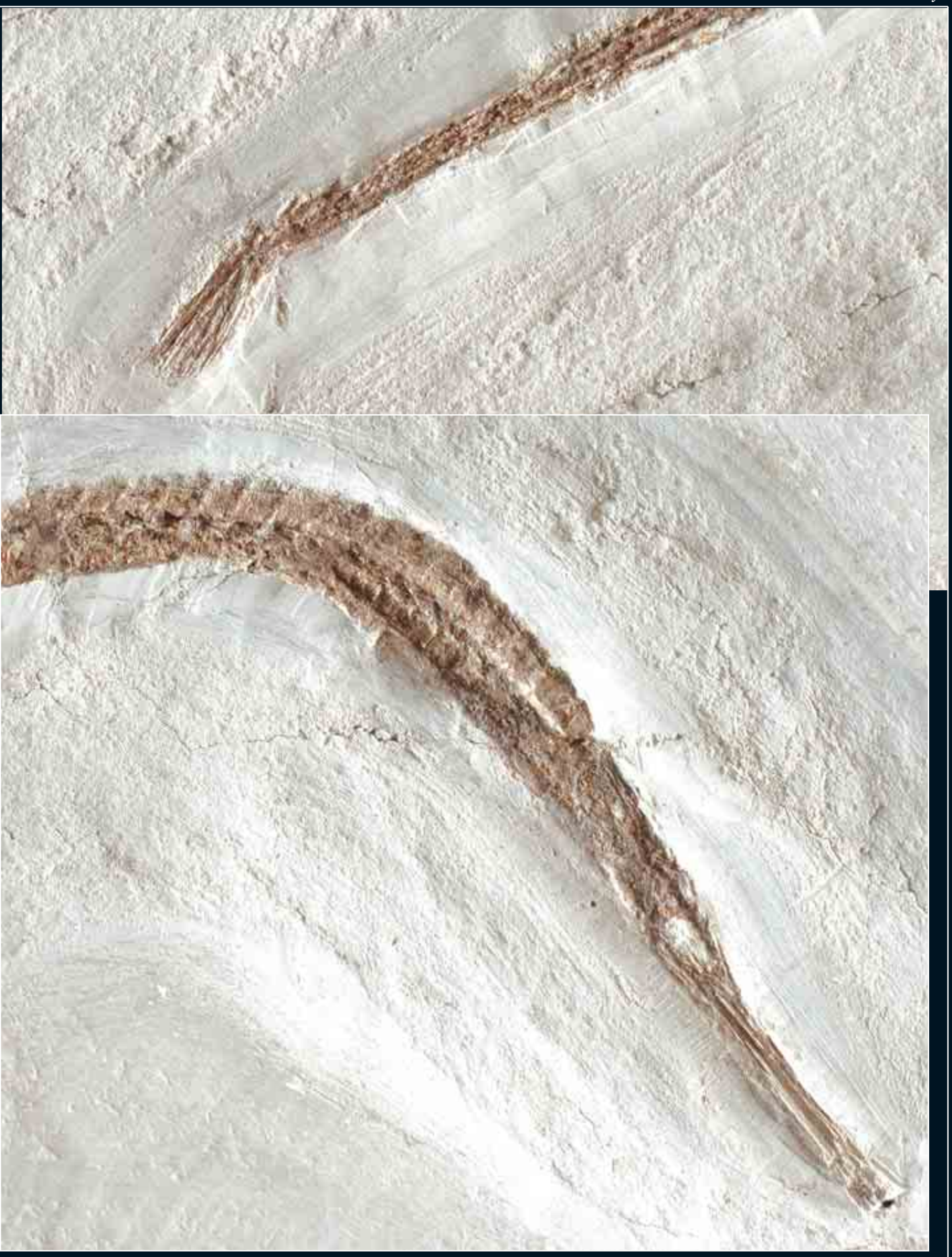

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ VE VELKÉ BRITÁNII

Nejstarší známé zkamenělé exempláře objevené v Británii sahají do období siluru a devonu (před 443 až 417 miliony let a 417 až 354 miliony let). Fosilie rozmanitých druhů byly nalezeny v Británii, jejíž geologická historie se vrací zpět déle než 600 milionů let do minulosti a která poznala jak tropické klima tak dobu ledovou, změny v hladině moří, erupce vulkánů a erozi. Velká většina polí, z nichž bylo získáno značné množství fosilií, leží na jihu země. Jedním takovým regionem je Dorset, kde se nachází hodně fosilních ložisek.

Skalní struktura oblasti vykazuje rozličné charakteristiky. Ale Dorset je konkrétně proslulý svým pobřežním pásmem, známým pod názvem "Jurské pobřeží" a sestávajícím ze skal z období jury a počtem rozmanitých fosilních polí. Dobře zachované a zcela detailní zkameněliny patřící stovkám druhů byly získány z těchto polí. Každá ze zkamenělin odhaluje, že živé organismy zůstaly nezměněny v průběhu milionů let a nikdy neprocházely evolucí.

Lom v Crock Hey je slavnou oblastí fosilií v Anglii. Všechny zkameněliny vykopané v této oblasti odhalují, že evoluce se nikdy nestala.

Výzkumy zkamenělin hlavonožců shromážděných z jurského pobřeží v Dorsetu.

Jinou oblastí Británie, která je důležitá fosilními ložisky, je Lancashire. Nejstarší z polí v regionu patří do období karbonu (před 354 až 290 miliony let). Před nějakými 340 miliony roků byla oblast dnem teplého a nepříliš hlubokého moře. Z tohoto důvodu zde bylo objeveno velké množství mořských zkamenělin z tohoto období.

Zkameněliny mnoha druhů objevené v Británii znovu zdůrazňují, že živé organismy nejsou potomky údajného společného předka; a že teorie evoluce, tvrdící, že se vyvinuly postupně, neplatí. Tak jako všechny ostatní zkameněliny i tyto odhalují, že živé věci neprošly vývojem, leč byly stvořeny.

Pobřeží v Dorsetu je tvořeno skálami z jurského období. Mnohé zkameněliny byly sebrány z těchto skal.

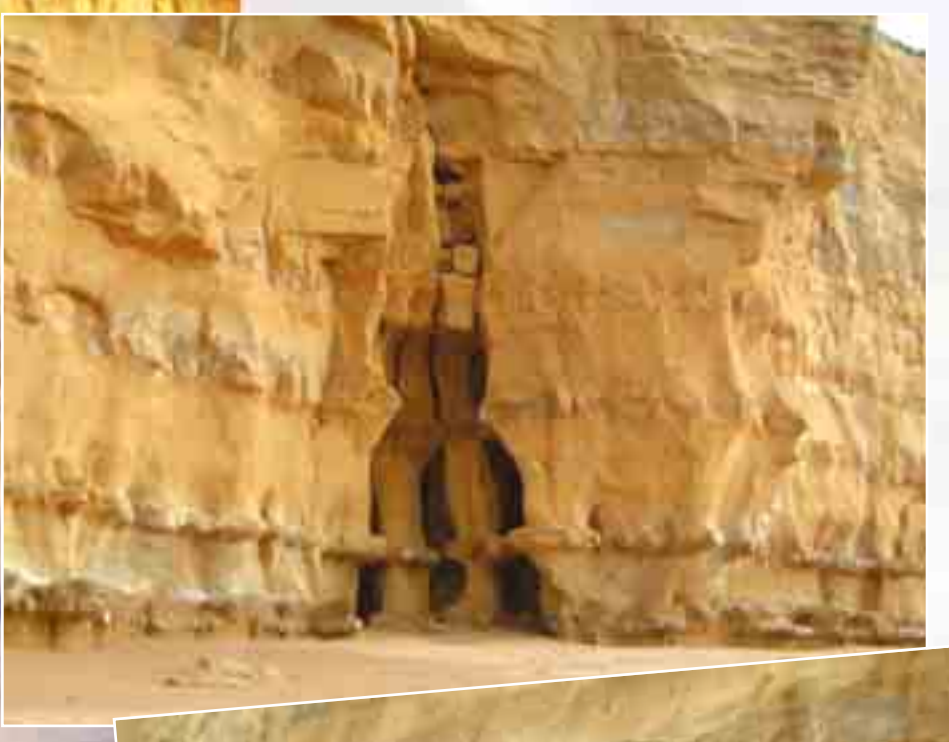

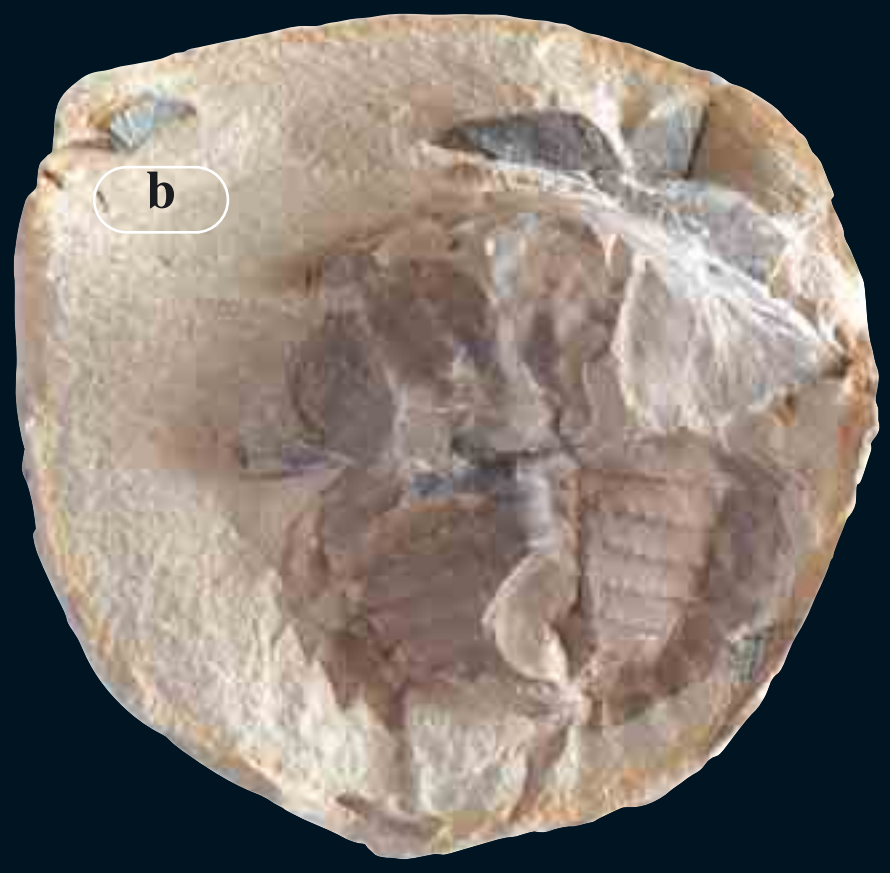

Zkamenělina se svým opakem

OSTROREP

Stáří: 300 milionů let

Velikost: 30 milimetrů (1.1 palce) na 28 milimetrů; pecka: 37 milimetrů (1.4 palce) na 39 milimetrů (1.5 palce)

Místo nálezu: Crock Hey Open Cast Quarry, Wigan, Lancashire, VB

Období: karbon, pensylvan, duckmant

Xiphosura (ostrorepi) existovali od období kambria. Vyobrazený exemplář je stár 300 milionů let. Ostrorepi, stále stejní po 300 milionů let, demolují tvrzení evolucionistů o postupném vývoji.

a

b

HADICE

Stáří: 180 milionů let

Velikost: 8 centimetrů (3.1 palce); forma: 15 centimetrů (5.9 palců) na 13.5 centimetrů (5.3 palců)

Místo nálezu: Eype Dorset, VB

Útvar: Pliensbach – vrstva hvězdic

Období: Jura

Tato 180 milionů let stará zkamenělina zjevuje, že hadice byly tytéž po 200 milionů let. Tito živočichové, nijak se nelišící od těch dnešních, znovu vystavují neplatnost evoluce.

LODĚNKA

Stáří: 167 milionů let

Velikost: 22 milimetrů (0.8 palce)

Místo nálezu: Freshwater, Dorset, VB

Období: jura, spodní oolit

Loděnka je jedním ze spousty druhů, které se nijak nezměnily od svého stvoření. 167 milionů let stará zkamenělina nedospělé loděnky na obrázku patří mezi důkazy, že tato stvoření zůstala stejná po miliony let.

ŠKEBLE

Stáří: 200 milionů let

Velikost: 5.5 centimetrů (2.2 palce)

Místo nálezu: Conningsby Quarry, Scunthorpe, Humberside, VB

Období: jura, svrchní sinemur

Dnešní škeble s dvojitou ulitou jsou identické k těm, co existovaly před 200 milionů let. Tak jako ostatní živé formy i škeble si ponechaly stejné vlastnosti a zůstaly nezměněny ode dne svého stvoření.

LODĚNKA

Stáří: 167 milionů let

Velikost: 34 milimetrů (1.3 palce)

Místo nálezu: Sherborne, Dorset, VB

Období: Jura

Současné loděnky mají přesně stejné rysy jako ty, co žily před miliony let. Fosilní záznam ukazuje, že se během věků neměnily—jinak řečeno, neprocházely vývojem. Jedním z druhů ukazujícím tuto skutečnost je 167 milionů let stará fosilie loděnky na fotografii.

PAVOUK

Stáří: 300 milionů let

Velikost: 5 centimetrů (2 palce) v průměru

Místo nálezu: Crock Hey Open Cast Quarry, Wigan, Lancashire, VB

Útvar: střešní břidlice nad 4 stopovou uhelnou slojí North Wigan

Období: svrchní karbon, pensylvan, westphal A

Pavouci zůstali stejní po 300 milionů let a jsou tak další formou života zasazující smrtící zásah evoluční teorii. Ničící všechna tvrzení evolucionistů, pavouci měli naprosto shodné charakteristiky po miliony let a nikdy neprodělali žádné změny.

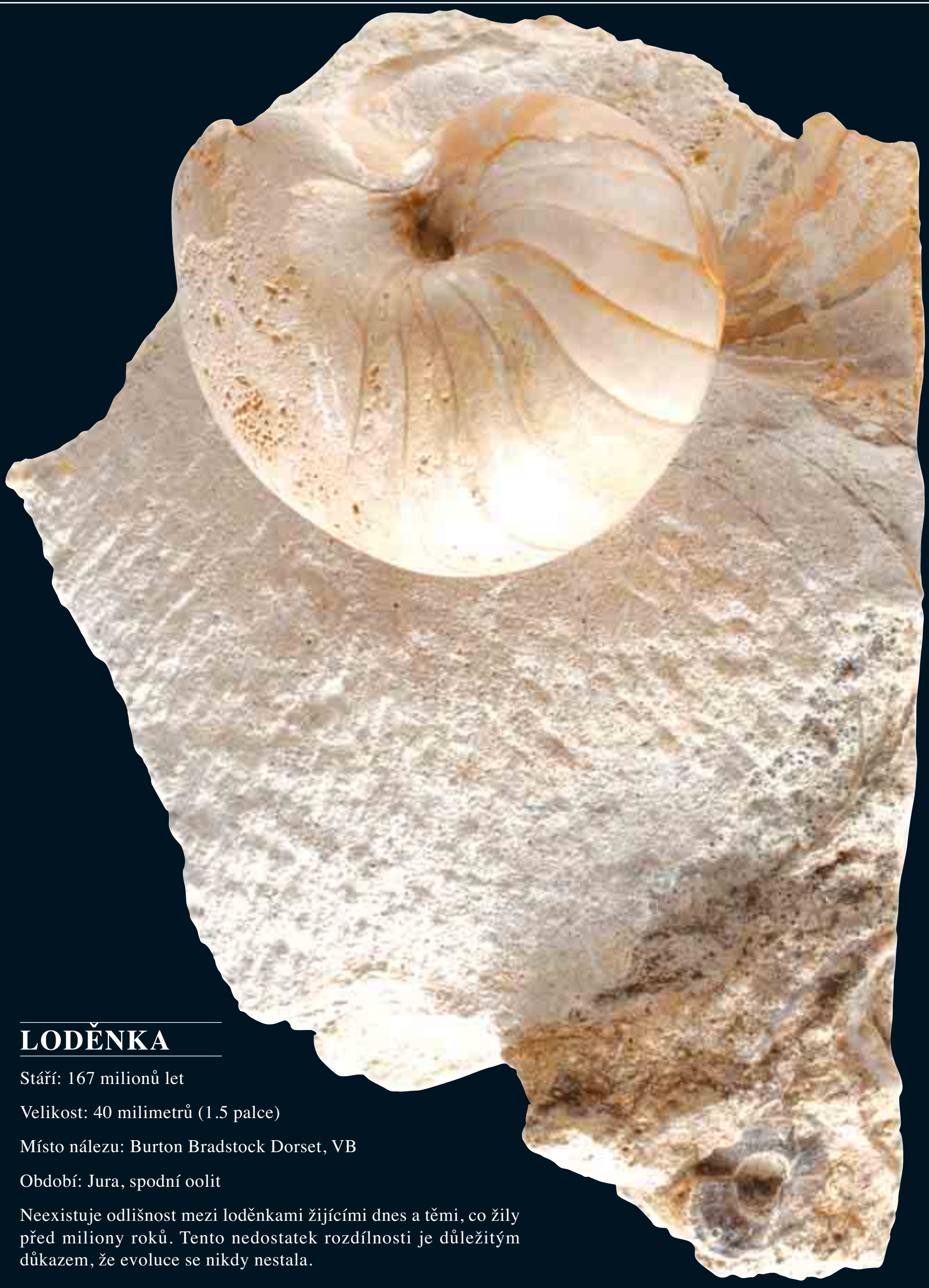

LODĚNKA

Stáří: 167 milionů let

Velikost: 40 milimetrů (1.5 palce)

Místo nálezu: Burton Bradstock Dorset, VB

Období: Jura, spodní oolit

Neexistuje odlišnost mezi loděnkami žijícími dnes a těmi, co žily před miliony roků. Tento nedostatek rozdílnosti je důležitým důkazem, že evoluce se nikdy nestala.

DRSNATEC

Stáří: 35 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Oligocén

Skutečnost, že drsnatec žijící před 35 miliony let je identický s dnešními exempláři je jedním z nejvýznamějších důkazů, že evoluce je hrozný blud. Ani jedna fosilie představující důkaz evoluce nebyla objevena za 150 let paleontologických vykopávek. Všechny vykopané zkameněliny ukazují, že živé organismy se nikdy nevyvíjely.

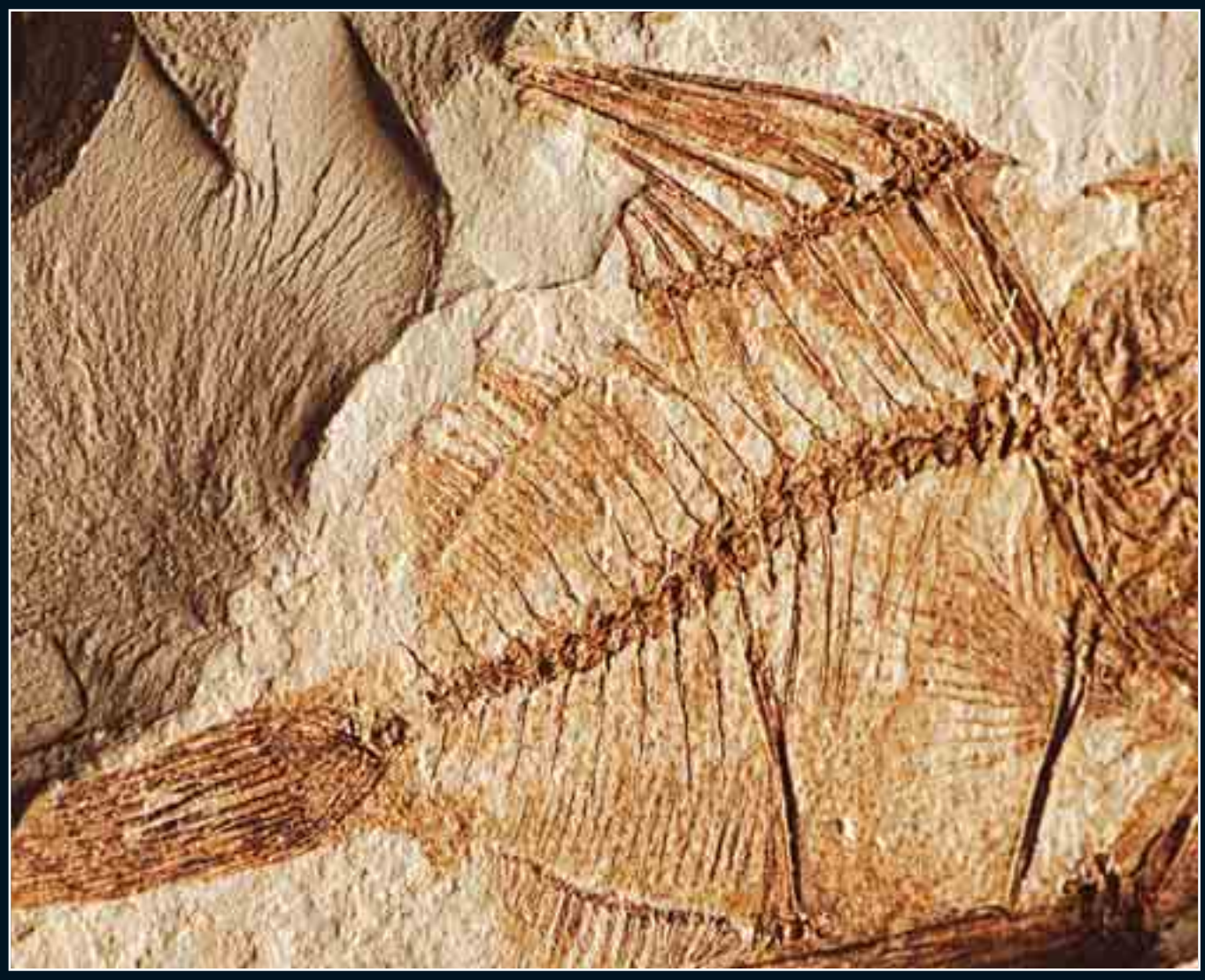

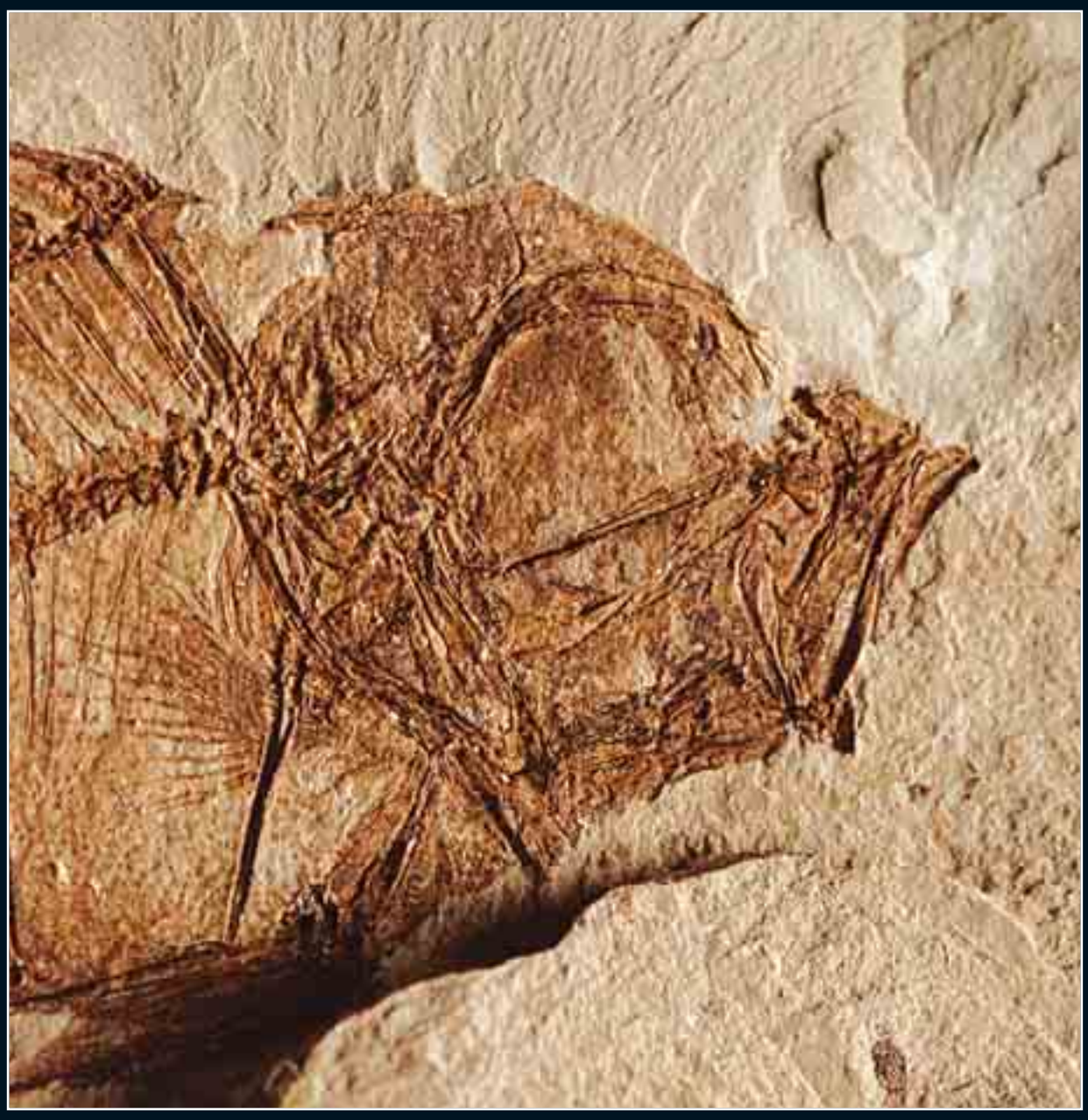

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V RUSKU

Navíc ke zmrzlým zvířatům získaným ze Sibiře bylo v Rusku nalezeno značné množství zkamenělin uchovaných v jantaru. Tyto pocházejí z proslulého Baltského jantaru, který je nacházen v rozsáhlé oblasti od Berlína na západě po pohoří Ural na východě. Převážná většina se datuje do období eocénu (před 54 až 37 miliony let).

Značná část tohoto jantaru leží v regionu Samland, v současnosti na ruských hranicích a je nacházen v průměrné hloubce 25 metrů (82 stop) až 40 metrů (131 stop) pod povrchem. Vrstva obsahující jantar je známa jako "modrá hlína." Každých 1000 kilogramů (2204 liber) půdy obsahuje zhruba 1 kilogram (2.2 libry) jantaru a pouze jedna část ze sta něco obsahuje.

Barva jantaru, jeho útvar a určité další fyzické vlastnosti, se liší podle období, kdy byl vytvořen a typu stromu, z něhož pochází. Nejstarší vzorky jantaru sahají do období karbonu (před 354 až 290 miliony let). Jantar z tohoto období se nejčastěji nalézá v USA a ve Velké Británii.

Aby se v jantaru objevil obsah, musí se odehrát dva velmi důležité a po sobě jdoucí procesy, jakmile je ve smůle lapena živá bytost. Prvním je ztvrdnutí, následkem chladu nebo sucha. Druhým je rozklad tkání stvoření lapeného v pryskyřici. Tekutiny vypouštěné v průběhu tohoto rozkladného procesu si osvojují zvláštní strukturu mísením s kapalinou smůly. Tělo tvora je uchováno uvnitř bublinové struktury jako balonek. Aby se ze smůly stal jantar, musí projít mnoha chemickými a geologickými fázemi.

Jedna z oblastí v Rusku bohatá na zkamenělé jantary.

Pro vědce představuje obsah v jantaru velkou sféru činnosti. Vzorky mnoha živých organismů byly zachyceny ve chvíli nesení potravy zpět do hnízda, ve stavu sebeobrany, snahy se zamaskovat, při pokusu bránit potomstvo nebo vypouštění chemikálií ke zneškodnění útočníků. Všechny tyto vzorky představují doklad, že vlastnosti živých organismů přetrvaly beze změny v průběhu milionů let—jinak řečeno, žádný proces evoluce se nikdy neuskutečnil.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V POLSKU

Jednou ze zemí, kde je nacházen Baltský jantar, je Polsko. Fosilie uvnitř jantaru získané v pobaltské oblasti, jednom z nejbohatších zdrojů jantaru, jsou staré průměrně 50 až 45 milionů let. Jedním hlavním rysem, jenž odlišuje baltský jantar od ostatních, je druh kyseliny, který obsahuje. Známá jako kyselina jantarová, nachází se v pryskyřici druhů stromů, které rostly v oblasti během období eocénu (před 54 až 37 miliony let).

Převážnou většinu živočichů v Baltském jantaru tvoří členovci. Fosilizované exempláře červů, měkkýšů a různých obratlovců jsou vzácné. Tyto zachované zkameněliny ukazují, že mouchy byly vždy mouchy, motýli byli pořád motýli a housenky stále housenky — nebo jinak, že živé věci zůstaly nezměněny v průběhu celé historie. Vzhledem k tomu představují velké dilema pro evoluční teorii. Tyto živé organismy, někdy zkamenělé se svou kořistí nebo larvami, nebo někdy se vynořující ze stádia larvy, nám sdělují, že procházely stejnými životními fázemi po desítky milionů let a nikdy neprošly žádným procesem evoluce.

Baltské jantary se shromažďují z dost velké oblasti. Jeden ze zde prováděných výzkumů.

HEJNO PAKOMÁRŮ

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 29 milimetrů (1.1 palce) na 17 milimetrů (0.6 palce)

Místo nálezu: oblast Kaliningradu, Rusko

Období: Eocén

Fosilní záznam dokazuje, že živé věci nejsou potomky jiných druhů a že se nevyvíjely postupně. 45 milionů let staré samičky pakomárů, identické s těmi dnešními, toto opět odhalují.

NYMFA STRAŠILKY

Stáří: 45 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Mistři kamufláže, hmyz strašilky, se podobají větévkám nebo listům stromů. Je téměř nemožné je rozeznat od větvičky, na níž odpočívají. Strašilky, které žily před 45 miliony let a ty co žijí dnes se chrání před predátory užitím naprosto stejných taktik a maskují se shodným způsobem. Stavba tohoto hmyzu se nezměnila za dobu 45 milionů let—důkaz, že evoluce se nikdy neuskutečnila.

Larva mšice

MRAVENČÍ DĚLNICE, LARVA MŠICE

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 20 milimetrů (0.7 palce) na 12 milimetrů (0.4 palce); obsah: 2 milimetry (0.07 palce)

Místo nálezu: oblast Kaliningradu, Rusko

Období: Eocén

"Mravenec" je obecné pojmenování pro nějakých 8000 druhů hmyzu vedoucího společenský život, žijícího v koloniích a budujícího hnízda nad zemí. Každý druh mravence má vlastní jedinečné charakteristiky. Uvnitř tohoto jantaru zkameněla napůl zralá listová mšice spolu s mravenčí dělnicí. Mšice obvykle vedou s mravenci soužití spolupráce, neboť mravenci mšice krmí.

Tato 45 milionů let stará stvoření, shodná s dnešními mravenci a mšicemi, se vzpírají tvrzením činěným evoluční teorií.

BĚŽNÍK

Stáří: 45 milionů let

Velikost: jantar: 17 milimetrů (0.6 palce) na 8 milimetrů (0.03 palce) napříč; pavouk: 5 milimetrů (0.1 palce)

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Pavouci, jejichž exempláře připomínají kraba, mají nějakých 2000 různých druhů. Běžník v tomto jantaru je starý 45 milionů let a shodný se současnými běžníky.

LARVA MŠICE

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 7 milimetrů (0.2 palce) v průměru

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Mšice patří do čeledi Pemphigidae a jsou bezkřídlé. Jejich primárními hostitelskými rostlinami jsou stromy a někdy byliny. Larva mšice na obrázku je stará 45 milionů let. Mšice a jejich larvy, co zůstaly po celou dobu stejné, ničí všechna tvrzení evoluční teorie.

KOMÁR

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 14 milimetrů (0.5 palce) dlouhý, 8 milimetrů (0.3 palce) napříč

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Darwinisté—v beznadějném postavení, když dojde na původ hmyzu, tak jako vzhledem k mnoha jiným předmětům— nemohou poskytnout vědecké vysvětlení, když jsou konfrontováni se zkamenělinami v jantaru. Tyto formy života jsou očividnými důkazy, že evoluce se nikdy neuskutečnila.

LUPICE

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 15 milimetrů (0.5 palce) dlouhý, 9 milimetrů (0.3 palce) napříč

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Tato moucha, příslušník řádu *Diptera*, si zachovala stejné vlastnosti po miliony let, nikdy neprocházejíc žádnou změnou. Jakýkoli druh, který zůstal stejný přes 45 milionů anuluje evolucionismus.

VOSA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Vyobrazena je 50 milionů let stará vosa uchovaná v baltském jantaru. Jako všechny ostatní živé organismy, vosy, kteréžto vydržely stejné po 50 milionů let, ukazují, že evoluce se nikdy neuskutečnila a že je stvořil Bůh.

CHROSTÍK

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Larvy chrostíka se užívají jako rybářská návnada. Chrostíci si zachovali stejné struktury a vlastnosti po miliony let, nikdy neprošli žádnými proměnami. Tato 50 milionů let stará fosilie chrostíka je také důkazem, že živé věci se nikdy nezměnily.

POŠVATKA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Pošvatky bývají 5 až 10 milimetrů (0.1 až 0.3 palce) dlouhé a mají dvě dlouhá tykadla; jejich larvy se užívají jako rybářská návnada. Ty také zůstaly nezměněny po miliony let. Tato 50 milionů let stará zkamenělina pošvatky na obrázku je identická s dnešními pošvatkami.

ŠVÁB

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Šváb, nejstarší známý okřídlený hmyz, se vynořuje ve fosilním záznamu v období karbonu, před plnými 350 miliony lety. Tento hmyz—se svými delikátními tykadly, citlivými na nejmenší pohyb, dokonce i jen proud vzduchu, s dokonalými křídly a také svou schopností přestát jaderné záření—zůstal přesně tentýž po miliony let. Tento 50 milionů let starý šváb není nikterak odlišný od současných exemplářů.

MŮRA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Můra je druh hmyzu velmi se podobající motýlovi. Jak motýli tak i můry jsou příslušníky řádu *Lepidoptera*. 50 milionů let stará můra na obrázku, nijak odlišná od současných exemplářů, opět potvrzuje, že živé organismy nebyly předmětem evoluce.

SARANČE

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Fosilní záznam ukazuje, že, v rozporu s předpokladem evolucionistů, hmyz nemá primitivní předchůdce. Podle fosilních objevů se všechny druhy hmyzu objevují náhle, se svými konkrétními vlastnostmi, a s těmito stejnými vlastnostmi od té doby přežívají. Jedním důkazem pro to je tato 50 milionů let stará zkamenělina saranče, které se vůbec nijak neliší od dnešních saranče.

SARANČE

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Toto saranče, 50 milionů let staré a zachované v jantaru, je shodné se svými současnými protějšky. Tento hmyz byl stejný po miliony let; nevyvinul se, nýbrž byl stvořen.

HOUSENKA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Jedním z dokladů, že housenky byly vždy housenkami, je tento 50 milionů let starý exemplář zachovaný v jantaru. Housenky, jež si zachovaly stejné vlastnosti navzdory zásahu milionů let, ukazují, že evoluce je obrovský podvod.

MOUCHA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Neexistuje odlišnost mezi mouchami, co žily před 50 miliony lety a mouchami žijícími dnes. Zkamenělina mouchy v jantaru je důkazem této skutečnosti.

MOUCHA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Mouchy se ve fosilní záznamu objevují náhle. Jedním z jejích hlavních rysů je jejich neobyčejná schopnost manévrovat. Lidské bytosti nedokáží zvednout a spustit paže ani 10 krát za sekundu, jenže průměrná moucha je schopna mávnout křídly 500 krát za sekundu. Navíc se obě křídla pohybují současně. I ta nejmenší odchylka by způsobila mouše ztrátu rovnováhy. Jenže k takové odchylce nikdy nedojde. Je tudíž nemožné vysvětlit okamžité objevení živých organismů s takovými bezvadnými strukturami v pojmech evoluce. Toto je jeden z jasných důkazů Božího stvoření.

MOTÝL

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Tato zkamenělina motýla stará 50 milionů let ukazuje, že tento hmyz zůstal stejný i po uplynutí desítek milionů let.

MERA

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 10 milimetrů (0.3 palce) dlouhý, 8 milimetrů (0.3 palce) napříč; mera: 4 milimetry (0.16 palce)

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Vyobrazena je 45 milionů let stará mera nelišící se od dnešních druhů. Tato naprostá podobnost je důležitým znamením, že evoluce je imaginární proces, který se ve skutečnosti nikdy neodehrál.

MŮRA

Stáří: 45 milionů let

Velikost: 27 milimetrů (1 palec) dlouhý, 18 milimetrů (0.7 palce) napříč

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Že jsou dnešní můry identické s těmi, co žily před miliony let značí, že živé organismy se nikdy nezměnily po celou dobu své existence—a nikdy neprodělaly vývoj. 45 milionů let stará fosilie můry na obrázku znovu demonstruje tento fakt.

HRBILKA

Stáří: 45 milionů let

Velikost: jantar: 23 milimetrů (0.9 palce) dlouhý, 13 milimetrů (0.5 palce) napříč; obsah: 1 milimetr (0.01 palce)

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: svrchní eocén

Tato 45 milionů let stará zkamenělina mouchy odhaluje, že teorie evoluce je fiktivní proces, který se nikdy neuskutečnil. Živé organismy nejsou potomky jednoho údajně společného předka, jak tvrdil Darwin, a neprocházely postupnými fázemi.

OKŘÍDLENÝ MRAVENEC

Stáří: 45 milionů let

Velikost: jantar: 13 milimetrů (0.5 palce) na 8 milimetrů (0.3 palce)

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

45 milionů let starý okřídlený mravenec na fotografii je shodný se současnými okřídlenými mravenci.

KROUŽILKA

Stáří: 45 milionů let

Velikost: jantar: 32 milimetrů (1.2 palce) na 23 milimetrů (0.9 palce); obsah: 2 milimetry (0.01 palce)

Místo nálezu: Balt, Kaliningrad, Rusko

Období: Eocén

Jednou ukázkou toho, jak si živé organismy zachovávaly stejné charakteristiky po tak dlouho, jak existují, a že nikdy neprodělaly evoluci, je tato 45 milionů let stará fosilie mouchy kroužilky shodná s dnešními kroužilkami.

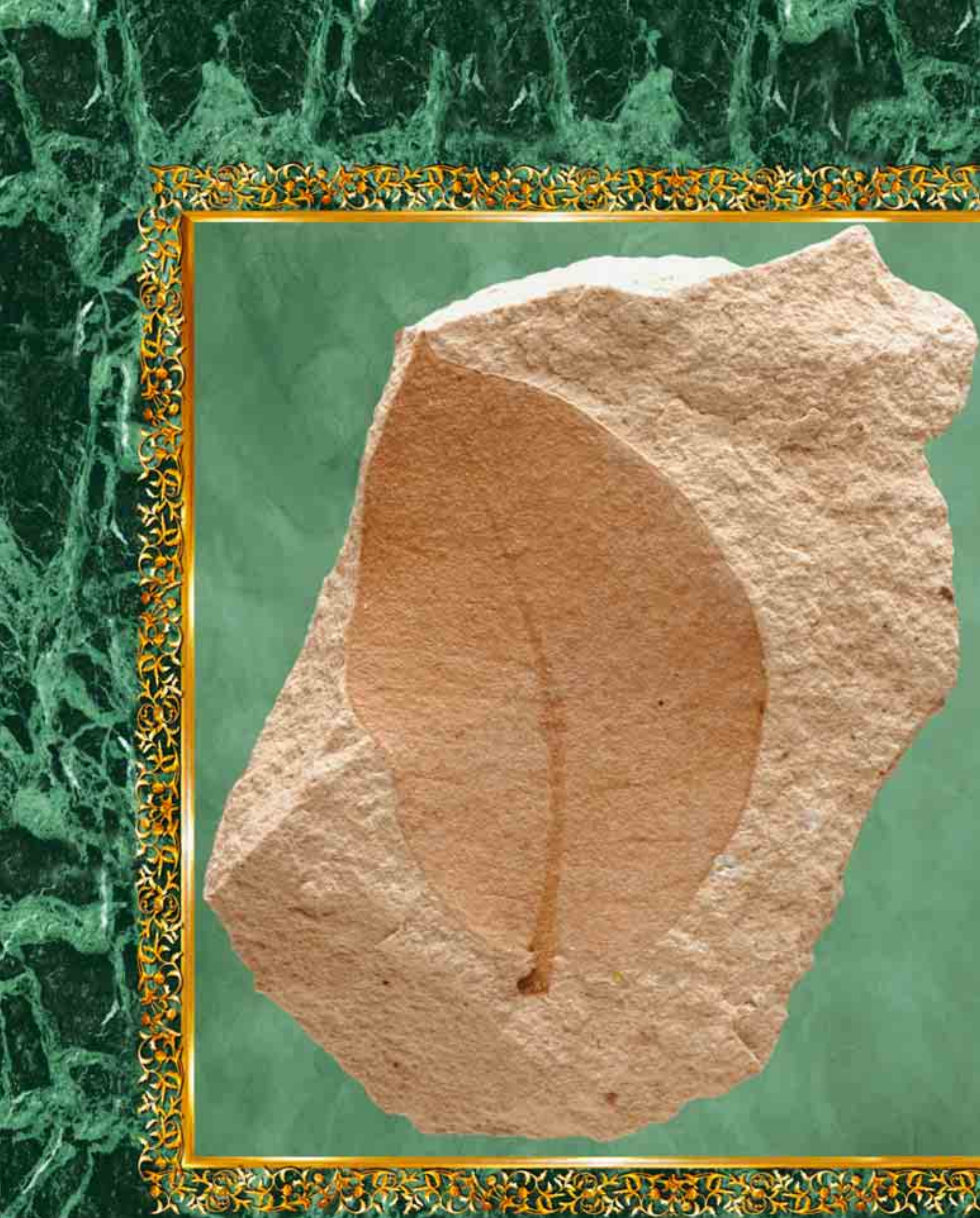

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V AFRICE A NA STŘEDNÍM VÝCHODĚ

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V MAROKU

Velké množství zkamenělin z různých období bylo nalezeno v Maroku, proslulém svými zkamenělinami trilobita starými 400 milionů let. Vykopávky v pohoří Atlas a v různých dalších oblastech odhalily bohatá fosilní naleziště Maroka.

V Maroku se nejčastěji setkáváme se zkamenělinami ježovek. Ježovky, obecné pojmenování mořských ježků, je vlastně název rozsáhlé skupiny mořských bezobratlých. Existuje přes 800 druhů těchto tvorů, kteří obvykle žijí na dně moře a lze nalézt exempláře staré až 450 milionů let. Ježovky existují skoro půl miliardy let, se všemi svými komplexními strukturami a bezvadnými mechanismy, což ve skutečnosti zasazuje další závažný úder teorii evoluce. Tito tvorové, se všemi svými strukturami plně vyvinutými, žili v době, kdy, jak tvrdí evolucionisté, byl život velice primitivní. A mnohé z nich přežívají dodnes a to s naprosto shodnými strukturami. Zůstaly beze změny po stovky milionů let a nikdy neprodělaly vývoj.

Pohoří Atlas táhnoucí se kolem 2400 kilometrů (1500 mil) má bohatá fosilní ložiska. Nejvyšším vrcholem je Džabal Tubkal, s nadmořskou výškou 4167 metrů (13665 stop). Pohoří Atlas bylo vytvořeno před miliony let, když se spolu srazily americký a africký kontinent. Předpokládá se, že Apalačské pohoří v Severní Americe je výsledkem stejného geologického pohybu.

490-443 milionů let stará hvězdice
nalezená v Hefalla

146-65 milionů let stará zkamenělina mořské jehly,
která není odlišná od mořské jehly z naší vlastní doby.

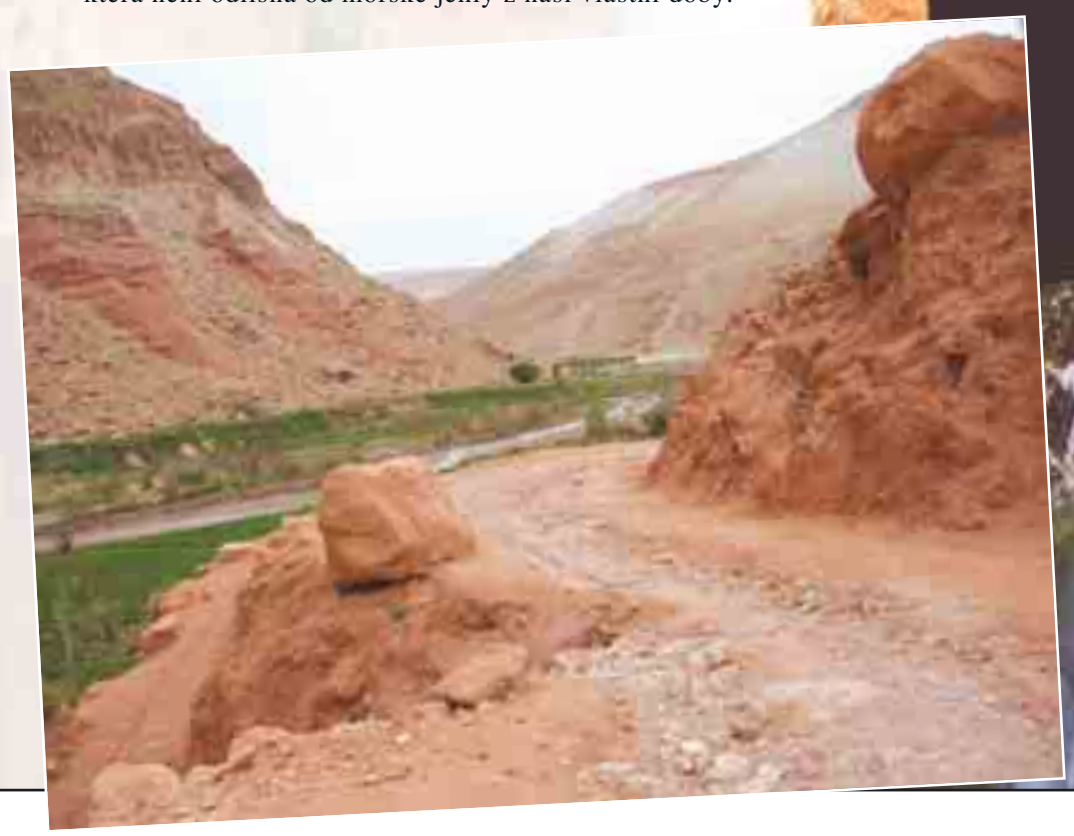

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: 5.4 centimetrů (2.2 palce)

Místo nálezu: Maroko

Útvar: ložiska ježovek

Období: křída

Neexistuje rozdílnost mezi současným mořským ježkem a tím, co žil před stovkami milionů let. Fosilie na obrázku patří mořskému ježkovi, který žil před 146 a 65 miliony let. Ukazují, že živí tvorové se nevyvíjeli, naopak měli stejné vlastnosti a soustavy od okamžiku svého stvoření.

TRILOBIT

Stáří: 410 až 360 milionů let

Velikost: 5 centimetrů (2 palce)

Místo nálezu: pohoří Atlas, Maroko

Období: Devon

První ukázky trilobitů jsou staré kolem 530 milionů let v devonském fosilním záznamu. Kvůli svým složitým strukturám a rozvinutým soustavám jsou těžko vysvětlitelní pro darwinisty. Jejich náhlý výskyt ve fosilním záznamu před asi půl miliardou let dohromady s jejich komplikovanou stavbou oka, činí nemožným je vysvětlit pojmy evoluce. Je jasné, že trilobité, jako ostatní tvorové, byli stvořeni Bohem.

Znázornění živých tvorů z kambria

MOŘSKÁ JEHLA

Stáří: 100 milionů let

Velikost: 203 milimetrů (7.9 palců); forma: 113 milimetrů (4.4 palce) na 185 milimetrů (7.2 palce)

Místo nálezu: Ramlia Taouz, Maroko

Období: Křída

Tato ryba, dlouhá 203 milimetrů (7.9 palců) je dospělým exemplářem, jehož detaily byly dobře zachovány. Neexistuje rozdíl v mořské jehle, která se vyskytovala před miliony let a jejími současnými protějšky. Mořská jehla přežila po miliony let beze změn ve své stavbě a ukazuje, že evoluční teorie je falešná.

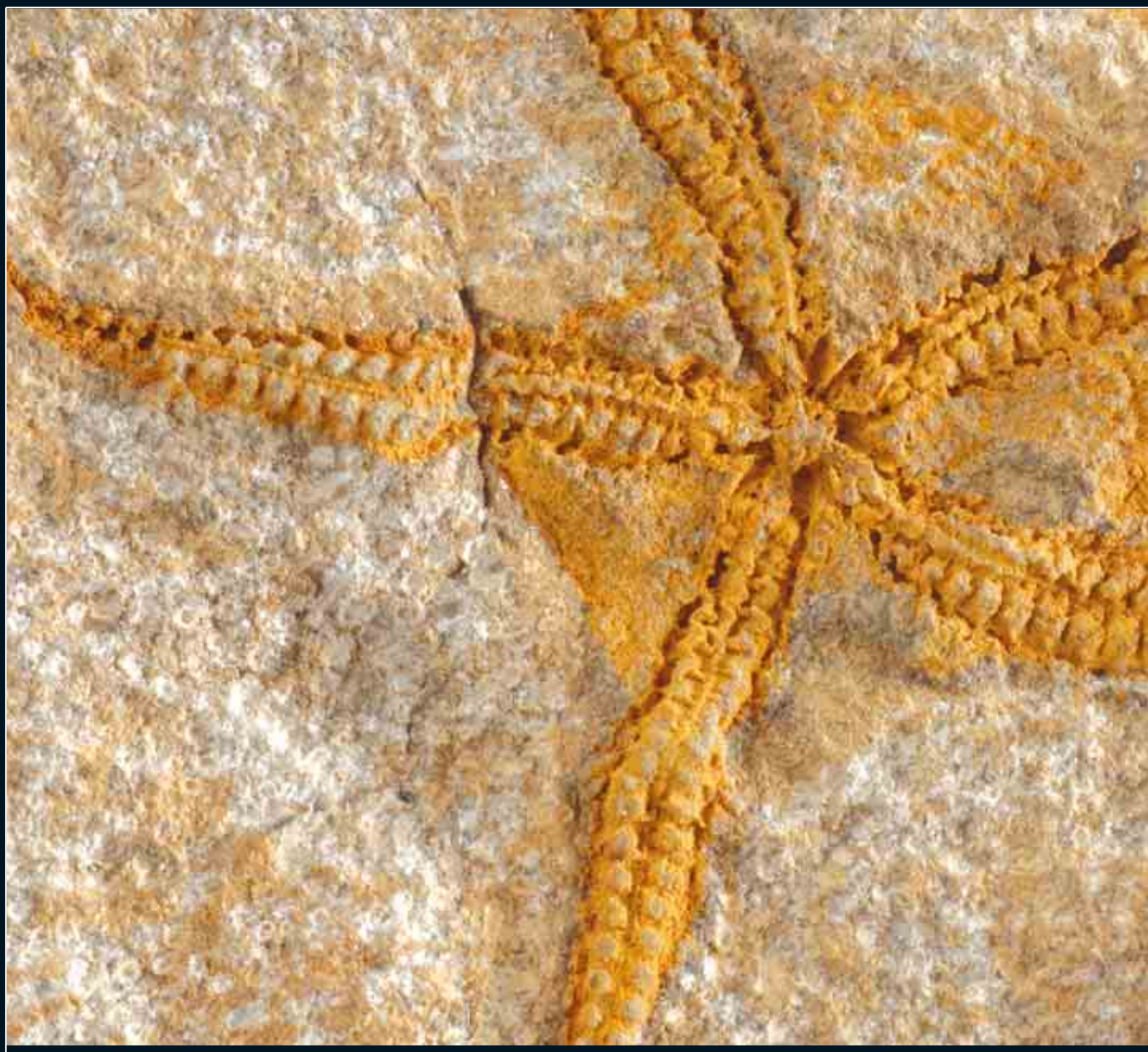

HVĚZDICE

Stáří: 420 milionů let

Velikost: 5.7 centimetrů (2.3 palce)

Místo nálezu: ordovické Mecissi, Maroko

Útvar: Kataoua

Období: Ordovik

Se svým trnitým zevnějškem hvězdice (kmen: *ostnokožci*) přežily po stovky milionů let. Hvězdice, co žily před 420 miliony roků měly stejné rysy jako ty, co žijí dnes. Toto je skutečnost, kterou nebudou moci evolucionisté nikdy vysvětlit, neboť ukazuje, že živí tvorové se nevyvinuli, ale naopak, byli stvořeni.

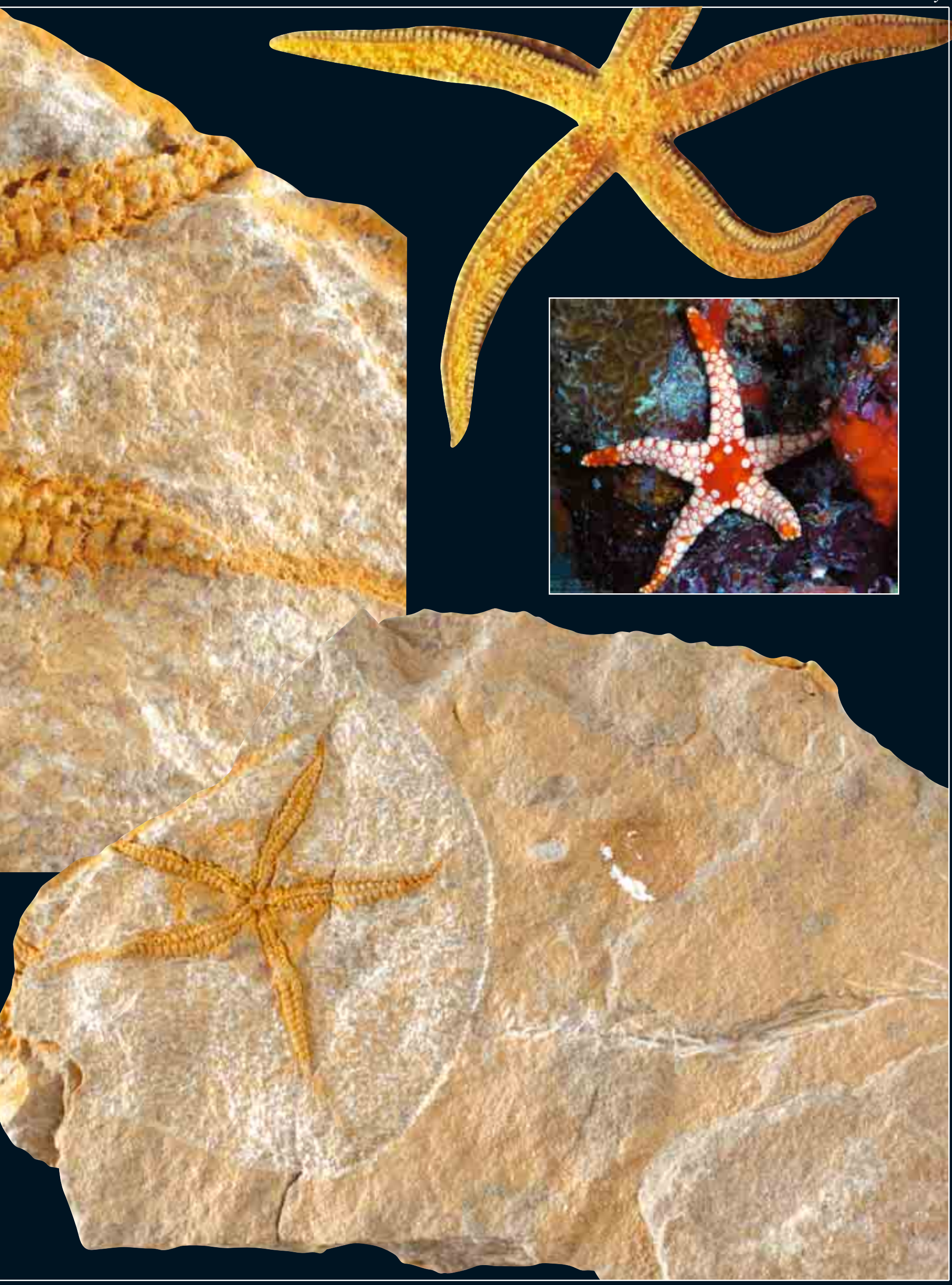

TRILOBIT

Stáří: 400 milionů let

Místo nálezu: Maroko

Období: Devon

Fosilní záznam nepodporuje tvrzení evoluční teorie. Naopak, prozkoumáme-li fosilní záznam v zemské kůře, uvidíme, že živé věci se objevily náhle. Nejhlubší vrstva, v níž byly nalezeny zkameněliny, je kambrijská, z doby před asi 530 miliony let. Jednou ze zkamenělin vyskytujících se nejčastěji v této vrstvě, jsou trilobiti. Ve světě před 530 miliony lety měli trilobiti oči tvořené mnoha čočkami—výtečnou stavbu, která jim dovolovala vidět při lovu a plavat ke kořisti. Tato sofistikovaná struktura tvrdě zasáhla evoluční teorii.

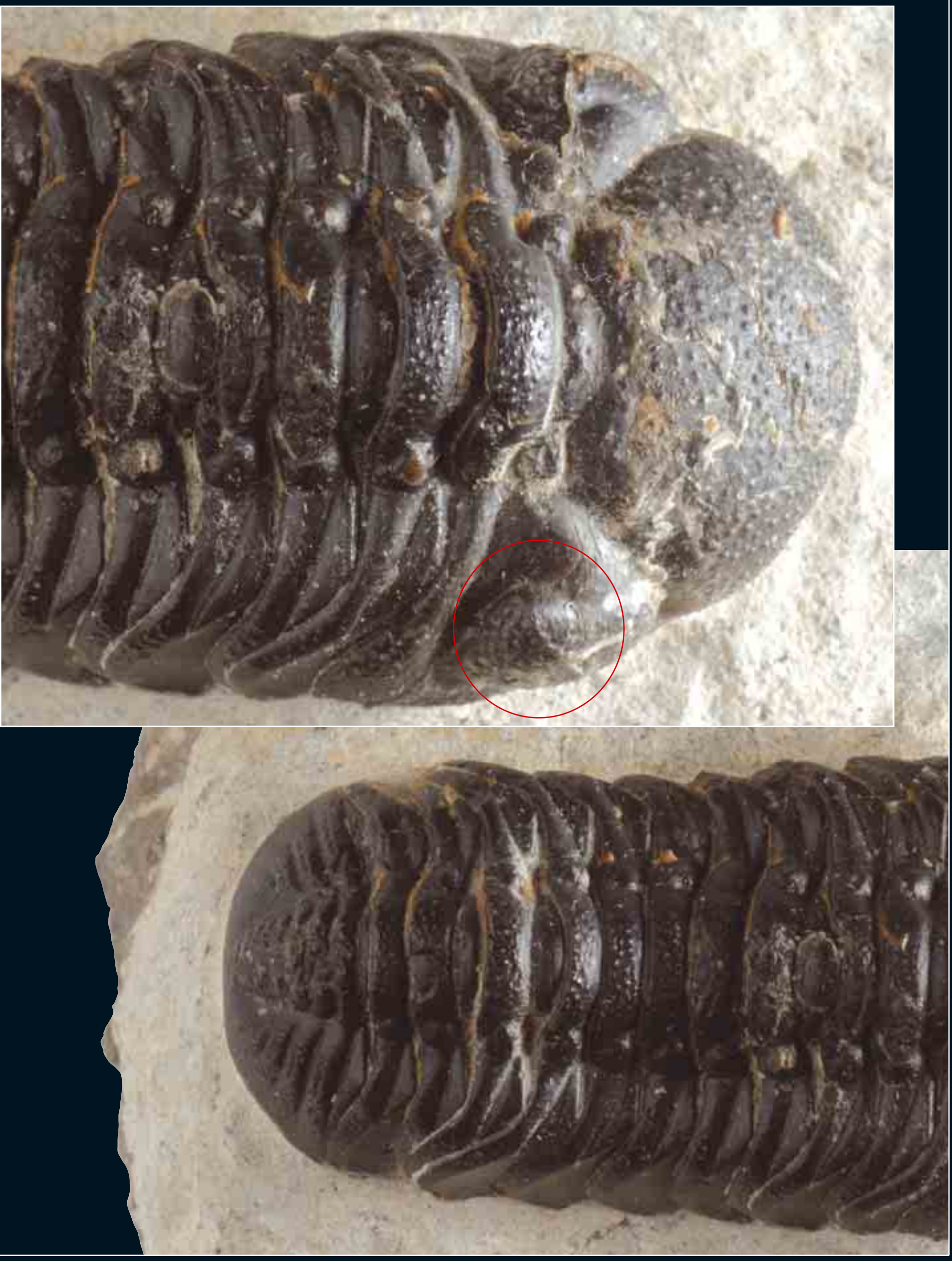

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: 3.5 centimetrů (1.4 palce)

Místo nálezu: Maroko

Útvar: Ložiska ježovek

Období: Křída

Nejstarší exempláře ježovek sahají do ordoviku. Nikterak se nezměnily za zhruba miliardu let, což dokazuje, že živí tvorové se nevyvíjejí.

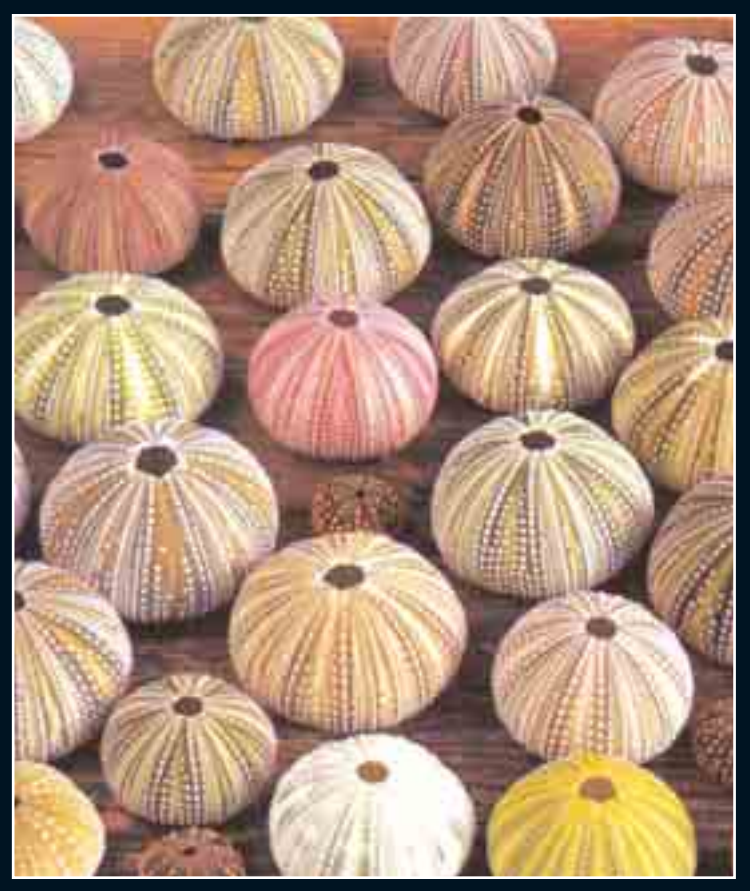

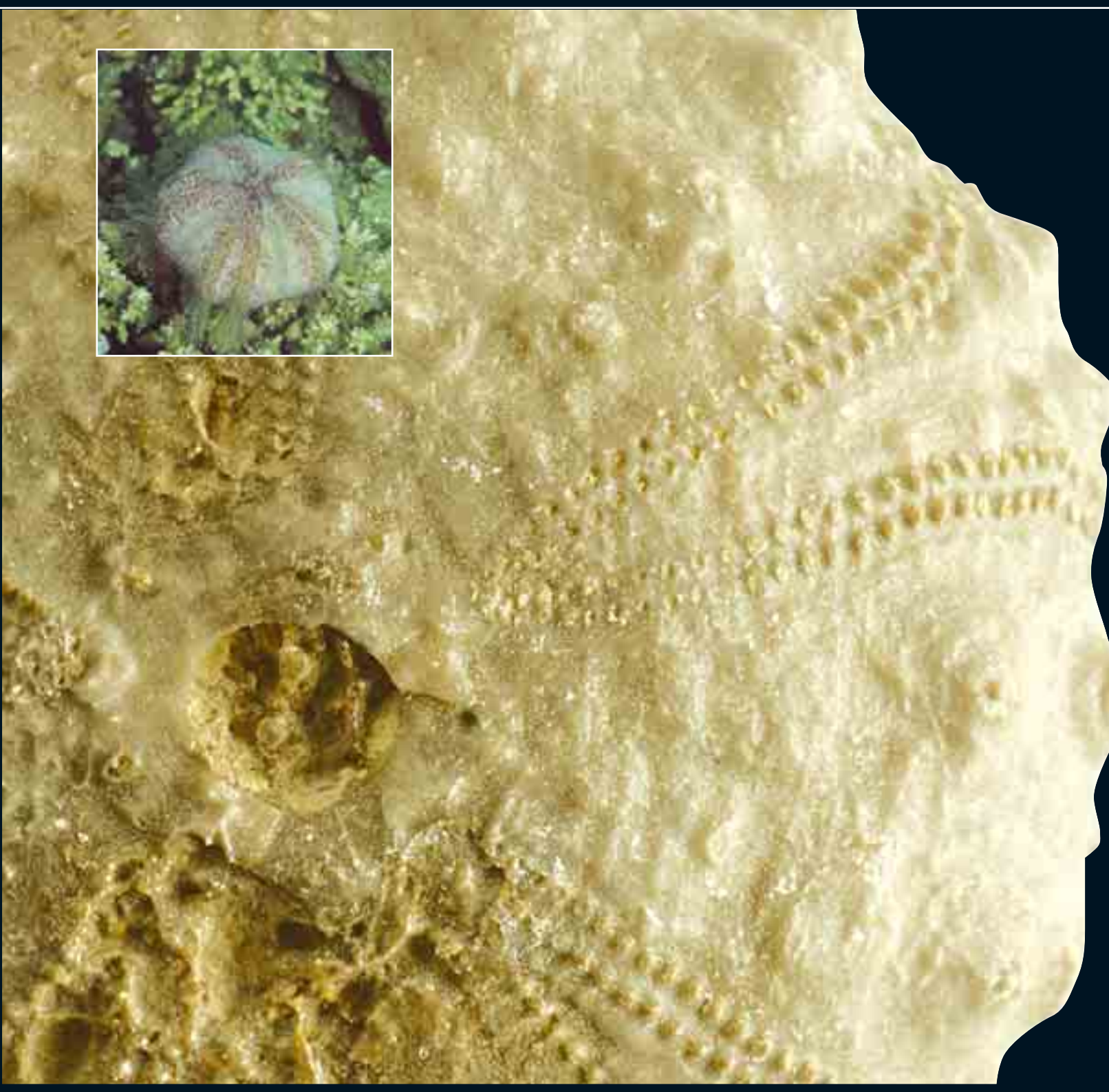

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 95 až 72 milionů let

Velikost: 2.5 centimetrů (1 palec)

Místo nálezu: Midlet, Maroko

Období: pozdní křída

Ježovky žijící v době před miliony let se nijak nelišily od těch dnešních. Neprodělaly proměny ve stavbě za přinejmenším 72 milionů let. To ukazuje, že teorie evoluce je klam.

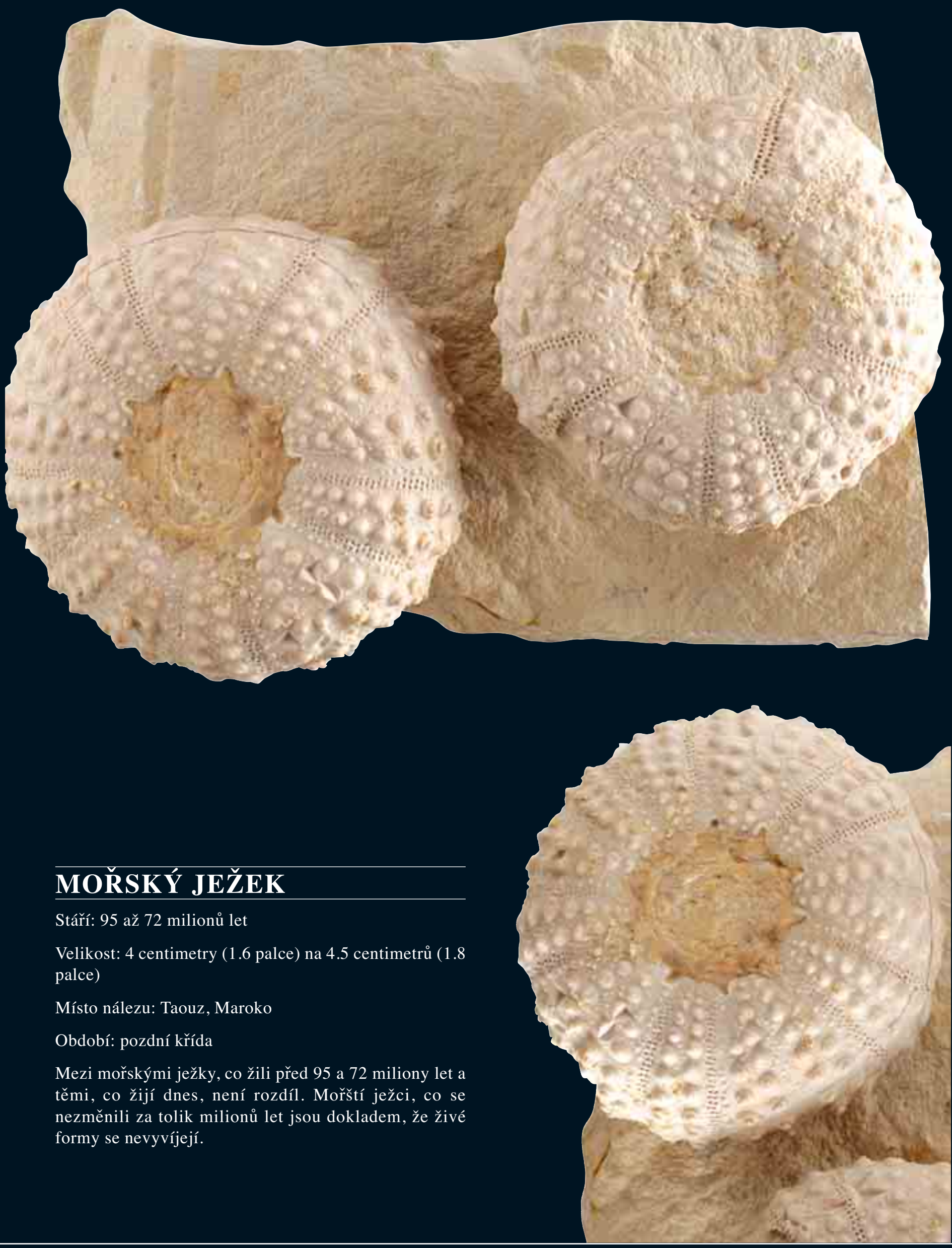

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 95 až 72 milionů let

Velikost: 4 centimetry (1.6 palce) na 4.5 centimetrů (1.8 palce)

Místo nálezu: Taouz, Maroko

Období: pozdní křída

Mezi mořskými ježky, co žili před 95 a 72 miliony let a těmi, co žijí dnes, není rozdíl. Mořští ježci, co se nezměnili za tolik milionů let jsou dokladem, že živé formy se nevyvíjejí.

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: provincie Taza, Maroko

Útvar: kontinentální ložiska pískovce

Období: Křída

Mořští ježci, ježovky, hvězdice, lilijice a mořské okurky, všechny tyto druhy náleží do kmene ostnokožců. Mořští ježci přežili kolem půl miliardy let a uštědřili znatelný zásah teorii evoluce. Jejich stavba se nezměnila po celé miliony let, což anuluje evoluční tvrzení, že se vyvinuli stádium po stádiu z jiných organismů.

HVĚZDICE

Stáří: 500 až 440 milionů let

Velikost: 8.6 centimetrů (3.4 palce)

Místo nálezu: Maroko

Útvar: pískovcový útvar Hefalla

Období: Ordovik

Tato zkamenělina hvězdice je stará kolem 500 milionů let—vzácný vzorek, jehož znaky byly velmi dobře zachovány. Charakteristických pět ramen hvězdice se dochovalo beze změny. Mezi hvězdicí starou půl miliardy let a dnešní hvězdicí nejde nalézt rozdíl. Tak jako stovky tisíců jiných zkamenělin, tato také ukazuje, že živé věci se nevyvinuly a že se u nich neobjevily žádné změny za stovky milionů let.

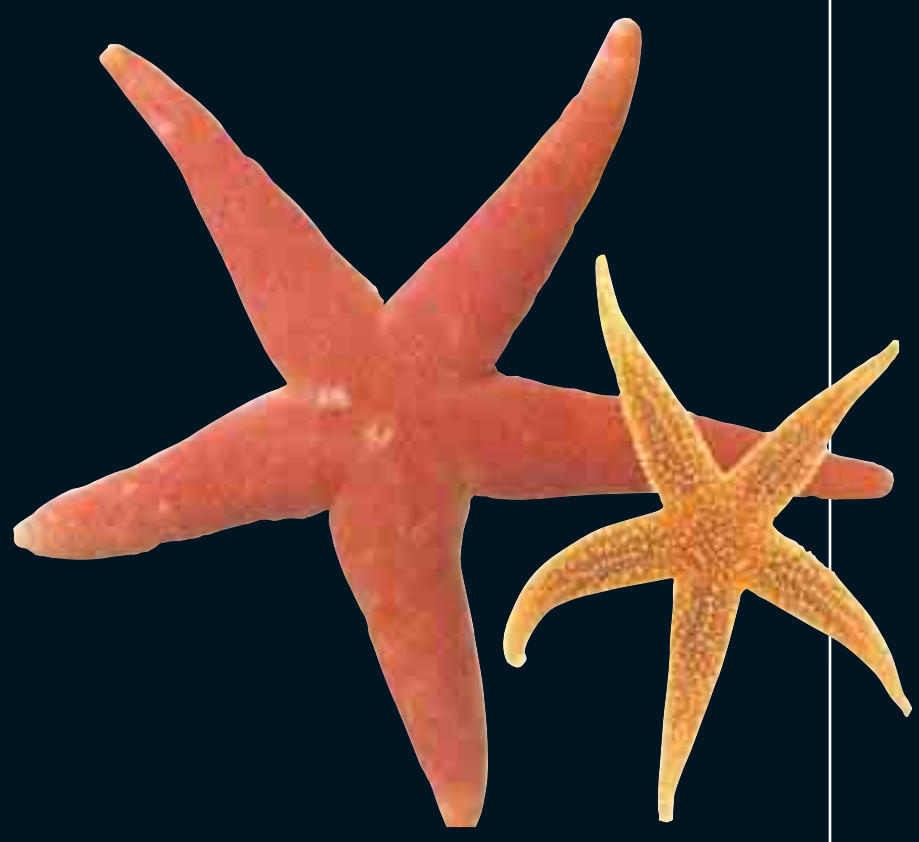

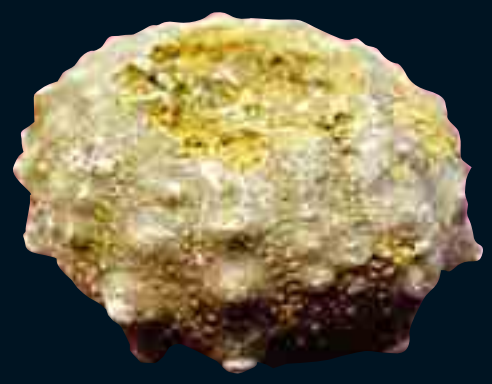

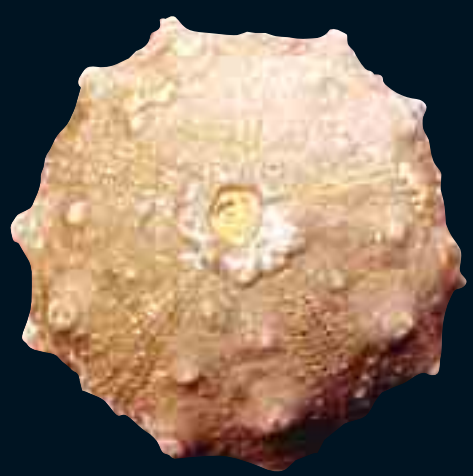

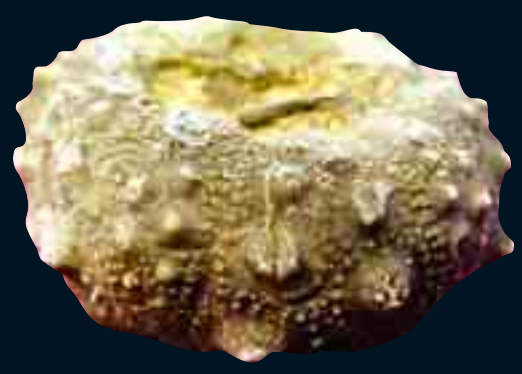

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 95 až 72 milionů let

Velikost: 2.5 centimetrů (1 palec)

Místo nálezu: Midlet, Maroko

Období: pozdní křída

Ježovky, které žily před 95 a 72 miliony lety jsou mezi miliony zkamenělin, které dokládají, že evoluce se nikdy nepřihodila. Tyto fosilie jsou přesně jako dnešní ježovky a jsou důkazem, že Bůh stvořil živé formy.

MOŘSKÝ JEŽEK

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: 3.8 centimetrů (1.5 palce)

Místo nálezu: Maroko

Útvar: Ložiska ježovek

Období: Křída

Tato fosilie mořského ježka, získaná z vrstvy ježovek v Maroku, spadá do doby před 146 a 65 miliony lety a je mezi nespočetnými důkazy stvoření. Neexistuje rozdíl mezi dnešními mořskými ježky a těmi, co žili před miliony let.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V LIBANONU

Geologická struktura Libanonu spadá do období křídy a jury (146 až 65 milionů let a 206 a 144 milionů let). Fosilie získané z Libanonu obvykle náleží do těchto období. Konkrétně většina libanonských pohoří sestává z usazených hornin, které jsou ideální pro uchovávání zkamenělin. Skalní vrstva přímo pod povrchem obsahuje velký počet ložisek korálů a hub a rovněž zkamenělé kostry jurských korýšů. Navíc odsud byly získány také mořské zkameněliny, jantar a fosilie rostlin.

Libanonská naleziště zkamenělin jsou jedněmi z nejdůležitějších zdrojů zkamenělin na světě. Hadžoula, Haqil a An-Nammura jsou zejména bohaté. Fosilie více než 250 rybích druhů byly objeveny v těchto ložiscích, z nich přes 150 bylo popsáno. Zkameněliny obratlovců nacházené v Libanonu obecně náleží do éry kenozoika (od před 65 miliony lety dodnes).

Všechny tyto zkameněliny ukazují, že živí tvorové se nikdy nezměnili v průběhu milionů let, jinými slovy nikdy neprodělali vývoj. Fosilní záznam odhaluje, že živé organismy, jež existovaly před stovkami milionů let, jsou totožné s dnešními exempláři a naprosto vyvracejí tvrzení činěná darwinisty. Tato vědecká zjištění demonstrují, že Bůh, nikoli evoluce, stvořil všechno živé.

Vykopávky prováděné v Haqilu, kde existují bohatá fosilní naleziště, opět ukazují, že tvrzení evoluční teorie jsou neopodstatněná.

146-65 milionů let starý garnát a zkamenělina ryby, odkryté v Libanonu

Aby nebyly zkameněliny poškozeny, skála, v níž jsou fosilie uzavřeny, musí být opatrně rozbita. Výše je vyobrazena oblast vykopávek v Haqilu a studie zde prováděné.

ŽRALOK

Stáří: 95 milionů let

Velikost: 180 milimetrů (7 palců); forma: 205 milimetrů (8 palců) na 135 milimetrů (5.3 palců)

Místo nálezu: Haqil, Libanon

Období: střední křída, střední cenoman

Hlavní detaily ploutví a chrupavčité kostry této zkameněliny malého žraloka byly zachovány—další důkaz, že živé formy neprocházely žádnou evolucí. Neexistuje rozdíl mezi dnešními žraloky a těmi, co žili před miliony let.

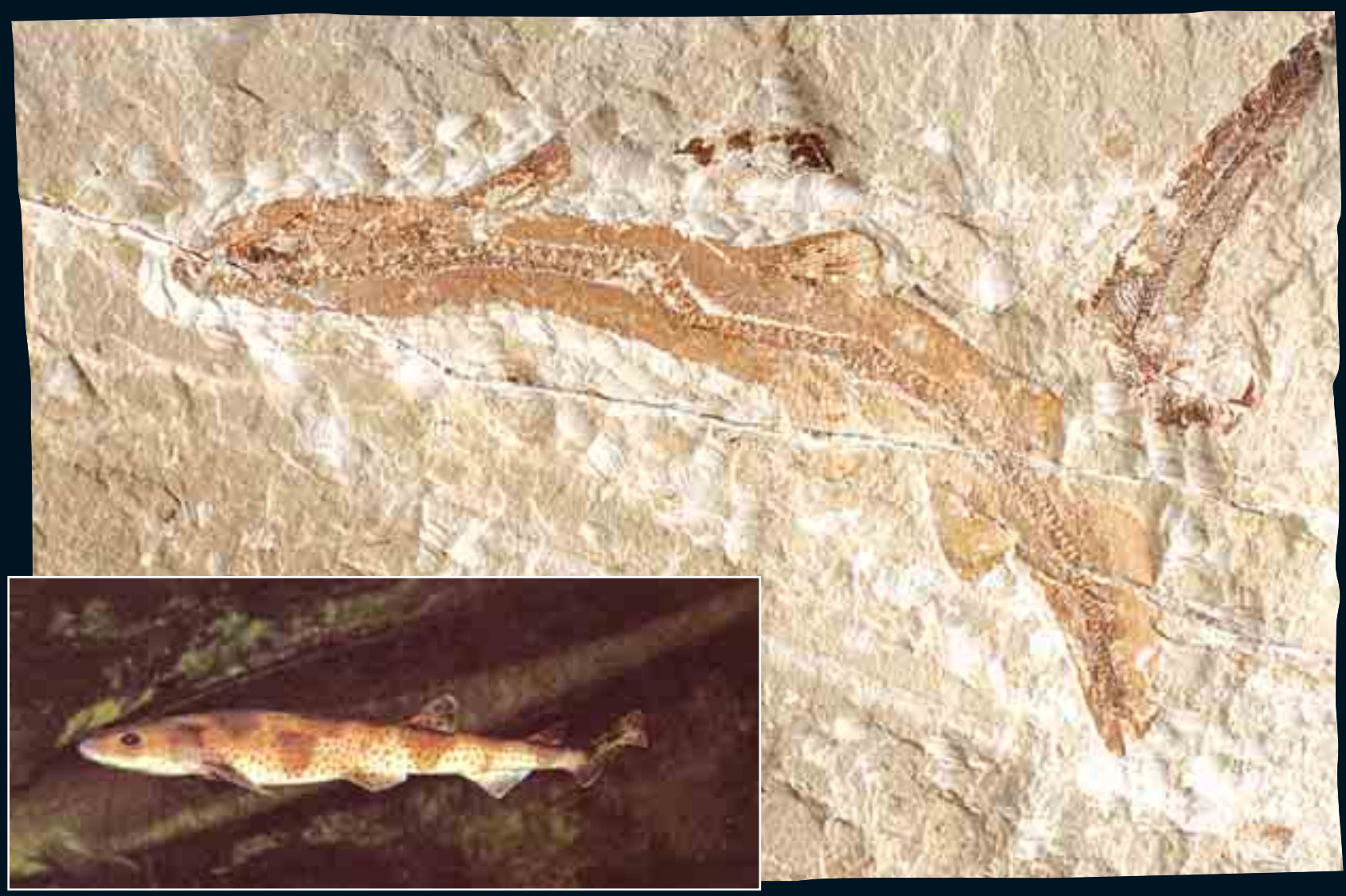

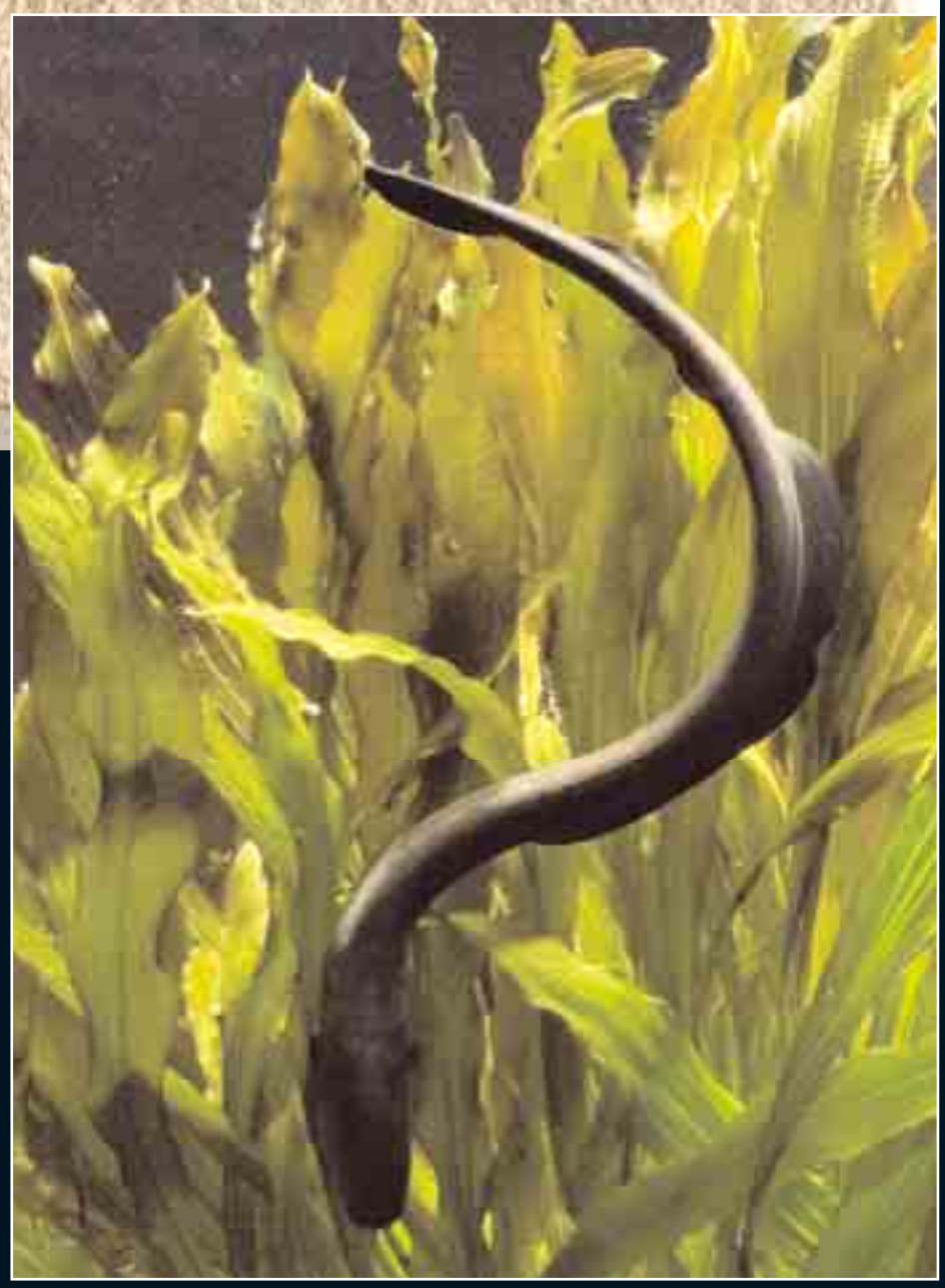

ÚHOŘ

Stáří: 95 milionů let

Velikost: 58 milimetrů (2.2 palce) (při natažení); forma: 56 milimetrů (2.2 palce) na 65 milimetrů (2.5 palce)

Místo nálezu: Haqil, Libanon

Období: střední křída, střední cenoman

Existuje přes 400 druhů úhořů z řádu holobřichých. To, že neprodělali žádné změny za miliony let opět zjevuje neplatnost evoluční teorie.

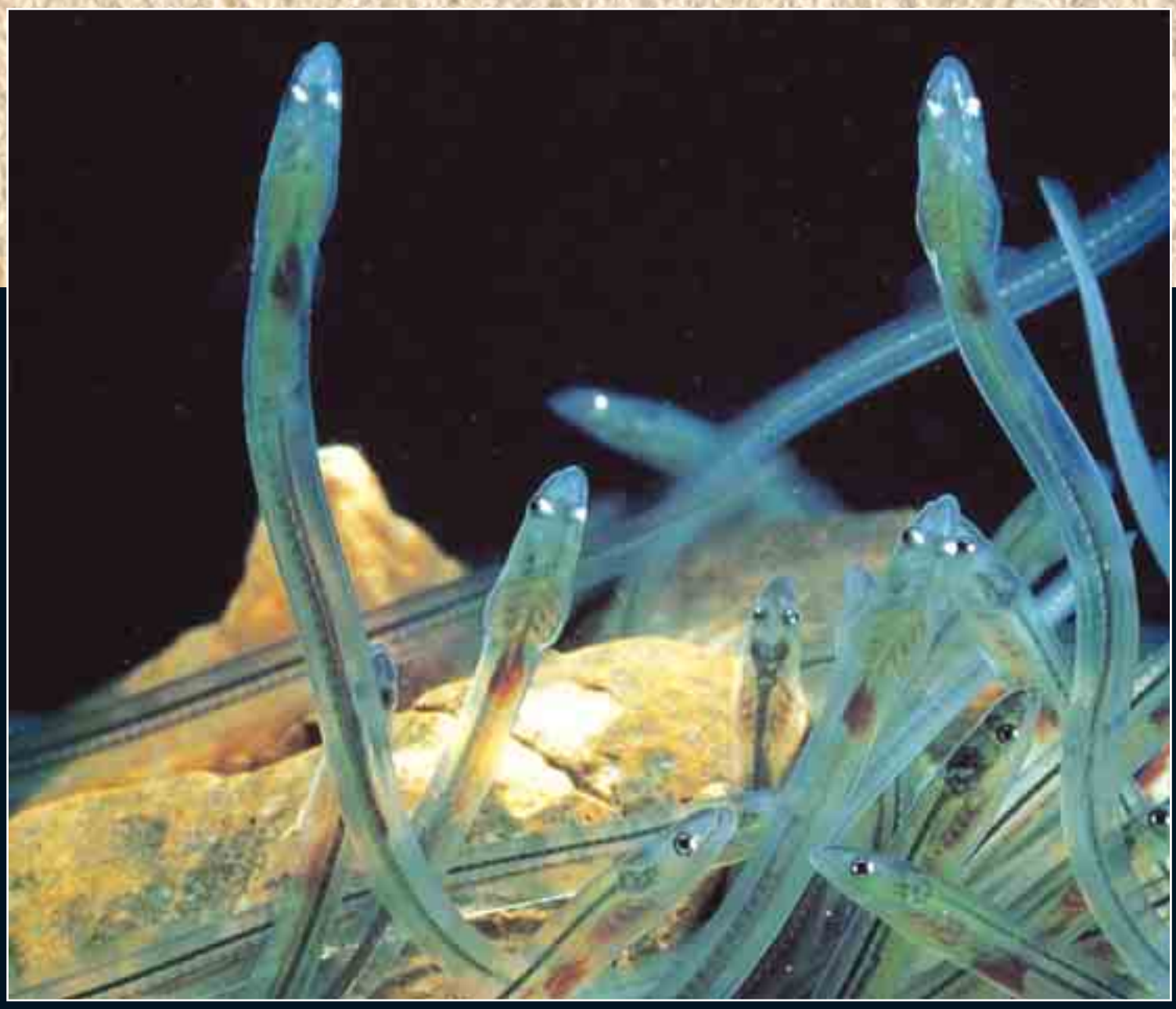

LÉTAJÍCÍ RYBA

Stáří: 95 milionů let

Velikost: 28 milimetrů (1.1 palce) napříč prsními ploutvemi, 47 milimetrů (1.8 palce) na délku; forma: 75 milimetrů (2.9 palce) na 70 milimetrů (2.7 palce)

Místo nálezu: Haqil, Libanon

Období: střední křída, střední cenoman

Tato fosilie létající ryby, která je shodná se současnými exempláři, prokazuje, že u živých forem neproběhl proces vývoje. Tito obratlovci přežili nezměněni po miliony let. To ničí tvrzení o "evoluci stádium po stádiu" která je základem darwinismu.

ŽRALOK VOUSKATÝ

Stáří: 95 milionů let

Místo nálezu: Haqil, Libanon

Období: Křída

Žralok vouskatý je druhem, který obvykle obývá subtropické vody. Jako jiné druhy, tito žraloci nikdy neprošli evolucí. Skutečnost, že neexistuje nejmenší odlišnost mezi žraloky vouskatými, co žili před 95 miliony let a těmi, co žijí dnes, je pro to jedním z nejvýznamějších důkazů.

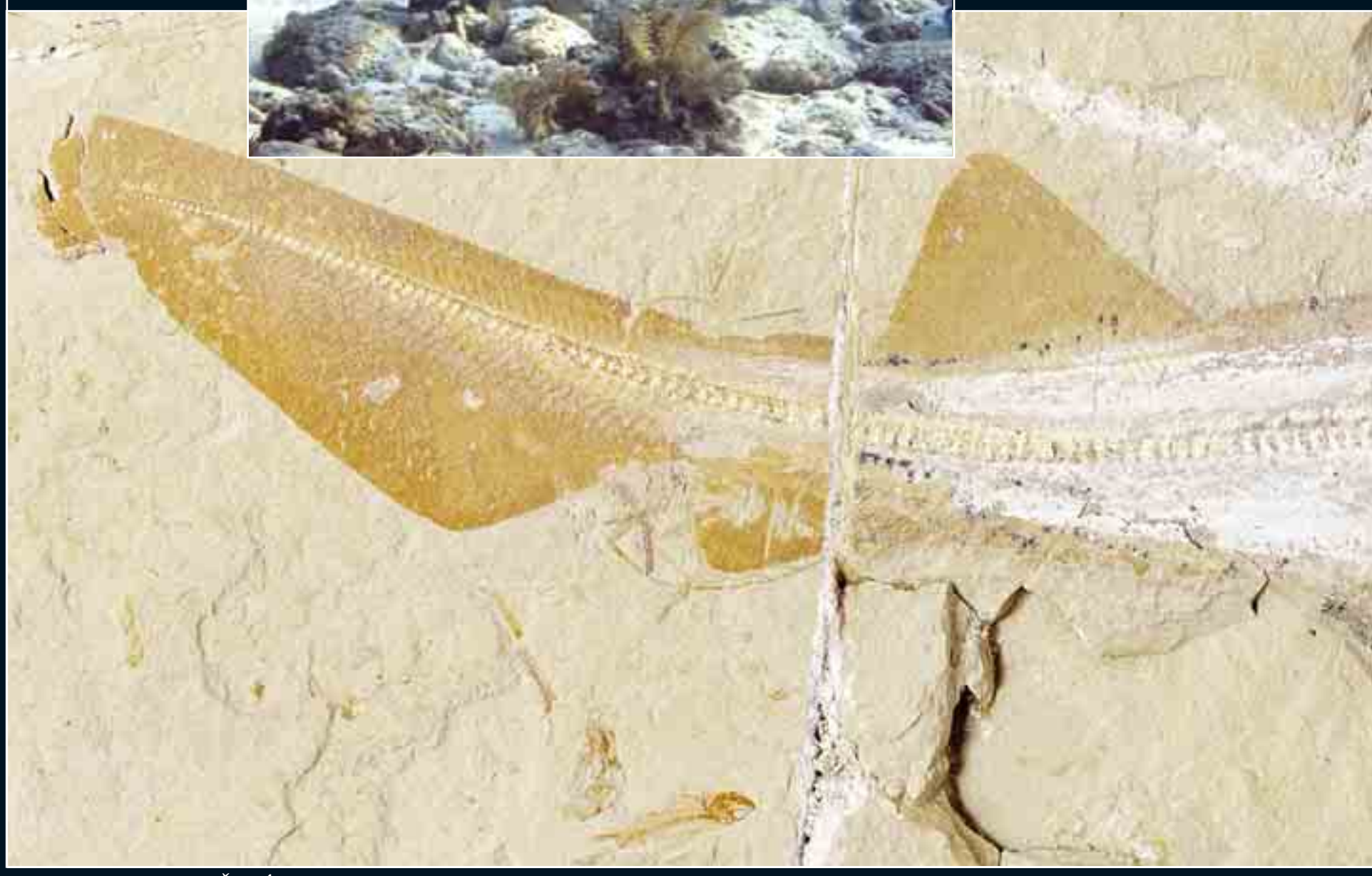

This fossil pair—negative and positive—is 95 million years old.

GARNÁT

Stáří: 127 až 89 milionů let

Velikost: Forma: 8.1 centimetrů (3.2 palce) na 10.9 centimetrů (4.3 palce)

Místo nálezu: Hadžoula, Libanon

Období: střední křída, cenoman

Tento vzorek ukazuje zkamenělého garnáta a dvě zkamenělé ryby. Rybí ploutve a kostní struktury byly dobře zachovány. Garnát patří do kmene členovců. Nejstarší známá zkamenělina je z jurského období (před 208 až 146 miliony let). Tyto fosilie ukazují, že garnáti se nezměnili za stovky milionů let a že neprocházeli žádnými postupnými stádii vývoje. Jinak řečeno, nevyvinuli se, nýbrž byli stvořeni.

LÉTAJÍCÍ RYBA

Stáří: 100 milionů let

Velikost: 26 milimetrů (1 palec) napříč prsními ploutvemi, 120 milimetrů (4.7 palce) na délku; forma: 180 milimetrů (7 palců) na 90 milimetrů (3.5 palce)

Místo nálezu: Haqil, Libanon

Období: střední křída, cenoman

Tato zkamenělina létající ryby byla nalezena v ložiscích vápence v Haqilu. Ryba byla dobře zachována, ukazujíc všechny své vnější charakteristiky. Tato ryba je 12 centimetrů (4.7 palce) dlouhá a její ploutve dosahují délky 26 milimetrů (1 palec). Nenajdeme odlišnost mezi současnou létající rybou a těmi, co žily před miliony let. Toto ukazuje, že tito tvorové se nevyvinuli, ale byli stvořeni.

LÉTAJÍCÍ RYBA

Stáří: 95 až 72 milionů let

Velikost: 2.5 centimetru (1 palec) na 4.5 centimetru (1.7 palce); forma: 6 centimetrů (2.4 palce) na 8 centimetrů (3.2 palce)

Místo nálezu: Hadžoula, Byblos, Libanon

Období: svrchní křída

Dalším důkazem, že živé organismy neprocházely postupným vývojem, je tato zkamenělina létající ryby zde prezentovaná. Tato žila před 95 a 72 miliony let a není rozdíl mezi ní a dnešními létajícími rybami. Tyto ryby mají prsní ploutve podobné křídlům a dlouhý ocas, který jim umožňuje plachtit po vodní hladině.

ÚHOŘ

Stáří: 95 až 72 milionů let

Velikost: 10.2 centimetrů (4 palce)

Místo nálezu: Haqil, Libanon

Období: svrchní křída

Zkamenělina úhoře pohromadě s další zkamenělou rybou. Úhoři se obvykle vyskytují v mělkých vodách a patří do řádu holobřichých. Někteří úhoři žijí v hloubce a to až 4000 metrů¬¬ (13123 stop) pod hladinou. Mohou být různé velikosti od 10 centimetrů (4 palců) po 3 metry (9.8 stop) a mohou vážit až 65 kilogramů (143.3 liber). Tento fosilizovaný úhoř je stejný jako úhoři žijící dnes. Neprodělali změny za 95 až 72 milionů let, což dokládá, že tvorové neprošli procesem vývoje.

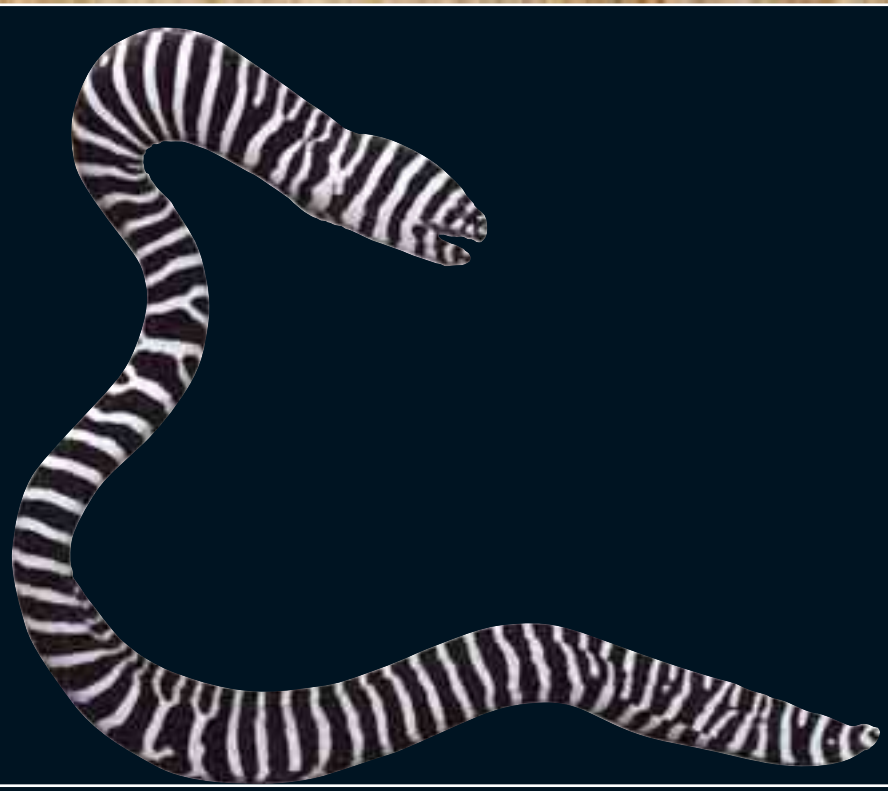

ÚHOŘ

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: 8 centimetrů (3.2 palce) na 15 centimetrů (6 palců)

Místo nálezu: Hadžoula, Libanon

Období: střední křída, cenoman

Tato zkamenělina úhoře měří 8 centimetrů (3.2 palce) na 15 centimetrů (6 palců). Hlava fosilie je velmi dobře zachovalá a podrobnosti těla lze rozlišit. Tito úhoři, kteří žili před miliony let se nijak neliší od úhořů žijících dnes. 146-65 milionů let starý úhoř na obrázku je toho důkazem.

Tento fosilní pár—negativ a pozitiv—je starý 75 milionů let.

ŽRALOK

Stáří: 75 milionů let

Místo nálezu: Byblos, Haqil, Libanon

Období: křída, cenoman

S fosiliemi žraloka se v horách Libanonu setkáváme často. Žralocí patří do kategorie chrupavčitých ryb. Kostra chrupavčitých ryb neobsahuje vápník, nýbrž je tvořena chrupavčitou tkání. Jejich jediné zásoby vápníku se nacházejí v zubech a někdy v páteři. Z toho důvodu častěji nacházíme zkameněliny žraločích zubů než zkameněliny jejich kostry.

Nejstarší zkamenělina žraloka zatím objevená je stará zhruba 400 milionů let. Tak jako je tomu u jiných živočichů, ani žraloci se za miliony let nezměnili. V rozporu s tvrzeními evolucionistů, žraloci se nevyvinuli po fázích z jiných druhů, leč vznikli najednou s kompletní stavbou. Nebo jinak, byli stvořeni.

LISTOROŽEC

Stáří: 98 milionů let

Místo nálezu: Libanon

Období: křída

Listorožec (čeleď: *Scyllaridae*) je pomalu se pohybující korýš, kolem 40-45 cm (15-18 palců) dlouhý. Listorožci žijící dnes mají shodné vlastnosti, jaké měli před miliony let. Neobjevila se u nich ani ta nejmenší změna přes zásah milionů let. 98 milionů let stará zkamenělina listorožce zde prezentovaná tento fakt podporuje.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ NA MADAGASKARU

Madagaskar, čtvrtý největší ostrov na světě, leží v Indickém oceánu na východ od Afrického pobřeží. Tato oblast obsahuje 5% ze světových rostlinných a živočišných druhů, z čehož 80% je výlučných pro Madagaskar. Východní břeh ostrova zahrnuje nízké příkré útesy. Tsaratanana na severu je horská oblast, přičemž některé hory jsou vulkanické povahy.

Geologický výzkum ukazuje, že před 165 miliony let byl Madagaskar součástí Afriky, ale později se od kontinentu odtrhl. Paleontologové provádějící vykopávky v tomto regionu odkryli velké množství zkamenělin ptáků, savců a mořských tvorů z epochy mezozoikum (před 248 až 65 miliony let).

Tak jako jiné fosilní objevy i ty získané na Madagaskaru odhalují velký rozpor mezi evoluční teorií a vlastním fosilním záznamem. Fosilie dokazují, že je nemožné vysvětlit původ života pojmy teorie evoluce. Druhy objevující se v geologické vrstvě naráz a zůstávající nezměněny v průběhu stovek milionů let demonstrují, že živé věci neprošly evolucí, nýbrž byly stvořeny.

Na Madagaskaru, kde jsou deštné lesy i pouště, jsou odkryty mnohé zkameněliny patřící do různých ér geologické historie. Tyto zkameněliny odhalují, že živé bytosti byly stejné po stovky milionů let.

Zkameněliny ježovky staré 172 až 168 milionů roků.

Tato loděnka, 114 milionů let stará, se neliší od těch, co žijí dnes.

COELACANTH

Stáří: 240 milionů let

Místo nálezu: Ambilobe, Madagaskar

Období: spodní trias

Coelacanth, 400 milionů let stará ryba představuje úder pro evoluční teorii. Tato ryba se nijak nezměnila za 400 milionů let. Skutečnost, že si zachovala své nejranější fyziologické struktury po tak dlouhou dobu—navzdory posunům kontinentů, klimatickým změnám a změnám v podmínkách prostředí—mate evolucionisty.

Coelacanth opět vyvrací teorii, že se živé organismy vyvinuly a že procházejí neustálým procesem vývoje.

Zkamenělina *coelacantha* je zde k vidění ve dvou dílech. U tohoto typu fosilie se zrcadlové stopy tvora objevují na dvou oddělených polovinách kamene.

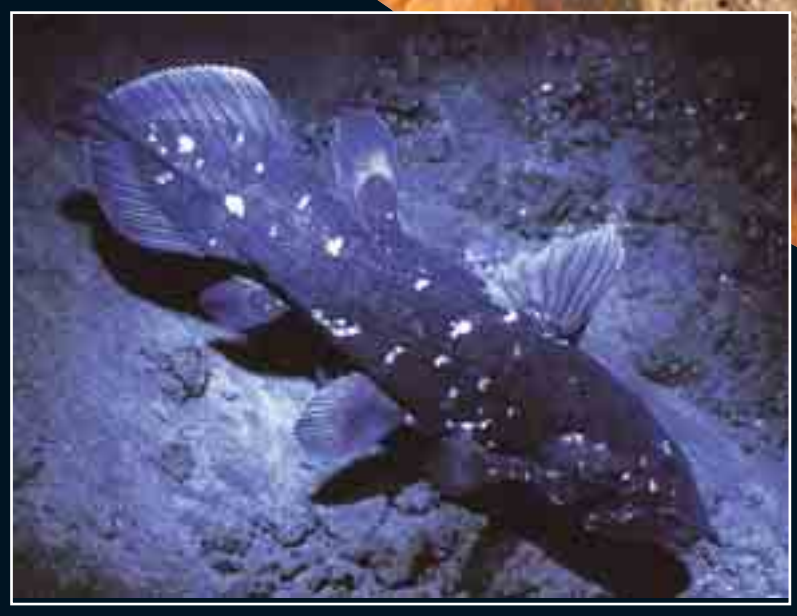

Coelacanth je velká ryba kolem 150 centimetrů (5 stop) na délku, jeho tělo je kryto silnými šupinami, které připomínají brnění. Patří do skupiny kostnatých ryb (*Osteichthyes*), a první vzorky zkamenělin byly objeveny ve vrstvě z období devonského. Do roku 1938 si mnozí evolucionisté představovali, že tato ryba používala své dva páry ploutví k chůzi po mořském dně a že se jednalo o přechodnou formu mezi mořskými a suchozemskými živočichy. Ku podpoře svého tvrzení evolucionisté poukazovali na kostěnou strukturu ploutví zřejmou na fosiliích *coelacantha*, které získali.

Jenže vývoj v roce 1938 naprosto vyvrátil tvrzení o přechodných druzích, když byl u břehů Jižní Afriky chycen živý *coelacanth*. Tento tvor byl považován za vyhynulého přinejmenším před 70 miliony let. Výzkum odhalil, že *coelacanth* se za 400 milionů let nezměnil.

ŠKEBLE

Stáří: 208 až 146 milionů let

Místo nálezu: povodí Madžunga, Madagaskar

Období: jura

Neexistuje rozdíl mezi ukazovanou škeblí, co žila před 208 a 146 miliony let, a škeblemi žijícími dnes. Toto je důkazem, že neprodělaly evoluci a že se nejedná o přechodnou formu.

LODĚNKA

Stáří: 114 milionů let

Velikost: 55 milimetrů

Místo nálezu: Madagaskar

Období: křída, alb

300 milionů let stará loděnka, 150 milionů let stará loděnka a loděnka žijící dnes jsou ve všech ohledech stejné. Vzorek zde ukazovaný je zkamenělina 114 milionů let staré loděnky, značící, že tato stvoření zůstala stejná po stovky milionů let.

LODĚNKA

Stáří: 113 až 97 milionů let

Velikost: 1.9 centimetrů (0.7 palce) v nejvyšším bodě oválu a 5.3 centimetrů (2.1 palce) napříč

Místo nálezu: Mahadžanga, Madagaskar

Období: křída, alb

Při pohledu na zkameněliny vidíme, že mezi tvory, co žili před stovkami milionů let a jejich žijícími protějšky neexistuje rozdíl. Jednou z takových forem života je loděnka, která neprodělala změnu od okamžiku, kdy vznikla. 113-97 milionů let stará fosilie zde prezentovaná to ilustruje.

JEŽOVKA

Stáří: 172 až 168 milionů let

Místo nálezu: Madagaskar

Období: jura, bajoc

Zde prezentovaná zkamenělina ježovky je stará 172 a 168 milionů let. Neexistuje rozdíl mezi ní a současnými ježovkami stejného druhu. Tato fosilie ukazuje, že tvorové se nevyvinuli, nýbrž byli stvořeni.

LODĚNKA

Stáří: 113 až 97 milionů let

Velikost: 6.6 centimetrů (2.6 palce) na špici oválu, na 5 centimetrů (2 palce) napříč

Místo nálezu: Mahadžanga, Madagaskar

Období: křída, alb

Skutečnost, že loděnka, která se vyskytovala před 113-97 miliony let a loděnka současná jsou totožné, ještě jednou ukazuje, že evoluční teorie je velký podvod.

LODĚNKA

Stáří: 114 milionů let

Velikost: 55 milimetrů (2.1 palce)

Místo nálezu: Madagaskar

Období: křída, alb

Loděnka tvrdě zasáhla evoluční teorii tím, že se za 300 milionů vůbec nezměnila. 114 milionů let stará loděnka zde prezentovaná je naprosto shodná s dnešními exempláři.

ŠKEBLE

Stáří: 208 až 146 milionů let

Místo nálezu: povodí Madžunga, Madagaskar

Období: jura

Mořští korýši si zachovávali ve fosilním záznamu stejné vlastnosti po stovky milionů let. Jedním příkladem je škeble s dvojitou ulitou. Ta zde ukazovaná existovala před 208 - 146 miliony roků; to představuje problém pro evoluční teorii, protože je stejná jako dnešní škeble.

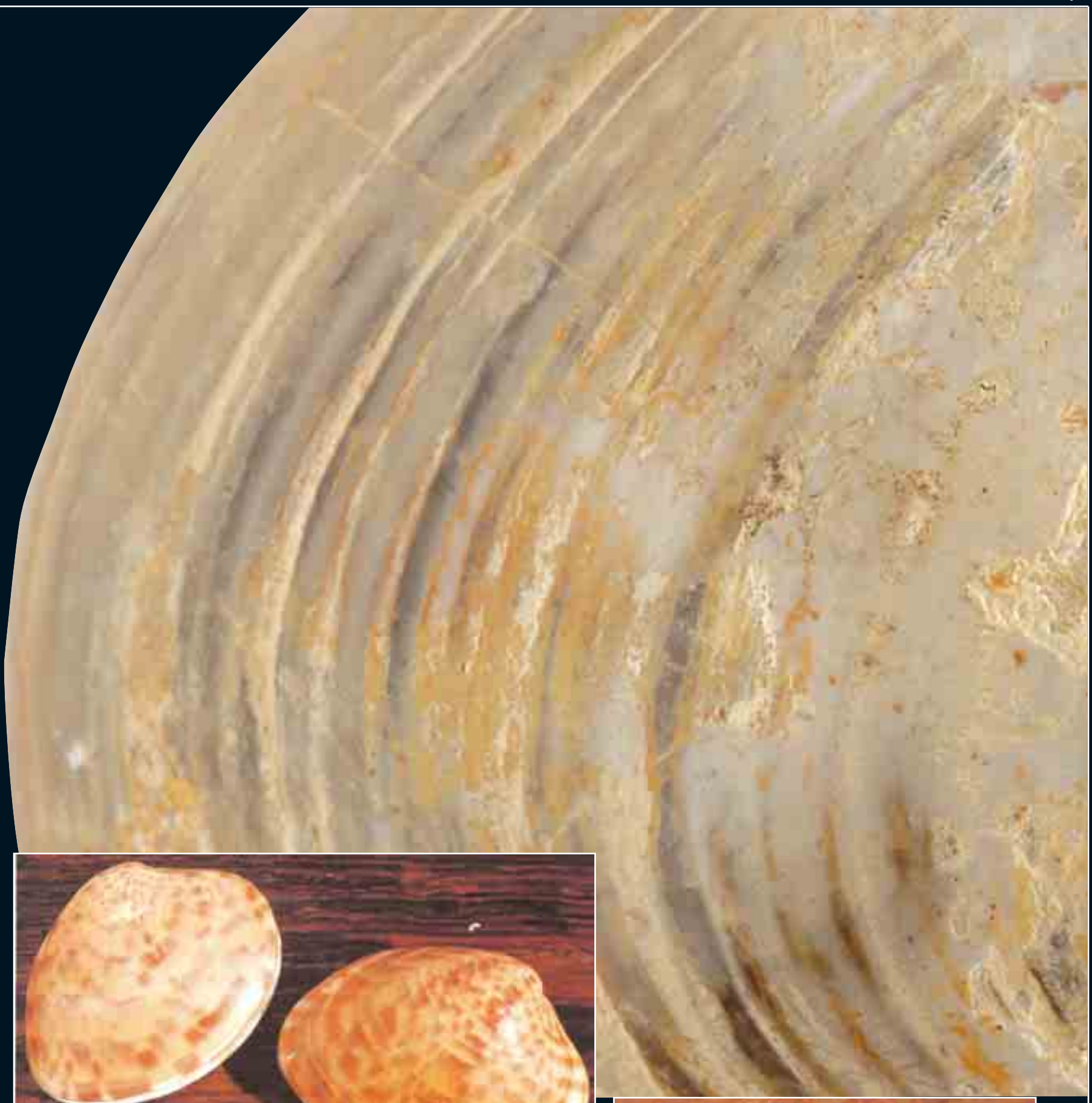

LODĚNKA

Stáří: 114 milionů let

Velikost: 70 milimetrů (6.7 palce)

Místo nálezu: Madagaskar

Období: křída, alb

Loděnka je bezobratlý živočich, který se běžně nachází v dnešních mořích. Tito tvorové odhalují neplatnost darwinismu. Neexistuje rozdíl mezi současnou loděnkou a tou, co žila před 114 miliony let.

LODĚNKA

Stáří: 114 milionů let

Velikost: 17 centimetrů (6.6 palce)

Místo nálezu: Madagaskar

Období: křída, alb

Loděnka přežila po 300 milionů let a zachovala si svou fyzickou stavbu po celou tuto dobu. Zkamenělina zde prezentovaná je 114 milionů let stará loděnka. Skutečnost, že tento tvor se nezměnil po stovky milionů let je živým důkazem, že evoluce se nikdy nepřihodila.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V ČÍNĚ, AUSTRÁLII A NA NOVÉM ZÉLANDU

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V ČÍNĚ

Rozmanité horské útvary zaujímají důležité místo v geologické historii Asie. Himáláje jsou nejmladším pohořím na světě a obrovský počet zkamenělin mořských bezobratlých objevených u paty Himáláje ukazuje, že tato vrstva byla kdysi pokryta vodou.

Nejdůležitější ložiska fosilií na asijském kontinentu leží v Číně. Ty v regionech západního Liaoningu, Yunnanu a Šandongu jsou v Číně nejbohatší. Velké množství zkamenělin druhů ptáků, savců, obojživelníků, plazů, ryb, hmyzu a rostlin bylo získáno v těchto oblastech. Opět každá zkamenělina dokazuje, že živé věci nikdy neprocházely jakýmkoli procesem vývoje a odhaluje zjevnou povahu Božího stvoření.

Speciální fauna (živočichové patřící do určité oblasti nebo období) byla identifikována v útvarech Yixian a Jiufotang v regionu Liaoning. Oba útvary obsahují zkameněliny převážně z období křídy (před 146 až 65 miliony let).

Fosilní vykopávky prováděné v Beipiao. Některé z kvetoucích rostlin nalezených v tomto regionu patří k nejstarším.

Vedle: jedna ze skalních vrstev v Liaoningu obsahuje zkameněliny.

Po výzkumu ve fosilní oblasti Liaoning bylo odkryto mnoho vzorků vyvracejících evoluci. Jedna ze skalních vrstev je vyobrazena.

Útvar Chengjiang v regionu Yunnan je mimořádně důležitý pro ukázání rozmanitosti života v kambriu (před 543 až 490 miliony let). V tomto útvaru se nachází mnoho fosilií druhů jako jsou chaluhy, sasanky, houby, trilobiti, jiní členovci podobní trilobitům, kroužkovci a jiné podoby červů—další zkameněliny, které smrtelně zasahují evoluční teorii. Ukazují, že živé organismy, které se objevily v kambriu, měly různé složité vlastnosti, blízce připomínající současné formy života a někdy měly dokonce ještě výsadnější, specifikovanější rysy. Toto podkopává tvrzení evolucionistů, že dnešní formy života se vyvinuly z údajně primitivních živých organismů.

Jedna z fosilních oblastí v Yunnanu

JEPICE

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 20 milimetrů (0.8 palce); forma: 118 milimetrů (4.6 palce) na 68 milimetrů (2.7 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Tato zkamenělá jepice na obrázku je ukázkou živé zkameněliny. Tento 125 milionů let starý exemplář shodný se současnými jepicemi zbavuje platnosti tvrzení evolucionistů.

SRPICE

Stáří: 125 milionů let

Velikost: křídla: 19 milimetrů (0.8 palce); forma: 75 milimetrů (3 palce) na 95 milimetrů (3.7 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Srpice je drobný hmyz o průměrné délce 50 milimetrů (2 palce). Kvůli orgánu na břiše, co připomíná žihadlo štíra se jí přezdívá "scorpion fly."

Zkamenělina na obrázku je 125 milionů let stará. Srpice z doby před 125 miliony let se nijak neodlišují od těch, co žijí dnes. Toto jasně ukazuje, že tak jako jiní živočichové, ani srpice se nevyvinuly.

TIPLICE

Stáří: 128 milionů let

Velikost: 12 milimetrů (0.5 palce); křídla 9 milimetrů (0.4 palce); forma: 72 milimetrů (2.8 palce) na 48 milimetrů (1.9 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Tiplice vypadající jako velký komár nebo moskyt, má stavbu velice odlišnou od pravých komárů. Jejím hlavním rysem jsou dlouhé končetiny, obvykle dvakrát tak dlouhé jako její tělo.

Jako další živočichové tiplice se objevují jako zkameněliny se stavbou shodnou s těmi žijícími. To, že mezi dnešními tiplicemi a těmi starými miliony let, se nevyskytuje žádný rozdíl, prokazuje, že živé organismy se nikdy nevyvíjely.

PĚNODĚJKA

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 23 milimetrů (0.9 palce); forma: 80 milimetrů (3.2 palce) na 80 milimetrů (3.2 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Larvy pěnodějky z čeledi *Cercopidae* jsou obaleny ochranným pěnovým sekretem.

Mezi současnými pěnodějkami a těmi, co žily před miliony let, není rozdíl. Navzdory milionům let, které uplynuly, zůstal tento hmyz stejný, ukazujíc, že živé organismy neprošly evolucí.

SVÍTILKA

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 17 milimetrů (0.7 palce); forma: 60 milimetrů (2.4 palce) na 46 milimetrů (1.8 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Dospělci tohoto hmyzu živícího se rostlinami jsou dvojího druhu. Jeden je létající, zatímco druhý nikoli. Stavba obou těchto druhů se nezměnila po miliony let. Všechny kompletní struktury a soustavy dnešního hmyzu měly i svítilky vyskytující se před miliony let. Během všech těchto milionů let zůstaly tyto vlastnosti naprosto stejné, což značí, že vývojový proces prosazovaný darwinisty se nikdy neuskutečnil.

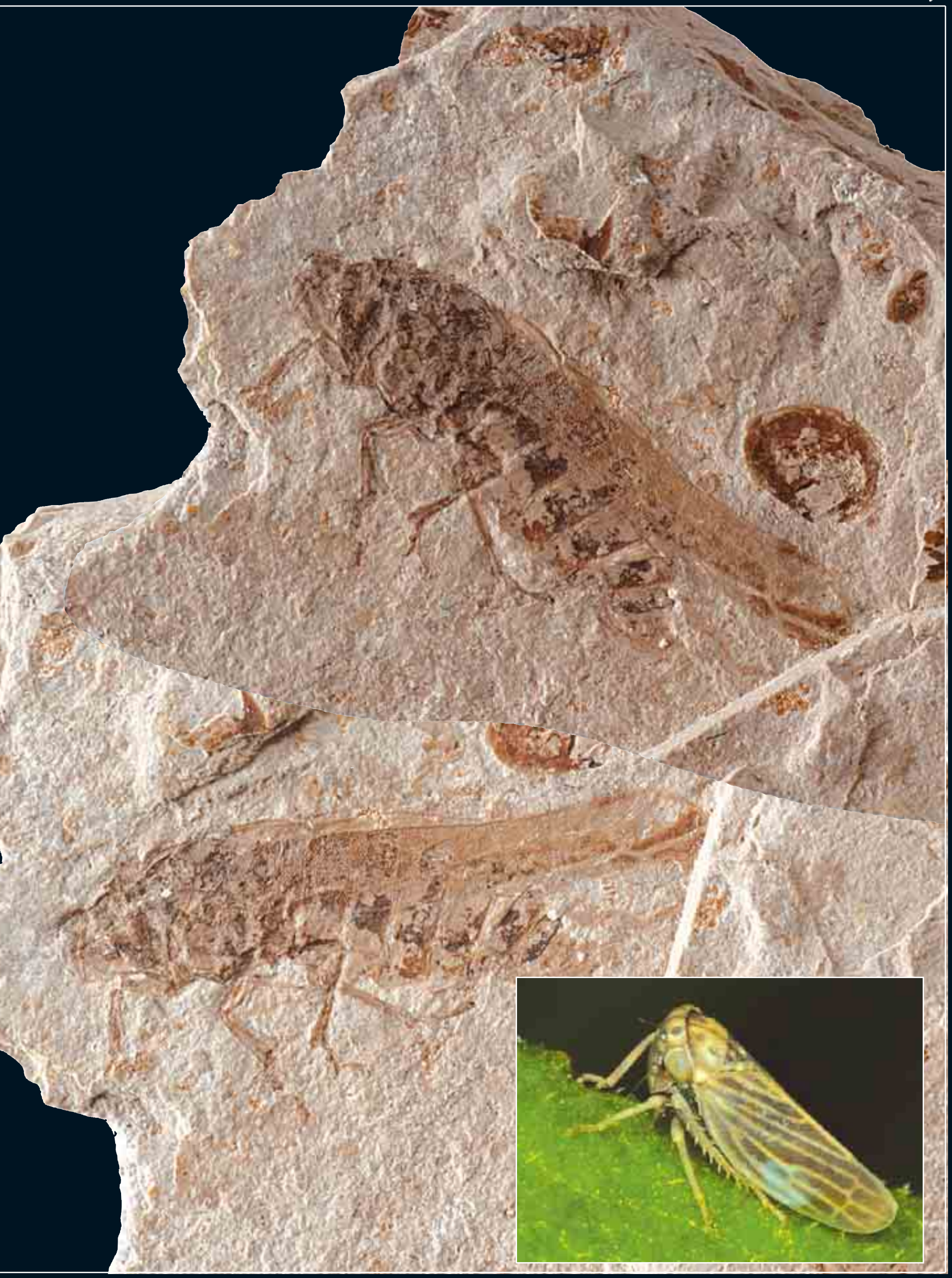

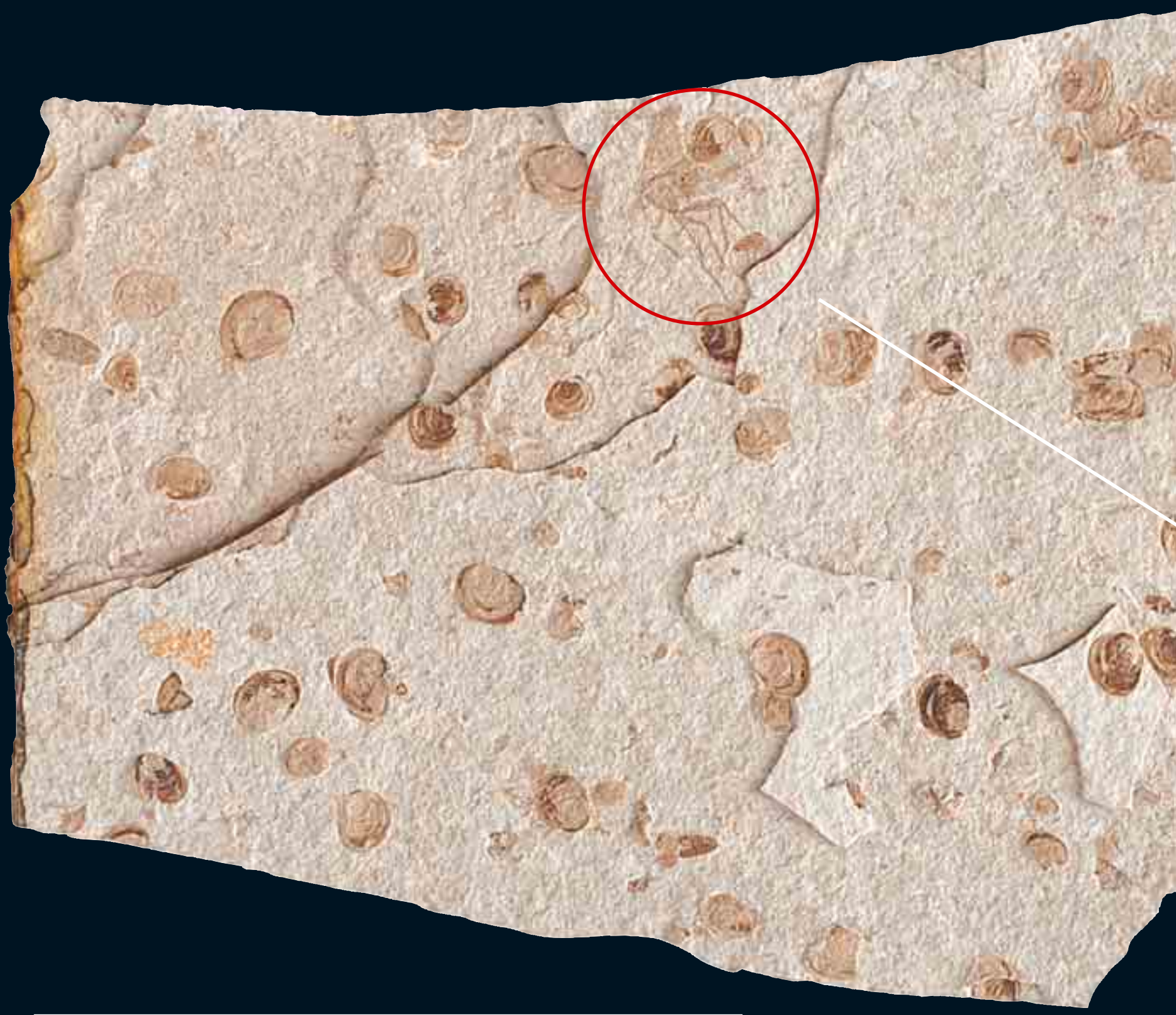

SMUTNICE

Stáří: 128 milionů let

Velikost: 8 milimetrů (0.3 palce) dlouhá s křídly 5 milimetrů (0.2 palce); forma: 77 milimetrů (3 palce) na 50 milimetrů (2 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Smutnice patří do čeledi *Sciaridae* a žijí hlavně na vlhkých místech; upřednostňují nižší části rostlin, které jsou blízko půdy.

Fosilizovaná smutnice na obrázku je 128 milionů let stará. Smutnice, co žily před miliony let, jsou jako ty dnešní. Fosilní záznam ukazuje, že smutnice byly pořád stejné a vyvrací tak tvrzení, že se vyvinuly z jiných tvorů.

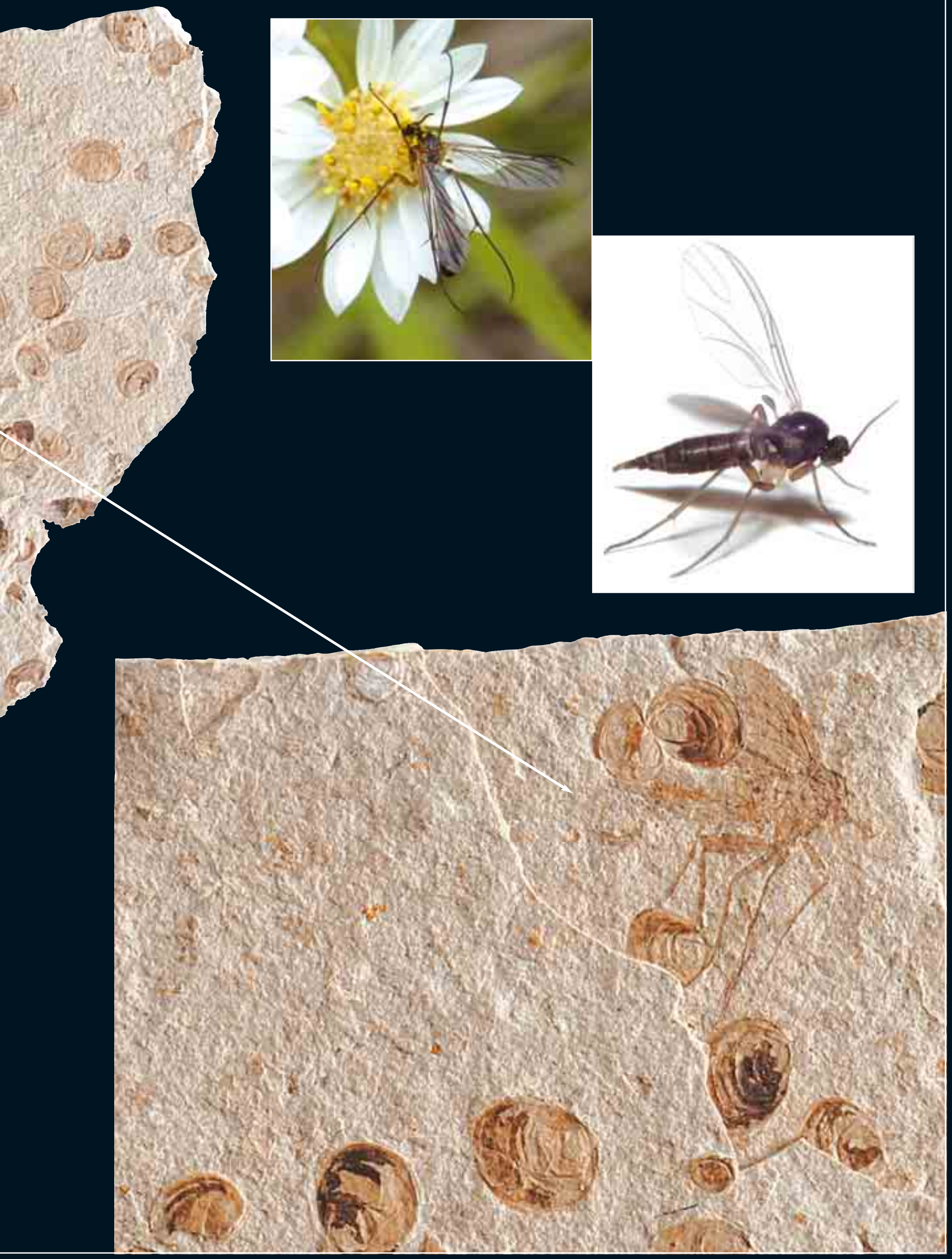

MLOK

Stáří: 125 milionů let

Velikost: mlok: 11 centimetrů (4.3 palce) na 6 centimetrů (2.4 palce) délky; forma: 29.6 centimetrů (11.7 palců)

Místo nálezu: Huludao City, provincie Liaoning

Útvar: Jiufotang

Období: spodní křída

Tento zkamenělý mlok odkrytý v Číně je nejstarším známým mlokem na světě. Následkem náhlého sopečného výbuchu bývají zkamenělé pozůstatky často velmi dobře zachovány pod vrstvou popela, tak dobře, že je dokonce možné rozeznat některé jejich měkké tkáně a poslední potravu, kterou pozřeli.

Tito zkamenělí mloci se nijak neodlišují od těch, co žijí v naší době. Obojživelníci, kteří vydrželi nezměnění po stovky milionů let, opět demonstrují, že evolucionisté se mýlí.

JESETER

Stáří: 144 až 127 milionů let

Velikost: 48 centimetrů (19 palců)

Místo nálezu: Sihetun, Beipiao, provincie Liaoning

Útvar: Jiulongsong z útvaru Chaomidianzi (skupina Jehol)

Zatím nikdo nenašel spojující článek, který by dokazoval takzvanou evoluci živých organismů. To platí i v případě "evoluce" ryb. Všechny rozmanité třídy ryb se objevují ve fosilním záznamu najednou a bez předchůdců. Existují stovky tisíc zkamenělin bezobratlých, stovky tisíc zkamenělin ryb, ale ani jedna zkamenělina "chybějícího článku". Jednou ukázkou, že ryby byly vždy rybami je tato 144-127 milionů let stará fosilie jesetera.

ŽELVA

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: Forma: 17.5 centimetrů (7 palců) na 21 centimetrů (8.3 palce)

Místo nálezu: Lingyuan, provincie Liaoning

Útvar: Yixian

Období: křída

Vědecká fakta odhalují, že živí tvorové se nevyvinuli, ovšem darwinisté to nadále ignorují. Tato 146-65 milionů let stará fosilie želvy na obrázku, která je shodná se želvami z dnešní doby, znovu zdůrazňuje, co se darwinisté zdráhají vidět: živé organismy se neměnily po miliony roků. Jinými slovy, nevyvíjely se.

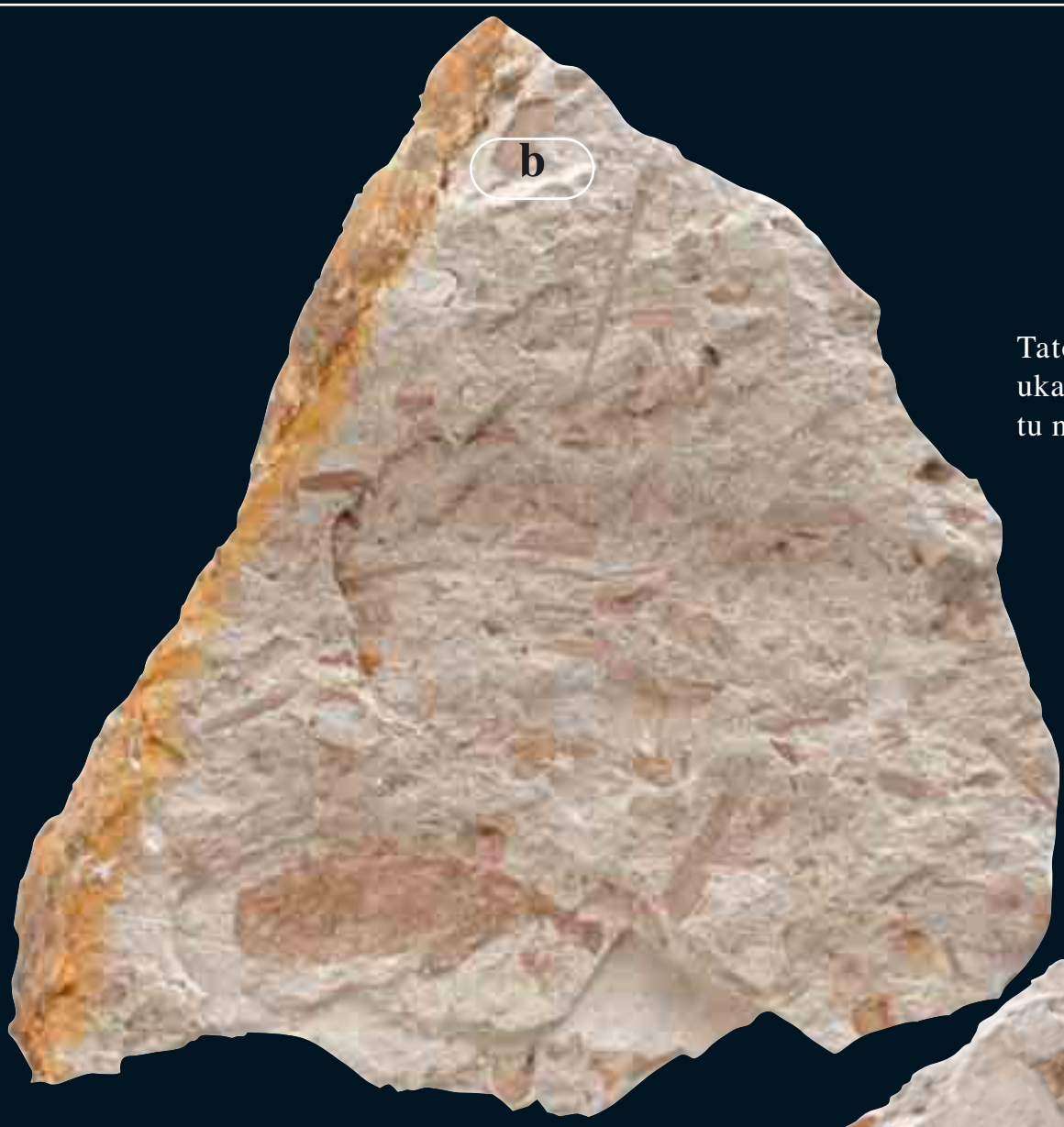

Tato zkamenělina má také dvě části, ukazující jak svou pozitivní stavbu tak tu negativní část.

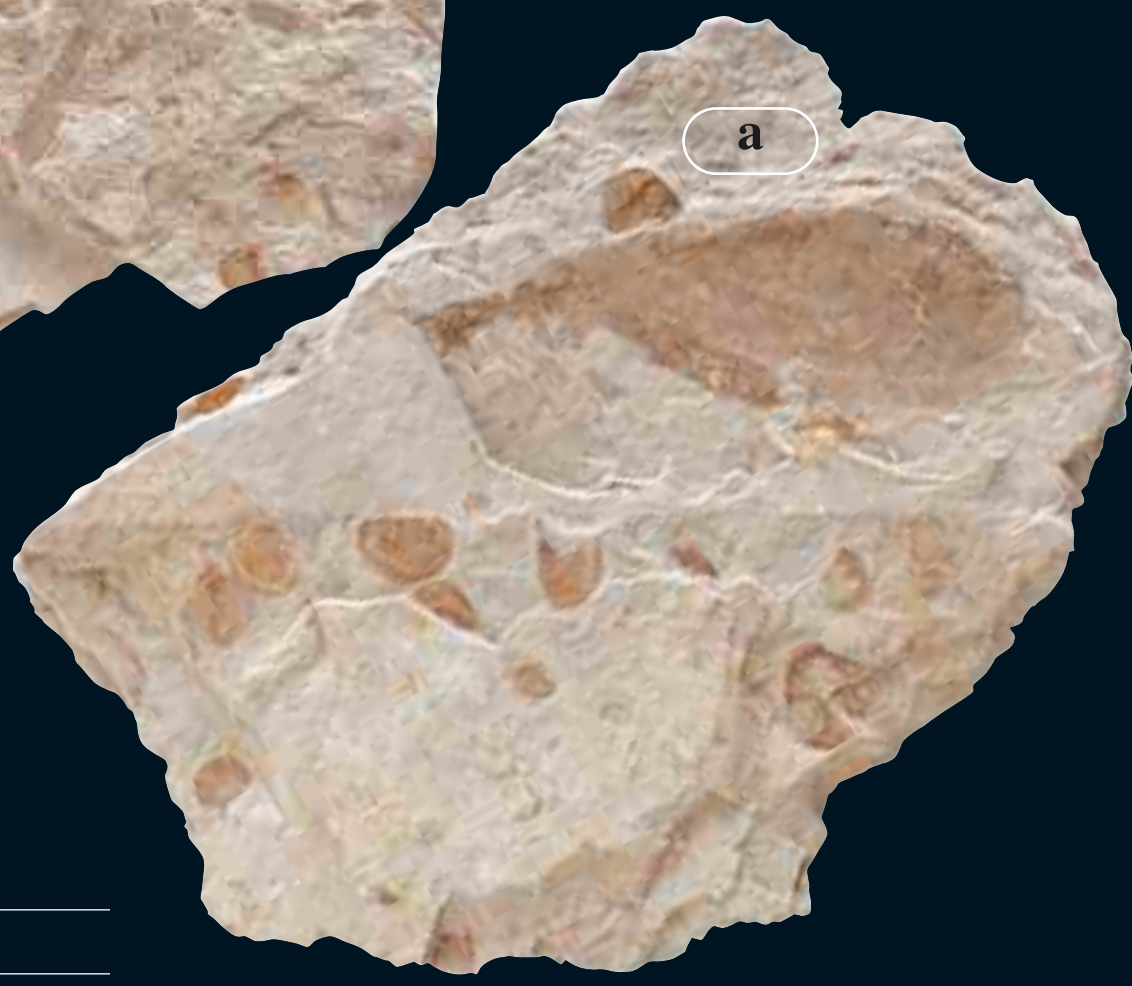

JEPICE

Stáří: 156 až 150 milionů let

Velikost: tělo: 3.3 centimetrů (1.3 palce); forma: 7.6 centimetrů (3 palce) na 10 centimetrů (4 palce)

Místo nálezu: Beipiao, provincie Liaoning

Období: svrchní jura

Tak jako jiný hmyz i jepice projevují stejné vlastnosti a soustavy, jaké měly v okamžiku svého prvního objevení. Fosilie odhalují, že jepice neprocházely přechodnými stádii. Jepice, co žily před 156 až 150 miliony let, jsou stejné, jako ty, co žijí dnes.

a

b

MLOK

Stáří: 208 až 65 milionů let

Velikost: 4.5 centimetrů (1.8 palce)

Místo nálezu: provincie Liaoning

Období: jura – křída

208-65 milionů let stará zkamenělina mloka na obrázku ukazuje, že mloci existovali beze změny po miliony roků. Tato zkamenělina, která se neodlišuje od dnešních mloků, je důkazem, že evoluční proces navrhovaný darwinisty nikdy neexistoval.

Tato fosilie se prezentuje jako pozitiv a negativ.

a

b

Tato zkamenělina pavouka stará 156 až 150 milionů let, sestává ze dvou polovin.

PAVOUK

Stáří: 156 až 150 milionů let

Velikost: 1.5 centimetrů (0.6 palce) (od nohy k noze), 0.7 centimetrů (0.28 palce) (tělo)

Místo nálezu: Beipiao, provincie Liaoning, Čína

Období: svrchní jura

Nejstarší známou fosilií pavouka je vodouch starý 425 milionů let. Fosilie na obrázku je stará 156 až 150 milionů let. Takové fosilie ukazují, že pavouci byli stejní po stovky milionů let. Darwinisté nemají souvislou a vědeckou odpověď na tato zjištění.

b

a

LANGUSTA

Stáří: 128 milionů let

Velikost: 1.) 109 milimetrů (4.3 palce) dlouhá; forma: 158 milimetrů (6.2 palce) na 165 milimetrů (6.5 palce),

2.) 109 milimetrů (4.3 palce) délky; forma: 180 milimetrů (7.1 palce) na 160 milimetrů (6.3 palce)

Místo nálezu: Lingyuan, provincie Liaoning

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Langusty jsou sladkovodní korýši připomínající humry. Po miliony let si zachovaly svou stavbu. Skutečnost, že langusta stará 128 milionů let a ty, co žijí dnes jsou stejné, to je situace, kterou darwinisté nedovedou vysvětlit. Fosilie odhalují pravdu, že živí tvorové jsou stvořeni Bohem.

a

b

VÁŽKA

Stáří: 156 až 150 milionů let

Velikost: rozpětí křídel: 11.4 centimetrů (4.5 palce); tělo: 7.6 centimetrů (3 palce); forma:16.5 centimetrů (6.5 palce) na 13.7 centimetrů (5.4 palce)

Místo nálezu: Beipiao, provincie Liaoning

Období: svrchní jura

Vedoucí výrobci vrtulníků analyzují stavbu křídel a letové mechanismy vážek při navrhování svých helikoptér. Vyspělý letový mechanismus vážky, který zajišťuje úsporné využití díky struktuře křídel, také existuje po 150 milionů let. Fosilie vážek staré stovky milionů let představují stejně nevysvětlitelnou situaci pro darwinisty a vyvracejí jejich tvrzení.

VLČÍ LEBKA

Stáří: 20 milionů let

Velikost: 25 centimetrů (10 palců)

Místo nálezu: Asie

Období: Miocén

Fosilie savců též vyvracejí evoluci. Tato zkamenělá lebka vlka na obrázku je stará 20 milionů let. Vlci si zachovali stejnou stavbu po 20 milionů let, což dokazuje, že evoluční teorie neplatí.

LIAONINGORNIS

Stáří: 140 milionů let

Velikost: forma: 16 centimetrů (6.3 palce) na 17 centimetrů (6.7 palce)

Místo nálezu: Sihetun Šangyuan, Beipiao, Liaoning, Čína

Útvar: Yixian

Období: svrchní jura, spodní křída

Rozmanité zkameněliny ptáků nalezené v Číně jsou mezi důkazy ukazujícími, že ptáci byli vždy ptáci a že se nevyvinuli z jiných tvorů. Darwinisté tvrdí, že ptáci se vyvinuli z plazů, jenže postrádají důkaz, který by toto tvrzení dokazoval. Všechny vzorky zkamenělin shromážděné za 150 let ukazují, že tvrzení evolucionistů jsou zcela nepodložená. 140 milionů let stará zkamenělina ptáka na fotografii opět tuto skutečnost dotvrzuje.

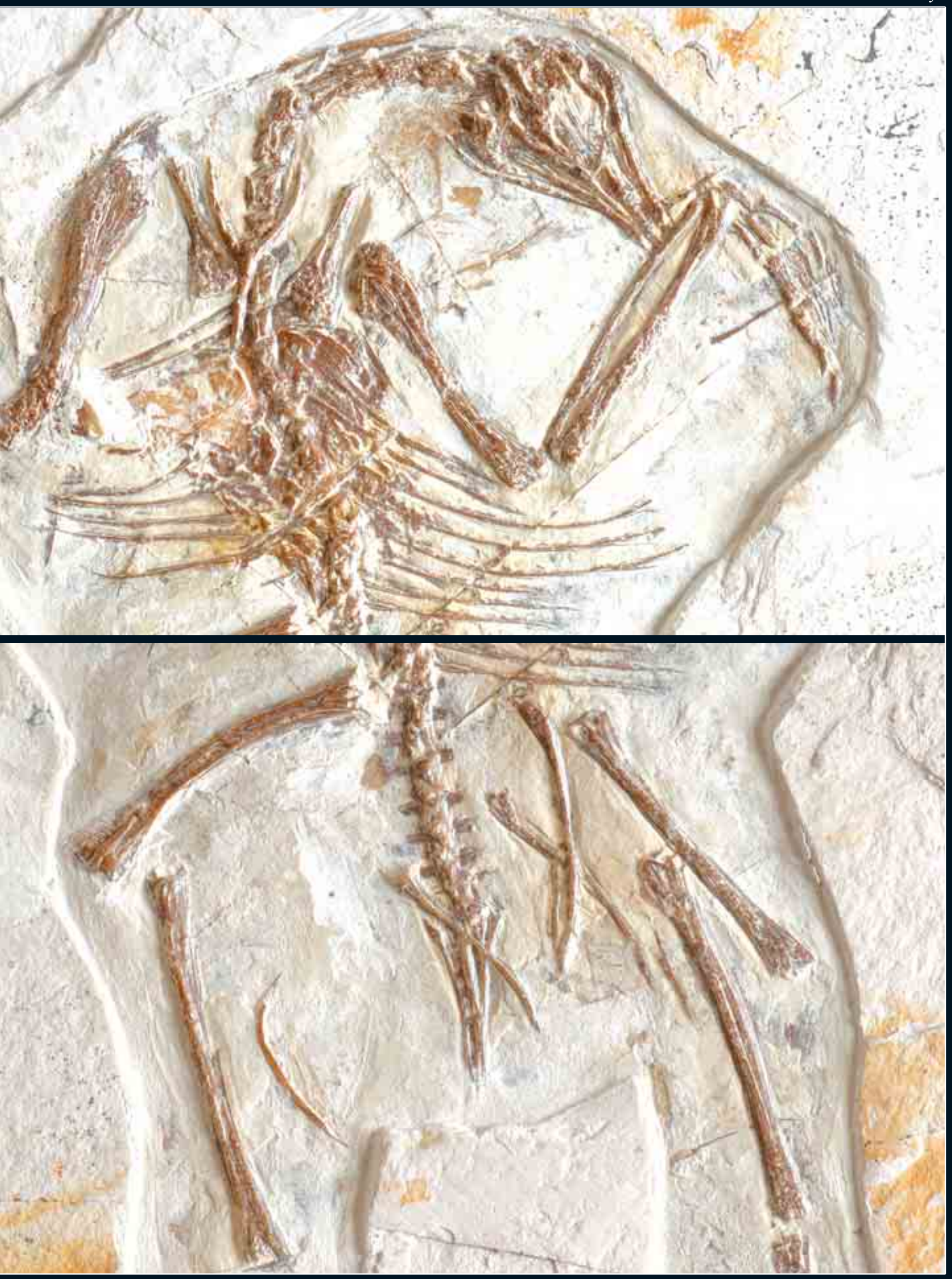

MLADÁ ŽELVA

Stáří: 120 milionů let

Velikost: 18 centimetrů (7 palců)

Místo nálezu: Sihetun, Šangyuan, Beipiao, provincie Liaoning

Útvar: Dolní Yixian

Období: spodní křída

"… původ tohoto velmi úspěšného řádu je nejasný pro nedostatek raných fosilií, třebaže želvy mají více a lepší zkamenělé zbytky než jiní obratlovci. … Přechod mezi želvami a cotylosaury, ... plazy z nichž [údajně] želvy vznikly zcela chybí." (*Encyclopaedia Britannica Online*, "Želva")

Fosilie želvy (120 milionů let) na obrázku dokazuje, že želvy se nevyvinuly z jiných tvorů, neprocházely přechodnými fázemi a byly stejné po miliony let.

JESETER

Stáří: 156 až 150 milionů let

Velikost: 22 centimetrů (8.5 palce)

Místo nálezu: Peipiao, provincie Liaoning

Útvar: Jiufotang

Období: svrchní jura

Jeseteři patří do třídy ryb majících v Evropě, Asii a Severní Americe 20 různých druhů. Většinu života tráví v moři a v určitých obdobích se shromažďují v řekách.

Neexistuje odlišnost mezi jesetery, co se vyskytovali před 156 až 150 miliony roků a těmi, co žijí dnes. Fosilní záznam ukazuje, že předkové ryb byli ryby, předkové ptáků byli ptáci a předkové lidských bytostí byli lidé. Jinými slovy, všechny živé bytosti se objevily se svými odlišnými a dokonalými strukturami. Všemohoucí Bůh je stvořil.

SVÍTILKA

Stáří: 156 až 150 milionů let

Místo nálezu: Beipiao, provincie Liaoning

Období: svrchní jura

Hmyz, jehož struktury se nezměnily za 150 milionů let, naprosto vyvrací takzvanou evoluci živých organismů od primitivních forem k vyspělým. Struktura, kterou vykazoval tento hmyz napadající rostliny před 150 miliony let, před 120 miliony let a dnes je shodná.

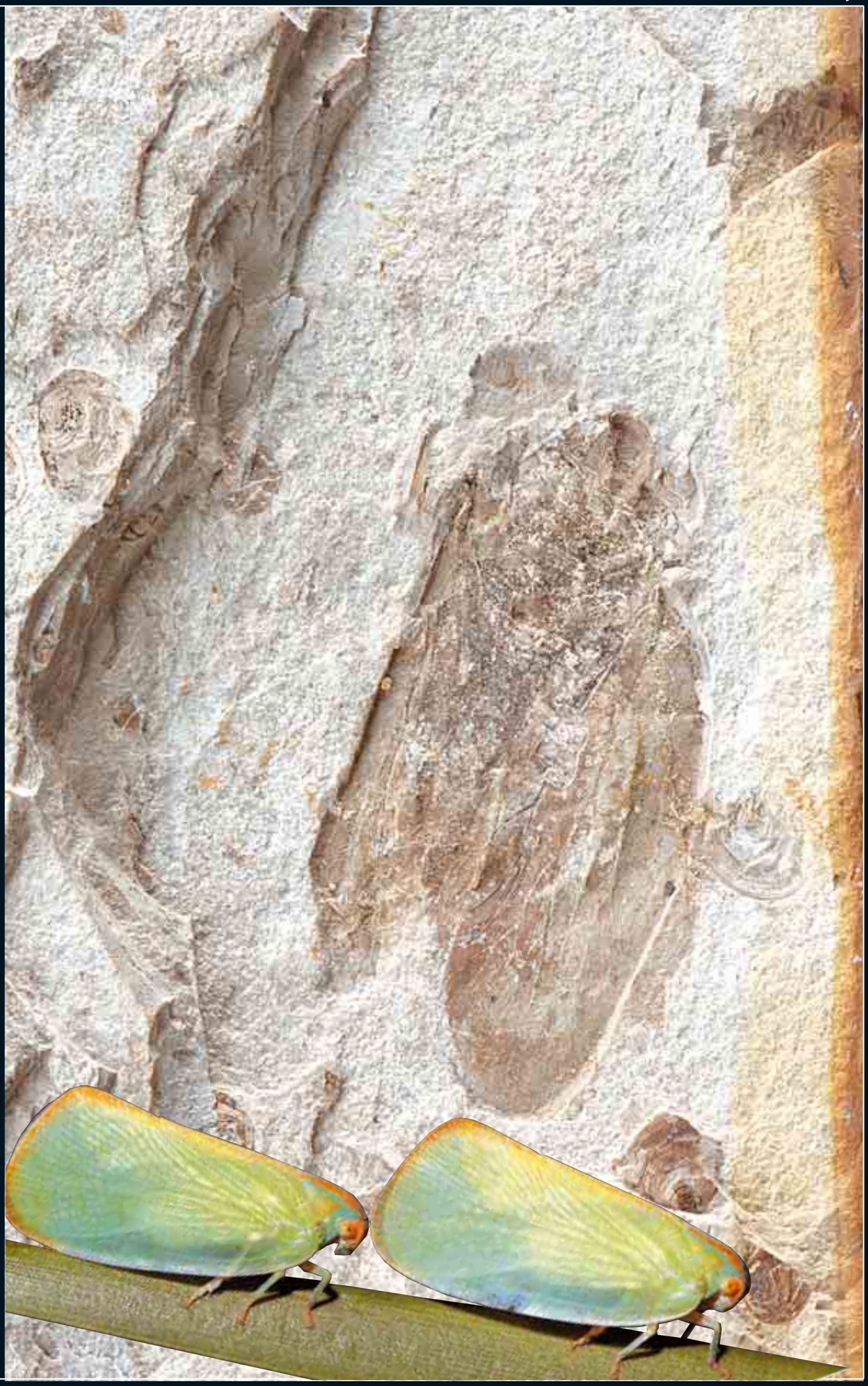

KROKODÝL

Stáří: 100 milionů let

Velikost: 76 centimetrů (30 palců)

Místo nálezu: Asie

Období: křída

Krokodýli za sebou zanechali mnoho zkamenělin. Jejich těla se vynořila náhle v bezvadné podobě (zkameněliny krokodýlů sahají do doby před 140 miliony let) a přežili do současnosti, aniž by prodělali nějakou změnu. Mezi 100 milionů let starým krokodýlem na obrázku a jeho současníky neexistuje žádný rozdíl, což tento fakt znovu zdůrazňuje.

JESETER

Stáří: 130 milionů let

Velikost: 11.6 centimetrů (4.6 palce)

Místo nálezu: provincie Liaoning

Období: křída

Jeseteři žijící před 130 miliony let mají tytéž vlastnosti jako jeseteři, co žili před 146 miliony let nebo před 120 miliony let anebo ti, co žijí dnes. Navzdory plynutí milionů let neprošli jeseteři žádnými přechodnými stádii a tak popírají tvrzení evolucionistů.

a

b

Tento pár zkamenělin je starý 54 až 37 milionů let.

PYSKOUN

Stáří: 54 až 37 milionů let

Velikost: 10 centimetrů (4 in)

Místo nálezu: Hubei, Čína

Období: Eocén

Toto je ryba, jež dosud žije podél břehů severního Atlantiku. Tak jako jiní živočichové, ani ryby se neměnily po miliony roků—jinak řečeno, nevyvíjely se. Pyskoun starý 54-37 milionů let se nijak neliší od těch, co žijí v naší době.

b

ŽELVA

Stáří: 150 milionů let

Místo nálezu: Čína

Období: jura

Pokud si živá bytost zachová stejnou stavbu, jakou měla před 150 miliony let, tak toto značí, že stanovisko darwinistů, že živé organismy se postupně vyvinuly za dlouhá časová období je nevědecká. Želvy, co zůstaly nezměněny po stovky milionů let, se nevyvinuly, nýbrž byly stvořeny.

LEBKA HYENY

Stáří: 10 až 5 milionů let

Velikost: 20 centimetrů (8 palců)

Místo nálezu: provincie Gansu, Čína

Období: svrchní miocén

Zahrnuty v dnešní čeleď hyenovitých, existují čtyři různé druhy hyen. Tato zvířata žijí v klanech o přibližně 80 členech.

Zkamenělá lebka hyeny na obrázku je 10 - 5 milionů let stará a ukazuje, že po miliony let se hyeny nezměnily.

JESETER

Stáří: 146 až 65 milionů let

Velikost: 20 centimetrů (7.7 palce); forma: 23 centimetrů (9 palců) na 29 centimetrů (11.5 palce)

Místo nálezu: Sihetun, Beipiao, provincie Liaoning

Útvar: Jiulongsong, útvar Chaomidianzi (skupina Jehol)

Období: křída

Fosilie ukazují, že jako ostatní třídy živočichů, i ryby se objevily naráz se všemi svými strukturami a s dokonalou anatomií. Příkladem je tato 146-65 milionů let stará zkamenělina jesetera, která se neliší od jeseterů žijících dnes.

ŠVÁB

Stáří: 125 milionů let

Velikost: 26 milimetrů (1 palec); forma: 85 milimetrů (3.3 palce) na 77 milimetrů (3 palce)

Místo nálezu: Chao Yang, provincie Liaoning

Útvar: Yixian

Období: spodní křída

Hmyz jsou členovci ze třídy *Insecta*. Nejstarší zkameněliny hmyzu patří do období devonu (před 417 až 354 miliony let). Avšak během pozdějšího karbonského období (před 354 až 290 miliony let) se naráz objevily rozmanité druhy hmyzu. Například se náhle objevil šváb, úplný, se stejnými strukturami, které má dodnes. Betty Faber z Amerického muzea přírodní historie říká, že 350 milionů let staré zkameněliny švába jsou totožné s těmi dnešními. (M. Kusinitz, *Svět vědy*, 4.února 1983, str. 1.)

125 milionů let stará fosilie na obrázku je důkazem, že šváb se nevyvíjel po stovky milionů let.

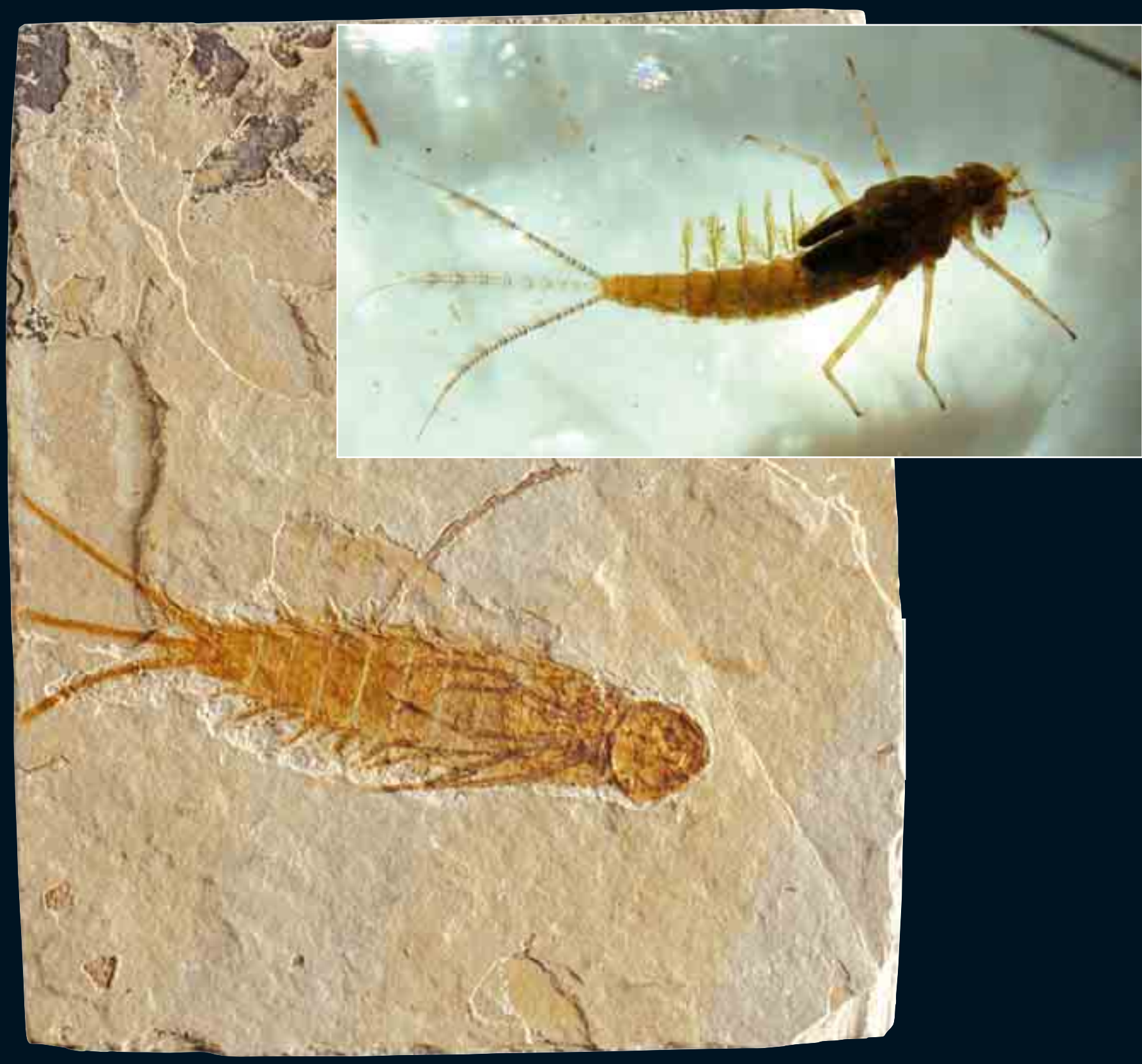

JEPICE LARVA

Stáří: 156 až 150 milionů let

Útvar: Yixian

Místo nálezu: provincie Liaoning

Období: pozdní jura

Jako krátkodobí dospělci žijí jepice jen několik dní a některé dokonce pouze několik hodin. Vyobrazená fosilie patří larvě jepice. Dnešní jepice a ty, co žily před 156 až 150 miliony let se vůbec neodlišují.

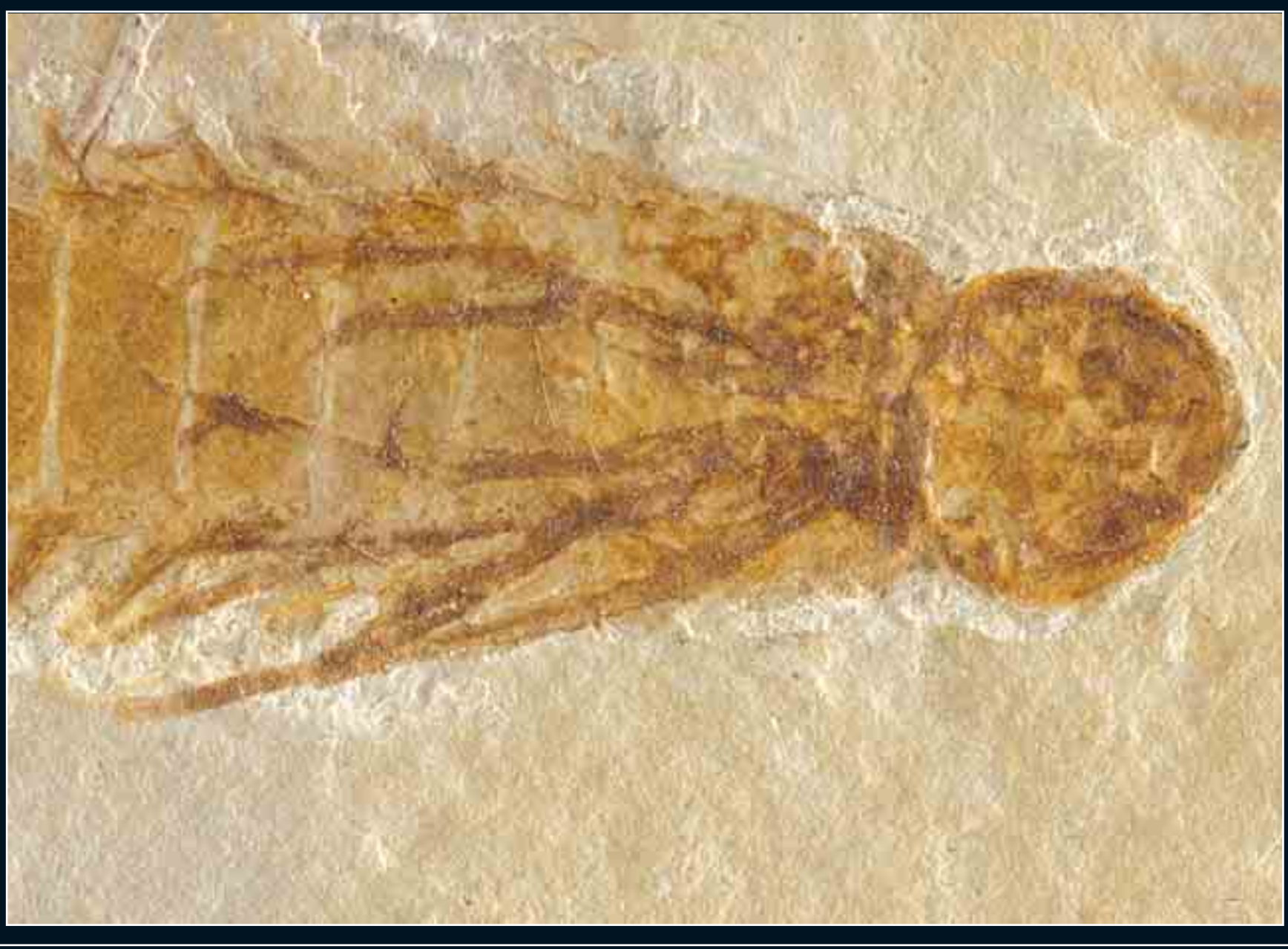

LEBKA TYGRA

Stáří: 20 milionů let

Velikost: 29 centimetrů (11.5 palce)

Místo nálezu: Asie

Období: Miocén

Tygr je savec z čeledi kočkovitých. 80 procent tygřích druhů žije na poloostrově Přední Indie.

Zkamenělá tygří lebka na obrázku je stará 20 milionů let a projevuje stejné znaky jako tygři žijící dnes. Po miliony let zůstala jejich kostní struktura stejná, což vyvrací evoluční teorii.

LEBKA NOSOROŽCE

Stáří: 20 milionů let

Velikost: 51 centimetrů (20 palců)

Místo nálezu: Asie

Období: Miocén

Nosorožci z čeledi *Rhinocerotidae* se obvykle vyskytují v Africe a v Asii, ale nezměnili se po miliony let. 20 milionů let stará lebka nosorožce na obrázku ukazuje, že nosorožci vydrželi stejní po miliony let.

JEPICE LARVA

Stáří: 156 až 150 milionů let

Útvar: Yixian

Místo nálezu: provincie Liaoning

Období: pozdní jura

Larvy jepice vyskytující se dnes a ty, co jsou 156 až 150 milionů let staré, jsou shodné, což ukazuje, že evoluční teorie je scénář nezaložený na vědě.

VZORKY ZKAMENĚLIN NALEZENÉ NA NOVÉM ZÉLANDU

Převážná většina zkamenělin z Nového Zélandu náleží mořským formám života. Velké množství výjimečně dobře zachovaných exemplářů patří rozmanitým mořským kmenům. Fosilie z období křídy se vyskytují často vedle ostatních —třebaže vzácnějších— z kambria, ordoviku a permu. Dodatečně ke zkamenělinám živočichů byly vykopány také různé zkameněliny rostlin z jurského období, sahající beze změny až do současnosti.

Rozmanitost novozélandských fosilií odhaluje přesně totéž, co odhalují další fosilní záznamy. Nebyly objeveny vůbec žádné zkameněliny, které by mohly podporovat teorii evoluce. Všechny objevy ukazují, že živé organismy vznikly náhle, se všemi svými strukturami úplnými. Jinými slovy byly stvořeny a zůstaly nezměněny po stovky milionů let. Nikdy se nevyvíjely.

Rozmanité druhy mechu rostoucí u termálních pramenů Rotorua na Novém Zélandu se nezměnily téměř od počátku historie Země.

Vyobrazena je novozélanská břidlice omletá ledovci. Břidlice jsou přeměněné horniny tvořené v hlubinách Země při srážkách kontinentů.

VZORKY ZKAMENĚLIN OBJEVENÉ V AUSTRÁLII

V Austrálii existuje velký počet fosilních polí, z nichž některá byla uznána OSN za historická zachovalá místa.

Odhaduje se, že Austrálie a Antarktida se oddělily od obřího kontinentu Gondwana asi před 40 až 30 miliony let. Klimatické změny, které se potom po dlouhá období odehrávaly patří mezi události, jež vedly k takovému množství a rozmanitosti zkamenělin v Austrálii. Četné zkameněliny získané z polí ostrovní země jsou důležité pro naše porozumění rozmanitosti druhů. Riversleigh, Bluff Downs, Murgon, Lightning Ridge a Naracoorte, to jsou nejznámější fosilní ložiska.

Široký rozsah a velké množství dobře zachovalých živočichů z období kenozoika (před 65 miliony let po současnost), od drobných žabek po klokany, bylo z těchto polí získáno. Navíc k těmto, co poskytují důležitou informaci o historii obratlovců, byly objeveny zkameněliny mořského života sahající do éry paleozoika (před 543 - 251 miliony let).

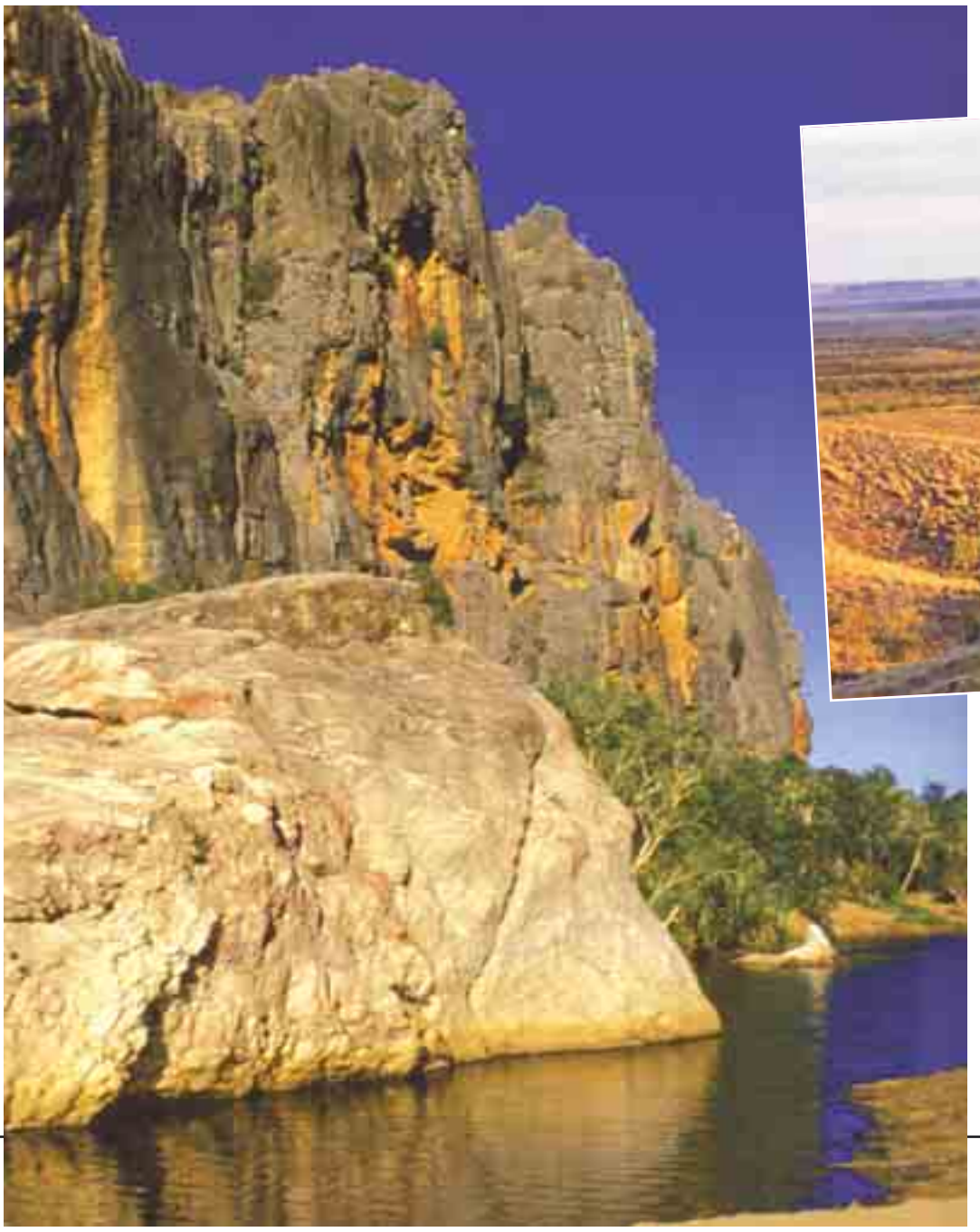

Biologie Austrálie je různorodá. Běžní jsou velcí plazi a vačnatci, zatímco vegetaci charakterizují rostliny s tlustými a lepkavými listy odolné proti suchu.

Windjana Gorge, s geologickou strukturou starou 350 milionů let, se nachází v Severní Austrálii. Tato struktura, která se kdysi nalézala pod oceánem, obsahuje mnoho fosilií z období devonu.

PŘESLIČKA

Stáří: 248 až 206 milionů let

Místo nálezu: Austrálie

Období: Trias

Ani ten nejmenší rozdíl se neobjevuje mezi přesličkou, která existovala před nějakými 200 miliony let a těmi, co rostou dnes. Pokud si živá věc podržela celou svou strukturu po 200 milionů let, aniž by se sebeméně změnila, pak je nemožné hovořit o tom, že se vyvinula. Tato nemožnost se vztahuje na všechny živé formy a druhy. Fosilie, které zaznamenávají historii života, vyvracejí evoluci.

KRAB

Stáří: 23 až 5 milionů let

Místo nálezu: Nový Zéland

Období: Miocén

Dokladem, že krabi byly pořád krabi a nevyvíjeli se, je tato 23-5 milionů let stará fosilie kraba. Tento exemplář a krabi z dnešní doby sdílí stejné vlastnosti, což ukazuje, že živé organismy byly stvořeny Bohem.

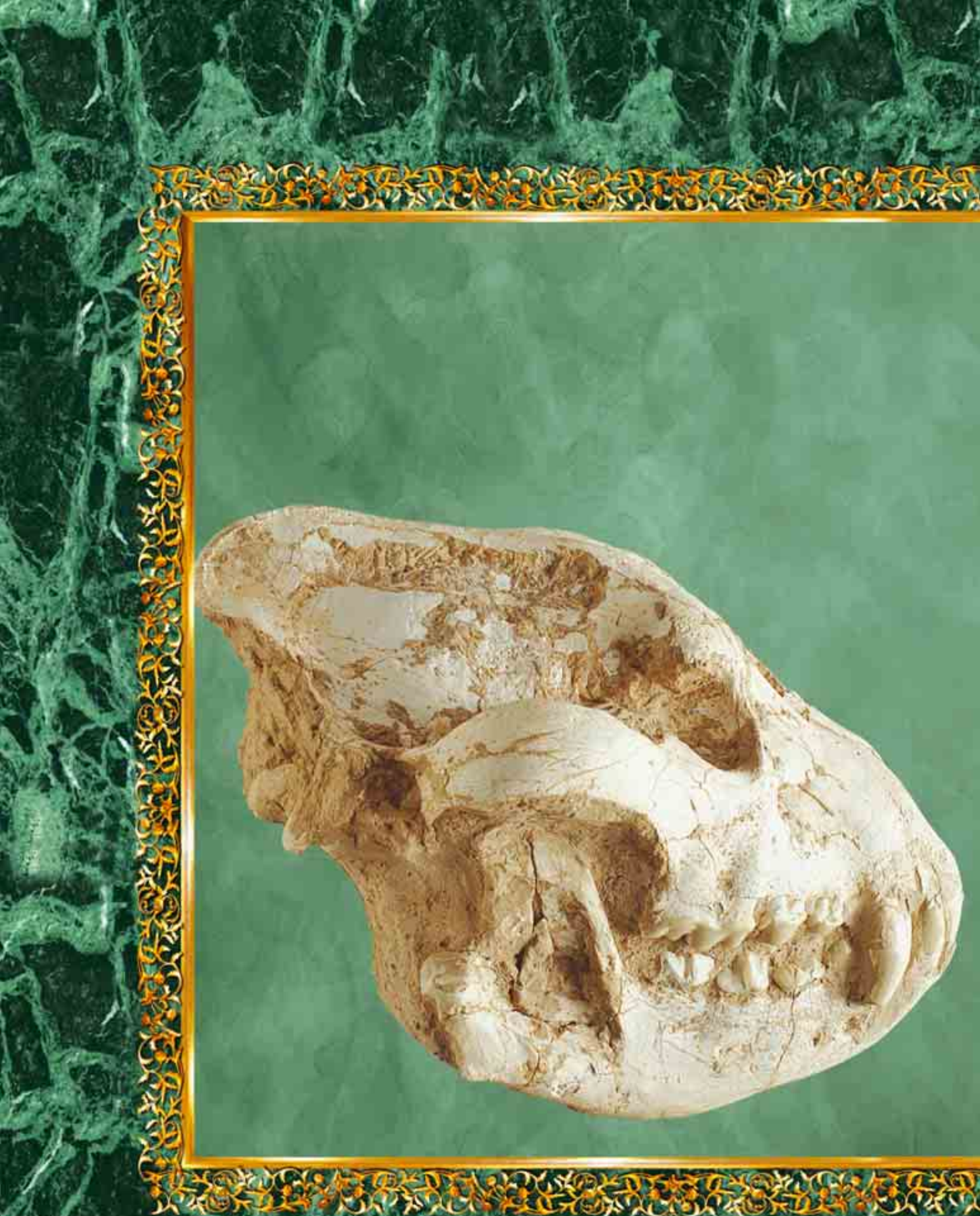

ZKAMENĚLÉ LEBKY

ZKAMENĚLÉ LEBKY ZÁSAH PRO DARWINISMUS

Darwinova teze navrhující, že lidé a opi se vyvinuli ze společného předka, nemohla být podpořena vědeckými zjištěními, ani v době, kdy byla prvně předložena, ani v letech následujících od poloviny 19.století—to jest přibližně po 150 let, vycházely všechny snahy vynaložené ku podpoře báchorky o evoluci člověka naprázdno.

Všechny posbírané zkameněliny prokázaly, že opi byli stále opi a lidé byli pořád lidé; že opi se neproměnili v lidi a že opi a lidé nesdílí jednoho předchůdce.

Navzdory intenzivní propagandě darwinistů a pokusům o zastrašování v akademických kruzích, mnozí vědci našli odvahu vyjádřit tuto pravdu. Jedním z nich je David Pilbeam, paleontolog z Harvardské univerzity, který prohlašuje, že takzvaná evoluce člověka je návrh postrádající vědecká data:

> Kdybyste přivedli šikovného vědce z jiné disciplíny a ukázali mu skrovný důkaz, který máme, dozajista by řekl, "Zapomeňte na to, to nestačí, aby se v tom dalo pokračovat." [1]

William Fix, autor knihy o paleontologii Podomní obchodníci s kostmi (*The Bone Peddlers*), vyjadřuje, jak není takzvaný "vývoj" člověka podpořen vědeckým důkazem:

> Jak jsme viděli, existuje dnes nespočet vědců a popularizátorů majících tu troufalost nám říkat, že "neexistuje pochybnost" o původu člověka. Kdyby jenom měli ten důkaz... [2]

Čelíc zklamání vyvolaného fosilním záznamem a nedostatkem jakéhokoli důkazu, mohou evolucionisté pouze několikrát přerovnávat falešné lebky a spekulovat o lebkách, které byly zdokumentovány jako padělky. Jenže výzkumy provedené na lebkách opů, a rovněž ostatních živočichů a různých lidských ras, které žily v minulosti, odhalily, že tyto živé bytosti existovaly se všemi svými znaky, jaké měly a během historie se nezměnily.

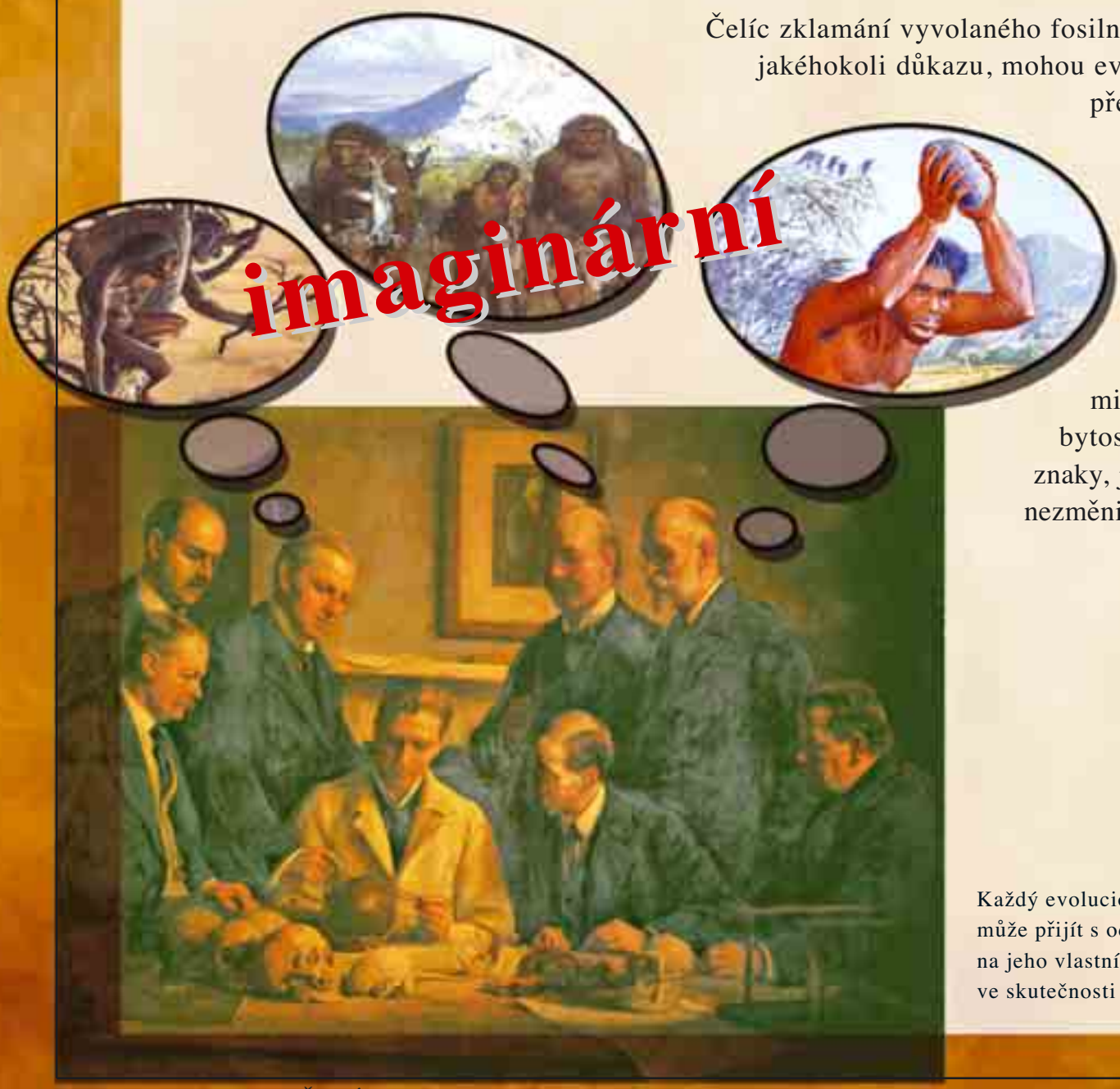

Každý evolucionista zkoumající fosilie může přijít s odlišným scénářem založeným na jeho vlastní představivosti, který nemá ve skutečnosti žádnou vědeckou hodnotu.

20 milionů let stará zkamenělá tygří lebka

Z toho plyne, že živočichové neprošli procesem evoluce a byli všichni stvořeni všemohoucím Bohem. Příklady na následujících stránkách také odhalují, že stejně jako jiné orgány a končetiny mnoha živých tvorů jako jsou žáby, ještěrky, vážky, mouchy a švábi, ani jejich hlavy se nezměnily. Struktury hlav ptáků a ryb také zůstaly stejné. Od prvního okamžiku, kdy byli lvi, vlci, lišky, nosorožci, pandy, tygři a leopardi stvořeni, měli stejnou stavbu hlavy a tyto struktury si zachovali po desítky milionů let.

Tato neměnná anatomie vyvrací tvrzení o evoluci živých tvorů.

20 milionů let stará zkamenělá lebka nosorožce

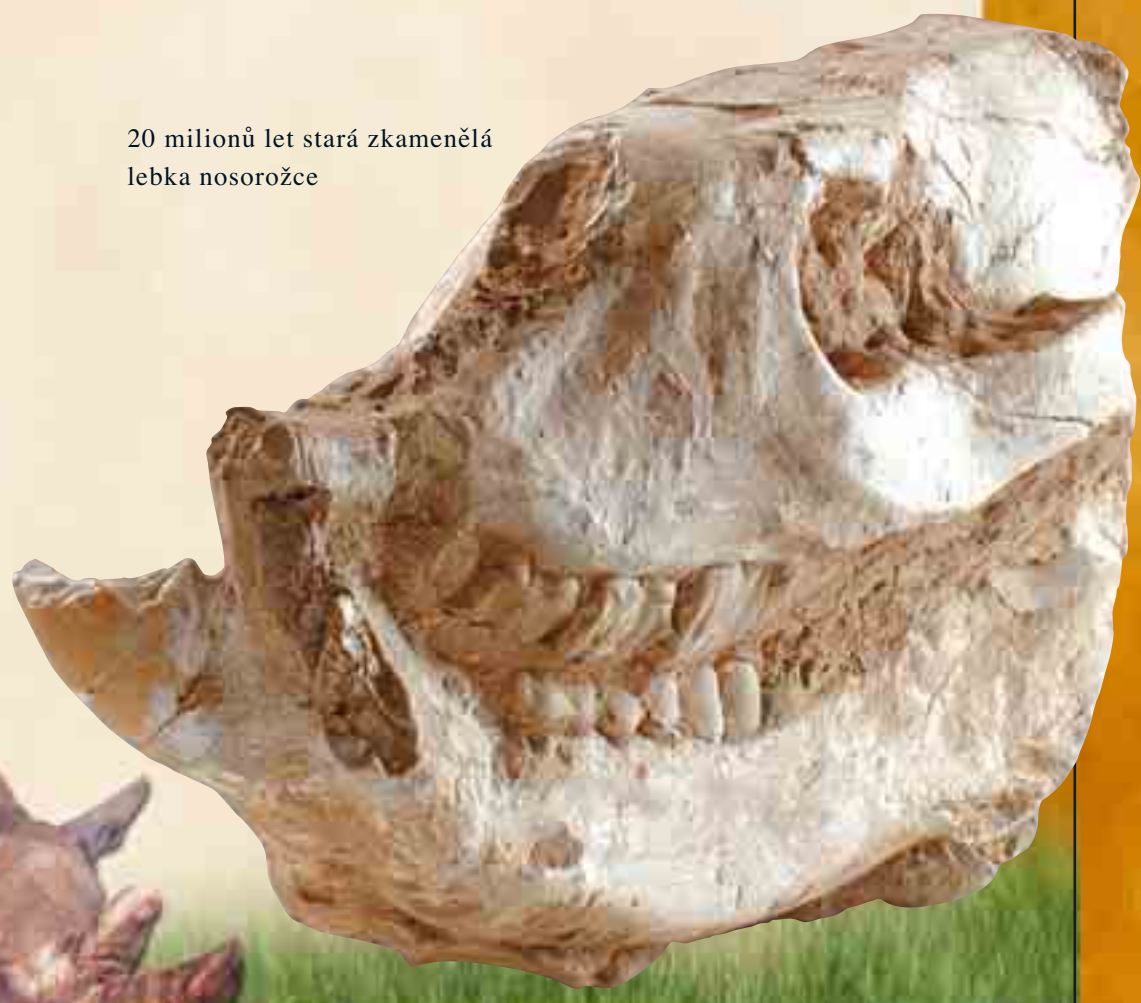

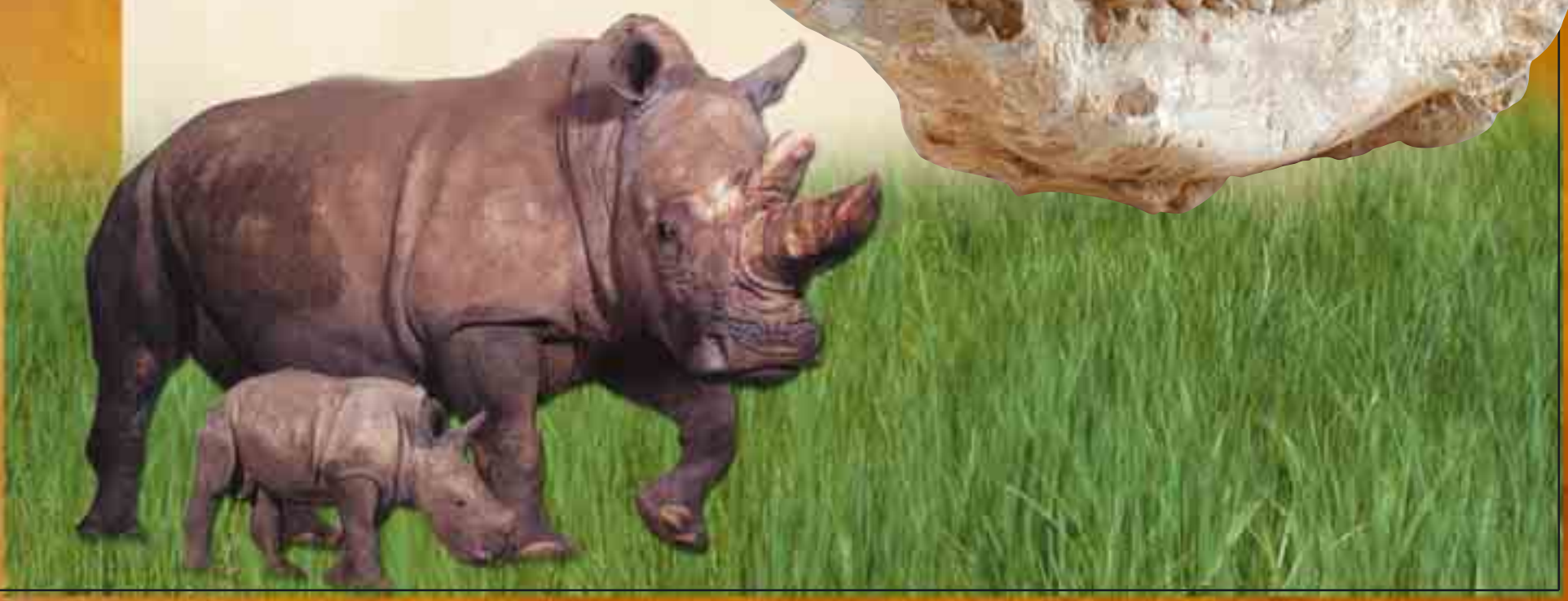

PO CELOU DOBU SE NIKDY NEOBJEVILY ZMĚNY V LEBCE KTERÉHOKOLI DRUHU

Tak jako ostatní orgány a rysy, i stavba lebek a hlav rozmanitých druhů zůstala naprosto stejná po miliony let. Žádná evoluční změna se nikdy neukázala na lebkách žádného z živých tvorů. Tak jako všechny tyto druhy zůstaly úplně stejné po miliony let bez jakékoli evoluční změny, ani lidé nečelili evoluční změně. Pořád jsme existovali jako lidé, se všemi našimi anatomickými vlastnostmi. Lebky, jež jsou předloženy jako důkaz pro takzvanou evoluci, patří buď vyhynulým druhům opic či lidským rasám, které již dnes neexistují. A žádnou z nich nelze přijmout jako důkaz evoluce.

54-37 milionů let stará zkamenělá máčka

50 milionů let stará zkamenělá žába

108-92 milionů let staré zkamenělé saranče

30 milionů let starý zkamenělý králík

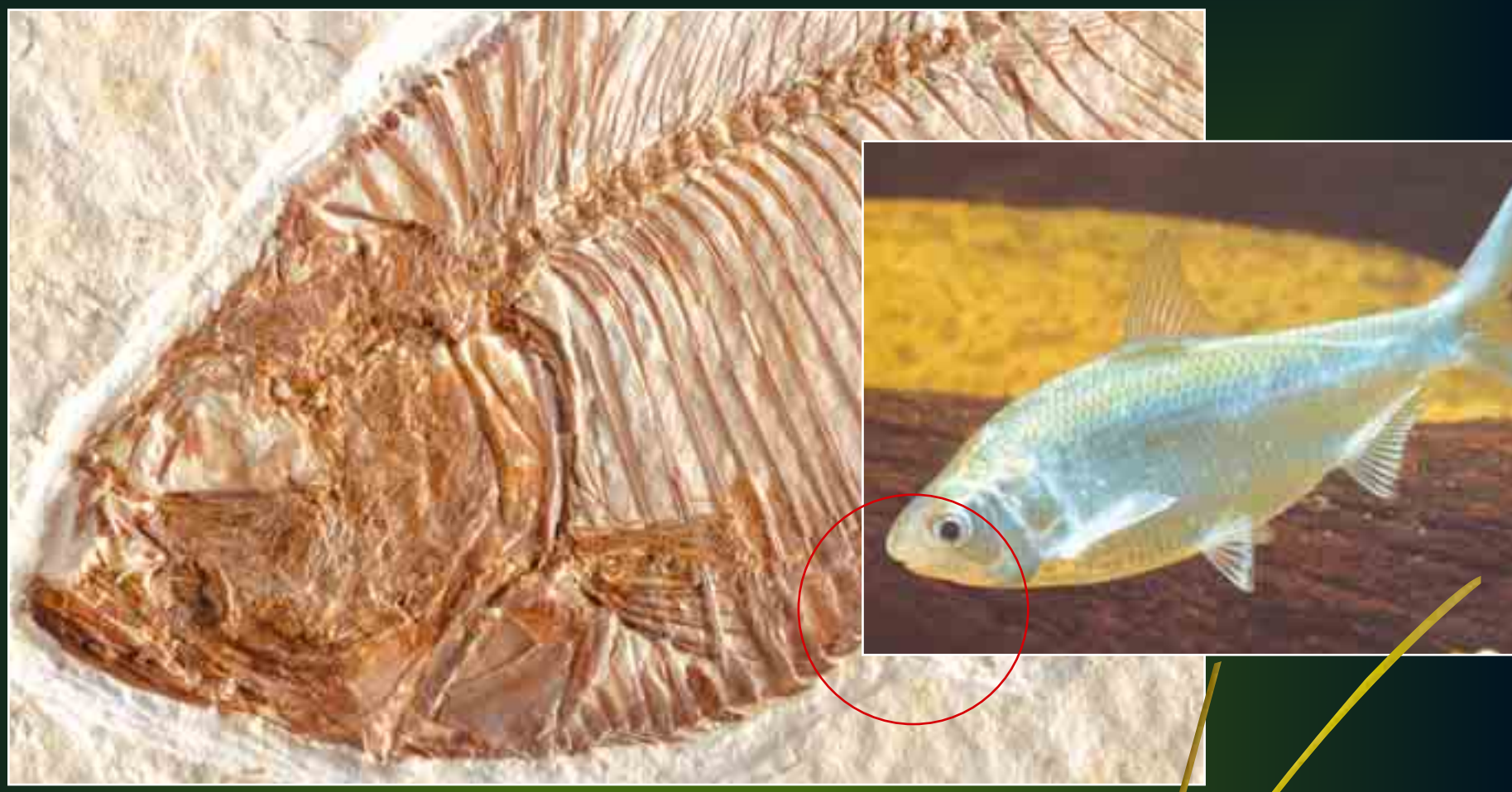

48-37 milionů let stará zkamenělina sledě

125 milionů let stará zkamenělina síťokřídlý

48-37 milionů let stará zkamenělina vosy

54-37 milionů let stará zkamenělina okouna

Tato stejnost, která je obvyklá pro všechny druhy, platí i pro člověka. Tak jako se žádné změny neodehrály ve strukturách hlavy u desítek tisíc živých druhů během milionů let, žádné evoluční změny se neobjevily ani u lebky člověka. Právě tak jako ryby byly vždycky rybami, ptáci byli pořád ptáky a plazi zůstali plazy, tak i lidé pořád zůstávali lidmi. Žádný orgán ani stavba kterékoli živé bytosti se nikdy "nevyvinul" z primitivních k pokročilejším formám, jak evolucionisté neustále navrhují.

Zatímco evolucionisté hovoří o takzvaném vývoji člověka, vytvářejí svoje vlastní evoluční uspořádání a rodinný strom, prezentující obsah, nadočnicový oblouk nebo stavbu čela vykopaných lebek jako důkaz. Jenže tyto strukturální odlišnosti nejsou v žádném případě důkazem evoluce, jelikož některé z těchto lebek patří odlišným lidským rasám, které žily v minulosti, zatímco jiné patří vyhynulým druhům opa. Je naprosto přirozené, aby měly

Některé dnes žijící rasy, jako domorodci vedle, mají vystupující nadočnicové oblouky a čela ustupující dozadu—rysy vlastní lebkám Homo erektus.

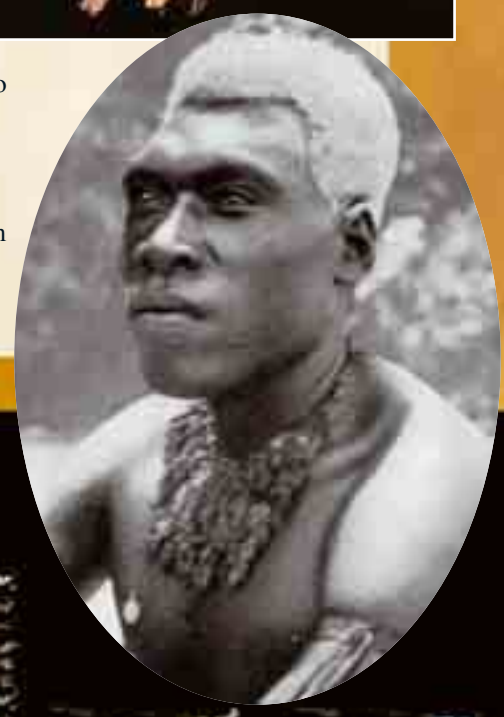

NESOURODOST V LEBKÁCH LIDSKÝCH RAS

Je dokonale přirozené, že Japonci mají jiné lebky než Afričané, Inuité anebo Němci. Tyto nesrovnalosti nepředznamenávají, že jedna rasa je více vyvinutá nebo méně pokročilá než kterákoli jiná, nemůže to sloužit jako evoluční důkaz. Tyto odlišnosti prostě reflektují rozmanitost a převahu Božích stvoření.

Bengálský muž středního věku

Domorodý Peruánec, co žil v 15.století

Muž, co zemřel na Šalamounových ostrovech v jihozápadním pacifiku v roce 1893

Inuit mužského pohlaví, věk 35 až 40

Německý muž ve věku 25 až 30

Muž ze Zairu ve věku 35 až 45

ROZDÍLNÉ LIDSKÉ RASY KTERÉ ŽILY V HISTORII NEJSOU DŮKAZEM PRO EVOLUCI!

Neandrtálci (*Homo neanderthalensis*) jsou lidé, kteří se objevili v Evropě před 100000 lety a přestali existovat před asi 35000 lety-nebo asimilovali míšením s dalšími lidskými rasami. Hlavní rozdíly mezi nimi a současnými lidmi tkví v jejich kostrách o něco masivnějších a v tom, že průměrný obsah lebky je u nich o něco málo vyšší. Vědecká zjištění poukazují na to, že Neandrtálci byli úplnou lidskou rasou s inteligencí a kulturou nijak se nelišící od naší. Kromaňonský člověk je rasou údajně žijící před 30000 lety. Mají vypouklou lebku a široké čelo. Objem lebky 1600 krychlových centimetrů je vyšší než průměr u současného člověka. Měli silná vypouklá obočí a kostní vypouklinu vzadu na lebce, která je také charakteristickým znakem Neandrtálců.

Stejný druh fyzických odlišností jako mezi Kromaňonci a Neandrtálci existuje i mezi dnešními rasami. Tak jako rozdílnosti mezi Američanem a Inuitem, nebo Asiatem a Evropanem, nedokazují, že jeden je nadřazený druhému, tak ani fyzické možnosti těchto vyhynulých ras z nich nedělají primitivní nebo opičí. Tyto rasy byly asimilovány do jiných ras anebo z neznámého důvodu v minulosti zanikly. Jenže žádným způsobem nebyly“primitivní” či “napůl opičí.” Existovaly jako dokonalé lidské bytosti.

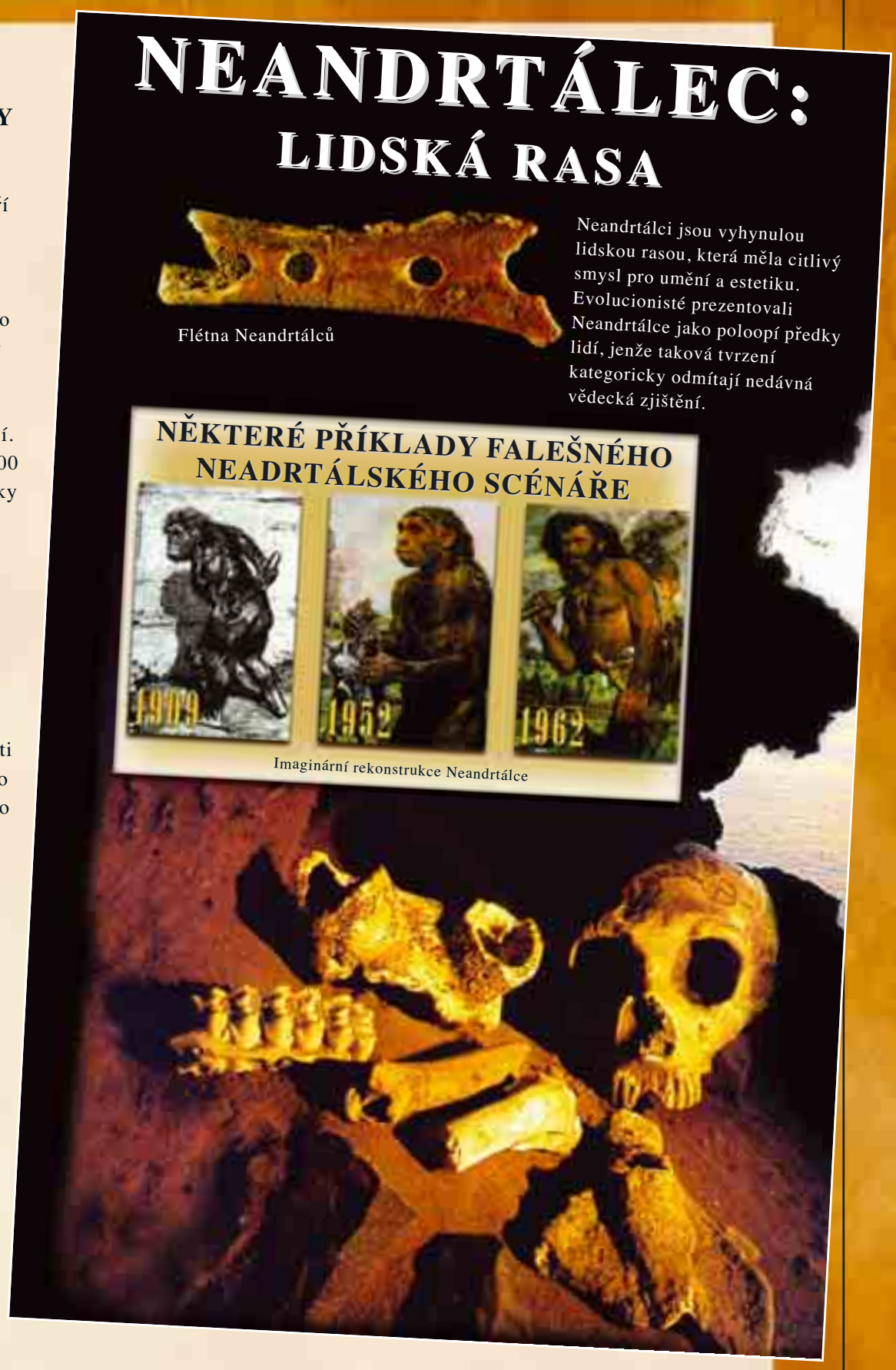

různé lidské rasy odlišnou stavbu lebky. I různé druhy ryb mají jinak tvarované hlavy. Kupříkladu hlava pstruha se velmi liší od hlavy ùhoře, přesto jsou to oboje ryby.

Podobně existují rozdíly mezi stavbou lebky u rozličných lidských ras. Existují rozdíly ve stavbě čela, očnicích, nadočnicových obloucích a obsahu lebek mezi Pygmeji a Brity, Rusy a Číňany, domorodými Australany a Inuity nebo černochy a Japonci. Jenže tyto odlišnosti neznamenají, že jedna rasa se vyvinula z jiné nebo že jedna je “primitivnější” nebo “pokročilejší” než jiná.

Pokud se nebude linie domorodých Australanů mísit s jinou rasou, jejich znaky zůstanou pořád stejné. Bez ohledu na to, kolik času uplyne, tito lidé se nebudou vyvíjet takovým způsobem, aby získali jiné rysy. Nezískají lebky s větším obsahem, ani odlišnými anatomickými vlastnostmi.

Kupříkladu někteří dnešní malajští domorodci mají velké nadočnicové oblouky a čela ustupující dozadu—znak typický pro lebky *Homo erektus*, kterého evolucionisté zvou “primitivním.” Pokud by tvrzení evolucionistů byla pravdivá, pak by tito malajští domorodci měli mít stavbu a vzhled nevyvinutého člověka, který se nedávno vyvinul z opů. Avšak není tomu tak. Skutečnost, že některé anatomické vlastnosti lebky *Homo erektus* jsou dnes k vidění zjevuje, že *H. erektus* nebyl primitivním druhem a rovněž fakt, že evoluční scénář “rodinného stromu člověka” je jednoduše lež.

Stručně, fakt, že některé vyhynulé lidské rasy měly jinou stavbu, není důkazem pro evoluci. Anatomické odlišnosti lze vidět u odlišných lidských ras v každé době. Lebky Američanů a Japonců, Evropanů a Aboridžinů, Eskymáků, černých nebo Pygmejů nejsou stejné. Přesto to neznačí, že některé rasy jsou primitivní a jiné rozvinuté.

Pokud by za tisíce let vědec nalezl lebku Američana vysokého 1.90 metru, co žil v roce 2000 a rozhodl se ji srovnat s lebkou Japonce vysokého 1.60 metru, který také žil v 21.století, pozoroval by mnoho rozdílů, především ve velikosti.

Pokud by podle těchto rozdílů tvrdil, že Američané byli pokročilejší v evolučním procesu, zatímco Japonci byli jen primitivní hominidi, jeho výklad by byl věru vzdálen pravdě.

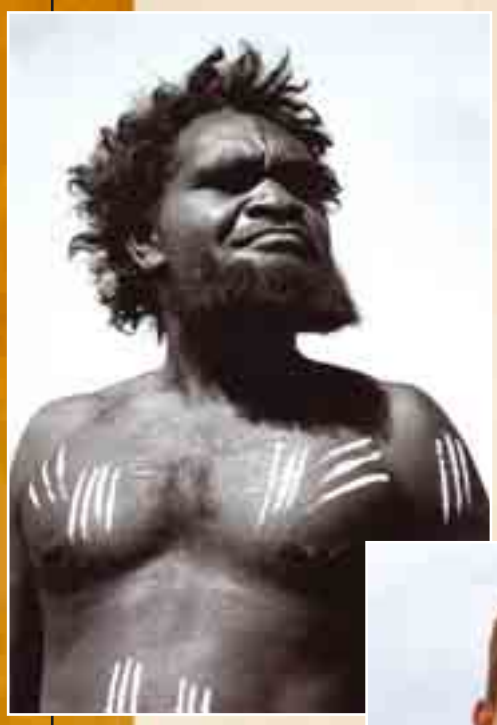

Pokud se nebudou Aboridžinové mísit s jinými rasami, zůstanou jako Aboridžinové. Nestanou se například rasou Evropanů. Bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá, tito lidé nezískají nové vlastnosti. Objem jejich lebky neporoste oproti dnešku a "nevyvinou" si další anatomické možnosti.

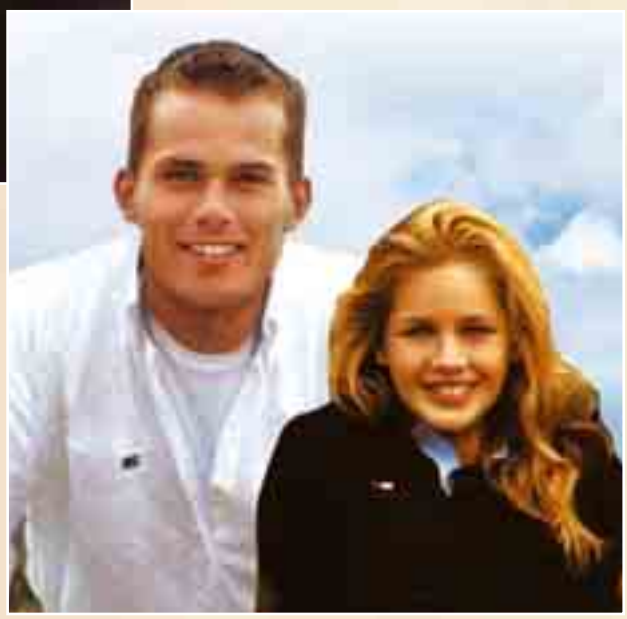

Navíc velikost lebky není měřítkem pro to, zda je člověk inteligentní nebo schopný. Mnozí lidé mají adekvátně vyvinuté tělo, ale omezenou mentální kapacitu. Podobně existují velmi inteligentní lidé, jejichž těla a tudíž i lebky jsou drobnější, než u ostatních. Hodnotit lebky těchto lidí v tazvaném evolučním procesu pouze podle velikosti by jistě nemělo žádnou vědeckou hodnotu, protože žádné takové aranžmá by neodráželo fakta. Rozdíly v obsahu lebky nemají vliv na inteligenci a schopnosti, jak je dobře známo.

Lebka toho, kdo se během života intenzivně zabývá duševními aktivitami neroste. Pouze se stává duševně schopnějším. Inteligence se nemění podle velikosti mozku, nýbrž organizací neuronů a jejich spojení uvnitř mozku. [3]

Imitace u opic neznačí, že opi se mohou vyvinout v lidi

Darwinisté tvrdí, že schopnost napodobovat u opů je důkazem pro jejich tvrzení, že opi se vyvinuli v lidi. Pravda, opi jsou schopni napodobovat gesta a chování, které vidí. Jsou-li tak vycvičeni, dovedou rozlišovat tvary a barvy objektů a reagovat inteligentně na stimulaci. Avšak to neznamená, že postupem času se vyvinuli v lidi. Pokud by tomu tak bylo, pak všechny živočišné druhy známé svou inteligencí—psi, kočky, koně—by se měli postupně vyvinout v lidi.

Například jsou-li papoušci cvičeni, dovedou poznat hranaté tvary od kruhů, červenou od modré a přemístit předměty na správná místa. Navíc papoušci dovedou napodobovat lidské hlasy, což opi nedovedou. V kterémžto případě—podle absurdních tvrzení darwinistů—existuje u papoušků větší možnost vyvinutí se v lidské bytosti.

Liška je dalším zvířetem známým svou inteligencí. Podle neopodstatněné a nevědecké logiky darwinistů by se měla velikost lebky lišky postupně zvětšovat úměrně s inteligencí a za čas by se tito savci měli vyvinout ve druh tak inteligentní a uvědomělý jako jsou lidé. Jenže taková transformace si nikdy neodehraje. Lišky byly vždycky liškami.

Je podivuhodné sledovat lidi s akademickou kariérou, kterak se vážně snaží vysvětlit tato nesmyslná tvrzení krášlením vědeckými termíny a latinskými slovy. Bez ohledu na rozvinutost duševních schopností a manuální zručnosti nebo napodobováním toho, co vidí kolem sebe, to z nich jednoho dne neudělá lidi. Opi byli vždy opi a zůstane to tak. A bez ohledu na to, jak tvrdě mohou evolucionisté argumentovat naopak, pravda je zřejmá: Člověk nevznikl evolučním procesem, ale byl stvořen Bohem, s inteligencí, vědomím a svědomím, které mu Bůh dal.

Člověk byl stvořen jako člověk a tak existoval od svého stvoření. Toto je pravda, kterou nám ukázali moudrost a věda.

Pohádka o lidské evoluci je plná klamů

V průběhu geologické historie žilo přes 6000 druhů opů, z nichž skoro všechny vyhynuly. Dnes zbývá na Zemi pouze 120 opích druhů. Ovšem těch zhruba 6000 vyhynulých druhů tvoří bohatý zdroj pro evolucionisty. Vytvořili scénář evoluce člověka, který slouží jejich věci, aranžováním některých lebek vyhynulých druhů opa a lidských ras do řady od nejmenší po největší a jejich krášlením předpojatými komentáři. Použitím těchto metod se po léta snažili získat přívržence evoluční teorie a klamat lidi. Ale nyní potřebují vidět, že tyto metody již nadále nefungují.

Některé z padělaných důkazů, kterými se evolucionisté snaží přesvědčit ostatní, že scénář lidské evoluce je pravdivý, jsou tyto:

1. Piltdownský člověk objevený Charlesem Dawsonem v roce 1912 a který měl být stár 500000 let byl vystavován jako absolutní důkaz takzvaného vývoje člověka. Avšak 40 let po objevu "fosilie" ji vědci znovu prozkoumali a odhalili udivující podvod. Lebka Piltdownského člověka patřila muži, který zemřel před 500 lety a jeho dolní čelist náležela nedávno vyhynulému opu. Zuby byly speciálně uspořádány a přidány k čelisti a jejich spoje opilovány, aby se podobaly lidským. Pak byly kusy kosti zabarveny dichromanem draselným, aby nabraly starobylého vzhledu.

2. V roce 1922 Henry Fairfield Osborn, ředitel Amerického muzea přírodní historie, vyhlásil, že nalezl fosilizovanou stoličku náležející do epochy pliocénu v západní Nebrasce nedaleko Snake Brook. Tento zub údajně nesl znaky člověka a opa, a pocházel z nového druh, který dostal přezdívku "Nebraský člověk". Podle tohoto jediného zubu byly domyšleny rekonstrukce hlavy a těla nebraského člověka. Navíc byl nebraský člověk vyobrazován dokonce s celou svou rodinou! Ale v roce 1927 byly objeveny ostatní části kostry a tyto nově objevené kusy ukázaly, že zub nepatřil ani člověku ani opu, nýbrž vyhynulému druhu divokého amerického prasete zvaného *Prosthennops*.

ŽÁDNÝ PRIMITIVNÍ ČLOVĚK NEEXISTOVAL V ŽÁDNÉM OBDOBÍ HISTORIE

Napůl op, napůl člověk, jaký je zde vyobrazen, nebo jakého potkáváte v novinách, časopisech a dokonce i v učebnicích, nikdy neexistoval. Opi byli pořád opi; lidé byli vždycky lidé. Tyto kresby jsou mylným produktem myslí evolucionistů, a neodrážejí skutečnou historii.

3. *Ramapithecus* je znám jako největší a nejdéle trvající padělek evoluční teorie. Toto jméno dostala fosilie nalezená v Indii roku 1932, která údajně zastupovala první stádium odštěpení člověka od opa, které se údajně odehrálo před 14 miliony let. Tato fosilie byla užívána jako solidní důkaz evolucionisty po snad 50 let. Avšak další analýzy odhalily, že dentální charakteristiky *Ramapitheca* byly dosti podobné žijícím šimpanzům. Kupříkladu *Theropicthecus galada*, pavián žijící ve vysokých nadmořských výškách v Etiopii, má řezáky a špičáky, jež jsou malými příbuznými těch žijících opů a krátký obličej jako *Ramapithecus*. V dubnovém vydání Science z roku 1982, v článku s nadpisem "Lidé ztrácejí raného předka" ohlásil, že Ramapithecus je jenom vyhynulý orangutan.

4. V červenci 1984 byla skoro kompletní zkamenělá kostra evidentního člověka nalezena v jezeře Lake Turkana v Keni. Předpokládalo se, že tato fosilie, s přezdívkou Turkanský chlapec, byla kolem 12 let stará a byla by vysoká 1.83 metru, kdyby chlapec dospěl. Vzpřímená struktura kostry se nijak neliší od dnešních lidí. Dlouhá vysoká postava této kostry naprosto sedí ke kostrám lidí v současnosti obývajících tropické oblasti světa. Richard Leakey uvedl, že chlapec by zůstal v dnešním davu nepovšimnut.4 Jelikož byla tato lidská kostra nalezena ve vrstvě, jejíž věk byl určen na 1.6 milionů let, bylo to klasifikováno jen podle stáří jako další zástupce *Homo erektus*. Chlapec Turkana je typickým příkladem předsudků a zaujatých výkladů zkamenělin evolucionisty.

5. "Lucy" je jméno dané fosilnímu objevu antropologa Donalda Johansona v roce 1974. Mnozí evolucionisté tvrdili, že Lucy byla přechodnou formou mezi lidmi a takzvanými hominidními předky. Jenže následující analýza této fosilie odhalila, že Lucy je pouze příslušníkem vyhynulého druhu opa známého jako *Australopithecus*. Velikost mozku *Australopitheca* je obdobná jako u šimpanze. Mnohé další charakteristiky—jako detaily na lebce, blízkost očí, ostré stoličky, struktura dolní čelisti, dlouhé paže a krátké nohy—tvoří důkaz, že tito tvorové se nijak nelišili od dnešních šimpanzů. Dokonce i pánev je podobná té u šimpanzů.5

První nalezená zkamenělina *Ramapiteka* sestávala z neúplné čelisti ve dvou kusech (viz níže). Ale evoluční umělci neměli problém kreslit fiktivní prostředí se členy rodiny *Ramapitheka*, založené jen na této jediné kosti čelisti. Potom bylo pochopeno, že tento tvor, jehož rodina a habitat byli rekonstruovány z jediné kosti, byl doopravdy obyčejným opem. *Ramapithecus* byl potichu odstraněn z fiktivního rodokmenu člověka. (*David Pilbeam, "Lidé ztrácejí raného předka," Science, duben 1982, str. 6-7*)

6. Richard Leakey prezentoval lebku označenou KNM-ER 1470—o níž řekl, že je stará 2.8 milionů let—jako největší objev v historii antropologie. Podle něho měl tento tvor malou kapacitu lebky jako *Australopithecus*, spolu s tváří podobnou dnešním lidem a byl chybějícím článkem mezi *Australopithecem* a lidmi. Jenže zakrátko vyšlo najevo, že lidem podobná tvář lebky KNM-ER 1470, která se často objevovala na obálkách vědeckých žurnálů a populárně vědeckých časopisů, byla výsledkem nesprávného shromáždění fragmentů lebky—kterážto "chyba" mohla být záměrná.

Jak vidno, neexistuje vědecký objev, který by podporoval, neřkuli potvrzoval, evoluční teorii, pouze někteří vědci, kteří v ni slepě věří. Tito vědci věří v mýtus evoluce sami od sebe, dokonce i přes nedostatek vědeckého důkazu, a snaží se i ostatní přimět, aby v ni věřili, užíváním klamavých konstrukcí a předpojatých interpretací. Všechny zprávy o takzvaných "lidských předcích" a ilustrace používané v těchto zprávách jsou jednoduše padělky. Solidní důkaz demoluje báchorku o lidské evoluci.

Na následujících stránkách poskytujeme určité příklady nespočtu zkamenělých lebek, které vyvracejí teorii o evoluci. Tyto lebky jsou mezi doklady, že žádné z těchto živých stvoření se nikdy v historii neměnilo, že žádné se neproměnilo v jiné druhy a že všecky druhy vždycky existovaly se všemi svými znaky od samého počátku.

Spolu s těmito střípky důkazu jsou prezentovány slepé uličky a nedostatek logiky v darwinistickém myšlení. Kupříkladu darwinisté tvrdí, že druhy se zdokonalily postupnými změnami. Ale jak vysvětlí stálost pravidelně viděnou u všech živých tvorů? Teorie evoluce, která tvrdí, že člověk je údajně potomkem opic, by měla také vysvětlit, proč jiné druhy neprodělaly proces transformace obdobný jako ten, co si představují, že se odehrál u opic.

Darwinisté nemají odpověď na otázku, proč se medvědi nerozhodli jednoho dne pro chůzi po dvou, nebo proč se liška nevyvinula v chytrého profesora rozvinutím své inteligence, nebo proč se panda nestala malířem, který tvoří působivá umělecká díla. Předmět evoluce byl vyobrazen příklady a s logikou, kterou dovedou snadno odmítnout i děti, jednoduše prohlášením neuvěřitelné iracionality darwinismu. Darwinismus je prezentovám, jako kdyby byl vědeckou teorií, ale ve skutečnosti je to nepředstavitelně iracionální ideologie.

Jak uvidíte, darwinismus je největším skandálem v historii, založeným cele na lžích a podvodu a na iracionálních a nelogických tvrzeních. Celý svět bude svědkem kolapsu darwinismu v 21.století.

1. Richard E. Leakey, Tvoření lidstva (The Making of Mankind), London: Michael Joseph Limited, 1981, str. 43.

2. William R. Fix, Podomní prodavači kostí (The Bone Peddlers), New York: Macmillan Publishing Company, 1984, str. 150-153.

3. Marvin Lubenow, Kosti sváru (Bones of Contention), Grand Rapids, MI: Baker, 1992, str. 136.

4 Tamtéž, str. 83.

5 Richard Allan a Tracey Greenwood, “Primáti a lidská evoluce" (Primates and Human Evolution) v učebnici ročník 13 Biologie, 1999, studentské zdroje a materiály, Biozone International, vytištěno na Novém Zélandu, str. 260.

LEBKA LIŠKY

Stáří: 8.6 milionů let

Období: Miocén

Místo nálezu: Čína

Při navrhování, že lidé jsou údajně potomky opic, evolucionisté poukazují na různé lebky coby důkaz—přinejmenším v jejich očích. Scénáře vykonstruované kolem těchto lebek, které patří buď vyhynulým opům anebo různým lidským rasám, které kdysi v minulosti žily, jsou všechno podvod. Žádná změna se neuskutečnila během doby v obecné anatomii nebo ve struktuře lebky žádného živého organismu a je nereálné tvrdit, že opi takovou změnou prošli.

Jak zde vyobrazená 8.6 milionů let stará lebka lišky ukazuje, liščí lebky se nikdy nezměnily. Lišky se z ničeho nic nerozhodly dále rozvíjet svou inteligenci, zvýšit obsah svých mozků a změnit se v jinou formu masožravce změnou své stavby. Lišky byly vždycky lišky, lvi vždy existovali jako lvi a opi byli stále opi.

Jak konkrétní zjištění postupně potvrzují, tvrzení, že živé organismy jsou si navzájem potomky a že předkem lidí byl druh opa, je hrozná lež.

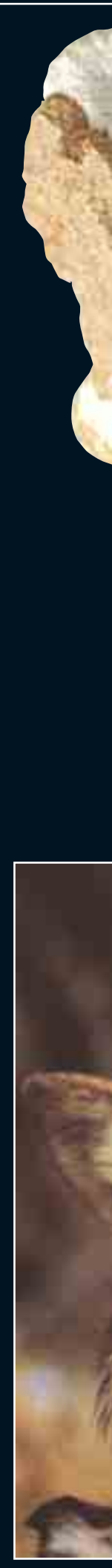

VLČÍ LEBKA

Stáří: 9.5 milionů let

Období: Miocén

Místo nálezu: Čína

9.5 milionů let stará vlčí lebka zde na obrázku ukazuje, že vlci neprodělali žádné změny ve struktuře svých lebek během milionů let. Tato stabilita se taktéž vztahuje na ostatní živé tvory. Neobjevilo se pozměnění na lebkách vlků, tygrů, koní, medvědů ani opic. Je proto nelogické, aby evolucionisté trvali na tom, že opi postupně měnili svou anatomii v průběhu času a proměnili se v lidské bytosti.

Od 19.století darwinisté klamali lidi nespočtem podvodů maskovaných jako věda. Dnes však věda pokročila a poté, co se po internetu stala široce dostupnou, je nemožné, aby tato lež vydržela.

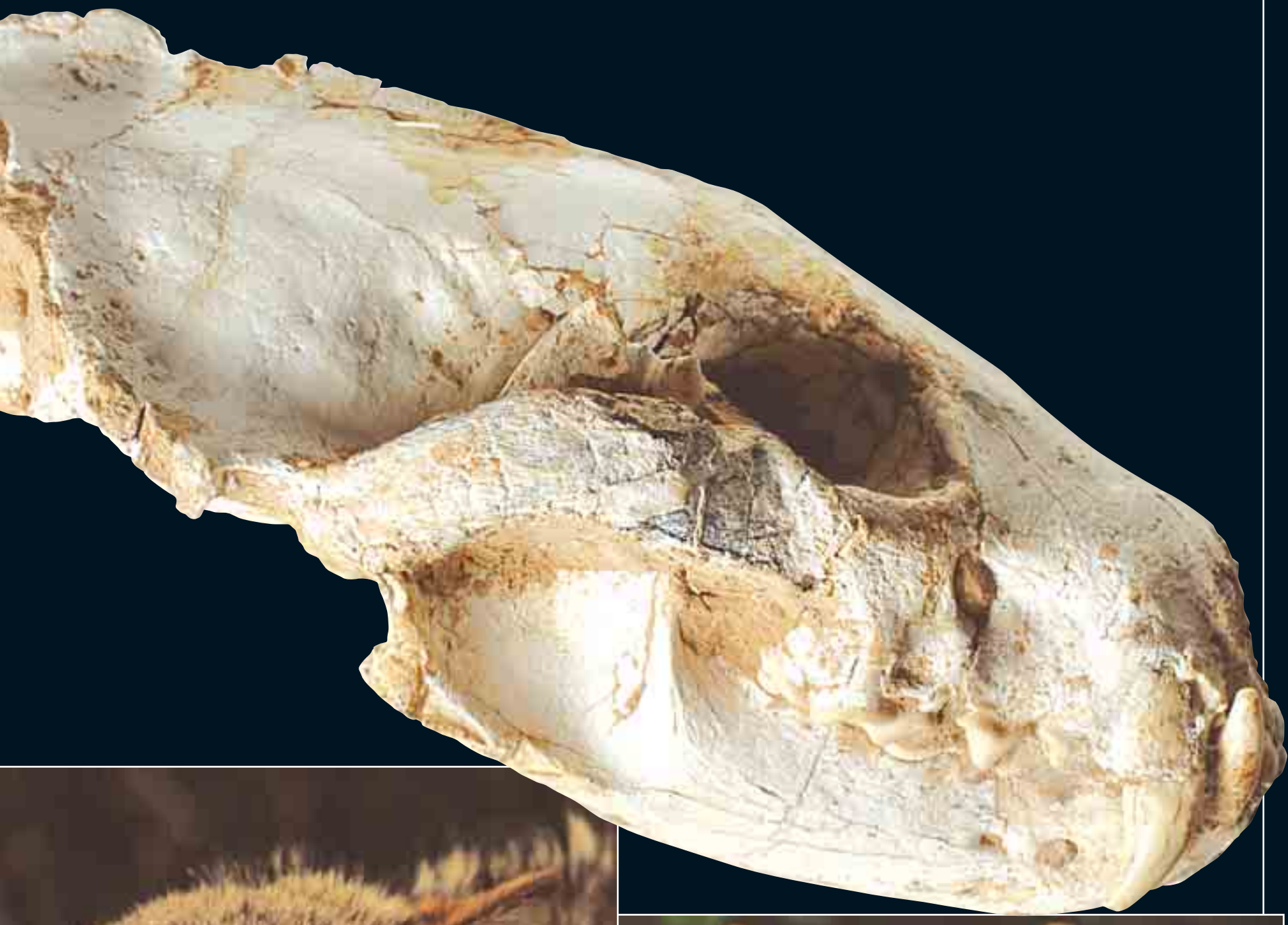

TYGŘÍ LEBKA

Stáří: 79 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Žádný tygr si nikdy jednoho dne nepomyslel, “Proč bych nemohl kráčet po dvou?” a nezačal tak činit měněním své kosterní stavby.

Jak zde vyobrazená 79 milionů let stará fosilie odhaluje, tygři nikdy neprošli procesem proměny. Toto platí pro všechny živé bytosti. Každý druh vznikl se všemi svými určitými vlastnostmi a zůstal stejný tak dlouho, jako přežíval na Zemi. Představa, že živé druhy jsou ve stálém stavu proměny, že se vyvíjejí od primitivních po složitější a že jsou si vzájemně potomky—toto všechno jsou jen výplody představivosti vůbec nepodporované vědeckými poznatky.

LEBKA LIŠKY

Stáří: 95 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Darwinisté se domnívají, že budou-li se za miliony let opakovaně objevovat slepé nahodilosti, pak že vyprodukují zázraky. Představují si, že slepá náhoda může proměnit neživé látky jako je půda v živé tvory a jeden živý druh v jiný—třeba ryby v krokodýly, krokodýly v dinosaury, dinosaury v ptáky nebo medvědy ve velryby. Skutečností je, že žádná liška ani krokodýl, ještěrka ani ryba ani řasa nebo květina nikdy neprodělali takovou změnu. Fosilie staré stovky milionů let prokázaly, že živé věci neprocházely změnami ani transformacemi za celou tu dobu. Tak jako 95 milionů let stará liščí lebka na obrázku, všechny fosilie odhalují, že darwinismus je neplatný.

LEBKA MEDVĚDA HNĚDÉHO

Stáří: 90 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Medvědi hnědí (*Ursos arctos*), příslušníci čeledi *Ursidae*, mají srst, která je hnědá nebo příležitostně krémové barvy. Obvykle obývají lesnaté, hornaté oblasti.

Žádného medvěda hnědého nikdy nenapadlo “Proč nezdokonalím svou inteligenci, nezměním svou lebku a nezaložím civilizaci?” aby bezodkladně uvedl do pohybu budování měst, tvoření uměleckých děl, literatury a činění vědeckých objevů. Medvědi existovali pořád jako medvědi a nikdy se neproměnili v jinou živou formu.

Všechny živé organismy přežily se stejnými vlastnostmi, jaké vždycky měly. Je dosti nelogické a iracionální tvrdit, že opice se proměnily v lidské bytosti. A neexistuje žádný vědecký podklad pro takové tvrzení.

LEBKA VLKA

Stáří: 9.3 milionů let

Období: Miocén

Místo nálezu: Čína

Kdyby byla tvrzení evolucionistů pravdivá, pak by se lebky vlků, kteří žili před 9.3 miliony lety, měly znatelně odlišovat od lebek vlků žijících dnes. Ale jak lze vidět na zde vyobrazeném exempláři, lebka současného vlka a ta stará 9.3 milionů let jsou shodné. Žádný vlk si přes zásah milionů let nepoložil otázku, "Proč bych nemohl rozšířit své schopnosti a složit operu?" a nezměnil se v hudebníka, ani si nepomyslel, "Proč nenavrhuji paláce?" a nepokusil se stát architektem.

Jak fosilní záznam jasně dokazuje, nejen vlci, ale žádné živé druhy neprodělaly takové změny ve fyzické stavbě, a žádná živá forma se nikdy nevyvinula v jinou. Darwinisté však tvrdí, že evoluční změny—které nelze pozorovat nikde ve fyzických vlastnostech ryb, plazů, ptáků ani savců—se skutečně odehrály u opic; a že některé druhy opů se proměnily v lidské bytosti. Jenže sama o sobě je stáze u ostatních živých tvorů dostatečná, aby ukázala, že toto tvrzení je lež.

LEBKA POLÁRNÍ LIŠKY

Stáří: 8.2 milionů let

Období: Miocén

Místo nálezu: Čína

Ovlivněni schopností opic napodobovat, darwinisté tvrdí, že tato zvířata zvládla zvýšit svou inteligenci a vyvinula se v lidské bytosti. Faktem však je, že mnohé druhy v přírodě mají schopnost napodobovat anebo jsou známy svým vysoce inteligentním chováním. Lišky například jsou velmi chytré a mazané. Jenže žádná si nikdy neřekla, “Jelikož jsem tak chytré zvíře, proč bych se nestala vědcem?" a nezačala zkoumat buňky tvořící její tělo pod elektronovým mikroskopem! Bez ohledu na to, jak chytré mohou být, lišky byly vždy liškami.

Stejným způsobem, a to je dokázáno vědeckými poznatky, opi vždy existovali jako opi, a lidské bytosti jako lidské bytosti. Ignorování vědeckého důkazu evolucionisty a snahy zakrýt fakta nic nemění. Původem života je stvoření.

LEBKA PANDY

Stáří: 88 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Fosilní záznam prokázal, že pandy stále existovaly jako pandy a nikdy neprodělaly vývoj. Jedním takovým důkazem je tato 88 milionů let stará zkamenělá lebka pandy na tomto obrázku.

Žádná z pand, které kdy žily, si nikdy neřekla, "Někdy se mohu postavit na dvě nohy, takže proč bych nemohla chodit po dvou pořád a stát vzpřímeně?" a následně nezměnila svou kosterní stavbu. Pandy pořád zůstávaly naprosto stejné, se všemi charakteristikami, které mají, navzdory uplynutí desítek milionů let.

Tento fakt ohledně pand se vztahuje i na všechny ostatní formy života. Žádná živá věc nikdy neprošla procesem vývoje ani nezakusila transformaci.

LEBKA TYGRA

Stáří: 78 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Provádění změn na lebkách vyhynulých druhů opa a jejich vyobrazování jako důkazu pro údajnou lidskou evoluci se pro darwinisty stalo doslova zvykem. Ačkoli byly jejich švindly pokaždé a vždy odhaleny, způsob, kterak v tom nadále pokračují, je znamením jejich zoufalství—protože miliony fosilizovaných vzorků lebek patřících bezpočtu životních forem, prokázaly, že ani živé formy, které potkáváme dnes, ani ty, co se vyskytovaly v minulosti a s nimiž se hojně setkáváme ve fosilním záznamu, nikdy neprodělaly evoluci.

Fosilie dokumentují, že tygři vždy existovali jako tygři, vlci jako vlci, nosorožci jako nosorožci a orangutani jako orangutani.

78 milionů let stará zkamenělina tygra zde vyobrazená je jen jedním příkladem. Neexistuje rozdíl mezi lebkami tygrů, co existovali před 78 miliony let a těmi, co žijí dnes.

LEBKA MEDVĚDA

Stáří: 80 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Způsob, jakým se média snaží portrétovat darwinismus jako “nezpochybnitelný” vědecký fakt, je ve skutečnosti následkem ideologického zápasu. Fakticky je darwinismus dobře znám jako zastaralá teorie, která je stále více v rozporu s vědeckými poznatky. Zkameněliny patří mezi poznatky, které to ověřují.

Evolucionisté tvrdí, že lidé a opi jsou údajně potomky jediného předka, ale nejsou schopni vysvětlit nepřítomnost sebemenší změny u lebky, stavby hlavy, nebo kostry kteréhokoli živého organismu během desítek milionů let. Otázka, proč by se měli opi jednoho dne vyvinout v lidské bytosti, když se žádná taková změna neuskutečnila v anatomii kteréhokoli jiného druhu, zůstává bez odpovědi. Evolucionisté nemají racionální odpověď na otázku, proč opice a medvědi nezačali také mluvit, komponovat, produkovat obrazy a sochy, stavět působivé budovy, psát romány, básně, hry a scénáře, činit technologické objevy a zkoumat vesmír.

Tímž způsobem, jako se medvědi nikdy nerozhodli získat pokročilé vlastnosti a změnit se v jinou formu života, se ani opi nezměnili v lidské bytosti. Medvědi stále existovali jako medvědi, opi jako opi a lidé jako lidé.

80 milionů let stará medvědí zkamenělina na tomto obrázku se neliší od dnešních exemplářů, zjevujíc tento fakt pro všechny, kdo chtějí vidět.

LEBKA SIBIŘSKÉHO VLKA

Stáří: 80 milionů let

Období: křída

Místo nálezu: Čína

Tato 80 milionů let stará lebka sibiřského vlka dokazuje, že sibiřští vlci vždy existovali jako vlci, ukazuje, že tento druh se nikdy v průběhu dějin neměnil. Žádný sibiřský vlk si například nikdy nepomyslel, “Umím rychle běhat, tak proč nezměním svou kosterní stavbu a nestanu se sportovcem?", urychleně měníc vlastní anatomii a vyhrávajíc olympijskou medaili! Jaké rysy měl sibiřský vlk, když byl původně stvořen, si jiní sibiřští vlci zachovali v průběhu desítek milionů let. Nikdy žádným způsobem neprodělali vývoj.

ROZMANITÉ ZKAMENĚLINY

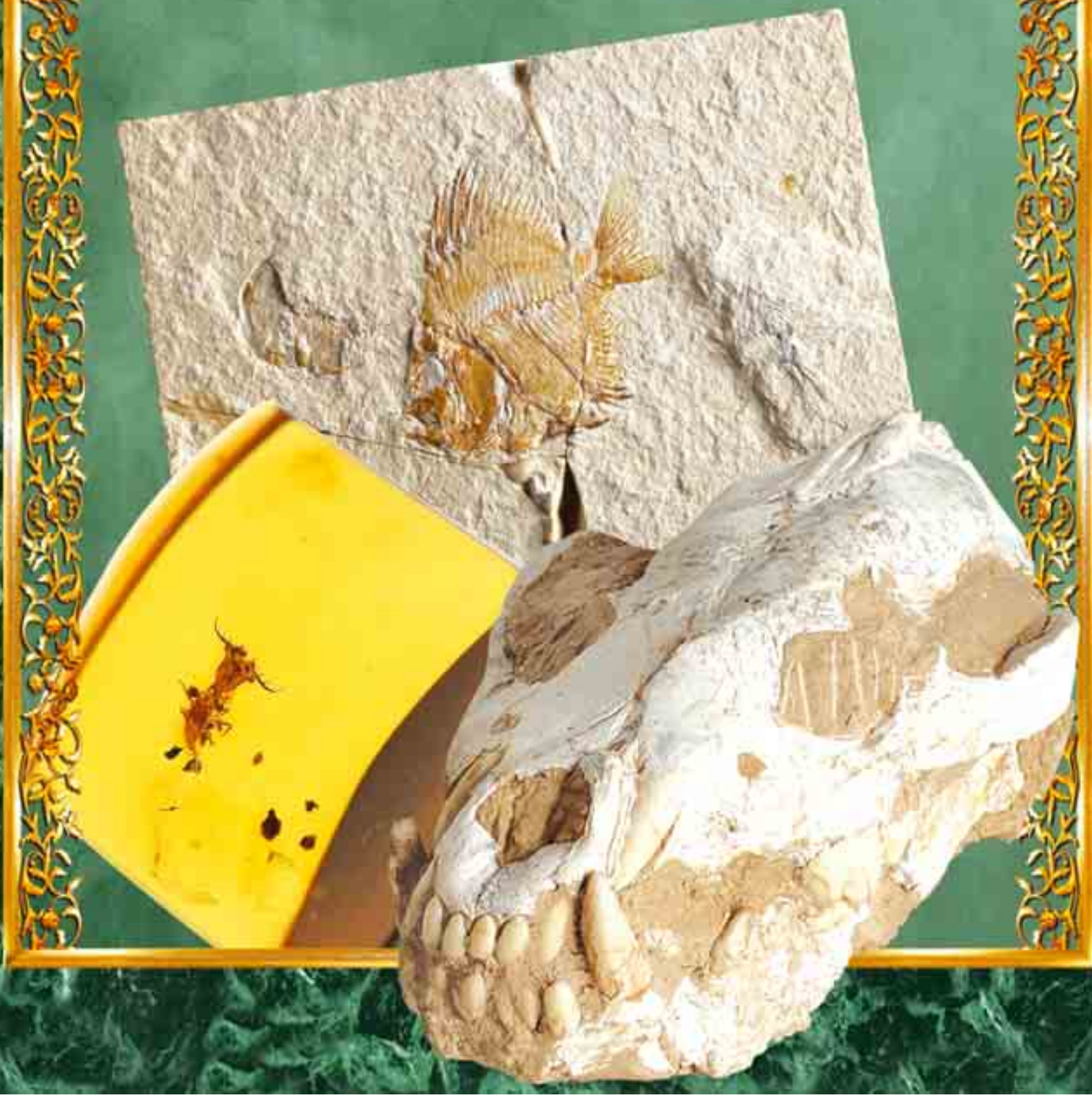

ŽAMPION

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Zkamenělina žampionu na obrázku ukazuje, že před 100 miliony let existovaly tyto formy života s všemi svými funkcemi a vlastnostmi plně přítomnými a od té doby se nezměnily. Přesně stejným způsobem miliony zkamenělin vykopaných od poloviny 18.století odhalují, že evoluce se nikdy neodehrála. Proto paleontologové, kteří opustili svoje předsudky musí opustit také evoluci a darwinismus, jak je vyjasněno v knize Bližší pohled na důkaz:

> "Navzdory jasnému slibu, že paleontologie poskytuje porozumění evoluci, prezentovala jakési protivné obtíže pro evolucionisty, z nichž nejvíce neblaze proslulými jsou "mezery" ve fosilním záznamu." Richard L. & Christina E. Kleiss, Bližší pohled na důkaz, Publikace Hledání pravdy, Mart 2004, str. leden

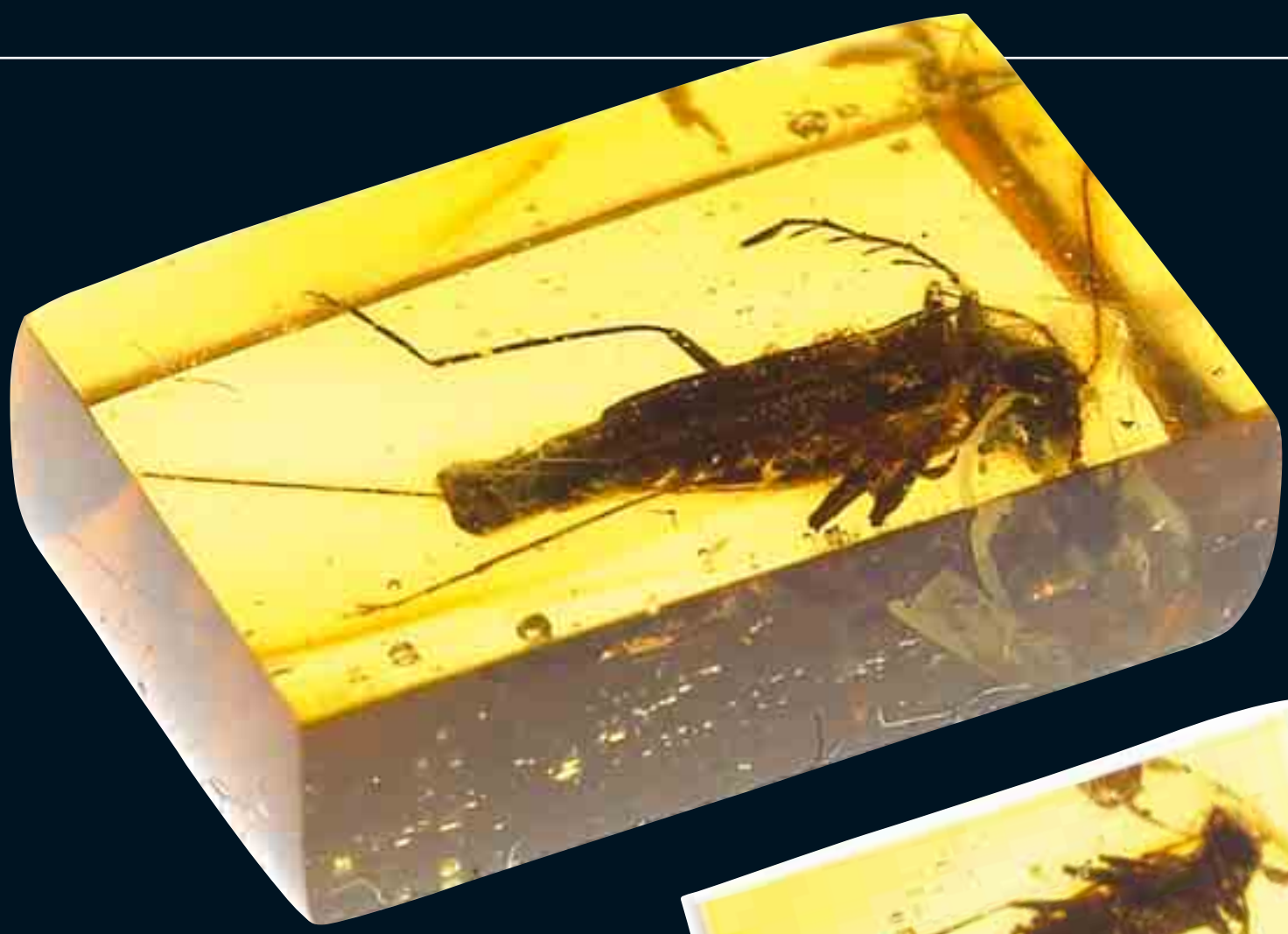

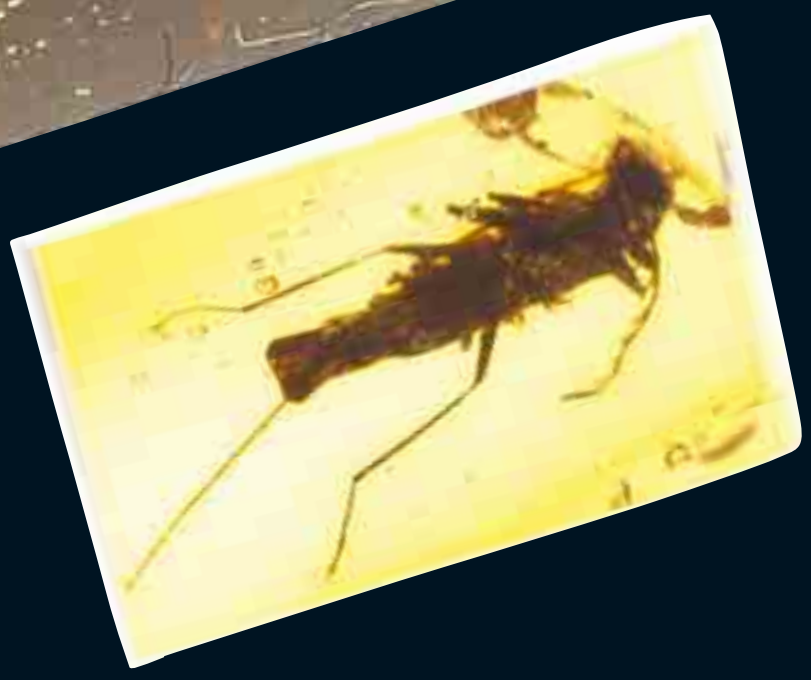

Tento hmyz byl fosilizován, když stříkal na svého nepřítele obranný chemický výměšek.

PÁTEŘÍČEK

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Vyobrazený brouk, příslušník čeledi Cantharidae, je důležitým důkazem, že páteříčkové používali stejný chemický obranný mechanismus před 100 miliony let. Podle vědeckého listu publikovaného Georgem Poinarem z Oregonské univerzity, autoritou na jantar, exempláře hmyzu, které užívali chemickou obranu, byly dříve objeveny ve fosilním záznamu. Například váčky s jedem různých chobotnic z jurského období, termitích vojáku v dominikánském jantaru obsahovaly obranné výměšky. Jiné nalezené dominikánské jantary obsahovaly rozmanité druhy červů, kteří také využívali podobného mechanismu. Ale ještě jsme se nikdy nesetkali s takovým exemplářem páteříčka tohoto stáří užívajícího tento mechanismus.

Pokud nějaká živá bytost plně využívala výjimečně složitého obranného mechanismu před 100 miliony let—kdy byl život, jak evolucionisté tvrdí, údajně velmi primitivní—tak je samozřejmě nemožné, aby to evoluce vysvětlila.

MRAVKOLEV

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Podle nevědeckých tvrzení evolucionistů motýli a sloni, velryby a mravenci, orchideje a kopřivy, lidské bytosti a ryby, všichni údajně sdílí společného předka.

Fosilní záznam je nejdůležitějším důkazem vyvracejícím toto tvrzení. Živé formy jsou zachovány přesně takové jako byly před desítkami tisíc, desítkami milionů a dokonce stovkami milionů let dávno. Takto by zkameněliny živých forem, které kdysi existovaly, měly ukázat imaginární přechodné formy, jak si osvojovaly současnou podobu. Stopy takzvaných společných předchůdců by se také měly vyskytovat. Jenže ani přechodné formy ani údajní společní předkové toho druhu jak evolucionisté tvrdí nelze nikde ve fosilním záznamu vidět. Miliony vzorků jako 100 milionů let starý mravkolev na obrázku ukazují, že živé věci pořád zůstávaly nezměněny. Jinými slovy teorie evoluce zůstává neprokázaná.

SRPICE

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Evoluční publikace vyobrazují každý nový fosilní nález jako údajně podporující teorii evoluce. Zprávy se objevují pod titulky jako “Stopy našich předků nalezeny,” “Evoluce hmyzu konečně dešifrována” nebo “Předchůdce mouchy objeven,” jenže bližší čtení odhalí, že nic v těchto zjištěních vůbec nepodporuje evoluci. Naopak, všechna fakta evoluci vyvracejí. Ale fakta se přejdou způsobem předpojatého podávání zpráv, vědecké skutečnosti jsou ignorovány a fikční darwinistické mýty se opakují namísto vědeckých skutečností.

Avšak už není nadále možné, aby veřejnost věřila takovým fantaziím. Nespočet zkamenělin jako jsou ilustrované exempláře, bylo ukázáno a fakt, že původ života neleží v evoluci byl dokázán nezpochybnitelným důkazem.

BROUK Z ČELEDI MOKŘADNÍKOVITÝCH

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Darwinisté tvrdí, že když bylo bahno prací náhody takovými přírodními úkazy jako blýskání během dlouhého období, výsledek umožnil růže, karafiáty, ptáky, hmyz a lidi, kteří budují města, zkoumají částice atomu, komponují symfonie a cestují do vesmíru. I žák základní školy by to považoval za absurně směšné a nelogické a logicky nedostačující, ale z čistě ideologických příčin to evolucionisté tvrdí se vší vážností.

V listu publikovaném časopisem Scientific American evolucionista George Wald dlouze popisoval jak náhoda může udělat cokoli, poskytne-li se jí dostatečný čas. Takto pokračoval:

> "Za takovou dobu se nemožné stává možným, možné pravděpodobným a pravděpodobné prakticky jistým. Jeden si musí jen počkat: čas sám dělá zázraky." (George Wald, "The origin of life'. Scientific American, sv. 191 (2), srpen 1954, str.48))

Waldova slova jsou nejvíce ohromujícím příkladem evoluční logiky. Faktem je, že i po uběhnutí 2 miliard nebo 100 miliard let nebudou kameny a hlína schopny se vyvinout v lidské bytosti, které cítí, myslí, posuzují, radují se, tvoří umělecká díla, bádají, milují a jsou milováni. Život je prací našeho Ušlechtilého a Mocného Pána, nikoli slepé náhody.

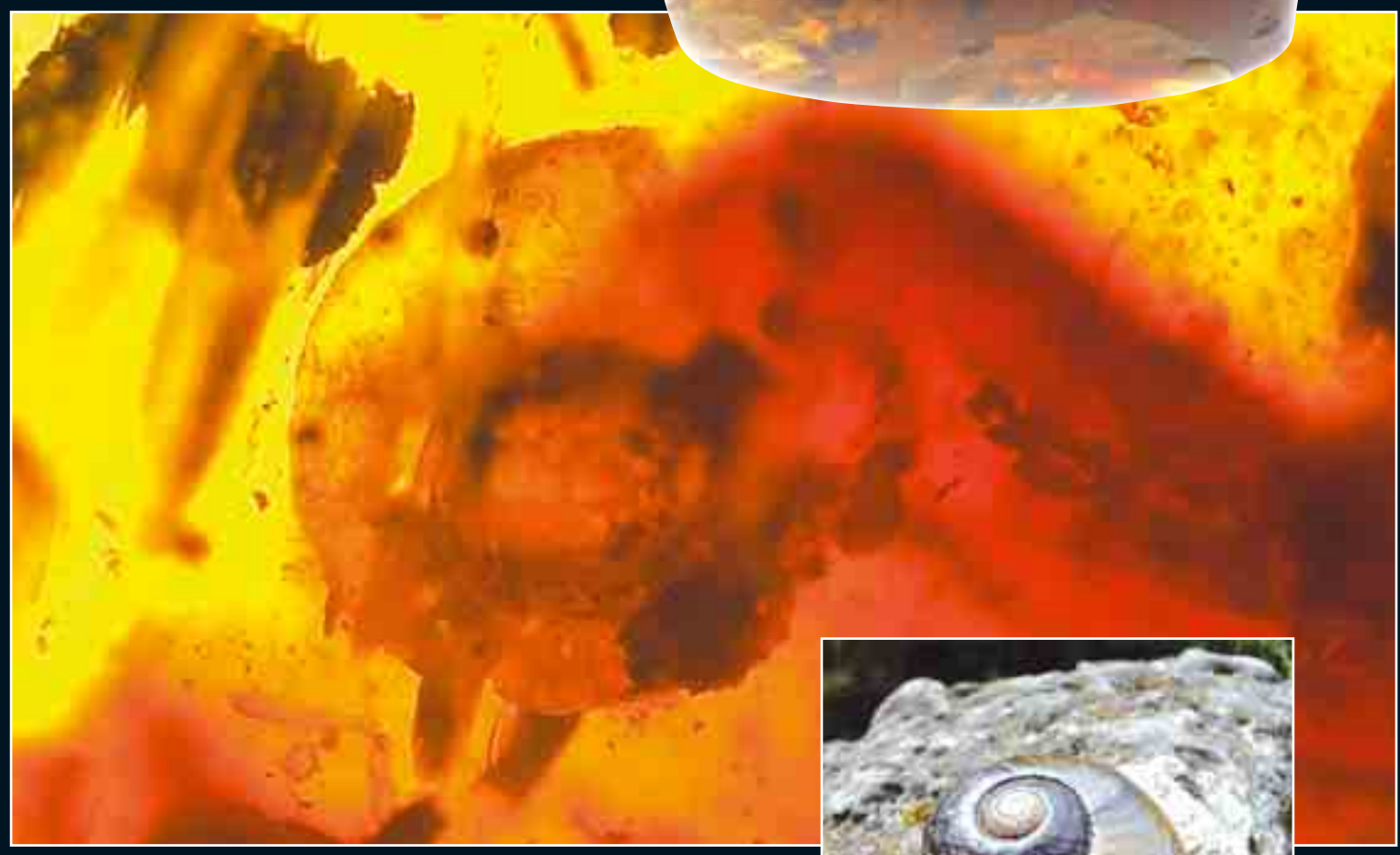

ŠNEČÍ ULITA

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Ukazovaný vzorek jantaru je starý 100 milionů let a obsahuje ulitu šneka. Skutečnost, že neexistuje rozdíl mezi ulitami dnešních šneků a těch, co žili před 100 miliony let zcela vyvrací tvrzení evolucionistů. Kdyby se šneci vyvíjeli, jak tvrdí evolucionisté, potom by stavba jejich ulit z doby před 100 miliony let měla být velmi odlišná od dnešních ulit. Ale není mezi nimi ani ten nejdrobnější rozdíl a toto je jeden z důkazů, že evoluce se nikdy nestala a že původem života je Stvoření.

MOTÝLEK

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Prozkoumáním vědeckých zjištění z neutrální perspektivy může kdokoli jasně vidět, že tvrzení Darwina jsou nepravdivá. Dosud například nebylo Darwinovo tvrzení, že živé druhy procházejí malými dědičnými změnami v průběhu času podpořeno žádnými vědeckými údaji. Všecko, co máme jsou fantazie, práce představivosti darwinistů a ideologická naléhavost.

Dobře známý britský biolog Brian Goodwin popisuje, jak nepožívá Darwinova teorie žádné vědecké podstaty:

> Darwinovy předpoklady, že strom života je postupným nahromaděním drobných dědičných odlišností se ukazuje být bez vědecké podpory. Nějaký jiný proces je odpovědný za vznik možností života, těch distinktivních znaků, které separují jednu skupinu organismů od druhé—ryby a obojživelníky, červy a hmyz, přesličky a trávy. (George Wald, "The origin of life", *Scientific American*, sv. 191 (2), srpen 1954, str.48)

Odkazováním na jiný proces jako odpovědný za vznik živých věcí, Goodwin vlastně odkazuje na fakt Stvoření, ačkoli je neochoten to takto otevřeně popsat. Jenže fakt, který je mu tak nepříjemné přiznat může pořád vidět každý, kdo má rozum.

NOHA PLAZA

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Zkameněliny v jantaru jsou důležitými příklady druhů lesního života, jaký existoval před miliony let. Výzkum exemplářů v jantaru poskytuje informaci nejen o živých formách v něm uchovaných, nýbrž také o jejich habitatu a dalších živočiších v jejich ekosystému. Tato 100 milionů let stará fosilie ukazuje, jak přetrvala plazí končetina beze změny navzdory tomu, že uplynulo takové množství času. Jakékoli vlastnosti mají plazi dnes, stejné měli před 100 miliony let.

PAVOUK Z ČELEDI VZOKANOVITÍ *(Oonopidae)*

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Ve své knize Povaha fosilního záznamu, činí Derek Ager významné doznání:

> Musí být významné, že skoro všechny evoluční příběhy, co jsem se učil jako student . . . byly nyní odhaleny. (Derek Ager Povaha fosilního záznamu, Zprávy geologické asociace, sv. 87, č. 2 (1976), str. 131-159)

Ager napsal tato slova v roce 1976. Úroveň, jež nyní dosáhla věda a technologie, vyvrátila všechna tvrzení evoluce. Jedním z nedůležitějších důkazů toto stanovujících je fosilní záznam. Nespočet exemplářů jako je tento 50 milionů let starý pavouk na obrázku, naprosto vyvrací Darwinovu teorii.

BROUK *(Scraptiidae)*

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Pokud má nějaký hmyz, co existoval před 50 miliony let, všechny orgány a vlastnosti, jako stejný hmyz dnes, tak je nemožné tvrdit, že tato životní forma získala svou současnou podobu postupným vývojem. Bádání za uplynulých 150 let nebo tak nevyprodukovalo žádné kandidáty na údajného předka pro více než 1 milion známých druhů hmyzu. Ani není pravěpodobné předvídat nějakou odpověď v budoucnu, protože hmyz není potomkem společného předchůdce. Hmyz nezískal svou dnešní podobu evolucí. Každý druh je stvořen se svými určitými charakteristikami a nikdy se nezměnil tak dlouho jak jeho druhy přežívají. Fosilní záznam je pro to nejdůležitějším důkazem.

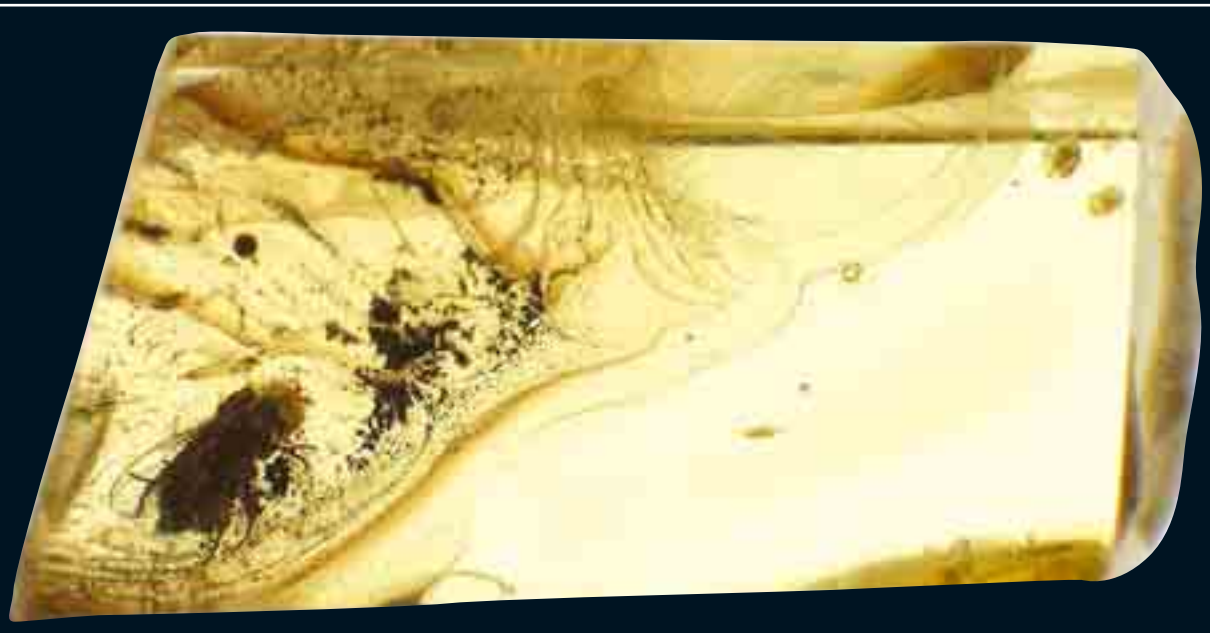

DLOUHOSOSKA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Dokonce po 150 letech hledání fosilií nebyla nalezena ani jediná fosilie přechodné formy ukazující spojení mezi dvěma živými formami. Každá objevená fosilie odhaluje, že živé organismy vznikají se všemi svými rysy již nedotčenými, a že byly stvořeny. Jednou takovou fosilií je 50 milionů let stará dlouhososka na obrázku. Dlouhososky zůstaly nezměněny a zachovaly si všechny svoje charakteristiky navzdory uběhnutí 50 milionů let—žijící důkaz, že evoluce se nikdy nestala.

MUCHNIČKA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Pokud by byla tvrzení evolucionistů pravdivá, a živé druhy se neustále měnily ode dne svého prvního objevení, potom druhy žijící před miliony let by se neměly moc podobat těm, co žijí dnes. Vývoj, změna a prokrok by měly být všude pozorovány. Jenže fosilní záznam zjevuje pravý opak. Scénáře postupného vývoje, které se objevují v evolučních novinách a žurnálech jsou všecko výmysly, zcela se rozcházející s realitou—jak je popsáno dokonce i v evolučních knihách:

> Byl v evoluci pokrok? Jsou novější rostliny a zvířata pokročilejší než jejich předchůdci nebo alespoň složitější? Ovšemže ne. (Richard Ellis, Aquageneze, Původ a evoluce života v moři, Penguin Books, 2001, str. 7)

BROUK *(Scydmaenidae)*

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Jedno sto milionů let je relativně dlouhá doba pro dovršení údajného evolučního vývoje pro jednu formu života. Kdyby byla hlediska evolucionistů správná, tak v průběhu času by se tito brouci měli změnit ve velmi odlišné formy a neměli by se nijak podobat broukům, co jsou dnes stále naživu. Jenže navzdory uplynutí milionů let brouci z této čeledi—jako všechny ostatní formy života—neprodělali ani tu nejmenší změnu. Byli stejní před 100 miliony let jako jsou dnes, což činí úvahu o evoluci nemožnou.

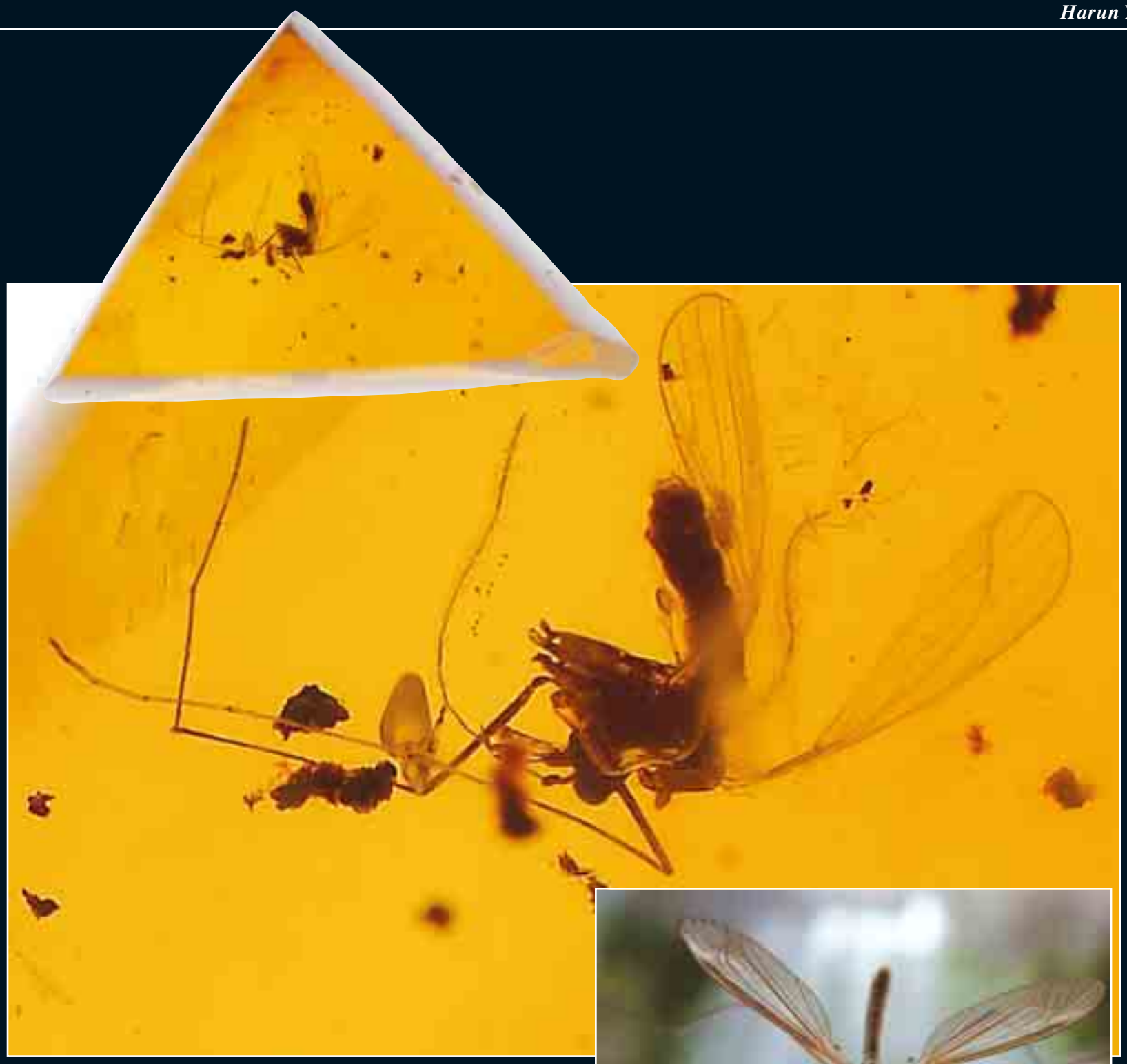

TIPLICE *(Tipulidae)*

Stáří: 100 milionů let

Místo nálezu: Myanmar

Období: Křída

Fosilie jsou ohromně významné, protože jasně odhalují, způsobem, jemuž může každý porozumět, že evoluce se nikdy nestala. Proto francouzský zoolog Pierre Grassé říká:

> Naturalisté nesmí zapomenout, že proces evoluce je odhalen jen skrze fosilní formy. Znalost paleontologie je proto podmínkou; jen paleontologie jim může poskytnout důkaz evoluce. (Pierre Grassé, Evoluce živých organismů, New York: Academic Press, 1977, str. 297)

Jenže veškerá práce provedená paleontology za uplynulých 150 let představila evolucionistům obrovské zklamání. Žádné stopy z minulosti neposkytly žádná zjištění na podporu tvrzení evolucionistů. Všechny fosilie dosud vykopané, bez výjimky, značí, že živé organismy jsou prací Všemohoucího Pána a nikoli náhody.

BROUK *(Throscidae)*

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Jednou z technik propagandy, kterou darwinisté používají nejúčinněji, je poskytovat podrobný popis něčeho, co se nikdy nestalo, jako kdyby tomu tak bylo. Kupříkladu evoluční články dlouze popisují mutace a přírodní výběr, přestože nemají schopnost dát vzniknout novým druhům. Připisují těmto fiktivním mechanismům kreativní moc (Bůh je nadto dozajista povznesen).

Pravda hmoty je velice odlišná. Jenže kvůli této indoktrinaci si mnozí lidé se skrovnými znalostmi představují, že evoluce je nepopiratelná, neoddělitelný úhelný kámen biologie. Ve skutečnosti je to dlouho, co věda odepsala evoluci.

Arthur Koestler popisuje deziterpretaci přírodního výběru a mutace, které jsou zobrazovány jako dva mechanismy evoluce, ale které vůbec takovou moc nemají:

> Mezitím vzdělaná veřejnost dále věří, že Darwin poskytl všechny podstatné odpovědi kouzelnou formulkou nahodilých mutací dohromady s přírodním výběrem—dost neznalí faktu, že nahodilé mutace se ukázaly být nedůležité a přírodní výběr rovněž." (Luther D. Sunderland, Darwinova hádanka, Master Book Publishers, California, 1988, str.32)

SEKÁČ

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Balt, Jantarnyj, Rusko

Období: Eocén

Organismy ze řádu *Opliones*, jichž existuje odhadem asi 6400 druhů, patří do třídy Arachnida (pavoukovci). Teorie evoluce nedovede vysvětlit, jak se vytvořila jediná bílkovina nebo první živý element, a ještě méně, jakto že organismy se nezměnily po desítky milionů let.

Jednou ze zkamenělin, která umlčuje evolucionisty, je 50 milionů let starý sekáč na obrázku. Způsob, jak zůstal sekáč nezměněn po tak dlouhou dobu nemůže být objasněn v pojmech evoluce. Existuje jen jedno možné vysvětlení: Stvoření.

ČÍHALKA

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Polsko

Období: Eocén

Zásadní tvrzení darwinismu je, že živé organismy se neustále mění a vyvíjejí v údajném evolučním procesu. Jenže pozorování neodhaluje žádný doklad této fantazie darwinistů. Vědecké objevy za posledních 150 let nepotvrdily darwinismus ani jedenkrát. Naopak, každé nové zjištění bylo dalším umíráčkem. Jedním takovým objevem je 50 milionů let stará číhalka na obrázku. Tato zkamenělina je dokladem, že, tak jako jiné druhy much, se ani číhalky nikdy nezměnily, nikdy se nevyvíjely.

DLOUHOŠÍJKA *(Raphidioptera)*

Stáří: 125 milionů let

Místo nálezu: Santana Útvar, Pánev Araripe, Brazílie

Období: Křída

Dlouhošíjky, jichž existuje odhadem zhruba 150 druhů, jsou příslušníkem čeledi Raphidioptera—jinou formou života ukazující, že evoluce se nikdy nestala. Vlastně vědecké kruhy jsou si dobře vědomy toho, že fosilní záznam nepodporuje evoluci. Ale kvůli své ideologické závislosti na teorii tento fakt nikdy nepřiznávají otevřeně.

Ve svojí knize Aquageneze, Původ a evoluce života v moři, Richard Ellis stanovuje, že fosilní záznam prokazuje stázi, spíše než změnu očekávanou evolucí:

> Fosilní důkaz neposkytuje opravdové odpovědi na otázky sestupu nebo vztahů, ale nepochybně demonstruje trvalost a složitost historie života na Zemi." (Richard Ellis, Aquageneze, Původ a evoluce života v moři, Penguin Books, 2001, str. 6)

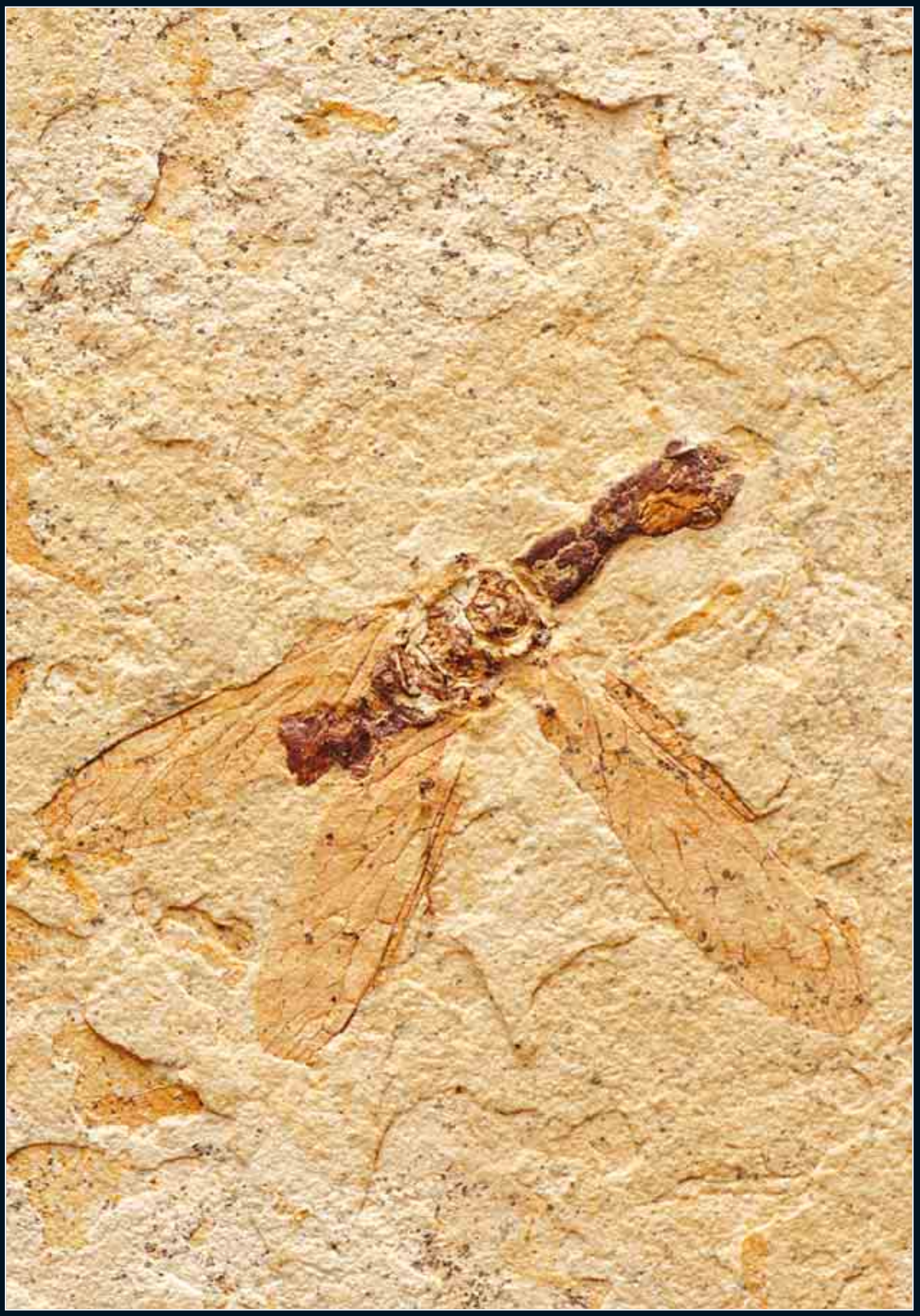

LEBKA HYENY

Stáří: 73 milionů let

Místo nálezu: Dai Lin, Yun Nan, Čína

Období: Křída

Historie evoluce je naplněna podvody. Byly učiněny pokusy vyobrazovat zkameněliny různých vyhynulých forem života nebo dokonce fragmentů zkamenělých kostí jako doklad imaginárních přechodů. Zkameněliny živých druhů byly veřejnosti dlouho předkládány evolucionisty jako živé věci, co se vyvíjely. Ale znatelné ticho nyní nahradilo tyto zavádějící spekulace o fosiliích. Eventuálně, jak můžete vidět na zde ukázané lebce hyeny staré 73 milionů let, se došlo k poznání, že mnohé současné formy života žily před miliony let v přesně stejné podobě, jako mají nyní, a že tudíž se nikdy nevyvíjely. Nyní nadešel čas, aby evolucionisté skoncovali se svými podvody a spekulacemi o mýtech lidské evoluce.

LEBKA RYSA

Stáří: 65 milionů let

Místo nálezu: Ma Ling Mountain, Čína

Období: Paleocén

Všechny důležité detaily, včetně zubů tohoto zvířete, lze vidět na této 65 milionů let staré lebce.

Vesmír stvořený Bohem obsahuje bezvadné zázraky Stvoření. Každý projev krásy ve vesmíru je také projevem Jeho všemocnosti a svrchovaného umění. Je to Bůh, Kdo tvoří z ničeho a neexistují hranice Jeho Stvoření.

Darwinismus se snaží, aby lidi zapomněli, že obýváme vesmír plný dokonalých detailů. Ve skutečnosti však kdokoli hledící na nespočetné organismy vidící jak tyto všechny žily v přesně stejné podobě po miliony let—jak demonstruje 65 milionů let stará lebka rysa—bude osvobozen od této indoktrinace a dojde k závěru, že obýváme svět pravých zázraků. Všechny entity jsou dílem Všemohoucího Boha.

LEBKA ŠAKALA

Stáří: 51 milionů let

Místo nálezu: Gao Xiong, Taiwan

Období: Paleocén

Žádná zkamenělina značící, že formy života sdílí jednoho předchůdce, nebyla nalezena. Ve fosilním záznamu neexistuje náznak, že živé věci jsou v neustálém stavu proměny. Tak proč jsou darwinisté tak odhodláni držet se svojí teorie? Proč trvají na obhajobě myšlenky, že se živé věci vyvíjely, když existuje tolik dokladů, že byly ve skutečnosti stvořeny Bohem? Příčina je ideologická. Obhajování teorie evoluce má zásadní důležitost pro materialistické a ateistické ideologie.

Bez ohledu na to, jak moc darwinisté trvají na teorii evoluce, fosilní záznam neustále produkuje další důkaz, který to naprosto diskredituje. 51 milionů let stará lebka šakala na obrázku je jedním takovým příkladem. Fosilie odhaluje, že, právě tak jako želvy, tygři, lišky, norci, lvi, nosorožci a všechny ostatní organismy, šakalové nikdy v žádné době neprocházeli postupným vývojem.

Strukturu čelisti a zuby této zkameněliny lze vidět velmi podrobně.

LEBKA LEOPARDA

Stáří: 73 milionů let

Místo nálezu: Qi Pan, Yun Nan, Čína

Období: Křída

Úskoky a techniky darwinistů, co používají, aby ošálili lidi, jsou nyní zcela neúčinné. Čelící atlasům, které dělají skutečnost stvoření krystalicky jasnou—a bezpočtu zkamenělin, co demonstrují, jak se živé věci nikdy ani trochu nezměnily—darwinisté viděli, že všechny věci byly vytvořeny z ničeho. Jejich lsti byly také odhaleny a účinně neutralizovány.

Sama o sobě tato 73 milionů let stará leopardí lebka stačí, aby ukázala, že všecky pohádky o změnách, kterými údajně procházejí živé organismy jsou naprosto neplatné. Ukazuje, že leopardi žijící před 73 miliony let měli naprosto stejné vlastnosti jako leopardi žijící dnes.

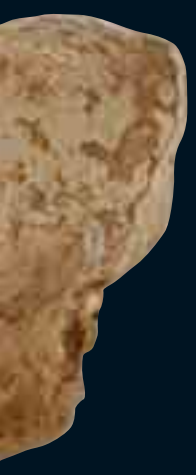

LEBKA ZEBRY

Stáří: 45 milionů let

Místo nálezu: Xi An, Čína

Období: Eocén

Bůh stvořil všechny živé věci s jejich odlišným vzhledem a podobami. Stejným způsobem, jak se jejich způsob života a potřeby liší, tak jsou značné rozdíly v jejich tělesné stavbě. To znamená, že není těžké popsat vykopané fosilie, činíc možným stanovit anatomické rysy organismu, jehož zkamenělina byla objevena. 45 milionů let stará zkamenělina zebry na vyobrazení vykazuje tuto odlišnost. Je evidentní, že není rozdíl mezi rysy fosilie a těmi na lebce dnešní zebry.

Není pochyb o tom, že toto je jeden z Božích zázraků. Vědecký důkaz v ruce je příliš definitivní, než aby ho vědci mohl popřít, dokonce i když jsou evolucionisty. Je vědeckým faktem, že druhy se nemění a že neprodělaly evoluční proces.

LEBKA ASIJSKÉHO DIVOKÉHO KONĚ

Stáří: 33 milionů let

Místo nálezu: Yun Nan, Čína

Období: Oligocén

Mýtus o evoluci koně patří mezi nejznámější podvody darwinismu. Tento scénář—o němž mnozí současní evolucionisté přiznávají, že je nepravdivý—je stále obhajován množstvím fanatických darwinistů. Avšak toto tvrzení je plné neobyčejných nesrovnalostí a postrádá vědecký důkaz a bylo totálně vyvráceno. Koně se nezměnili po miliony let. Lebka 33 milionů let starého asijského divokého koně na ilustraci ukazuje, že koně žili přesně stejným způsobem jako teď. To samo o sobě stačí, aby to zdemolovalo veškerá tvrzení darwinistů o údajné evoluci koní.

LEBKA MÝVALA

Stáří: 4.3 milionů let

Místo nálezu: Gan Su, Čína

Období: Pliocén

Vzorky zkamenělin staré miliony let, jsou-li srovnány se současnými formami života, odhalují, že nebyl žádný přechod v morfologii a že evoluce od jednoho druhu k jinému se nikdy nepřihodila. Tento fakt se vztahuje stejně na mravence a motýly, lední medvědy a ještěrky, a octomilky a zebry. Darwinova teorie evoluce není podložena vůbec žádnými vědeckými zjištěními. Žádný důkaz pro její podporu nebyl vyprodukován od dob Darwina. A s každým uplynulým dnem fosilní záznam činí nedostatek důkazu ještě zřetelnějším. Tato 4.3 miliony let stará lebka mývala jasně ukazuje, že Darwin se úplně pletl.

TIBETSKÝ DIVOKÝ OSEL

Stáří: 29 milionů let

Místo nálezu: Yin Chuan, Čína

Období: Oligocén

Pokusy evolucionistů zobrazovat divokého osla jako předka koně jsou naprosto klamné. Zkameněliny dokázaly, že divoci osli vždycky existovali jako divocí osli a nejsou potomky jiné živé formy. Vyobrazená zkamenělina ukazuje, že divocí osli žijící před 27 miliony let byli shodní s těmi, co žijí dnes—což účinně umlčuje všechna tvrzení evolucionistů.

Nové druhy nevznikají následkem mutací a slepé náhody. Je to Všemohoucí Bůh, kdo vlastní svrchovanou kreativní moc, a Kdo je všechny stvořil.

LEBKA OPICE

Stáří: 32 milionů let

Místo nálezu: Qing Dao, Čína

Období: Oligocén

Ani jedna fosilie mající napůl opí a napůl lidské znaky nebyla nikdy nalezena. Všechny fosilie vždy zobrazované jako doklad údajné evoluce člověka byly odhaleny jako mystifikace a všechny byly stáhnuty samotnými evolucionisty. Vše, co jim zbylo jsou scénáře založené na darwinistických představách.

Konkrétní zjištění prokázala, že opice pořád existovaly jako opice, kdežto lidské bytosti byly vždycky lidské. Jedním takovým nálezem je 32 milionů let stará opičí lebka.

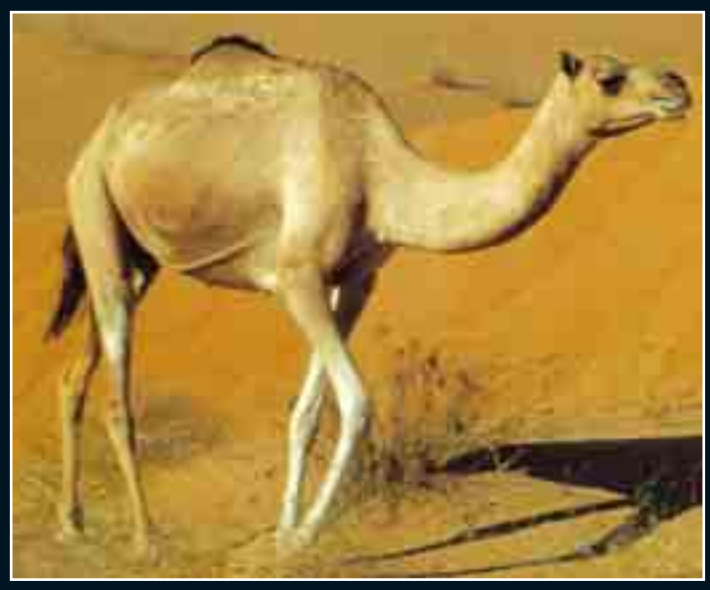

LEBKA VELBLOUDA

Stáří: 3.9 milionů let

Místo nálezu: Gan Su, Čína

Období: Pliocén

Podle evolučních tvrzení musela být velká lebka velblouda, dlouhý krk a hrby výsledkem po sobě jdoucích mutací. Následkem toho by muselo existovat bezpočet savců s polodlouhými krky, divně tvarovanými hlavami a vznikajícími hrby. Tyto imaginární formy života by se měly často vyskytovat ve fosilním záznamu a neměla by být ani stopa po plně vyvinutých velbloudech v době před miliony let, jako je ten ukazovaný výše. Ovšem informace z fosilního záznamu ukazují, že takový vymyšlené přechodné formy nikdy neexistovaly. Velbloudi nikdy neprodělávali přechodná stádia a pořád existovali jako plně vyvinutí velbloudi.

LEBKA ŠEDÉ LIŠKY

Stáří: 78 milionů let

Místo nálezu: Lan Zhou, Gan Su, Čína

Období: Křída

Teorie evoluce—ohledně níž bylo vyprodukováno nekonečně falešných kusů důkazu a která byla udržována naživu vynalézáním zcela neuvěřitelných scénářů—nyní dorazila ke konci svého života. Lidé si uvědomují, že čelili ohromnému klamu. Od nynějška dále nebude mít žádný scénář vymyšlený darwinisty účinek a kolaps jejich teorie bude valem pokračovat, protože vědecká tvrzení evoluci úplně vyvracejí.

Tato 78 milionů let stará lebka lišky šedé je pouze jedním z důkazů, které urychlují tento kolaps. Darwinismus byl zcela zdiskreditován zkamenělinami.

LEBKA KUNY RYBÁŘSKÉ

Stáří: 78 milionů let

Místo nálezu: He Zheng, Gan Su, Čína

Období: Křída

Bůh má moc tvořit z ničeho. Nemoci tomu porozumět, darwinisté nemohou pochopit nebo nepochopí, že Bůh stvoří živou věc, kdykoli si přeje, jednoduše příkazem "Buď!" Tento nedostatek víry a nedostatek uvědomění si skutečných faktů je podkladem nelogických scénářů a falešných důkazů, s nimiž přicházejí. Jenže lidé, kteří nejsou ovlivněni darwinistickým kouzlem nemají potíže pochopit velkolepost stvoření ve světě. Jasně byly živé věci stvořeny a vybaveny dokonalými soustavami. Byly stejné po všechny generace od momentu, kdy byly stvořeny.

78 milionů let stará lebka kuny na obrázku je jen jedním zástupcem této reality.

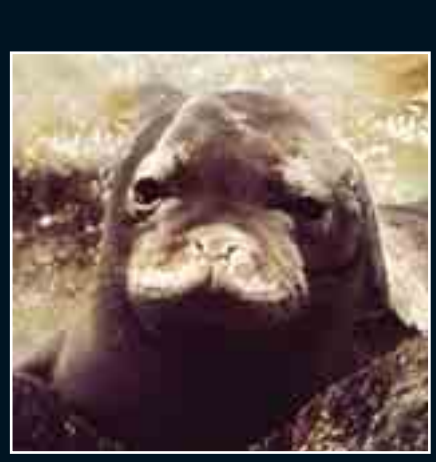

LEBKA TULENĚ KARIBSKÉHO

Stáří: 3.1 milionů let

Místo nálezu: Yun Nan, Čína

Období: Pliocén

Darwinisté nedovedou vysvětlit oko trilobita, které měli tito korýši již před 530 miliony roků. Darwinisté nedovedou vysvětlit, jak se organismy v moři, na souši a ve vzduchu najednou objevily a přežily beze změny po celou dobu své existence. Darwinisté tvrdí, že jeden druh se vyvinul v jiný, ale nedovedou vysvětlit, jak se jediná prvotní buňka mohla změnit takovým způsobem, aby získala odlišné funkce v mnohobuněčné struktuře. Darwinismus je teorie v mrtvém bodě a postupně umírá, jak se dělají nové objevy s každým uplynulým dnem. 3.1 milionů let stará lebka tuleně karibského zde ukazovaná je jedním z mnoha důkazů k urychlení tohoto procesu vymizení.

LEBKA NOSOROŽCE

Stáří: 75 milionů let

Místo nálezu: Gan Su, Čína

Období: Křída

Darwinisté tvrdí, že živé organismy jsou si vzájemně potomky a získaly svou současnou podobu cestou postupných změn v průběhu času. Kdyby bylo toto tvrzení pravdivé, mělo by být zřejmé z fosilního záznamu. Jenže země vydává jen fosilie staré miliony let, jež jsou shodné s druhy žijícími dnes. Neexistuje ani jedna přechodná forma, aby potvrdila tvrzení darwinistů. Všechny živé věci od nejmenších po největší, existovaly před miliony let ve stejné podobě jako jsou dnes.

Když se ostatní živé organismy nikdy nezměnily, pak nezbývá racionální a vědecký podklad pro tvrzení, že lidské bytosti se změnily. Lidé byli pořád dokonale lidští, a nikdy se nepozměnili.

CIBETKA MALÁ

Stáří: 48 milionů let

Místo nálezu: Gan Su, Čína

Období: Eocén

V roce 1993 Stephen Jay Gould napsal do časopisu Natural History o způsobu, jak lze u živých druhů pozorovat, že mají přesně tytéž charakteristiky napříč fosilním záznamem:

> Stáze, neboli neměnění, většiny fosilních druhů během jejich dlouhých geologických období života, byla mlčky uznána všemi paleontology, ale skoro nikdy nestudována výhradně, protože převažující teorie se staví jako k nezajímavému nedůkazu pro neevoluci. . . Zavalující převážnost stáze se stala nepříjemným rysem fosilního záznamu, ale ponechána ignorována jako projev ničeho (to jest neevoluce). (S. J. Gould, "Cordelia's Dilemma", Natural History, únor, str. 10-18)

Jediným důvodem proč evolucionisté odkazují na stázi ve fosilním záznamu jako na "nepříjemnou" je, že kdyby se živé věci neměnily, tak to anuluje teorii evoluce. Tato informace, která ukazuje, že evoluce se nikdy nepřihodila, je důkazem pro skutečnost stvoření.

LEBKA ŽIRAFY

Stáří: 65 milionů let

Místo nálezu: Meng Gu, Čína

Období: Křída

Žirafy jsou vyhlášené svými neobvykle dlouhými krky. Darwinisté hypotetizují, že krky těchto zvířat se protahovaly postupně, jak se natahovaly, aby dosáhly na vyšší větve. Tento jeden z nejvíce známých klamů evoluční teorie je naprosto vyvrácen fosilním důkazem: žirafy byly naprosto stejné před 65 miliony let jako jsou dnes. Ve fosilním záznamu není ani stopy po procházení neustálými změnami a rostoucích krcích, které by dosáhly na vyšší větve. Žirafy jsou dnes přesně stejné jako před 65 miliony let.

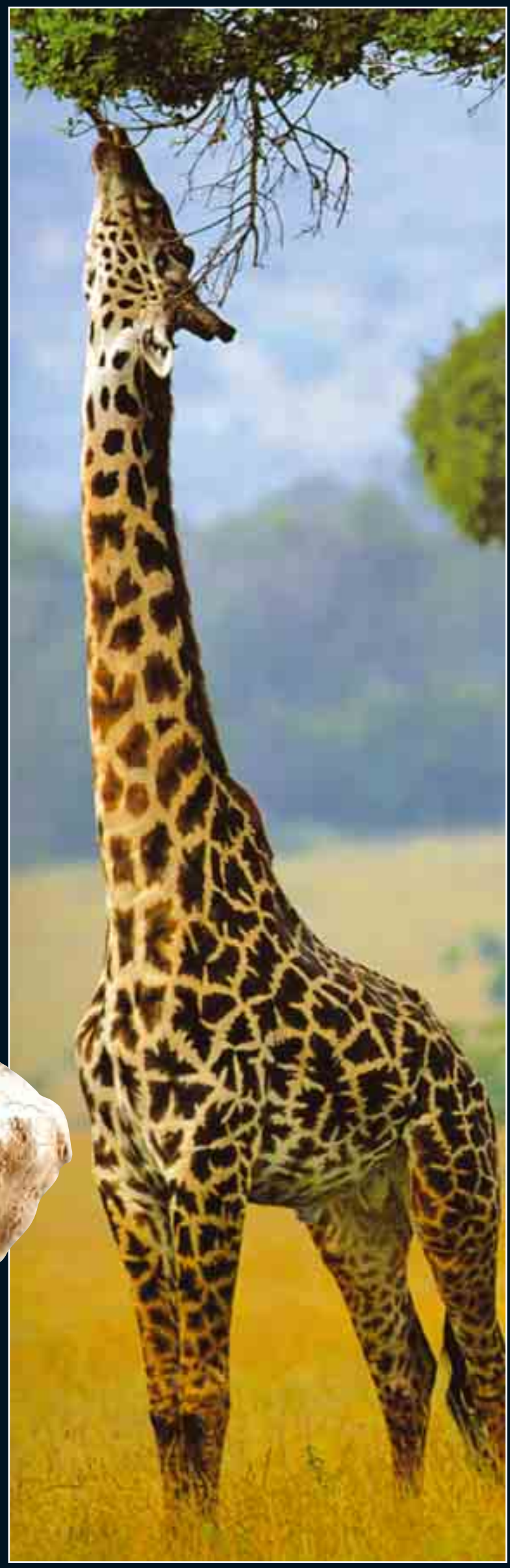

LEBKA KANCE

Stáří: 58 milionů let

Místo nálezu: Shan Dong, Čína

Období: Paleocén

Darwinisté byli schopni shromáždit svoje původní podporovatele používáním velice primitivní logiky. V klimatu vědecké ignorance bylo snadné přesvědčit veřejnost, že bílkoviny a eventuálně buňky se mohly vytvořit spontánně z blátivé vody, že savci lovící ve vodě si později vyvinuli ploutve a změnili se v delfíny a že opice se rozhodly přestat skákat ze stromu na strom a chodit raději vzpřímeně a tak se vyvinuly v lidské bytosti.

Vědy genetika a paleontologie byly neznámé, takže všechny tyto imaginární přechody byly vyobrazovány jako nezvratná fakta. Ale nyní jsou darwinisté v mnohem obtížnějším postavení. Věda genetiky odhalila složitou strukturu buňky a jak jsou rysy předávány z generace na generaci. Paleontologie ukázala, že organismy se nikdy nezměnily. Bezpočet druhů, jako je 58 milionů let stará lebka kance tady ukazovaná, značí, že živé věci vykazovaly stejnou složitost před miliony let jako současné druhy. Již není možné, aby darwinisté klamali veřejnost.

LEBKA ANTILOPY

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Da Quing, Hei Long Jiang, Čína

Období: Eocén

Exempláře těchto savců staré 50 milionů let byly perfektně zachovány. Tento exemplář, také miliony let starý, ukazuje, že antilopy nebyly nikdy předmětem nějakého měnění a ani nejsou potomky ani se nevyvinuly v jinou formu života. Právě tak jako zebry, vlci, tygři a lišky před miliony let, tyto živé věci byly také stvořeny způsobem, o němž rozhodl Bůh, a od té doby se nezměnily. Jako je tomu se všemi formami života, neexistuje jediná přechodná forma, co by podporovala mýtus evoluce. Jako se všemi tvrzeními evolucionistů, i toto je naprosto falešné. Organismy na Zemi se nikdy nevyvíjely.

LEBKA GEPARDA

Stáří: 7.3 milionů let

Místo nálezu: Shan Dong, Čína

Období: Miocén

Na základě několika prvků opího chování darwinisté tvrdí, že opice a lidé jsou potomky jednoho předka. Tvrdí, že opice se jednoho dne rozhodly sestoupit ze stromů, chodit rovně, mluvit, zpívat a skládat hudbu, stavět budovy a činit vědecké objevy a takto se změnily v lidi. V takovém případě by se musel podobný proces přechodu vztahovat i na jiné organismy. Jelikož gepardi, kupříkladu, jsou schopni rychle běhat, měli by být jednoho dne schopni pozměnit svou fyzickou stavbu a změnit se ve vnímavé bytosti vyhrávající zlaté medaile na Olympijských hrách. Avšak pohled na vědecká fakta odhaluje, že gepardi, tygři, vlci, lišky, lvi a leopardi—prostě všechna zvířata—se nikdy vůbec neměnila.

Stejná stabilita neboli stáze se vztahuje i na opice a lidské bytosti. Opi vždy existovali jako opi a lidé jako lidé.

LEBKA BINTURONGA

Stáří: 88 milionů let

Místo nálezu: Yun Nan, Čína

Období: Křída

Darwin si představoval, že živé organismy se pomalu mění. Z jeho pohledu jsou všecky živé bytosti, včetně lidí, potomky jiných druhů a tak dospěli ke svému současnému zjevu. Vzhledem k tomu, že věda 19.století neposkytla žádné důkazy jeho hypotéze, Darwin se domníval, že přechodné formy, co by měly existovat, budou nalezeny později.

Darwinovi blízcí přívrženci zdědili tuto víru. Od té doby pořad bez přestání hledali přechodné formy, o nichž Darwin věřil, že budou eventuálně ohlášeny. Avšak netrvalo dlouho, aby se poznalo, že Darwin se mýlil. Nezměněné formy života ve fosilním záznamu definitivně popírají darwinismus. Jedním úderem této pověrečné víře, usilované být udržena při životě jen jako ideologie, je tato 88 milionů let stará lebka binturonga na fotografii.

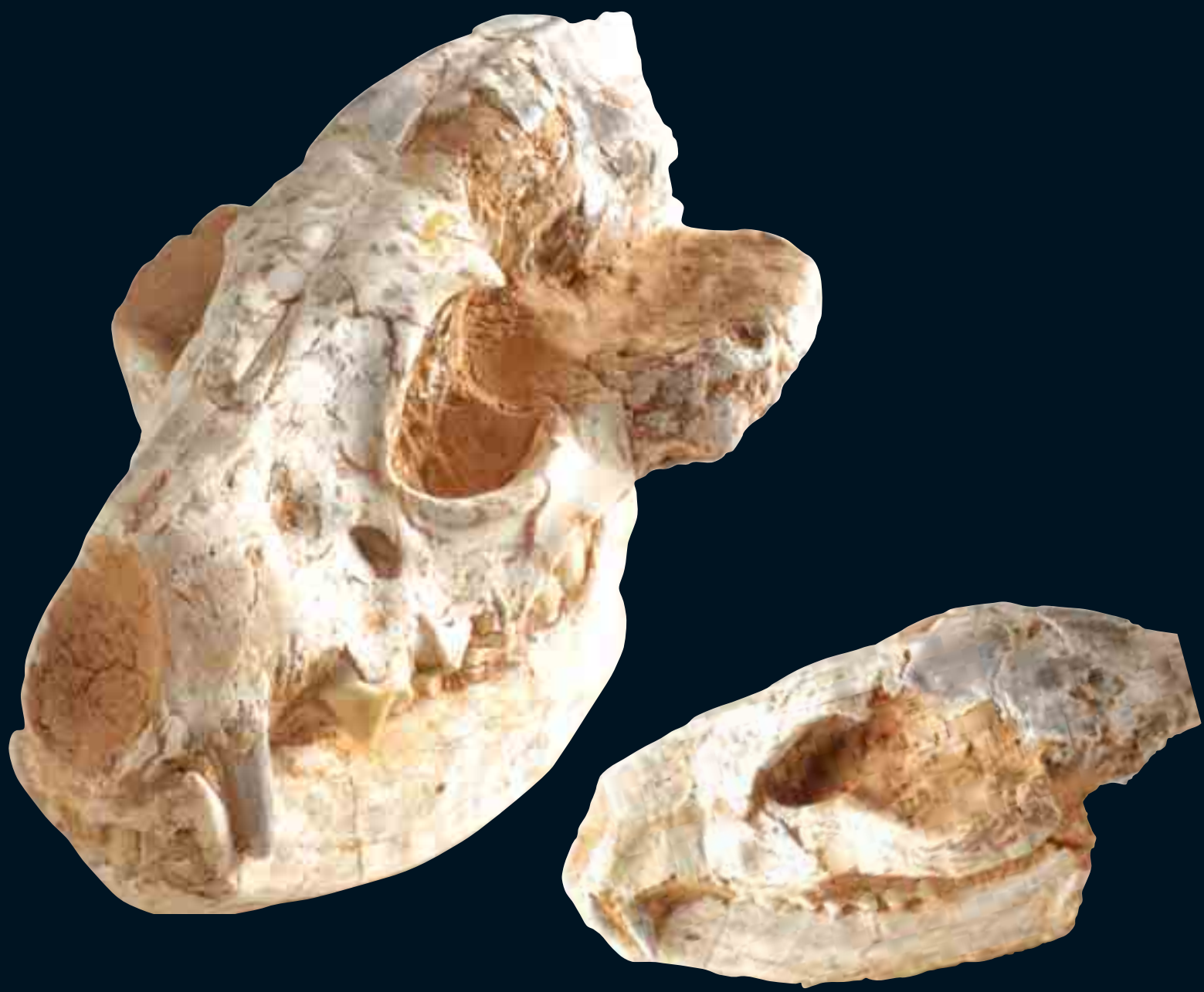

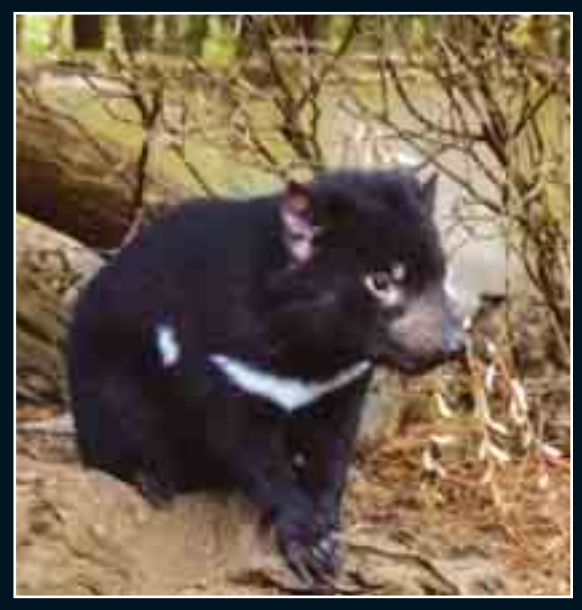

LEBKA TASMÁNSKÉHO ČERTA

Stáří: 32 milionů let

Místo nálezu: An Hui, Čína

Období: Oligocén

Britský paleontolog Derek W. Ager popisuje, jak je fosilní záznam hlavní obtíží pro evoluční teorii:

> Ten bod se objevuje, že když podrobně prozkoumáme fosilní záznam, ať na úrovni řádů nebo druhů, nacházíme—zas a znova—nikoli postupnou evoluci, nýbrž náhlou explozi jedné skupiny na účet druhé. (Derek A. Ager, "Povaha fosilního záznamu ", Zprávy britské geologické asociace, sv. 87, 1976, str. 133)

Jednou fosilií, která prokazuje, že druhy nikdy neprošly přechodnými formami je tato 32 milionů let stará lebka tasmánského čerta na ilustraci.

ŽELVA

Stáří: 98 milionů let

Místo nálezu: Shan Li Mountain, Čína

Období: Křída

Darwinisté, kteří tvrdí, že živé věci jsou si vzájemně potomky a vyvíjejí se neustálými pomalými změnami, neumí vysvětlit stázi, neboli úplnou stabilitu, pozorovanou uvnitř těchto stejných druhů. Teorie evoluce, tvrdící, že lidské bytosti jsou potomky opic, musí vysvětlit, proč jiné formy života neprodělaly imaginární přechody podobné těm od opice ke člověku. Evolucionisté nemohou poskytnout žádné rozumné a logické odpovědi. Ptáci se nikdy nezměnily. Nosorožci, lišky a hyeny se nikdy nezměnili; a nezměnila se ani želva zde prezentovaná, stará 98 milionů let.

A ani lidské bytosti. Myšlenka, kterou se snaží darwinisté vnutit veřejnosti—že živé věci dělají pokroky drobnými změnami a eventuálně se vyvíjejí v jiné formy života—je ohromná lež.

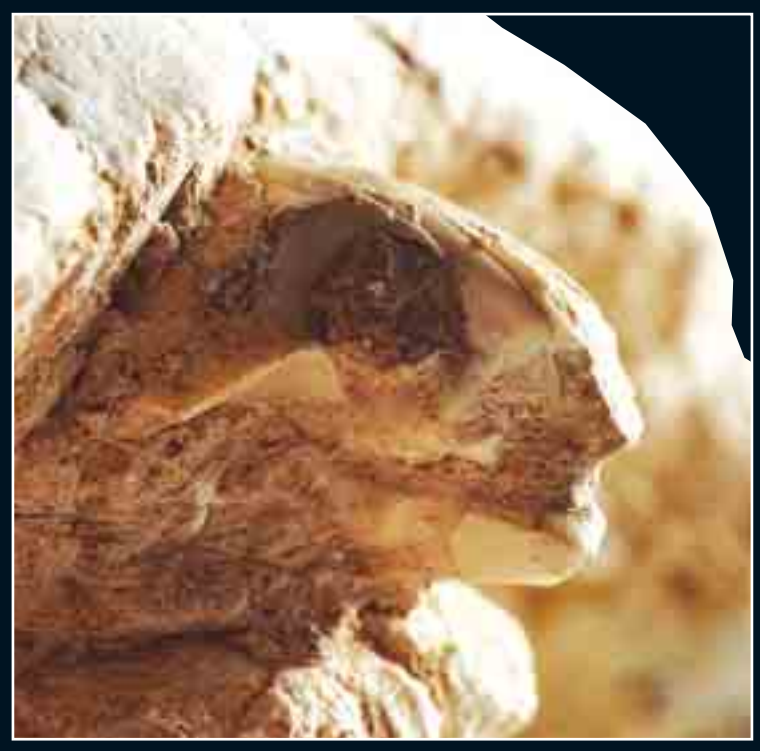

LEBKA LEDNÍHO MEDVĚDA

Stáří: 74 milionů let

Místo nálezu: Liaoning, Čína

Období: Křída

Série Atlas stvoření a tato kniha poskytují důležitý důkaz, který může jen dodat k panice darwinistů, ukazující jim, že evoluce je mrtvá a že už nemohou klamat svět. Tato 74 milionů let stará lebka ledního medvěda, kupříkladu, identická s lebkou ledních medvědů žijících dnes—stačí sama o sobě, aby podkopala argumenty darwinistů.

Jak se důkaz hromadí, prohlašující, že darwinismus je neplatný, čím dál více darwinistů se snaží vzbudit dojem "Jsme živí a v pořádku." Snaží se využít metody propagandy, aby bojovali intelektuální boj, který nemohli vyhrát s vědou. Snaží se zakrýt studie demolující darwinismus. Jenže toto jednání jim nezabrání vidět, třebaže podvědomě, rozsah zhroucení, které se odehrálo.

Zuby zobrazené zkameněliny lze vidět velmi podrobně, což poskytuje dostatečný důkaz, že kojoti žijící před 65 miliony let byli shodní s těmi, co žijí dnes.

LEBKA KOJOTA

Stáří: 65 milionů let

Místo nálezu: Qing Hai, Čína

Období: Křída

Když se organismus poprvé objevuje ve fosilním záznamu, pak pokračuje ve stejné podobě po miliony následujících let. Všechny zkameněliny vyobrazené v této knize, jako je 65 milionů let stará lebka kojota, to je jen několik příkladů. Tak jako jiné živé formy, kojoti před 65 miliony let měli stejný vzhled a stavbu jako mají dnes. Toto totálně demoluje celý koncept evoluce.

Tento stav věcí, který se vztahuje na všecky organismy, se nevyhnutelně vztahuje také na lidi. Lidé vždy existovali jako lidé, od okamžiku svého stvoření, a nikdy neprodělali ani tu nejmenší změnu. Vezmeme-li, že tolik forem života popírá tvrzení evoluce, nemůže existovat vědecký základ pro scénáře ohledně lidské evoluce vysněné darwinisty.

LIST SASAFRASU

Stáří: 54-37 milionů let

Místo nálezu: Cache Creek Útvar, Britská Kolumbie, Canada

Období: Eocén

Jednou z nejznámějších forem darwinistické propagandy jsou neopodstatněné slogany ve stylu “Odmítání teorie evoluce je dogma,” nebo “Popírání evoluční teorie je nevědecké.” Ve skutečnosti však jsou taková prohlášení zaujatostí založenou na předpojatém konceptu vědy evolucionistů.

“Věda,” není podle darwinistické definice disciplína, která bádá, zkoumá a analyzuje svoje zjištění neutrálním způsobem a potom akceptuje tato zjištění. Podle darwinistů musí vědecká šetření především potvrzovat jejich vlastní víry a myšlenky, v tomto procesu musí být nálezy interpretovány překroucením jich v souladu s evolučním dogmatem.

Jinak řečeno, evolucionisté zobrazují svoje předpojaté výklady, spíše než důkaz sám, jako vědu. Darwinistická věda je pokusem, nikoli odhalit fakta, ale vykládat je selektivně a překrucovat je.

ZMARLIČNÍK JAPONSKÝ

Stáří: 65-54 milionů let

Místo nálezu: Španělsko

Období: Paleocén

Jedním z nejvýznamějších faktů odhalených fosilním záznamem je, že živé věci se objevují v jediném okamžiku spolu se všemi svými charakteristikami. Jinými slovy, neexistuje známka jakýchkoli druhů, co by se vyvíjely od primitivní formy a pomalu počaly získávat svoje údy. Všechny živé druhy byly bezvadné a plně formované od chvíle, co se vynořily a ty druhy, co přežily jsou stále identické se svými původními formami. Kniha O původu druhů Revidováno popisuje, jak toto představuje vážné dilema pro darwinismus:

> Náhlý způsob, jak se celé skupiny druhů naráz objevují v určitých formacích, byl zdůrazněn některými paleontology—například Agassizem, Pictetem a Sedgwickem—jako fatální překážka víře v transmutaci druhů. Pokud bezpočet druhů, patřících ke stejnému rodu nebo čeledi, začal doopravdy žít najednou, tento fakt by byl fatální pro teorii postupného vývoje přírodním výběrem. (O původu druhů Revidováno, str. 46)

LIST JASANU

Stáří: 23-5 milionů let

Místo nálezu: Španělsko

Období: Miocén

Kdyby uvažovali darwinisté vědecky, jak o sobě tvrdí, pak by neměli jednat ve světle své ideologie—jinými slovy svých představ—leč naopak podle faktů a konkrétních zjištění. Konkrétní fakt odhalený dnešními paleontology je, že každý živý druh se objevuje náhle a nikdy se nezměnil tak dlouho jak existoval. Význam je jasný: život se nikdy nevyvíjel. Tak jako vesmír sám, život je dílem Boha, Stvořitele.

23 až 5 milionů let starý list jasanu na obrázku opět slouží jako připomínka pro všechny.

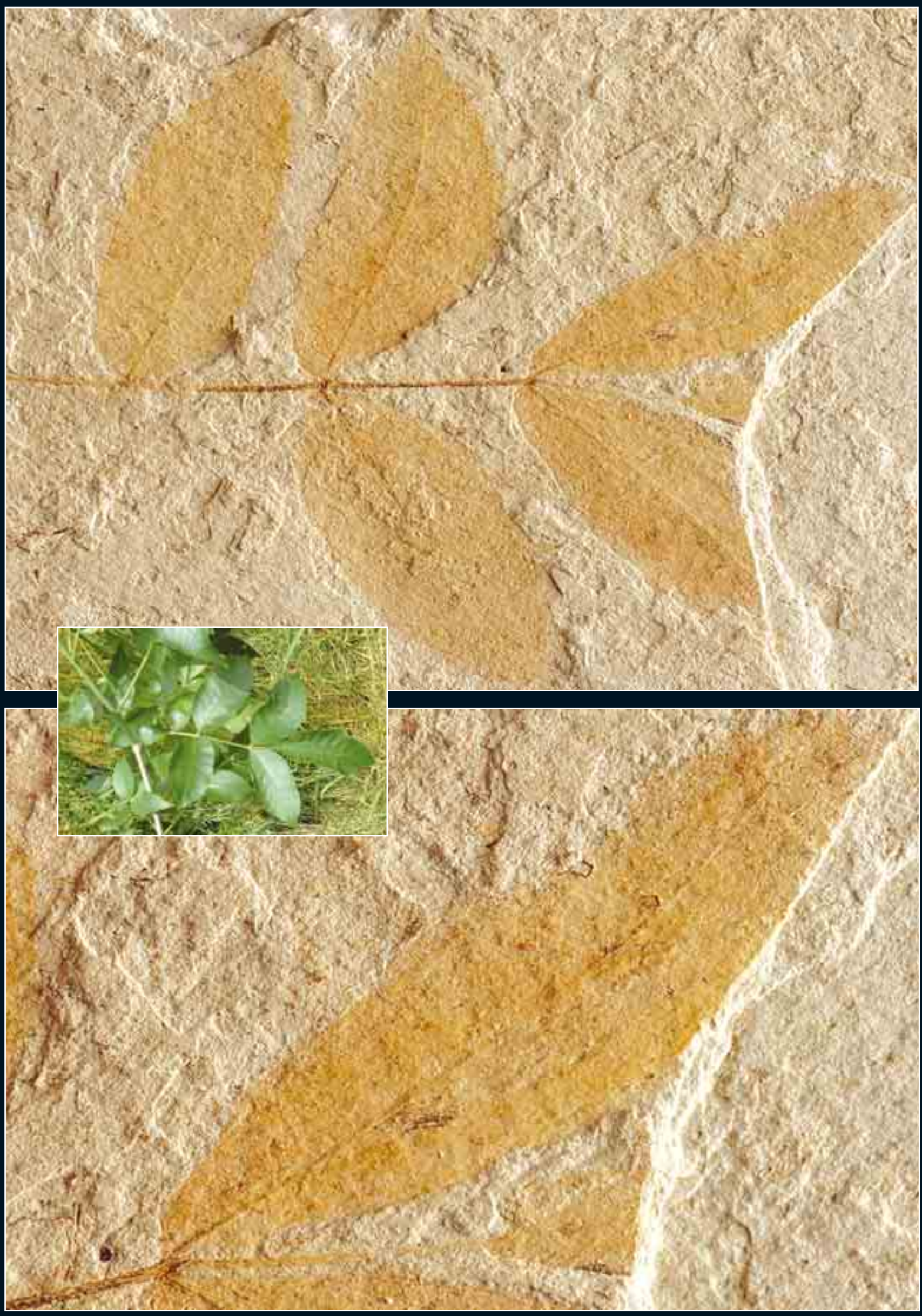

LIST VŘESNY

Stáří: 30 milionů let

Místo nálezu: Cereste, Francie

Období: Oligocén

Raději než debatovat o smyslu vědeckých nálezů, darwinisté preferují se uchylovat k technikám psychologické propagandy, omezovat svobodu myšlení zakazováním prací, které vyvracejí evoluci a ovlivňovat veřejnost přijetím výsměšného slohu. Obvykle za tím účelem využívají techniky psychologické války.

Evolucionisté by neměli předstírat hluchotu a uchylovat se urážení, napadání a falešným obviněním, aniž by pohlédli na dostupný důkaz a dokumentaci. Pokud jsou si jisti svou teorií a mají-li vědecký důkaz, měli by ho ukázat, aby umlčeli svou opozici na intelektuální úrovni. Avšak to nikdy neudělali, a je nemožné, aby to udělali, protože darwinisté nemají ani kousek takového důkazu, co by podporoval jejich teorii.

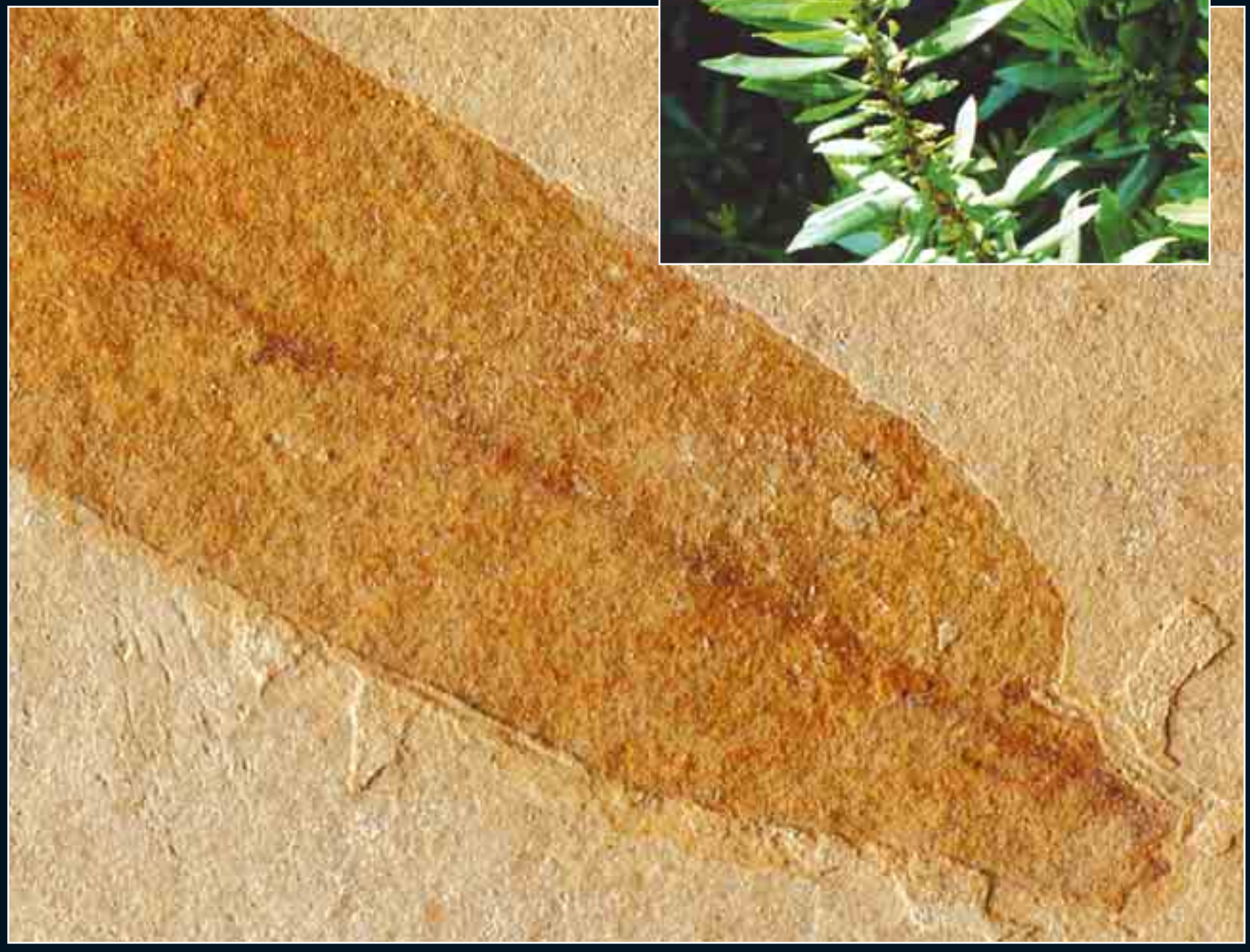

TOMEL

Stáří: 40 milionů let

Místo nálezu: Francie

Období: Eocén

Podle nevědeckých tvrzení darwinistů datlové palmy, borovice, kaktusy, orchideje, karafiáty, růže, třešňové stromy, tráva, kapradí—zkrátka všecky rostliny sdílí stejného smyšleného předchůdce. Ale když jsou otázáni na povahu tohoto předchůdce nebo v jakých stádiích se různé rostliny od sebe navzájem oddělily a nakonec získaly svoji současnou podobu, evolucionisté nemají vědecké odpovědi, co by mohli poskytnout.

E. J. H. Corner, evoluční botanik z Cambridgské univerzity, doznává, že evolucionisté nemají odpovědi na předmět původu rostlin:

> Slova hojně uznávaného evolučního botanika E.J.H. Cornera z Cambridgské univerzity stále znějí po 40 letech, co je napsal: "Ale pořád si myslím, že pro nepředpojatého je fosilní záznam rostlin ve prospěch jednotlivého stvoření . . . Dovedete si představit jak orchidea, okřehek a palma pocházejí od jednoho stejného předka a máme my nějaký důkaz pro tento předpoklad? Evolucionisté musejí být připraveni s odpovědí, ale já si myslím, že většina se před inkvizicí zlomí." (E.J.H. Corner, profesor botaniky, Cambridge University, England, Evoluce v současném botanickém myšlení, Chicago: Quadrangle Books, 1961, str. 97)

Úroveň vědy a technologie v 21.století učinila Cornerovy starosti platnějšími. Bezpočet vědeckých zjištěních a hlavně fosilní záznam, uvrhli darwinismus v neřešitelné dilema—nejen na poli botaniky, ale ve všech odvětvích vědy. Ve svém intelektuálním boji na život a na smrt se darwinisté snaží udržet svoji teorii naživu a připravit se na otázky, kterým by mohli čelit. Jenže pořád nemají jedinou vědeckou odpověď, kterou by mohli poskytnout.

ŠIŠKA ARAUKÁRIE

Stáří: 170 milionů let

Místo nálezu: Patagonie, Argentina

Období: Jura

Fosilie zde ilustrovaná, která dokazuje, že aurakárie neprodělaly sebemenší změnu za posledních 170 milionů let, odsuzuje darwinisty ke značnému tichu. Novější evolucionista Stephen Jay Gould vyjádřil toto ticho a “rozpaky” darwinistů před fosilním záznamem:

> "Zavalující převážnost stáze se stala nepříjemným rysem fosilního záznamu.”(Stephen Jay Gould, “Cordelia's Dilemma,” Natural History, únor 1993, str.15)

Rozpaky darwinistů tváří v tvář fosilnímu záznamu pramení z jejich lži, kterou propagovali alespoň 150 let. Strávili desetiletí popisováním jak živé formy údajně nabyly své současné podoby sérií postupných změn a zaváděli veřejnost v to, co je hlavním podvodem v dějinách vědy a mají plné právo se cítit zahanbeni realitou zjevenou fosilním záznamem. Teď by měli dovolit, aby je tyto rozpaky dovedly k pravdě a měli by se přestat vědomě hlásit ke lži.

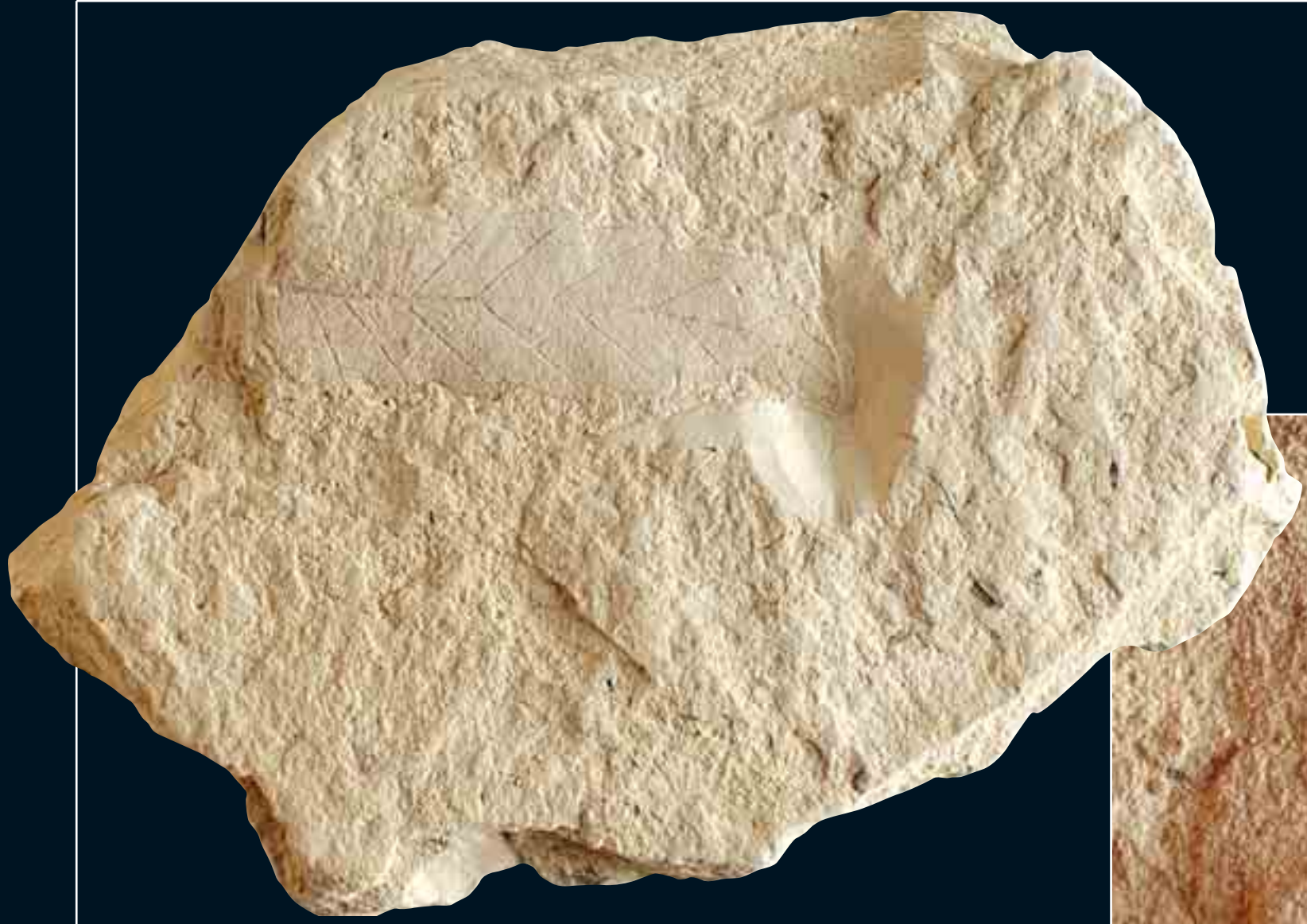

DUB CER - LIST

Stáří: 5-1.8 milionů let

Místo nálezu: Sofie, Bulharsko

Období: Pliocén

Většina evolučních knih nebo článků prezentuje příliš mnoho fantastických pohádek. Tyto popisují procesy, které se nikdy nemohly uskutečnit a jsou vědecky nemožné. Budete číst o tom, jak se první buňka objevila v bahnité louži, jak se ryba jednoho dne rozhodla vystoupit na souš a změnila se ve stovky rozmanitých druhů a jak plazi jednoho dne vzlétli do vzduchu jako ptáci. Ale všecky tyto báchorky jsou sci-fi a mají daleko k vědě. Hlavním hrdinou těchto povídaček je slepá náhoda.

Ve svojí knize Velká evoluční záhada Gordon Rattray Taylor říká o tomto předmětu:

> Evoluční historie je hromadou takových modifikací; jeden by skoro mohl říct, že se z nich skládá. Šupiny se stávají peřím. Nohy se stávají křídly. Žaludky se stávají plovacími měchýři. Dokonce i na úrovni biochemických procesů se objevují záměny a rozvinutí. Vše co může darwinismus říct k těmto zázrakům je, že jsou výsledkem náhody. (Gordon Rattray Taylor, Velká evoluční záhada, New York: Harper & Row, 1983, str.10)

Faktem však je, že náhoda nemůže nikdy vyprodukovat řád vyžadující inteligenci a vědomí. Žádná logická osoba nemůže nikdy akceptovat, že rozmanitost a složitost vykazovaná organismy jsou prací náhody. Náhoda nemůže dát vzniknout jasným květinám, chutnému ovoci a zelenině, leopardům, králíkům, tygrům, ptákům, mravencům ani lidským bytostem schopným zakládat celé civilizace. Život a vše, co vidíme kolem sebe je dílem Všemohoucího Boha, Vševědoucího Pána svrchovaného mistrovství.

LIST JALOVCE

Stáří: 5-1.8 milionů let

Místo nálezu: Sofie, Bulharsko

Období: Pliocén

Od počátku 20.století, teorie evoluce, neústále určitými kruhy zobrazovaná jako vědecká realita, dostala sérii smrtících úderů—které však byly před veřejností pečlivě skryty. Darwinisté bezustání vydávají propagandu značící, že se nic nezměnilo, ale nikdy se nezmiňují o bezpočtu fosilií, které slouží jako důkaz stvoření a pokračují ve vypravování stejných starých báchorek. Jedním z nejpozoruhodnějších aspektů evoluční propagandy je, že skoro nikdy necítí potřebu podložit svoje pohádky nějakými vědeckými zjištěními. Phillip Johnson tuto pozici popisuje:

> Neexistuje požadavek, aby byly tyto spekulace potvrzeny buďto experimentálně nebo fosilním důkazem. Pro darwinisty, jen být schopen si proces představit je dostatečné jako potvrzení, že něco takového se muselo doopravdy přihodit. (Phillip Johnson, Námitka se připouští, str. 23)

Sama o sobě vlastně je tato situace důkazem zoufalství darwinistů. Jsou povinni se spoléhat na vlastní představivosti, protože vědecká data nenabízejí podporu pro evoluci. Nespočet zkamenělin, jako je vyobrazený list jalovce, dokazuje, že evoluce se nikdy neodehrála. Z tohoto důvodu se darwinisté raději uchylují ke spekulacím, než aby hledali vysvětlení ve vědě.

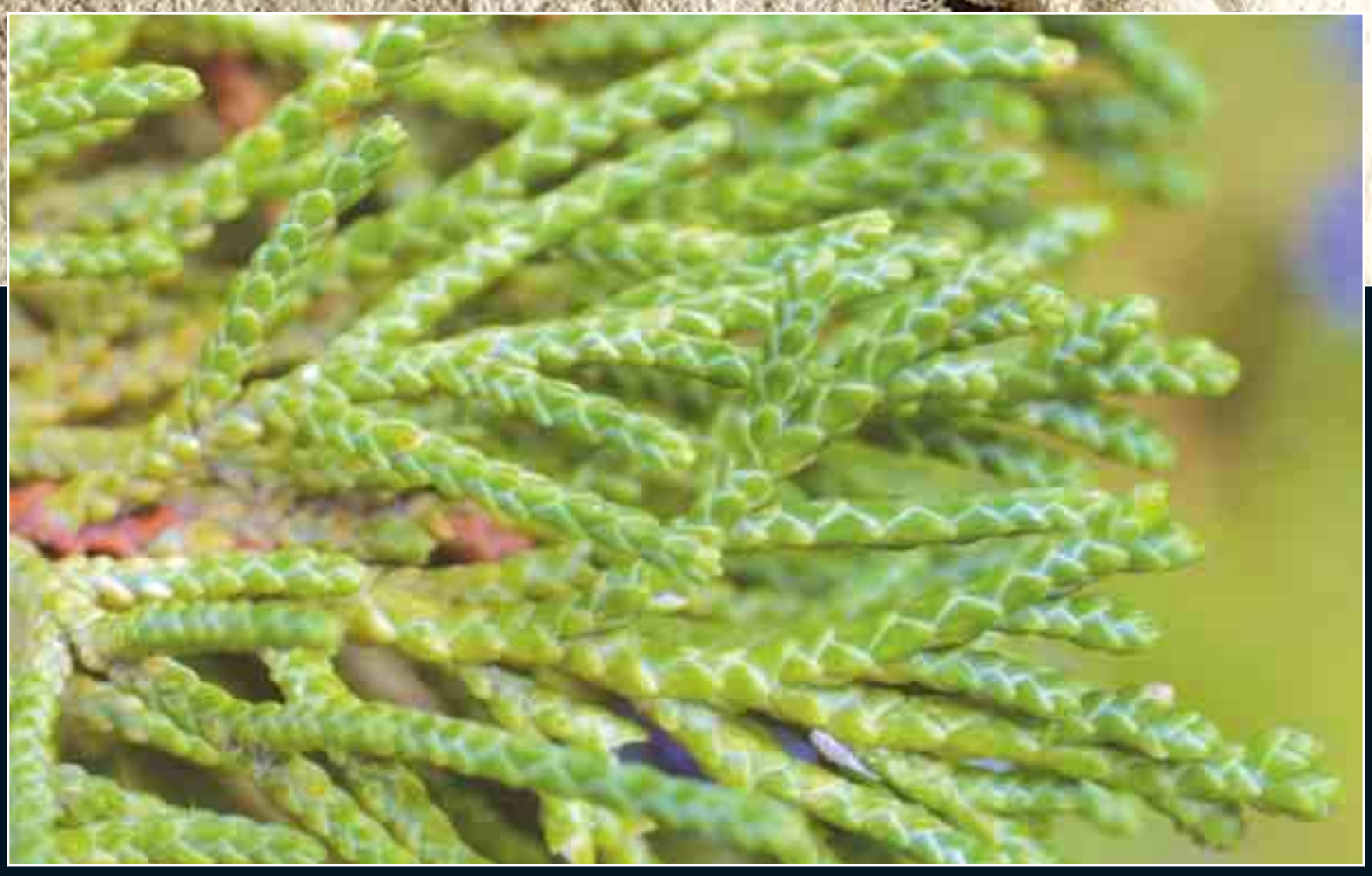

LIST JEŘÁBU

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie, Kanada

Období: Eocén

Jeřáby jsou stejné dnes jako byly před 50 miliony let. Jinými slovy, v minulosti nebyla Země obývána primitivními napůl vyvinutými a podivně vyhlížejícími živočichy a rostlinami, jak bychom měli podle evolucionistů věřit. Země před 50 miliony let nebyla zaplněna živými formami, které se rušně vyvíjely stádium po stádiu. Všechny organismy tehdy měly stejné fyzické vlastnosti, údy a plně formované struktury jako ty, co žijí dnes, a měly s nimi stejný vzhled. Zkamenělina na obrázku je toho zjevným dokladem.

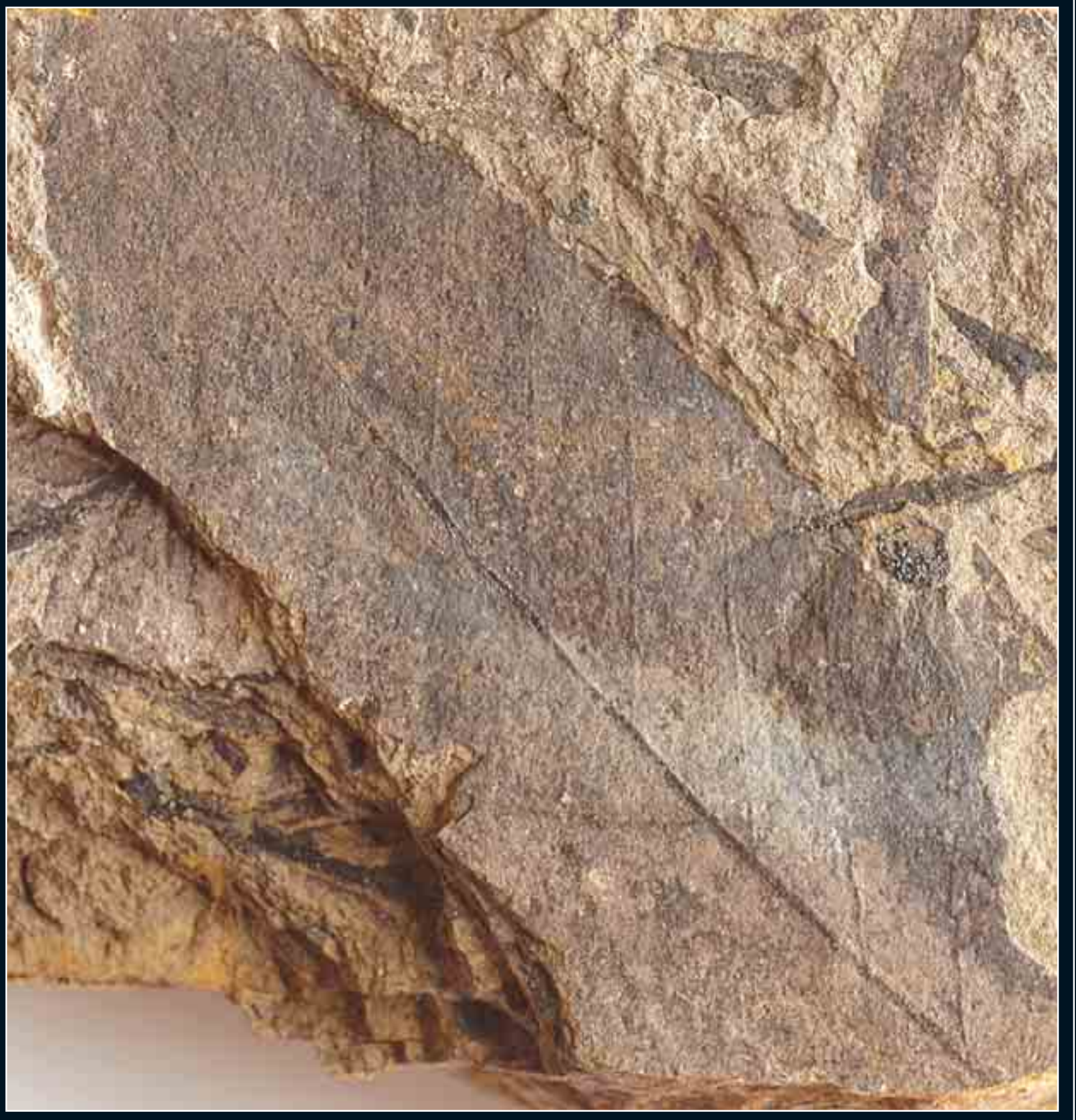

LIST JABLONĚ

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie, Kanada

Období: Eocén

Právě tak jako višně vždycky existovaly jako višně, jabloně byly pořád jabloně. Jablko nevzniklo jako potomek jiného podivného ovoce. Darwinovo tvrzení navržené před nějakými 150 lety, že živé věci jsou si navzájem potomky skrze velmi malé změny, pořád postrádá jakýkoli potvrzující důkaz, navzdory uplynutí tak dlouhé doby.

Evolucionista Richard Dawkins tvrdí:

> O jedno sto a dvacet pět let později víme mnohem více zvířatech a rostlinách než věděl Darwin, a pořád mi není znám jediný případ složitých orgánů, které by nemohly být vytvořeny množstvím následných drobných modifikací. Nevěřím, že bude takový případ nalezen. (Richard Dawkins, Slepý hodinář, str.91)

LIST BOBKOVIŠNĚ

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Kamloops, Britská Kolumbie, Kanada

Období: Eocén

Stromy bobkovišně žily v minulosti stejným způsobem jako dnešní. Kdyby darwinisté říkali pravdu, pak by se současné bobkovišně neměly nijak, nebo jen částečně, podobat, těm z minulosti. Navíc by jiné fosilie měly být schopny ukázat jak se bobkovišně z minulosti měnily v dnešní stromy. Ale za minulé dvě století nebo tak nějak nebyli darwinisté schopni získat důkaz tohoto procesu, který existuje čistě v jejich představivosti. Všechny nálezy odhalují, že bobkovišeň vždy existovala jako bobkovišeň, že se nevyvíjela a proto musela být stvořena.

TARPON

Stáří: 110 milionů let

Místo nálezu: Ceara, Brazílie

Období: Křída

Ve své knize Chybějící články Robert A. Martin praví:

> Pokud je kreacionistický model správný, nebude žádný vztah předchůdce-potomek, žádný evoluční proces nijakého druhu. Je-li evoluční proces správný a s dost hustým fosilním záznamem, přechodné formy na všech strukturálních a chronologických úrovních by měly být nalezeny. (Robert A. Martin, Chybějící články: Evoluční koncepty a přechody v čase, Jones and Barlett Publishers, UK, 2004, str. 8)

Bez výjimky všechny fosilní exempláře, z nichž tato kniha popisuje pouze několik, ukazují, že mezi formami života neexistuje linie sestupu a že se živé druhy objevují naráz se všemi svými patřičnými vlastnostmi. Vykopávky neuspěly v přijítí s napolo vyvinutými formami života nebo se zkamenělinami přechodných forem. S tímto důkazem je jasné, že evoluce je neplatná, a stvoření je nepopiratelný fakt.

PILNÍKOTRN

Stáří: 4 milionů let

Místo nálezu: Útvar Marecchio, Itálie

Období: Pliocén

Pilníkotrn, příslušník čeledi *Monacanthidae*, obývá tropické nebo subtropické vody. V této čeledi existuje 107 známých druhů. Jednou z nevýraznějších charakteristik většiny těchto druhů je, že jsou mistry v kamufláži, schopni se schovat změnou barvy, aby ladili s okolím a takto se ochránili před predátory.

Tato zkamenělina Monacantha je 4 milionů let stará, evidentní důkaz, že tyto druhy se nikdy nevyvíjely. Živé věci si nejsou navzájem potomky procházením neustálými změnami způsobem navrženým darwinisty. Všemohoucí Bůh stvořil vesmír a všechno živé v něm.

CHOBOTNICE

Stáří: 95 milionů let

Místo nálezu: Hdžoula, Libanon

Období: Křída

Chobotnice, jejichž vysoká schopnost učení byla laboratorně vyzkoušena, jsou také mistry kamufláže. Tato schopnost závisí na speciálně vytvořených buňkách v kůži. Díky těmto kožním buňkám a jejich schopnosti měnit barvu, stát se opačnými a odrážet světlo, se mohou chránit před nebezpečím a také varovat jiné chobotnice před možným nebezpečím. Některé chobotnice dělají ještě více: maskují se napodobováním jiných mořských tvorů. Tyto, známé jako "maskovaná chobotnice," si osvojují zjev strašidelně vypadajících živočichů jako jsou perutýn nebo mořští hadi.

Ale mohly chobotnice získat takové vlastnosti po stádích v průběhu doby, jak tvrdí evolucionisté? Byly první chobotnice podivně vyhlížející, napůl vyvinutá stvoření s nevyvinutými orgány, velmi odlišné od těch, co žijí dnes? Jednou z cest, jak o tom rozhodnout, je prozkoumat fosilní záznam. Když to uděláme, bez ohledu na to, jak daleko v čase půjdeme, setkáme se s fosiliemi chobotnic přesně stejnými jako jsou jejich protějšky žijící dnes. Toto je jeden z hlavních důkazů neplatnosti evolučních tvrzení. Chobotnice se nevyvinuly, nýbrž byly stvořeny Vševědoucím a Všemocným Bohem, spolu se svými vlastnostmi.

MOŘSKÝ KONÍK

Stáří: 4 milionů let

Místo nálezu: Útvar Marecchio, Itálie

Období: Pliocén

Hlava mořského koníka stojí v pravém úhlu k jeho tělu, což je vlastnost, kterou nelze najít u žádné jiné ryby. Proto plavou mořští koníci vzpřímeně a mohou pohybovat hlavou dolů a vzhůru. Avšak nemohou jí pohybovat do stran. Kdyby měli jiní živočichové takovou neschopnost pohybovat hlavou ze strany na stranu, představovalo by to problém vystavující je všem druhům hrozeb. Ale díky speciální stavbě svého těla nemá mořský koník tento problém. Byli stvořeni, aby mohli pohybovat očima do všech směrů, nezávisle na sobě a mohou snadno vidět kolem sebe, přestože nejsou schopni otáčet hlavou.

Kdyby byla tvrzení darwinistů pravdivá, pak by měli být mořští koníci eliminováni dávno předtím, než by si vyvinuli tuto výhodnou stavbu oka a nikdy by neměli přežít do dnešní doby. Nemělo by být možné, aby mořský koník se vzpřímenou hlavou neschopen vidět za sebe přežil, tak by měli mořští koníci vyhynout. To znamená, že jako jiné živé věci se ani mořští koníci nevyvíjeli, nýbrž byli doopravdy stořeni v jediném okamžiku s hlavami připojenými k tělům v pravém úhlu, schopni pohybovat očima nezávisle na sobě ve všech směrech a se všemi dalšími svými vlastnostmi.

STŘÍBRNÁČ

Stáří: 35 milionů let

Místo nálezu: Sobniow, Polsko

Období: Oligocén

Ryby druhu polyipnus, příslušníka čeledi *Sternoptychidae* jsou mezi živočichy, co dokazují, že darwinismus není ničím více než spekulacemi. Neexistuje rozdíl mezi stříbrnáčem žijícím před 35 miliony let a těmi, co žijí dnes.

HALANČÍK

Stáří: 3 milionů let

Místo nálezu: lůžka Lahontan, Nevada, USA

Období: Pliocén

Evolucionisté tvrdí, že Darwinova teorie odpověděla na všechny otázky o životě a jak vznikly živé druhy. Věru existuje důvod, proč jsou materialisté a ateisté slepě oddaní teorii evoluce: Představují si, že jim dává alternativní odpověď ke stvoření. Ale toto je hrozný omyl. Darwinova tvrzení nebyla nikdy ověřena vědeckými daty v jeho době ani později. Naopak, věda prokázala, že Darwinův scénář je nemožný. Zkrátka neexistuje jiná vědecká ani rozumná odpověď na původ života než stvoření.

Evoluční paleontolog George Simpson uznává jak Darwinova teorie selhává v poskytnutí odpovědi na jakoukoli otázku:

> Darwin byl vždycky naprosto bezmocný, než aby odpověděl na nějakou platnou námitku proti své teorii. (Gordon Rattray Taylor, Velká evoluční záhada, str. 140)

PRUHATEC

Stáří: 95 milionů let

Místo nálezu: Libanon

Období: křída

Fosilní záznam ukazuje, že živé věci se nezměnily za desítky nebo obvykle stovky milionů let. Tato evidentní pravda představuje hlavní dilema pro darwinisty, jak jsou si mnozí evolucionisté vědomi. Například evoluční paleontolog Steven M. Stanley popisuje, jak jsou vysvětlení darwinistů nekompatibilní se zkamenělinami:

> Obecněji, jakákoli zpřeházená sekvence zkamenělin by nás přiměla znovu zvážit naši teorii. . . (Steven M. Stanley, Nový evoluční rozvrh, New York, 1981, str. 3)

Jedna z bezpočtu zkamenělin vynucujících revizi faktů evolucionisty je 95 milionů let starý pruhatec na obrázku. Pruhatci se nikdy nezměnili za 95 milionů let a takto vyvracejí evoluci.

PRUHATEC

Stáří: 50 milionů let

Místo nálezu: Monte Bolca, Itálie

Období: Eocén

Fosilní záznam neukazuje žádný vývoj stádium po stádiu toho druhu co hlásají evolucionisté. Neexistuje důkaz, že organismy jsou potomky domnělého společného předka. Zjištění odhalila, že organismy si nejsou navzájem potomky a že žádný druh se nikdy neměnil po tak dlouho, jak přežíval.

Jinými slovy, druhy se nikdy nevyvíjely, jak popsáno zoologem z Oxfordské univerzity Markem Pagelem:

> Ale namísto nalezení pomalých, hladkých a postupných změn, které očekávali Lyell a Darwin, viděli ve fosilním záznamu rychlé výbuchy změny, nové druhy objevující se zdánlivě odnikud a pak se neměnící po miliony let - vzorce oblíbeně připomínající stvoření. (Mark Pagel, "Šťastné náhody?," Nature 397:665, 25.února 1999)

DORAB

Stáří: 95 milionů let

Místo nálezu: Haqel, Libanon

Období: Křída

Protože fosilie demolují tvrzení evoluce, darwinisté je obyčejně ignorují, nebo se jinak pokoušejí je použít jako nástroj propagandy prostředkem rozmanitých překroucení. Avšak nedávná výstava stovek zkamenělin na přehlídkách, v knihách a na webových stránkách učinila zřejmým pro každého k nahlédnutí bezradnost, jíž čelí evolucionisté. Když můžete porovnat zkamenělinu a živý druh vedle sebe, nemáte problém si uvědomit, že evoluce je lež a není potřeba dalšího vysvětlení. Proto jsou evolucionisté ve stavu paniky. Bezmocně sledují kolaps své teorie, odkud není návratu. Jedním důkazem tohoto kolapsu evoluční teorie je tato 95 milionů let stará fosilie doraba na obrázku.

BODLOK

Stáří: 95 milionů let

Místo nálezu: Haqel, Libanon

Období: Křída

V O původu druhů Revidováno, Wendell R. Bird stanovuje, že tvrzení evoluční teorie o přechodných formách je fantazie:

> Geologický záznam . . . nyní sděluje to, co sděloval od počátku, že údajné přechodné formy mezi druhy z různých geologických období jsou imaginárními bytostmi, vykouzlené výhradně ku podpoře smyšlené teorie. (Wendell R. Bird, O původu druhů Revidováno, Thomas Nelson Inc, prosinec 1991, str. 44)

Dosud výzkum fosilního záznamu nevyprodukoval žádný exemplář přechodné formy ku podpoře evolučních tvrzení. Žádná fosilie naznačující spojení sestupu mezi druhy nebyla nikdy vykopána. Zkameněliny ryby bodlok kupříkladu nikdy neměly polo- nebo částečně vyvinuté orgány. Bez ohledu na to, jak daleko v čase jeden pátrá, každá rybí fosilie má stejné vlastnosti jako ryby, co žijí dnes. 95 milionů let stará fosilie ryby bodloka na obrázku je jen jedním příkladem.

GARNÁT

Stáří: 150 milionů let

Místo nálezu: Útvar Solnhofen, Německo

Období: Jura

Kdyby měli garnáti doopravdy evolučního předka, jak tvrdí evolucionisté, pak by měly existovat fosilizované exempláře tvora, který by vypadal jako domnělý "proto-garnát". Jenže fosilní záznam neposkytuje sebemenší důkaz, že takový předek někdy žil. Navíc fosilní záznam neobsahuje stopy žádných fází postupného vývoje, kterými měli údajně garnáti procházet.

Žádná fosilie "jakoby-garnát" nebyla nikdy nalezena, co by ještě neměla všechny určité rysy moderních garnátů. Bez ohledu na to, jak staré jsou, všechny zkameněliny garnáta jsou identické s těmi, co žijí dnes. 150 milionů let starý vyobrazený garnát také má bezvadné vlastnosti dnešního garnáta. Za těchto okolností logicky nemůže nikdo hovořit o "evoluci garnáta."

Tak jako jiné živé druhy se garnáti vůbec nikdy nevyvíjeli. Život je dílem Oslavovaného a Majestátního Boha.

TRESKA MODRAVÁ

Stáří: 5 milionů let

Místo nálezu: Útvar Marecchia, Itálie

Období: Miocén

Švédský vědec Søren Løvtrup prohlašuje, že evoluce je největší klam vědy takto:

> Domnívám se, že jednoho dne bude darwinistický mýtus označen za největší klam v dějinách vědy.

A bezpočet vědeckých nálezů, jako je treska modravá na obrázku, již ukázaly, že evoluce se nikdy nestala a že je to ohromný klam. Je marné, aby se evolucionisté pokoušeli ignorovat tato zjištění. Utíkání od pravdy nic nezmění.

ZÁVĚR

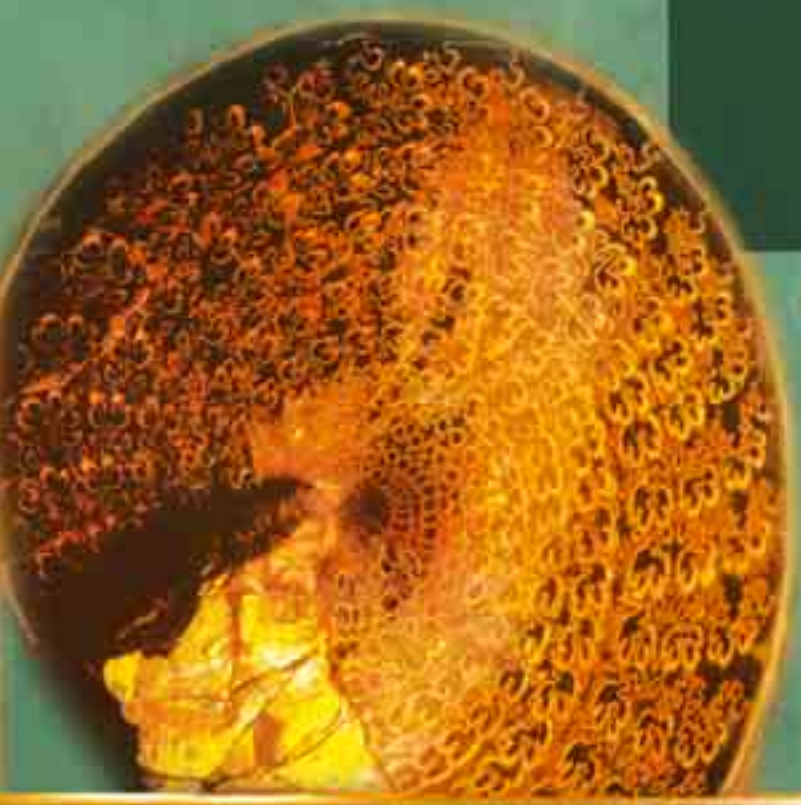

BŮH STVOŘIL VESMÍR A VŠECHNO ŽIVÉ

Teorie evoluce, zastaralý koncept z 19.století, se zcela zhroutila ve tváři dnešním vědeckým poznatkům. Darwinisté nemají vědeckou odpověď, kterou by nabídli, čelíc fosilnímu záznamu, který zasahuje evoluční teorii nejtvrdší ránu.

Darwinisté nemohou ukázat ani na jedinou zkamenělinu značící, že se evoluce někdy uskutečnila a uchylují se k rozmanitým prostředkům, v něž doufají, že zamaskují porážku, kterou utrpěli: Někdy se pokouší vyobrazovat fosilie rozmanitých vyhynulých druhů jako přechodné formy, přestože na tom není ani smítko pravdy. Někdy se snaží dokázat evoluci —přinejmenším ve vlastních očích—ukazováním na padělané zkameněliny. Jindy se snaží zmást veřejnost cestou zcela imaginárních ilustrací. Přitom využívají i zavádějící titulky jako "Chybějící článek objeven!" nebo "Našimi předky byli mikrobi" či "Nový objev dokazuje evoluci" ve snaze vyvolat dojem, že evoluční teorie je neoddiskutovatelný fakt.

Tyto metody mohly být úspěšné koncem 19. a počátkem 20.století, kdy věda a technologie dosud tolik nepokročily jako nyní. Ale v 21.století byly všechny lži evolucionistů vyneseny na světlo a zanechaly darwinisty v bezmocném postavení.

Dnes jsou si i malé děti vědomy toho, že žádné přechodné zkameněliny neukazují na evoluci, že lidské bytosti nejsou potomky opů, že vysoce rozvinuté a složité struktury živých organismů nemohou být vysvětleny v pojmech evoluční teorie a že darwinismus je nejhorším podvodem v dějinách vědy.

Jak zjeveno ve verši: **"Což není to jen výmysl jejich, když hovoří"** (Súra as-Saffat, 151), Bůh nám oznamuje v Koránu, že nevěřící se obrací zády k víře neustálým předkládáním lží toho či onoho druhu. Darwinisté se uchylují k určitým podvodům a činí všemožná nevědecká tvrzení, aby se vyhnuli tomu, věřit sami a aby odvrátili i ostatní od náboženských morálních hodnot.

Archaeopteryx, užívaný po léta jako takzvaný důkaz pro báchorku o přechod od plazů k ptákům, je příkladem, jak se evolucionisté snaží balamutit lidi. Tvrdilo se, že *Archaeopteryx*, 150 milionů let starý pták, má jisté plazí znaky a tak je "chybějícím článkem" mezi plazi a ptáky. Avšak všechna nedávná vědecká zjištění ukazují, že *Archaeopteryx* byl létajícím ptákem a anulují tato tvrzení. Navíc teropodní dinosauři—tedy takzvaní plazí předkové ptáků—jsou daleko mladší než *Archaeopteryx*. Toto je další fakt, který se evolucionisté snaží přehlížet.

POPSALI PRASEČÍ ZUB JAKO FOSILII "NEBRASKÉHO ČLOVĚKA"

V roce 1922 Henry Fairfield Osborn, ředitel Amerického muzea přírodní historie, vyhlásil, že v Západní Nebrasce nedaleko Snake Brook objevil zkamenělou stoličku patřící do Pliocénu. Tento zub údajně nesl běžné charakteristiky jak člověka tak opa. Tato fosilie proslula s názvem "Nebraský člověk." Nebraský člověk ihned obdržel i "vědecký název", *Hesperopithekus haroldcooki*. Podle tohoto jediného zubu byly kresleny rekonstrukce hlavy a těla nebraského člověka. Navíc byl nebraský člověk vyobrazován spolu se svou ženou a dětmi, jako celá rodina v přírodním prostředí. V roce 1927 byly nalezeny další části kostry. Podle těchto nově objevených kusů tento zub nepatřil ani člověku, ani opici. Poznalo se, že náležel vyhynulému druhu amerického prasete jménem *Prosthennops*.

Věru je to zdůrazněno v jednom verši: "**Nevěřící sice říkají...**" (Súra as Saffat, 167) že ti, kdo nemají víru, pořád přicházejí s výmluvami. Jenže brzy spatří a porozumí pravdě. Je zjeveno v mnoha verších, že nadejde čas, kdy si nevěřící uvědomí a poznají pravdu. Tyto verše nám sdělují, zaobaleně, že i darwinisté uzří pravdu. Některé z těchto veršů zní takto:

Však přesto v ně nevěří a záhy poznají! (Súra as Saffat, 170)

Nech je být, ať si pojídají, užívají a nadějí klamnou se kojí, vždyť záhy se dozvědí!. (Súra al Hidžr, 3)

Aby ukázali svůj nevděk za to, co jsme jim dali, a aby si jen užívali - však záhy se dozví! (Súra al-'Ankabut, 66)

My doufáme, že darwinisté, také, opustí svou nelogickou tvrdohlavost a přijmou fakta, která může každý jasně vidět. Pravda odhalená vědou je, že evoluční teorie je chybná a že vesmír a živé organismy jsou stvořením Boha.

Fosilie, z nichž některé příklady byly uvedeny v této knize, jsou všechny důležitými důkazy Božího stvoření. Je uvedeno v několika verších Koránu, že existuje důkaz nad a pod zemí, který dokazuje skutečnost stvoření. Například verš 137 ze súry as-Saffat stanovuje:

A věru kolem nich procházíte.

Se vší pravděpodobností tento verš odkazuje na fosilní záznam ležící pod zemí a odhaluje pravou historii života. Pod zemí na celém světě existuje nespočet fosilních exemplářů, které ukazují, že živé věci zůstaly stejné od chvíle, kdy prvně vznikly a nezměnily se v průběhu stovek milionů let—zkrátka nikdy neprodělaly postupný vývoj. Všechny tyto zkameněliny ukazují, že živé organismy vznikly plně formované a bezvadné se všemi svými složitými vlastnostmi—jinými slovy byly stvořeny Bohem.

Náš Všemohoucí Pán stvořil všechno živé v nejlepší podobě. Všechny entity jsou ztělesněním moci a velikosti Boha. Čelíc těmto projevům je povinností osoby používat svůj rozum a vědomí a přemítat o tom, že vesmír byl vytvořen s Boží moudrostí, být vděčen našemu Pánu, Bohu, a sloužit Mu nejlepším možným způsobem.

Bůh stvořitelem je věcí všech a On ručitelem je též všeho. Jemu patří klíče od nebes i od země. A ti, kdož nevěří ve znamení Boží, ti věru ztrátu utrpí. (Súra az Zumar, 62-63)

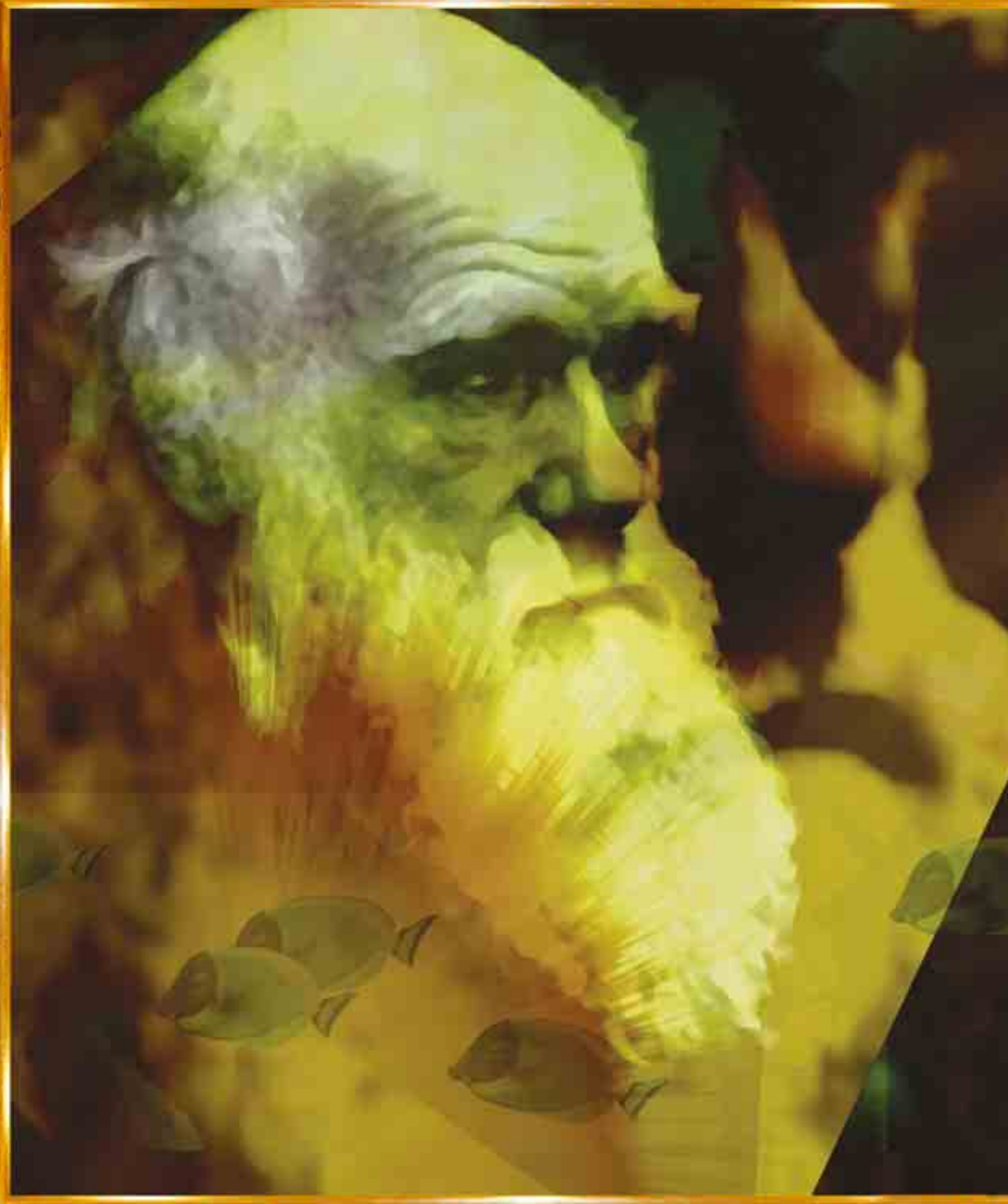

ZHROUCENÍ EVOLUČNÍ TEORIE

PRAVÉ IDEOLOGICKÉ KOŘENY TERORISMU: DARWINISMUS A MATERIALISMUS

Většina lidí se domnívá, že teorie evoluce byla poprvé navržena Charlesem Darwinem, a spočívá na vědeckém důkazu, pozorováních a pokusech. Jenže pravdou jest, že Darwin nebyl jejím strůjcem a teorie ani nespočívá na vědeckém důkazu. Teorie sestává z přizpůsobení přírody ke starobylému dogmatu materialistické filosofie. Ačkoli není podložena vědeckými objevy, tato teorie je slepě podporována ve jménu materialistické filosofie.

Tento fanatismus vyústil ve všechny druhy pohrom. Spolu s šířením darwinismu a materialistické filosofie, kterou podporuje, se změnila odpověď na otázku "Co je to člověk?". Lidé, kteří odpovídali: "Bůh stvořil lidské bytosti a ty musí žít podle krásné morálky, kterou On učí", si nyní počali myslet, že "Člověk vznikl náhodou a je zvířetem, které se vyvinulo prostředkem boje o přežití." Za tento hrozný klam se platí obrovská cena. Násilné ideologie jako rasismus, fašismus a komunismus a mnoho jiných barbarských názorů na svět založených na konfliktu čerpají sílu z tohoto klamu.

Tento článek prozkoumá katastrofu, jíž darwinismus navštívil svět a odhalí jeho spojení s terorismem, jedním z nejdůležitějších globálních problémů naší doby.

Lež darwinistů: "Život je konflikt"

Darwin vydal jeden základní předpoklad, když rozvinul svou teorii: **"Vývoj živých věcí závisí na boji o přežití. Silnější v zápase zvítězí. Slabí jsou odsouzeni k porážce a zapomenutí."**

Podle Darwina existuje v přírodě nemilosrdný boj o přežití a věčný konflikt. Silní vždy porazí slabé a to umožňuje, aby se odehrál pokrok. Podtitul, jenž dal své knize *O původu druhů,* "*Původ druhů prostředky přírodního výběru neboli zachování zvýhodněných ras v zápase o život*", shrnuje toto hledisko.

Navíc Darwin navrhoval, že "boj o přežití" se vztahuje i na skupiny lidských ras. Podle tohoto fantastického tvrzení byly "zvýhodněné rasy" vítězi v tomto zápase. Zvýhodněnou rasou, z Darwinova pohledu, byli bílí Evropané. Africké nebo asijské rasy v boji o přežití zaostaly. Darwin zašel ještě dále a navrhoval, že tyto rasy v "boji o přežití" brzy úplně prohrají a takto vymizí:

> V budoucím období, nijak vzdáleném měřeno po staletích, civilizované lidské rasy skoro určitě vyhubí a nahradí divoké rasy po celém světě. Současně budou i antropomorfní opi … nepochybně vyhubeni. Propast mezi člověkem a jeho nejbližšími spojenci pak bude širší, neboť bude ležet mezi člověkem civilizovanějšího stavu, jak doufáme, dokonce než současný bělošský, a některými opi **tak nízkými jako je pavián namísto jako nyní mezi negry nebo Australany a gorilami.**[1]

Indický antropolog Lalita Vidyarthi vysvětluje jak Darwinova teorie evoluce vynucuje rasismus ve společenské vědě:

> Jeho (Darwinova) teorie o přežití nejschopnějších byla vřele přijata sociálními vědci tehdejší doby a oni se domnívali, že lidstvo dosáhlo různých úrovní evoluce kulminujících civilizací bílého muže. S druhou polovinou devatenáctého století byl rasismus přijat jako fakt velkou většinou západních vědců.[2]

Darwinův zdroj inspirace: Malthusova teorie bezcitnosti

Darwinovým zdrojem inspirace v tomto předmětu byl britský ekonom Thomas Malthus se svou knihou *Esej o principu populace*. Ponecháni vlastním zařízením, Malthus vypočítal, že lidská populace rychle stoupá. Podle jeho názoru byly hlavními vlivy, jež udržují populaci pod kontrolou, pohromy jako válka, hladomor a nemoci. Zkrátka podle tohoto brutálního tvrzení museli určití lidé zemřít, aby jiní mohli žít. Existence počala znamenat "permanentní válku."

Thomas Robert Malthus

V 19.století byly Malthusovy myšlenky široce akceptovány. Evropská nejvyšší třída intelektuálů tyto kruté idee zvláště podporovala. V článku **"Vědecké pozadí nacistického programu "očištění ras"**, je popsána důležitost oddanosti Evropy 19.století Malthusovým názorům na populaci takto:

V první polovině devatenáctého století napříč Evropou se příslušníci vládnoucích tříd shromáždili, aby prodebatovali nově objevený "populační problém" a zosnovali způsoby zavádění Malthuziánského nařízení, aby zvedli křivku úmrtnosti chudých:

> **"Namísto, abychom chudým doporučovali čistotu, měli bychom povzbuzovat opačné návyky. V našich městech bychom měli zúžit ulice, nacpat do domů více lidí a ucházat se o návrat moru. Na venkově bychom měli budovat vesnice poblíž stojatých nádrží, a zejména podporovat usazování na močálovitých a nezdravých místech,"** a tak dále a tak dále.[3]

Následkem této kruté politiky budou slabí a ti, co prohrávají v zápase o přežití eliminováni a výsledkem bude vyváženost rychlého růstu populace. Tato takzvaná "politika útlaku chudých" byla v 19.století skutečně prováděna v Británii. Byl zaveden průmyslový řád, podle něhož osmileté a devítileté děti pracovaly šestnáct hodin denně v uhelných dolech a tisíce v těchto hrozných podmínkách zemřely. "Boj o přežití" vyžadovaný Malthusovou teorií způsobil, že miliony Britů vedli život plný utrpení.

Ovlivněn těmito myšlenkami, Darwin aplikoval tento koncept konfliktu na celou přírodu a navrhl, že silní a nejvhodnější se vynoří jako vítězové z této války o existenci. Navíc navrhl, že takzvaný boj o přežití je ospravedlnitelným a neměnným zákonem přírody. Na druhou stranu pozval lidi, aby opustili své náboženské přesvědčení popřením stvoření a tak podkopal všechny etické hodnoty, které by mohly představovat překážku nemilosrdnému "boji o přežití."

Lidstvo ve 20.století zaplatilo tvrdou cenu za rozšiřování těchto necitelných názorů, které vedly lidi ke skutkům bezcitnosti a krutosti.

K čemu 'zákon džungle' vedl: Fašismus

Jak darwinismus krmil rasismus 19.století, vytvořil se základ pro ideologii, která se ve 20.století rozvinula a utopila svět v krvi: Nacismus.

V nacistické ideologii lze vypozorovat silný vliv darwinismu. Když člověk zkoumá teorii, která byla vytvarována Adolfem Hitlerem a Alfredem Rosenbergem, narazí na takové koncepty jako "přírodní výběr", "selektivní páření", a "boj o přežití mezi rasami", které se tucetkrát opakují v pracích Darwina. Když nazval svou knihu *Mein Kampf* (Můj boj), Hitler byl inspirován darwinistickým bojem o přežití a principem vítězství patřícího nejsilnějším. Zejména hovoří o zápase mezi rasami:

> Historie bude kulminovat v novou tisíciletou říši nesrovnatelné slávy, založené na nové rasové hierarchii ustanovené samotnou přírodou.[4]

Na sjezdu strany v Norimberku 1933 Hitler prohlásil, že "vyšší rasa si podřizuje nižší rasu … právo, které vidíme v přírodě a které lze považovat za jediné myslitelné právo".

To, že nacisté byli ovlivněni darwinismem je skutečnost, kterou všichni historikové, kteří jsou odborníky na tuto záležitost, akceptují. Historik Hickman popisuje vliv darwinismu na Hitlera takto:

> (Hitler) byl pevný věřící a kazatel evoluce. Jakkoli hluboké, značné byly složitosti jeho psychózy, je jisté, že [koncept zápasu byl důležitý protože]… jeho kniha, Mein Kampf, jasně předkládá množství evolučních idejí, konkrétně ty zdůrazňující zápas, přežití nejvhodnějších a vyhlazení slabých k vytvoření lepší společnosti.[5]

Hitler, který se vynořil s těmito názory, zatáhl svět do násilí dříve neviděného. Mnohé etnické a politické skupiny a zejména židé, byli vystaveni strašné krutosti a vraždění v nacistických koncentračních táborech. 2.světová válka, která začala nacistickou invazí stála 55 milionů životů. To, co leží za největší tragédií v lidské historii, to je darwinistický koncept "boje o přežití."

Krvavá aliance: Darwinismus a komunismus

Zatímco fašisté zaujímají pravé křídlo sociálního darwinismu, levé křídlo je obsazeno komunisty. Komunisté byli vždy mezi nejzuřivějšími obránci Darwinovy teorie.

Tento vztah mezi darwinismem a komunismem sahá k zakladatelům obou těchto "ismů". Marx a Engels, zakladatelé komunismu, četli Darwinův *Původ druhů* ihned jak vyšel a byli omráčeni jeho 'dialekticky materialistickým' postojem. Korespondence mezi Marxem a Engelsem ukázala, že viděli Darwinovu teorii jako "obsahující podstatu přírodní historie pro komunismus". Ve své knize *Dialektika přírody*, kterou napsal pod vlivem Darwina, byl Engels pln chvály na Darwina, a snažil se k teorii sám přispět kapitolou "Part hraný prací při proměně opa v člověka".

Ruští komunisté, kteří šli ve stopách Marxe a Engelse, jako Plechanov, Lenin, Trockij a Stalin, všichni souhlasili s Darwinovou teorií evoluce. Plechanov, který je považován za zakladatele ruského komunismu, považoval **marxismus za "aplikaci darwinismu na společenskou vědu".**[6]

Trockij pravil, **"Darwinův objev je nejvyšším triumfem dialektiky v celém poli organické hmoty."** [7]

'Darwinistická výchova' hrála hlavní úlohu v útvaru komunistických kádrů. Kupříkladu historikové zaznamenali fakt, že **Stalin byl v mládí pobožný, ale stal se ateistou přímo následkem knih Darwina.**[8]

Mao, který zavedl vládu komunismu v Číně a zabil miliony lidí, otevřeně prohlásil, že **"Čínský socialismus spočívá na Darwinovi a teorii evoluce."** [9]

Historik z Harvardské univerzity, James Reeve Pusey, zachází do velkých podrobností vzhledem k vlivu darwinismu na Maa a čínský komunismus ve své vědecké knize *Čína a Charles Darwin*.[10]

Zkrátka, existuje nerozlučné spojení mezi teorií evoluce a komunismem. Teorie tvrdí, že živé věci jsou výsledkem náhody a poskytuje takzvaný vědecký základ pro ateismus. Komunismus, ateistická ideologie, je z tohoto důvodu pevně svázán s darwinismem. Navíc evoluční teorie navrhuje, že pokrok v přírodě je možný díky konfliktu (jinými slovy "boji o přežití") a podporuje koncept "dialektiky" který je pro komunismus fundamentální.

Pomyslíme-li na komunistický koncept "dialektického konfliktu", který zabil kolem 120 milionů lidí v průběhu 20.století, jako "stroj na zabíjení" pak můžeme lépe porozumět rozměrům katastrofy, kterou darwinismus pro planetu znamenal.

Darwinismus a terorismus

Jak jsme dosud viděli, darwinismus je kořenem různých násilných ideologií, které psaly katastrofu pro lidstvo 20.století. Zásadním konceptem za tímto chápáním a metodou je **"bojování s kýmkoli, kdo není s námi."**

Mohli bychom to vyložit následujícím způsobem: Na světě existují rozmanité víry, světonázory a filosofie. Je naprosto přirozené, že tyto rozmanité myšlenky mají vlastnosti, které si odporují. Avšak tyto odlišné postoje se na sebe navzájem mohou dívat dvěma způsoby:

1) Mohou respektovat existenci těch, kdo nejsou jako oni a snažit se s nimi navázat dialog, používajíc humánní metodu. Věru je tato metoda v souladu s morálkou Koránu.

2) Mohou si zvolit proti ostatním bojovat a snažit si zabezpečit výhody jejich poškozením, jinými slovy, chovat se jako divoké zvíře. Toto je metoda využívaná materialismem, to jest, nenáboženská.

Hrůza, kterou zveme terorismus, není ničím více, než vyhlášením druhého postoje.

Zvažujeme-li rozdíl mezi těmito dvěma přístupy, lze vidět, že myšlenka **"člověka jako bojujícího zvířete"** kterou darwinismus lidem neuvědoměle vnutil je zvláště vlivná. Jedinci a skupiny, kteří volí cestu konfliktu možná o darwinismu a principech této ideologie nikdy neslyšeli. Ale nakonec souhlasí s hlediskem, jehož filosofický základ spočívá na darwinismu. Co je vede k víře ve správnost tohoto názoru, to jsou takové v darwinismu zakotvené slogany jako "v tomto světě silní přežijí", "velká ryba polyká menší", "válka je ctnost", a "člověk jde kupředu vedením války". Odeberte darwinismus a zbydou jen prázdné slogany.

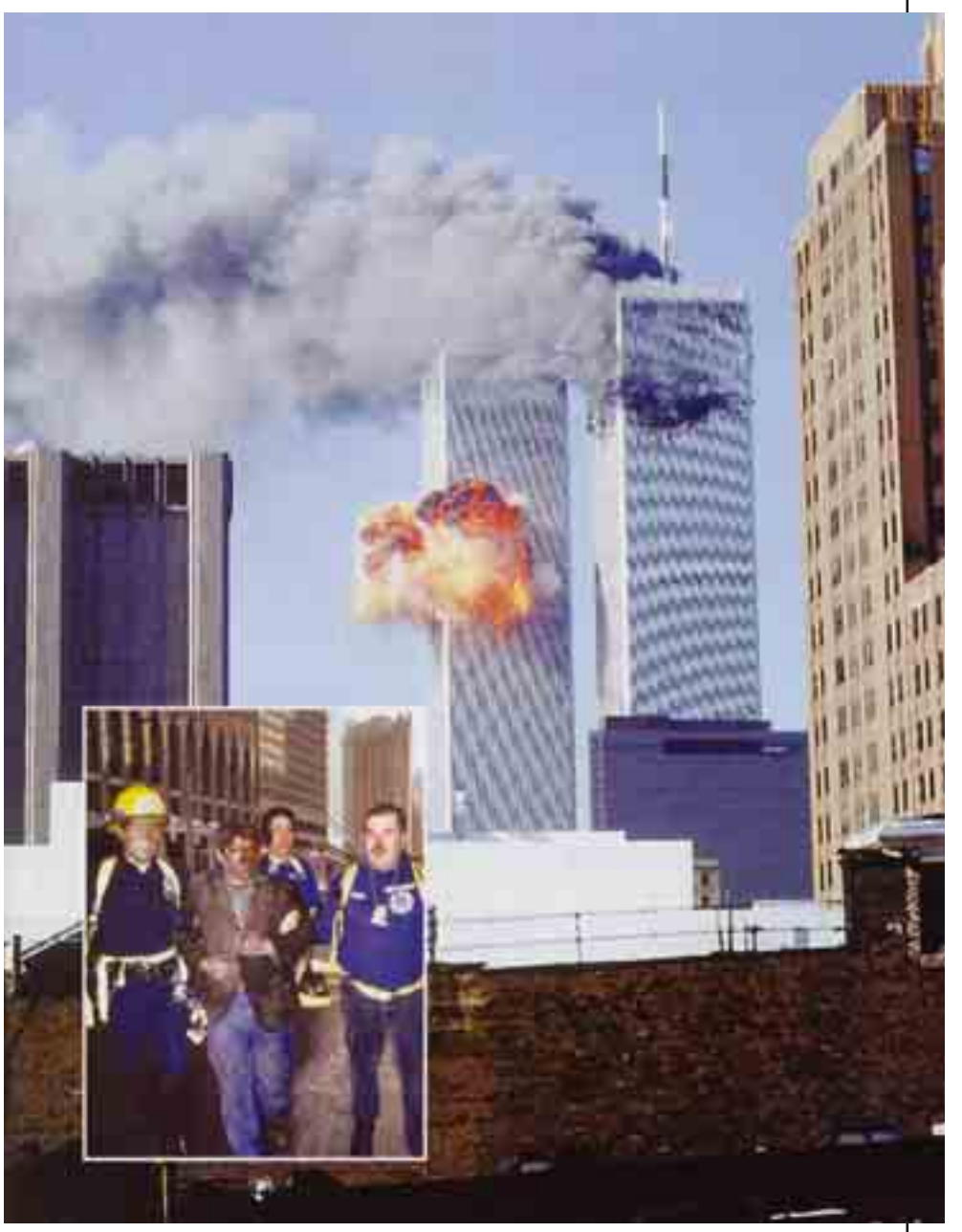

Bez ohledu na to, jakou ideologii mohou zastávat, ti, kdo páchají ve světě teror, jsou ve skutečnosti darwinisté. Darwinismus je jedinou filosofií, která si cení—a takto podporuje—konflikt.

Vlastně, je-li darwinismus odebrán, nezůstane žádná filosofie 'konfliktu'. Tři božská náboženství, v něž věří většina lidí na světě, islám, křesťanství a judaismus, všechna odporují násilí. Všechna tři náboženství si přejí přivést na svět mír a harmonii a oponují zabíjení nevinných lidí a jejich ukrutnostem a mučení. Konflikt a násilí znásilňují morálku, kterou Bůh člověku seslal a jsou to abnormální a nechtěné koncepty. Avšak darwinismus spatřuje a vyobrazuje konflikt a násilí jako přirozené, ospravedlnitelné a správné koncepty, které existovat musí.

Z tohoto důvodu, pokud se někteří lidé dopouštějí terorismu užívajíce koncepty a symboly islámu, křesťanství nebo judaismu ve jménu těchto náboženství, tak si můžete být jisti, že tito lidé nejsou muslimové, křesťané ani židé. Jsou to sociální darwinisté. Skrývají se pod pláštěm náboženství, ale nejsou to praví věřící. Dokonce i když tvrdí, že slouží náboženství, jsou to ve skutečnosti nepřátelé náboženství a věřících. Je tomu tak proto, že nemilosrdně páchají zločin, který náboženství zapovídá a to takovým způsobem, aby v očích jiných lidí náboženství očernili.

Z této příčiny není kořenem terorismu, který stíhá naši planetu žádné z Bohem zjevených náboženství, nýbrž ateismus, a projevy ateismu v naší době: "darwinismus" a "materialismus."

ISLÁM NENÍ ZDROJEM TERORISMU ALE JEHO ŘEŠENÍM

Někteří lidé, co tvrdí, že jednají ve jménu náboženství mohou svoje náboženství mylně chápat anebo praktikovat. Z tohoto důvodu by bylo chybné vytvářet si představy o náboženství, braním těchto lidí za příklad. Nejlepším způsobem, jak porozumět náboženství, je studovat jeho božský zdroj.

Posvátným zdrojem islámu je Korán; a vzor morálky v Koránu/islámu je zcela odlišný od představ, které se utváří v myslích některých lidí na Západě. Korán je založen na konceptech morálky, lásky, soucitu, milosrdenství, pokory, oběti, tolerance a míru a muslim, který žije podle této morálky v jejím pravém smyslu bude nejzdvořilejší, nejohleduplnější, nejvíce tolerantní, důvěryhodný a nejochotnější. Bude kolem sebe šířit lásku, respekt, harmonii a radost ze života.

Islám je náboženství míru a pohody

Slovo islám je odvozeno od slova znamenajícího v arabštině "pokoj". Islám je náboženství zjevené lidstvu se záměrem představení pokojného života skrze který se na Zemi projevuje nekonečný soucit a milosrdenství Boha. Bůh zve všecky lidi k islámské morálce skrze kterou mohou být milosrdenství, soucit, tolerance a pokoj zakoušeny po celém světě. V súře al-Baqara verš 208, Bůh oslovuje věřící takto:

Vy, kteří věříte, vejděte všichni v mír (islám) a nenásledujte kroky satanovy, vždyť on je pro vás nepřítelem zjevným!

Jak verš objasňuje, pokoj může být zajištěn pouze "vstoupením v islám', to jest, žitím podle hodnot Koránu.

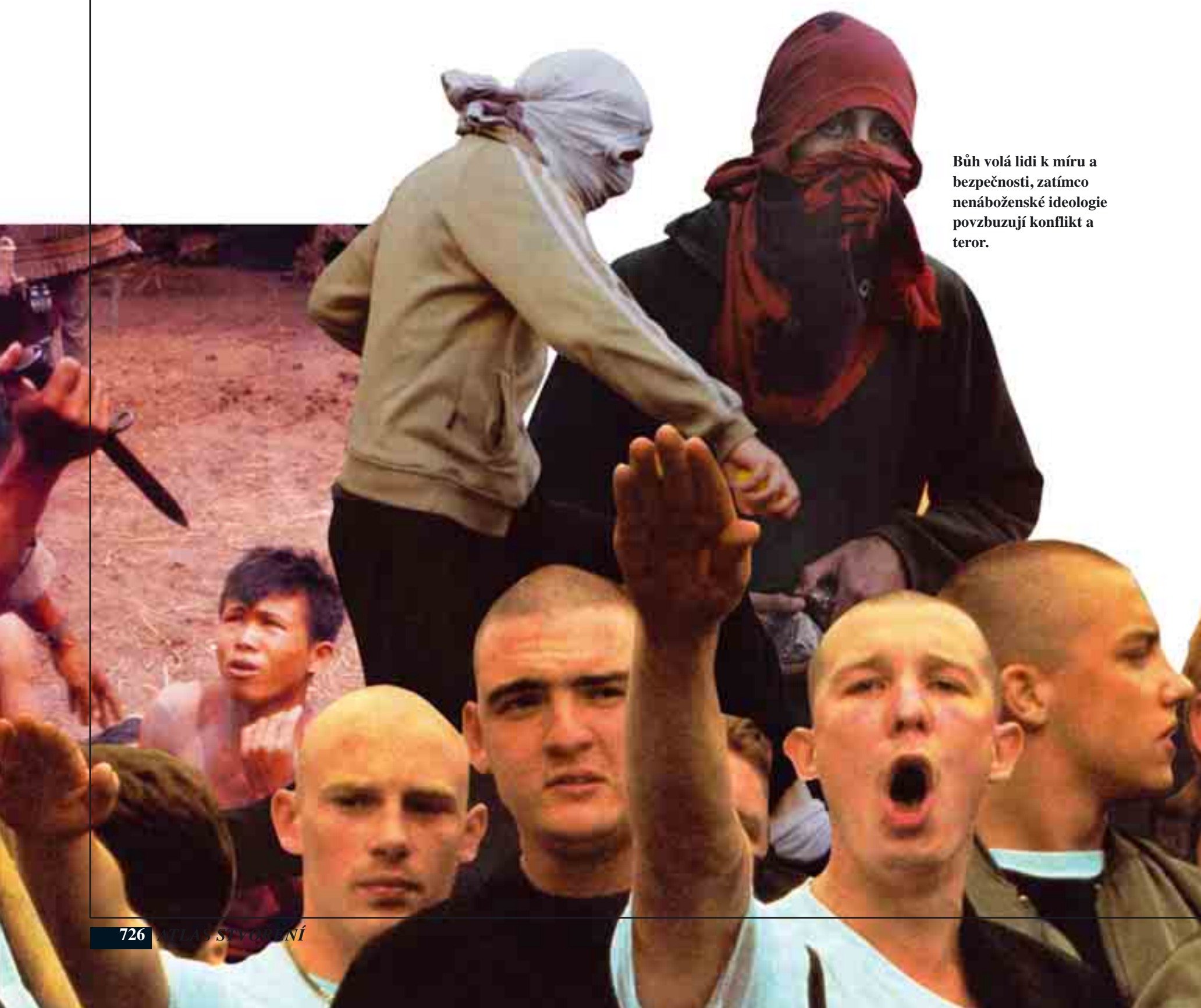

Bůh volá lidi k míru a bezpečnosti, zatímco nenáboženské ideologie povzbuzují konflikt a teror.

Bůh odsoudil zkaženost

Bůh odsoudil lidi oddané páchání zla; Zakázal nevíru, amorálnost, vzpurnost, krutost, agresivitu, vraždu a krveprolití. Popisuje ty, kdo neuposlechli jeho příkazu jako "následující stopy Satanovy" a přijímající postoj, který je Koránem otevřeně odhalen jako hříšný. Několik z mnoha veršů Koránu k této věci zní:

Avšak ti, kdož úmluvu s Bohem porušují po jejím uzavření, kdož přetrhávají svazky, jež Bůh nařídil, aby byly spojeny, a ti, kdož pohoršení na zemi šíří, ti nechť jsou prokleti a nechť příbytek mají odporný! (Súra ar-Ra'd: 25)

Spíše usiluj pomocí toho, co ti Bůh daroval, o dosažení příbytku posledního! Nezapomínej na úděl svůj v životě pozemském a čiň dobré tak, jak Bůh učinil dobré tobě! A neusiluj o pohoršení na zemi, vždyť Bůh nemá rád ty, kdož pohoršení šíří!“ (Súra al-Qasas: 77)

Jak vidíme Bůh zapověděl všecky druhy pohoršujících skutků v náboženství islámu včetně terorismu a násilí a odsoudil ty, kdo takové skutky páchají. Muslim nabízí světu krásu a zdokonaluje ho.

Islám obhajuje toleranci a svobodu projevu

Islám je náboženství, které poskytuje vedení a zaručuje svobodu myšlenek, myšlení a života. Vydal příkazy bránící a zapovídající tlak, hádky, urážky a dokonce i negativní myšlení o lidech.

Stejným způsobem, jakým je odhodlán oponovat terorismu a všem projevům násilí, také zakázal dokonce i ten nejmenší ideologický nátlak:

Nebudiž žádného donucování v náboženství! A již bylo jasné rozlišeno správné vedení od bloudění! Ten, kdo nevěří v Tághúta a věří v Boha, ten uchopil se rukojeti spolehlivé, jež nikdy se neutrhne. A Bůh je slyšící, vševědoucí. (Súra al-Baqara: 256)

Připomínej, vždyť tys pouze ten, jenž připomíná, a nejsi nad nimi ten, jenž zaznamenává. (Súra al-Ghašijah: 22)

Nucení lidí věřit v náboženství nebo přijmout formu víry je zcela proti esenci a duchu islámu. Podle islámu je pravá víra možná jen se svobodnou vůlí a svobodou vědomí. Ovšemže muslimové mohou radit a pobízet druhé vzhledem k vlastnostem koranické morálky, ale nikdy se nebudou uchylovat k nucení, nebo jakémukoli druhu fyzického či psychologického tlaku. Ani nebudou používat světské privilegium, aby někoho k náboženství přilákali.

Představme si úplně opačný model společnosti. Třeba svět, v němž jsou lidé nuceni zákonem praktikovat náboženství. Takový model společnosti naprosto odporuje islámu, protože víra a uctívání mají nějakou hodnotu pouze jsou-li namířeny k Bohu svobodnou vůlí jedince. Pokud systém vnucuje lidem víru a uctívání, tak budou nábožní jen ze strachu ze systému. Z náboženského pohledu, to, co se opravdu počítá je, že náboženstvím by se mělo žít pro potěšení Boha v prostředí, kde je vědomí lidí naprosto svobodné.

Bůh zakázal zabíjení nevinných

Podle Koránu je jedním z největších hříchů zabít lidskou bytost, která se ničeho zlého nedopustila.

Aby ten, jenž zabije jednoho člověka - nikoliv pro pomstu na někom anebo za to, že šířil pohoršení na zemi - byl souzen, jako by zabil lidstvo veškeré. A aby ten, kdo oživí jednoho, byl posuzován, jako by oživil lidstvo veškeré. A přišli k nim již dříve poslové naši s jasnými důkazy, avšak mnozí z nich i potom se dopouštěli přestupků na zemi... (Súra al-Ma'ida: 32)

A kdož nevzývají spolu s Bohem žádná božstva jiná a nezabíjejí duši žádnou, jejíž zabití Bůh zakázal - leda podle práva, a nesmilní. A kdo toto činí, ten hříchu se dopouští. (Súra al-Furqan: 68)

Jak verše značí, osoba, jež zabije nevinné lidi bez důvodu, té hrozí strašný trest. Bůk zjevil, že zabití i jedné osoby je zlé tak jako zabití celého lidstva. Osoba dodržující Boží omezení nemůže ublížit ani jednomu člověku, nechme stranou masakr tisíce nevinných lidí. Ti, kteří se domnívají, že mohou uniknout spravedlnosti a tedy trestu v tomto světě nikdy neuspějí, protože budou muset vydat výčet svých skutků v přítomnosti Boha. Proto věřící, kteří vědí, že se budou zpovídat ze svých činů po smrti, jsou velice pozorní, aby dodržovali Boží omezení.

Bůh přikazuje věřícím, aby byli soucitní a milosrdní

Islámská morálka je popsána v Koránu takto:

... a také být z těch, kdož uvěřili a k neochvějnosti a soucitu se vzájemně nabádají: to budou lidé po pravici stojící. (Súra al-Balad: 17-18)

Jak vidíme z tohoto verše, jedno z nejdůležitějších morálních nařízení, které Bůh seslal Svým služebníkům, aby mohli dosáhnout spásy a milosti a dospět do Ráje je **"vzájemně se nabádat k soucitu"**.

Islám, tak jak je předepsán v Koránu je moderní, osvícené, pokrokové náboženství. Muslim je především pokojná osoba; je tolerantní s demokratickým duchem, kulturní, osvícený, čestný, vzdělaný v umění a vědě a civilizovaný.

Muslim znalý jemných morálních učení Koránu přistupuje ke každému s láskou, kterou islám vyžaduje. Respektuje každou myšlenku a váží si umění a estetiky. Je smířlivý při každé události, zmenšující tlaky a obnovující přátelskost. Ve společnostech složených z takových jedinců bude rozvinutější civilizace, vyšší společenská morálka, více radosti, štěstí, spravedlnosti, bezpečnosti, hojnosti a požehnání než u těch nejmodernějších národů dneška.

Bůh přikázal toleranci a odpuštění

Koncept odpuštění a tolerance, popsaný slovy, **'Buď shovívavý'** (Súra al-A'raf: 199), je jedním z nejfundamentálnějších principů islámu.

Podíváme-li se na historii islámu, způsob, jakým muslimové překládali tuto důležitou vlastnost koranické morálky do života ve společnosti lze vidět dost jasně. Muslimové s sebou vždycky přinášeli atmosféru svobody a tolerance a ničili nedovolené praktiky kamkoli šli. Umožňovali lidem náboženství, jazyků a kultur od sebe navzájem zcela odlišných, aby žili společně v pokoji a harmonii pod jednou střechou a poskytovali pokoj a soulad všem svým příslušníkům. Jednou z nejdůležitějších příčin pro staletí trvající existenci Osmanské říše, která se rozšířila do ohromné oblasti, byla atmosféra tolerance a porozumění, které s sebou nesl islám. Muslimové po staletí známí svou tolerantní a milující povahou, byli vždycky nejsoucitnější a nejspravedlivější z lidí. Uvnitř mnohonárodní struktury byly všecky etnické skupiny svobodné, aby žily podle vlastních náboženství a vlastních pravidel.

Pravá tolerance může přivést pokoj a blahobyt světu pouze je-li zaváděna podél linií nastolených Koránem. Pozornost je upoutána k této skutečnosti veršem, jenž zní:

Dobré a špatné skutky si nejsou rovné; odplácej tím, co lepší je, a hle, ten, mezi nímž a tebou bylo nepřátelství, se stane jakoby přítelem horoucím. (Súra al-Fussilat: 34)

Závěr

Toto vše ukazuje, že morálka, kterou doporučuje islám lidstvu, přináší na svět ctnosti míru, harmonie a spravedlnosti. Barbarství známé jako terorismus, které v současnosti tak ovládá svět, je dílem ignorantních a fanatických lidí, zcela odcizených morálce Koránu, a kteří nemají s náboženstvím abolutně nic společného. Řešením na tyto lidi a skupiny, kteří se snaží provádět svoje primitivnosti pod maskou náboženství je učení koranické morálce. Jinými slovy, islám a koranická morálka jsou řešeními na metlu terorismu, nikoli jeho podporovateli.

1. Charles Darwin, *Sestup člověka*, 2.edice, New York, A L. Burt Co., 1874, str. 178
2. Lalita Prasad Vidyarthi, *Rasismus, věda a pseudověda*, Unesco, Francie, Vendôme, 1983. str. 54
3.Theodore D. Hall, Vědecké pozadí nacistického "očišťování rasy" Program, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
4. L.H. Gann, "Adolf Hitler, Naprostý totalitář", The Intercollegiate Review, podzim 1985, . 24; citováno v Henry M. Morris, *Dlouhá válka proti Bohu*, Baker Book House, 1989, str. 78
5.R. Hickman, Biostvoření, Science Press, Worthington, OH, str. 51–52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinismus a nacistický rasistický Holokaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal 13* (2): 101-111, 1999
6.Robert M. Young, *Darwinistická evoluce a lidská historie*, Historical Studies on Science and Belief, 1980
7.Alan Woods a Ted Grant, *Rozum se bouří: Marxismus a moderní věda*, London: 1993
8.Alex de Jonge, *Stalin a tvarování Sovětského svazu*, William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, str. 22
9.K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
10. James Reeve Pusey, *Čína a Charles Darwin*, Cambridge, Massachusetts, 1983

ÚVOD

PROČ TEORIE EVOLUCE?

Pro některé lidi má teorie evoluce neboli darwinismus jen vědecké významy, bez evidentně přímých důsledků na každodenní život. Toto je jistěže běžné nedorozumění. Téma daleko přesahující rámec biologických věd, evoluční teorie tvoří oporu klamné filosofie, jež ovládá obrovské množství lidí: Materialismu.

Materialistická filosofie, která akceptuje pouze existenci hmoty a domnívá se, že člověk je 'nakupením hmoty', prosazuje, že není ničím více, než zvířetem, s 'konfliktem' jako jediným pravidlem své existence. Ačkoli propagován jako moderní filosofie vycházející z vědy, materialismus je ve skutečnosti starobylé dogma bez vědecké podstaty. Počato ve starém Řecku, dogma bylo znovu objeveno ateistickými filosofy 18.století. Pak byl v 19.století implantován do několika vědních disciplín mysliteli jako byli Karl Marx, Charles Darwin a Sigmund Freud. Jinými slovy, věda byla překroucena, aby se udělalo místo pro materialismus.

Uplynulá dvě století byla krvavou arénou materialismu: Ideologie postavené na materialismu (nebo soupeřící ideologie argumentující proti materialismu, leč sdílející jeho základní principy) přinesly na svět permanentní násilí, válku a chaos. Komunismus, odpovědný za smrt 120 milionů lidí, je přímým výhonkem materialistické filosofie. Fašismus, navzdory předstírání, že je alternativou k materialistickému pohledu na svět, akceptoval zásadní materialistický koncept pokroku skrze konflikt a zažehl opresivní režimy, masakry, světovou válku a genocidu.

Vedle těchto krvavých ideologií byli jedinci a společenská etika také nakaženi materialismem.

Lživý vzkaz materialismu, redukující člověka na živočicha, jehož existence je náhodná a bez odpovědnosti k jakékoli bytosti, zdemolovala morální pilíře jako je láska, milost, sebeobětování, skromnost, čest a spravedlnost.

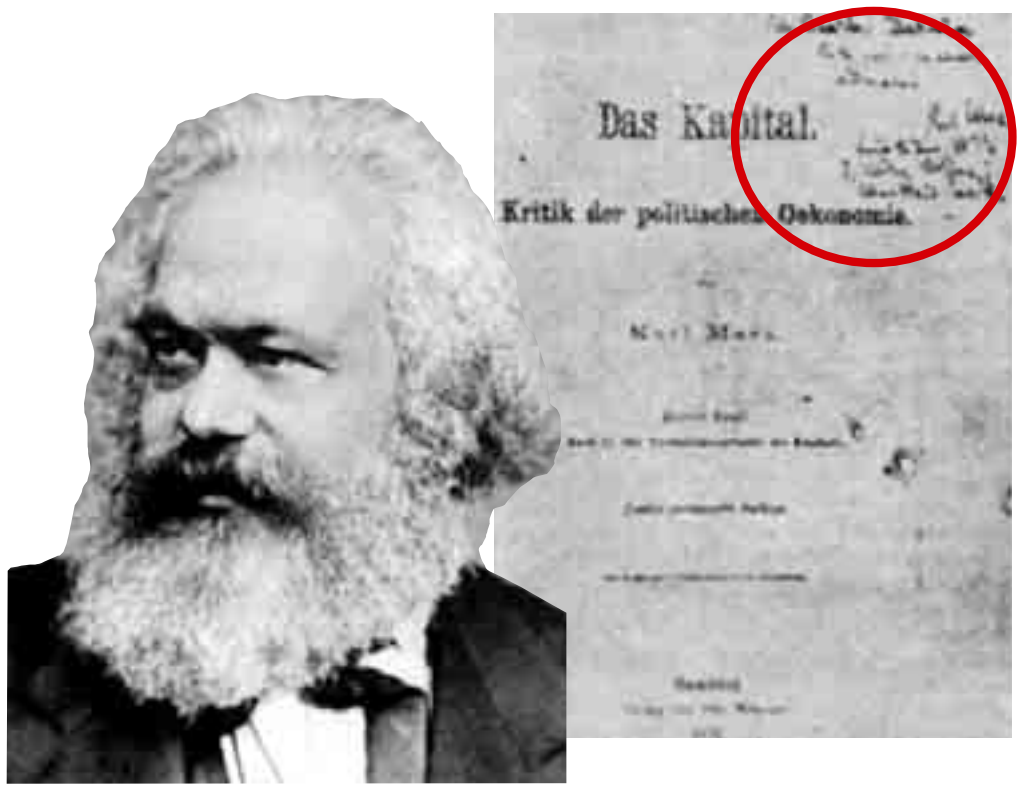

Karl Marx objasnil, že Darwinova teorie poskytovala pevný základ pro materialismus a tedy také pro komunismus. Také projevil své sympatie k Darwinovi věnováním mu svého Kapitálu, který byl považován za jeho největší dílo. V německém vydání knihy napsal: "Od oddaného obdivovatele Charlesu Darwinovi"

Svedeni heslem materialistů "život je boj", počali lidé spatřovat své životy jen jako konflikt zájmů, což na oplátku vedlo k životu podle zákonů džungle.

Stopy této filosofie, která se má dost z čeho odpovídat vzhledem k lidským katastrofám uplynulých dvou století, lze vysledovat v každé ideologii, která pohlíží na rozdíly mezi lidmi jako na 'příčinu pro konflikt'. To zahrnuje současné teroristy, kteří tvrdí, že zachovávají náboženství, jenže se přitom dopouštějí jednoho z nejhorších hříchů vražděním nevinných lidí.

Teorie evoluce, čili darwinismus, je v tomto bodě po ruce, aby doplnil skládanku. Poskytuje mýtus, že materialismus je vědecká myšlenka. Proto Karel Marx, zakladatel komunismu a dialektického materialismu, napsal, že darwinismus byl "základem přírodní historie" pro jeho vizi světa.[1]

Avšak tato základna je shnilá. Moderní vědecké objevy odhalují zas a znova, že populární víra spojující darwinismus s vědou je falešná. Vědecký důkaz úplně vyvrací darwinismus a zjevuje, že původem naší existence není evoluce, nýbrž stvoření. Bůh stvořil vesmír, všechno živé i člověka.

Tato kniha byla napsána, aby lidi obeznámila s tímto faktem. Od svého prvního zveřejnění, původně v Turecku a pak v mnoha dalších zemích, knihu četly a ocenily miliony lidí. Navrch k turečtině byla vytištěna anglicky, německy, italsky, španělsky, rusky, čínsky, bosensky, arabsky, albánsky, v urdštině, malajštině a indonézštině. (Text knihy je zdarma dostupný ve všech těchto jazycích na www.evolutiondeceit.com.)

Dopad *Evolučního klamu* byl uznán standardními nositeli opačného názoru. Harun Yahya byl předmětem článku v *New Scientist* s názvem "Hořící Darwin". Toto hlavní oblíbené darwinistické periodikum uvedlo ve vydání z 22.dubna 2000, že Harun Yahya "je mezinárodní hrdina" sdělujíce zájem, že jeho knihy se "rozšířily do celého islámského světa."

Science, hlavní periodikum obecné vědecké komunity, zdůraznilo dopad a sofistikovanost knih Haruna Yahyi. Článek v Science "Kreacionismus zapouští kořeny tam, kde se setkává Evropa s Asií", s datem 18.května 2001, pozoroval, že v Turecku "sofistikované knihy jako *Evoluční klam a Temná tvář darwinismu*... se v určitých částech země staly vlivnějšími než učebnice". Reportér pak pokračuje hodnocením Harun Yahyova díla, které vyvolalo "jedno z nejsilnějších protievolučních hnutí mimo Severní Ameriku".

Třebaže tato evoluční periodika zaznamenávají dopad *Evolučního klamu*, nenabízejí žádnou vědeckou odpověď na jeho argumenty. Příčinou pro to ovšemže je, že je to prostě nemožné. Teorie evoluce je docela v mrtvém bodě, kteroužto skutečnost objevíte při čtení následujících kapitol. Kniha vám pomůže si uvědomit, že darwinismus není vědecká teorie, nýbrž pseudovědecké dogma udržované ve jménu filosofie materialismu, navzdory protidůkazu a jasnému vyvrácení.

Naší nadějí je, že *Evoluční klam* bude dlouhou dobu pokračovat ve svém příspěvku směrem k vyvrácení materialisticko-darwinistického dogmatu, které klamalo lidstvo od 19.století. A bude připomínat lidem zásadní skutečnosti našich životů, jako kterak jsme vznikli a jaké jsou naše povinnosti ke Stvořiteli.

INTELIGENTNÍ NÁVRH, jinými slovy STVOŘENÍ

Je důležité, aby bylo slovo "návrh" náležitě pochopeno. Bůh stvořil bezvadný návrh, neznamená, že nejprve nakreslil plán a pak ho sledoval. Bůh, Pán Země a nebes, nepotřebuje žádné "návrhy" aby tvořil. Bůh je povznesen nad takové nedostatečnosti. Jeho plánování a stvoření se odehrává v jediném okamžiku.

Kdykoli si Bůh přeje, aby věc vznikla, stačí Mu, aby řekl, "Buď!"

Verš z Koránu nám sděluje:

A když něčeho si přeje, je rozkaz Jeho pouze: "Staniž se!" a stane se (Súra Já Sín: 82)

On stvořitelem je nebes a země, a když rozhodne věc nějakou, pak řekne toliko "Staniž se!" a stane se.. (Súra al-Baqara: 117)

PŘEDMLUVA

VELKÝ ZÁZRAK NAŠÍ DOBY: VÍRA V EVOLUČNÍ PODVOD

Všechny miliony živých druhů na zemi mají zázračné vlastnosti, jedinečné vzorce chování a bezvadnou fyzickou stavbu. Každá z těchto živých věcí byla vytvořena se svými jedinečnými detaily a krásou. Rostliny, zvířata a především člověk byli všichni stvořeni s obrovským věděním a uměním, od jejich vnějšího vzhledu po jejich buňky, neviditelné pouhým okem. Dnes existuje spousta odvětví vědy a desítky tisíc vědců pracujících v těchto odvětvích, kteří zkoumají každý detail těchto živých organismů, odkrývají zázračné aspekty těchto detailů a snaží se poskytnout odpověď na otázku, jak vznikly.

Někteří z těchto vědců jsou udiveni, kterak objevují zázračné aspekty těchto struktur, které studují a inteligenci za tímto vznikem, a jsou svědky nekonečných vědomostí a moudrosti, která se toho účastní. Jiní však překvapivě tvrdí, že všechny tyto podivuhodné vlastnosti jsou produktem slepé náhody. Tito vědci věří v evoluční teorii. Z jejich hlediska, bílkoviny, buňky a orgány tvořící všechno živé, toto vše vzniklo sekvencí nahodilostí. Je dosti úžasné, že takoví lidé, kteří studovali dlouhá léta, prováděli dlouhá zkoumání a psali knihy o divotvorném fungování jediné organely uvnitř buňky, tak malé, že ji nelze pouhým okem spatřit, si mohou myslet, že tyto neobyčejné struktury vznikly náhodou.

Řetězec nahodilostí, v něž takoví přední profesoři věří, natolik odporuje rozumu, že jejich jednání zanechává vnější pozorovatele naprosto úžaslé. Podle těchto profesorů se nejprve množství jednoduchých chemických látek spojilo a vytvořilo bílkovinu – což není o nic pravděpodobnější než aby se náhodná skupina písmen spojila a vytvořila báseň. Pak další náhody vedly k vytvoření dalších bílkovin. Tyto se pak náhodou zkombinovaly organizovaným způsobem. Nejen bílkoviny, ale i DNA, RNA, enzymy, hormony a buněčné organely, což jsou velmi složité struktury uvnitř buňky, vznikly a spojily se náhodně. Následkem těchto miliard náhod vznikla první buňka. Tady se tato zázračná schopnost slepé náhody nezastavila, jelikož se pak přihodilo, že tyto buňky se začaly množit. Podle daného tvrzení další náhoda buňky zorganizovala a vyprodukovala ze sebe první živou věc.

Miliardy nemožných událostí se musely současně odehrát, aby se vytvořilo jen jediné oko živého organismu. Zde také slepý proces známý jako náhoda vstupuje do rovnice: nejprve otevřela dva otvory požadované velikosti a v tom nejvhodnějším místě lebky a pak buňky, které se náhodou ocitly na tomto místě, nahodile počaly budovat oko.

Jak vidno, nahodilosti jednaly s vědomím toho, co chtějí vytvořit. Přímo od začátku "náhoda" věděla, co je vidění, slyšení a dýchání, přestože tehdy neexistoval jediný příklad takových věcí nikde na světě. Projevovala velikou inteligenci a uvědomělost, vykazovala značné plánování dopředu a konstruovala život krok za krokem. Toto je naprosto iracionální scénář, kterému se tito profesoři, vědci a badatelé, jejichž jména jsou velice vážena a jejichž myšlenky jsou tak vlivné, oddali. Dokonce i nyní s dětinskou tvrdohlavostí vylučují kohokoli, kdo odmítne věřit v takové báchorky, viníce ho z toho, že je nevědecký a bigotní. Doopravdy neexistuje rozdíl mezi tímto a bigotní, fanatickou a neznalou středověkou mentalitou, jež trestala ty, kdo tvrdili, že Země není deska.

Ba co víc, někteří z těchto lidí tvrdí, že jsou muslimové a věří v Boha. Takoví lidé shledávají tvrzení "Bůh stvořil život" nevědeckým a přesto jsou dosti schopni věřit, že tvrzení, "Stalo se to nevědomým procesem sestávajícím z miliard zázračných nahodilostí" je vědecké.

Kdybyste před tyto lidi položili otesanou nebo dřevěnou modlu a řekli jim, "Pohleďte, tato modla stvořila tento pokoj a všechno v něm" řekli by, že je to naprostá pitomost a odmítli by tomu věřit. Jenže navzdory tomu prohlašují, že nesmysl "nevědomý proces známý jako náhoda postupně způsobil vznik tohoto světa a miliard báječných živých organismů v něm s enormním plánováním" je nejlepší vědecké vysvětlení.

Zkrátka tito lidé považují náhodu za božstvo a tvrdí, že je dost inteligentní, vědomá a mocná, aby vytvořula živé věci a veškerou citlivou rovnováhu ve vesmíru. Je-li jim řečeno, že to byl Bůh, vlastník nekonečné moudrosti, kdo stvořil všecko živé, tito evoluční profesoři odmítají tento fakt přijmout, a tvrdí, že nevědomé, neinteligentní, bezmocné miliardy nahodilostí bez vlastní vůle jsou ve skutečnosti kreativní silou.

Skutečnost, že vzdělaní, rozumní a zasvěcení lidé mohou jako skupina věřit v nejvíce iracionální a nelogické tvrzení v dějinách, jako by byli očarováni, je věru velkým divem. Stejným způsobem, jak Bůh zázračně tvoří cosi jako je buňka s její neobyčejnou organizovaností a možnostmi, tito lidé jsou stejně zázračně zaslepeni a zbaveni porozumění, tak že nejsou schopni vidět co mají přímo před nosem. Je to jeden z Božích zázraků, že evolucionisté nemohou vidět fakta, která můžou vidět i malé děti, a nedovedou je pochopit bez ohledu na to, kolikrát je jim to řečeno.

Jak budete číst tuto knihu, budete se s tímto zázrakem setkávat často. A také uvidíte, že stejně jako je teorií, jež se zcela zhroutila čelíc vědeckým poznatkům, darwinismus je obrovský podvod, který je absolutně nekompatibilní s rozumem a logikou, a který znevažuje ty, co jej brání.

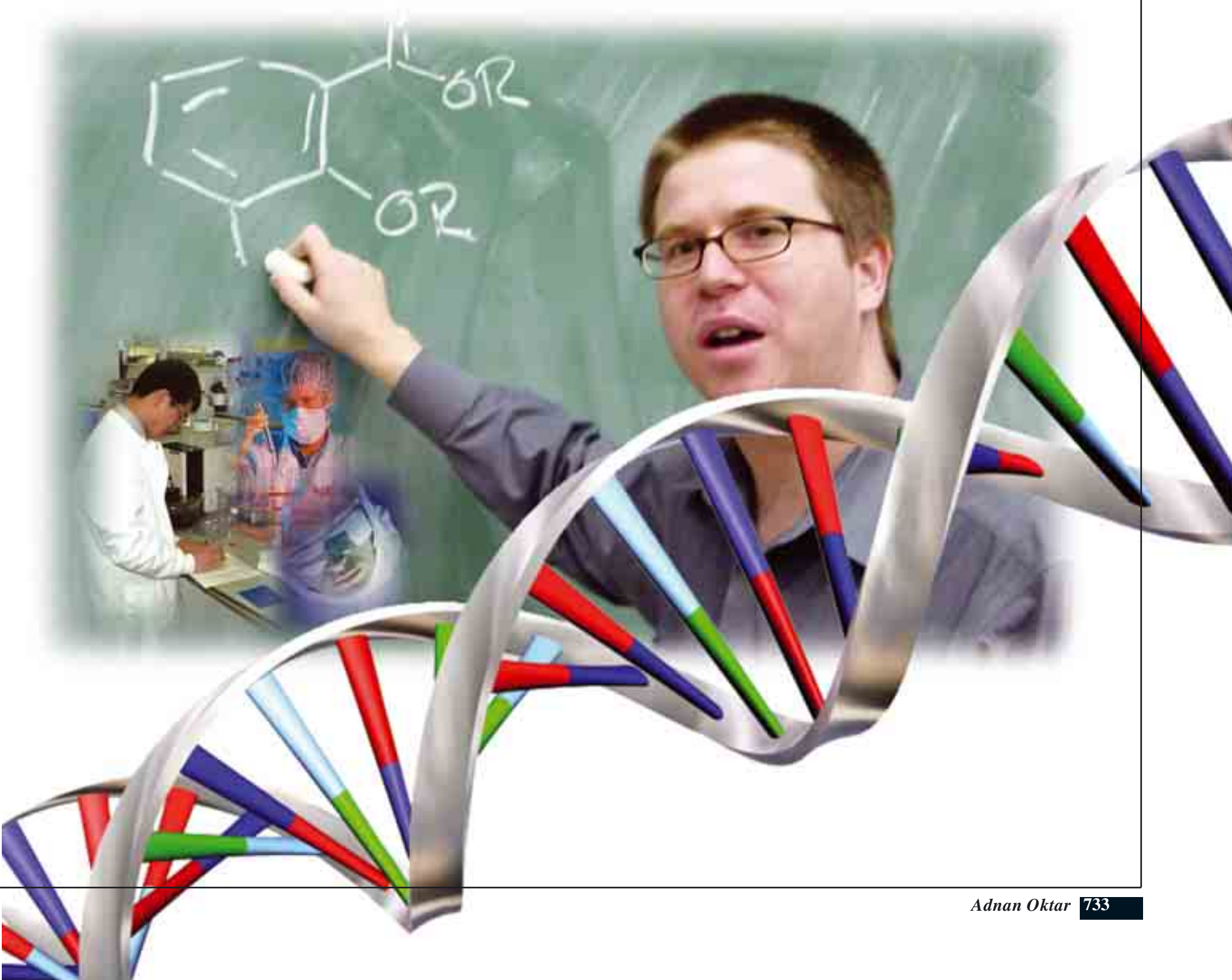

KAPITOLA 1

OSVOBODIT SE OD PŘEDPOJATOSTI

Většina lidí akceptuje to, co slyší od vědců jako striktní pravdu. Ani je nenapadne, že i vědci mohou mít rozmanité filosofické a ideologické předsudky. Pravdou je, že evoluční vědci vnucují veřejnosti vlastní předsudky a filosofické názory pod zástěrkou vědy. Například, ač jsou si vědomi, že náhodné události nepůsobí nic jiného než nepravidelnost a zmatek, pořád tvrdí, že báječný řád, plán a návrh viděný jak ve vesmíru tak u živých bytostí povstal náhodou.

Takový biolog třeba snadno pochopí, že v molekule bílkoviny, stavební jednotce života, je úžas vyvolávající harmonie, a že není pravděpodobné, aby toto vzniklo náhodou. Nicméně prohlašuje, že tato bílkovina vznikla náhodou v podmínkách primitivní Země před miliardami let. Tady se nezastavuje; také bez zaváhání tvrdí, že nejen jedna, ale miliony bílkovin se vytvořily náhodou a pak se úžasně spojily, aby zformovaly první živou buňku. Navíc toto hledisko brání se slepou tvrdohlavostí. Taková osoba je "evoluční" vědec.

Kdyby stejný vědec našel tři cihly ležící jednu na druhé při chůzi po rovné cestě, nikdy by nepředpokládal, že tyto cihly se setkaly náhodou a pak na sebe vyšplhaly, zase náhodou. Věru, kdokoli by činil takové tvrzení by byl považován za šílence.

Jak je potom možné, že lidé, kteří dovedou hodnotit obyčejné události racionálně, mohou zaujmout tak iracionální postoj, když dojde na uvažování o jejich vlastní existenci?

Není možno tvrdit, že tento postoj je přijat ve jménu vědy: vědecký přístup vyžaduje zvážit obě alternativy, kdekoli jsou v určitém případě dvě alternativy rovnoceně možné. A pokud je pravděpodobnost jedné ze dvou alternativ mnohem nižší, kupříkladu jedno procento, pak rozumnou a vědeckou věcí je považovat druhou možnost, jejíž pravděpodobnost je 99 procent, za platnou.

Pokračujme s tímto vědeckým základem na mysli. Existují dvě hlediska předložená vzhledem k tomu, jak se na zemi ocitly živé bytosti. První jest, že Bůh stvořil živé tvory v jejich současné složité struktuře. Druhé je, že život se vytvořil nevědomými, nahodilými shodami okolností. Druhé je tvrzení evoluční teorie.

Podíváme-li se na vědecká data, třeba z molekulární biologie, uvidíme, že neexistuje žádná šance, aby jediná buňka-nebo miliony bílkovin v této buňce přítomné-mohly vzniknout náhodně, jak tvrdí evolucionisté. Jak ilustrujeme v následujících kapitolách, výpočty pravděpodobnosti to také mnohokrát potvrzují. Tudíž hledisko evolucionistů, o vynoření živých věcí, má nulovou pravděpodobnost uskutečnění.

To znamená, že první hledisko má "stoprocentní" pravděpodobnost uskutečnění. To jest, život byl uveden v existenci vědomě. Jinak řečeno byl "stvořen". Všechny živé bytosti vznikly podle návrhu Stvořitele ušlechtilého v nadměrné moci, moudrosti a znalostech. Tato realita není jen věcí přesvědčení; je to normální závěr, k němuž směřují moudrost, logika a věda.

Za těchto okolností by měl náš "evoluční" vědec stáhnout své tvrzení a přilnout k faktu, který je zjevný a dokázaný. Konat jinak je projevem toho, že je to ve skutečnosti kdosi, kdo vykořisťuje vědu pro svou filosofii, ideologii a dogma spíše než opravdový vědec.

Zloba, tvrdohlavost a předpojatost našeho "vědce" roste více a více pokaždé, kdy konfrontuje realitu. Jeho postoj lze vysvětlit jediným slovem: "víra". Jenže je to slepá pověrčivá víra, jelikož nemůže existovat jiné vysvětlení pro přehlížení všech faktů pro celoživotní oddanost pošetilému scénáři vykonstruovanému v jeho představivosti.

Slepý materialismus

Falešná víra, o níž hovoříme je **filosofie materialismu**, která argumentuje, že hmota existovala věčně a že nic jiného než hmota neexistuje. Teorie evoluce je takzvaně "vědeckým základem" pro tuto materialistickou filosofii a tato teorie je slepě obhajována za účelem tuto filosofii udržet. Když věda vyvrací tvrzení o evoluci -a to je bod, jakého bylo dosaženo s koncem 20.století -pak se usiluje, aby byla překroucena a přivedena do postavení, kde podporuje evoluci kvůli udržení ideálů materialismu naživu.

Několik řádků napsaných prominentním evolučním biologem z Turecka je dobrým příkladem, jež nám umožňuje vidět překoucené posuzování a rozum, k němuž slepá oddanost vede. Tento vědec diskutuje pravděpodobnost náhodného vytvoření cytochromu-C, což je jeden z nejzásadnějších enzymů pro život, takto:

> Pravděpodobnost vytvoření sekvence cytochromu-C je asi nula. To jest, vyžaduje-li život určitou sekvenci, dá se říct, že existuje pravděpodobnost, že se to realizuje jedenkrát za celý vesmír. Jinak by v jeho vytváření musely jednat jakési metafyzické síly za hranicí naší definice. Akceptovat druhé se nehodí k cílům vědy. Proto se musíme podívat na první hypotézu.[2]

Michael Behe:
"Zahanbené ticho obklopuje ohromující složitost buňky"

Tento vědec shledává "vědečtější" přijmout pravděpodobnost "asi nula" raději než stvoření. Avšak podle pravidel vědy, existují-li dvě alternativní vysvětlení ohledně události a má-li jedno z nich "asi nulovou" pravděpodobnost realizace, tak to druhé je správná alternativa. Avšak **dogmatický materialistický přístup zapovídá připouštět svrchovaného Stvořitele.** Tento zákaz přivádí vědce -a mnohé další, kdo věří ve stejné materialistické dogma- akceptovat tvrzení, která zcela odporují rozumu.

Lidé, kteří věří a důvěřují těmto vědcům, jsou také fascinováni a zaslepeni stejným materialistickým kouzlem a přijímají stejný nedostatek zájmu při čtení jejich knih a článků.

Toto dogmatické materialistické hledisko je příčinou, proč jsou četná prominentní jména ve vědecké komunitě ateisty. Ti, kdo se osvobodí od poddanství tomuto kouzlu a uvažují s otevřenou myslí neváhají přijmout existenci Stvořitele. Americký biochemik dr. Michael J. Behe, jeden z prominentů podporujících hnutí na obranu skutečnosti stvoření, který se nedávno stal široce akceptovaným, popisuje vědce, kteří odporují uvěření ve stvoření živých organismů, takto:

> Za uplynulá čtyři desetiletí moderní biochemie odhalila záhady buňky. Vyžadovalo to desítky tisíc lidí, aby věnovali lepší část svých životů zdlouhavé práci v laboratoři … Výsledkem těchto nahromaděných snah prozkoumat buňku- prozkoumat život na molekulární úrovni -je hlasitý, jasný, pronikavý křik "návrh!". Výsledek je tak jednohlasný a tak významný, že musí být označen za největší dosažení v historii vědy … Namísto toho zvědavé, zahanbené ticho obklopuje zarážející složitost buňky. Proč vědecká komunita dychtivě nepřijme tento ohromný objev? Proč se bere pozorování návrhu v intelektuálních rukavicích? Dilematem je, že pokud se jedna strana [tématu] označuje inteligentní návrh, tak druhá strana musí být označena Bůh.[3]

Toto je prekérní situace ateistických evolučních vědců, co vidíte v časopisech a v televizi a v knihách, které čtete. Veškerý vědecký výzkum prováděný těmito lidmi jim demonstruje existenci Stvořitele. Jenže oni se stali tak nevnímavými a zaslepenými dogmatickou materialistickou výchovou, kterou absorbovali, že stále setrvávají v popírání.

Lidé, kteří soustavně přehlížejí jasná znamení Stvořitele se stávají naprosto necitlivými. Lapeni v ignorantské

sebedůvěře svou necitlivostí mohou dokonce skončit podporující absurditu jako ctnost. Dobrým příkladem k tomu je prominentní evolucionista Richard Dawkins, který vyzval křesťany, aby nepředpokládali, že byli svědky zázraku, dokonce ani kdyby spatřili sochu Panny Marie, kterak na ně mává. Podle Dawkinse, "Se možná přihodilo, že všechny atomy v paži sochy se pohly stejným směrem najednou -jistě málo pravděpodobná událost, leč možná." [4]

Psychologie nevěřícího existuje po celou historii. V Koránu se popisuje takto:

> **A i kdybychom k nim seslali anděly a i kdyby s nimi mrtví mluvili a i kdybychom byli shromáždili věci všechny před nimi, věru by neuvěřili, leda by tomu chtěl Bůh, avšak většina z nich jsou pošetilci. (Súra al-An'am: 111)**

Jak tento verš objasňuje, dogmatické myšlení evolucionistů není originální způsob myšlení, ani jim není vlastní. Ve skutečnosti to, co evoluční vědci tvrdí není moderní vědecké myšlení, nýbrž ignorance, která přetrvala od nejméně civilizovaných pohanských komunit.

Stejná psychologie je definována v jiném verši Koránu:

> **A i kdybychom jim bránu nebeskou otevřeli a oni stoupali by k ní,přece by říkali: „Zraky naše byly opity nebo spíše jsme lidé očarovaní!“ (Súra al-Hidžr: 14-15)**

Richard Dawkins, zaměstnaný propagováním evoluce

Masová evoluční indoktrinace

Jak naznačuje výše citovaný verš, jednou z příčin, proč nejsou lidé schopni vidět realitu vlastní existence je druh "kouzla" omezující jejich zdůvodňování. Je to stejné "kouzlo" které leží za celosvětovým přijetím evoluční teorie. Co myslíme kouzlem je podmiňování získané indoktrinací. Lidé jsou vystaveni tak intenzivní indoktrinaci o správnosti teorie evoluce, že si často vůbec neuvědomí existující překroucení.

Tato indoktrinace vytváří negativní vliv na mozek a znemožňuje schopnost posouzení a porozumění. Postupně mozek pod neustálou indoktrinací začne pohlížet na skutečnosti nikoli jako na takové, jaké jsou, ale tak jak mu byly naočkovány. Tento jev lze pozorovat na jiných příkladech. Kupříkladu, je-li někdo zhypnotizován a je mu naočkováno, že postel, na níž leží je auto, po skončení hypnózy považuje postel za auto. Myslí si, že je to naprosto logické a rozumné, neboť to tak opravdu vidí a nepochybuje o tom, že je to správné. Takové příklady jako tento, který ukazuje efektivnost a moc mechanismu indoktrinace, jsou vědeckými skutečnostmi, které byly ověřeny nesčetnými pokusy, které byly popsány ve vědecké literatuře a jsou každodenním pokrmem psychologických a psychiatrických učebnic.

Teorie evoluce a materialistický náhled na svět jsou davům vnucovány takovými metodami indoktrinace. Lidé, co se neustále setkávají s evoluční indoktrinací v médiích, akademických zdrojích a "vědeckých" platformách, si nedokáží uvědomit, že přijímání této teorie vlastně odporuje základním principům rozumu. Stejná indoktrinace lapá i vědce. Mladá jména vstupující do svých vědeckých kariér adoptují materialistický světonázor více a více jak běží čas. Okouzleni tímto mámením mnozí evoluční vědci pokračují v hledání vědeckého potvrzení iracionálního a zastaralého tvrzení evolucionistů z 19.století, které bylo dávno vyvráceno vědeckými poznatky.

Existují také dodatečné mechanismy, které nutí vědce, aby byli evolucionisty a materialisty. V západních společnostech musí vědec zachovávat určité standardy, aby byl povýšen, aby se mu dostalo akademického uznání, nebo aby byly jeho články zveřejňovány ve vědeckých časopisech. Nepokryté přijímání evoluce je kritériem číslo jedna. Tento systém vede tyto vědce tak daleko, že utratí celé životy a vědeckou kariéru pro spásu dogmatické víry. Americký molekulární biolog Jonathan Wells na tyto nátlakové mechanismy odkazuje ve své knize *Ikony evoluce* publikované v roce 2000:

... Dogmatičtí darwinisté začínají vynucovat úzkou interpretaci důkazu a prohlašují to za jediný způsob jak dělat vědu. Kritikové jsou označeni za nevědecké; jejich články jsou hlavními časopisy, jejichž redakční rady jsou ovládány dogmatisty, odmítány; kritikům je odpíráno financování vládními agenturami, které posílají nabídky grantů dogmatistům pro "rovné" zhodnocení; a později jsou kritikové úplně vyštváni z vědecké komunity. V tomto procesu důkazy proti darwinistickému názoru prostě zmizí, jako svědkové proti mafii. Nebo je důkaz pohřben ve specializovaných publikacích, kde ho může nalézt jen zasvěcený badatel. Jakmile byli kritikové umlčeni a protidůkaz pohřben, dogmatikové ohlásí, že proběhla vědecká debata o jejich teorii, a není proti ní žádný důkaz.[5]

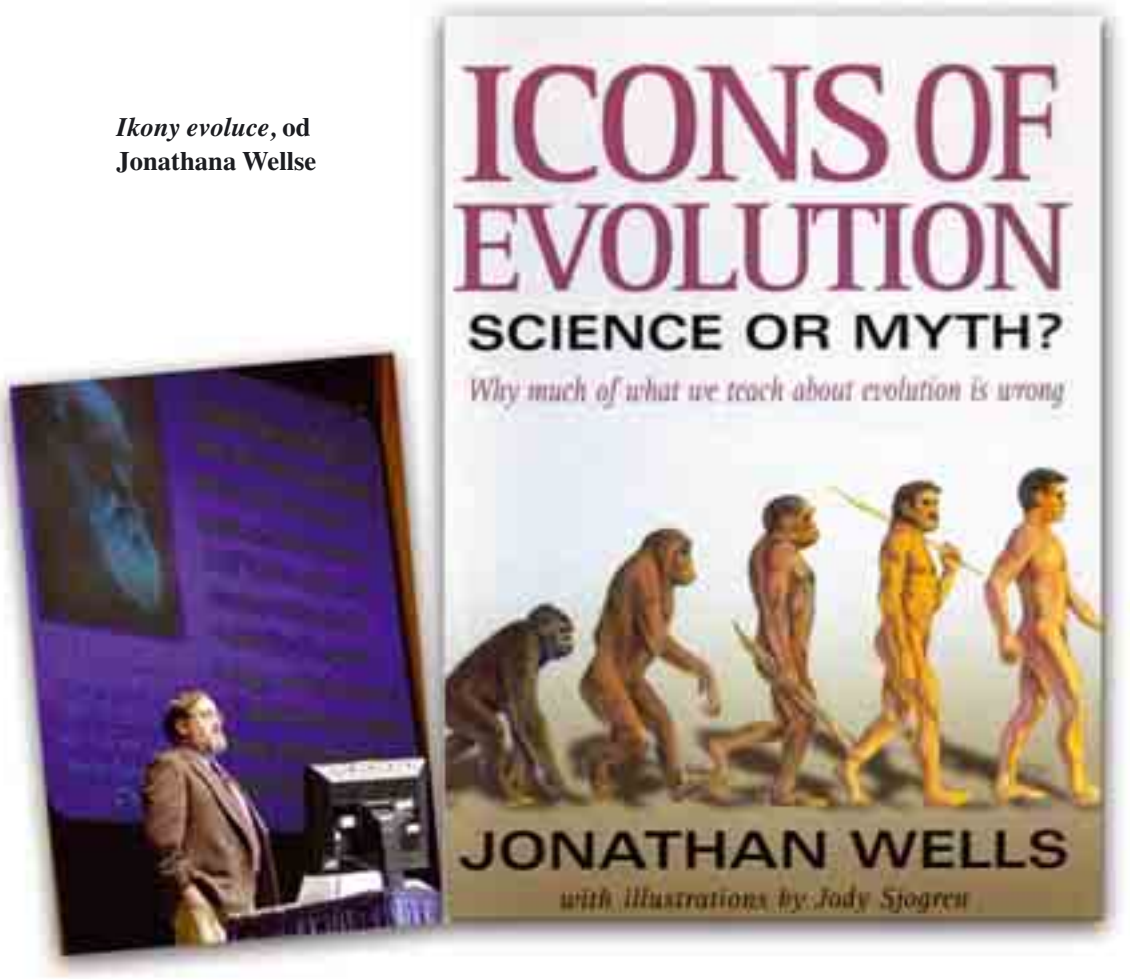

***Ikony evoluce*, od Jonathana Wellse**

Toto je realita, která nadále spočívá za tvrzením "evoluce je stále přijímána světem vědy". Evoluce je udržována naživu nikoli proto, že má vědeckou cenu, leč proto, že je to ideologická povinnost. Velmi málo vědců, kteří jsou si tohoto faktu vědomi, může riskovat poukázání na to, že císař je nahý.

Ve zbytku této knihy budeme ověřovat zjištění moderní vědy proti evoluci, která jsou evolucionisty buďto přehlížena, anebo "pohřbena ve specializovaných publikacích", a ukazovat jasný důkaz Boží existence. Čtenář bude svědkem, že evoluční teorie je ve skutečnosti klam -klam, jenž je popírán vědou na každém kroku, je však udržován, aby zahalil skutečnost stvoření. V co se doufá u čtenáře je, že se probere z očarování, které zaslepuje lidské mysli a narušuje jejich schopnost úsudku a bude seriózně uvažovat o tom, co se vypravuje v této knize.

Zbaví-li se tohoto očarování a myslí jasně, svobodně a bez předsudků, brzy objeví krystalicky jasnou pravdu. Tato nevyhnutelná pravda, taktéž demonstrovaná moderní vědou ve všech svých aspektech, je, že živé organismy vznikly nikoli náhodou nýbrž jako výsledek stvoření. Člověk může snadno skutečnost stvoření vidět, zváží-li jak sám existuje, jak vznikl z kapky tekutiny nebo dokonalost každé živé věci.

KAPITOLA 2

STRUČNÉ DĚJINY TEORIE

Kořeny evolučního myšlení sahají až do antiky jako dogmatická víra snažící se popřít skutečnost stvoření. Většina pohanských filosofů ve starém Řecku bránila myšlenku evoluce. Když se podíváme do historie filosofie, spatříme, že myšlenka evoluce tvoří páteř mnoha pohanských filosofií.

Avšak není to starobylá pohanská filosofie, ale víra v Boha, co hrálo povzbuzující úlohu při zrození a rozvoji moderní vědy. Většina lidí, kteří byli pionýry moderní vědy, věřila v Boha; a zatímco studovali vědu, snažili se objevit vesmír, jak ho Bůh stvořil a pochopit Jeho zákony a podrobnosti Jeho stvoření. Astronomové jako **Koperník**, **Keppler**, a **Galileo**; otec paleontologie, **Cuvier**; pionýr botaniky a zoologie, **Linné**; a **Izák Newton**, na něhož se odkazuje jako na "největšího vědce, který kdy žil", všichni studovali vědu ve víře nejenom v existenci Boha, nýbrž také, že celý vesmír vznikl jako výsledek Jeho stvoření.[6] **Albert Einstein**, považovaný za největšího génia naší doby, byl dalším oddaným vědcem, který věřil v Boha a stanovil; "Nedovedu si představit pravého vědce bez této hluboké víry. Situaci lze vyjádřit obrazem: věda bez náboženství je chromá." [7]

Jeden ze zakladatelů moderní fyziky, německý fyzik **Max Planck** pravil: "Kdokoli se vážně zabývá vědeckou prací jakéhokoli druhu, si uvědomuje, že nad vstupem do bran chrámu vědy jsou psána slova: Musíte mít víru. To je kvalita, bez níž se vědec neobejde."[8]

Teorie evoluce je výhonkem materialistické filosofie, který vyplul na povrch s obrozením starobylých materialistických filosofií a rozšířil se v 19.století. Jak jsme ukázali dříve, materialismus usiluje vysvětlit přírodu skrze čistě materiální faktory. Jelikož popírá stvoření od samého počátku, tvrdí, že všecko, živé či neživé, se objevilo nikoli skutkem stvoření, ale naopak jako výsledek náhody, a pak se ustavilo v podmínkách řádu. Lidská mysl je však tak uspořádána, že vnímá existenci organizace kdekoli vidí řád. Materialistická filosofie, která je protikladem samotné zásadní vlastnosti lidské mysli, vyprodukovala "teorii evoluce" v polovině 19.století.

Darwinova obrazotvornost

Osobou, jež předložila evoluční teorii tak, jak je bráněna dnes, byl amatérský anglický naturalista, Charles Robert Darwin.

Darwin nikdy neabsolvoval formální vzdělání v biologii. Pouze se amatérsky zajímal o předmět přírody a živých věcí. Jeho zájem jej podnítil, aby se dobrovolně zúčastnil expedice na palubě lodi jménem H.M.S. Beagle která vyplula z Anglie 1832 a cestovala po různých oblastech světa po 5 let. Mladý Darwin byl ohromen rozmanitými druhy, zejména určitými pěnkavami, co viděl na ostrovech Galapágy. Myslel, že variace v jejich zobácích byly vyvolány jejich přizpůsobením se prostředí. S touto představou na mysli předpokládal, že původ života a druhů spočívá v konceptu "adaptace na prostředí". Darwin odporoval faktu, že Bůh stvořil živé druhy odděleně, navrhujíce, že spíše vzešly z jednoho předka a rozlišily se následkem přírodních podmínek.

Charles Darwin

Darwinova hypotéza nebyla založena na nějakém vědeckém objevu nebo pokusu; časem se však změnila v okázalou teorii s podporou a povzbuzením, které obdržel od slavných materialistických biologů své doby. Představou bylo, že ti jedinci, kteří se přizpůsobili prostředí nejlepším způsobem, předali tyto kvality následným generacím; tyto výhodné kvality se za čas nahromadily a transformovaly jedince v druhy naprosto odlišné od jejich předků. (Původ těchto "výhodných kvalit" byl tehdy neznám.) Podle Darwina byl člověk nejvíce vyvinutým výsledkem tohoto imaginárního mechanismu.

Darwin nazval tento proces "**evoluce přírodním výběrem**". Myslel si, že nalezl "původ druhů": původem jedněch druhů byly jiné druhy. Tyto názory zveřejnil ve své knize *O původu druhů prostředky přírodního výběru* v roce 1859.

Darwin si byl dobře vědom, že jeho teorie má četné problémy. Doznal to v kapitole své knihy "**Potíže teorie**". Tyto potíže primárně tvořil fosilní záznam, složité orgány živých organismů, které nebylo možné vysvětlit náhodou (např. oko), a instinkty živých věcí. Darwin doufal, že tyto potíže budou překonány novými objevy; jenže to mu nezabránilo, aby pro některé nepřišel s množstvím velmi neadekvátních vysvětlení. Americký fyzik Lipson takto komentoval "potíže" Darwina:

> **Při čtení O *původu druhů* jsem zjistil, že Darwin si byl sám sebou mnohem méně jist, než jak je často představován, že byl; kapitola nazvaná "Potíže teorie" například ukazuje značné pochybnosti. Jako fyzik jsem byl zvláště zaujat jeho poznámkami, jak by mohlo vzniknout oko.**[9]

Při rozvíjení své teorie byl Darwin ovlivněn mnoha evolučními biology před ním, a především francouzským biologem **Lamarckem**.[10] Podle Lamarcka předávali živí tvorové znaky, které získali během života z generace na generaci a takto se vyvíjeli. Třeba žirafy se vyvinuly ze zvířat podobných antilopám natahováním krků dále a dále z generace na generaci, jak se snažily dosáhnout do vyšších větví pro potravu. Darwin tak použil tezi "předávání získaných znaků" předloženou Lamarckem jako faktor pro vývoj živých tvorů.

Ale oba, Darwin i Lamarck, se mýlili, neboť v jejich době se život studoval jen s primitivní technologií a na nedostatečné úrovni. Vědecká pole jako genetika a biochemie neexistovala dokonce ani podle jména. Jejich teorie pak závisely cele na síle jejich představivosti.

Zatímco se ozvěna Darwinovy knihy odrážela, rakouský botanik jménem **Gregor Mendel** v roce 1865 objevil zákony dědičnosti. Málo slýchaný do konce století, Mendelův objev si získal velikou důležitost počátkem 20.století. Toto bylo zrození oboru genetiky. O něco později byla objevena struktura genů a chromozomů. Objev stavby molekuly DNA v 50.letech zahrnující genetickou informaci uvrhl evoluční teorii do velké krize. Příčinou byla neuvěřitelná složitost života a neplatnost evolučního mechanismu navrženého Darwinem.

Tento vývoj měl vyústit v to, aby byla Darwinova teorie vykázána na smetiště dějin. Jenže se to nestalo, jelikož jisté kruhy trvaly na revidování, obnovení a vyzvednutí teorie na vědeckou platformu. Tyto snahy dostanou význam pouze pokud si uvědomíme, že za teorií leží ideologické spíše nežli vědecké zájmy.

Geneticke zákony objevené mnichem Gregorem Mendelem vrhly evoluční teorii do slepé uličky.

Primitivní úroveň vědy a techniky v době Darwina

Když Darwin předložil svá tvrzení, obory genetika, mikrobiologie a biochemie ještě neexistovaly. Kdyby byly objeveny dříve, než Darwin předložil svoji teorii, Darwin mohl snadněji rozpoznat, že jeho teorie je zcela nevědecká a nemusel se pokoušet dál rozvíjet taková nesmyslná tvrzení. Informace určující druhy již existuje v genech a je nemožné, aby přírodní výběr vyprodukoval nové druhy skrze záměny v genech. Podobně měl tehdejší svět vědy velice mělké a syrové pochopení stavbě a funkcím buňky. Kdyby dostal Darwin šanci vidět buňku elektronovým mikroskopem, byl by svědkem ohromné složitosti a neobyčejné struktury v buněčných organelách. Spatřil by na vlastní oči, že by nebylo možné, aby se takový provázaný a komplikovaný systém objevil skrze drobné variace. Kdyby věděl o biomatematice, pak by si uvědomil, že ani jediná molekula bílkoviny, nemluvě o celé buňce, nemohla vzniknout náhodou.

Podrobné studie buňky byly možné jen po objevení elektronového mikroskopu. V Darwinově době s primitivními mikroskopy jako je tento, bylo možné vidět jen vnější povrch buňky.

Živá buňka je zázrak stvoření, který udivuje vědce. Když je prozkoumána pod elektronovým mikroskopem, uvnitř buňky lze vidět vysoce aktivní struktury, připomínající činnost v úle. Miliony buněk, které umírají v těle každý den, jsou nahrazeny novými. A miliardy buněk spolupracují v jednotě a harmonii, aby zachovaly lidské tělo naživu. Bylo by logicky nesmyslné pohlížet na buňky, jako že přijaly tuto organizovanou aktivitu samy o sobě. Je to Bůh, Kdo stvořil dokonalost a řád buněk, jejichž nitro nelze vidět bez pomoci elektronového mikroskopu. V každém detailu života jsou neporovnatelné stvoření a nekonečné vědění našeho Pána příliš zjevné, aby je kdokoli mohl skrýt.

Zoufalé snahy neodarwinismu

Darwinova teorie vstoupila do hluboké krize kvůli zákonům genetiky objeveným v první polovině 20.století. Nicméně skupina vědců odhodlaných zůstat věrni Darwinovi se pokusila přijít s řešeními. Sešli se na mítingu organizovaném Americkou geologickou společností v roce 1941. Genetikové jako G. Ledyard Stebbins a Theodosius Dobzhansky, zoologové jako Ernst Mayr a Julian Huxley, paleontologové jako George Gaylord Simpson a Glenn L. Jepsen, a matematičtí genetikové jako Ronald Fisher a Sewall Right, se po dlouhých diskusích nakonec shodli na způsobech jak "slepit" darwinismus.

Tato soustava se zaměřila na otázku **původu výhodných variací, které údajně působily, že živé organismy se postupně vyvíjely**-téma, které sám Darwin nebyl schopen vysvětlit, ale jednoduše se mu pokusil vyhnout závisením na Lamarckovi. Představou nyní byly **"náhodné mutace"**. Tuto novou teorii pojmenovali **"Moderní syntetická evoluční teorie"**, která byla zformulována přidáním konceptu mutace k Darwinově tezi přírodního výběru. Zakrátko tato teorie vešla ve známost jako **"neodarwinismus"** a ti, kdo ji předložili byli zváni "neodarwinisté".

Následující desetiletí se stala érou zoufalých pokusů dokázat neodarwinismus. Bylo již známo, že **mutace**-nebo "nehody" –které se odehrávají v genech živých organismů jsou vždycky škodlivé. Neodarwinisté se snažili vytvořit případ pro "výhodné mutace" prováděním tisíců pokusů mutace. Všechny jejich snahy vyústily v naprosté selhání.

Také se snažili dokázat, že první živé organismy se mohly objevit náhodně v primitivních pozemských podmínkách, jak předpokládala teorie, ale tyto pokusy čekalo stejné selhání. Každý experiment, který se snažil prokázat, že život mohl být generován náhodně, selhal. Výpočty pravděpodobnosti dokazují, že ani jediná bílkovina, stavební jednotka života, nemohla vzniknout náhodou. A buňka -jež se údajně podle evolucionistů vynořila náhodou v primitivních a nekontrolovaných pozemských podmínkách -nemohla být vyrobena uměle, ani v těch nejvyvinutějších laboratořích 20.století.

Teorii neodarwinismu poráží také **fosilní záznam**. Žádné "přechodné formy", které měly ukázat postupnou evoluci živých organismů od primitivních po pokročilá stádia jak tvrdila teorie neodarwinismu, nebyly nikdy nalezeny nikde na světě. A současně srovnávací anatomie odhalila, že druhy, které se měly vyvinout ze sebe navzájem, měly ve skutečnosti velice odlišné anatomické znaky a že si nikdy nemohly být vzájemně předky a potomky.

Ale neodarwinismus beztak nikdy nebyl vědeckou teorií, leč byl ideologickým dogmatem, neřkuli jakýmsi druhem "falešného náboženství". Kanadský filosof vědy Michael Ruse, sám neochvějný evolucionista, to přiznal v projevu na setkání v roce 1993:

> A dozajista není pochyb o tom, že v minulosti, a myslím, že i v současnosti, pro mnohé evolucionisty, evoluce fungovala jako cosi s prvky, které jsou, řekněme, spřízněny se sekulárním náboženstvím ... A připadá mi velmi jasné, že na základní úrovni, je evoluce vědecká teorie, která je zasvěcena druhu naturalismu...[11]

Toto je proč šampioni evoluční teorie pořád pokračují v její obraně navzdory všemu důkazu proti ní. Jedna věc, na níž se však nemohou shodnout, který z různých modelů navržených pro realizaci evoluce je ten "správný". Jeden z nejdůležitějších modelů je fantastický scénář, který proslul jako "přerušovaná rovnováha".

Pokus a omyl: Přerušovaná rovnováha

Většina z vědců, kteří věří v evoluci akceptuje neodarwinistickou teorii pomalé, postupné evoluce. V posledních desetiletích byl však navržen odlišný model. Zvaný "přerušovaná rovnováha", tento model tvrdí, že živé druhy nevznikly sérií drobných změn, jak tvrdil Darwin, ale náhlými a velkými.

První halasní obránci této představy se objevili v polovině 70.let. Dva američtí paleontologové, **Niles Eldredge** a **Stephen Jay Gould**, si byli dobře vědomi toho, že teorie neodarwinismu je absolutně vyvrácena fosilním záznamem. Fosilie dokázaly, že živé organismy nemají původ v postupné evoluci, ale objevily se najednou a zcela zformované. Neodarwinisté žili s nadějí-a stále s ní žijí -že ztracené přechodné formy budou jednoho dne nalezeny. Při poznání, že tato naděje je nepodložená, Eldredge a Gould nicméně nebyli schopni opustit svoje evoluční dogma, tak navrhli nový model: přerušovanou rovnováhu. Toto je tvrzení, že evoluce se neodehrála jako výsledek menších variací, ale spíše náhlých a velkých změn.

Dnes desítky tisíc vědců po světě, hlavně v USA a v Evropě, popírají evoluční teorii a publikují mnoho knih o neplatnosti teorie. Výše je několik příkladů.

Tento model byl pouze modelem fantazií. Třeba evropský paleontolog O.H. Shindewolf, který vedl cestu pro Eldredgea a Goulda, tvrdil, že první pták pocházel z plazího vejce jako "ohromná mutace", to jest výsledkem obrovské "nehody" která se odehrála v genetické struktuře.12 Podle též teorie se některá suchozemská zvířata mohla změnit v obří velryby proděláním náhlé a komplexní transformace. Tato tvrzení totálně odporující zákonům genetiky, biofyziky a biochemie jsou asi tak vědecká jako pohádky o žábách měnících se v prince! Nicméně rozrušeni krizí, v níž tvrzení neodarwinismu byla, někteří evoluční paleontologové přijali tuto teorii, která má tu přednost, že je ještě bizarnější než neodarwinismus sám.

Jediným smyslem tohoto modelu bylo poskytnout vysvětlení propastí ve fosilním záznamu, které model neodarwinismu nedovedl vysvětlit. Avšak je stěží rozumné pokoušet se vysvětlovat fosilní mezeru ve vývoji ptáků tvrzením, že **"pták zničehonic vystřelil z plazího vejce"**, poněvadž podle vlastního připouštění evolucionistů, evoluce druhu v jiný druh vyžaduje velkou a výhodnou změnu v genetické informaci. Avšak vůbec žádná mutace nezdokonaluje genetickou informaci ani k ní nepřidává informaci novou. Mutace působí pouze poruchy v genetické informaci. Tak by "ohromné mutace" uvažované modelem přerušované rovnováhy způsobily jen "ohromné" to jest "významné", omezení a nedostatečnosti v genetické informaci.

Navíc model "přerušované rovnováhy" kolabuje hned od prvního kroku neschopností zodpovědět otázku původu života, což je otázka, která od počátku vyvrací také model neodarwinismu. Jelikož ani jediná bílkovina nemohla vzniknout náhodně, diskuse o tom, zda organismy tvořené miliardami těchto proteinů prošly "přerušovanou" či "postupnou evolucí" je nesmyslná.

Přesto modelem, který přichází na mysl, když se dnes mluví o "evoluci" je stále neodarwinismus. V kapitolách, které následují, nejprve prozkoumáme dva imaginární mechanismy neodarwinistického modelu a pak se podíváme na fosilní záznam, abychom tento model vyzkoušeli. Potom budeme prodlívat u otázky původu života, která anuluje jak model neodarwinismu tak i všechny další evoluční modely jako třeba "evoluci po skocích".

Předtím by mohlo být užitečné připomenout čtenáři skutečnost, se kterou se budeme potkávat v každém stádiu, že evoluční scénář je pohádka, velký podvod, který se naprosto rozchází se skutečným světem. Je to scénář, který byl používán ke klamání světa po 140 let. Díky nejnovějším vědeckým objevům se jeho další obhajoba nakonec stala nemožnou.

Neexistuje žádná přechodná forma

EVOLUČNÍ TEORIE TVRDÍ, ŽE ŽIVÁ STVOŘENÍ SE TRANSFORMUJÍ V JINÉ DRUHY PROSTŘEDKEM MUTACÍ. MODERNÍ VĚDA VŠAK JASNĚ ODHALILA, ŽE JE TO VELKÝ KLAM.

Proč, pokud druhy pocházejí z jiných druhů neznatelně jemnými postupnými přechody, nevidíme všude bezpočet přechodných forem? Proč není celá příroda ve zmatku, namísto aby druhy byly, jak vidíme, dobře určeny? ... Ale, jelikož podle této teorie musí množství přechodných forem existovat, proč je nenacházíme uloženy v nespočetném čísle v zemské kůře?… Proč není každý geologický útvar a každá vrstva plná takových přechodných spojení? Geologie nesporně neodhaluje žádný takový jemně postupný organický řetězec; a to je možná nejzjevnější a nejvážnější námitka, jež lze doložit proti mé teorii.

Charles Darwin, O původu druhů, Oxford University Press, New York, 1998, str. 140, 141, 227

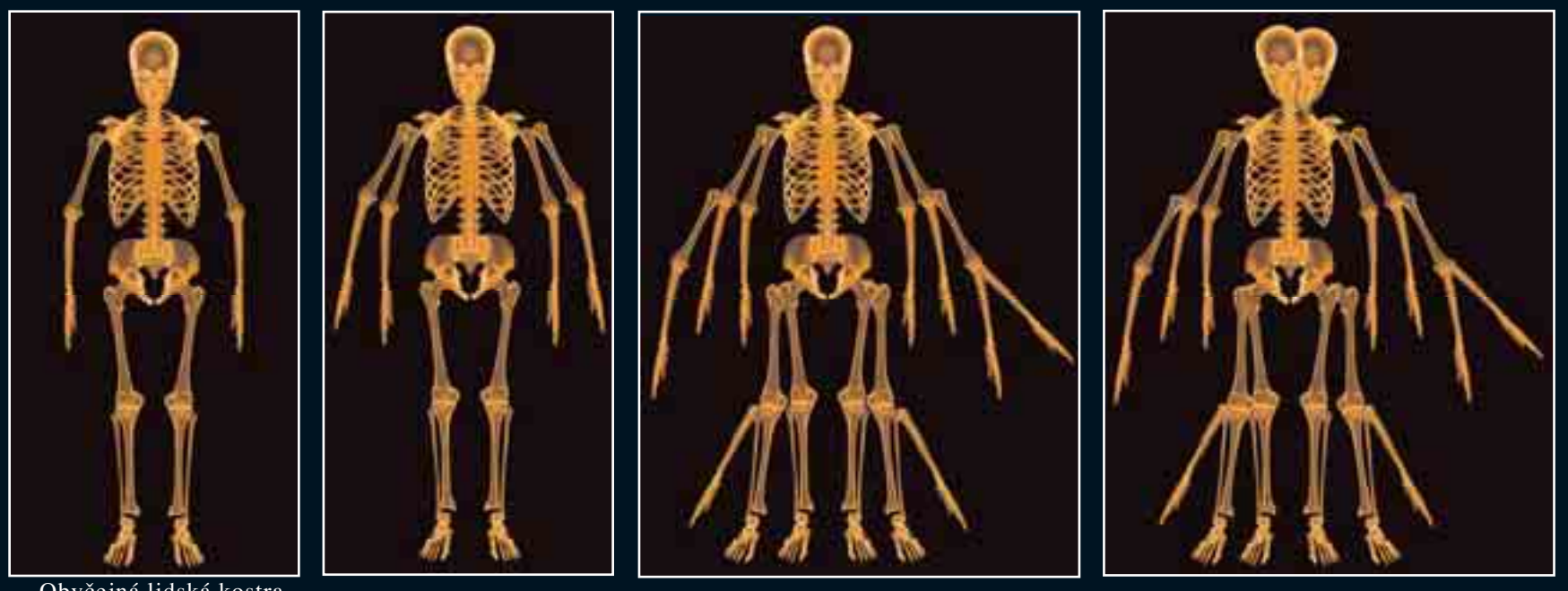

Obyčejná lidská kostra

Především, kdyby se živé organismy opravdu transformovaly ve zcela odlišné tvory, mělo by existovat mnoho přechodných fází během tohoto procesu proměny.

Nahodilé mutace, o nichž evolucionisté tvrdí, že vyvíjely živé věci, by měly vést k bizarním přechodným bytostem se třemi mozky, čtyřma očima, rukama s plovacími blánami a mnoha dalším zrůdným tvorům.

Evoluční teorie tvrdí, že živí tvorové se přeměňují v odlišné druhy prostředkem mutací. Moderní věda však jasně odhalila, že toto je velký klam.

Především, kdyby se živé organismy opravdu transformovaly ve zcela odlišné tvory, mělo by existovat mnoho přechodných fází během tohoto procesu proměny. Geologický záznam by měl být naplněn přechodnými formami (tj. zkamenělinami tvorů stále v procesu vývoje). Avšak ze zhruba 100 milionů dosud vykopaných fosilií patří všechny plně kompletním formám, s nimiž jsme obeznámeni dnes. Kdyby se evoluce vskutku stala, Země by měla být zaplněna miliardami zkamenělin těchto přechodných forem. Navíc by miliony z těchto tvorů měly být deformovány nebo nezvykle abnormální, díky mutacím.

Podle evolučních tvrzení každý tělesný orgán vznikl jako výsledek nahodilých mutací: zatímco si vyvíjí svou funkci, abnormální orgán prodělává opakované mutace, každá měnící existující abnormální strukturu do odlišně abnormální. Toto tvrzení vyžaduje, aby Země obsahovala miliony takových forem, každou ukazující jiné abnormality v jednotlivých oddělených fázích. Jenže neexistuje jediná ukázka. Mělo by být mnoho zkamenělin dvou, tří, čtyř nebo pětihlavých

lidí, nebo s tuctem složených očí jako je tomu u hmyzu, nebo s početnými končetinami dlouhými kolik metrů, nebo jiné podobně bizarní variace. Podobně by mělo existovat nekonečně druhů monstrózních zvířat a rostlin. Všichni mořští živočichové by za sebou měli zanechat dlouhou sérii bizarních přechodných forem. Ale ani jedna z nich nebyla nalezena. Miliony zkamenělin patří normálním tvorům.

Tento fakt sám o sobě je zjevnou dramatizací zhroucení evoluční teorie. Obhajování teorie v naději na nalezení takové "přechodné" zkameněliny jednoho dne—přestože každý jednotlivý exemplář dosud vykopaný za posledních 140 let definitivně vyvrací jakýkoli náznak, že by se byl vyvíjel—není rozumné. Po uplynutí 140 let neexistuje fosilní ložisko, kde by se dosud nekopalo. Miliardy dolarů byly utraceny za výzkum. Jenže zkameněliny přechodných forem, které Darwin předvídal, nebyly pořád objeveny. Neexistuje jediná přechodná forma, kterou by darwinisté mohli nabídnout jako naznačující evoluci. Oproti tomu miliony "živých fosilií" poskytují rozhodující důkaz pro fakt stvoření.

Obyčejná lidská noha

KAPITOLA 3

IMAGINÁRNÍ MECHANISMUS EVOLUCE

Model neodarwinismu, který budeme brát za dnešní hlavní teorii evoluce, souhlasí, že život se postupně vyvinul skrze dva přirozené mechanismy: "přírodní výběr" a "mutaci". Teorie v zásadě tvrdí, že přírodní výběr a mutace jsou dva doplňující se mechanismy. Původ evolučních modifikací leží v nahodilých mutacích, které se odehrály v genetické stavbě živých organismů. Znaky přinesené mutacemi jsou vybírány mechanismem přírodního výběru a těmito prostředky se živé věci postupně vyvíjejí.

Když se na tuto teorii podíváme blíže, zjistíme, že žádný takový evoluční mechanismus není. Ani přírodní výběr ani mutace nepřispívají ke transformaci odlišných druhů do sebe navzájem, a tvrzení, že tomu tak je, je zcela nepodložené.

Přírodní výběr

Jako proces přírody byl přírodní výběr znám biologům před Darwinem, který ho definovali jako "mechanismus, který zachovává druhy nezměněné, bez poškození". Darwin byl první osobu, která předložila tvrzení, že tento proces má evoluční moc a potom postavil celou svou teorii na podstatě tohoto tvrzení. Jméno, jež dal své knize značí, že přírodní výběr byl základem darwinovy teorie: *O původu druhů prostředky přírodního výběru...*

Jenže od dob Darwina se neobjevil jediný střípek důkazu, který by šlo předložit a ukázat, že přírodní výběr způsobuje, že živé věci se vyvíjejí. Colin Patterson, starší paleontolog Britského muzea přírodní historie v Londýně a význačný evolucionista, zdůrazňuje, že přírodní výběr nebyl nikdy pozorován jako mající schopnost působit, aby se věci vyvíjely:

> **Nikdo nikdy nevyprodukoval druh mechanismy přírodního výběru.** Nikdo se k tomu ani nepřiblížil a většina momentální debaty v neodarwinismu se týká této otázky.[13]

Přírodní výběr zahrnuje, že ty živé organismy, jež jsou lépe uzpůsobeny pro přírodní podmínky svého prostředí, budou převažovat, jelikož jejich potomstvo přežije, zatímco ti, co nejsou vhodní, zmizí. Třeba v jelením stádu ohrožovaném šelmami přirozeně přežijí ti, co běhají rychleji. To je pravda. Ale bez ohledu na to, jak dlouho bude pokračovat tento proces, nezmění to tyto jeleny na jiný živočišný druh. Jelen zůstane pořád jelenem.

Když se podíváme na několik incidentů, které evolucionisté předložili jako pozorované případy přírodního výběru, uvidíme, že se jedná pouze o pokusy o oblafnutí.

"Průmyslový melanismus"

V roce 1986 Douglas Futuyma publikoval knihu *Biologie evoluce*, která je přijímána jako jeden ze zdrojů vysvětlující evoluční teorii přírodním výběrem nejvíce názorným způsobem. Nejslavnější z jeho příkladů k této věci se týká barvy populace můr, která se zdála tmavší během Průmyslové revoluce v Anglii. Tento příběh o průmyslovém melanismu lze

Průmyslový melanismus určitě není důkazem pro evoluci, protože proces neprodukuje žádné nové druhy můr. Selekce se odehrávala pouze mezi již existujícími variantami. Navíc, klasický příběh melanismu je vylhaný. Učebnicové obrázky na straně (zobrazované jako pravé fotografie) jsou ve skutečnosti mrtvé exempláře přilepené nebo připíchnuté na kmeny stromů evolucionisty.

najít skoro ve všech evolučních biologických knihách, nejen v knize Futuymy. Příběh je založen na sérii pokusů provedených britským fyzikem a biologem Bernardem Kettlewellem v 50.letech a lze ho shrnout takto:

Podle výčtu byla na úsvitu Průmyslové revoluce v Anglii barva kůry stromů okolo Manchesteru dosti světlá. Proto tmavě zbarvené (melanické) můry sedící na těchto stromech byly snadno povšimnutelné ptáky, kteří se jimi krmili a proto měly malou šanci na přežití. O padesát let později v lesích, kde průmyslové znečištění zlikvidovalo lišejníky, kůra stromů ztmavla a nyní se staly více lovenými světle vybarvené můry, jelikož nyní byly snadno povšimnutelné. Následkem toho klesl podíl světlých můr oproti tmavým. Evolucionisté se domnívají, že toto je skvělý kus důkazu pro jejich teorii. Hledají úkryt a uklidnění v bilanční kosmetické úpravě, ukazujíc, jak se světlé můry "postupně vyvinuly"v tmavé.

Avšak dokonce budeme-li předpokládat, že toto je správné, mělo by být dosti jasné, že toto žádným způsobem nelze použít jako důkaz pro teorii evoluce, jelikož nevznikla žádná forma, která dříve neexistovala. Tmavě zbarvené můry existovaly v populaci můr ještě před Průmyslovou revolucí. Pouze relativní podíl existujících variací můr v populaci se změnil. Můry nezískaly nové znaky nebo orgán, který by způsobil "vznik druhů". Aby se jeden druh můry změnil v jiný živý druh, třeba ptáka, musely by k jeho genům přibýt dodatečné. To jest celý oddělený genetický program by musel být nahrán, aby zahrnoval informaci o fyzických vlastnostech ptáka.

Toto je odpověď na evoluční příběh o průmyslovém melanismu. Jenže tento příběh má ještě zajímavější stránku: Nejen výklad, ale i příběh sám je špatný. Jak molekulární biolog Jonathan Wells vysvětluje ve své knize *Ikony evoluce*, příběh drsnokřídlece, který je zahrnut v každé evoluční knize a stal se v tomto smyslu "ikonou", nereflektuje pravdu. Wells debatuje, jak je pokus Bernarda Kettlewella, který je znám jako "experimentální důkaz" příběhu, je vlastně vědeckým skandálem. Některé základní prvky tohoto skandálu jsou:

- Mnohé experimenty provedené po Kettlewellovy odhalily, že pouze jeden typ těchto můr sedává na kmenech stromů a všechny ostatní typy preferují odpočívat pod malými horizontálními větvemi. Od roku 1980 se stalo zřejmým, že můry drsnokřídlece neodpočívají normálně na kmenech stromů. Za 25 let práce v terénu mnozí vědci jako Cyril Clarke a Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, a Paul Brakefield shrnuli, že "v Kettlewellově experimentu byly můry donuceny jednat atypicky, proto nelze přijmout výsledky jako vědecké".

- Vědci, kteří ověřovali Kettlewellovy závěry přišli s ještě zajímavějším výsledkem: Ačkoli by se čekalo, že počet světlých můr bude v méně znečištěných oblastech Anglie vyšší, tmavé můry se tam vyskytovaly čtyřikrát častěji než světlé. Z toho vyplynulo, že neexistovala žádná spojitost mezi populací můr a kmeny stromů, jak tvrdil Kettlewell a opakovalo se ve většině evolučních zdrojů.

• Jak se výzkum prohluboval, skandál změnil své dimenze: "Můry na kmenech stromů" fotografované Kettlewellem, byly ve skutečnosti mrtvé. Kettlewell použil mrtvé exempláře přilepené nebo připíchnuté na kmeny stromů a ty potom fotografoval. Pravda, jinak existovala malá šance na získání takových obrázků, jelikož můry neusedaly na kmenech stromů, ale pod listy.[14]

Tato fakta byla objevena vědeckou komunitou až koncem 90.let. Kolaps mýtu industriálního melanismu, který byl po desetiletí jedním z nejvzácnějších pokladů v kurzech "Úvod do evoluce" na univerzitách, velmi zklamal evolucionisty. Jeden z nich, Jerry Coyne, poznamenal:

> Moje vlastní reakce se podobá zdrcení, které se dostavilo po mém objevu, ve věku šesti let, že je to můj otec, a nikoli Santa, kdo přinesl vánoční dárky.[15]

Tak byl "nejslavnější příklad přírodního výběru" vykázán na smetiště dějin jako vědecký skandál, který byl nevyhnutelný, poněvadž přírodní výběr není "evoluční mechanismus," navzdory tvrzení evolucionistů. Není schopen ani dodání nového orgánu k živému organismu, ani jeho odebrání, ani proměny organismu jednoho druhu v organismus druhu jiného.

Proč nemůže přírodní výběr vysvětlit složitost?

Neexistuje nic, čím přírodní výběr přispívá evoluční teorii, protože tento mechanismus nemůže **nikdy zvýšit nebo zlepšit genetickou informaci druhu.** Ani nemůže změnit jeden druh ve druhý: hvězdici v rybu, rybu v žábu, žábu v krokodýla nebo krokodýla v ptáka. Největší obránce přerušované rovnováhy, Stephen Jay Gould, odkazuje na tento dopad přírodního výběru takto;

> Podstata darwinismu leží v jediné fázi: přírodní výběr je kreativní silou pro evoluční změnu. Nikdo nepopírá, že výběr bude hrát negativní roli v eliminaci nevhodných. Darwinova teorie vyžaduje, že také vytvoří ty vhodné.[16]

Přírodní výběr slouží jako mechanismus eliminace slabých jedinců uvnitř druhu. Je to konzervativní síla, která chrání existující druhy před degenerací. Mimoto nemá schopnost transformovat jeden druh v jiný.

Dalšími zavádějícími metodami, které evolucionisté používají ve věci přírodního výběru, je jejich snaha prezentovat tento mechanismus jako vědomý. Avšak **přírodní výběr nemá vědomí.** Nemá vůli, která může rozhodnout, co je pro živé organismy dobré a co špatné. Následkem toho jeden nemůže vysvětlit biologické soustavy a orgány mající vlastnost **"neredukovatelné složitosti"** přírodním výběrem. Tyto soustavy a orgány jsou složeny z velkého množství částí navzájem spolupracujících, a nejsou k ničemu pokud jen jedna z těchto částí chybí nebo je poškozená. (Například lidské oko funguje jen se všemi komponenty nedotčenými). Proto vůle, která spojuje tyto části dohromady, by měla být schopna předvídat a směřovat přímo k výhodám, kterých bude dosaženo v konečném stádiu. Jelikož přírodní výběr nemá vědomí ani vůli, nemůže dokázat takovou věc. Tento fakt, který bortí základy evoluční teorie, dělal starosti i Darwinovi, jenž napsal: **"Kdyby šlo demonstrovat, že existuje nějaký složitý orgán, který by se nemohl zformovat množstvím postupných drobných změn, moje teorie by se zcela zhroutila."**[17]

Přírodním výběrem jsou pouze vyloučeni znetvoření, slabí nebo nevhodní jedinci druhu. Nové druhy, nová genetická informace nebo nové orgány tak nemohou být vyprodukovány. To jest, živé organismy se nemohou vyvíjet přírodním výběrem. Darwin akceptoval tuto realitu slovy: **"Přírodní výběr nemůže nic dělat, dokud nedostanou výhodné variace šanci se vyskytnout"**.[18] To je důvod, proč musel neodarwinismus pozvednout mutace vedle přírodního výběru jako příčinu prospěšných změn". Avšak jak uvidíme mutace mohou být pouze "příčinou škodlivých změn".

Mutace

Mutace se definují jako přerušení nebo nahrazení odehrávající se v molekule DNA, která se nachází v jádru buněk živých organismů a obsahuje všechnu jeho genetickou informaci. Tato přerušení nebo nahrazení jsou výsledkem vnějších vlivů jako jsou radiace nebo chemické působení. Každá mutace je "nehoda" a buď poškozuje nukleotidy tvořící DNA nebo mění místo jejich nálezu. Většinou způsobí tolik škody a modifikace, že je buňka neumí opravit.

Mutace, za níž se evolucionisté často schovávají, není kouzelná hůlka, která změní živý organismus v pokročilejší a dokonalejší formu. Přímý účinek mutace je škodlivý. Změny vyvolané mutacemi mohli zakusit pouze lidé v Hirošimě, Nagasaki, a Černobylu: a to jsou smrt, postižení a nemoc …

Příčina toho je velice prostá: DNA má velice složitou stabu a náhodný účinek může organismus pouze poškodit. B.G. Ranganathan stanovuje:

> Zaprvé, pravé mutace jsou v přírodě velmi řídké. Zadruhé, většina mutací je škodlivá, jelikož jde o nahodilé, nikoli organizované změny ve struktuře genů; jakákoli nahodilá změna ve vysoce organizovaném systému bude k horšímu nikoli k lepšímu. Kupříkladu kdyby zemětřesení otřáslo vysoce organizovanou strukturou jako je budova, nastanou nahodilé změny v konstrukci budovy, které s nejvyšší pravděpodobností nebudou jejím zdokonalením.[19]

Není překvapivé, že **žádná užitečná mutace nebyla zatím pozorována.** Všechny mutace se ukázaly být škodlivými. Evoluční vědec Warren Weaver komentuje zprávu připravenou Komisí genetických účinků jaderného záření, která byla vytvořena, aby vyšetřila mutace, které by mohly být vyvolány jadernými zbraněmi použitými ve 2.světové válce:

> Mnozí budou zmateni prohlášením, že prakticky všechny známé mutantní geny jsou škodlivé. Neboť mutace jsou nezbytné pro proces evoluce. Jak může dobrý vliv – evoluce k vyšším formám života – vyústit z **mutací, z nichž prakticky všechny jsou škodlivé?** [20]

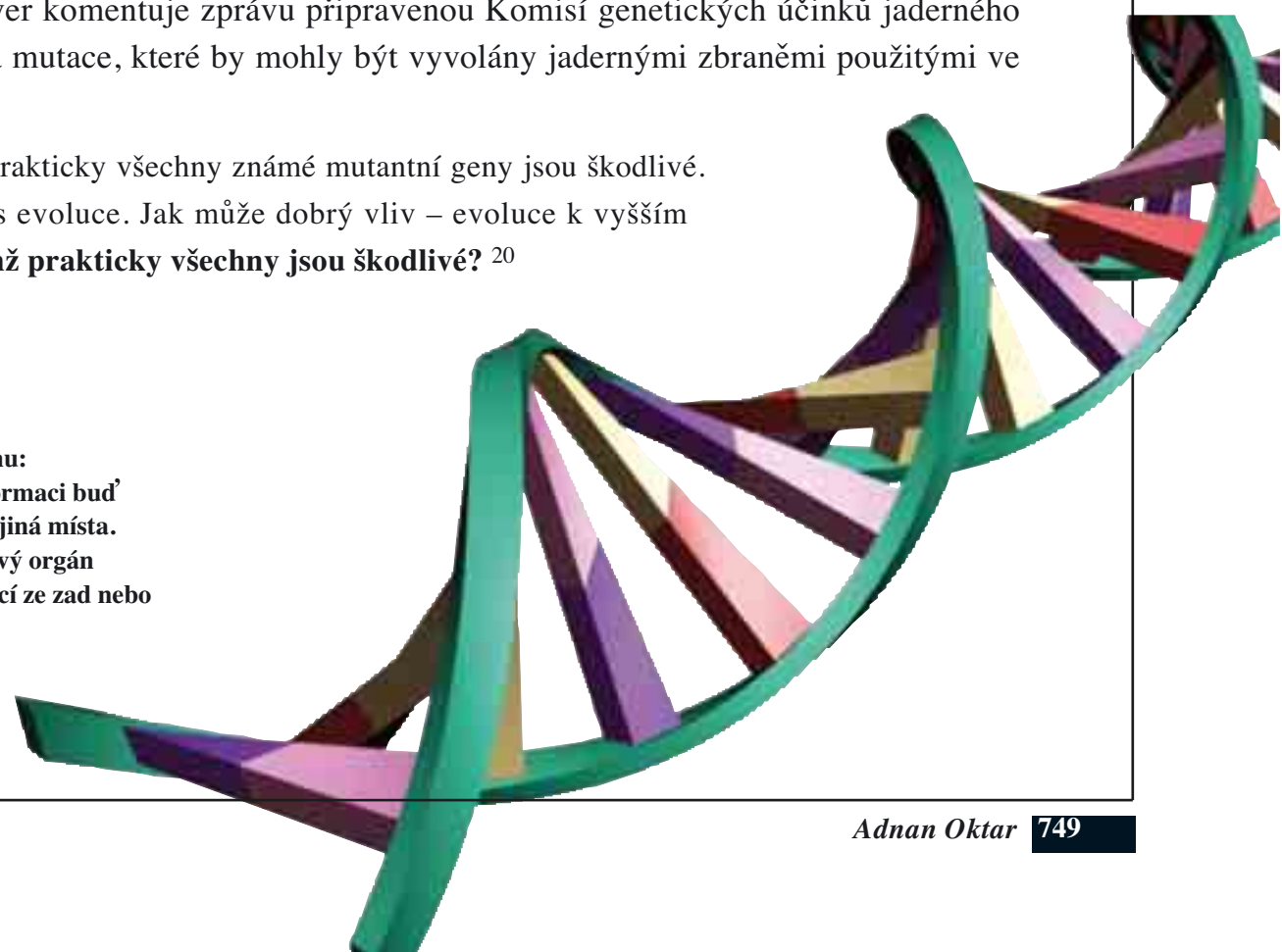

Mutace nedodávají novou informaci k DNA organizmu: Následkem mutací jsou částice tvořící genetickou informaci buď vytrženy ze svého místa, zničeny anebo přeneseny na jiná místa. Mutace nemohou způsobit, aby živá bytost získala nový orgán nebo nový rys. Vyvolávají abnormality jako noha trčící ze zad nebo ucho na břiše.

Všechny snahy vložené do "generování užitečné mutace" vyústily v neúspěch. Po desetiletí evolucionisté prováděli četné experimenty, aby vyprodukovali mutace u **octomilek**, jelikož tento hmyz se rychle reprodukuje a mutace by se rychle ukázaly. Generace po generaci byly tyto mušky mutovány, jenže žádná použitelná mutace nebyla nikdy pozorována. Evoluční genetik Gordon Taylor tak píše:

> **Je to ohromující, však ne často uváděný fakt, že ačkoli genetikové množili octomilky po šedesát let nebo déle v laboratořích po celém světě -mušky, které vyprodukují novou generaci každých 11 dní -ještě nikdy neviděli vznik nového druhu nebo dokonce jen nového enzymu.**[21]

Jiný badatel, Michael Pitman, komentuje neúspěch pokusů prováděných s octomilkami:

> Morgan, Goldschmidt, Muller, a další genetikové podrobili generace octomilek extrémním podmínkám tepla, chladu, světla, tmy a ošetření chemikáliemi a radiací. Všechny druhy mutací, prakticky všechny bezvýznamné nebo pozitivně zhoubné, byly vyprodukovány. Umělá evoluce? Ani ne: Několik genetických zrůd mohlo přežít mimo láhve, kde byly množeny. V praxi **mutanti umírají, jsou sterilní nebo mají tendenci se vrátit ke standardnímu typu.**[22]

Totéž platí pro člověka. Všechny mutace, které byly pozorovány u lidských bytostí měly zhoubný vliv. K tomuto předmětu evolucionisté vytahují kouřovou clonu a snaží se zanést příklady dokonce i takových zhoubných mutací jako "důkaz evoluce". Všechny mutace, které se odehrávají u lidí ústí ve fyzické deformity, ve vady jako jsou **mongolismus, Downův syndrom, albinismus, trpasličí vzrůst nebo rakovina.** Tyto mutace jsou prezentovány v evolučních učebnicích jako příklady "evolučního mechanismu v akci". Nutno říct, že proces, který zanechává lidi postižené nebo nemocné nemůže být "evolučním mechanismem"-od evoluce se očekává, že vyprodukuje formy, které jsou lépe uzpůsobeny pro přežití.

Ke shrnutí, existují tři hlavní důvody, proč nelze mutace tlačit ke službě podporování evolučních tvrzení:

l) Přímý vliv mutací je škodlivý: Jelikož se objevují náhodně, skoro vždycky poškozují živé organismy, které je prodělaly. Rozum nám napovídá, že nevědomé zásahy v dokonalém a složitém systému tuto strukturu nezdokonalí, ale naopak ji naruší. Vskutku žádná "prospěšná mutace" nebyla dosud pozorována.

2) Mutace nedodávají novou informaci k DNA organismu: Následkem mutací částice tvořící genetickou informaci jsou buďto vytrženy ze svých míst, zničeny nebo přeneseny na jiná místa. Mutace nemohou způsobit, aby živá věc získala nový orgán nebo novou vlastnost. Pouze vyvolávají abnormality jako končetina vycházející ze zad nebo ucho na břiše.

3) Aby se mutace předala následující generaci, musí se objevit v reprodukční buňce organismu: Nahodilé změny v buňce nebo orgánu těla nemohou být předány další generaci. Třeba lidské oko změněné vlivem radiace nebo z jiné příčiny nebude přecházet na druhou generaci.

Je nemožné, aby se živé organismy postupně vyvíjely, protože v přírodě neexistuje žádný mechanismus, který by postupný vývoj vyvolával. Navíc se tento závěr shoduje s fosilním záznamem, který nedemonstruje existenci procesu evoluce, ba právě naopak.

Od počátku dvacatého století usilovali evoluční biologové o příklady prospěšných mutací tvorbou zmutovanách mušek. Jenže tyto snahy vyústily vždy v nemocné a deformované tvory. Obrázek nahoře nalevo ukazuje hlavu normální octomilky, a obrázek pod ním ukazuje hlavu octomilky se z ní vycházejícíma nohama. Obrázek nahoře napravo ukazuje octomilku se zdeformovanými křídly, vše následkem mutace.

KAPITOLA 4

FOSILNÍ ZÁZNAM VYVRACÍ EVOLUCI

Podle evoluční teorie vznikl každý druh ze svého předka. Jeden druh, který existoval dříve se postupem času změnil v něco jiného a všechny druhy vznikly tímto způsobem. Podle teorie tento proces transformace trval miliony let.

Pokud by tomu tak bylo, pak by nespočet přechodných forem měl žít během tohoto nesmírného časového období, kdy se tyto transformace údajně uskutečňovaly. Například by v minulosti měli žít tvorové napůl rybí/napůl plazí, kteří získali plazí znaky dodatkem k rybím, jaké už měli. Nebo by měli existovat tvorové plazí/ptačí, kteří získali ptačí znaky navrch k plazím, které již měli. Evolucionisté odkazují na tato imaginární stvoření, o nichž se domnívají, že v minulosti žili, jako na "přechodné formy".

Pokud by takoví živočichové doopravdy existovali, tak by jich byli miliony, dokonce miliardy. A co je důležitější, pozůstatky těchto tvorů by měly být přítomny ve fosilním záznamu. Počet těchto přechodných forem by měl být dokonce vyšší než současných živočišných druhů, a jejich zbytky by se měly nacházet po celém světě. V *O původu druhů* Darwin akceptuje tento fakt a vysvětlil:

> Kdyby byla má teorie pravdivá, nesčetné přechodné obměny, spojující nejblíže všechny druhy ze stejné skupiny dohromady, musely určitě existovat... Následkem toho by měl být důkaz jejich dřívější existence nalezen jen mezi fosilními zbytky.[23]

Dokonce i Darwin sám si byl vědom chybění takových přechodných forem. Doufal, že budou nalezeny v budoucnu. Navzdory tomuto optimismu si uvědomoval, že tyto chybějící přechodné formy jsou největším kamenem úrazu jeho teorie. Proto napsal v kapitole *O původu druhů* nazvané "Potíže teorie":

> … Proč, jsou-li druhy potomky jiných druhů skrze neznatelně jemné přechody, **nevidíme všude nespočet přechodných forem?** Proč není celá příroda ve zmatku namísto, aby druhy byly, jak můžeme vidět, dobře určeny?.. Ale, jelikož podle této teorie musela existovat spousta přechodných forem, proč je nenacházíme v zemské kůře usazené v ohromném počtu?.. Proč není každý geologický útvar a každá vrstva plná takových přechodných článků? Geologie dozajista neodhaluje žádný jemně se stupňující organický řetězec; a to je asi nejvíce zjevná a nejsilnější námitka, která by mohla být použita proti mé teorii. [24]

Jediným vysvětlením, s nímž Darwin přišel proti této námitce, byl argument, že fosilní vykopávky byly zatím nedostatečné. Tvrdil, že bude-li fosilní záznam studován podrobně, chybějící články budou nalezeny.

Důvěřující v proroctví Darwina, evoluční paleontologové vykopávali zkameněliny a pátrali po chybějících článcích po celém světě od poloviny 19.století. Navzdory jejich nejlepšímu úsilí, **žádné přechodné formy nebyly dosud nalezeny.** Všechny zkameněliny odkryté ve vykopávkách ukázaly, že oproti víře evolucionistů se život objevil na zemi náhle a plně formovaný. Ve snaze tuto teorii prokázat, evolucinisté bezděčně způsobili její zhroucení.

Slavný britský paleontolog, Derek V. Ager, doznává tento fakt, přestože je evolucionistou:

Bod vyjde najevo, pokud podrobně prozkoumáme fosilní záznam, ať na úrovni řádů nebo druhů, zjišťujeme znova a znova-**nikoli postupná evoluce, nýbrž náhlá exploze jedné skupiny na účet druhé.**[25]

Jiný evoluční paleontolog Mark Czarnecki komentuje takto:

Hlavním problémem dokázání teorie je fosilní záznam; otisky zmizelých druhů zachované v geologických útvarech Země. Tento záznam nikdy neodhalil stopy hypotetických přechodných forem Darwina – **místo toho se druhy objevují a mizí náhle**, a tato anomálie pohání argument kreacionistů, že každý druh byl stvořen Bohem.[26]

Tyto mezery ve fosilním záznamu nelze vysvětlit tvrzením, že pořád nebyl nalezen dostatek zkamenělin, ale že jednoho dne tomu tak bude. Jiný americký badatel, Robert Wesson, prohlašuje ve své knize z roku 1991 *Dále za přírodním výběrem*, že "mezery ve fosilním záznamu jsou skutečné a významné". Zpodrobňuje toto tvrzení takto:

Mezery v záznamu jsou však reálné. Nepřítomnost záznamu jakéhokoli důležitého větvení dosti fenomenální. Druhy jsou obvykle statické, nebo skoro, po dlouhá období, druhy zřídka a rody nikdy neukazují evoluci v jiné druhy nebo rody, ale nahrazení jednoho druhým, a změna je víceméně náhlá.[27]

Život se na Zemi ocitl náhle a v kompletní podobě

Jsou-li zemské vrstvy a fosilní záznam prozkoumány, je vidět, že všecky živé organismy se objevují současně. Nejstarší zemská vrstva, v níž se nacházejí zkameněliny živých tvorů je kambrijská, jejíž stáří se odhaduje na 500-550 milionů let.

Živí tvorové nalezení v této vrstvě patřící do kambrijského období se náhle vynořují ve fosilním záznamu - neexistují žádní dříve existující předci. Zkameněliny nalezené v kambrijských skálách patří šnekům, trilobitům, houbám, žížalám, medůzám, ježovkám a dalším složitým bezobratlým. Tato široká mozaika živých organismů tvořená takovým množstvím složitých tvorů se objevila tak náhle, že tato podivuhodná událost je zvána v geologické literatuře jako "kambrijská exploze".

Většina stvoření v této vrstvě má komplikované soustavy a pokročilé struktury, jako jsou oči, žábra a oběhovou soustavu, přesně stejné jako současné exempláře. Například plástová struktura s dvojitými čočkami oka trilobitů je divem stvoření. David Raup, profesor geologie na Harvardu, Rochesteru, a univerzitě v Chicagu, praví: **"trilobiti před 450 miliony let užívali optimální design, který by dnes k vývoji potřeboval dobře cvičeného a talentovaného optického inženýra"**.[28]

Tito složití bezobratlí se objevili najednou a úplní bez toho, aby měli článek nebo přechodnou formu mezi sebou a jednobuněčnými organismy, které byly jedinými formami života na zemi před nimi.

Richard Monastersky, vědec/žurnalista v *Science News*, jedné z oblíbených publikací evoluční literatury, stanovuje následující o "kambrijské explozi", která je smrtící pastí pro evoluční teorii:

Před půl miliardou let se významně složité formy živočichů, které vidíme dnes, najednou objevily. Tento moment, hned na počátku kambrijského období na Zemi, asi před 550 miliony let, značí evoluční explozi, která naplnila moře prvními složitými tvory na Zemi. ...velké živočišné kmeny dneška byly přítomny již v raném kambriu ...a byly od sebe tak odděleny jako jsou dnes.[29]

Hlubší průzkum kambrijské exploze ukazuje, jaké obrovské dilema představuje pro teorii evoluce. Nedávná zjištění značí, že téměř všechny kmeny, nejzákladnější živočišné oddíly, se vynořily náhle v kambrijském období. Článek zveřejněný v časopise *Science* v roce 2001 říká: "Počátek období kambria, asi před 545 miliony let, viděl náhlé objevení skoro všech hlavních typů živočichů (kmenů) ve fosilním záznamu, které dodnes ovládají biotu".[30] Stejný článek uvádí, že aby byly takové složité a oddělené živé skupiny vysvětleny podle teorie evoluce, mělo by být nalezeno velmi bohaté fosilní ložisko ukazující postupný vývojový proces, avšak to se zatím neukázalo možným:

Tato rozlišovací evoluce a také rozptyl, musí vyžadovat předchozí historii skupiny, pročež není fosilní záznam.[31]

Jak se země zničehonic stala zaplavenou takovým počtem živočišných druhů, a jak se mohly tyto oddělené druhy bez společných předků objevit, to je otázka, která zůstává evolucionisty nezodpovězena. Zoolog Oxfordské univerzity,

Fosilie vykopané z kambrijských skal patřily složitým druhům bezobratlých jako šneci, trilobiti, houby, červy, medúzy, hvězdice, mořské korýše a lilijice. Nejzajímavěji, většina těchto druhů se vynořila najednou. Z tohoto důvodu se tomuto zázračnému úkazu v geologické literatuře říká "kambrijská exploze".

Zázrak stvoření maří evoluci

OKO TRILOBITA

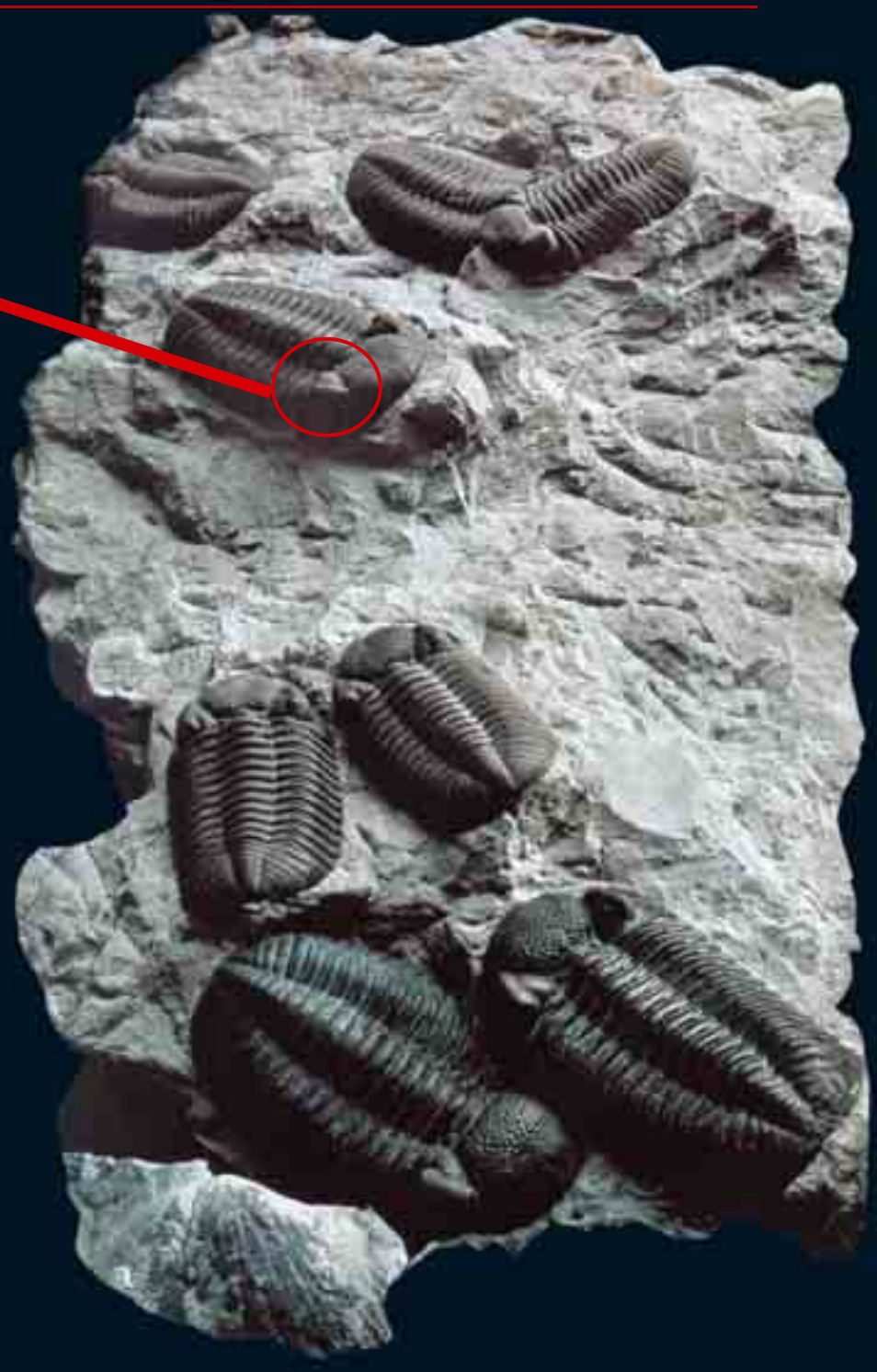

Trilobiti, kteří se objevili v kambrijském období, měli zničehonic extrémně složitou stavbu oka. Sestávající z milionů maličkých částic ve tvaru medové plástve a systému dvojitých čoček, toto oko "mělo optimální návrh, který by vyžadoval dobře vycvičeného a tvůrčího optického inženýra, aby ho dnes vyvinul" slovy Davida Raupa, profesora geologie.
Toto oko vzniklo před 530 miliony let v dokonalém stavu. Není pochyb, že náhlé objevení takového znamenitého návrhu nelze vysvětlit evolucí a to dokazuje aktuálnost stvoření.
Navíc stavba oka trilobita podobná plástvi medu přetrvala do dnešní doby bez sebemenší změny. Některý hmyz jako jsou včely a vážky mají stejnou stavbu oka jako měl trilobit.* Tato situace anuluje evoluční tezi, že živé organismy se vyvíjejí postupně od primitivních ke složitým.

(*) R.L.Gregory, *Oko a mozek: Fyziologie vidění*, Oxford University Press, 1995, str.31

Richard Dawkins, jeden z nejpřednějších zastánců evolučního myšlení na světě, komentuje tuto skutečnost, která podkopává samotné základy všech argumentů, kterých je zastáncem:

> Například kambrijská skalní vrstva... je nejstarší, v níž nacházíme většinu hlavních skupin bezobratlých. A nacházíme mnohé z nich již v pokročilém stádiu vývoje, když se objevují poprvé. **Je to jako kdyby tam byly vypěstováni, bez evoluční historie**.[32]

Jak je Dawkins nucen uznat, kambrijská exploze je silným důkazem pro stvoření, neboť stvoření je jediným způsobem, jak vysvětlit vznik plně formovaného života na zemi. Douglas Futuyma, prominentní evoluční biolog uznává tuto skutečnost: "Organismy se buďto objevily na zemi plně vyvinuté nebo ne. Pokud ne, musely se vyvinout z dříve existujících druhů nějakým procesem modifikace. Jestli **se objevily v rozvinutém stavu, pak musely být vskutku stvořeny nějakou všemohoucí inteligencí."**[33] Darwin sám uznával tuto možnost, když napsal: "Pokud vícero druhů,

patřících do stejných rodů nebo čeledí, začalo žít všechna najednou, **tento fakt byl byl fatální pro teorii o původu pomalou modifikací skrze přírodní výběr."**[34] Kambrijské období není ničím více nebo méně než darwinovým "smrtícím zásahem". Proto švédský evoluční paleoantropolog Stefan Bengtson, který přiznává nedostatek přechodných článků, když popisuje kambrijský věk, činí následující poznámku: "Matoucí (a nepohodlná) pro Darwina, tato událost nás stále oslňuje".[35]

Fosilní záznam evidentně značí, že živé organismy se nevyvinuly od primitivních po pokročilé formy, ale namísto toho se vynořily zčistajasna a v dokonalém stavu. Zkrátka živé bytosti nevznikly evolucí, nýbrž byly stvořeny.

Molekulární srovnání prohlubuje dopad kambria na evoluci

Další skutečností vrhající evolucionisty do hlubokých rozpaků vzhledem ke kambrijské explozi je rozdílnost živých tříd. Výsledky těchto srovnání odhalují, že živočišné rodokmeny považované evolucionisty až donedávna za "blízké příbuzné" jsou geneticky velmi odlišné, což vrhá hypotézu o "přechodných formách" která existuje pouze teoreticky, ještě do hlubšího zmatku. Článek uveřejněný ve Zprávách národní akademie věd z roku 2000 uvádí, že analýza DNA narušila rodokmeny, které byly v minulosti považovány za "přechodné" formy:

> Analýza sekvence DNA diktuje nové výklady fylogenetických stromů. Rodokmeny, o nichž se dříve myslelo, že představují úspěšné stupně složitosti u základny mnohobuněčného stromu byly umístěny na mnohem vyšších místech uvnitř stromu. Toto nezanechává žádné evoluční "prostředníky" a nutí nás to revidovat vznik vzájemné složitosti...[36]

V tomtéž článku evoluční pisatelé uvádějí, že některé rodokmeny, co se považovaly za "přechodné" mezi kmeny jako houby, láčkovci a žahavci, již nelze za takové považovat kvůli novým genetickým zjištněním a že "ztratili naději" na vybudování takových evolučních rodokmenů:

> Nová molekulární fylogeneze má několik důležitých významů. Hlavním je zmizení "přechodných" rodokmenů mezi houbami, láčkovci a žahavci a posledním společným předkem trojlistých neboli "Urbilateria." ...Logickým důsledkem je, že tu máme velkou propast v kmeni vedoucímu k trojlistým. Ztratili jsme naději, tak obvyklou ve starším evolučním zdůvodňování, na rekonstrukci morfologie "předka s tělesnou dutinou" skrze scénář zahrnující postupné stupně progresivní složitosti založený na anatomiii dochovaných "primitivních" rodokmenů.[37]

ZAJÍMAVÉ OSTNY: Jedním z tvorů, kteří se najednou objevili v kambriu, je Hallucigenia (nahoře, nalevo). Tato a mnohé další kambrijské zkameněliny mají tvrdé ostré ostny pro svou ochranu před útokem. Jednou z věcí, kterou evolucionisté nedovedou vysvětlit je, jak by tito tvorové mohli mít takový účinný obranný systém, když kolem nebyli žádní predátoři. Nedostatek predátorů vylučuje, aby šlo ostny vysvětlit v pojmech přírodního výběru.

KAPITOLA 5

POHÁDKA O PŘECHODU Z VODY NA SOUŠ

Evolucionisté předpokládají, že mořští bezobratlí, co se objevují v kambrijské vrstvě se za miliony let nějak vyvinuli v ryby. Jenže tak jako kambrijští bezobratlí nemají předky, tak neexistují přechodné články, značící, že proběhla evoluce mezi těmito bezobratlými a rybami. Mělo by být uvedeno, že bezobratlí a ryby mají enormní strukturální odlišnosti. Bezobratlí mají své tvrdé tkáně vně těla, zatímco ryby a obratlovci mají ty svoje uvnitř těla. Takový enormní "postupný vývoj" by trval miliardy let kroků, aby byl dovršen a měly by existovat miliardy přechodných forem, na nichž by byly viditelné.

Evolucionisté se prokopávali vrstvami zkamenělin zhruba 140 let, hledaje tyto hypotetické formy. Nalezli miliony zkamenělin bezobratlých a miliony zkamenělých ryb; jenže nikdo nikdy nenašel dokonce ani jednoho na poloviční cestě mezi nimi.

Evoluční paleontolog, Gerald T. Todd, uznává podobnou skutečnost v článku s titulkem "Evoluce plic a původ kostnatých ryb":

> Všechny tři podskupiny kostnatých ryb se poprvé objevují ve fosilním záznamu přibližně ve stejné době. Jsou již rozsáhle morfologicky odlišné a jsou těžce obrněné. Jak vznikly? Co jim umožnilo se tak rozsáhle rozlišit? Jakto, že všechny mají těžké brnění? A proč neexistuje stopa po ranějších, přechodných formách?[38]

Evoluční scénář zachází ještě dále a tvrdí, že ryby, jež se vyvinuly z bezobratlých, se pak transformovaly v obojživelníky. Oba scénáře postrádají důkaz. Neexistuje ani jediná zkamenělina ověřující, že stvoření napůl ryba/napůl obojživelník někdy existovalo. Robert L. Carroll, evoluční paleontolog a autorita v paleontologii obratlovců, je nucen to přijmout. Napsal ve svém klasickém díle, *Paleontologie obratlovců a evoluce*, že "Ranní plazi se velice lišili od obojživelníků a jejich předci nebyli dosud nalezeni." V novější knize, *Vzorce a proces evoluce obratlovců*, publikované v roce 1997, doznává, že "Nemáme žádné přechodné zkameněliny mezi vějířoploutvými rybami a obojživelníky."[39] Dva evoluční paleontologové, Colbert a Morales, komentují ke třem základním třídám obojživelníků-žáby, mloci a beznozí:

> **Neexistuje žádný důkaz, že existovali nějací obojživelníci v paleozoiku kombinující tyto vlastnosti, co by se u jednoho společného předka očekávaly.** Nejstarší známé žáby, mloci a beznozí jsou velmi podobní svým žijícím potomkům.[40]

Až do období před asi padesáti lety si však evolucionisté mysleli, že takový tvor opravdu existoval. Tato ryba zvaná coelacanth, jejíž věk byl odhadnut na 410 milionů let, byla předložena jako přechodná forma s primitivními plícemi, vyvinutým mozkem a trávicí a oběhovou soustavou připravenou pro fungování na zemi a dokonce primitivním mechanismem chůze. Tyto anatomické výklady byly ve vědeckých kruzích přijímány jako neoddiskutovatelná pravda do konce 30.let. Coelacanth byl prezentován jako pravá přechodná forma, která dokazovala evoluční přechod z vody na souš.

Avšak 22.prosince 1938 byl v Indickém oceánu učiněn velmi zajímavý objev. Živý příslušník rodu coelacanth, dříve prezentovaný jako přechodná forma, která vyhynula před sedmdesáti miliony let, byl chycen! Objev "žijícího" prototypu coelacantha způsobil evolucinistům nepochybně těžký šok. Evoluční paleontolog J. L. B. Smith pravil, že "Kdybych potkal na ulici dinosaura, nedivil bych se více".[41] V nadcházejících letech bylo chyceno 200 coelacanthů v odlišných částech světa.

Živí coelacanthti odhalili, jak daleko mohou evolucionisté zajít při vytváření svých imaginárních scénářů. Oproti tomu, co se tvrdilo, coelacanthi nemají ani primitivní plíce ani velký mozek. Z orgánu, o němž evoluční badatelé navrhovali, že byl primitivní plící, se vyklubala tuková kapsa.[42] Navíc coelacanth, který byl představen jako "plazí kandidát připravující se k přechodu z moře na souš", byl ve skutečnosti rybou, jež žila v hlubinách oceánu a nikdy nedosáhla k povrchu blíže než 180 metrů pod hladinou.[43]

Podle hypotetického scénáře "z moře na souš", některé ryby cítily potřebu přejít z moře na suchou zem, kvůli problémům s krmením. Toto tvrzení je "podporováno" takovými spekulativními kresbami.

410 milionů let stará fosilie coelacantha. *Evolucionisté* tvrdili, že byl přechodnou formou reprezentující přechod z vody na souš. Žijící příklady této ryby byly mnohokrát chyceny od roku 1938, poskytující dobrý příklad rozsahu spekulací, jimiž se evolucionisté zabývají.

Příklad vyvracející evoluci

ŽELVY

Zkamenělina želvy stará 100 milionů let: Nijak odlišná od svých protějšků žijících dnes. (*Úsvit života*, Orbis Pub., London 1972)

Po straně lze vidět 45 milionů let starou zkamenělinu vodní želvy nalezenou v Německu. Nalevo jsou pozůstatky nejstarší známé mořské želvy, nalezené v Brazílii: Tato 110 milionů let stará fosilie je totožná s exempláři žijícími dnes.

Právě tak jako nemůže evoluční teorie vysvětlit základní třídy živočichů jako jsou ryby a plazi, nemůže vysvětlit ani původ řádů uvnitř těchto tříd. Například želvy, což je řád plazů, se objevují ve fosilním záznamu naráz se svými jedinečnými krunýři. Abychom citovali z evolučního zdroje: "… původ tohoto velmi úspěšného řádu je nejasný pro nedostatek raných fosilií, třebaže želvy mají více a lepší zkamenělé zbytky než jiní obratlovci. … Přechod mezi želvami a cotylosaury, ... plazy z nichž [údajně] želvy vznikly zcela chybí." (*Encyclopaedia Britannica* Online, "Želva")

Neexistuje rozdíl mezi zkamenělinami raných želv a dnes žijícími příslušníky tohoto řádu. Jednoduše řečeno, želvy se "nevyvíjely"; pořád to byly želvy od chvíle, kdy byly takto stvořeny.

Proč je přechod z vody na souš nemožný

Evolucionisté tvrdí, že jednoho dne druhy dlící ve vodě jaksi vystoupily na zem a byly transformovány v druhy dlící na souši.

Existuje množství zjevných skutečností, které činí takový přechod vyloučeným:

1. Nošení hmoty: Mořští živočichové nemají problém se snášením vlastní váhy v moři. Avšak většina suchozemských živočichů konzumuje 40% svojí energie jen na nošení svých těl. Stvoření činící přechod z moře na souš by si musela zároveň vyvinout nové svalové a kosterní soustavy (!) aby splnily tuto potřebu energie a to nemohlo vzniknout nahodilou mutací.

2. Uchovávání tepla: Na zemi se může teplota rychle změnit a kolísá v širokém rozsahu. Suchozemští tvorové vlastní fyzický mechanismus, který může přestát takové velké teplotní změny. Jenže v moři se teplota mění pomalu a uvnitř úzkého rozsahu. Živé organismy s tělesnou soustavou regulovanou podle konstantní teploty moře by musely získat ochranný systém, aby zajistily minimální poškození teplotními výkyvy na souši. Je absurdní tvrdit, že ryby získaly takový systém nahodilými mutacemi jakmile vystoupily na břeh.

3. Voda: Zásadní pro metabolismus, voda musí být na souši využívána ekonomicky kvůli svému relativnímu nedostatku. Například kůže musí umožňovat určitou ztrátu tekutin, ale současně bránit přehnanému vypařování. Proto zakoušejí suchozemští tvorové žízeň, zatímco vodní tvorové nikoli. Proto není pokožka mořských tvorů vhodná pro nevodní habitat.

4. Ledviny: Mořské organismy se zbavují odpadních materiálů, hlavně amoniaku, prostředky svého vodního prostředí. Na zemi se musí s vodou zacházet hospodárně. Proto mají tito tvorové ledviny. Díky ledvinám se amoniak skladuje proměnou v moč a při jeho vylučování je užito minima vody. Navíc jsou potřebné nové systémy, aby zajistily fungování ledvin. Zkrátka aby se přechod z vody na souš odehrál, živočichové bez ledvin by si museli naráz vyvinout ledvinovou soustavu.

5. Dýchací soustava: Ryby "dýchají" braním kyslíku rozpuštěného ve vodě, který prochází žábrami. Nemohou žít déle než pár minut bez vody. Aby na zemi přežily, musely by získat dokonalé plíce zničehonic.

Je určitě nemožné, aby se tyto dramatické fyziologické změny odehrály ve stejném organismu ve stejném okamžiku, a všechno náhodou.

KAPITOLA 6

IMAGINÁRNÍ EVOLUCE PTÁKŮ A SAVCŮ

Podle teorie evoluce život vznikl a vyvinul se v moři a pak byl transportován obojživelníky na souš. Tento evoluční scénář také navrhuje, že obojživelníci se vyvinuli v plazy, tvory žijící na souši. Tento scénář je opět nepravděpodobný, kvůli enormním strukturálním rozdílům mezi oběmi živočišnými třídami. Třeba vejce obojživelníků jsou navržena pro vývoj ve vodě, mezitímco amniotické vejce je navrženo pro vývoj na souši. Postupná evoluce obojživelníků nepřichází v úvahu, poněvadž bez dokonalého a plně navrženého vajíčka, není možné, aby druh přežil. Navíc, jako obvykle, neexistuje důkaz přechodných forem, které by měly údajně spojovat obojživelníky s plazy. Evoluční paleontolog a autorita v paleontologii obratlovců, Robert L. Carroll, musí akceptovat, že **"raní plazi se velice lišili od obojživelníků a jejich předkové nemohli být dosud nalezeni."**[44]

Jenže beznadějně ztracené scénáře evolucionistů ještě nejsou u konce. Stále zůstává problém přimět tato stvoření k letu! Jelikož evolucionisté věří, že ptáci se museli jaksi vyvinout, tvrdí, že se přeměnili z plazů. Avšak žádný z odlišných ptačích mechanismů, které mají naprosto odlišnou strukturu od zvířat dlících na zemi, nelze vysvětlit postupnou evolucí. Především křídla, která jsou vlastností vyhrazenou ptákům, jsou velmi neschůdným problémem pro evolucionisty. Jeden z tureckých evolucionistů, Engin Korur, uznal nemožnost evoluce křídel:

> Společným znakem očí a křídel je, že mohou fungovat jedině tehdy, jsou-li plně vyvinuty. Jinými slovy, **napůl vyvinuté oko nemůže vidět; pták s napůl vyvinutým křídlem nemůže létat.** Jak tyto orgány vznikly zůstalo jednou ze záhad přírody, kterou je nutno osvětlit.[45]

Otázka, jak vznikla perfektní struktura křídel jako výsledek po sobě jdoucích nahodilých mutací, zůstala zcela bez odpovědi. Neexistuje způsob vysvětlení, jak se přední končetiny plaza mohly změnit v dokonale fungující křídla následkem poruchy v genech (mutace).

Ba co víc, jen mít křídla nestačí, aby organismus vzlétl. Organismy dlící na zemi jsou zbaveny mnoha dalších strukturálních mechanismů, které ptáci používají k letu. Třeba kosti ptáků jsou mnohem lehčí než u organismů nelétavých. Jejich plíce pracují zcela jiným způsobem. Mají odlišnou svalovou a kosterní soustavu a velice specializovanou srdeční a oběhovou soustavu. Tyto vlastnosti jsou podmínkami k létání potřebnými přinejmenším tak jako křídla. Všechny tyto mechanismy musely existovat současně a dohromady; nemohly se vytvořit postupně "nahromaděním". Proto je teorie tvrdící, že organismy na zemi se vyvinuly v létající organismy kompletně bludná.

Toto vše vzbuzuje další otázku: dokonce i kdybychom předpokládali, že tento nemožný příběh je pravdivý, tak proč nejsou evolucionisté schopni nalézt "napůl okřídlenou" zkamenělinu nebo zkamenělinu s jedním křídlem aby svou historku podložili?

Zvláštní plíce pro ptáky

Anatomie ptáků je velice odlišná od plazů, jejich údajných předků. Ptačí plíce pracují naprosto jiným způsobem, než ty u živočichů dlících na zemi. Pozemní zvířata vydechují a nadechují se jedinou průdušnicí. U ptáků, zatímco vzduch vstupuje do plic zepředu, vychází ven vzadu. Bůh stvořil tento odlišný systém speciálně pro ptáky, kteří potřebují velký objem kyslíku během letu. Je nemožné, aby se taková struktura vyvinula z plazích plic.

Ptačí peří: Design, který neumí evoluce vysvětlit

Teorie evoluce, jež tvrdí, že ptáci se vyvinuli z plazů, nedovede vysvětlit obrovské rozdíly mezi těmito třídami. Ve věcech takových rysů jako jsou jejich kosterní stavba a teplokrevný metabolismus jsou ptáci velice odlišní od plazů. Dalším rysem, který představuje nepřekonatelnou propast mezi ptáky a plazy je ptačí peří, které má podobu pro ně vyhrazenou.

Těla plazů jsou pokryta šupinami, zatímco těla ptáků jsou kryta peřím. Jelikož evolucionisté považují plazy za předky ptáků, musí tvrdit, že pera ptáků se vyvinula z plazích šupin. Jenže mezi šupinami a pery neexistuje žádná podobnost.

Profesor fyziologie a neurobiologie na univerzitě Connecticutu, A.H. Brush, akceptuje tuto realitu, ačkoli je evolucionista: "Každý znak od genové struktury a organizace, po vývin, morfogenezi a organizaci tkání je odlišný (v peří a šupinách)."[1] Navíc profesor Brush zkoumá bílkovinnou strukturu ptačích per a argumentuje, že je "jedinečná mezi obratlovci".[2]

Neexistuje fosilní doklad pro dokázání, že ptačí pera se vyvinula z plazích šupin. Naopak, "peří se ve fosilním záznamu objevuje najednou, jako 'nesporně unikátní' charakteristika odlišující ptáky" jak prohlašuje profesor Brush.[3] Mimoto u plazů nebyla rozpoznána žádná epidermální struktura, která poskytuje původ pro ptačí pera.[4]

V roce 1996 dělali paleontologové rozruch kolem fosilie takzvaného opeřeného dinosaura, nazvaného Sinosauropteryx. Avšak v roce 1997, bylo dohaleno, že tyto zkameněliny nemají co dělat s ptáky a že se nejednalo o pera dnešních ptáků.[5]

Na druhou stranu když zblízka prozkoumáme ptačí peří, narazíme na velice komplexní design, který nejde vysvětlit evolučním procesem. Slavný ornitolog Alan Feduccia stanovuje, že "každá jejich vlastnost má aerodynamickou funkci. Jsou extrémně lehká, mají schopnost se pozdvihovat, která se zvyšuje při nízkých rychlostech, a snadno se dovedou vrátit do původní pozice". Pak pokračuje, "Nedovedu skutečně pochopit, jak by orgán perfektně navržený k letu, mohl na počátku vzniknout kvůli jiné potřebě".[6]

Návrh per přiměl také Charlesa Darwina, aby nad nimi uvažoval. Navíc dokonalá estetika peří páva mu způsobovala "nevolnost" (jeho vlastní slova). V dopise, co napsal pro Asu Graye 3.dubna 1860, uvedl "Dobře si pamatuji čas, kdy mi pomyšlení na oko vyvolávalo chlad po celém těle, ale dostal jsem se přes toto stádium nevolnosti..."A pak pokračuje: "...a nyní bezvýznamné části struktury často způsobují, že se cítím velice nepříjemně. Pohled na pero z pavího ocasu, kdykoli na ně popatřím, dělá se mi nanic!" [7]

Jsou-li ptačí pera detailně prozkoumána, je vidět, že jsou vytvořena z tisíců malinkých úponků připojených k sobě háčky. Tento unikátní design ústí v nadřazený aerodynamický výkon.

1- A. H. Brush, "O původu per". *Journal of Evolutionary Biology*, sv. 9, 1996, str.132
2- A. H. Brush, *O původu per*, str. 131
3- Tamtéž.
4- Tamtéž.
5- "Oškubání opeřeného dinosaura", *Science*, sv. 278, 14.listopadu 1997, str. 1229
6- Douglas Palmer, "Učení se letu" (Revize *Původu a evoluce ptáků* od Alana Feduccia, Yale University Press, 1996), *New Scientist*, sv. 153, 1.března 1997, str. 44
7- Norman Macbeth, *Darwin přezkoušen: Apel na rozum*, Boston, Gambit, 1971, str. 101

Další údajně přechodná forma: *Archæopteryx*

Evolucionisté vyslovují v odpověď jméno jediného tvora. Toto je zkamenělina ptáka zvaného *Archæopteryx*, jedna z nejznámějších přechodných forem mezi tím málem, co evolucionisté stále brání. *Archæopteryx*, podle evolucionistů takzvaný předek současných ptáků, žil přibližně před 150 miliony let. Teorie má za to, že někteří drobní dinosauři, takoví jako *Velociraptoři* nebo *Dromeosauři*, se postupně vyvinuli získáním křídel a pak začali létat. Tak se předpokládá, že *Archæopteryx* je přechodnou formou, která se oddělila od dinosauřích předků a poprvé vzlétla.

Avšak poslední výzkumy zkamenělin *Archæopteryxe* značí, že tento tvor absolutně nebyl přechodnou formou, nýbrž vyhynulým druhem ptáka, majícím některé bezvýznamné odlišnosti od dnešních ptáků.

Teze, že *Archæopteryx* byl "poloviční pták" který nedovedl dokonale létat byla oblíbená v evolučních kruzích až donedávna. Nepřítomnost sterna (prsní kosti) u tohoto tvora se považovala za nejdůležitější doklad, že tento pták nemohl pořádně létat. (Prsní kost se nachází pod hrudníkem, a upínají se k ní svaly potřebné k létání. V dnešní době je prsní kost pozorovatelná u všech létajících i nelétavých ptáků, a dokonce i u netopýrů, létavých savců, kteří náleží do naprosto odlišné čeledi.)

Avšak **sedm zkamenělin *Archæopteryxe*, jež byly nalezeny v roce 1992**, způsobilo evolucionistům velký úžas. Příčinou bylo, že u nedávno nalezené fosilie bylo objeveno, že prsní kost, o níž evolucionisté předpokládali, že chybí, nakonec přece existuje. Tato fosilie byla v časopise *Nature* popsána takto:

> Nedávný objev sedmi exemplářů Archæopteryxe prezentuje částečnou, obdélníkovou prsní kost, dlouho očekávanou ale nikdy dříve nezdokumentovanou. **To svědčí o silných letových svalech.**[46]

Tento objev anuluje hlavní základ tvrzení, že *Archæopteryx* byl poloviční pták, co nedovedl pořádně létat.

Navíc struktura ptačích per se stala jedním z nejdůležitějších kusů důkazu potvrzujícího, že *Archæopteryx* byl létající pták v pravém smyslu. Asymetrická stavba pera *Archæopteryxe* je k nerozeznání od ptáků žijících dnes a značí, že mohl létat velmi dobře. Jak věhlasný paleontolog Carl O. Dunbar stanovuje, "pro svoje peří [je *Archæopteryx*] jasně klasifikován jako pták." [47]

Další fakt, který byl odhalen strukturou peří *Archæopteryxe* je jeho teplokrevný metabolismus. Jak uvedeno výše, plazi a dinosauři jsou studenokrevní živočichové, jejichž tělesné teplo se mění s teplotou jejich prostředí, než aby bylo homeostaticky regulováno. Velice důležitou funkcí ptačího peří je udržování stálé tělesné teploty. Fakt, že *Archæopteryx* měl peří ukázal, že to byl opravdový teplokrevný pták, který potřeboval udržovat tělesné teplo, na rozdíl od dinosaurů.

Podle evolucionistů se někteří drobní dinosauři jako *Velociraptoři nebo Dromeosauři*, vyvinuli získáním křídel a pak začali létat. Tudíž je *Archæopteryx* považován za přechodnou formu, která se oddělila od svých dinosauřích předků a začala poprvé létat. Tato imaginární povídačka se objevuje skoro ve všech evolučních publikacích.

Spekulace evolucionistů: Zuby a spáry *Archæopteryxe*

Dva důležité body, na které evoluční biologové spoléhají při tvrzení, že *Archæopteryx* byl přechodnou formou, jsou spáry na jeho křídlech a jeho zuby.

Je pravda, že *Archæopteryx* měl spáry na křídlech a zuby v ústech, leč tyto znaky neznamenají, že tento tvor byl jaksi příbuzný s plazy. Mimoto, dva druhy ptáků dnes žijících, Tauraco a Hoacin, mají spáry, které jim umožňují držet se větví. Tito tvorové jsou úplní ptáci, bez plazích charakteristik. Proto je zcela bezpředmětné tvrdit, že *Archæopteryx* je přechodná forma, kvůli svým drápům na křídlech.

Ani zuby v zobáku *Archæopteryxe* neznamenají, že je přechodnou formou. Evolucionisté provádějí účelný trik tvrzením, že tyto zuby jsou plazí charakteristiky, jelikož zuby nejsou typickým znakem plazů. Dnes mají někteří plazi zuby a jiní nikoli. Navíc *Archæopteryx* není jediný druh ptáka mající zuby. Je pravda, že dnes ptáci se zuby neexistují, leč podíváme-li se na fosilní záznam, shledáme, že jak v době *Archæopteryxe* tak později, a dokonce ještě donedávna, existoval oddělený ptačí rod, který by šlo kategorizovat jako "ptáci se zuby".

Nejdůležitějším bodem je, že **struktura zubů *Archæopteryxe* a jiných ptáků je naprosto odlišná od jejich údajných předků, dinosaurů.** Proslulí ornitologové L. D. Martin, J. D. Steward, a K. N. Whetstone pozorovali, že *Archæopteryx* a jiní podobní ptáci mají zuby s plochými vrcholy a velkými kořeny. Kdežto zuby teropodních dinosaurů, domnělých předků těchto ptáků, vystupují jako pily a mají úzké kořeny.[48]

Tito badatelé taktéž porovnali zápěstní kůstky Archæopteryxe a jeho údajných předků, dinosaurů, a nepozorovali mezi nimi žádnou podobnost.[49]

Studie anatomů jako S. Tarsitano, M. K. Hecht, a A.D. Walker odhalily, že některé podobnosti, které John Ostrom a další viděli mezi Archæopteryxem a dinosaury byly ve skutečnosti dezinterpretace.[50]

Všechna tato zjištění značí, že Archæopteryx nebyl přechodný článek ale pouze pták spadající do kategorie, kterou bychom mohli nazvat "ozubení ptáci".

Archæopteryx a další ptačí zkameněliny

Zatímco evolucionisté po desetiletí prohlašovali *Archæopteryxe* největším důkazem scénáře ohledně evoluce ptáků, některé nedávno nalezené zkameněliny v tomto ohledu scénář vyvracejí.

Lianhai Hou a Zhonghe Zhou, dva paleontologové z Čínského institutu paleontologie obratlovců, objevili novou ptačí zkamenělinu v roce 1995 a nazvali ji ***Confuciusornis***. Tato zkamenělina je skoro stejného stáří jako *Archæopteryx* (kolem 140 milionů let), leč nemá v ústech zuby. Navíc její zobák a peří sdílí stejné vlastnosti s dnešními ptáky. *Confuciusornis* má stejnou kosterní stavbu jako současní ptáci, ale zároveň má spáry na svých křídlech jako *Archæopteryx*. Další struktura vyhrazená ptákům zvaná "pygostyl", která podporuje ocasní pera, byla také nalezena u *Confuciusornise*. Stručně, tato zkamenělina -stejně stará jako *Archæopteryx*, který byl dříve považovaný za nejranějšího ptáka a byl akceptován jako poloplaz -vypadá dost jako ptáci žijící dnes. Tento fakt anuloval evoluční tezi tvrdící, že *Archæopteryx* byl primitivní předek všech ptáků.[51]

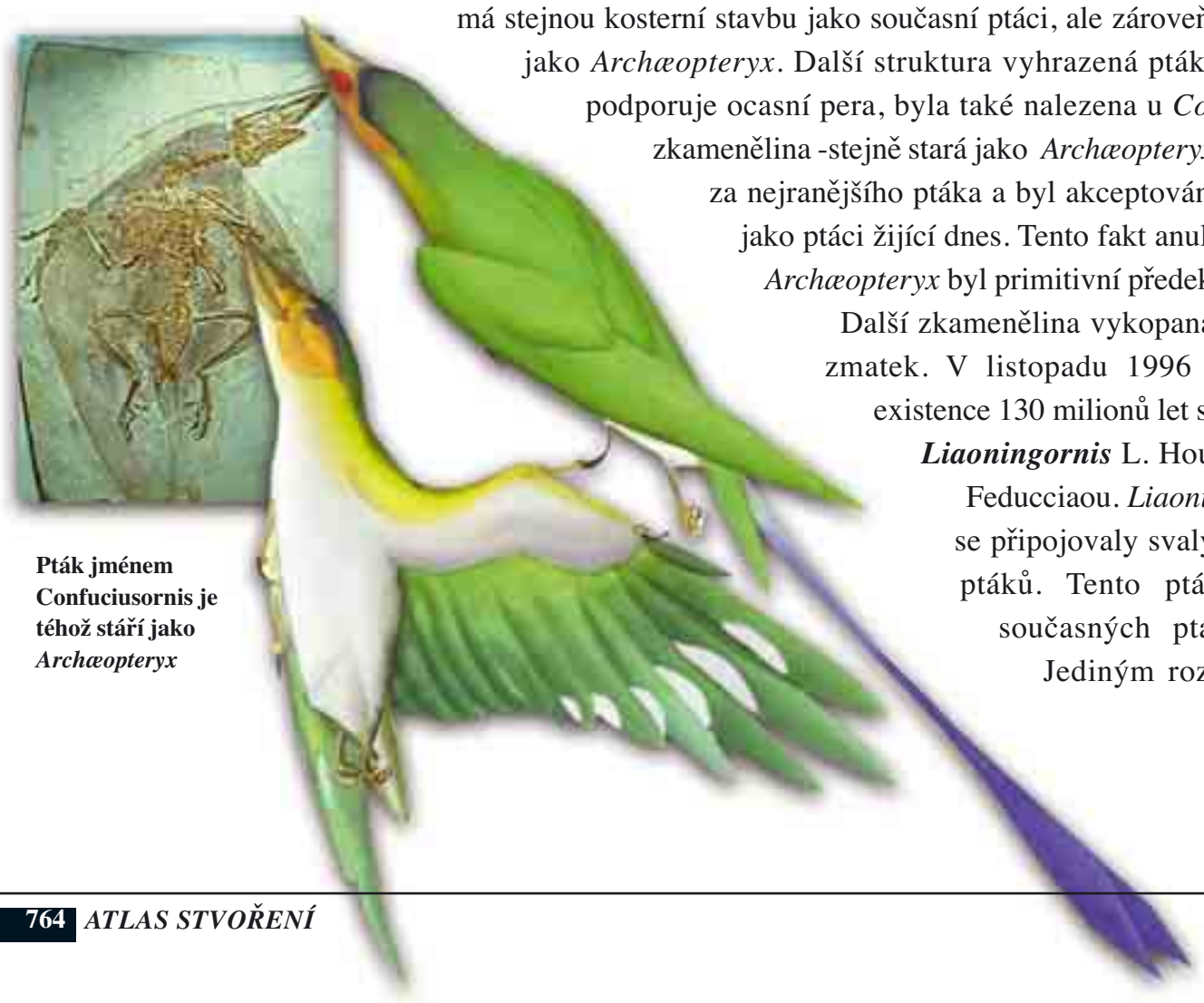

Pták jménem Confuciusornis je téhož stáří jako *Archæopteryx*

Další zkamenělina vykopaná v Číně vyvolala ještě větší zmatek. V listopadu 1996 byla v *Science* oznámena existence 130 milionů let starého ptáka pojmenovaného ***Liaoningornis*** L. Houem, L. D. Martinem a Alan Feducciaou. *Liaoningornis* měl prsní kost, k níž se připojovaly svaly pro létání, jako u dnešních ptáků. Tento pták byl nerozeznatelný od současných ptáků i v jiných ohledech. Jediným rozdílem byly zuby v ústech.

Archæopteryx vykazuje znaky plně vyvinutého ptáka:

1. Jeho pera ukazují, že se jednalo o teplokrevného tvora schopného letu.
2. Jeho kosti jsou duté jako u dnes žijících ptáků.
3. Jeho zuby nepředstavují důkaz, že se vyvinul z plazů. V minulosti žilo mnoho ptačích druhů se zuby.
4. Existují ptačí druhy dnes žijící, které mají podobné paráty na svých křídlech.
5. Prsní kost byla pozorovatelná u nedávno nalezených sedmi fosilií Archæopteryxe. Přítomnost této kosti ukazuje, že tak jako současní ptáci, měl mocné letové svaly.

Toto ukázalo, že ptáci se zuby neměli primitivní stavbu předpokládanou evolucionisty.[52] Toto bylo uvedeno v článku v *Discover* "Odkud přišli ptáci? Tato fosilie značí, že tomu nebylo z dinosauřího rodu".[53]

Další zkamenělinou, která vyvrátila evoluční tvrzení ohledně *Archæopteryxe*, byl ***Eoalulavis***. Stavba křídla *Eoalulavise*, o němž se uvedlo, že je o nějakých 25 až 30 milionů let mladší než *Archæopteryx*, byla pozorována u dnešních pomalých letců. To dokázalo, že před 120 miliony let poletovali v oblacích ptáci v mnoha ohledech nerozeznatelní od dnešních.[54]

Tato fakta znovu ukazují, že určitě ani *Archæopteryx* ani jiní raní ptáci jemu podobní nebyli přechodnými formami. Zkameněliny neznačí, že různé druhy ptáků se vyvinuly jeden z druhého. Naopak, fosilní záznam ukazuje, že dnešní ptáci a někteří starodávní ptáci jako *Archæopteryx* vlastně žili vedle sebe ve stejném čase. Některé z těchto ptačích druhů jako *Archæopteryx* a *Confuciusornis*, vyhynuli, a pouze některé z druhů, které kdysi existovaly, byly schopny přežít až do současnosti.

Zkrátka několikero znaků *Archæopteryxe* ukazuje, že tento tvor nebyl přechodnou formou. Celková anatomie *Archæopteryxe* dává najevo stabilitu, nikoli evoluci. Paleontolog Robert Carroll to musí uznat:

> Geometrie perutí Archæopteryxe je identická s moderními létajícími ptáky, zatímco nelétající ptáci mají symetrická pera. Způsob, jakým jsou brka naaranžována na křídlech také spadá do řádu moderních ptáků… Podle Van Tynea a Bergera, jsou relativní velikost a tvar křídla Archæopteryxe podobné jako u ptáků, kteří se pohybují skrze omezená otevření ve vegetaci jako jsou hrabaví ptáci, holubice, sluky, šplhavci a většina zpěvných ptáků … Letky byly ve stazi po nejméně 150 milionů let…[55]

Na druhou stranu "časový paradox" je jedním z faktů zasahujícím smrtící úder evolučním tvrzení o *Archæopteryxovi*. Ve své knize *Ikony evoluce*, Jonathan Wells poznamenává, že *Archæopteryx* byl proměněn v "ikonu" teorie evoluce, zatímco důkaz jasně ukazuje, že toto stvoření není primitivním předkem ptáků. Podle Wellse jednou ze známek je, že teropodní dinosauři—údajní předkové *Archæopteryxe*—jsou vlastně mladší než *Archæopteryx*:

> Dvounozí plazi pobíhající kolem po zemi a mající další vlastnosti, které by jeden mohl očekávat u předků Archæopteryxe, se objevili později.[56]

Imaginární spojení pták-dinosaurus

Tvrzení evolucionistů snažících se prezentovat *Archæopteryxe* jako přechodnou formu, je že ptáci se vyvinuli z dinosaurů. Jenže jeden z nejslavnějších ornitologů na světě, Alan Feduccia z univerzity v Severní Karolíně, oponuje teorii, že ptáci jsou příbuzní s dinosaury, navzdory skutečnosti, že sám je evolucionistou. Feduccia říká o tezi plazo-ptačí evoluce:

> **Tedy, já jsem studoval ptačí lebky po 25 let a nevidím vůbec žádné podobnosti. Prostě je nevidím... Teropodní původ ptáků, dle mého názoru, bude největší ostudou** paleontologie 20.století.[57]

Larry Martin, odborník na rané ptáky z univerzity v Kansasu, také odporuje teorii, že ptáci jsou potomky dinosaurů. Debatující o rozporech, do nichž evoluce v této věci upadá, prohlašuje:

> Abych vám řekl pravdu, kdybych měl podporovat dinosauří původ ptáků s těmito znaky, styděl bych se pokaždé, kdybych měl vstát a hovořit o tom.[58]

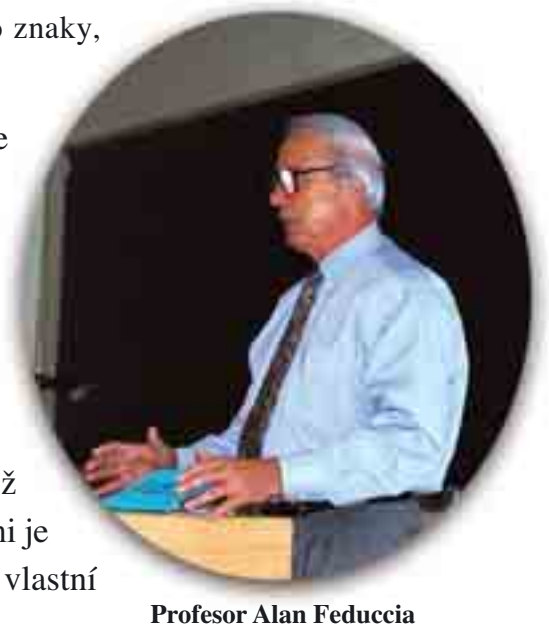

Profesor Alan Feduccia

V souhrnu, scénář "evoluce ptáků" vztyčený jedině na bázi *Archæopteryxe*, je pouze produktem předpojatosti a myšlení evolucionistů, kde je přání otcem myšlenky.

Původ savců

Jak jsme dříve uvedli, teorie evoluce navrhuje, že nějaká smyšlená stvoření vystoupila z moře a změnila se v plazy, a že ptáci se vyvinuli z plazů. Podle téhož scénáře jsou plazi předky nejenom ptáků ale i savců. Jenže mezi těmito dvěma třídami je mnoho rozdílů. Savci jsou teplokrevní živočichové (to znamená, že si umí vytvářet vlastní

Jaký je původ much?

Tvrzení, že dinosauři se proměnili v ptáky evolucionisté podporují předpokladem, že někteří dinosauři, kteří mávali předními končetinami, aby ulovili mouchy "vzlétli a letěli" jak vidno z obrázku. Bez jakéhokoli vědeckého opodstatnění to není ničím více, než výplodem fantazie, ale tato teorie s sebou nese velice prostý logický rozpor: příklad poskytnutý evolucionisty, aby vysvětlili původ létání, to jest moucha, má již dokonalou schopnost letu. Zatímco člověk nedokáže rozevřít a zavřít oči ani 10 krát za sekundu, průměrná moucha mávne křídly 500 krát za sekundu. Navíc pohybuje oběma křidélky současně. Nejmenší nesoulad ve vibraci křídel by způsobil mouše ztrátu rovnováhy, ale to se nikdy nestane.

Evolucionisté by měli nejprve přijít s vysvětlením, jak získala moucha perfektní schopnost letu. Namísto toho vymýšlejí imaginární scénáře o tom, jak mnohem nešikovnější tvorové jako plazi přišli k létání.

Dokonce i dokonalé stvoření mouchy domácí vyvrací evoluční tvrzení. Anglický biolog Robin Wootton napsal v článku s titulkem "Mechanický návrh muších křídel":

> Čím lépe rozumíme fungování křídel hmyzu, tím důvtipnější a krásnější jejich návrh vypadá. Struktury jsou tradičně navrženy, aby se co nejméně deformovaly; mechanismy jsou navrženy, aby pohybovaly částmi komponentů předvídatelnými způsoby. Křídla hmyzu kombinují oba způsoby, užívají komponenty se širokým rozsahem elastických vlastností, elegantně shromážděné, aby dovolovaly příslušnou deformaci v reakci na příslušné síly a využívaly vzduchu co nejlépe. Mají málo pokud vůbec nějaké technologické paralely - zatím.[1]

Na druhou stranu neexistuje jediná zkamenělina, která by mohla být dokladem imaginární evoluce much. To je to, co význačný francouzský zoolog Pierre Grassé myslel, když řekl "Jsme v temnotách ohledně původu hmyzu." [2]

1- Robin J. Wootton, "Mechanický design hmyzích křídel", *Scientific American*, sv. 263, listopad 1990, str.120
2- Pierre-P Grassé, *Evoluce živých organismů*, New York, Academic Press, 1977, str.30

Příklad z evolučních scénářů: Dinosaur náhle vzlétl, když se snažil chytat mouchy!

teplo a udržují ho na stálé úrovni), rodí živé potomstvo a živí je mlékem a jejich těla jsou obvykle cele pokrytá srstí. Plazi, na druhou stranu, jsou studenokrevní (tj.nedovedou si vytvářet vlastní teplo a jejich tělesná teplota se mění v souladu s vnější teplotou), kladou vejce, nekrmí mláďata mlékem a jejich těla jsou pokryta šupinami.

Jedním příkladem strukturální bariéry mezi plazy a savci je jejich **stavba čelisti**. Savčí čelisti se skládají z jediné kosti dolní čelisti obsahující zuby. U plazů existují tři drobné kůstky po obou stranách dolní čelisti. Dalším zásadním rozdílem je, že všichni savci mají ve středním uchu tři kůstky (kladívko, kovadlinka, třmínek). Plazi mají ve středním uchu jedinou kost. Evolucionisté tvrdí, že se plazí čelist a střední ucho postupně vyvinuli v savčí čelist a ucho. Otázku, jak se ucho s jedinou kostí postupně vyvinulo do toho se třemi kostmi a mezitím se zachovávala funkce slyšení, nelze nikdy vysvětlit. Nikoli překvapivě ani jedna jediná zkamenělina spojující plazy a savce není k nalezení. Proto evoluční vědecký spisovatel Roger Lewin byl donucen říct, **"Přechod k prvnímu savci, který se asi odehrál jen u jednoho, nebo nanejvýš dvou rodokmenů, je stále hádankou"**.[59]

George Gaylord Simpson, jedna z nejpopulárnějších evolučních autorit a zakladatel teorie neodarwinismu, činí následující poznámku ohledně této matoucí obtíže pro evolucionisty:

> Nejzáhadnější událostí v historii života na zemi je **změna od mezozoika, věku plazů, ve věk savců.** Jako kdyby byla nad věkem, kde vůdčí roli zaujímali plazi, hlavně dinosauři v obrovském počtu a ohromující rozmanitosti, náhle spuštěna opona, a ihned zvednuta, aby odhalila stejné jednání, ale v naprosto odlišném obsazení, obsazení, v němž se dinosauři vůbec neobjevují, další plazi jsou kompars, a **všechny hlavní role hrají savci toho druhu sotva naznačeného v předešlých jednáních**.[60]

Navíc když se savci najednou objevili, byli od sebe navzájem již velice odlišní. Tak nepodobní živočichové jako **netopýři, koně, myši a velryby** jsou savci, a ti všichni se vynořili ve stejném geologickém období. Ustanovit mezi nimi evoluční vztah je nemožné dokonce i při nejširším rozpjetí představivosti. Evoluční zoolog R. Eric Lombard se chopil tohoto bodu v článku, jenž se objevil v hlavním žurnálu *Evoluce*:

> **Ti co hledají konkrétní informaci použitelnou při konstrukci fylogenezí savčích rodokmenů budou zklamáni.**[61]

Toto vše demonstruje, že všichni živí tvorové se ocitli na zemi najednou a plně zformovaní, bez evolučního procesu. Toto je konkrétní důkaz faktu, že byli stvořeni. Evolucionisté se však snaží vykládat fakt, že živé druhy vznikly v určitém pořadí jako známku evoluce. Jenže sekvence, v níž živé věci vznikly je **"řád stvoření"**, jelikož mluvit o evolučním procesu není možné. Se svrchovaným a bezvadným stvořením byly oceány a souše naplněny živými věcmi a nakonec by stvořen člověk.

Navzdory příběhu "opičího muže" který je davům vnucován intenzivní mediální propagandou, člověk se také ocitl na zemi náhle v úplné formě.

Netopýři

Evolucionisté navrhují, že všechny savčí druhy se vyvinuly ze společného předka. Avšak existují velké odlišnosti mezi rozmanitými druhy savců jako jsou medvědi, velryby, myši a netopýři. Každá z těchto živých bytostí má specifické systémy. Kupříkladu netopýři jsou stvořeni s velmi citlivým sonarovým systémem, který jim pomáhá najít cestu v temnotě. Tyto složité systémy, které může moderní technologie pouze napodobovat, se v žádném případě nemohly objevit jako výsledek náhody. Fosilní záznam také demonstruje, že netopýři vznikli ve svém současném dokonalém stavu zničehonic a že neprodělali žádný "evoluční proces".

Zkamenělina netopýra stará 50 milionů let: nelíšící se od svého moderního protějšku. (*Science*, sv. 154)

Mýtus evoluce koně

Až donedávna byla propagována imaginární sekvence údajně ukazující evoluci koně jako hlavní fosilní důkaz pro teorii evoluce. Dnes však mnozí evolucionisté sami upřímně doznávají, že scénář evoluce koně je bankrot. V roce 1980 bylo pořádáno dvoudenní symposium ve Fieldově muzeu přírodní historie v Chicagu, se 150 účastnícími se evolucionisty debatující o problému s pozvolnou evoluční teorií. Oslovující publikum, evolucionista Boyce Rensberger poznamenal, že scénář evoluce koně nemá žádnou oporu ve fosilním záznamu a že nebyl pozorován žádný evoluční proces, který by vysvětlil postupný vývoj koní:

Populárně vypravovaný příklad evoluce koně, naznačující postupnou sekvenci změn od čtyřprstých tvorů velikosti lišky žijících před 50 miliony let po dnešní mnohem větší jednoprsté koně, je dlouho znám jako chybný. Namísto postupných změn se zkameněliny každého přechodného druhu objevují zcela odlišné, přetrvávají nezměněné a pak vyhynou. Přechodné formy jsou neznámé.[1]

Dr. Niles Eldredge uvedl následující o diagramech "evoluce koně":

Existuje hrozná spousta příběhů, jeden imaginárnější než druhý, o tom, jaká je opravdu povaha historie života. Nejslavnější příklad, dodnes vystavovaný v dolním poschodí, je výstava evoluce koně připravovaná snad před padesáti lety. Byla předkládána jako doslovná pravda v jedné učebnici za druhou. Nyní si myslím, že je to politováníhodné, obzvláště když lidé, kteří předkládají tyto druhy historek si mohou být sami vědomi spekulativní povahy některých takových věcí.[2]

Tak jaký je základ pro scénář evoluce koně? Tento scénář byl formulován prostředky klamných grafů vytvořených aranžováním do řady zkamenělin odlišných druhů, které žily ve velice odlišných obdobích v Indii, Jižní Africe, Severní Americe a Evropě čistě v souladu s bohatou silou představivosti evolucionistů. Přes 20 grafů evoluce koně, které se mimochodem všechny od sebe liší, bylo předloženo různými badateli. Tak je evidentní, že evolucionisté nedošli k dohodě o těchto rodokmenech. Jediným společným znakem těchto aranžmá je víra, že tvor velikost psa zvaný "Eohippus", který žil v eocénu před 55 miliony let, byl předkem koně (Equus). Ale údajné evoluční vztahy od Eohippa k Equus jsou naprosto nesouvislé.

Evoluční vědecký spisovatel Gordon R. Taylor vysvětluje tuto málo známou pravdu ve své knize Velká evoluční záhada:

Ale možná, že nejvážnější slabostí darwinismu je neúspěch paleontologů v nalezení přesvědčivých fylogenezí nebo sekvencí organismů demonstrujících hlavní evoluční změny... Kůň je často citován jako jediný plně propracovaný příklad. Leč faktem je, že linie od Eohippus k Equus je velice nepravidelná. Má údajně ukazovat postupný nárůst velikosti, ale pravdou je, že některé variace byly menší než Eohippus, nikoli větší. Exempláře z různých zdrojů mohou být přivedeny dohromady v přesvědčivě vypadající sekvenci, jenže neexistuje důkaz, že v této řadě byly opravdu seřazeny v čase.[3]

Všechna tato fakta jsou silným důkazem, že grafy evoluce koně, které jsou prezentovány jako jeden z nejpevnějších základů darwinismu, nejsou ničím jiným než fantastickými a nepravděpodobnými báchorkami.

1- Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5.listopadu 1980, str.15
2- Niles Eldredge, citován v *Darwinova hádanka* od Luthera D. Sunderlanda, Santee, CA, Master Books, 1988, str. 78
3- Gordon Rattray Taylor, *Velká evoluční záhada*, Abacus, Sphere Books, London, 1984, str. 230

Tato koňská série v muzejní expozici je složena z rozmanitých zvířat, která žila v odlišných dobách a v odlišných geografických polohách. Zde byla svévolně seřazena podle předpojaté perspektivy. Tento scénář koňské "evoluce" nemá podporu ve fosilním záznamu.

KAPITOLA 7

PŘEDPOJATÁ KLAMNÁ INTERPRETACE ZKAMENĚLIN EVOLUCIONISTY

Než se pustíme do detailů mýtu lidské evoluce, potřebujeme se zmínit o metodě propagandy, která přesvědčila obecnou veřejnost o myšlence, že kdysi v minulosti žila poloopičí stvoření. Tato propaganda využívá "rekonstrukce" s odkazem na fosilie. Rekonstrukce lze vysvětlit jako kreslení obrázku nebo tvoření modelu živé věci podle jediné kosti-někdy pouze fragmentu-který byl vykopán. "Opičí muž" kterého vidíme v novinách, časopisech a nebo filmech, to všechno jsou rekonstrukce.

Jelikož zkameněliny jsou obvykle úlomkovité a neúplné, jakýkoli dohad na nich založený je zákonitě spekulativní. Vlastně jsou rekonstrukce (kresby či modely) dělané evolucionisty založené na fosilních pozůstatcích, co jsou připraveny úmyslně právě tak, aby ověřovali evoluční tezi. David R. Pilbeam, význačný antropolog z

Tři různé rekonstrukce založené na jediné lebce

Evolucionisté vynalézají takové "převrácené příběhy" že dokonce připisují různé tváře jedné lebce. Kupříkladu tři odlišné rekonstrukční kresby byly provedeny pro zkamenělinu *Australopitekus robustus* (Zindžantropus), a jsou slavným případem takového padělání. *Svrchu dolů*: Ilustrace Maurice Wilsona; ilustrace z 5.dubna 1964, edice *Sunday Times*; Ilustrace N. Parkera ze září 1960, edice *National Geographic*.

Harvardu, zdůrazňuje tuto skutečnost, když praví: **"Přinejmenším v paleoantropologii jsou data stále tak vzácná, že teorie tvrdě ovlivňuje výklady. Teorie v minulosti jasně odrážely naše momentální ideologie namísto vlastních dat"**.[62] Jelikož jsou lidé velmi ovlivněni vizuální informací, tyto rekonstrukce nejlépe slouží účelu evolucionistů, což je přesvědčit lidi, že tato rekonstruovaná stvoření v minulosti opravdu existovala.

Zde musíme objasnit jeden konkrétní bod: Rekonstrukce kostních pozůstatků mohou odhalit pouze nejvíce obecné charakteristiky tvora, jelikož skutečně rozeznávací morfologické vlastnosti živočicha jsou měkké tkáně, které po smrti rychle zmizí. Proto, kvůli spekulativní povaze výkladu měkkých tkání, jsou rekonstruované kresby nebo modely zcela závislé na představivosti osoby, která je vytváří. Earnst A. Hooten z Harvardské univerzity tuto situaci vysvětluje takto:

> **Pokus restaurovat měkké části je ještě riskantnější podnik. Rty, oči, uši a špička nosu nemají žádná vodítka na kostech.** Stejně snadno můžete na lebce neandrtálce vymodelovat rysy šimpanze nebo filosofa. Tyto údajné restaurace starobylých typů člověka mají nepatrnou vědeckou hodnotu a jsou **pravděpodobně jen k oklamání veřejnosti … Takže nevěřte rekonstrukcím.**[63]

Vlastně evolucionisté vynalézají takové "nesmyslné příběhy" že dokonce popisují různé tváře na stejné lebce. Kupříkladu tři odlišné rekonstruované kresby provedené pro zkamenělinu nazvanou ***Australopithecus robustus (Zinjanthropus)***, jsou slavným případem takového padělání.

Předpojatý výklad zkamenělin a otevřené padělání četných imaginárních rekonstrukcí jsou znamením, jak často se evolucionisté utíkají k trikům. Přesto to vypadá nevinně ve srovnání se svévolnými padělky, které pronikají historií evoluce.

Dvě kresby Jávského člověka, které se od sebe zcela liší, poskytují dobrý příklad toho, jak fantasticky jsou zkameněliny evolucionisty vykládány.

Nalevo: Kresba Maurice Wilsona (Od opa k Adamovi: Hledání lidských předků, Herbert Wendth)
Napravo: Kresba Stevena Stanleyho (Lidský původ)

KAPITOLA 8

EVOLUČNÍ PODVRHY

Neexistuje konkrétní fosilní důkaz, co by podporoval obraz "opičího muže" který je bez ustání vyhlašován médii a evolučními akademickými kruhy. Se štětci v rukou evolucionisté produkují smyšlená stvoření, nicméně fakt, že tyto kresby nekorespondují se žádnou hodící se fosilií pro ně tvoří vážný problém. Jednou ze zajímavých metod, jakou používají, aby tento problém překonali, je **"produkovat" zkameněliny, které nemohou nalézt.** Piltdownský muž, který může být největším skandálem v historii vědy, je typickým příkladem této metody.

Piltdownský člověk: čelist orangutana a lidská lebka!

V roce 1912 proslulý lékař a amatérský paleoantropolog jménem Charles Dawson vystoupil s tvrzením, že nalezl čelist a fragment lebky v Piltdownu v Anglii. Dokonce ač byla čelist spíše opičí, zuby a lebka byly spíše lidské. Tyto exempláře byly označeny jako "Piltdownský člověk". Údajně 500000 let staré byly ukazovány jako absolutní důkaz lidské evoluce v několika muzeích. Po více než 40 let byly psány četné vědecké články o "Piltdownském člověku", mnohé výklady a kresby byly učiněny a zkamenělina byla prezentována jako důležitý důkaz lidské evoluce. Přinejmenším 500 doktorských tezí bylo napsáno o tomto předmětu.64 Při návštěvě Britského muzea v roce 1921 hlavní americký paleoantropolog Henry Fairfield Osborn pravil "Musíme si znovu a znovu připomínat, že Příroda je plná paradoxů" a prohlásil Piltdowna "objevem obrovské důležitosti pro prehistorii člověka".[65]

V roce 1949 se Kenneth Oakley z Oddělení paleontologie Britského muzea pokusil použít "fluorovou zkoušku", nový test pro určování stáří fosilií. Test byl proveden na zkamenělině Piltdownského člověka. Výsledek byl překvapivý. Během testu se došlo ke zjištění, že čelist Piltdownského člověka neobsahuje žádný fluor. To značilo, že byla pohřbena jen několik let. Lebka, která obsahovala pouze malé množství fluoru ukazovala, že není starší než několik tisíc let.

Bylo určeno, že zuby v čelisti patří orangutanovi, byly uměle opotřebovány a že "primitivní" nástroje objevené u zkameněliny byly pouze jednoduché imitace naostřené ocelovými nástroji.[66] V podrobné analýze dokončené Josephem Weinerem byl tento padělek odhalen veřejnosti v roce 1953. **Lebka patřila 500 let pohřbenému člověku a čelist nedávno zesnulému opu!** Zuby byly speciálně uspořádány a dodány do čelisti, a povrch stoliček byl vyplněn, aby připomínaly lidské. Pak byly všechny kusy zabarveny dichromanem draselným, aby vypadaly starobyle. Skvrny po namočení v kyselině začaly mizet. Sir Wilfred Le Gros Clark, který byl v týmu, jenž odhalil padělek, nedovedl skrývat svůj údiv nad touto situací a řekl: **"Důkaz umělého obroušení ihned padl do oka.** Věru to vypadalo tak zjevné, že by se dalo dobře ptát -jak to, že to dříve uniklo povšimnutí?"[67] Když se k tomuto dospělo "Piltdownský člověk" byl spěšně odstraněn z Britského muzea, kde byl vystavován po více než 40 let.

Příběh kachna

1

Zkameněliny jsou vykopávány Charlesem Dawsonem a dávány Siru Arthuru Smithovi Woodwardovi.

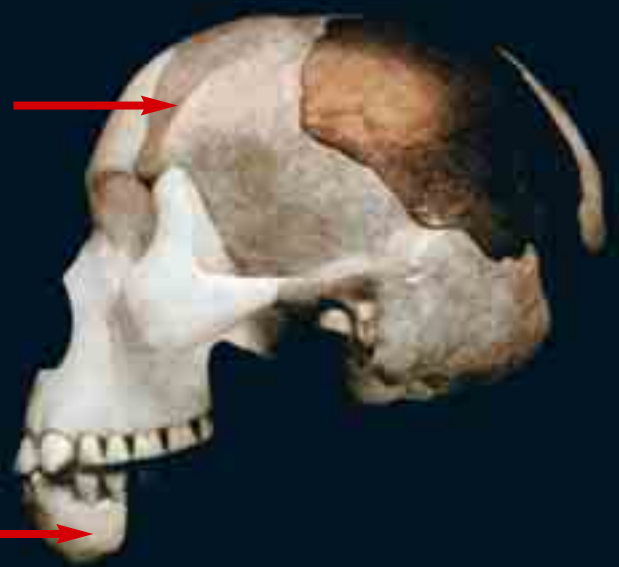

2

Kusy jsou rekonstruovány, aby utvořily slavnou lebku.

3

Podle rekonstruované lebky jsou provedeny rozmanité kresby a skulptury, nesčetné články a komentáře jsou napsány. Původní lebka se vystavuje v Britském muzeu.

4

Po 40 letech od objevu je piltdownská zkamenělina odhalena skupinou badatelů jako kachna.

Nebraský člověk: Prasečí zub

V roce 1922 Henry Fairfield Osborn, ředitel Amerického muzea přírodní historie, vyhlásil, že nalezl fosilii stoličky patřící do éry pliocénu v západní Nebrasce poblíž Hadího potoka. Tento zub údajně nesl znaky společné pro člověka a opa. Rozsáhlá vědecká debata se počala točit kolem této fosilie, kterou nazvali "Nebraský člověk", v níž někteří připisovali zub jako patřící *Pitekantropus erektus*, zatímco jiní tvrdili, že je blíže lidem. Nebraský člověk ihned dostal "vědecké pojmenování", *Hesperopitekus haroldcooki*.

Obrázek nahoře byl nakreslen podle jediného zubu a byl uveřejněn v časopise Illustrated London News 24.července 1922. Avšak evolucionisté byly extrémně zklamáni, když bylo odhaleno, že tento zub nepatří ani opičímu tvorovi ani člověku, nýbrž vyhynulému druhu prasete.

Mnoho autorit projevilo podporu Osbornovi. **Podle tohoto jediného zubu byly kresleny rekonstrukce hlavy a těla Nebraského člověka.** Navíc byl Nebraský člověk dokonce vyobrazován spolu se ženou a dětmi jako celá rodina v přirozeném prostředí.

Všechny tyto scénáře byly rozvinuty na základě tohoto jediného zuby. Evoluční kruhy vložily takovou víru v tento "stín člověka" že když badatel jménem William Bryan oponoval těmto předpojatým závěrům spoléhajícím na jediný zub, byl tvrdě kritizován.

V roce 1927 byly nalezeny další části kostry. Podle těchto nově objevených kusů nepatřil zub ani člověku ani opici. Dospělo se k poznání, že patřil vyhynulému druhu divokého amerického prasete jménem *Prostennops*. William Gregory nazval článek publikovaný v *Science*, v němž oznamoval pravdu, "*Hesperopitekus*: Zjevně ani op, ani člověk".[68] Pak byly všechny kresby *Hesperopiteka haroldcooki* a jeho "rodiny" urychleně odstraněny z evoluční literatury.

Ota Benga: Afričan v kleci

Potom, co Darwin ve své knize *Sestup člověka* rozvinul teorii, že člověk se vyvinul z bytostí podobných opicím, počal hledat zkameněliny ku podpoře této kontroverze. Avšak někteří evolucionisté se domnívali, že tvorové **"napůl lidští, napůl opí"** jsou k nalezení nejen ve fosilním záznamu, ale také naživu v různých částech světa. Počátkem 20.století tato honba za "žijícími přechodnými články" vedla k nešťastným incidentům, z nichž nejkrutější je příběh Pygmeje jménem Ota Benga.

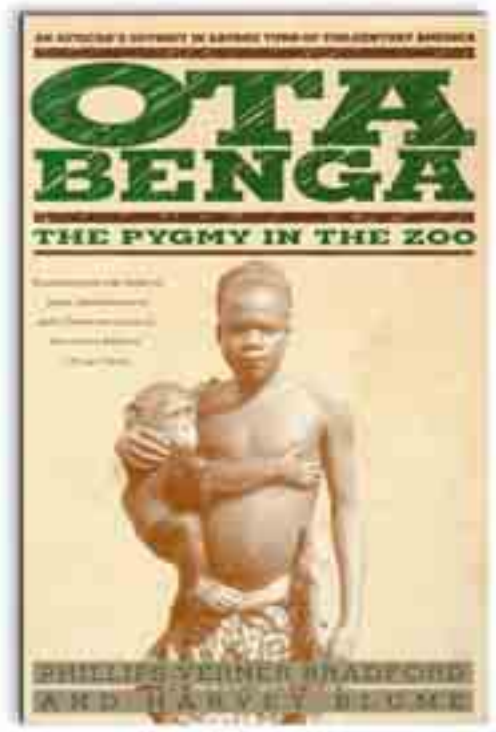

Ota Benga byl chycen v roce 1904 evolučními badateli v Kongu. V jeho vlastním jazyce jeho jméno znamená "přítel". Měl ženu a dvě děti. Spoután a držen v kleci jako zvíře byl převezen do USA, kde ho evoluční vědci ukazovali veřejnosti na Světové pouti v St Louis mezi jinými opími druhy a představovali ho jako **"nejbližší přechodný článek k člověku"**. O dva roky později ho vzali do Bronxské Zoo v New Yorku a vystavovali ho pod označením "dávní lidští předci" spolu s několika šimpanzi, gorilou jménem Dinah, a orangutanem Dohungem. Dr. William T. Hornaday, evoluční ředitel zoo, pronášel dlouhé projevy o tom, jak je hrdý, že má tuto výjimečnou "přechodnou formu" ve své zoo a zacházel s Ota Bengou v kleci, jako by byl obyčejné zvíře. Neschopen zacházení, jemuž byl vystaven, snést, Ota Benga později spáchal sebevraždu.[69]

Piltdownský člověk, Nebraský člověk, Ota Benga... Tyto skandály demonstrují, že evoluční vědci neváhají využít jakýkoli druh nevědecké metody, aby svoji teorii prokázali. S tímto bodem na mysli, když se podíváme na takzvaný důkaz mýtu "lidské evoluce" stojíme před stejnou situací. Zde je fiktivní příběh a armáda dobrovolníků připravených k čemukoli, aby ho dokázali.

KAPITOLA 9

SCÉNÁŘ LIDSKÉ EVOLUCE

V předchozích kapitolách jsme viděli, že v přírodě nejsou žádné mechanismy vedoucí živé bytosti k postupnému vývoji a že živé druhy nevznikly jako výsledek evolučního procesu, ale naopak se objevily zničehonic ve své současné perfektní stavbě. To jest, byly individuálně stvořeny. Proto je zřejmé, že "lidská evoluce", také, je příběhem, který se neuskutečnil.

Co, tedy, evolucionisté navrhují jako základ pro tento příběh?

Tento základ, to je existence spousty fosilií, z nichž jsou evolucionisté schopni vybudovat imaginární interpretace. V průběhu historie žilo přes **6000** druhů opů a většina z nich vyhynula. Dnes žije na zemi pouze **120** opích druhů. Těchto přibližně 6000 opích druhů, z nichž většina vymizela, tvoří bohatý zdroj pro evolucionisty.

Evolucionisté napsali scénář lidské evoluce uspořádáním některých lebek, které se jim hodily, do řady od nejmenší po největší a mezi nimi rozmístily lebky vyhynulých lidských ras. Podle tohoto scénáře mají lidé a dnešní opi společného předka. Tito tvorové se během doby vyvinuli a někteří se stali dnešními opy zatímco jiná skupina, která sledovala jinou evoluční větev, se stala dnešními lidmi.

Avšak veškerá paleontologická, anatomická a biologická zjištění ukázala, že toto tvrzení o evoluci je fikce a neplatné jako všechna ostatní. Žádný opravdový nebo skutečný důkaz nebyl předložen, aby doložil, že existuje vztah mezi člověkem a opem, kromě padělků, překroucení a zavádějících kreseb a komentářů.

Fosilní záznam nám značí, že v průběhu dějin byli lidé lidmi a opi byli opy. Některé zkameněliny, o nichž evolucionisté tvrdí, že patří předkům člověka, patří lidským rasám, které žily až donedávna –do doby asi před 10 000 lety-a pak zmizely. Navíc četné komunity lidí žijící v současnosti mají stejný fyzický zjev a rysy jako tyto vyhynulé lidské rasy, které měly být podle evolucionistů lidskými předky. Toto vše je jasným důkazem, že člověk nikdy neprocházel evolučním procesem v žádném historickém období.

Nejdůležitější ze všeho je, že existuje nespočet anatomických odlišností mezi opy a lidmi a žádná není takového druhu, aby vznikla evolučním procesem. Mezi ně patří **"bipedalismus"**. Jak později popíšeme podrobně, bipedalismus je vyhrazen člověku a je jedním z významných rysů, který odlišuje člověka od zvířat.

Imaginární rodokmen člověka

Tvrzení darwinismu je, že dnešní člověk se postupně vyvinul z nějakého druhu opičího tvora. Během tohoto údajného evolučního procesu, o němž se předpokládá, že začal před zhruba 4 nebo 5 miliony let, se tvrdí, že existovaly určité "přechodné formy" mezi dnešním člověkem a jeho předky. Podle tohoto zcela imaginárního scénáře se uvádějí tyto základní "kategorie":

1. Australopithecine (kterákoli z různých forem z rodu ***Australopitekus***)
2. *Homo habilis*

3. *Homo erektus*

4. *Homo sapiens*

Evolucionisté nazývají rod, k němuž údajní opí předkové člověka náleželi "***Australopitekus***", což znamená "jižní op". *Australopitekus*, který není ničím jiným než starým typem opa, který vyhynul, se nachází v rozličných lišících se podobách. Některé jsou větší a silné postavy (robustní), zatímco jiní jsou menší a delikátní (útlí).

Evolucionisté klasifikují další stádium lidské evoluce jako rod ***Homo***, to jest "člověk". Podle evolučního tvrzení jsou organismy v sérii Homo vyvinutější než *Australopitekus*, a ne tolik odlišné od dnešního člověka. Člověk dnešní doby, to jest druh *Homo sapiens*, se měl zformovat v poslední fázi evoluce tohoto druhu Homo.

Zkameněliny jako "**Jávský člověk**", "**Pekingský člověk**", a "**Lucy**", které se čas od času objevují v médiích a lze je nalézt v evolučních publikacích a učebnicích, jsou zahrnuty do jedné z výše uvedených skupin. Každé z těchto seskupení se dále větví do druhů a podruhů, jak kde.

Některé navrhované přechodné formy z minulosti, jako ***Ramapitekus***, musely být ze smyšleného rodinného stromu lidské rodiny vyloučeny, potom, co se přišlo na to, že to byly obyčejné opice.[70]

Narýsováním spojení do řetězce jako "australopitekus > *Homo habilis* > *Homo erektus* > *Homo sapiens*", evolucionisté chtějí říct, že tyto typy jsou si navzájem předky. Jenže nedávné poznatky paleoantropologů zjevily, že australopitekus, *Homo habilis* a *Homo erektus* existovali v rozmanitých částech světa ve stejné době. Navíc někteří z těch lidí zařazení jako *Homo erektus* pravděpodobně žili až do velmi nedávných dob. V článku nazvaném "Poslední *Homo erektus* Jávy: Potenciální současník s *Homo sapiens* v jihovýchodní Asii", se uvádělo v žurnálu *Science*, že fosilie *Homo erektus* nalezený na Jávě byl "průměrného stáří 27 ± 2 až 53.3 ± 4 tisíců let" a to zvyšuje možnost, že *H. erektus* se v jihovýchodní Asii časově překrývá s anatomicky moderními lidmi (*H. sapiens*)."[71]

Navíc *Homo sapiens neandarthalensis* a *Homo sapiens sapiens* (dnešní člověk) také existovali současně. Tato situace zjevně značí neplatnost řetězce postupných potomků.

Skutečně všechna zjištění a vědecký výzkum odhalili, že fosilní záznam neznačí žádný evoluční proces, jak ho předpokládají evolucionisté. Fosilie, které mají podle tvrzení evolucionistů, patřit předkům člověka, ve skutečnosti buď patří odlišným lidským rasám anebo opům.

Tak které zkameněliny jsou lidské a které jsou opí? Je vůbec možné, aby šlo některou z nich považovat za přechodnou formu? Za účelem najít odpovědi, podívejme se blíže na každou kategorii.

Jediná čelist jako jiskra inspirace

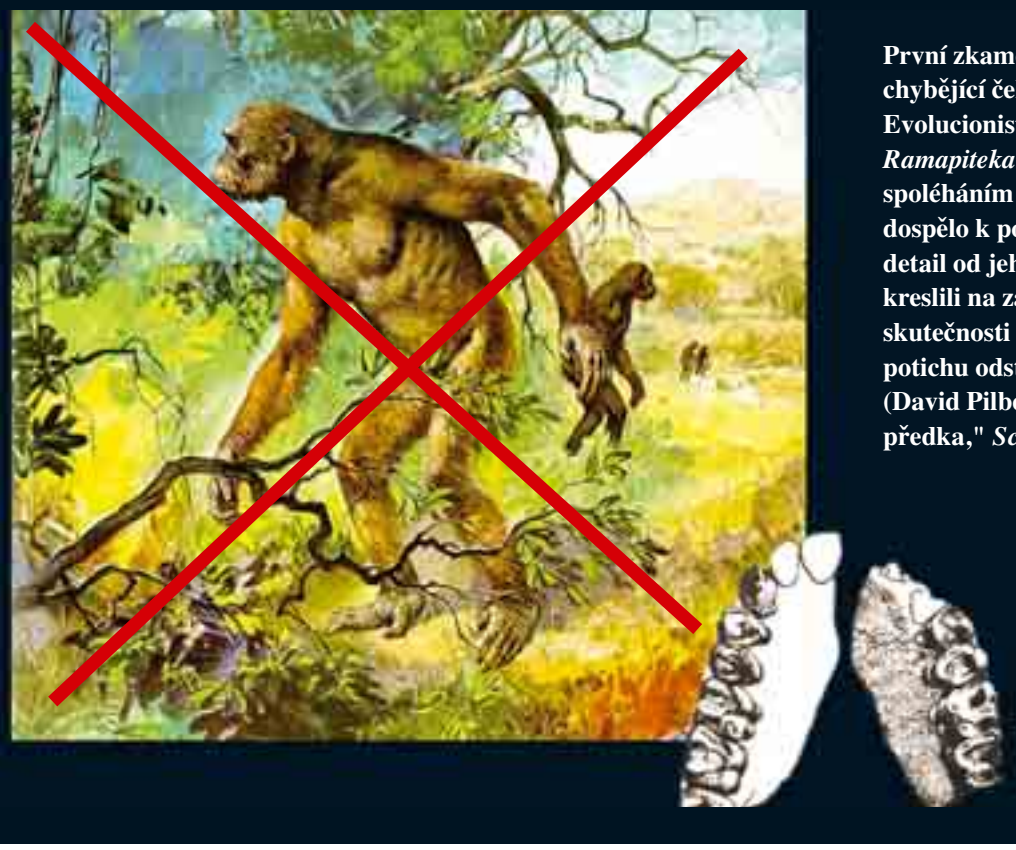

První zkamenělina *Ramapiteka* nalezena: chybějící čelist složená ze dvou částí (napravo). Evolucionisté odvážně vyobrazovali *Ramapiteka*, jeho rodinu a okolí, v němž žili, spoléháním na tyto čelistní kosti. Když se dospělo k poznání, že tento tvor, jehož každý detail od jeho rodiny po prostředí, v němž žil, kreslili na základě jedné kosti, byl ve skutečnosti obyčejný op, *Ramapitekus* byl potichu odstraněn ze smyšleného rodokmenu. (David Pilbeam, "Lidé ztrácejí raného předka," *Science*, duben 1982, str. 6-7)

***A. afarensis* může být viděn na dvou kresbách napravo. Obraz dole vyobrazuje *A. boisei*. Tyto dohady jsou úplně imaginární. Australopitekové jsou ve skutečnosto vyhynulé druhy opa.**

Australopitekus: Druh opa

První kategorie, rod Australopitekus, znamená, jak jsme řekli "jižní op". Předpokládá se, že tito tvorové se poprvé objevili v Africe před asi 4 miliony let, a žili do doby před 1 milionem let. Existuje množství různých druhů mezi těmito australopiteky. Evolucionisté předpokládají, že nejstarším druhem *Australopiteka* je *A. Afarensis*. Potom přichází *A. Africanus*, a pak *A. Robustus*, mající poměrně mohutné kosti. Co se týče *A. Boisei*, někteří badatelé ho mají za odlišný druh a jiní za poddruh *A. Robustus*.

Všechny druhy Australopiteka jsou vyhynulí opi podobající se dnešním opům. Jejich mozkové kapacity jsou stejné nebo menší jako u dnešních šimpanzů. Na jejich rukou a nohou jsou vyčnívající části, které používali ke šplhání na stromy jako dnešní šimpanzi a jejich nohy jsou konstruovány k chápání, aby se mohli chytat větví. Jsou malého vzrůstu (max. 130 cm. (51 palců.)) a jako u dnešních šimpanzů je samec *Australopiteka* větší než samice. Mnohé další rysy jako detaily na lebkách, blízkost očí, ostré stoličky, stavba dolních čelistí, dlouhé paže a krátké nohy -tvoří důkaz, že tito tvorové se nijak nelišili od dnešních opů.

Jenže evolucionisté tvrdí, že, ačkoli má australopitekus anatomii opic, na rozdíl od nich chodil vzpřímeně jako lidé.

Toto tvrzení, že australopitekus **chodil vzpřímeně** je hlediskem, které zastávali paleoantropologové jako Richard Leakey a Donald C. Johanson po desetiletí. Jenže četní vědci, kteří provedli ohromný výzkum kosterní stavby australopiteků, prokázali neplatnost tohoto argumentu. Rozsáhlý výzkum prováděný na různých exemplářích Australopiteka dvěma světoznámými anatomy z Anglie a USA, lordem Solly Zuckermanem a profesorem Charlesem Oxnardem, ukázal, že tato stvoření nechodila lidským způsobem vzpřímeně. Studující kosti těchto zkamenělin po dobu 15 let díky grantům britské vlády, Lord Zuckerman a jeho tým pěti odborníků došli k závěru, že australopitekové byli jen **obyčejným rodem opa a rozhodně nechodili po dvou**, ač Zuckerman byl sám evolucionista.72 Souhlasně i Charles E. Oxnard, který je dalším evolucionistou proslulým svým výzkumem v tomto předmětu, přirovnal kosterní stavbu australopiteků k dnešním orangutanům.73

Zkrátka Australopitekové nemají spojení s lidmi a jsou pouze vyhynulými druhy opů.

Homo Habilis: Op prezentovaný jako člověk

Velká podobnost mezi kosterní lebeční stavbou australopiteků a šimpanzů a vyvrácení tvrzení, že tito tvorové chodili vzpřímeně, vyvolala velkou obtíž pro evoluční paleoantropology. Příčinou je, že podle imaginárního evolučního schématu, ***Homo erektus*** přichází po *Australopitekovi*. Jak rod jménem Homo (znamenající "člověk") naznačuje, že *Homo erektus* je lidský druh a jeho kostra je vzpřímená. Jeho lebeční obsah je dvakrát větší než u *Australopiteka*. Přímý přechod od *Australopiteka*, který je opem podobným šimpanzovi, k *Homo erektus*, který má kostru nijak odlišnou od dnešního člověka, je vyloučený dokonce i podle evoluční teorie. Proto byly potřebné "články"-to jest "přechodné formy". Koncept ***Homo habilis*** povstal následkem této potřeby.

Australopitekus Aferensis: Vyhynulý op

AUSTRALOPITEKUS

Nahoře je vidět lebku zkameněliny *Australopitekus aferensis* AL 444-2 a dole je lebka současného opa. Zjevná podobnost ověřuje, že A. aferensis je obyčejný druh opa bez "jako lidských" rysů.

SOUČASNÝ ŠIMPANZ

Australopitekus Aferensis: Vyhynulý op

První fosilie nalezená v Etiopii, Hadaru, která má údajně patřit druhu *Australopitekus aferensis*: AL 288-1 neboli "Lucy". Po dlouhou dobu se evolucionisté usilovali dokázat, že Lucy mohla chodit vzpřímeně; ale poslední výzkum rozhodně stanovil, že toto zvíře bylo obyčejným opem s nahrbenou chůzí.

Zkamenělina *Australopitekus aferensis* AL 333-105 viděná dole patří mladému příslušníkovi tohoto druhu. Proto se výčnělek ještě na jeho lebce nevytvořil.

Klasifikace *Homo habilis* byla předložena koncem 60.let Leakeyovými, rodinou "lovců zkamenělin". Podle Leakeyových, měl tento nový druh, co označili jako *Homo habilis*, poměrně velkou kraniální kapacitu, schopnost chodit vzpřímeně a schopnost užívat kamenné nebo dřevěné nástroje. Proto mohl být lidským předkem.

Nové zkameněliny téhož druhu vykopané koncem 80.let, tento pohled naprosto změnily. Někteří výzkumníci jako Bernard Wood a C. Loring Brace, kteří spoléhali na tyto nově nalezené zkameněliny, stanovili, že *Homo habilis* (což znamená "člověk zručný", to jest, člověk schopný používat nástroje) by měl být zařazen jako *Australopitekus habilis*, neboli "zručný jižní op", poněvadž *Homo habilis* měl mnoho vlastností společných s opy rodu australopitekus. Měl dlouhé paže, krátké nohy a opici podobnou kosterní stavbu stejně jako *Australopitekus*. Jeho prsty a prsty na nohou se hodily ke šplhání. Jejich čelist byla velmi podobná jako u dnešních opů. Obsah lebky 600 kubických centimetrů je také znamením faktu, že se jednalo o opy. Zkrátka, Homo habilis, prezentovaný některými evolucionisty jako odlišný druh, byl ve skutečnosti druhem opa tak jako ostatní australopitekové.

Výzkum prováděný za léta od práce Wooda a Braceho demonstroval, že Homo habilis se opravdu nelišil od *Australopiteka*. Lebka a zkamenělina lebky OH62 nalezená Timem Whiteem ukázala, že tyto druhy měly **malý obsah lebky**, a rovněž **dlouhé paže** a **krátké nohy** které jim umožňovaly šplhat po stromech, jak to dělají současní opi.

Podrobná analýza provedená americkou antropoložkou Holly Smith v roce 1994 naznačila, že *Homo habilis* vůbec nebyl Homo, jinými slovy "člověk", leč naopak jednoznačně "op". Mluvící o analýze, kterou provedla na zubech *Australopiteka*, *Homo habilis*, *Homo erektus* a *Homo neanderthalensis*, Smith stanovila následující:

> **Omezující analýza zkamenělin druhů uspokojujících tato kritéria**, vzory dentálního vývoje útlého australopiteka a *Homo Habilis* zůstala zařazena mezi africkými opy. **Ty *Homo erektus* a Neandrtálců jsou zařazeny mezi lidmi.**[74]

Ve stejném roce Fred Spoor, Bernard Wood a Frans Zonneveld, všichni odborníci v anatomii, dospěli k témuž závěru použitím zcela odlišné metody. Tato metoda se zakládala na srovnávací analýze semicirkulárních kanálků ve středním uchu u lidí a opů, které jsou odpovědné za zajišťování rovnováhy. Spoor, Wood a Zonneveld uzavřeli že:

> Mezi zkamenělými hominidy nejranější druh demonstrující morfologii moderního člověka je *Homo erektus*. Oproti tomu rozměry semicirkulárních kanálků v lebkách z jižní Afriky přisuzovaným *Australopitekovi* a Parantropusovi se podobají těm u existujících lidoopů. [75]

Spoor, Wood a Zonneveld také studovali exemplář *Homo habilis*, konkrétně Stw 53, a zjistili, že "Stw 53 spoléhal na bipedální pohyb méně než australopitekové." To znamená, že exemplář *H. habilis* byl podoben opicím dokonce ještě více než druhy *Australopiteka*. Takto uzavřeli, že "Stw 53 představuje nepravděpodobného prostředníka mezi morfologiemi viděnými u australopiteků a *H. erektus*."

Toto zjištění přineslo dva důležité výsledky:

1. Fosilie referované jako *Homo habilis* vlastně nepatří rodu *Homo*, tj. lidé, nýbrž rodu *Australopitekus*, tj. opi.

2. Jak *Homo habilis* tak i *Australopitekus* byli tvorové chodící nakloněni dopředu -to jest, měli kostru opa. Neměli vůbec vztah k člověku.

Homo Rudolfensis: Tvář špatně spojená

Pojem *Homo rudolfensis* je jméno dané několika zkamenělým fragmentům vykopaným v roce 1972. Druh údajně zastupovaný touto zkamenělinou byl označen *Homo rudolfensis* protože tyto zlomky byly nalezeny v sousedství jezera Rudolf v Keni. Většina paleoantropologů akceptovala, že tyto zkameněliny nepatří odlišnému druhu, ale, že tvor zvaný Homo rudolfensis je vlastně k nerozeznání od *Homo habilis*.

Richard Leakey, který zkameněliny vykopal, prezentoval lebku označenou "KNM-ER 1470", o níž řekl, že je stará 2.8 milionů let, jako největší objev v historii antropologie. Podle Leakeyho, tento tvor, jenž měl malý obsah lebky jako *Australopitekus* spolu s tváří podobnou dnešním lidem, byl chybějícím článkem mezi *Australopiteky* a lidmi. Jenže zakrátko se došlo k poznání, že člověku podobná tvář lebky KNM-ER 1470, která se často objevovala na obálkách vědeckých žurnálů a populárně vědeckých časopisů, byla výsledkem nesprávného spojení úlomků lebky, které mohlo být svévolné. Profesor Tim Bromage, jenž vedl studie anatomie lidské tváře, to vynesl na světlo s pomocí počítačové simulace v roce 1992:

Homo Habilis: Další vyhynulý op

Po dlouho dobu evolucionisté argumentovali, že tvor co nazvali *Homo habilis* mohl chodit rovně. Mysleli si, že objevili chybějící článek sahající od opa ke člověku. Jenže nová zkamenělina *Homo habilis* vykopaná Timem Whitem v roce 1986 a označená jako OH 62 vyvrátila toto tvrzení. Tyto zkamenělé fragmenty ukázaly, že Homo habilis měl dlouhé paže a krátké nohy tak jako současní opi. Tato fosilie ukončila tvrzení naznačující, že *Homo habilis* byl dvounožec chodící vzpřímeně. Popravdě byl *Homo habilis* jen dalším druhem vyhynulého opa.

"OH 7 *Homo habilis*" viděný vlevo je zkamenělinou, která nejlépe definuje mandibulární rysy druhu *Homo habilis*. Tato zkamenělá čelist má velké řezáky. Její stoličky jsou malé. Tvar mandibuly je čtvercový. Všechny tyto kvality ji činí velice podobnou dnešním opům. Jinými slovy, čelist *Homo habilis* opět potvrzuje, že tento tvor je vlastně op.

Když to [KNM-ER 1470] bylo prvně rekonstruováno, byla tvář připojena k mozkovně ve skoro vertikální pozici jak je tomu u plochých obličejů moderních lidí. Ovšem nedávné studie anatomických vztahů ukazují, že za života musela tvář značně vyčnívat, vytvářejíc opičí aspekt, spíše jako u tváře *Australopiteka*.[76]

Evoluční paleoantropolog J. E. Cronin stanovuje k věci následující:

... je to poměrně robustně zbudovaná tvář, s dosti plochou nosodásňovou šikmou plochou, (připomínající mísovité tváře australopiteků), nízkou maximální šířkou mozkovny (mezi spánky), silnými hlavicemi špičáků a velkými stoličkami (jak naznačují zbylé kořeny) což jsou relativně primitivní rysy spojující exemplář se členy rodokmene *A. africanus*.[77]

C. Loring Brace z univerzity Michigan dospěl k témuž závěru. Výsledkem analýzy, co provedl na čelisti a struktuře zubu lebky 1470, zaznamenal, že "z velikosti patra a rozpětí oblasti vymezené pro kořeny stoliček, by to vypadalo, že ER 1470 si uchoval velikost tváře a chrupu plně *Australopitekovu*".[78]

Profesor Alan Walker, paleoantropolog z univerzity Johna Hopkinse, který provedl na KNM-ER 1470 tolik výzkumu jako Leakey, tvrdí, že tento tvor by neměl být zařazen jako člen *Homo*-tj., jako lidský druh-ale spíše by měl být umístěn do rodu *Australopitekus*.[79]

V souhrnu, řazení ***Homo habilis nebo Homo rudolfensis*** prezentované jako přechodná spojení mezi australopiteky a Homo erektus jsou totálně smyšlená. Dnes bylo potvrzeno mnoha badateli, že tito tvorové **jsou příslušníky série *Australopitekus***. Všechny jejich anatomické rysy odhalují, že jsou to druhy opů.

Tento fakt byl dále ustanoven dvěma evolučními antropology, Bernardem Woodem a Markem Collardem, jejichž bádání bylo zveřejněno v roce 1999 v časopise *Science*. Wood a Collard vysvětlili, že rodokmeny *Homo habilis* a *Homo rudolfensis* (lebka 1470) jsou imaginární a že zkameněliny připisované k těmto kategoriím by měly být přisouzeny rodu *Australopitekus*:

> Až donedávna byly fosilizované exempláře řazeny do *Homo* na základě absolutní velikosti mozku, ukazující na jazykové schopnosti a funkci rukou, a hypotézy o schopnosti opracovávat kamenné nástroje. Pouze s několika výjimkami se s definicí a použitím rodu uvnitř lidské evoluce a vymezením *Homo* zacházelo jako kdyby bylo bez problémů. Jenže ... nedávná data, čerstvé interpretace existujícího důkazu a omezení paleoantropologického záznamu vyvracejí existující kritéria pro přiřazování rodu do *Homo*.
>
> ... v praxi jsou fosilie druhů hominidů přiřazovány k *Homo* na základě jednoho nebo více ze čtyř kritérií. ... Nyní je však zjevné, že žádné není uspokojivé. Mozkový Rubikon je problematický, poněvadž absolutní obsah mozkovny je pochybného biologického významu. Podobně existuje přesvědčivý důkaz, že jazyková funkce nelze být spolehlivě odvozena z velkého vzhledu mozku a že části mozku spojené s jazykem nejsou tak dobře lokalizovatelné jak naznačovaly dřívější studie...
>
> ... Jinými slovy, s hypodigmy *H. habilis* a *H. rudolfensis* k němu přiřazenými není rod *Homo* dobrý rod. Tak by měli být *H. habilis* a *H. rudolfensis* (nebo *Homo habilis* v širším smyslu pro ty, kdo se nepodřizují taxonomickému členění "raného *Homo*") **odstraněni z** Homo. Zjevnou taxonomickou alternativou je přemístit jeden nebo oba rodokmeny k jednomu existujícímu rodu hominidů, což není bez problémů, ale **doporučujeme to protentokrát, aby byli oba *H. Habilis* a *H. Rudolfensis* přemístěni k rodu *Australopitekus*.**[80]

Závěr Wooda a Collarda ladí se závěrem, kterého jsme se zde drželi:"Primitivní lidští předci" v dějinách neexistují. Stvoření, která jimi měla údajně být jsou vlastně opi kteří měli být zařazeni k rodu *Australopitekus*. Fosilní záznam ukazuje, že neexistuje evoluční spojení mezi těmito vyhynulými opicemi a *Homo*, tj. lidskými druhy, které se ve fosilním záznamu náhle objevují.

Homo Erektus a dále: Lidské bytosti

Podle fantastického schématu navrhovaného evolucionisty je vnitřní evoluce rodu *Homo* taková: Nejprve *Homo erektus*, pak takzvaný "starobylý" *Homo sapiens* a člověk neandrtálský (*Homo sapiens neanderthalensis*) a nakonec Kromaňonský člověk (*Homo sapiens sapiens*). Jenže všechno toto třídění jsou pouze variace a jedinečné rasy lidské

Výsledky analýzy vnitřního ucha: NEBYL PŘECHOD OD OPA KE ČLOVĚKU

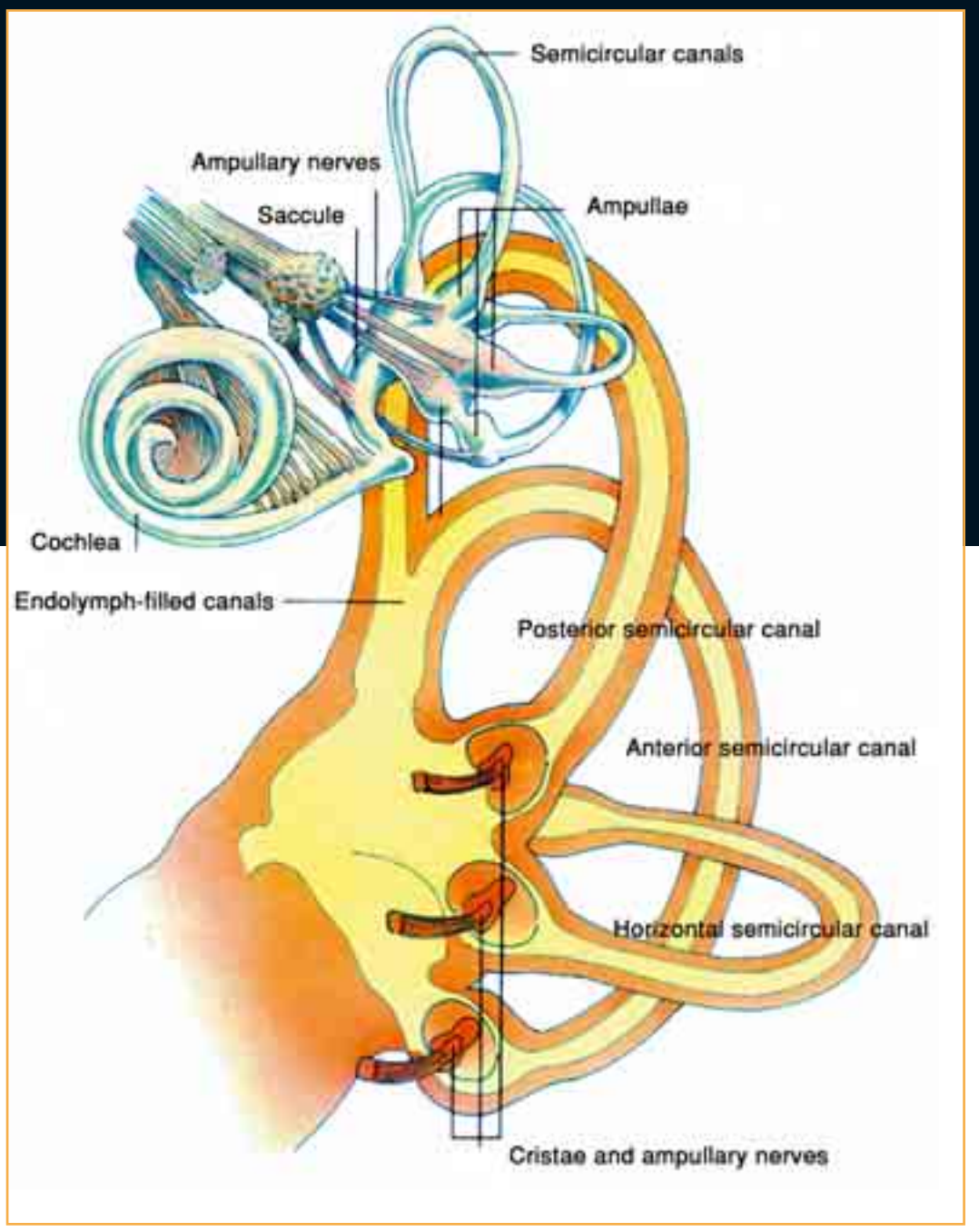

Srovnávací analýza polokruhových kanálků ve vnitřním uchu u lidí a opů ukázala, že zkameněliny dlouho vyobrazované jako předkové člověka byly vlastně obyčejné opice. Druhy *Australopitekus* a *Homo habilis* mají kanálky vnitřního ucha opa, zatímco *Homo erektus* má lidské.

rodiny. Rozdíl mezi nimi není větší než rozdíl mezi Inuitem a Afričem nebo Pygmejem a Evropanem.

Prozkoumejme nejprve *Homo erektus*, o němž se hovoří jako o nejvíce primitivním z lidských rodů. Jak vyplývá z jeho jména, "*Homo erektus*" což znamená "člověk chodící vzpřímeně" evolucionisté museli oddělit tyto zkameněliny od ranějších přidáním schopnosti "vzpřímenosti", protože všechny dostupné zkameněliny *Homo erektus* jsou vzpřímené do takové míry, jaká nebyla pozorována u žádného ze druhů australopiteků nebo takzvaného *Homo habilis*. **Mezi postkraniální kostrou dnešního člověka a tou *Homo erektus* neexistuje rozdíl.**

Primárním důvodem proč evolucionisté definují *Homo erektus* jako "primitivního", je obsah mozkovny lebky (900-1,100 kubických centimetrů), což je méně než průměr u dnešního člověka a jeho silné nadočnicové oblouky. Avšak **na světě dnes žije mnoho lidí, kteří mají stejný obsah mozkovny jako *Homo erektus*** (třeba Pygmejové) a další rasy mají vyčnívající obočí (kupříkladu domorodí Australané).

Je obecně odsouhlaseným faktem, že rozdíl v obsahu mozkovny neznamená rozdíl v inteligenci nebo schopnostech. Inteligence závisí na vnitřní organizaci v mozku, nikoli na jeho objemu.[81]

Zkameněliny, které proslavily *Homo erektus* na celém světě jsou **Pekingský člověk** a **Jávský člověk** z Asie. Avšak za čas se došlo k tomu, že tyto zkameněliny nejsou spolehlivé. Pekingský člověk sestává z několika prvků vyrobených ze sádry, jejichž originály byly ztraceny a Jávský člověk je "složen" z úlomků lebky a pánevní kosti nalezené několik metrů daleko bez náznaku, že toto patří do jedné struktury. Proto mají zkameněliny *Homo erektus* nalezené v Africe takový rostoucí význam. (Je nutno poznamenat, že některé ze zkamenělin majících být *Homo erektus* byly některými evolucionisty zahrnuty do druhého druhu jménem "*Homo ergaster*". Mezi odborníky v této věci panuje neshoda. Budeme řadit všechny tyto zkameněliny mezi *Homo erektus*)

Slavný exemplář *Homo erektus* nalezený v Africe je zkamenělina "*Narikotome Homo erektus*" neboli

"Turkanského chlapce" která se našla nedaleko jezera Turkana v Keni. Je potvrzeno, že patřila 12 letému chlapci, který by v dospělosti dosáhl výšky 1.83 metru. Vzpřímená stavba kostry se nijak neliší od současného člověka. Americký paleoantropolog Alan Walker uvedl, že pochybuje, že "by průměrný patolog dovedl rozpoznat rozdíl mezi zkamenělou kostrou a tou patřící modernímu člověku."[82] Ohledně lebky Walker napsal, že se smál, když ji viděl, protože "vypadá tolik jako neandrtálská."[83] Jak uvidíme v příští kapitole, Neandrtálci jsou lidská rasa. Proto je i *Homo erektus* lidská rasa.

Dokonce i evolucionista Richard Leakey stanovuje, že rozdíly mezi *Homo erektus* a současným člověkem nejsou ničím více než rasovými variacemi:

> Jeden uvidí také rozdíly: ve tvaru lebky, ve stupni vyčnívání tváře, robustnosti obočí a tak dále. **Tyto rozdíly nejsou pravděpodobně zřetelnější než vidíme mezi oddělenými geografickými rasami moderních lidí.** Takové biologické variace se objevují, když jsou populace geograficky odděleny po významný časový úsek.[84]

Profesor William Laughlin z univerzity v Connecticutu provedl rozsáhlé anatomické zkoumání Inuitů a lidí obývajících Aleutské ostrovy a povšiml si, že tito lidé jsou neobyčejně podobní *Homo erektus*. Závěrem, k němuž dospěl Laughlin bylo, že všechny tyto odlišné rasy byly vlastně různými rasami *Homo sapiens* (dnešního člověka).

> **Když vezmeme v úvahu rozsáhlé odlišnosti, které existují mezi vzdálenými skupinami, jako jsou Eskymáci a Křováci, o nichž je známo, že náleží k jedinému druhu *Homo sapiens*, vypadá ospravedlnitelně uzavřít, že *Sinanthropus* [vzpřímený exemplář] patří mezi tyto stejně rozmanité druhy.**[85]

Nyní je více vyslovovaným faktem ve vědecké komunitě, že *Homo erektus* je nadbytečnou jednotkou a že fosilie zařazované do třídy *Homo erektus* se vlastně neliší od *Homo sapiens* aby byl považovaný za zvláštní druh. V *American Scientist* byly shrnuty diskuse o tomto tématu a výsledek konference pořádané k této věci v roce 2000 tímto způsobem:

> Většina účastníků konference v Senckenbergu byla zatažena do žhavé debaty o taxonomickém statutu *Homo erektus* odstartovanou Milfordem Wolpoffem z univerzity Michigan, Alanem Thornem z univerzity v Canberře a dalšími kolegy. Ti energicky argumentovali, že *Homo erektus* nemá jako druh žádnou platnost a měl by být úplně eliminován. Všichni příslušníci rodu *Homo*, od doby před 2 miliony let do současnosti, byli jedním vysoce proměnlivým, široce rozšířeným druhem *Homo sapiens*, bez přirozených zlomů nebo dělení. Předmět konference, *Homo erektus*, neexistoval.[86]

700 tisíc let staří mořeplavci

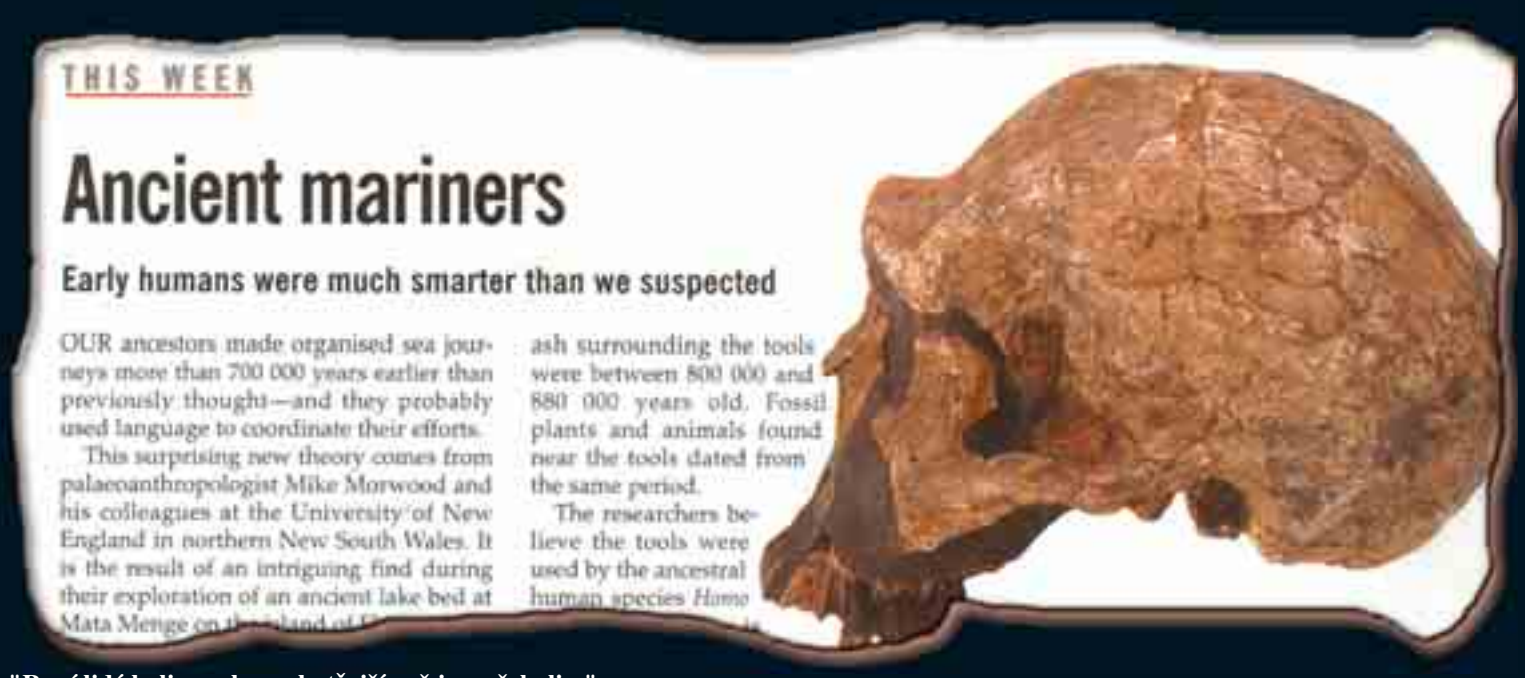

THIS WEEK

Ancient mariners

Early humans were much smarter than we suspected

OUR ancestors made organised sea journeys more than 700 000 years earlier than previously thought—and they probably used language to coordinate their efforts.

This surprising new theory comes from palaeoanthropologist Mike Morwood and his colleagues at the University of New England in northern New South Wales. It is the result of an intriguing find during their exploration of an ancient lake bed at Mata Menge on the island of

ash surrounding the tools were between 800 000 and 880 000 years old. Fossil plants and animals found near the tools dated from the same period.

The researchers believe the tools were used by the ancestral human species *Homo*

"Raní lidé byli mnohem chytřejší než jsme čekali..."
Zprávy publikované v New Scientist 14.března 1998 nám sdělují, že lidé zvaní evolucionisty Homo Erektus praktikovali mořeplavectví před 700 tisíci lety. Tito lidé, kteří měli dost vědomostí a technologie, aby budovali plavidla a měli kulturu, která využívala mořeplavectví, mohou být sotva zváni "primitivními".

Homo Erektus: Skutečná lidská rasa

Homo erektus znamená "člověk vzpřímený". Všechny fosilie přiřazené k tomuto druhu patří ke konkrétním lidským rasám. Jelikož většina zkamenělin Homo erektus nemá společné vlastnosti, je dost těžké definovat tyto lidi podle jejich lebek. Toto je důvod, proč různí evoluční vědci vytvářejí různé klasifikace a pojmenování. Nahoře vlevo je lebka, která byla nalezena v Koobi Fora v Africe roku 1975, která může obecně určit Homo erektus. Nahoře vpravo je lebka Homo ergaster KNM-ER 3733, která má zmíněné nejasnosti.
Kraniální kapacita těchto různých fosilií Homo erektus se pohybuje mezi 900-1100 kubických centimetrů. Tyto údaje jsou uvnitř hranic současné lidské kraniální kapacity.

KNM-WT 15000 neboli kostra Turkanského dítěte napravo je pravěpodobně nejstarší a nejúplnější lidská zkamenělina kdy objevená. Výzkum prováděný na této zkamenělině, která je odhadem 1.6 milionu let stará, ukazuje, že patřila 12 letému dítěti, které by mohlo být vysoké kolem 1.80 m, kdyby dosáhlo dospělosti. Tato fosilie, která se velice podobá rase Neandrtálců, je nejpozoruhodnějším dokladem vyvracejícím báchorku o lidské evoluci.
Evolucionista Donald Johnson popisuje tuto fosilii následujícně: "Byl vysoký a vychrtlý. Tvar jeho těla a proporce jeho končetin byly stejné jako u dnešních Afričanů z oblasti rovníku. Velikost jeho údů se naprosto kryla s velikostmi u současných bílých severoamerických dospělých." (Donald C. Johanson & M. A. Edey, Lucy: *Počátky lidstva*, New York: Simon & Schuster, 1981)

Závěr dosažený vědci bránícími výše uvedenou tezi lze shrnout jako "*Homo erektus* není druh odlišný od *Homo sapiens*, ale naopak rasou uvnitř *Homo sapiens*".

Na druhou stranu existuje obrovská propast mezi *Homo erektus*, lidskou rasou a opy, kteří předcházeli *Homo erektus* ve scénáři "lidské evoluce", (*Australopitekus, Homo Habilis,* a *Homo rudolfensis*). To znamená, že první člověk se ve fosilním nálezu objevuje náhle a bez předcházející evoluční historie. Toto je nejjasnějším znamením, že byl stvořen.

Jenže přijetí této skutečnosti je zcela proti dogmatické filosofii a ideologii evolucionistů. Následkem toho se snaží vyobrazovat *Homo erektus*, pravou lidskou rasu, jako napůl opičího tvora. Při rekonstrukcích *Homo erektus* vytrvale kreslí opičí rysy. Oproti tomu s podobnými metodami kreslení humanizují opy jako *Australopitekus* anebo *Homo Habilis*. S touto metodou se snaží "přiblížit" opy a lidské bytosti a uzavřít propast mezi těmito oddělenými živými skupinami.

Neandrtálci

Neandrtálci byli lidskými bytostmi, které se naráz objevily před 100000 lety v Evropě a kteří zmizeli nebo byli asimilováni smíšením s jinými rasami, tiše leč rychle před 35000 let. Jejich jedinou odlišností od člověka naší doby je, že kostry jsou robustnější a objem lebky trochu větší.

Neandrtálci byli lidskou rasou, což je fakt dnes uznávaný skoro každým. Evolucionisté se tvrdě snažili je prezentovat jako "primitivní druh", leč všechny poznatky značí, že se nijak nelišili od "robustního" muže jdoucího dnes po ulici. Prominentní autorita v této věci, Erik Trinkaus, paleoantropolog z univerzity Nové Mexiko píše:

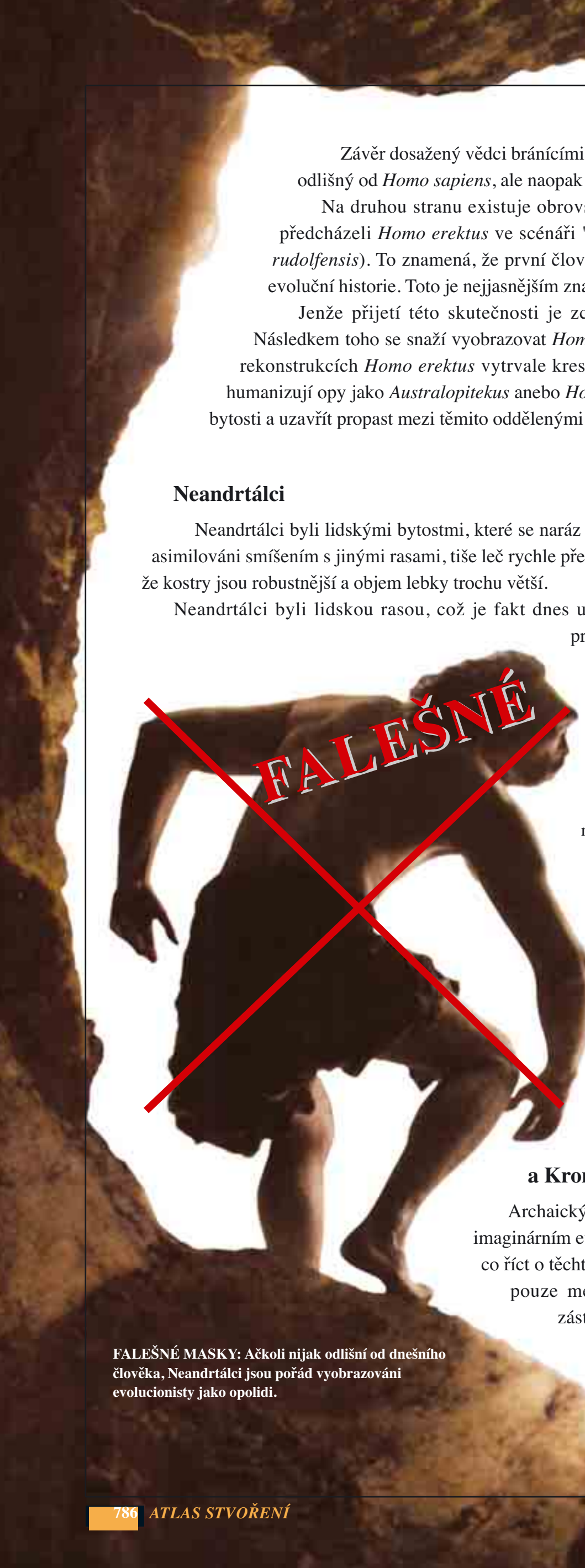

FALEŠNÉ MASKY: Ačkoli nijak odlišní od dnešního člověka, Neandrtálci jsou pořád vyobrazováni evolucionisty jako opolidi.

> Detailní srovnání pozůstatků kostry Neandrtálce s těmi moderních lidí ukázalo, že **v anatomii Neandrtálce není nic co by přesvědčivě ukazovalo** že jeho pohybové, manipulativní, intelektuální nebo jazykové **schopnosti byly nižší než schopnosti moderních lidí.**[87]

Mnoho současných badatelů definuje neandrtálského člověka jako poddruh současného člověka a zvou ho "*Homo sapiens neandertalensis*". Poznatky dosvědčují, že *Neandrtálci* pohřbívali své mrtvé, modelovali hudební nástroje a měli kulturní vztahy s *Homo sapiens sapiens* během téhož období. Přesně řečeno, *Neandrtálci* jsou "robustní" lidskou rasou, která časem vymizela.

Homo Sapiens Archaic, Homo Heilderbergensis a Kromaňonský člověk

Archaický *Homo sapiens* je poslední krok před současným člověkem v imaginárním evolučním schématu. Ve skutečnosti nemají evolucionisté moc co říct o těchto zkamenělinách, jelikož mezi nimi a dnešními lidmi existují pouze menší odlišnosti. Někteří badatelé dokonce prohlašují, že zástupci této rasy dosud žijí a ukazují na domorodé Australany

Neandrtálci: Robustní lidé

Nalevo je vidět *Homo sapiens* Neandertalensis, lebku Amud 1 nalezenou v Izraeli. Neandrtálský muž je obecně znám jako pevný, ale menší. Avšak je odhadnuto, že majitel této lebky byl vysoký 1.80 metru. Obsah jeho lebky byl největší kdy viděný: 1740 kubických centimetrů. Proto je tato zkamenělina mezi důležitými důkazy definitivně ničícími tvrzení, že Neandrtálci byli primitivním druhem.

jako příklad. Jako archaický *Homo sapiens* mají domorodí Australané také silná vystupující obočí, dovnitř nakloněnou stavbu dolní čelisti a o něco menší objem mozkovny.

Skupina popsaná v evoluční literatuře jako *Homo heilderbergensis* je fakticky tatáž jako archaický *Homo sapiens*. Příčinou, proč jsou dva termíny užívané pro stejný lidský rasový typ, jsou neshody mezi evolucionisty. Všechny fosilie zahrnuté do řazení *Homo heidelbergensis* značí, že lidé anatomicky velmi podobní dnešním Evropanům žili před 500000 a dokonce 740000 lety, nejprve v Anglii a pak ve Španělsku.

Odhaduje se, že Kromaňonský člověk žil před 30000 lety. Má mozkovnu tvaru kupole a široké čelo. Objem mozkovny kolem 1600 kubických centimetrů je průměrem současného člověka. Jeho lebka má silné nadočnicové oblouky a kostnatý výčnělek vzadu typický pro Neandrtálce a *Homo erektus*.

Přestože se Kromaňonec považuje za evropskou rasu, struktura a objem mozkovny vypadají velice jako u těch ras, které dnes žijí v Africe a tropech. Spoléhaje na tuto podobnost se odhaduje, že Kromaňonec byl dávnou africkou rasou. Jiná paleoantropologická zjištění ukázala, že rasy kromaňonská a neandrtálská se smísily a položily základy dnešních ras.

Následkem toho, žádné z těchto lidských bytostí nebyly "primitivní druhy". Byly to odlišné lidské bytosti, které žily v dávných dobách a buďto asimilovaly a mísily se s jinými rasami, anebo vyhynuly a vymizely z historie.

Druhy žijící ve stejném období jako jejich předkové

To, co jsme dosud prozkoumali, tvoří jasný obrázek: Scénář "evoluce člověka" je naprostá fikce. Aby takový rodokmen představoval pravdu, musela by se odehrát postupná evoluce od opa k člověku a fosilní záznam tohoto procesu by měl být nalezen. Ve skutečnosti však **existuje ohromná propast mezi opicemi a lidmi**. Kosterní stavba, objem mozkovny a taková kritéria jako vzpřímená chůze nebo naklánět se ostře dopředu odlišují lidi a opy. (Již jsme uvedli, že na bázi výzkumu provedeného v roce 1994 na vnitřním uchu, byli *Australopitekus* a *Homo habilis* zařazeni jako opi, kdežto *Homo erektus* byl přeřazen jako lidská bytost.)

Dalším významným poznatkem dokazujícím, že nemůže existovat příbuzenský vztah mezi těmito odlišnými druhy, neboť druhy prezentované jako předkové ve skutečnosti žily souběžně. Kdyby, jak evolucionisté tvrdí, se *Australopitekus* proměnil v *Homo habilis*, který na oplátku by se změnil na *Homo erektus*, období, v nichž žili by nezbytně měla následovat jedno za druhým. Avšak ve fosilním záznamu není vidět žádný takový chronologický řád.

Podle evolučních odhadů žil *Australopitekus* od před 4 miliony let do před 1 milionem let. Tvoroví zařazení jako *Homo habilis*, na druhou stranu, žili před 1.7 až 1.9 milionem let. O *Homo rudolfensis*, který má být "pokročilejší" než Homo habilis, je známo, že žil mezi před 2.5 až 2.8 miliony let! To jest, *Homo rudolfensis* je skoro o 1 milionů let starší než *Homo habilis*, který má být jeho údajným "předkem". Oproti tomu stáří *Homo erektus* sahá zpět do doby před 1.6-1.8 milionem let, což znamená, že *Homo erektus* se objevil na Zemi ve stejném časovém rámci jako jeho domnělý předek, Homo habilis.

Alan Walker potvrzuje tento fakt prohlášením, že "existuje důkaz z východní Afriky pro pozdně přežívající **jedince Australopiteka, kteří byli současníky nejprve *H. Habilis*, pak *H. erektus*."**[88] Louis Leakey našel zkameněliny *Australopiteka*, *Homo habilis* a *Homo erektus* skoro vedle sebe v oblasti Tanzánie Olduvai Gorge, ve vrstvě Ložisko II.[89]

Rozhodně není takový rodokmen. Stephen Jay Gould, který byl paleontologem z Harvardské univerzity, vysvětlil tento mrtvý bod, kterému evoluce čelí, ačkoli byl sám evolucionista:

> **Co se stalo z našeho žebříčku** jsou-li tři koexistující rodokmeny hominidů (*A. africanus*, robustní australopitekové a *H. habilis*), žádný jasně rozeznatelný od druhého? Navíc žádný z nich nevykazuje evoluční trendy během svého pobytu na zemi.[90]

Když se pohneme od *Homo erektus* k *Homo sapiens*, znovu vidíme, že neexistuje rodokmen, o němž by se dalo hovořit. Existuje důkaz ukazující, že *Homo erektus* a archaický *Homo sapiens* žili dál až do doby před 27000 lety a dokonce i jen 10000 let před naší dobou. V bažině Kow v Austrálii byly nalezeny lebky *Homo erektus* staré asi 13000 let. Na ostrově Jáva byly nalezené pozůstatky *Homo erektus* staré 27000 let.[91]

26000 LET STARÁ JEHLA:

Zajímavou fosilií ukazující, že Neandrtálci znali oblékání: Jehla 26000 tisíc let stará. (D. Johanson, B. Edgar, *Od Lucy k jazyku*, str. 99)

Tajná historie *Homo Sapiens*

Nejzajímavějším a nejvýznamějším faktem, který anuluje samotnou podstatu imaginárního rodokmenu evoluční teorie je **nečekaně starobylá historie současného člověka**. Paleoantropologické nálezy odhalují, že lidé *Homo sapiens*, kteří vypadali přesně jako my, žili už tak dávno jako před 1 milionem roků.

Byl to Louis Leakey, slavný evoluční paleoantropolog, jenž objevil první nález k této věci. V roce 1932 v oblasti Kanjera kolem Viktoriina jezera v Keni Leakey nalezl několik zkamenělin patřících do středního pleistocénu a nelišily se od dnešního člověka. Avšak střední pleistocén byl před milionem let.[92] Jelikož tyto nálezy převracely evoluční rodokmen vzhůru dohama, byli evolučními paleoantropology odmítnuty. Jenže Leakey vždycky bojoval za to, že tyto odhady byly správné.

Když se chystalo na tuto kontroverzi zapomenout, zkamenělina vykopaná ve Španělsku roku 1995 odhalila velmi mimořádným způsobem, že historie *Homo sapiens* byla mnohem starší, nežli se předpokládalo. Daná zkamenělina byla odkryta v jeskyni zvané Gran Dolina v regionu **Atapuerca** ve Španělsku třemi španělskými paleoantropology z univerzity v Madridu. Tato zkamenělina odhalovala tvář 11 letého hocha, který vypadal úplně jako současný člověk. Avšak bylo tomu již 800000 let, co dítě zemřelo. Časopis *Discover* podrobně zveřejnil příběh v prosincovém čísle roku 1997.

Tato zkamenělina dokonce otřásla přesvědčením Juana Luise Arsuaga Ferrerase, který velel vykopávkám v Gran Dolina. Ferreras pravil:

> Čekali jsme něco velkého, cosi rozsáhlého, cosi plochého-však víte, něco primitivního. Naše očekávání 800000 let starého chlapce bylo něco jako Turkanský chlapec. A to, co jsme našli byla zcela moderní tvář... Pro mne je to cosi velkolepého -toto je druh věcí, které vámi otřesou. Nalezení něčeho tak nečekaného jako je toto. Ne jenom nalezení zkamenělin; nalezení zkamenělin je také nečekané a to je v pořádku. Ale nejvelkolepější je nalezení něčeho, co jste si mysleli, že patří do současnosti, v minulosti. Je to jako najít v Gran Dolina kazetový magnetofon. To by bylo velmi překvapivé. **Nečekáme kazety a nahrávače ve spodním pleistocénu. Nalezení moderní tváře před 800000 lety-to je totéž.** Byli jsme velice překvapeni, když jsme to viděli.[93]

Zkamenělina osvětlila fakt, že historie *Homo sapiens* musela sahat až 800000 let do minulosti. Potom, co se vzpamatovali z prvotního šoku, evolucionisté, kteří zkamenělinu objevili, se rozhodli, že patří jinému druhu, poněvadž podle evolučního rodokmenu *Homo sapiens* nežil před 800000 lety. Proto vynalezli smyšlený druh a nazvali ho "*Homo antecessor*" a uzavřeli, že lebka z Atapuercy spadá do tohoto zařazení.

Chatrč 1.7 milionů let

Mnoho nálezů demonstruje, že *Homo sapiens* je ještě starší než 800000 let. Jedním z nich je objev Louise Leakeyho počátkem 70.let v Olduvai Gorge. Zde, ve vrstvě Ložisko II, Leakey objevil, že druhy *Australopitekus*, *Homo*

Jedno z nejoblíbenějších periodik evoluční literatury, *Discover*, dalo 800 tisíc let starou lidskou tvář na svou obálku s otázkou evolucionistů "Je toto tvář naší minulosti?"

Habilis a *Homo erektus* existovaly vedle sebe v jedné době. Co je ještě zajímavější, to byla stavba, kterou Leakey nalezl ve stejné vrstvě (Ložisko II). Zde našel zbytky kamenné chaty. Nezvyklým aspektem bylo, že tato konstrukce, dosud užívaná v některých částech Afriky, mohla být postavena pouze *Homo sapiens*! Takže podle nálezů Leakeyho museli *Australopitekus*, *Homo habilis*, *Homo erektus* a dnešní člověk existovat vedle sebe zhruba 1.7 milionu let.94 Tento objev musí jistě vyvrátit evoluční teorii, která tvrdí, že současný člověk se vyvinul z opů podobných druhů jako je *Australopitekus*.

Otisky chodidel dnešního člověka, 3.6 milionů let!

Věru, některé další objevy stopují původ člověka, jaký žije dnes, dále než 1.7 milionů let. Jeden z těchto důležitých nálezů byl objeven v Laetoli v Tanzánii Mary Leakey v roce 1977. Tyto otisky šlápot se našly ve vrstvě, jež byla spočtena jako stará 3.6 milionů let, a co je podstatnější, nijak se nelišily od stop, které by zanechal dnešní člověk.

Šlápoty nalezené Mary Leakey byly později prozkoumány množstvím slavných paleoantropologů jako jsou Donald Johanson a Tim White. Výsledky byly stejné. White napsal:

> Nepleťte se v tom, **... jsou jako stopy moderního člověka.** Kdyby byl jeden zanechán dnes na kalifornské pláži, a čtyřleté dítě by dostalo otázku, co to je, ihned by řeklo, že tudy někdo šel. Nerozeznalo by ho od stovky dalších šlápot na pláži a vy také ne.[95]

Po prozkoumání otisků Louis Robbins z univerzity v Severní Karolíně komentoval takto:

> Klenba je zvednutá-menší jedinec má vyšší klenbu než já -a palec je velký a vřadě s druhým prstem… Prsty svírají zem jako lidské prsty. Toto u jiných živočišných forem nevidíte.[96]

Průzkumy morfologické formy otisku ukázaly čas a znovu to muselo být akceptováno jako lidská šlápota a to člověka žijícího dnes (Homo sapiens). Russell Tuttle, který otisky také zkoumal, napsal:

> **Mohla je udělat malá bosá noha *Homo sapiens*...** Ve všech rozeznatelných morfologických znacích je stopa jedince, který ji vyšlapal, k nerozlišení od stop moderních lidí.[97]

Nestranné zkoumání šlápot odhalilo jejich skutečné vlastníky. Ve skutečnosti tyto otisky sestávají z 20 zkamenělých otisků chodidla 10 letého člověka naší doby a a 27 otisků ještě mladšího. Určitě to byli lidé jako my.

Tato situace vrhla otisky z Laetoli do centra diskusí po dlouhá léta. Evoluční paleoantropologové se zoufale snažili přijít s vysvětlením, neboť pro ně bylo těžké přijmout fakt, že současný člověk chodil po zemi před 3.6 miliony roků. Během 90.let počalo dostávat tvar následující "vysvětlení": Evolucionisté se rozhodli, že tyto šlápoty musely být zanechány *Australopitekem*, jelikož podle jejich teorie bylo nemožné, aby před 3.6 miliony let existoval *Homo species*. Leč Russell H. Tuttle v článku z roku 1990 píše toto:

> **V souhrnu, 3.5 milionů staré otisky chodidel v Laetoli místě G připomínající obvykle neobuté moderní lidi. Žádné z jejich rysů neznačí, že hominidi z Laetoli byli méně schopní dvounožci nežli my. Kdyby se nevědělo, že šlápoty G nejsou tak staré, ochotně bychom uzavřeli, že byly zanechány členem našeho druhu, Homo... Každopádně bychom měli opustit nespojitý předpoklad, že otisky z Laetoli byly učiněny Lucyiným druhem, *Australopitekem afarensis*.**[98]

Nález 1.7 milionu let staré chatrče šokoval vědeckou komunitu. Vyhlížela jako chatrč užívaná u některých dnešních Afričanů.

Otisky z Laetoli patřily dnešním lidem, avšak byly staré miliony let.

Lidská čelist stará 2.3 miliony let

Jiným příkladem ukazujícím neplatnost imaginárního rodokmenu vymyšleného evolucionisty: čelist člověka (*Homo sapiens*) stará 2.3 miliony let. Tato čelist kódovaná A.L. 666-1 byla vykopána v Hadaru v Etiopii.
Evoluční publikace se to snaží zamluvit hovořením o "velmi ohromujícím objevu"... (D. Johanson, Blake Edgar, *Od Lucy k jazyku*, str.169)

Stručně řečeno, tyto otisky staré asi 3.6 milionů let nemohly patřit *Australopitekovi*. Jediným důvodem, proč se myslelo, že stopy byly zanechány příslušníkem rodu *Australopitekus* byla 3.6 milionů let stará vulkanická vrstva, v níž byly otisky nalezeny. Stopy byly přisouzeny *Australopitekovi* čistě s domněnkou, že lidé nemohli žít tak dávno.

Tyto interpretace stop Laetoli demonstrují důležitou pravdu. Evolucionisté podporují svou teorii nikoli podle vědeckých poznatků, ale navzdory jim. Zde máme teorii, jež je slepě následována, ať se děje cokoli, přes všechna nová zjištění, která teorii zpochybňují, a jsou proto buď ignorována anebo překroucena, aby ji podporovala.

Zkrátka evoluční teorie není věda, nýbrž dogma udržované naživu navzdory vědě.

Slepá ulička evoluce, bipedalismus

Stranou fosilního záznamu, jímž jsme se dosud zabývali, nepřemostitelné anatomické mezery mezi lidmi a opy taktéž vyvracejí fikci lidské evoluce. Jednou z nich je způsob chůze.

Lidské bytosti chodí vzpřímeně po dvou. Toto je velice speciální forma pohybu neviděná u jiných savčích druhů. Některá další zvířata mají omezenou schopnost se pohybovat po dvou zadních končetinách. Zvířata jako medvědi nebo opice se takto mohou pohybovat jen zřídka, například chtějí-li dosáhnout na zdroj potravy, a dokonce i tak jen na krátkou chvíli. Normálně jejich kostry směřují dopředu a chodí na všech čtyřech.

Tedy, pak, vyvinul se bipedalismus se čtyřnohého způsobu chůze opů, jak tvrdí evolucionisté?

Jistěže ne. Výzkum ukázal, že evoluce bipedalismu se nikdy neuskutečnila, a ani by nemohla. Především bipedalismus není evoluční výhodou. Způsob, jímž se pohybují opice je mnohem snadnější, rychlejší a efektivnější, než lidská chůze po dvou. Člověk se nemůže pohybovat skákáním ze stromu na strom, aniž by slezl na zem, jako šimpanz, ani utíkat rychlostí 125 km v hodině jako gepard. Naopak, jelikož člověk kráčí po dvou, pohybuje se po zemi mnohem pomaleji. Z téhož důvodu je jedním z nejvíce zranitelných tvorů v přírodě, co se týče pohybu a obrany. Dle logiky evoluční teorie by se opice neměly vyvinout k přijetí chůze po dvou; namísto toho lidé by se museli vyvinout, aby se pohybovali po čtyřech.

Další slepou uličkou evolučního tvrzení je, že bipedalismus neslouží darwinistickému modelu "postupného vývoje". Tento model, tvořící základ evoluce, vyžaduje, aby mezi pohybem po dvou a pohybem po čtyřech existovala "kombinovaná" chůze. Avšak s výpočetním výzkumem provedeným v roce 1996 anglický paleoantropolog Robin Crompton ukázal, že taková "kombinovaná" chůze je nemožná. Crompton dospěl k tomuto závěru: Živá bytost může buď kráčet vzpřímeně nebo po čtyřech.[99] Typ chůze mezi těmito dvěma je nemožný, protože by znamenal plýtvání energií. Proto nemůže napůl bipedální bytost existovat.

Nesmírná propast mezi člověkem a opem není omezena jedině na bipedalismus. Mnohá další témata dosud zůstávají nevysvětlena, a to kapacita mozku, schopnost mluvit a tak dále. Elaine Morgan, evoluční paleoantropoložka, činí v této věci následující doznání:

> **Čtyři z nejvýznamějších záhad o lidech jsou: 1) proč chodí po dvou? 2) proč ztratili srst? 3) proč si vyvinuli tak velké mozky? 4) proč se naučili mluvit?**
>
> **Ortodoxní odpovědi na tyto otázky jsou: 1) 'Ještě nevíme'; 2) 'Ještě nevíme'; 3) 'Ještě nevíme'; 4) 'Ještě nevíme'. Seznam otázek by mohl být značně prodloužen aniž by to mělo vliv na monotónnost odpovědí.**[100]

Evoluce: nevědecká víra

Lord Solly Zuckerman je jedním z nejslavnějších a uznávaných vědců Velké Británie. Po léta studoval fosilní záznam a prováděl podrobná zkoumání. Pro svůj příspěvek vědě byl odměněn šlechtickým titulem. Zuckerman je evolucionista. Proto nelze jeho komentáře k evoluci považovat za neznalé nebo předpojaté. Po letech bádání nad fosiliemi včetně scénáře lidské evoluce však dospěl k závěru, že na rodinném stromu, který je předkládán není zbla pravdy.

Zuckerman také pokročil k zajímavému konceptu "spektra vědy", sahajícímu od těch, co považoval za vědecké po ty, co považoval za nevědecké. Podle Zuckermanova spektra nejvíce "vědecké"-to jest závisející na konkrétních údajích-jsou obory jako chemie a fyzika. Po nich přicházejí biologické vědy a pak vědy společenské. Na vzdáleném konci spektra, v části považované za nejvíce "nevědeckou" jsou koncepty "mimosmyslového vnímání"-jako telepatie a "šestý smysl"-a nakonec "lidská evoluce". Zuckerman svoje zdůvodnění vysvětluje takto:

> Pak se pohybujeme přímo od registrování objektivní pravdy do těch oborů předpokládané biologické vědy, jako mimosmyslové vnímání nebo **interpretace fosilní historie člověka, kde je pro věřícího všecko možné** – a kde je horlivý stoupenec někdy schopen věřit několika rozporům současně.[101]

Nedávné objevy odhalily, že je nemožné, aby se nahnutá kostra opa hodící se pro pohyb po čtyřech vyvinula v lidskou kostru vhodnou pro chůzi po dvou.

Robert Locke, vydavatel *Discovering Archeology*, důležité publikace o původu člověka, píše v žurnálu, "Hledání lidských předků dává více žáru než světla", citující přiznání slavného evolučního paleoantropologa Tima Whitea:

> Všichni jsme frustrováni "všemi těmi otázkami, které nejsme schopni zodpovědět." [102]

Lockeho článek zhodnocuje slepé uličky evoluční teorie k původu člověka a nepodloženost propagandy rozšiřované v této věci:

> Asi žádná oblast vědy není tak problematická jako hledání lidského původu. Elitní paleontologové se neshodují ani na těch nejzákladnějších obrysech lidského rodokmenu. Nové větve vyrůstají za velkých fanfár, jen aby zvadly a uhynuly čelíce novým fosilním nálezům.[103]

Stejný fakt byl nedávno akceptován i Henrym Geem, vydavatelem dobře známého žurnálu *Nature*. Ve své knize *Hledání v hlubinách času*, publikované v roce 1999 Gee poukazuje na to, že všechny důkazy evoluce člověka "pro rozmezí před 10 a 5 miliony let-několik tisíců generací živých bytostí-by se vlezlo do malé krabice." Shrnuje, že konvenční teorie o původu a vývoji lidských bytostí jsou "naprosto lidskými vynálezy vytvořenými po skutečnosti, vytvarovanými v souladu s lidskými předsudky" a dodává:

> Vzít řadu zkamenělin a tvrdit, že představují rodokmen není vědeckou hypotézou, kterou by šlo ověřit, ale tvrzením, které má stejnou platnost jako pohádka na dobrou noc-zábavná, možná dokonce poučná, nikoli však vědecká.[104]

Co tedy je příčinou, která činí tolik vědců tak lpícími na tomto dogmatu? Proč se snažili tak tvrdě udržet teorii naživu, za cenu přiznání nespočtu konfliktů a vyřazování důkazu, který byl nalezen?

Jedinou odpovědí je, že se bojí skutečnosti, které by museli čelit v případě opuštění evoluční teorie. Fakt, jemuž by museli čelit, kdyby se vzdali evoluce, je, že Bůh stvořil člověka. Avšak vzhledem k předpokladům, které mají a materialistické filosofii, v níž věří, stvoření je pro evolucionisty nepřijatelným konceptem.

Z tohoto důvodu klamou sami sebe, stejně jako svět, využíváním médií, s nimiž spolupracují. Pokud nedovedou najít nezbytné zkameněliny, "padělají" je buď v podobě imaginárních obrázků nebo fiktivních modelů a snaží se vzbudit dojem, že opravdu existují zkameněliny potvrzující evoluci. Část masmédií sdílející jejich materialistické hledisko se také snaží klamat veřejnost a vkládat myšlenku evoluce do podvědomí veřejnosti.

Bez ohledu na to, jak těžce to zkoušejí, pravda je evidentní: Člověk vznikl nikoli evolučním procesem, nýbrž Božím stvořením. Proto je Mu odpovědný.

FALEŠNÉ

Mýtus lidské evoluce není založen vůbec na žádném vědeckém zjištění. Vylíčení jako toto nemají jiný význam, než že odrážejí evoluční myšlení, kdy přání je otcem myšlenky.

KAPITOLA 10

MOLEKULÁRNÍ SLEPÁ ULIČKA EVOLUCE

V předchozích oddílech této knihy jsme ukázali, jak fosilní záznam vyvrací teorii evoluce. Popravdě nebylo třeba, abychom vypravovali cokoli z toho, neboť evoluční teorie se hroutí dávno předtím, než se někdo dostane ke tvrzením o důkazu zkamenělin. Předmět činící teorii nesmyslnou od samého počátku je otázka, jak se život na Zemi poprvé objevil.

Když adresuje tuto otázku, evoluční teorie tvrdí, že život začal buňkou, která se zformovala náhodou. Podle tohoto scénáře před čtyřmi miliardami let rozmanité neživé chemické sloučeniny prodělaly reakci v prapůvodní atmosféře na Zemi, v níž vliv blesků a atmosférického tlaku vedl k formaci první živé buňky.

První věcí, kterou je nutno říct je, že tvrzení, že neživé látky se mohly spojit, aby vytvořily život, je nevědecké, dokud nebylo ověřeno pokusem nebo pozorováním. Život je generován pouze životem. Každá živá buňka se vytváří replikací jiné buňky. Nikdo na světě nikdy neuspěl ve vytvoření živé buňky přinesením neživých látek dohromady, ani v těch nejpokročilejších vědeckých laboratořích ne.

Teorie evoluce tvrdí, že živá buňka-která nemůže být vyprodukována dokonce ani se vší mocí lidského intelektu, vědomostmi a technologií dohromady-se nicméně zvládla zformovat náhodou za prapůvodních podmínek na Zemi. Na následujících stránkách prozkoumáme, proč toto tvrzení odporuje těm nejzákladnějším principům vědy a rozumu.

Pohádka o "buňce vyprodukované náhodou"

Pokud jeden věří, že živá buňka mohla vzniknout shodou okolností, pak mu nemůže nic zabránit v tom, aby věřil podobnému příběhu, který povíme níže. Je to příběh města:

Jednoho dne se hrouda hlíny, stlačená kameny na holé zemi, namočila deštěm. Mokrá hlína uschla a ztvrdla, když vyšlo slunce a nabrala tuhou, odolnou podobu. Potom se tyto kameny, které posloužily jako forma, jaksi rozpadly na kusy a objevila se úpravná, dobře tvarovaná a silná cihla. Tato cihla čekala po léta za stejných přírodních podmínek, než se vytvořila podobná cihla. Tak to pokračovalo než se stovky a tisíce podobných cihel zformovaly na stejném místě. Avšak, náhodou, žádná z cihel, které se předtím zformovaly, není poškozena. Ač vystaveny bouřím, dešti, větru, spalujícímu slunci a mrazivému chladu po tisíce let, tyto cihly nepuknou, neprasknou ani nejsou odtaženy pryč, ale čekají na jednom místě se stejným odevzdáním, než se vytvoří další cihly.

Když je množství cihel dostatečné, vztyčí budovy svým aranžováním jedna na druhou, jak jsou nahodile smýkány vlivy přírodních podmínek jako větry, bouře a tornáda. Mezitím se za "přírodních podmínek" smíchají materiály jako cement a písek, s perfektním načasováním a vplíží se mezi cihly, aby je spojily dohromady. Zatímco se toto děje, železo v zemi se za "přirozených podmínek" tvaruje a pokládá základy budovy, která je formována těmito cihlami. Na konci tohoto procesu stojí kompletní budova se všemi materiály, tesařskou prací a instalacemi nedotčenými.

Jednoho dne se hrouda hlíny, natlačená mezi dvě skály v holé zemi, po dešti namočila. Suchá hlína uschne a ztvrdne až vyjde slunce a nabere pevnou odolnou formu. Potom tyto kameny, které sloužily také jako forma, se nějak rozbijí a pak se objevuje úhledná, hezky vytvarovaná a silná cihla. Tato cihla čeká za stejných přírodních podmínek po léta až se zformuje podobná cihla. Náhodou nebude ani jedna cihla za tu dobu poškozena.
Když bude množství cihel dostatečné, vztyčí budovu aranžováním vedle sebe a na sebe, jsouce nahodile rozházeny přírodními vlivy jako větry, bouře a tornáda. Mezitím se za "přírodních podmínek" smísí látky jako cement a písek v dokonalém načasování a vlezou mezi cihly a slepí je dohromady. Na konci procesu stojí úplná budova se vším co obsahuje, řemeslnickou prací a bezvadnými instalacemi. Teorie evoluce, kterážto tvrdí, že život vznikl náhodou, je neméně absurdní jako náš příběh, protože se svými operačními systémy a komunikačními systémy, transportací a řízením, není buňka méně složitá nežli budova.

Ovšem, budova se neskládá jen ze základů, cihel a cementu. Jak tedy získáme chybějící materiály? Odpověď je prostá: všechny druhy materiálů potřebné pro konstrukci budovy existují v zemi, na které je vztyčena. Křemík na sklo, měď na elektrické kabely, železo na sloupy, trámy, potrubí atd. toho všeho je pod zemí spousta. Stačí pro to schopnosti "přirozených podmínek" aby vytvarovaly a umístily tyto materiály do budovy. Všechny instalace, truhlářská práce a doplňky jsou umístěny mezi cihly s pomocí foukání větru, deště a zemětřesení. Všechno šlo tak dobře, že cihly jsou upraveny tak, že zůstanou volné prostory pro okna, jako kdyby věděli, že cosi takového jako sklo se vytvoří později působením přírodních vlivů. Navíc nezapoměli nechat volná místa na instalaci vody, elektřiny a topení, které se později také náhodou vytvoří. Všechno šlo tak dobře, že "nahodilosti" a "přírodní podmínky" vyprodukovaly dokonalý návrh.

Pokud jste si dosud udrželi svou víru v tento příběh, nemělo by vám dělat potíže dohadovat se, jak vznikly další městské budovy, elektrárny, dálnice, chodníky, základy, komunikace a dopravní systémy. Máte-li technické znalosti a jste-li v předmětu dost sběhlí, můžete dokonce napsat extrémně "vědeckou" knihu o několika svazcích zabývající se teoriemi jako "evoluční proces kanalizačního systému a jeho jednota s přítomnými strukturami". Můžete být dobře odměněni akademickými odměnami za své chytré studie a můžete se považovat za génia, vrhajícího světlo na přirozenost lidstva.

Teorie evoluce, tvrdící, že život vznikl náhodou, je neméně adsurdní než náš příběh, jelikož všechny operační systémy, komunikační systémy, doprava a management v buňce nejsou méně složité než město.

Zázrak buňky a konec evoluce

Složitá struktura živé buňky byla za dnů Darwina neznámá, proto bylo připisování života "nahodilostem a přírodním podmínkám" dost přesvědčivou myšlenkou pro evolucionisty.

Technologie 20.století se zavrtala do nejmenších částic života a odhalila, že buňka je nejsložitější systém, s jakým se lidstvo kdy setkalo. Dnes víme, že buňka obsahuje elektrárny vyrábějící energii pro využití buňkou, továrny vyrábějící enzymy a hormony nezbytné pro život, databanku, kde jsou zaznamenány všechny nutné informace o vyráběných produktech, složité dopravní soustavy a potrubí pro dopravu surových materiálů a produktů z místa na místo, pokročilé laboratoře a rafinerie pro rozbíjení vnějších surovin na užitečné složky a

zvláštní membránní bílkoviny pro kontrolu vstupních a výstupních materiálů. A toto tvoří jen malou část neuvěřitelně komplikovaného systému.

W. H. Thorpe, evoluční vědec, uznal, že **"Nejzákladnější typ buňky tvoří 'mechanismus' nepředstavitelně složitější než kterýkoli stroj vymyšlený, nemluvě o zbudovaný, člověkem."**[105]

Buňka je tak složitá, že ani vysoká úroveň technologie dnes dosažená neumí jednu takovou vyrobit. Žádná snaha vytvořit umělou buňku se nesetkala s úspěchem. Doopravdy bylo všech takových pokusů zanecháno.

Teorie evoluce tvrdí, že tyto systémy, které lidstvo se vší svou inteligencí, vědomostmi, a technologií k dispozici, nedokázalo reprodukovat-vznikly "náhodou" za podmínek prapůvodní země. Aby byl poskytnut jiný příklad, pravděpodobnost náhodného zformování buňky je zhruba stejná jako vytvoření dokonalé kopie knihy po výbuchu v tiskárně.

Anglický matematik a astronom Sir Fred Hoyle učinil podobné srovnání v rozhovoru publikovaném v časopise Nature 12.listopadu 1981. Třebaže je sám evolucionista, Hoyle prohlásil, že šance, že vyšší formy života mohly vzniknout tímto způsobem je srovnatelná se šancí, že **tornádo zametající skládku může z tamějších materiálů smontovat Boeing 747**.[106] To znamená, že není možné, aby buňka vznikla náhodou a proto musela být rozhodně "stvořena".

Jednou ze základních příčin, proč nemůže evoluční teorie vysvětlit, jak vznikla buňka, je "neredukovatelná složitost" v ní. Živá buňka sama sebe udržuje s harmonickou spoluprací mnoha organel. Kdyby jedna z organel selhala ve své funkci, buňka by nemohla zůstat naživu. Buňka nedostane šanci čekat na nevědomý mechanismus jako je přírodní výběr nebo mutace, aby jí umožnil se vyvinout. Tak musela být první buňka na Zemi nutně úplným mechanismem majícím všechny požadované organely a funkce a toto definitivně značí, že tato buňka byla vytvořena.

Složitost buňky

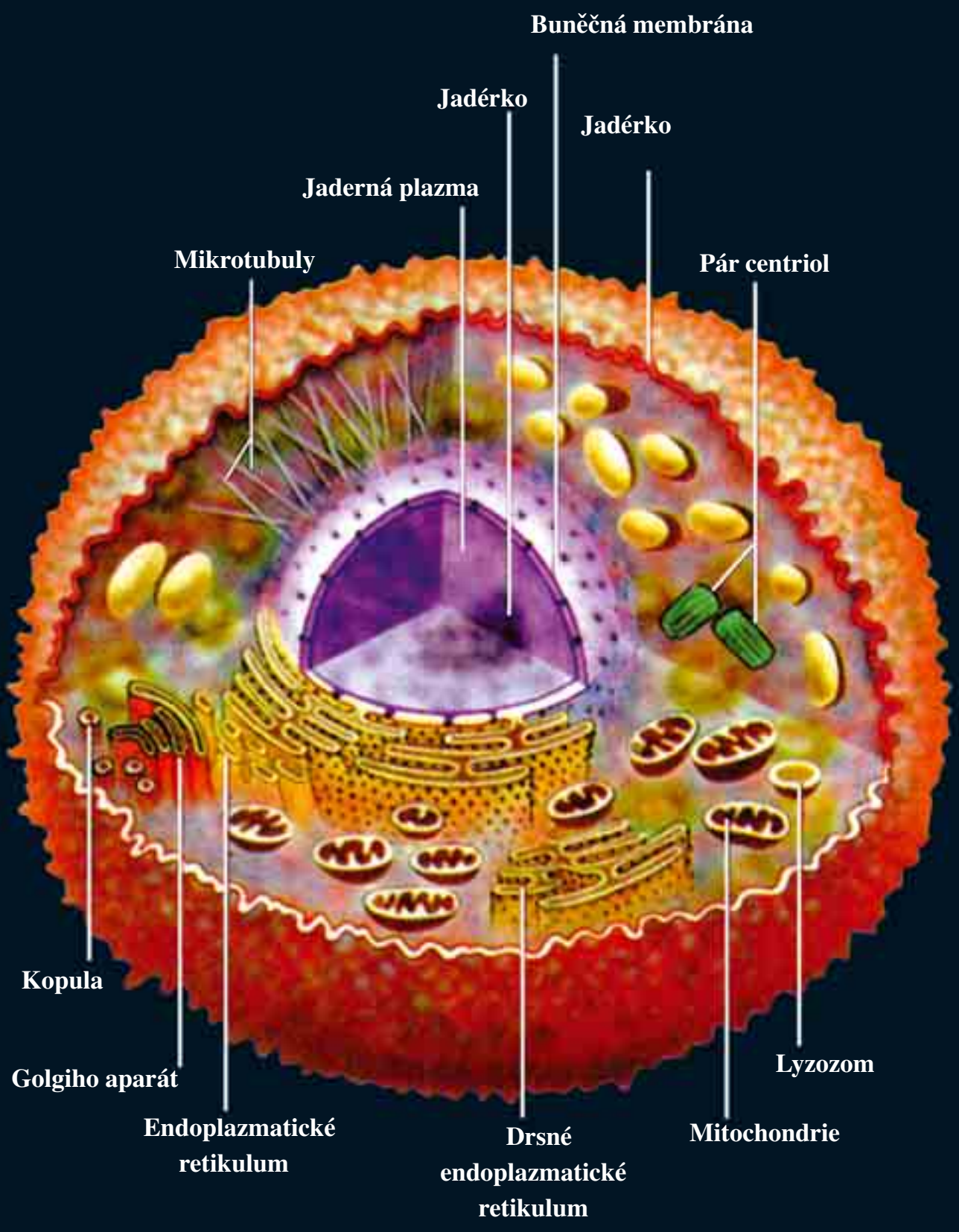

Buňka je nejsložitější a nejlegantněji navržený systém, jakého byl kdy člověk svědkem. Profesor biologie Michael Denton, ve své knize s názvem *Evoluce: Teorie v krizi*, vysvětluje tuto složitost na příkladu:

"Abychom pochopili realitu života, jak byla odhalena molekulární biologií, museli bychom zvětšit buňku tisícmilionkrát, až by měla průměr dvacet kilometrů a podobala se obrovské letadlové lodi dost velké, aby pokryla velkoměsto jako Londýn nebo New York. Co bychom pak viděli, by byl objekt nesrovnatelné složitosti a přizpůsobivého designu. Na povrchu buňky bychom viděli miliony otvorů jako průlezů nesmírné vesmírné lodě, otevírající se a zavírající, aby umožnily souvislý proud materiálů plynoucí dovnitř a ven. Kdybychom vstoupili jedním z těchto otvorů, ocitli bychom se ve světě nadřazené technologie a matoucí komplikovanosti... (složitost) mimo naši vlastní kreativní schopnost, realitu, která je samoutnou antitezí nahodilosti, která přesahuje v každém smyslu cokoli vyprodukované inteligencí člověka..."

Zpovědi evolucionistů

Teorie evoluce nečelí v žádném bodě větší krizi než při vysvětlování vzniku života. Příčinou je, že organické molekuly jsou tak složité, že je nelze vysvětlit náhodou a je evidentně nemožné, aby se organická buňka utvořila náhodou.

Evolucionisté byli konfrontováni s otázkou původu života ve druhé čtvrtině 20.století. Jedna z největších autorit na teorii molekulární evoluce, ruský evolucionista Alexandr I. Oparin, uvedl toto ve své knize Původ života, která byla uveřejněna v roce 1936:

Naneštěstí zůstává původ buňky otázkou, která je vlastně nejtemnějším bodem celé evoluční teorie.[1]

Od Oparina evolucionisté provedli nespočet pokusů, vedli výzkum a činili pozorování, aby dokázali, že buňka se mohla vytvořit náhodou. Jenže každý takový pokus pouze činil jasnějším složitý návrh buňky a tak vyvracel evoluční hypotézu ještě více. Profesor Klaus Dose, prezident Institutu biochemie na univerzitě Jana Gutenberga, stanovuje:

Přes 30 let experimentování o původu života na polích chemické a molekulární evoluce vedlo k lepšímu porozumění nesmírnosti problému původu života na Zemi spíše než jeho řešení. V současnosti všechny diskuse o hlavních teoriích a pokusy v oboru buď skončí ve slepé uličce nebo přiznáním k nevědomosti.[2]

Následující prohlášení geochemika Jeffreyho Bada ze San Diego Scripps Institute činí jasným bezmocnost evolucionistů ohledně této slepé uličky:

Dnes jak opouštíme dvacáté století, pořád čelíme největšímu nevyřešenému problému, do kterého jsme ve dvacátém století vstoupili: Jak vznikl život na Zemi?[3]

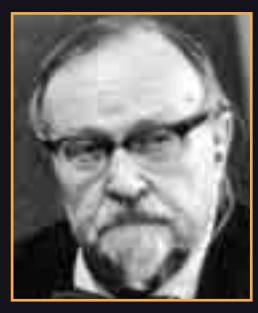

Alexandr Oparin: "... původ buňky zůstává otázkou..."

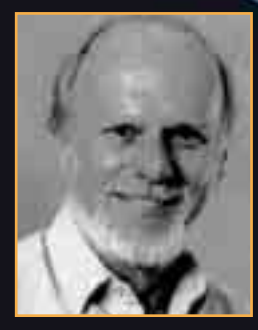

Jeffrey Bada: "... největší nevyřešený problém ... :Jak vznikl život na Zemi?"

1- Alexander I. Oparin, *Původ života*, (1936) NewYork: Dover Publications, 1953 (přetisk), str.196.
2- Klaus Dose, "Původ života: Víc otázek než odpovědí", *Interdisciplinary Science Reviews*, sv. 13, č. 4, 1988, str. 348
3- Jeffrey Bada, *Země*, únor 1998, str. 40

Proteiny vyzývají náhodu

Tolik o buňce, jenže teorie evoluce selhává dokonce i ve vysvětlení stavebních jednotek buňky. Formace, za přirozených podmínek, jen jedné jediné bílkoviny z tisíců složitých bílkovinných molekul tvořících buňku je nemožná.

Bílkoviny jsou obrovské molekuly sestávající z menších jednotek zvaných "aminokyseliny" které jsou seřazeny do konkrétní sekvence v určitých množstvích a strukturách. Tyto jednotky tvoří stavební jednotky bílkoviny. Nejjednodušší bílkovina se skládá z 50 aminokyselin, ale jsou i takové, co jich obsahují tisíce.

Zásadní bod je tento. Nedostatek, nadbytek nebo přemístění jediné aminokyseliny ve stavbě bílkoviny způsobí, že bílkovina se stane neužitečnou hromadou molekul. Každá aminokyselina musí být na správném místě ve správném pořadí. Teorie evoluce, jež tvrdí, že život vznikl jako výsledek náhody, je dosti bezmocná před tímto řádem, jelikož je příliš podivuhodný, než aby ho šlo vysvětlit náhodou. (Navíc teorie nedokáže zdůvodnit ani tvrzení o nahodilé formaci bílkovin, jak budeme řešit později.)

Skutečnost, že je dosti nemožné, aby fungující struktura bílkovin vznikla náhodou, lze snadno pozorovat dokonce na jednoduchých výpočtech, kterým může porozumět každý.

Například průměrně veliká bílkovinná molekula složená z 288 aminokyselin a obsahující 12 různých typů aminokyselin, může být uspořádána 10300 odlišnými způsoby. (Toto je astronomicky vysoké číslo složené z jedničky a 300 nul.) Ze všech těchto možných kombinací pouze jedna tvoří požadovanou bílkovinu. Zbytek jsou řetězce aminokyselin, které jsou buďto k ničemu, anebo potenciálně škodlivé pro živé organismy.

Jinak řečeno, pravděpodobnost vytvoření pouze jedné bílkovinné molekuly je "1 ku 10300". Pravděpodobnost, že se toto "1" objeví je prakticky nulová. (V praxi se pravděpodobnosti menší než 1 ku 1050 považují za "nulovou pravděpodobnost").

Navíc bílkovinná molekula ze 288 aminokyselin je spíše skromná s některými obrovskými bílkovinnými molekulami sestávajícími z tisíců aminokyselin. Kdybychom aplikovali tyto výpočty pravděpodobnosti na tyto obří bílkovinné molekuly, viděli bychom, že ani slovo "nemožný" není dostatečné k popisu skutečné situace.

Když se přesuneme o krok dále v evolučním schématu života, pozorujeme, že jedna jediná bílkovina sama o sobě nic neznamená. Jedna z nejmenších bakterií kdy objevených, *Mycoplasma hominis* H39, obsahuje 600 "typů" bílkovin. V tomto případě bychom museli zopakovat výpočty pravděpodobnosti jak jsme je prováděli výše pro každou bílkovinu ode všech 600 odlišných typů bílkovin. Výsledek přesahuje i koncept nemožnosti.

Někteří lidé čtoucí tyto řádky, z těch co zatím akceptovali evoluční teorii jako vědecké vysvětlení, by mohli podezírat, že tyto cifry jsou přehnané a neodrážejí pravdivá fakta. Není tomu tak: toto jsou definitivní a konkrétní fakta. Žádný evolucionista nemůže odporovat těmto číslům. Oni akceptují, že pravděpodobnost náhodného zformování buňky je "tak nepravděpodobná, jako možnost, že opice na psacím stroji napíše historii lidstva bez jediné chyby".107 Jenže namísto akceptování jiného vysvětlení, čímž je stvoření, raději pokračují v hájení této nemožnosti.

Tato situace je vlastně uznávána mnohými evolucionisty. Tak třeba Harold F. Blum, proslulý evoluční vědec, prohlašuje, že **"Spontánní vytvoření polypeptidu o velikosti nejmenších známých proteinů vypadá mimo vší pravděpodobnost."**[108]

Evolucionisté tvrdí, že molekulární evoluce se odehrávala po velmi dlouhé časové období a to že učinilo nemožné možným. Nicméně bez ohledu na to, jak dlouhé takové období může být, není možné, aby aminokyseliny zformovaly bílkoviny náhodou. William Stokes, americký geolog, tuto skutečnost uznává ve své knize *Základy historie Země*, píšící, že pravděpodobnost je tak malá **"že by se neuskutečnila za miliardy let na miliardách planet, z nichž každá by byla pokrytá vrstvou koncentrovaného vodního roztoku nezbytných aminokyselin."** [109]

Takže co to všechno znamená? Perry Reeves, profesor chemie, tuto otázku zodpovídá:

> Pokud jeden prozkoumá rozsáhlé množství možných struktur, které mohou vyvstat z prosté náhodné kombinace aminokyselin ve vypařujícím se prapůvodním rybníčku, je deprimující věřit, že život mohl vzniknout tímto způsobem. **Je přijatelnější, že Velký Budovatel s mistrovským plánem by byl nutný pro takový úkol.**[110]

Je-li nahodilá formace dokonce jen jedné z těchto bílkovin nemožná, je "miliardkrát nemožnější" aby se několik milionů těchto bílkovin objevilo vhodně najednou a náhodou vytvořilo úplnou buňku. Ba co víc, buňka se v žádném případě neskládá z pouhé hromady bílkovin. Navíc k bílkovinám buňka obsahuje nukleové kyseliny, karbohydráty,

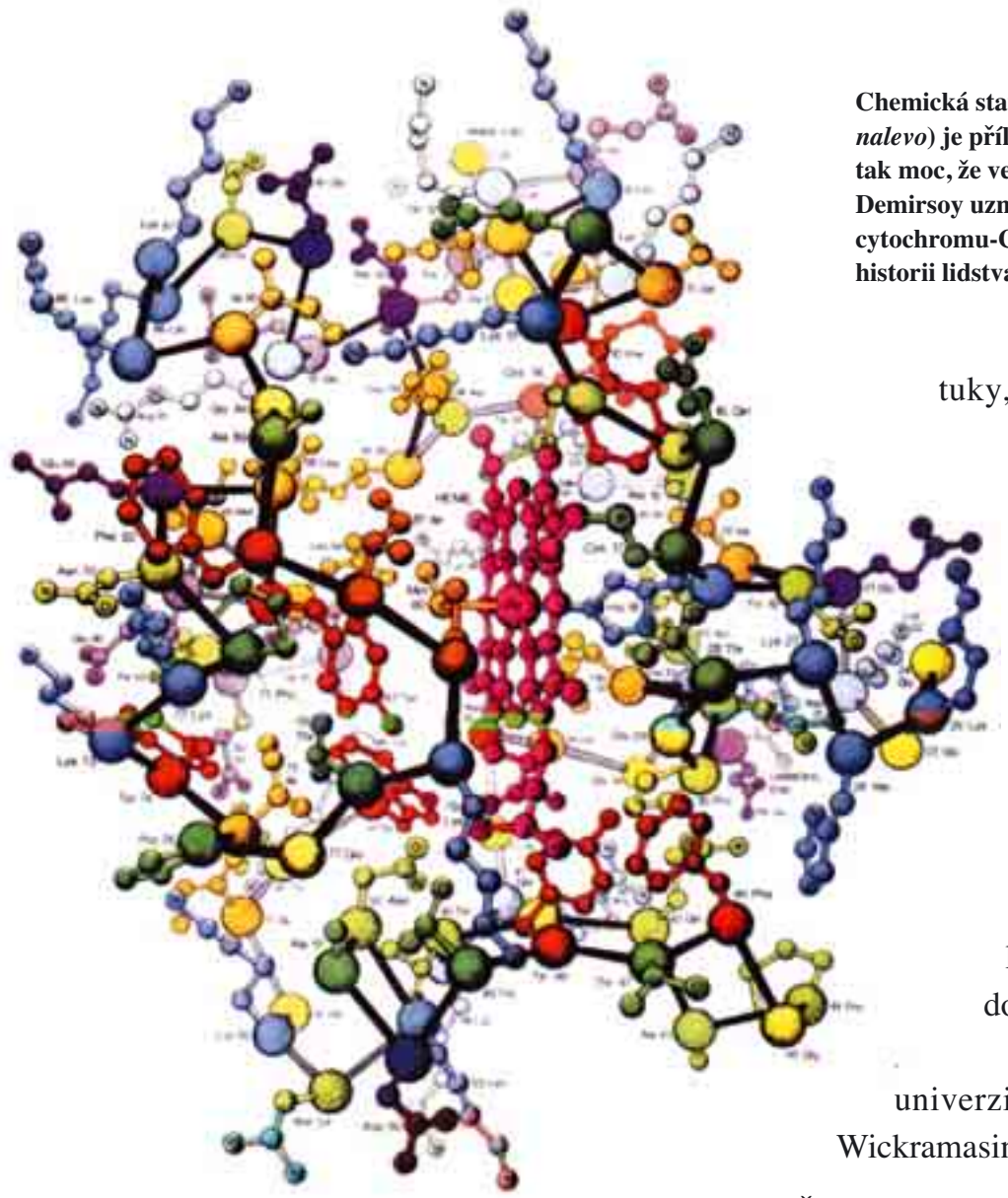

Chemická stavba dokonce jen jediné bílkoviny cytochromu-C *(nahoře nalevo)* je příliš složitá, než aby mohla být vysvětlena pojmy náhody— tak moc, že ve skutečnosti turecký evoluční biolog profesor Ali Demirsoy uznává, že šance na nahodilou formaci jedné sekvence cytochromu-C "je pravěpodobná jako možnost, že opice přepisující historii lidstva na psacím stroji neudělá jedinou chybu."

tuky, vitamíny a mnohé další chemikálie jako elektrolyty seřazené v konkrétním poměru, rovnováhu a návrh ve smyslu stavby i funkce. Každý z těchto prvků funguje jako stavební blok nebo sou-molekula v různých organelách.

Robert Shapiro, profesor chemie na univerzitě v New Yorku a odborník přes DNA, spočetl pravděpodobnost nahodilého zformování 2000 typů bílkovin nacházejících se v jediné bakterii (V lidské buňce je 200000 rozličných typů bílkovin). Dosažené číslo bylo 1 ku $10^{40000.111}$ (Toto je neuvěřitelná cifra, kterou dostaneme tak že za 1 napíšeme 40000 nul.)

Profesor aplikované matematiky a astronomie z univerzitní koleje v Cardiffu ve Walesu, Chandra Wickramasinghe, komentuje:

> **Pravděpodobnost spontánní tvorby života z neživé hmoty je jedna ku číslu se 40000 nulami za ní... Je dost velké, aby pohřbilo Darwina a celou teorii evoluce.** Neexistovala žádná prapůvodní polévka, ani na této planetě, ani na žádné jiné, a pokud nebyly počátky života nahodilé, pak musely **být výsledkem smysluplné inteligence.**[112]

Sir Fred Hoyle komentuje tato nepřijatelná čísla:

> Vskutku je taková teorie (že život byl zbudován inteligencí) tak evidentní, až se jeden diví, proč není široce akceptována jako samozřejmá. Důvody jsou spíše psychologické než vědecké.[113]

Důvodem, proč Hoyle použil termín "psychologické" je sebepodmiňování evolucionistů nepřijmout, že život byl stvořen. Odmítání Boží existence je jejich hlavním cílem. Jedině pro tento důvod pokračují v obraně iracionálních teorií, přičemž o těch samých uznávají, že jsou nemožné.

Levotočivé bílkoviny

Prozkoumejme nyní podrobně, proč je evoluční scénář ohledně tvorby bílkovin vyloučený.

Dokonce i správná sekvence správných aminokyselin pořád nestačí k vytvoření funkční bílkovinné molekuly. Navíc k těmto požadavkům musí být každá z 20 různých typů aminokyselin přítomných ve složení bílkovin levotočivá. Existují dva typy aminokyselin-jako všech organických molekul-zvané "levotočivé" a "pravotočivé". Rozdílem mezi nimi je zrcadlová nesouměrnost trojrozměrné struktury, která je podobná nesouměrnosti pravé a levé ruky u člověka.

Aminokyseliny jednoho z těchto dvou typů se spolu mohou snadno vázat. Ale podivuhodným faktem je, že výzkumem bylo odhaleno, že všechny bílkoviny v rostlinách a zvířatech této planety, od nejjednoduššího organismu po nejsložitější, jsou tvořeny levotočivými aminokyselinami. Kdyby se jen jediná pravotočivá aminokyselina připojila ke struktuře bílkoviny, bílkovina by byla k ničemu. V sérii pokusů byly překvapivě bakterie vystavené pravotočivým aminokyselinám a ty je ihned zničily. V některých případech vyprodukovaly z rozbitých složek užitečné levotočivé aminokyseliny.

Na okamžik předpokládejme, že život vznikl náhodně, jak tvrdí evolucinosté. V takovém případě by měly být pravo a levotočivé aminokyseliny, které se objevily náhodou, zastoupeny v přírodě zhruba stejným dílem. Proto by měly mít živé organismy ve své stavbě pravo i levotočivé aminokyseliny, neboť chemicky je možné, aby se spolu kombinovaly aminokyseliny obou typů. Avšak jak víme ve skutečném životě jsou bílkoviny existující ve všech živých organismech tvořeny pouze levotočivými aminokyselinami.

Otázka jak mohou bílkoviny vybírat jen levotočivé mezi všemi aminokyselinami a dokonce ani jedna jediná pravotočivá aminokyselina se nezapojuje do životního procesu, to je problém stále matoucí evolucionisty. Taková konkrétní a vědomá selekce tvoří jednu z nejvíce bezvýchodných situací, jimž evoluční teorie čelí.

Navíc tato charakteristika bílkovin problém, kterému evolucionisté čelí s ohledem na "nahodilost" ještě zhoršuje. Aby se vytvořila "smysluplná" bílkovina, nestačí, aby byly aminokyseliny přítomny v konkrétním počtu a pořadí a zkombinovány do správného trojrozměrného návrhu. Dodatečně musí být všechny tyto aminokyseliny levotočivé; ani jedna nesmí být pravotočivá. Jenže neexistuje přirozený selektivní mechanismus, který by mohl rozpoznat, že byly do sekvence dodány pravotočivé aminokyseliny a uznat, že musí být proto z řetězce odtraněny. Tato situace opět nadobro eliminuje možnost náhody a nahodilosti.

Brittanica Science Encyclopaedia, jež je zřetelným obráncem evoluce, stanovuje, že aminokyseliny ve všech živých organismech na Zemi a stavební jednotky složitých polymerů jako jsou bílkoviny, mají totožnou levotočivou nesouměrnost. Dodává, že toto se rovná vyhození mince milionkrát a vždycky padne orel. Stejná encyklopedie stanovuje, že je nemožné pochopit, proč se molekuly stávají levotočivými a pravotočivými, a že tento výběr ja fascinujícím způsobem spojen s původem života na Zemi.[114]

Pokud padá vždycky orel, je-li mince vyhozena milionkrát, je logičtější připsat to náhodě nebo přijmout, že se toho účastní vědomá intervence? Odpověď by měla být zjevná. Jenže jakkoli je to zjevné, evolucionisté se stále utíkají k náhodě, jednoduše proto, že nechtějí přijmout existenci "vědomé intervence".

Situace podobná levotočivosti aminokyselin existuje také s ohledem na nukleotidy, nejmenší jednotky nukleových kyselin, DNA a RNA. Oproti bílkovinám, kde jsou vybírány pouze levotočivé aminokyseliny, v případě nukleových kyselin jsou upřednostněnými podobami nukleotidových složek vždycky pravotočivé. Toto je jen další skutečnost, kterou nelze nikdy vysvětlit nahodilostí.

Závěrem, je dokázáno mimo stín pochybnosti pravděpodobnostmi, které jsme zkoumali, že původ života nelze vysvětlit náhodou. Pokusíme-li se vypočítat pravděpodobnost bílkoviny průměrné velikosti sestávající ze 400 aminokyselin vybraných pouze z levotočivých, skončíme s pravděpodobností 1 ku 2^{400}, nebo 10^{120}. Jen pro srovnání, vzpomeňme si, že počet elektronů ve vesmíru se odhaduje na 10^{79}, což ač ohromné je pořád menší číslo. Pravděpodobnost těchto aminokyselin tvořících požadovanou sekvenci a funkční formu by přinesla mnohem vyšší cifry. Pokud dodáme tyto pravděpodobnosti k sobě a budeme pokračovat k získání pravděpodobností vyšších počtů a typů bílkovin, výpočty se stanou nemyslitelnými.

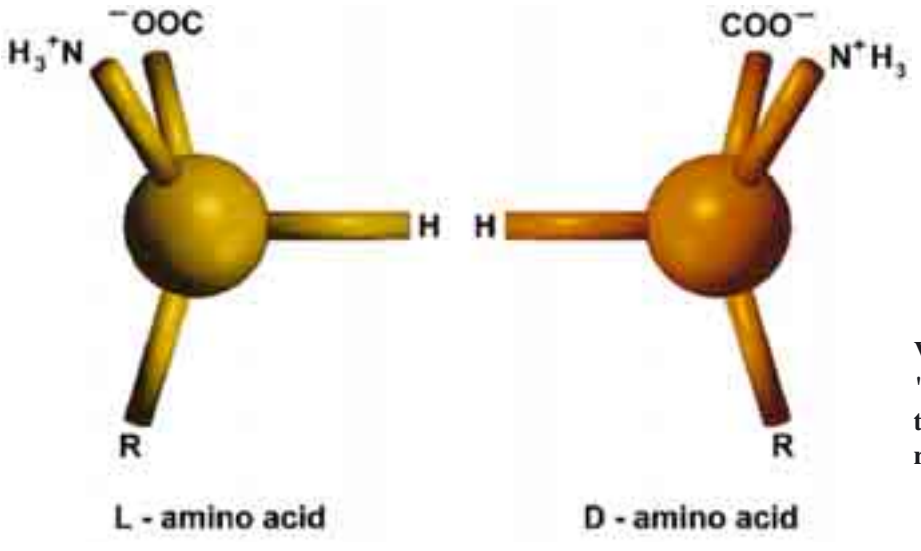

V přírodě existují dva typy aminokyselin zvané "levotočivé" a "pravotočivé". Rozdíl mezi nimi je zrcadlová souměrnost mezi trojrozměrnými strukturami, která je podobná jako u pravé a levé ruky člověka.

Správná vazba je zásadní

Obtíže, které nedovede evoluční teorie překonat s ohledem na vývoj jediné bílkoviny nejsou omezeny na ty, co jsme dosud vypočetli. Nestačí, aby byly aminokyseliny seřazeny ve správném počtu, pořadí a požadované trojrozměrné struktuře. Formace vyžaduje taktéž, aby byly molekuly aminokyselin s více než jedním ramenem na sebe navázány jen určitými způsoby. Takové vazbě se říká "peptidová vazba". Aminokyseliny se mohou navzájem vázat různě; ale bílkoviny jsou tvořeny těmi-a jenom těmi -aminokyselinami, které jsou spojeny "peptidovými" vazbami.

Srovnání objasní tento bod. Předpokládejme, že všechny součástky v autě by byly úplně a správně shromážděny, s jedinou výjimkou, že jedno z kol by nebylo upevněno na místě obvyklými maticemi a šrouby, ale kusem drátu takovým způsobem, že jeho osa by mířila k zemi. Bylo by nemožné, aby se toto auto přesunulo i na tu nejkratší vzdálenost, bez ohledu na to, jak složitá je jeho technologie nebo jak silný má motor. Na první pohled všechno vypadá na místě, ale chybné připojení jen jednoho kola učiní auto naprosto nepoužitelným. Stejným způsobem v bílkovinné molekule spojení třeba jen jedné aminokyseliny s jinou vazbou než peptidovou učiní celou molekulu zcela nepoužitelnou.

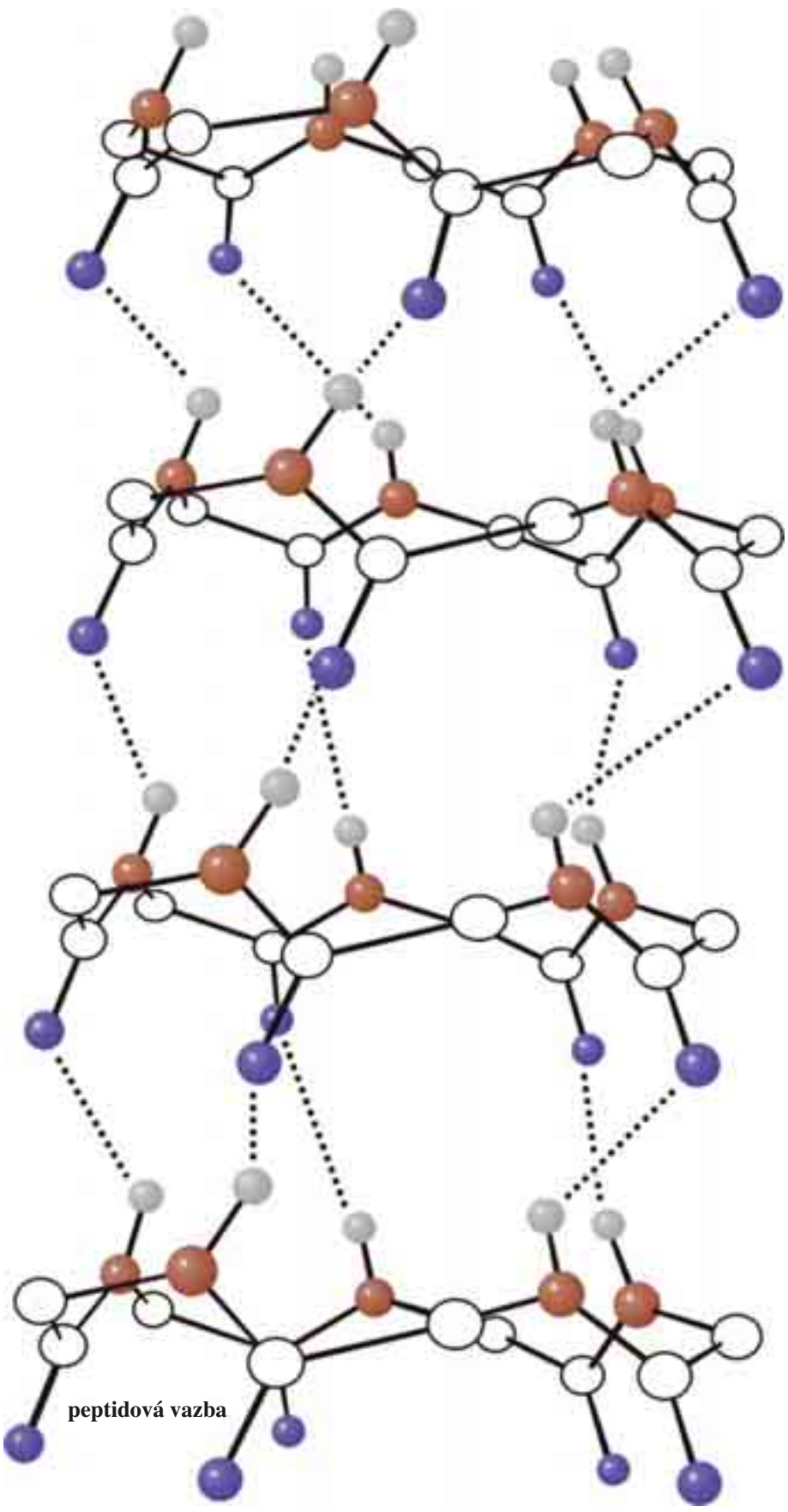

Molekuly aminokyselin, které tvoří bílkoviny na sebe musejí být napojeny takzvanou "peptidovou vazbou", což je pouze jeden z možných typů vazeb nacházejících se v přírodě. Jinak by byl výsledný řetěz aminokyselin k ničemu, a nevytvořila by se žádná bílkovina.

Výzkum ukázal, že aminokyseliny spojované nahodile se spojují peptidovou vazbou jen v 50% případů, že u zbytku případů vznikají jiné vazby, které se neobjevují v bílkovinách. Aby správně fungovala, každá aminokyselina tvořící bílkovinu, musí být svázána s ostatními pouze peptidovou vazbou, stejným způsobem jako musí být vybrána pouze mezi levotočivými formami.

Pravděpodobnost této události je stejná jako pravděpodobnost každé bílkoviny být levotočivá. To jest, vezmeme-li v úvahu bílkovinu tvořenou 400 aminokyselinami, pravděpodobnost všech aminokyselin vázajících se mezi sebou jenom peptidovou vazbou je 1 ku 2^{399}.

Nulová pravěpodobnost

Jak lze vidět výše, pravděpodobnost tvorby bílkovinné molekuly tvořené z 500 aminokyselin je "1" ku číslu složenému z 950 nul za 1, což je číslo pro lidskou mysl nepředstavitelné. Taková je pravděpodobnost na papíře. Prakticky řečeno existuje nulová šance, že se to opravdu přihodí. Jak jsme viděli prve, v matematice se pravděpodobnost menší než 1 ku 10^{50} statisticky považuje za "0" pravděpodobnost výskytu.

Pravděpodobnost "1 ku 10^{950}" je daleko za hranicemi této definice.

Zatímco nepravděpodobnost zformování bílkovinné molekuly tvořené 500 aminokyselinami dosahuje takového rozsahu, mohli bychom pokračovat a tlačit hranice mysli dále s vyššími úrovněmi nepravděpodobnosti. V molekule "hemoglobinu" což je zásadní bílkovina, je 574 aminokyselin, což je více, než kolik aminokyselin tvořilo výše uvedenou bílkovinu. Nyní zvažme toto: v jediné z miliard červených krvinek v našem těle je "280 000 000" (280 milionů) molekul hemoglobinu.

Odhadované stáří Země nestačí, aby umožnilo vytvoření jediné bílkoviny metodou "pokus/omyl" nemluvě o červené krvince. Dokonce i kdybychom předpokládali, že aminokyseliny se kombinovaly a rozpadaly metodou "pokus/omyl" aniž by ztratily nějaký čas od zformování Země, aby zformovaly jedinou bílkovinou molekulu, požadovaný čas, aby se stalo něco s pravděpodobností 10^{950} by stále daleko přesahoval odhadovaný věk Země.

Z toho lze vyvodit závěr, že se evoluce řítí do strašlivé propasti nepravděpodobnosti dokonce i pokud jde o tvorbu jedné jediné bílkoviny.

Je v přírodě mechanismus pokusů a omylů?

Nakonec to můžeme uzavřít s velmi důležitým bodem ve vztahu k základní logice výpočtů pravděpodobnosti, z nichž jsme již viděli nějaké přiklady. Naznačili jsme, že výpočty pravěpodobnosti prováděné výše dosahují astronomických úrovní, a že tyto astronomické zvláštnosti nemají šanci, aby se skutečně staly. Avšak zde je mnohem důležitější a poškozující fakt, kterému evolucionisté čelí. To jest, že za přirozených podmínek nemůže žádné období pokusů a omylů ani začít, navzdory astronomickým zvláštnostem, protože v přírodě není žádný mechanismus pokus-omyl z něhož by bílkoviny mohly vzejít.

Pravděpodobnost, že bude průměrná bílkovinná molekula utvořená z 500 aminokyselin seřazená ve správném množství a sekvenci navíc k pravděpodobnosti, že všechny aminokyseliny, které obsahuje budou jen levotočivé a budou spojeny jen peptidovými vazbami je "1" na 10^{950}. Toto číslo můžeme napsat umístěním 950 nul za 1 takto:

10^{950} =

100.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000000.000.000.000.000.000.00
0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 . 0 0 0 .
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000

Nulová pravděpodobnost

Existují tři základní podmínky pro utvoření použitelné bílkoviny:
První podmínka: že všechna aminokyseliny v bílkovinném řetězci jsou správného typu a ve správném pořadí
Druhá podmínka: že jsou všecky aminokyseliny levotočivé
Třetí podmínka: že všecky aminokyseliny jsou spojeny vytvořením chemické vazby zvané "peptidová vazba".

Aby se bílkovina vytvořila náhodou, musí být splněny všecky tři podmínky současně. Pravděpodobnost utvoření bílkoviny náhodou je rovná násobku pravděpodobností realizace každé jednotlivé podmínky.

Například pro průměrnou molekulu sestávající z 500 aminokyselin:
1. Pravděpodobnost, že aminokyseliny budou ve správném pořadí:
Existuje 20 typů aminokyselin užívaných v tvorbě bílkovin. Podle toho:

- Pravděpodobnost, že každá aminokyselina bude vybrána správně z 20 typů = 1/20
- Pravděpodobnost, že všech 500 aminokyselin bude vybráno správně = $1/20^{500} = 1/10^{650}$
= šance 1 ku 10^{650}

2. Pravděpodobnost, že aminokyseliny budou levotočivé:
- Pravděpodobnost, že jedna aminokyselina bude levotočivá = 1/2
Pravděpodobnost, že všech těchto 500 aminokyselin současně bude levotočivých = $1/2^{500} = 1/10^{150}$
= šance 1 ku 10^{150}

3. Pravděpodobnost, že aminokyseliny se spojí do peptidové vazby:
Aminokyseliny se mohou vázat různými druhy chemických vazeb. Aby byla vytvořena použitelná bílkovina, všechna aminokyseliny v řetězci musí být kombinovány zvláštní chemickou vazbou zvanou "peptidová". Je vypočítáno, že pravděpodobnost, že aminokyseliny nebudou spojeny jinou vazbou než peptidovou je 50%. Vzhledem k tomu:

- Pravděpodobnost dvou aminokyselin spojených peptidovou vazbou = 1/2
- Pravděpodobnost 500 aminokyselin spojených peptidovými vazbami = $1/2^{499} = 1/10^{150}$
= šance 1 ku 10^{150}

CELKOVÁ PRAVDĚPODOBNOST = $1/10^{650}$ x $1/10^{150}$x $1/10^{150} = 1/10^{950}$

= šance 1 ku 10^{950}

Výpočty uvedené na protější straně pro demonstraci pravěpodobnosti tvorby bílkovinné molekuly s 500 aminokyselinami, jsou platné jen v prostředí pokus -omyl, které ve skutečném životě doopravdy neexistuje. To jest pravěpodobnost získání použitelné bílkoviny je "1" ku 10^{950} pouze pokud předpokládáme, že existuje imaginární mechanismus, v němž neviditelné ruce náhodile kombinují 500 aminokyselin a pak vidíce, že toto není správná kombinace, je jednu po druhé rozebírají a seřazují do odlišného pořadí, a tak dále. Při každém pokusu musí být aminokyseliny odděleny a uspořádány v novém pořadí. Syntéza musí být zastavena potom, co je dodáno 500 aminokyselin a musí být zajištěno, že se nepřidá žádná další. Pak musí být pokus zastaven, aby se vidělo, zda byla či nebyla utvořena funkční bílkovina, a v případě selhání, musí být všecko znovu rozděláno a potom vyzkoušena jiná sekvence. Dodatečně při každé zkoušce se nesmí zapojit žádná látka navíc. Je také závazné, aby nebyl řetězec utvořený při pokusu rozebrán a zničen dříve než se napojí 499.vazba. Tyto podmínky znamenají, že pravděpodobnosti, které jsme uvedli, mohou fungovat jen v kontrolovaném prostředí, kde existuje vědomý mechanismus řídící počátek, konec a každé stádium procesu, a kde je pouze "správná selekce aminokyselin" ponechána bez kontroly. Je určitě nemožné, aby takové prostředí existovalo za přirozených podmínek. Proto je tvorba bílkovin v přirozením prostředí logicky a technicky nemožná. Vlastně hovořit o pravděpodobnostech takové události je dosti nevědecké.

Jelikož lidé nejsou schopni širšího pohledu na tyto věci, ale přistupují k nim z povrchního hlediska a předpokádají, že tvorba bílkoviny je prostě chemická reakce, mohou činit nereálné závěry jako "aminokyseliny se kombinují cestou reakcí a pak tvoří bílkoviny". Jenže nahodilá chemická reakce odehrávající se v neživé struktuře může vést jen k jednoduchým a primitivním změnám. Jejich počet je předurčen a omezen. Pro jaksi složitější chemický materiál musí být zapojeny velké továrny, chemické závody a laboratoře. Léky a další chemikálie, které v každodenním životě užíváme se vyrábí přesně takto. Bílkoviny mají mnohem složitější strukturu než tyto chemikálie produkované průmyslem. Proto je nemožné, aby bílkoviny, z nichž každá je zázrakem stvoření, v níž má každá část pevné místo a řád, vznikaly jako výsledek nahodilých chemických reakcí.

Dejme na chvilku stranou všecky ty nemožnosti, co jsme dosud popisovali, a předpokládejme, že užitečná bílkovinná molekula by se spontánně "náhodou" vytvořila. Dokonce i tak znovu nemají evolucionisté odpovědi, poněvadž aby tato bílkovina přežila, musela by být izolována od svého přírodního prostředí a chráněna ve velmi zvláštních podmínkách. Jinak by se buď rozpadla vystavením přírodním podmínká na Zemi, nebo jinak spojila s dalšími kyselinami, aminokyselinami nebo jinými sloučeninami, a tak ztratila své určité vlastnosti a změnila se v jinou, bezcennou látku.

Evoluční zmatek o původu života

Otázka "jak se poprvé objevily živé organismy" je tak kriticky bezvýchodnou situací pro evolucionisty, že se obvykle snaží se tohoto předmětu ani nedotýkat. Snaží se tuto otázku pominout říkáním "první tvorové vznikli následkem několika náhodných událostí ve vodě". Jsou u takového zátarasu, který se nedá obejít žádnými prostředky. Navzdory argumentům paleontologické evoluce, v tomto bodě nejsou po ruce žádné zkameněliny k překroucení a dezinterpretaci jak si přejí podpořit svá tvrzení. Proto je teorie evoluce rozhodně vyvrácena už od samého začátku.

Především je nutno vzít v úvahu důležitý bod: **Pokud je jeden krok v evolučním procesu prokazatelně nemožný, to stačí, aby se dokázalo, že celá teorie je falešná a neplatná.** Například dokázáním, že nahodilá tvorba bíkoviny je nemožná, všechna další tvrzení vzhledem k následujícím krokům evoluce jsou také vyvrácena. Potom se stává nesmyslným brát lidské a opičí lebky a zabývat se spekulacemi ohledně nich.

Jak živé organismy vznikly z neživé hmoty bylo předmětem, o němž se evolucionisté dlouhou dobu nechtěli ani zmiňovat. Jenže tato otázka, které se neustále vyhýbali, musela být nakonec adresována a ve druhé čtvrtině 20.století byly učiněny pokusy k jejímu zodpovězení.

Hlavní otázkou bylo: Jak se mohla v prapůvodní zemské atmosféře objevit první živá buňka? Jinými slovy, jaký druh vysvětlení mohou evolucionisté poskytnout?

Odpověď na otázku se hledala pomocí experimentů. Evoluční vědci a badatelé prováděli laboratorní pokusy nasměrované na zodpovězení této otázky, ale nedostalo se jim velkého zájmu. Obecně nejvíce uznávanou studií původu života je **Millerův experiment** provedený americkým výzkumníkem Stanleym Millerem v roce 1953. (Pokus je znám i jako "Urey-Millerův experiment" kvůli příspěvku Millerova lektora na univerzitě v Chicagu, Harolda Ureye.)

Tento experiment je jediným "důkazem" jaký evolucionisté mají, který údajně prokazuje "tezi molekulární evoluce"; podporují to jako první stádium údajného evolučního procesu vedoucí k životu. Ačkoli uběhla skoro polovina století a byly učiněny ohromné technologické pokroky, nikdo nepokročil dále. Navzdory tomu je stále Millerův pokus uváděn v učebnicích jako evoluční vysvětlení nejranější generace živých věcí. Vědomi si faktu, že taková studie nepodporuje, ale ve skutečnosti spíše vyvrací jejich tezi, evoluční badatelé se dobrovolně vyvarují pouštění se do takových experimentů.

Millerův pokus

Cílem Stanleyho Millera bylo demonstrovat prostředkem pokusu, že aminokyseliny, stavební jednotky bílkovin, mohly vzniknout na zemi bez života před miliardami let "náhodou".

Ve svém pokusu Miller užil směs plynů, o nichž předpokládal, že existovaly na prapůvodní zemi (ale která byla později prokázána jako nereálná) složenou z amoniaku, metanu, vodíku a vodní páry. Jelikož tyto plyny by spolu za přirozených podmínek nereagovaly, dodal ke směsi energii, aby mezi nimi vyvolal reakci. S předpokladem, že energie v prapůvodní atmosféře mohla pocházet od blýskání, použil pro tento účel elektrický proud.

Miller tento plyn zahříval týden na 1000C a dodával elektrický proud. Na konci týdne Miller analyzoval chemikálie, které vznikly na dně sklenice a pozoroval, že tři z 20 aminokyselin, které tvoří základní prvky bílkovin, byly syntetizovány.

Tento pokus vyvolal obrovské vzrušení mezi evolucionisty a byl propagován jako vynikající úspěch. Navíc ve stavu opojné euforie různé publikace přinesly titulky jako "Miller tvoří život". Jenže to, co Miller dokázal syntetizovat, bylo jen několik "neživých" molekul.

Povzbuzeni tímto pokusem evolucionisté ihned vyprodukovali nové scénáře. Stádia následující vývoj aminokyselin byla okamžitě předmětem hypotéz. Aminokyseliny se později údajně spojily do správné sekvence, aby náhodou zformovaly bílkoviny. Některé z těchto bílkovin, které se náhodou objevily, se zformovaly do struktury podobné buněčné membráně, která "jaksi" vznikla a vytvořila první buňku. Buňky se pak údajně spojily a vytvořily mnohobuněčné organismy. Jenže Millerův pokus byl jen kamufláž a od té doby byl prokázán jako falešný v mnoha aspektech.

Millerův pokus byl kamufláž

Millerův pokus se snažil dokázat, že aminokyseliny se mohly v podmínkách jakoby prapůvodní země vytvářet samy o sobě, ale obsahoval nesouvislosti ve spoustě oblastí:

1. Použitím mechanismu zvaného "studená past", Miller izoloval aminokyseliny od prostředí hned, jak se vytvořily. Kdyby to neučinil, podmínky prostředí, ve kterém se aminokyseliny zformovaly, by tyto molekuly ihned zničily.

Nepochybně tento druh vědomého mechanismu izolace na prapůvodní zemi neexistoval. Bez takového mechanismu, i kdyby byla jedna aminokyselina získána, byla by okamžitě zničena. Chemik Richard Bliss tento rozpor vyjádřil pozorováním, že "Ve skutečnosti, bez této pasti, by byly chemické produkty zničeny zdrojem energie."[115]

A dozajista u svých předchozích pokusů nebyl Miller schopen dostat jedinou aminokyselinu při použití stejných materiálů bez tohoto mechanismu studené pasti.

2. Prostředí prapůvodní atmosféry, které se Miller pokusil simulovat v tomto pokusu nebylo reálné. V 80.letech se vědci shodli, že při tomto pokusu měly být místo amoniaku a metanu použity dusík a oxid uhličitý v tomto umělém prostředí. Po dlouhém období ticha se sám Miller přiznal, že atmosférické prostředí, které při svém pokusu použil nebylo realistické.[116]

Takže proč Miller trval na těchto plynech? Odpověď je prostá: bez amoniaku by bylo nemožné syntetizovat jakoukoli aminokyselinu. Kevin McKean o tom hovoří v článku publikovaném v časopise *Discover*:

> **Miller a Urey imitovali starobylou atmosféru na Zemi se směsí metanu a amoniaku. Podle nich byla Země vpravdě homogenní směsí kovu, skály a ledu. Jenže dle posledních studií bylo pochopeno, že Země byla v těch dobách velmi horká a že byla složena z rozpuštěného niklu a železa. Proto by měla být tehdejší atmosféra tvořena převážně**

Poslední evoluční zdroje popírají Millerův pokus

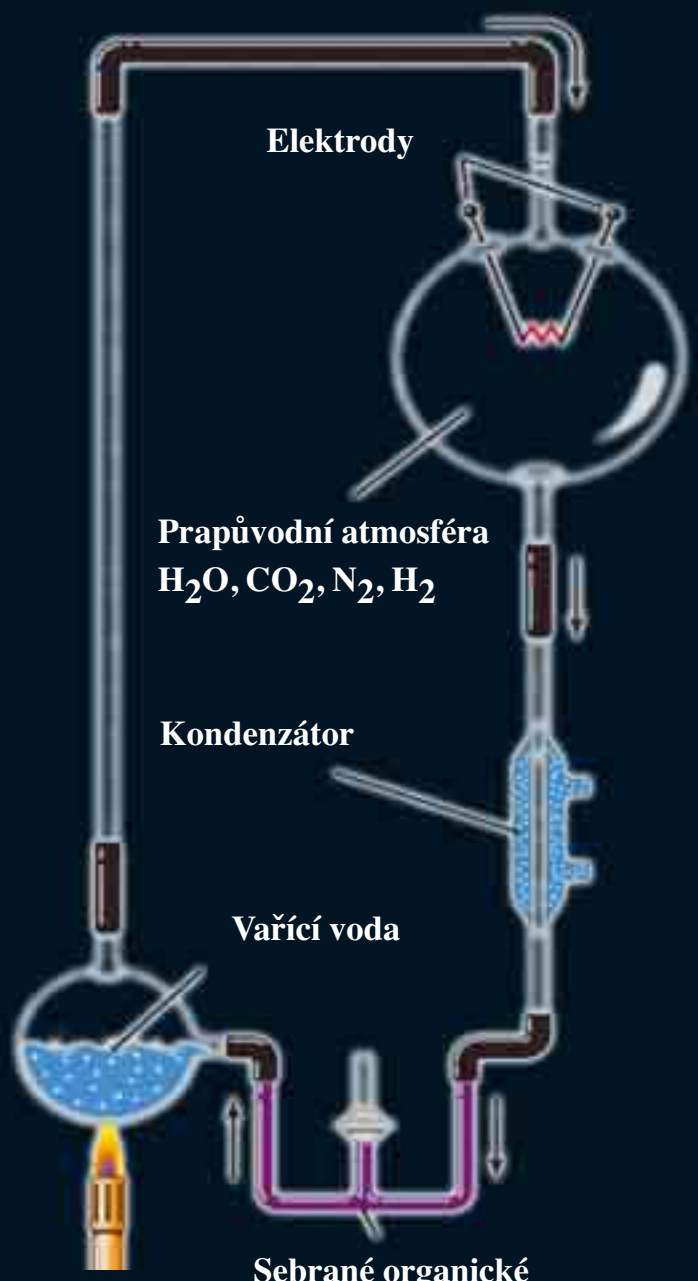

Sebrané organické molekuly

Dnes je Millerův pokus zcela přehlížen dokonce i evolučními vědci. V únoru 1998 se v čísle slavného evolučního žurnálu *Earth* objevilo následující prohlášení v článku nazvaném "Tyglík života":

Geologové si nyní myslí, že prapůvodní atmosféra sestávala hlavně z oxidu uhličitého a dusíku, plynů, které jsou méně reaktivní, než ty užité při pokusu z roku 1953. A dokonce i kdyby Millerova atmosféra mohla existovat, jak dostanete jednoduché molekuly jako jsou aminokyseliny do nezbytných chemických změn, které je konvertují ve složitější sloučeniny, nebo polymery, jako jsou bílkoviny? Miller sám rozhodil ruce nad touto částí hádanky. "Je to problém," vzdychá rozladěně. "Jak uděláte polymery? To není tak jednoduché."1

Jak vidno dnes dokonce i sám Miller akceptoval, že tento pokus nevedl k vysvětlení původu života. Fakt, že evolucionisté přijali tento pokus tak nadšeně jen značí těžkosti, kterým evoluce čelí, a beznaděj jejích obhájců.

V březnovém vydání *National Geographic* z roku 1998, v článku s názvem "Vynoření života na Zemi", se objevují tyto komentáře:

Mnozí vědci dnes předvídají, že raná atmosféra byla odlišná od té jakou předpokládal Miller. Myslí si, že sestávala z oxidu uhličitého a dusíku, spíše než vodíku, metanu a amoniaku.

To jsou špatné zprávy pro chemiky. Když se pokusí zapálit oxid uhličitý a dusík, dostanou nicotné množství organických molekul - ekvivalent rozpuštění kapky potravinářského barviva v bazénu plném vody. Vědci shledávají obtížným objevení života v takové řídké polévce.2

Zkrátka, ani Millerův pokus ani žádný jiný podobný, který byl vyzkoušen, nedovede zodpovědět otázku jak se život na Zemi objevil. Veškerý provedený výzkum ukazuje, že je nemožné, aby život vznikl náhodou, a tak potvrzuje, že byl stvořen.

1- *Earth*, "Tyglík života", únor 1998, str.34
2- *National Geographic*, "Povstání života na Zemi", březen 1998, str.68

dusíkem (N_2), oxidem uhličitým (CO_2) a vodní párou (H_2O). Jenže ty nejsou tak vhodné pro produkci organických molekul jako metan a čpavek.[117]

Američtí vědci J. P. Ferris a C.T. Chen opakovali Millerův pokus s atmosférickým prostředím, obsahujícím oxid uhličitý, vodík, dusík a vodní páru a nebyli schopni získat ani jedinou molekulu aminokyseliny.[118]

3. Dalším důležitým bodem, který vyvrací Millerův pokus je, že **v tehdejší atmosféře bylo dost kyslíku, aby ihned zničil všechny aminokyseliny, které by se tam mohly zformovat.** Tento fakt, který Miller přehlížel, odhalují stopy oxidovaného železa a uranu nalezené ve skálách, jejichž věk se odhaduje na 3.5 miliardy.[119]

Existují další poznatky ukazující, že množství kyslíku v tehdejší atmosféře bylo mnohem vyšší než jak původně evolucionisté tvrdili. Studie také ukazují, že v té době bylo množství ultrafialových paprsků, kterým byla Země vystavena 10000 krát vyšší než evolucionisté odhadují. Tato intenzivní radiace by nevyhnutelně uvolnila kyslík rozkladem vodní páry a oxidu uhličitého v atmosféře.

Tato situace naprosto ruší Millerův experiment, v němž byl kyslík zcela opomenut. Kdyby byl kyslík v pokusu použit, metan by se rozpadl na oxid uhličitý a vodu a čpavek na dusík a vodu. Na druhou stranu, v prostředí bez kyslíku by nebyla ani ozónová vrstva; proto by byly aminokyseliny ihned zničeny, poněvadž by byly vystaveny nejintenzivnějšímu ultrafialovému záření bez ochrany ozonové vrstvy. Jinými slovy s anebo bez kyslíku v prapůvodním světě, výsledkem by bylo smrtící prostředí pro aminokyseliny.

4. Na konci Millerova pokusu se zformovalo mnoho organických kyselin s vlastnostmi zhoubnými pro strukturu a funkci živých organismů. Kdyby nebyly aminokyseliny izolovány a byly ponechány ve stejném prostředí s těmito chemikáliemi, jejich destrukce anebo transformace v jiné sloučeniny skrze chemické reakce, by byla nevyhnutelná.

Navíc se na konci pokusu zformovalo velké množství pravotočivých aminokyselin.120 Existence těchto aminokyselin vyvrátila teorii v rámci jejích vlastních pojmů, protože pravotočivé aminokyseliny nemohou fungovat ve složení s živými organismy. Závěrem, okolnosti, za nichž se aminokyseliny v Millerově pokusu zformovaly, nebyly pro život vhodné. Doopravdy toto médium nabralo podobu kyselinotvorné směsi ničící a oxidující získané užitečné molekuly.

Všechna tato fakta ukazují na jednu nezlomnou pravdu: **Millerův pokus nemohl tvrdit, že prokázal, že se živé věci vytvořily náhodou v podmínkách prapůvodní Země.** Celý experiment je jen svévolným a kontrolovaným laboratorní pokusem k syntéze aminokyselin. Množství a typy plynů při pokusu použitých byly ideálně určeny, aby umožnily aminokyselinám vznik. Množství energie dodávané do systému nebylo ani velké ni malé, nýbrž přesně stanovené, aby dovolilo nezbytným reakcím se odehrát. Pokusná aparatura byla izolována, takže nedovolila prosakování žádným škodlivým, destruktivním nebo jiným prvkům, které by mohly zabránit tvorbě aminokyselin. Žádné prvky, minerály ani sloučeniny, jež pravděpodobně byly přítomny na prapůvodní Zemi, avšak které by změnily průběh reakcí, nebyly do pokusu zahrnuty. Kyslík, který by bránil tvorbě aminokyselin kvůli oxidaci je jedním takovým ničivým prvkem. Dokonce i v těchto ideálních laboratorních podmínkách bylo nemožné, aby vyprodukované aminokyseliny přežily a zabránilo se jejich zničení bez mechanismu "studené pasti".

Miller vlastně tímto pokusem zničil tvrzení evolucionistů o "životě vynořujícím se následkem nevědomých nahodilostí". Protože pokud pokus vůbec něco dokazuje, tak to, že aminokyseliny mohou být vyprodukovány pouze v kontrolovaném laboratorním prostředí, kde jsou všechny podmínky konkrétně navrženy vědomým zásahem. To jest, moc, která přivozuje život nemůže být nevědomou nahodilostí, ale naopak vědomým tvořením.

Důvodem, proč evolucionisté neakceptují tuto zjevnou realitu je jejich slepá příchylnost předsudkům, které jsou zcela nevědecké. Dost zajímavě, **Harold Urey**, který organizoval Millerův pokus se svým studentem Stanleym Millerem, učinil k této věci následující přiznání:

> Všichni z nás, kdo studují původ života, zjišťují, že čím více ho zkoumáme, **tím více cítíme, že je příliš složitý, než aby se kdekoli vyvinul. Všichni věříme jako v článek víry, že život na této planetě se vyvinul** z neživé hmoty. Jen jeho složitost je tak obrovská, že je obtížné si představit, že se tak stalo.[121]

Atmosféra prapůvodního světa a bílkoviny

Evoluční zdroje používají Millerův pokus navzdory všem těmto nesrovnalostem, ve snaze zamluvit otázku původu aminokyselin. Vyvoláním dojmu, že toto téma bylo dávno vyřešeno tímto neplatným pokusem, se snaží zaretušovat praskliny v evoluční teorii.

Avšak aby vysvětlili druhou fázi původu života, evolucionisté čelí ještě horším problémům, než je tvorba aminokyselin, a to původ **bílkovin**, stavebních jednotek života, které jsou složeny ze stovek různých aminokyselin svázaných v konkrétním pořadí.

Tvrzení, že bílkoviny se zformovaly náhodou za přirozených podmínek je dokonce ještě méně realistické a odůvodněné než tvrzení, že aminokyseliny se utvořily náhodou. Na předchozích stránkách jsme viděli matematickou nemožnost nahodilého slučování aminokyselin ve vhodných sekvencích, aby vytvořily bílkoviny, na výpočtech pravděpodobnosti. Nyní prozkoumáme nemožnost bílkovin vyprodukovaných chemicky v podmínkách prapůvodní země.

Syntéza bílkovin je nemožná ve vodě

Jak jsem dříve viděli, když se kombinují, aby vytvořily bílkoviny, aminokyseliny mezi sebou utváří zvláštní vazbu zvanou "peptidová vazba". Při utváření této peptidové vazby se uvolňuje molekula vody.

Tento fakt definitivně vyvrací evoluční vysvětlení, že prapůvodní život měl původ ve vodě, protože podle **"Le Châtelierova principu"** v chemii, není možné, aby se reakce, která uvolňuje vodu (kondenzační reakce) odehrávala ve vodním prostředí. Šance na to, aby se tento druh reakce odehrál ve vodním prostředí je uvedena jako "mající nejnižší pravděpodobnost výskytu" ze všech chemických reakcí.

Proto oceán, o němž se tvrdí, že v něm začal život a kde vznikly aminokyseliny, rozhodně není vhodným místem, aby zde aminokyseliny vytvářely bílkoviny. Na druhou stranu by bylo iracionální, aby evolucionisté změnili názor a

Jeden z nejhorších klamů evolucionistů je způsob, jakým si představují, že život mohl vzniknout náhodou na takzvané prapůvodní Zemi, reprezentované na horním obrázku. Snaží se toto tvrzení dokázat takovými studiemi jako byl Millerův experiment. Jenže znovu utrpěli porážku čelící vědeckým skutečnostem: Výsledky dosažené v 70.letech dokázaly, ža atmosféra na tom, co popisují jako primitivní Země, byla naprosto nevhodná pro život.

tvrdili, že život má původ na souši, jelikož jediným prostředím, kde by mohly být aminokyseliny chráněny před ultrafialovým zářením jsou oceány a moře. Na zemi by je zničily ultrafialové paprsky. Le Châtelierův princip vyvrací tvrzení o zformování života v moři. Toto je další dilema konfrontující evoluci.

Další zoufalá snaha: Foxův pokus

Vyzváni výše uvedeným dilematem, evolucionisté začali vymýšlet nereálné scénáře založené na tomto "vodním problému" který tak rozhodně vyvrací jejich teorie. Sydney Fox byl nejznámějším z těchto badatelů. Fox předložil, aby vyřešil tento problém, následující teorii: Podle něho musely být první aminokyseliny dopraveny na nějaké útesy poblíž sopky ihned po svém vytvoření v prapůvodním oceánu. Voda, která tuto směs zahrnující aminokyseliny obsahovala přítomná na útesech se musela vypařit, když teploty dosáhly bodu varu. Aminokyseliny, které takto "uschly" se pak mohly kombinovat, aby zformovaly bílkoviny.

Avšak tento "komplikovaný" způsob nebyl přijat četnými lidmi v oboru, poněvadž aminokyseliny nemohly přestát takové vysoké teploty. Badatelé potvrdili, že aminokyseliny jsou ihned zničeny při vysokých teplotách.

Ale Fox se nevzdával. Smíchal čisté aminokyseliny v laboratoři za "velmi zvláštních podmínek" tak že je zahřál v suchém prostředí. Aminokyseliny se sloučily, ale pořád se nezískaly žádné bílkoviny. S čím skončil byly jednoduché a neuspořádané řetízky aminokyselin, libovolně spolu kombinované a tyto řetízky zdaleka nepřipomínaly žádnou existující bílkovinu. Navíc kdyby Fox držel aminokyseliny ve stejné teplotě, tak by se i tyto bezcenné řetízky rozpadly.[122]

Jiným bodem, který anuluje pokus bylo, že Fox nepoužil bezcenné produkty získané z Millerova pokusu; naopak použil čisté aminokyseliny z živých organismů. Tento pokus však, jehož záměrem bylo pokračování Millerova pokusu, měl začít s výsledky získanými Millerem. Jenže ani Fox, ani jiný výzkumník, nepoužili bezcenné aminokyseliny, které vyprodukoval Miller.[123]

Foxův pokus nebyl dokonce vítaný ani v evolučních kruzích, protože bylo jasné, že nesmyslné řetězce aminokyselin, co získal (a nazval je "proteinoidy") by se nemohly utvořit v přirozených podmínkách. Navíc bílkoviny, základní jednotky života, dosud nemohly být vyprodukovány. Problém původu bílkovin zůstal nevyřešen. V článku v oblíbeném vědeckém magazínu *Chemical Engineering News*, který se objevil v 70.letech, byl Foxův pokus zmíněn takto:

> **Sydneymu Foxovi a jiným badatelům se podařilo sloučit aminokyseliny do tvaru "proteinoidů" použitím velmi speciální zahřívací techniky za podmínek, které ve skutečnosti neexistovaly v žádném z prapůvodních stádií Země. Také nejsou vůbec podobné velmi pravidelným bílkovinám přítomným v živých organismech. Jsou to jen bezcenné nepravidelné chemické kazy. Bylo vysvětleno, že dokonce i kdyby se takové molekuly v raných stádiích utvořily, byly by rozhodně zničeny.**[124]

Vskutku byly proteinoidy, co Fox dostal, zcela odlišné od skutečných proteinů jak ve stavbě tak i ve funkci. Rozdíl mezi bílkovinami a těmito proteinoidy byl tak obrovský jako rozdíl mezi kusem high-tech výbavy a hromadou nezpracovaného železa.

Navíc neexistovala šance, že by dokonce i tyto nepravidelné řetězce aminokyselin mohly v prapůvodní atmosféře vydržet. Škodlivé a ničivé fyzické a chemické vlivy vyvolávané vážným vystavením ultrafialovému záření a dalším nevhodným přírodním podmínkám by způsobily desintegraci těchto protenoidů. Kvůli Le Châtelierovu principu bylo nemožné, by se aminokyseliny slučovaly pod vodou, kde by na ně ultrafialové paprsky nedosáhly. Z tohoto hlediska představa, že proteinoidy byly základem života později ztratila mezi vědci podporu.

Zázračná molekula: DNA

Naše zkoumání dosud ukazovalo, že teorie evoluce je na molekulární úrovni ve značném zmatku. Evolucionisté nevrhli vůbec žádné světlo na tvorbu aminokyselin. Tvorba bílkovin je další záhadou sama o sobě.

Jenže problémy se neomezují jen na aminokyseliny a bílkoviny: Toto je teprve začátek. Daleko za nimi extrémně složitá struktura buňky zavádí evolucionisty do další slepé uličky. Důvodem proto je, že buňka není jen kupou bílkovin z aminokyselin, ale je to nejsložitější soustava s jakou se člověk dosud seznámil.

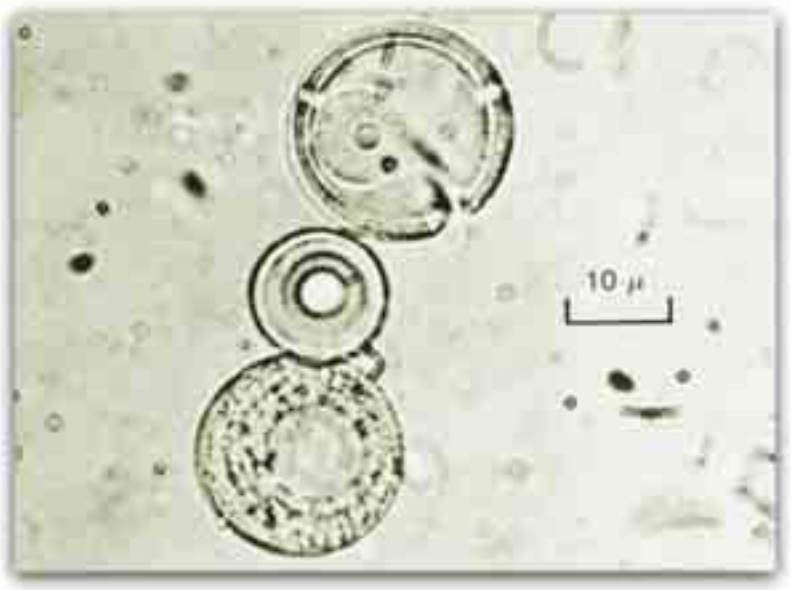

Ve svém experimentu Fox vyprodukoval látku nazvanou "proteinoid". Proteinoidy byly nahodilým seskupením aminokyselin. Na rozdíl od bílkovin živých věcí, tyto byly k bezcennými a nefunčními chemikáliemi.
Zde je pohled elektronovým mikroskopem na proteinoidové částice.

Zatímco má evoluční teorie takové potíže poskytnout souvislé vysvětlení pro existenci molekul, které jsou základem buněčné struktury, rozvoj ve vědě genetiky a objev nukleových kyselin (DNA a RNA) vyprodukoval teorii zbrusu nové problémy. Roku 1953 James Watson a Francis Crick spustili novou fázi biologie svou prací odhalující úžasně složitou stavbu DNA.

Molekula známá jako DNA, která se nachází v jádru každé ze 100 bilionů buněk v našich tělech, obsahuje kompletní plán konstrukce lidského těla. Informace o všech vlastnostech osoby od fyzického zjevu po stavbu vnitřních orgánů, je zaznamenána v DNA uvnitř sekvence čtyř zvláštních bází, které obrovskou molekulu tvoří. Tyto báze jsou známy jako A, T, G, a C, podle počátečních písmen svých jmen. Všechny rozdíly mezi lidmi závisejí na variacích v sekvencích těchto písmen. Toto je jakýsi druh databanky složené ze čtyř písmen.

Postupné řazení písmen v DNA určuje strukturu lidské bytosti do nejmenších podrobností. Navíc k vlastnostem jako je výška a barva očí, vlasů a pleti, DNA v jediné buňce obsahuje plán 206 kostí, 600 svalů, 100 miliard nervových

Neživá hmota nemůže vyvolat život

Množství evolučních experimentů jako Millerův pokus a Foxův pokus bylo navrženo, aby dokázali tvrzení, že neživá hmota se může sama zorganizovat a vygenerovat složitou živou bytost. Toto je naprosto nevědecké přesvědčení: každé pozorování a pokus nezvratně dokázal, že hmota nemá takovou schopnost. Slavný anglický astronom a matematik Sir Fred Hoyle poznamenává, že hmota nemůže sama vyvolat život, bez svévolného zásahu:

Kdyby existoval hlavní princip hmoty, který by jaksi řídil organické systémy směrem k životu, jeho existence by měla být snadno dokazatelná v laboratoři. Jeden může kupříkladu vzít nádrž, aby představovala prapůvodní polévku. Naplňte ji chemikáliemi nebiologické povahy jak se vám líbí. Napumpujte skrz ní plyny, nebo do ní, jak chcete, a osvětlujte ji jakýmkoli druhem záření, co vás napadne. Ať pokus rok pokračuje a uvidíme kolik z těch 2000 enzymů (bílkovin produkovaných živými buňkami) se v nádrži objevilo. Já poskytnu odpověď a ušetřím tak čas a potíže a výdaje vlastního provádění pokusu. Nenajdete vůbec nic, možná vyjma špinavého kalu složeného z aminokyselin a dalších jednoduchých organických chemikálií.[1]

Evoluční biolog Andrew Scott uznává stejný fakt:

Vezměte nějakou hmotu, míchejte ji při zahřívání a čekejte. Toto je moderní verze Genesis. 'Fundamentální' síly gravitace, elektromagnetismu a silné a slabé jaderné síly mají udělat zbytek... Ale kolik z této úhledné pohádky je skutečne dokázáno a kolik zůstává nadějnou spekulací? Popravdě je mechanismus skoro každého hlavního kroku od chemických předchůdců po první rozpoznatelné buňky předmětem buď kontroverze nebo úplného zmatku.[2]

1- Fred Hoyle, *Inteligentní vesmír*, New York, Holt, Rinehard & Winston, 1983, str. 256
2- Andrew Scott, "Aktualizace Genesis", *New Scientist*, sv. 106, 2.května 1985, str. 30

buněk (neuronů), 1000 bilionů spojení mezi neurony v mozku, 97000 kilometrů cév a 100 bilionů buněk v lidském těle. **Kdybychom zapsali informaci zakódovanou v DNA, pak bychom dali dohromady nesmírnou knihovnu obsahující 900 svazků, z nichž každý by měl 500 stran.** Ale informace, kterou by tato enormní knihovna uchovávala je zakódována uvnitř molekuly DNA v jádru buňky, které je mnohem menší než 1/100 milimetru délky buňky samotné.

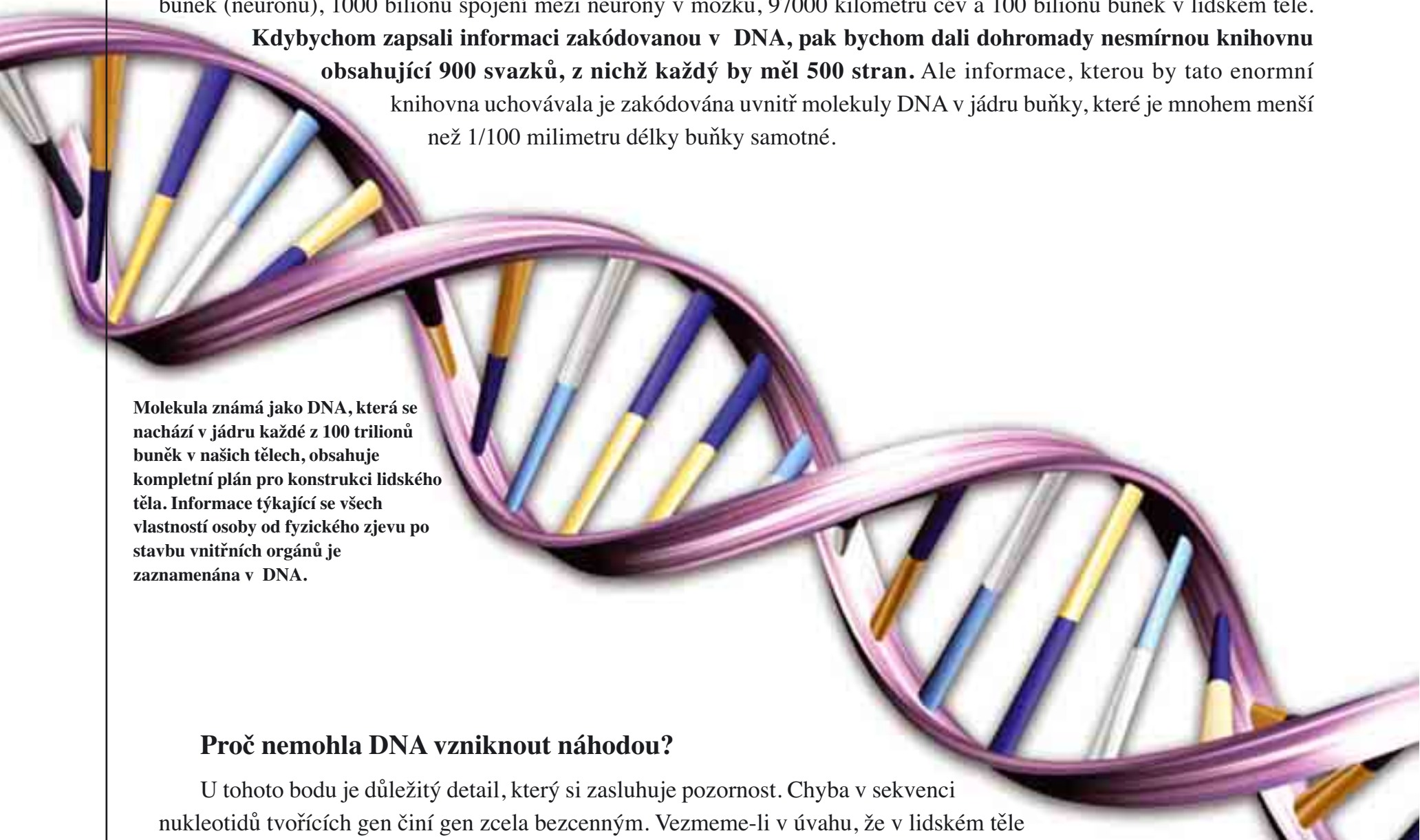

Molekula známá jako DNA, která se nachází v jádru každé z 100 trilionů buněk v našich tělech, obsahuje kompletní plán pro konstrukci lidského těla. Informace týkající se všech vlastností osoby od fyzického zjevu po stavbu vnitřních orgánů je zaznamenána v DNA.

Proč nemohla DNA vzniknout náhodou?

U tohoto bodu je důležitý detail, který si zasluhuje pozornost. Chyba v sekvenci nukleotidů tvořících gen činí gen zcela bezcenným. Vezmeme-li v úvahu, že v lidském těle je zhruba 30000 genů, stává se jasnějším, jak nemožné je, aby se miliony nukleotidů, jež tyto geny tvoří, zformovaly do správné sekvence náhodou. Evoluční biolog Frank Salisbury komentuje tuto nemožnost:

> **Prostřední bílkovina může obsahovat kolem 300 aminokyselin. Gen DNA toto kontrolující bude mít ve svém řetězci asi 1000 nukleotidů. Jelikož v řetězci DNA existují čtyři druhy nukleotidů, jen sestávající z 1000 spojení může existovat ve 4^{1000} formách. Použitím trochu algebry (logaritmů) uvidíme, že $4^{1000}=10^{600}$. Deset vynásobeno deseti 600 krát dává cifru 1 a za ní 600 nul! Toto číslo naprosto přesahuje naše chápání.**[125]

Číslo 4^{1000} je rovno 10^{600}. To znamená 1 následovaná 600 nulami. Jelikož 1 s 12 nulami představuje trilion, 600 nul reprezentuje nepředstavitelné číslo. Nemožnost vytvoření RNA a DNA nahodilou akumulací nukleotidů je vyjádřena francouzským vědcem Paulem Augerem takto:

> **Musíme striktně rozlišovat dvě stádia v šanci na tvorbu složitých molekul jako jsou nukleotidy chemickými událostmi. Produkce nukleotidů jednoho po druhém – což je možné - a jejich kombinaci do velmi zvláštních sekvencí. To druhé je abolutně vyloučené.**[126]

Po mnoho let Francis Crick věřil v teorii molekulární evoluce, ale později dokonce i on si musel přiznat, že taková složitá molekula se nemohla objevit spontánně a náhodou, jako výsledek evolučního procesu:

> **Čestný člověk vyzbrojený vědomostmi nám dnes dostupnými může jen prohlásit, že původ života se v této chvíli jeví skoro jako zázrak.**[127]

Turecký evolucionista profesor Ali Demirsoy byl donucen k tomuto předmětu vyslovit následující zpověď:

> **Vlastně je pravděpodobnost formace bílkoviny nukleové kyseliny (DNA-RNA) daleko za hranicemi odhadu. Navíc šance na vznik určitého bílkovinného řetězce je tak malá, že by mohla být nazvána astronomickou.**[128]

Watson a Crick se slepeným modelem molekuly DNA.

V tomto bodě se vynořuje velice zajímavý paradox: Zatímco DNA se může replikovat pouze s pomocí zvláštních bílkovin (enzymů), syntéza těchto bílkovin může být realizována jen s informací zakódovanou v DNA. Jelikož jsou vzájemně závislé, buď musely obě existovat v okamžiku replikace, nebo byla jedna z nich "vytvořena" předem. Americký mikrobiolog Homer Jacobson komentuje:

> **Instrukce pro kopírování plánů, pro energii a extrahování částí současného prostředí, pro růstovou sekvenci a uskutečňovatel mechanismu překládání instrukcí do růstu-všechno toto muselo být zároveň přítomno v tom okamžiku [kdy život začal]. Tato kombinace událostí má neuvěřitelně nepravděpodobnou shodu a byla často připisována božskému zásahu.**[129]

Citace výše uvedeného byla napsána dva roky po objevu struktury DNA Watsonem a Crickem. Ale navzdory tomuto vývoji ve vědě zůstal tento problém pro evolucionisty neobjasněn. Dva němečtí vědci Junker a Scherer vysvětlovali, že syntéza každé z molekul vyžadovaných pro chemickou evoluci si vynucuje odlišné podmínky a že pravděpodobnost sloučení těchto materiálů majících teoreticky velmi odlišné získání je nula:

> **Až dosud není znám žádný pokus, kterým bychom získali všechny nezbytné molekuly pro chemickou evoluci. Proto je zásadní vyprodukovat rozmanité molekuly na různých místech ve velmi vhodných podmínkách a pak je přenést na jiné místo k reakci chráníce je před škodlivými elementy jako hydrolýza a fotolýza.**[130]

Zkrátka, teorie evoluce není schopná dokázat kterékoli evoluční stádium, co se údajně uskutečnilo na molekulární úrovni. Spíše než aby poskytoval odpovědi na takové otázky, pokrok vědy je činí ještě složitějšími a nerozuzlitelnými.

Dost zajímavě většina evolucionistů věří v tyto a podobné naprosto nevědecké pohádky, jako by šlo o pravdu. Protože si dali za podmínku nepřijmout stvoření, nemají jinou volbu, než věřit v nemožné. Jeden slavný biolog z Austrálie, Michael Denton, hovoří o tomto předmětu ve své knize *Evoluce:Teorie v krizi*:

> Pro skeptiky, návrh, že genetické programy vyšších organismů, složené ze skoro tisíce milionů bitů informace, srovnatelné se sekvencí písmen v malé knihovně o 1000 svazcích obsahující v zakódované podobě nespočet tisíců spletitých algoritmů kontrolujících, určujících a nařizujících růst a vývoj miliard a miliard buněk do podoby složitého organismu, byly komponovány **čistě nahodilým procesem prostě odporuje rozumu. Leč darwinisty je myšlenka akceptována bez vlnky pochybnosti -model má přednost!**[131]

Další marný pokus evolucionisty: "Svět RNA"

Objev ze 70.let, že plyny původně existující v primitivní atmosféře Země by učinily syntézu aminokyselin nemožnou, byl tvrdým úderem pro teorii molekulární evoluce. Evolucionisté pak museli čelit faktu, že "pokusy s primitivní atmosférou" Stanleyho Millera, Sydneyho Foxe, Cyrila Ponnamperuma a dalších byly neplatné. Z tohoto důvodu to v 80.letech evolucionisté zkusili znovu. Výsledkem bylo předložení hypotézy "RNA světa". Tento scénář navrhoval, že nikoli bílkoviny, nýbrž molekuly RNA, co obsahovaly informaci pro bílkoviny, se zformovaly jako první.

Podle tohoto scénáře předloženého chemikem z Harvardu, Walterem Gilbertem, v roce 1986, založeného na objevu "ribozomů" Thomasem Cechem, se před miliardami let molekula RNA schopná samu sebe replikovat zformovala jaksi náhodou. Pak začala tato molekula RNA produkovat bílkoviny jsouce aktivována vnějšími vlivy. Proto se stalo nezbytným uložit tuto informaci ve druhé molekule a jaksi se vynořila molekula DNA, aby to zařídila.

Vytvořen tak jak je z řetězce nemožností v každé jednotlivé fázi, tento stěží uvěřitelný scénář, daleko od poskytnutí vysvětlení původu života, pouze zvětšil problém a nastolil mnoho nezodpověditelných otázek:

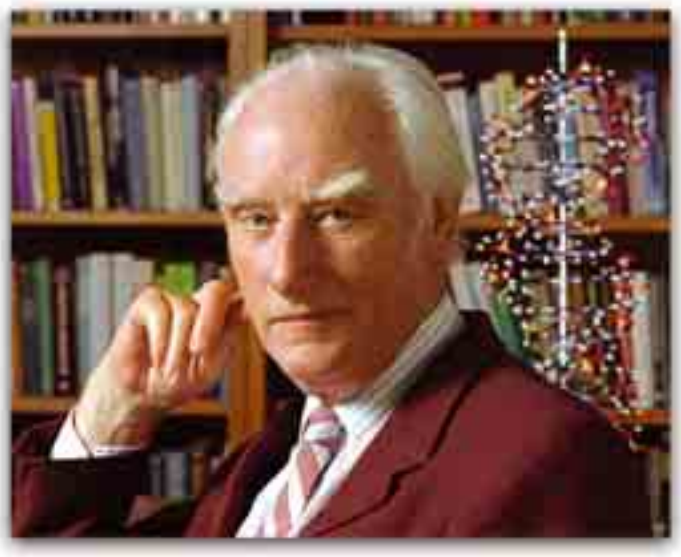

Profesor Francis Crick: "Původ života vypadá skoro jako zázrak."

1. Jelikož je nemožné akceptovat nahodilou formaci dokonce jen jednoho z nukleotidů tvořících RNA, jak může být možné, aby tyto imaginární nukleotidy zformovaly RNA tím, že by se spojily do konkrétní sekvence? Evolucionista John Horgan uznává nemožnost náhodné formace RNA;

Jak badatel pokračuje v blízkém zkoumání konceptu světa RNA, objevují se další problémy. Jak RNA původně povstala? RNA a její komponenty je obtížné syntetizovat v laboratořích za těch nejlepších podmínek, mnohem méně za doopravdy věrohodných.[132]

2. Dokonce i pokud předpokládáme, že se zformovala náhodou, jak by se mohla tato RNA, tvořená pouze řetězcem nukleotidů "rozhodnout" se replikovat a jakým druhem mechanismu by mohla provést tento proces sebereplikace? Kde našla nukleotidy, které použila při sebereplikaci? Dokonce i evoluční mikrobiologové Gerald Joyce a Leslie Orgel vyjadřují zoufalou povahu této situace ve své knize *V RNA světě*:

> **Tato debata… byla v jistém smyslu zaměřena na loutku: mýtus o sebereplikaci molekuly RNA která znovu povstala z polévky náhodných polynukletidů. Nejenže je taková představa nerealistická ve světle současného chápání prebiotické chemie, ale napínalo by to důvěryhodnost dokonce i optimistického pohledu na katalytický potenciál RNA.**[133]

3. Dokonce i kdybychom předpokládali, že v prapůvodním světě byla replikující se RNA, nesčetné aminokyseliny každého druhu připravené k použití RNA byly k dispozici a že všecky tyto nemožnosti se jaksi odehrály, pořád situace nevede k vytvoření jediné bílkoviny. Neboť RNA obsahuje pouze informaci ohledně stavby bílkovin. Aminokyseliny, na druhou stranu, jsou surový materiál. Nicméně zde není žádný mechanismus pro produkci bílkovin. Myslet si, že existence RNA stačí pro výrobu bílkovin je nesmyslné jako čekat, že auto se smontuje jednoduše hozením plánu na hromadu součástek. Plán sám nemůže vyrobit auto bez továrny a dělníků, kteří součástky smontují podle instrukcí obsažených v plánu; stejným způsobem plán obsažený v RNA nemůže produkovat bílkoviny sám od sebe bez spolupráce dalších buněčných komponentů, kteří sledují instrukce obsažené v RNA.

Bílkoviny se vyrábějí v ribozómové továrně s pomocí mnoha enzymů a jako výsledek extrémně komplikovaných procesů uvnitř buňky. Ribozóm je složitá buněčná organela tvořená bílkovinami. Toto proto vede k dalšímu nesmyslnému předpokladu -že ribozómy také vznikly náhodou a ve stejné chvíli. Dokonce i držitel Nobelovy ceny Jacques Monod, který byl jedním z nejfanatičtějších obhájců evoluce-a ateismu-vysvětlil, že syntézu bílkovin nelze žádným způsobem považovat za závislou pouze na informaci v nukleových kyselinách:

> **Kód je nesmylný dokud není přeložen. Překládací mašinerie moderní buňky je složena z nejméně 50 makromolekulárních komponentů,** ***které jsou samy v DNA zakódovány: kód nemůže být přeložen jinak než produkty překladu samotného. To je moderní vyjádření všechen život pochází z vejce*****. Kdy a jak se tento cyklus uzavřel? Je nesmírně obtížné si to představit.**[134]

Jak mohl řetězec RNA v prvotním světě učinit takové rozhodnutí a jaké metody mohl použít pro tvorbu bílkovin uděláním práce za 50 specializovaných částic? Evolucionisté nemají odpovědi na tyto otázky.

Dr. Leslie Orgel, jeden z kolegů Stanleyho Millera a Francise Cricka z Kalifornské univerzity v San Diegu, užil termín "scénář" pro možnost "původu života skrze svět RNA". Orgel popsal, jaký druh vlastností by musela tato RNA mít a jak nemožné by to bylo ve svém článku "Původ života" publikovaném v *American Scientist* v říjnu 1994:

> **Tento scénář by se mohl uskutečnit, podotýkáme, kdyby prebiotická RNA měla dvě vlastnosti dnes nikoli patrné: Schopnost replikovat se bez pomoci bílkovin a schopnost katalyzovat každý krok syntézy bílkovin.**[135]

Jak by mělo být nyní jasné, že očekávat tyto dva komplikované a extrémně zásadní procesy od molekuly jako je RNA je možné pouze z evolučního hlediska a s pomocí síly představivosti. Konkrétní vědecká fakta na druhou stranu, činí zřetelným, že hypotéza světa RNA, která je novým modelem navrženým pro šanci vzniku života, je rovnocenně nepřijatelnou bájí.

Biochemik Gordon C. Mills z univerzity v Texasu a molekulární biolog Dean Kenyon ze Sanfranciské státní univerzity zhodnotili nedostatky scénáře světa RNA a dospěli ke stručnému závěru v článku s názvem "*RNA svět: Kritika*": "*RNA je pozoruhodná molekula. Hypotéza světa RNA to je jiná věc. Nespatřujeme žádné základy, abychom o ní uvažovali jako o stanovené nebo dokonce jen slibné.*" [136]

Vědecký spisovatel Brig Klyce v článku z roku 2001 vysvětluje, že evoluční vědci jsou v tomto předmětu velmi vytrvalí, avšak dosažené výsledky zatím ukázaly, že všechny tyto snahy byly marné:

> Výzkum ve světě RNA je průmyslem střední velikosti. Tento výzkum demonstroval, jak nesmírně obtížné by bylo pro živé buňky, aby vznikly náhodou z neživé hmoty tehdy na Zemi dostupné. Tato demonstrace je cenným příspěvkem vědě. Dodatečný výzkum bude také hodnotný. Ale trvat na tvrzení, že život se může spontánně vynořit z neživých chemikálií čelíc nově pochopeným těžkostem je nejasné. Je to připomínka práce středověkých alchymistů, kteří se vytrvale snažili změnit olovo ve zlato.[137]

Život je koncept přesahující pouhé kupky molekul

Zatím jsme prozkoumali jak nemožná je nahodilá tvorba života. Na chvíli tyto nemožnosti ignorujme. Předpokládejme, že molekula bílkoviny se zformovala v nejméně vhodném, nejméně kontrolovaném prostředí jako byly podmínky na prapůvodní Zemi. Zformování jedné bílkoviny by nestačilo, tato bílkovina by musela trpělivě čekat tisíce, možná miliony let v tomto neovládaném prostředí, aniž by utrpěla poškození, dokud by se vedle nezformovala jiná molekula náhodou za stejných podmínek. Musela by čekat, dokud by se miliony správných a zásadních bílkovin nevytvořily bok po boku ve stejném nastavení a všechny "náhodou". Ty, co se vytvořily dříve by musely být dost trpělivé, aby počkaly, aniž by byly zničeny navzdory ultrafialovým paprskům a drsným mechanickým vlivům, než se vedle nich zformují ostatní. Pak by tyto bílkoviny v dostatečném počtu, které všechny vznikly na stejném místě, by se

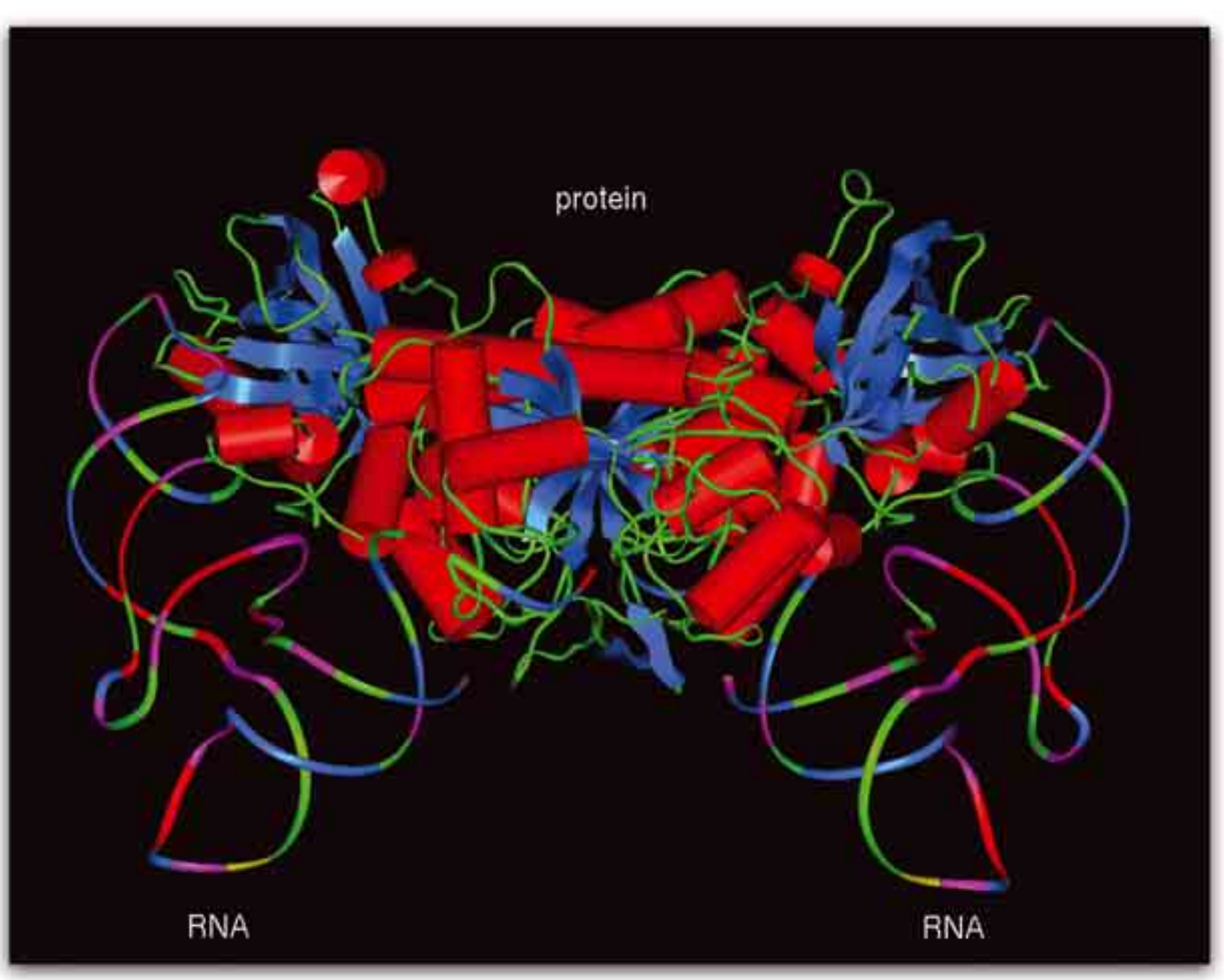

Přiznání evolucionistů

Výpočty pravděpodobnosti objasnily, že složité molekuly jako jsou bílkoviny a nukleové kyseliny (RNA a DNA) nemohly nikdy vzniknout náhodou nezávisle jedna od druhé. Jenže evolucionisté musejí čelit ještě většímu problému, že všecky tyto složité molekuly musely existovat současně, aby mohl život vůbec existovat. Evoluční teorie je úplně zatracená tímto požadavkem. Toto je bod, kde je mnoho z vůdčích evolucionistů tlačeno ke zpovědi. Třeba blízký spolupracovník Stanleyho Millera a Francise Cricka z univerzity San Diego Kalifornie, renomovaný evolucionista dr. Leslie Orgel říká:

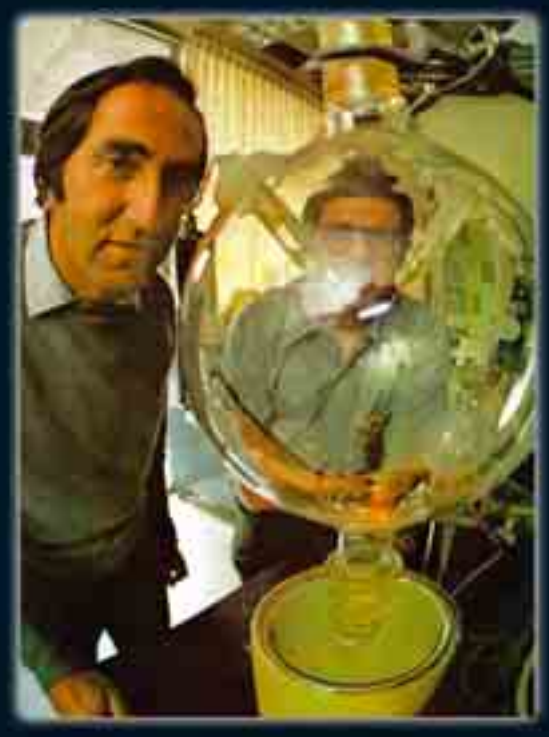

Dr. Leslie Orgel: "... život nemohl vlastně vzniknout chemickými prostředky."

Je extrémně nepravděpodobné, aby bílkoviny a nukleové kyseliny, které jsou oboje strukturálně složité, povstaly spontánně na jednom místě v jednom čase. Jenže zároveň vypadá nemožné mít jednu bez druhé. A tak na první pohled může jeden dojít k závěru, že život nemohl vlastně vzniknout chemickými prostředky.[1]

Stejný fakt je uznán i jinými vědci:

DNA nemůže dělat svoji práci, včetně vytváření více DNA, bez pomoci katalytických bílkovin, neboli enzymů. Zkrátka, bílkoviny se nemohou vytvořit bez DNA, ale ani DNA se nemůže vytvořit bez bílkovin.[2]

Jak genetický kód spolu s mechanismy pro svůj překlad (ribozómy a molekulami RNA), vznikl? Pro tuto chvíli se budeme muset spokojit s pocitem údivu a úžasu, namísto odpovědi.[3]

Vědecký dopisovatel *The New York Times* Nicholas Wade učinil tento komentář v článku s datem 2000:

Všechno ohledně původu života na Zemi je záhadou a vypadá, že čím více je známo, tím tísnivější je záhada.[4]

1- Leslie E. Orgel, "Původ života na Zemi", *Scientific American*, sv. 271, říjen 1994, str. 78
2- John Horgan, "Na počátku", *Scientific American*, sv. 264, únor 1991, str. 119
3- Douglas R. Hofstadter, *Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid*, New York, Vintage Books, 1980, str. 548
4- Nicholas Wade, "Původy života se stávají zamlženějšími a chaotičtějšími", *The New York Times*, 13.června 2000, str. D1-D2

musely spojit do smysluplných kombinací a vytvořit organely buňky. Žádný nepatřičný materiál, škodlivá molekula nebo bezcenný řetězec bílkovin by mezi ně neměl zasahovat. Pak dokonce i kdyby se tyto organely spojily extrémně harmonickým a vzájemně propojeným způsobem uvnitř plánu a řádu, musely by samy ze sebe vzít všechny nezbytné enzymy a pokrýt se membránou, která by musela být vyplněna zvláštní tekutinou tvořící pro ně ideální prostředí. Teď kdyby se všechny tyto "vysoce nepravděpodobné" události odehrály náhodou, obživla by tato molekulární kupa?

Odpověď zní, NE, protože výzkum odhalil, že **pouhá kombinace všech materiálů zásadních pro život nestačí, aby život začal.** Dokonce i kdyby byly všechny nezbytné bílkoviny pro život sebrány do zkumavky, tato snaha by nevyprodukovala živou buňku. Všechny pokusy k tomuto předmětu provedené se ukázaly jako neúspěšné. Všechna pozorování a pokusy značí, že život vzniká pouze ze života. Tvrzení, že život vznikl z neživých věcí, jinak řečeno

"abiogeneze", je pohádka existující pouze ve snech evolucionistů a naprosto se rozchází s výsledky každého experimentu a pozorování.

Z tohoto pohledu musel i první život na Zemi vzniknout z jiného života. To je odrazem Božího epitetu "Hajj" (Vlastník života). Život může začít, pokračovat a končit dle jeho vůle. Pokud jde o evoluci, nejenže není schopná vysvětlit jak život začal, ale není schopná vysvětlit ani jak se zformovaly a spojily základní suroviny pro život.

Chandra Wickramasinghe popisuje tuto realitu, jíž čelil jako vědec, kterému bylo během života říkáno, že život se objevil jako následek shody náhod:

> Od nejranějšího výcviku jako vědce jsem byl předmětem silného výplachu mozku, abych věřil, že věda nemůže jít dohromady se žádným svévolným stvořením. Této představy bylo nutno se bolestivě zbavit. Ve chvíli nemohu nalézt žádný racionální argument, abych odrazil toho, kdo argumentuje pro obrácení se k Bohu. Mívali jsme otevřenou mysl; nyní si uvědomujeme, že jedinou logickou odpovědí na život je stvoření -a ne náhodné nahodilé pomíchání.[138]

Thermodynamika prokazuje podvodnost evoluce

Druhý termodynamický zákon, který je přijímán jako jeden z nejpodstatnějších fyzikálních zákonů, praví, že za normálních okolností všechny soustavy ponechané samy sobě mají tendenci se stávat neuspořádanými, rozptýlenými a zkaženými v přímé úměrnosti k uplynulému času. Všecko, ať živé nebo ne, se opotřebovává, kazí, rozkládá, rozpadá a je zničeno. Toto je absolutní konec, kterému budou všechny živé bytosti čelit tak či onak, a podle tohoto zákona je tento proces nevyhnutelný.

Toto je cosi, co jsme všichni pozorovali. Například vezmete-li auto do pouště a necháte ho tam, sotva budete očekávat, že až se o několik let později vrátíte, najdete ho v lepším stavu. Naopak, uvidíte, že pneumatiky jsou prázdné, okna rozbitá, podvozek zrezavěl a motor přestal fungovat. Tentýž nevyhnutelný proces platí pro živé bytosti.

Druhý termodynamický zákon je prostředkem, jímž je tento přirozený proces definován fyzikálními rovnicemi a výpočty.

Tento slavný fyzikální zákon je také znám jako "zákon entropie". Ve fyzice je entropie prostředkem narušení systému. Entropie systému roste jako se pohybuje od seřízeného, organizovaného a plánovaného stavu směrem k neuspořádanějšímu, rozptýlenějšímu a neplánovanému. Čím větší nelad v systému, tím vyšší je entropie. Zákon entropie stanovuje, že celý vesmír nevyhnutelně směřuje k neuspořádanějšímu, neplánovanému a neorganizovanému stavu.

> *Pravda druhého termodynamického zákona neboli zákona entropie byla experimentálně a teoreticky stanovena. Všichni přední vědci se shodují, že zákon entropie zůstane hlavním paradigmatem předvídatelné budoucnosti. Albert Einstein, největší fyzik naší doby, ho popsal jako "první zákon vší vědy". Sir Arthur Eddington o něm hovoří jako o "nejvyšším metafyzickém zákoně celého vesmíru".*[1]

Evoluční teorie ignoruje tento fundamentální fyzikální zákon. Mechanismus navrhovaný evolucí druhému zákonu totálně odporuje. Teorie evoluce říká, že neuspořádané, rozptýlené a neživé atomy a molekuly se v průběhu času spontánně spojily a v konkrétním pořadí vytvořily extrémně složité molekuly jako jsou bílkoviny, DNA a RNA, načež postupně vznikly živé druhy s dokonce ještě komplikovanějšími strukturami. Podle evoluční teorie tento údajný proces -který rodí lépe plánovanou, uspořádanější, složitější a lépe organizovanou strukturu v každém dalším stádiu-se sám vytvořil za přirozených podmínek. Zákon entropie objasňuje, že tento takzvaný přirozený proces zcela odporuje fyzikálním zákonům.

Evoluční vědci jsou si tohoto faktu také vědomi. J.H. Rush prohlašuje:

> *V komplexním průběhu evoluce život vykazuje pozoruhodný kontrast k tendenci vyjádřené ve Druhém termodynamickém zákoně.* [2]

Evoluční spisovatel Roger Lewin vyjadřuje termodynamickou slepou uličku evoluce v článku v *Science*:

> *Jeden problém, kterému biologové čelí je zjevný rozpor mezi evolucí a druhým termodynamickým zákonem. Systémy by se měly postupem času rozkládat, dávat méně, nikoli více, řádu.*[3]

Jiný obhájce teorie evoluce, George Stravropoulos, stanovuje termodynamickou nemožnost spontánní tvorby života a nemožnost vysvětlit existenci složitých mechanismů života přírodními zákony v proslulém evolučním žurnálu *American Scientist*:

> *Jenže, za přirozených podmínek se žádná komplexní organická molekula nemůže vytvořit spontánně, naopak bude se spíše rozpadat, v souladu s druhým zákonem. Vskutku, čím složitější je, tím nestabilnější bude a tím jistější, dříve či později, bude její dezintegrace. Fotosyntéza a všecky živé procesy a dokonce život sám, nemůže být ještě pochopen v pojmech termodynamiky nebo jiné exaktní vědy, navzdory užívání zmateného nebo svévolně matoucího jazyka.*[4]

Jak jsme viděli, druhý termodynamický zákon tvoří nepřekonatelnou překážku pro scénář evoluce, ve smyslu jak vědy tak logiky. Neschopni poskytnout vědecké a souvislé vysvětlení, to mohou evolucionisté činit jen ve vlastní fantazii. Třeba proslulý evolucionista Jeremy Rifkin uvádí svoji víru, že evoluce překonává tento fyzikální zákon "magickou mocí":

> *Zákon entropie praví, že evoluce rozhází celkovou dostupnou energii pro život na této planetě. Náš koncept evoluce je přesně opačný. Věříme, že evoluce jaksi magicky tvoří větší celkovou hodnotu a řád na zemi.*[5]

Tato slova dobře značí, že evoluce je dogmatická víra spíše než vědecká teze.

Mýtus o "otevřeném systému"

Někteří navrhovatelé evoluce se odvolali na argument, že druhý termodynamický zákon platí pouze pro "uzavřené systémy", a že "otevřené systémy" jsou mimo dosah tohoto zákona.

"Otevřený systém" je termodynamický systém, kde energie a hmota plynou dovnitř a ven. Evolucionisté mají za to, že svět je otevřený systém: že je neustále vystaven energii plynoucí ze slunce, že zákon entropie neplatí pro svět jako celek a že uspořádané složité živé bytosti mohou vznikat z neuspořádaných, jednoduchých a neživých struktur.

Avšak je zde zjevné překroucení. Fakt, že systém má přívod energie z něho nedělá organizovaný systém. Specifické mechanismy jsou potřebné, aby učinily energii funkční. Třeba auto potřebuje motor, převodovku a spojené kontrolní mechanismy ke konverzi energie v benzínu na práci. Bez takového systému konverze energie nebude auto schopno využít energii uloženou v benzínu.

Totéž platí pro případ života samotného. Je pravda, že život bere energii ze slunce. Avšak sluneční energie může být přeměněna na chemickou energii jen neuvěřitelně složitými systémy energetické přeměny v živých věcech (jako fotosyntéza u rostlin a trávící soustava živočichů a lidí). Žádná živá bytost nemůže žít bez takových soustav energetické přeměny. Bez nich je slunce jen zdrojem destruktivní energie, která pálí, vysouší nebo taví.

Jak vidno, termodynamický systém bez nějakého druhu mechanismu energetické přeměny není prospěšný evoluci, ať je otevřená nebo uzavřená. Nikdo netvrdí, že takový složitý a vědomý mechanismus mohl v přírodě existovat za podmínek prapůvodní země. Věru, skutečný problém, před kterým evolucionisté stojí, je otázka, jak složité mechanismy energetické přeměny jako je fotosyntéza u rostlin, kterou neumí duplikovat dokonce ani moderní technologie, mohly vzniknout samy od sebe.

Přítok sluneční energie na svět by nebyl schopen sám od sebe přinést řád. Navíc bez ohledu na to, jak vysoko může vystoupit teplota, aminokyseliny odolávají tvoření vazeb v uspořádaných sekvencích. Energie sama o sobě je neschopná udělat z aminokyselin mnohem složitější molekuly bílkovin nebo udělat z bílkovin mnohem složitější a organizované struktury jako buněčné organely. Skutečným a zásadním zdrojem této organizovanosti na všech úrovních je bezvadné stvoření.

Mýtus "sebeorganizace hmoty"

Dosti si vědomi, že druhý termodynamický zákon činí evoluci nemožnou, někteří evoluční vědci učinili spekulativní pokusy vyřešit kvadraturu kruhu, aby byli schopni tvrdit, že evoluce je možná. Jako obvykle i tato námaha ukazuje, že teorie evoluce čelí slepé uličce, z níž není úniku.

Jedna osoba vynikající svou snahou snoubit termodynamiku a evoluci je belgický vědec Ilya Prigogine. Začínající od teorie chaosu, Prigogine navrhl množství hypotéz, v nichž se řád vyvíjí z chaosu (neuspořádanosti). Argumentoval, že některé otevřené systémy mohou vyobrazovat pokles v entropii díky přítoku vnější energie a výchozí "uspořádání" je důkazem, že "hmota se sama organizuje." Od té doby byl koncept "sebeorganizace hmoty" dosti populární mezi evolucionisty a materialisty. Jednají jako kdyby nalezli materialistický původ složitosti života a materialistické řešení problému původu života.

> *Jenže bližší pohled odhaluje, že tento argument je zcela abstraktní a ve skutečnosti jen zbožné přání. Navíc zahrnuje velmi naivní lež. Lež spočívá ve svévolné záměně dvou odlišných konceptů, "seřazený" a "uspořádaný."* [6]

Lze to vyjasnit na příkladu. Představte si úplně plochou pláž na břehu moře. Když silná vlna zasáhne břeh, hromady písku, velké a malé, vytvoří hrbolky na povrchu písku.

Toto je proces "seřazení": Mořský břeh je otevřený systém a přítok energie (vlna) který tam vstupuje může vytvořit jednoduché vzorce v písku, které vypadají naprosto pravidelně. Z termodynamického pohledu to může nastolit řád tam, kde dřív žádný nebyl. Jenže je nutno vysvětlit, že stejné vlny nedokáží postavit na pláži hrad. Pokud tam uvidíme hrad, nebudeme pochybovat, že ho někdo postavil, protože hrad je "uspořádaný" systém. Jinými slovy má jasný návrh a informaci. Každá jeho část byla vytvořena vědomou entitou plánovaným způsobem.

Rozdíl mezi hradem a pískem je, že první je uspořádaná složitost, kdežto druhý vykazuje pouze řád přivedený jednoduchým opakováním. Řád vyvolaný opakováním je jako kdyby objekt (jinými slovy přítok energie do systému) padal na písmeno "a" na psacím stroji, píšící "aaaaaaaaaaaaaaaa" stokrát. Leč struna "áček" v řádu opakovaném tímto způsobem neobsahuje žádnou informaci a žádnou složitost. Za účelem napsat složitý řetěz písmen skutečně obsahující informaci (jinak řečeno smysluplnou sekvenci, odstavec nebo knihu), je zásadní přítomnost inteligence.

Totéž se vztahuje na vítr foukající do zaprášené místnosti. Když dovnitř fouká vítr, prach, který ležel v husté vrstvě se může shromáždit v jednom rohu místnosti. Toto je také uspořádanější situace než jaká existovala dříve, v termodynamickém smyslu, ale jednotlivá smítka prachu nemohou vytvořit na podlaze něčí portrét organizovaným způsobem.

Toto znamená, že složité, uspořádané systémy nikdy nemohou vzniknout jako výsledek přírodních procesů. Ačkoli se jednoduchý příklad řádu může čas od času objevit, toto má své hranice.

Ale evolucionisté poukazují na tuto sebeorganizaci, která se objevuje přírodními procesy jako nejdůležitější důkaz pro evoluci, zobrazující takové příklady "samoorganizace". Následkem této záměny konceptů navrhují, že živé systémy si mohou vyvinout svůj vlastní soulad z jevů v přírodě a chemických reakcí. Metody a studie používané Prigoginem a jeho přívrženci, které jsme zvažovali výše, jsou založeny na této klamné logice.

Američtí vědci Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley a Roger L. Olsen, ve své knize *Záhady původu života*, vysvětlují tento fakt takto:

> *... V každém případě jsou nahodilé pohyby molekul v kapalině spontánně nahrazeny vysoce organizovaným chováním. Prigogine, Eigen, a další navrhovali, že podobný druh sebeorganizace může být standardní v organické chemii a může potenciálně vysvětlovat vysoce složité*

makromolekuly zásadní pro živé systémy. Ale takové analogie mají skoupou důležitost k otázce původu života. Hlavní příčinou je, že nedovedli rozlišit mezi řádem a složitostí... Pravidelnost nebo řád nemůže sloužit, aby uskladnil velké množství informace vyžadované živými systémy. Vysoce nepravidelné, avšak specifické struktury jsou vyžadovány spíše než struktury seřazené. Toto je vážný nedostatek poskytnuté analogie. Neexistuje zjevné spojení mezi druhem spontánního řazení, které se objevuje z proudu energie skrze systémy a prací vyžadovanou k budování aperiodické informace -působivých makromolekul jako jsou DNA a bílkovina.[7]

Vlastně Prigogine sám akceptoval, že teorie, které vyprodukoval pro molekulární úroveň neplatí pro živé soustavy-třeba živou buňku:

Problém biologického řádu zahrnuje přechod od molekulární aktivity k supermolekulárnímu řádu buněk. Tento problém je daleko od svého řešení.[8]

Tak proč evolucionisté dál věří ve scénáře jako "samoorganizace hmoty", které nemají vědecké opodstatnění? Proč jsou tak odhodláni odmítat inteligenci a plánování, které lze tak jasně vidět u živých systémů? Odpovědí jest, že mají dogmatickou víru v materialismus a věří, že hmota má jakousi záhadnou moc tvořit život. Profesor chemie z univerzity New York a odborník na DNA Robert Shapiro vysvětluje víru evolucionistů v "sebeorganizaci hmoty" a materialistické dogma ležící v jejím centru:

Další evoluční princip je proto potřebný, aby nás vzal přes propast od směsí jednoduchých chenikálií k prvnímu účinnému replikátorovi. Tento princip nebyl dosud podrobně popsán ani demonstrován, ale je očekáván, a dostává jména jako chemická evoluce nebo sebeorganizace hmoty. Existence principu se bere za samozřejmou ve filosofii dialektického materialismu, jak byl aplikován na původ života Alexandrem Oparinem.[9]

Všechny tyto situace jasně demonstrují, že evoluce je dogma, které odporuje empirické vědě a že původ živých bytostí lze vysvětlit pouze zásahem nadpřirozené moci. Tato nadpřirozená moc je stvoření Boha, Který stvořil celý vesmír z ničeho. Věda dokázala, že evoluce je pořád nemožná co se týče termodynamiky a existence života nemá jiné vysvětlení nežli stvoření.

---

1. Jeremy Rifkin, *Entropie: Nový pohled na svět*, New York, Viking Press, 1980, str.6

2. J. H. Rush, *Úsvit života*, New York, Signet, 1962, str. 35

3. Roger Lewin, "Dolů mířící spirála větší rozmanitosti", *Science*, sv. 217, 24.9.1982, str. 1239

4. George P. Stravropoulos, "Hranice a omezení vědy", *American Scientist*, sv. 65, listopad-prosinec 1977, str.674

5. Jeremy Rifkin, *Entropie: Nový pohled na svět*, str.55

6. Pro další info, viz: Stephen C. Meyer, "Původ života a smrt materialismu", *The Intercollegiate Review*, 32, č. 2, Spring 1996

7. Charles B. Thaxton, Walter L. Bradley & Roger L. Olsen, *Záhady původu života: Přehodocení současných teorií*, 4. edice, Dallas, 1992. KAPITOLA 9, str. 134

8. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Řád z chaosu*, New York, Bantam Books, 1984, str. 175

9. Robert Shapiro, *Původy: Skeptikův průvodce stvořením života na Zemi*, Summit Books, New York: 1986, str. 207

KAPITOLA 11

NÁVRH NELZE VYSVĚTLIT NÁHODOU

V předchozí kapitole jsme prozkoumali, jak nemožný náhodný vznik života je. Znovu na okamžik přehlížejme tyto nemožnosti. Předpokládejme, že před miliony let byla zformována buňka, která získala všecko nezbytné pro život a že v pořádku "obživla". Teorie evoluce se v tomto bodě znovu hroutí. Protože dokonce i kdyby tato buňka chvíli existovala, nakonec by zahynula a po její smrti by nic nezbylo a všechno by se vrátilo tam, kde to začalo. Je tomu tak proto, že tato první buňka postrádající genetickou informaci by se nebyla schopná reprodukovat a začít novou generaci. Touto smrtí by život skončil.

Genetický systém není tvořen jen DNA. Ve stejném prostředí musejí existovat následující věci: enzymy pro čtení kódu DNA, posel RNA vyprodukovaný po čtení kódů, ribozóm, k němuž bude posel RNA připojen podle tohoto kódu, přenos RNA k přenosu aminokyselin do ribozómu pro použití při výrobě a extrémně složité enzymy k provádění bezpočtu přechodných procesů. Takové prostředí nemůže existovat nikde mimo zcela izolované a absolutně kontrolované prostředí, jakým je buňka, kde existují zdroje všech podstatných surovin a energie.

Následkem toho se může organická hmota reprodukovat jen pokud existuje jako plně rozvinutá buňka se všemi svými organelami a ve vhodném prostředí, kde může přežít, směňovat materiály a získávat energii z okolí. To znamená, že první buňka na Zemi byla zformováva "zničehonic" se všemi svými úžasnými složitými strukturami.

Takže, **pokud složitá struktura vznikla zničehonic, co to znamená?**

Položme si tuto otázku s příkladem. Přirovnejme ve smyslu složitosti k buňce velmi moderní vůz. (Ve skutečnosti je buňka mnohem složitější a pokročilejší systém než auto s motorem a veškerým technickým vybavením.) Nyní si položme následující otázku: Co byste si pomysleli, kdybyste byli na tůře v hlubinách hustého pralesa a narazili mezi stromy na zbrusu nové auto? Představovali byste si, že různé prvky v lese se náhodou za miliony let pospojovaly a vyprodukovaly toto vozidlo? Všechny části auta jsou vyrobeny ze železa, mědi a gumy -surovin, které se všechny dají najít na zemi -ale přivedl by vás tento fakt na myšlenku, že tyto suroviny syntetizovaly "náhodou" a pak se spojily a smontovaly takové auto?

Není pochyb o tom, že každý, kdo je duševně zdravý, by si uvědomil, že toto auto bylo produktem inteligentního návrhu -jinak řečeno továrny-a divil by se, co dělá vprostřed lesa. Náhlý objev složité struktury v kompletní podobě, zčistajasna, ukazuje na dílo inteligentního agenta. Složitá soustava jako buňka je bezpochyby stvořena nadřazenou vůlí a moudrostí. Jinými slovy, vznikla jako stvoření Boha.

Věření, že čistá náhoda může vytvořit dokonalé návrhy, sahá daleko za hranice rozumu. Jenže každé "vysvětlení" předložené evoluční teorií vzhledem k původu života je takové. Jednou otevřenou autoritou v této věci je slavný

francouzský zoolog Pierre-Paul Grassé, bývalý prezident Francouzské akademie věd. Grassé je materialista, leč uznává, že darwinistická teorie není schopná vysvětlit život a poukazuje na logiku "náhody" která je páteří darwinismu:

> Příhodné objevení mutací dovolujících zvířatům a rostlinám splnit jejich potřeby je těžko uvěřitelné. Jenže darwinistická teorie je ještě náročnější: Jediná rostlina, jediný živočich by vyžadovali tisíce a tisíce šťastných a vhodně načasovaných náhod. Tak by se pravidlem staly zázraky: události s nekonečně malou pravděpodobností se opravdu objevily… **Neexistuje zákon proti snění za bílého dne, ale věda by se mu neměla oddávat.**[139]

Grasse shrnuje, co koncept "nahodilosti" pro evolucionisty znamená: "***... Náhoda se stává druhem prozřetelnosti, která se pod pokrývkou ateismu nepojmenovává, ale která je tajně uctívána.***"[140]

Logické selhání evolucionistů je výsledkem jejich uchovávání konceptu nahodilosti. V Koránu je napsáno, že ti, kdo uctívají jiné bytosti než Boha jsou zbaveni pochopení:

> **Mají srdce, jimi nic nechápou, a mají o i, jimi nic nevidí, a mají u i, jimi nic nesly í. Podobají se dobytku, ba jsou je t zbloudilej í - a to jsou ti, kdo jsou lhostejní! (Súra al-Araf : 179)**

Darwinovský vzorec!

Vedle všeho technického důkazu, jímž jsme se dosud zabývali, prozkoumejme projednou jaký druh pověry mají evolucionisté příkladem tak prostým, že by ho pochopily děti:

Evoluční teorie tvrdí, že život se tvoří náhodou. Dle tohoto tvrzení se neživé a nevědomé atomy spojily, aby vytvořily buňku a pak jaksi vytvořily ostatní živé věci, včetně člověka. Uvažujme o tom. Když dáme dohromady prvky, které jsou stavebními jednotkami života jako uhlík, fosfor, dusík a draslík, utvoříme jen hromadu. Ať projde jakýmkoli zacházením tato hromada atomů nevytvoří ani jedinou živou bytost. Chcete-li, proveďme "pokus" v této věci a prozkoumejme za evolucionisty, to, co doopravdy tvrdí, aniž by vyslovili nahlas "Darwinův vzorec":

Ať dají evolucionisté plno látek přítomných ve složení živých bytostí jako jsou fosfor, dusík, uhlík, kyslík, železo a hořčík do velkých sudů. Ať tam dodají jakýkoli materiál, který v přírodních podmínkách neexistuje, ale který považují za nezbytný. Ať dodají k této směsi tolik aminokyselin -které nemají žádnou pravděpodobnost, že by se utvořily za přirozených podmínek -a stejně tolik bílkovin-z nichž každá má pravěpodobnost utvoření 10-950-jak si přejí. Ať vystaví tyto směsi tolika teplu a vlhku jak uznají za vhodné. Ať to míchají jakýmkoli technologicky vyvinutým přístrojem. Ať postaví nejpřednější vědce k těmto sudům. Ať tito odborníci čekají u sudů po miliardy nebo biliony let. Dovolte jim použít jakékoli podmínky, o nichž se domnívají, že jsou nezbytné, aby se vytvořily živé věci. Ať dělají, co dělají, nemohou z těchto sudů vyprodukovat živou bytost, řekněmě profesora, který zkoumá vlastní buněčnou stavbu pod elektronovým mikroskopem. Nedovedou vyprodukovat žirafy, lvy, včely, kanárky, koně, delfíny, růže, orchideje, lilije, karafiáty, banány, pomeranče, jablka, datle, rajčata, melouny, lubenici, fíky, olivy, hrozny, broskve, pávy, bažanty, pestrobarevné motýly ani miliony dalších živých bytostí jako jsou tyto. Věru, nezískají ani jednu jedinou buňku z nich.

Zkrátka, nevědomé atomy nemohou utvořit buňku svým spojením. Nemohou učinit nové rozhodnutí a rozdělit tuto buňku na dvě, pak učinit další rozhodnutí a utvořit profesora, který nejprve vymyslí elektronový mikroskop a pak si pod tímto mikroskopem prozkoumá vlastní buněčnou stavbu. **Hmota se oživuje jen s Božím svrchovaným stvořením.**

Evoluční teorie tvrdící opak je naprostý klam zcela odporující rozumu. I drobné uvažování o tvrzeních evolucionistů odhaluje tuto realitu, tak jako ve výše uvedeném příkladu.

Kyslík
Dusík
Aminokyseliny
Uhlík
Fosfor
Tuky
Vápník
H_2O
CO_2

Evolucionisté věří, že náhoda sama o sobě je tvořivou silou. Nechťtedy vezmou velký sud a do něj umístí jakékoli materiály je napadnou, že jsou nezbytné k vytvoření živé buňky. Ať sud zahřejí, zmrazí nebo nechají zasáhnout bleskem. Ať stojí u sudu a pozorují, předávajíce si úkol z generace na generaci, po miliony nebo i miliardy let. Ať sud monitorují neustále v každém okamžiku, neponechávaje nic náhodě. Ať použijí jakékoli podmínky, o nichž se domnívají, že jsou potřebné k vytvoření živé entity. Nebudou schopni vytvořit ani jednu jedinou buňku v tomto sudu. Nebudou schopni vyprodukovat koně, motýla, květinu, kachnu, třešni ani citroník, sovu nebo mravevce. Ať dělají, co dělají, nevyprodukují vědce, kteří zkoumají vlastní buňky pod mikroskopem a lidské bytosti, co myslí, zdůvodňují, posuzují, radují se a pociťují vzrušení a touhu.

Technologie v oku a v uchu

Dalším předmětem, který zůstává nezodpovězen evoluční teorií je výteční kvalita vnímání okem a uchem.

Než přejdeme k předmětu oka, odpovězme stručně na otázku "jak vidíme". Paprsky světla přicházející od objektu padají vzhůru nohama na sítnici oka. Zde jsou tyto světelné paprsky předány v podobě elektrických signálů a dosahují drobného bodu vzadu v mozku zvaného zrakové centrum. Tyto elektrické signály jsou vnímány v centru mozku po sérii procesů jako obraz. S těmito technickými informacemi uvažujme.

Mozek je izolován od světla. To znamená, že uvnitř mozku je hustá tma a světlo nikdy nedospívá na místo, kde se nachází mozek. Místo zvané zrakové centrum je temné místo, kam nikdy nedospěje světlo; může to být nejtemnější místo, co jste kdy poznali. Avšak v této neproniknutelné tmě pozorujete osvětlený jasný svět.

Obraz utvořený v oku je tak ostrý a rozlišený, že ani technologie 20.století nebyla schopna ho docílit. Například pohlédněte na knihu, co čtete, svoje ruce, jimiž ji držíte, pak zvedněte hlavu a rozhlédněte se. Už jste viděli obrazy tak ostré a rozlišené na nějakém jiném místě? Ani nejrozvinutější televizní obrazovka vyrobená největším výrobcem televizorů na světě vám nedovede poskytnout tak ostrý obraz. Toto je trojrozměrný, barevný a extrémně ostrý obraz. Po více než sto let se tisíce inženýrů snažily dosáhnout takové ostrosti. Továrny, obrovské provozovny byly založeny, mnoho výzkumu provedeno, plány a návrhy byly vytvořeny pro tento účel. Znovu se podívejte na televizní obrazovku a knihu ve vašich rukou. Uvidíte, že je zde velký rozdíl v ostrosti a rozlišení. Navíc obrazovka vám ukazuje jen dvourozměrný obraz, zatímco očima sledujete trojrozměrnou perspektivu mající hloubku. Podíváte-li se pečlivě, uvidíte, že v televizi je zastřenost, existuje nějaká zastřenost ve vašem zraku? Určitě ne.

Po mnoho let se tisíce inženýrů snažily vyrobit trojrozměrnou televizi a dosáhnout vizuální kvality oka. Ačkoli vytvořili trojrozměrný televizní systém, nelze ho sledovat bez nasazení brýlí; navíc je jen uměle trojrozměrný. Pozadí je zastřenější, popředí vypadá jako papírové kulisy. Nikdy nebylo možno vyprodukovat ostrou a rozlišenou vizi jako je ta u oka. Jak v kameře tak v televizi dochází ke ztrátě kvality obrazu.

Evolucionisté tvrdí, že mechanismus produkující tento ostrý a rozlišený obraz se vytvořil náhodou. Teď, kdyby vám někdo řekl, že televize ve vašem pokoji se utvořila jako výsledek nahodilosti, že všecky atomy se jaksi spojily a vytvořily přístroj produkující obraz, co byste si pomysleli? Jak mohou atomy udělat to, co nedovede tisíc lidí?

Po skoro století desítky inženýrů zkoumaly a usilovaly v high-tech laboratořích a velkých průmyslových komplexech užívající nejpokročilejší technologické přístroje a nepodařilo se jim učinit více než toto.

Pokud přístroj produkující mnohem primitivnější obraz než oko nemohl být vytvořen náhodou, tak je dosti zjevné, že oko a obrazy jím viděné se nemohly vytvořit náhodou. Vyžaduje to mnohem podrobnější a zázračnější plán a stvoření než jako u televize. Plán a stvoření obrazů tak rozlišených a ostrých patří pouze Bohu, Který má moc nade všemi věcmi.

Stejná situace platí pro ucho. Vnější ucho sbírá do boltce dostupné zvuky a směřuje je do středního ucha; střední ucho předává zvukové vibrace jejich zesilováním; vnitřní ucho posílá tyto vibrace do mozku jejich překládáním do elektrických signálů. Tak jako u oka se akt slyšení ukončuje ve sluchovém centru v mozku.

Situace s okem platí i pro ucho. To jest mozek je izolován od zvuku právě tak jako od světla: nepouští dovnitř žádný zvuk. Proto bez ohledu na to jaký hluk je venku, uvnitř mozku je naprosté ticho. Nicméně nejostřejší zvuky jsou vnímány v mozku. V našem mozku, který je izolován od zvuku naslouchátе symfoniím orchestru a slyšíte zvuky přeplněného místa. Avšak kdyby byla hladina zvuku ve vašem mozku měřena v té chvíli citlivým přístrojem, ukazoval by, že tam převažuje úplné ticho.

Srovnejme opět vysokou kvalitu a nadřazenou technologii přítomnou v uchu a mozku s technologií vytvářenou lidskými bytostmi. Jako v případě s obrazy, desetiletí snah byla utracena ve snaze vyvolat a reprodukovat zvuk, který je věrný originálu. Výsledkem těchto snah jsou přehrávače, hi-fi věže a systémy pro zachycování zvuku. Navzdory vší této technologii a tisícům inženýrů a odborníků, kteří spolupracovali na tomto úsilí, nebyl ještě získán zvuk, který by měl stejnou ostrost a jasnost jako zvuk vnímaný uchem. Pomyslete na HI-FI systémy vyrobené největší společností hudebního průmyslu. Dokonce i na těchto přístrojích je část nahraného zvuku ztracena; nebo když zapnete svoje HI-FI vždycky uslyšíte syčivý zvuk než začne hudba. Avšak zvuky produkované technologií lidského těla jsou extrémně ostré a jasné. Lidské ucho nikdy nevnímá zvuk doprovázený syčivým zvukem nebo statikou jako u HI-FI; vnímá zvuk přesně tak jak je, ostrý a jasný. Tak je tomu od stvoření člověka.

Technologie v oku a v uchu

Srovnáme-li oko s kamerami a ucho s nahrávači, vidíme, že oko a ucho jsou mnohem složitější, lépe funkční a bezvadnější než tyto technologické výdobytky.

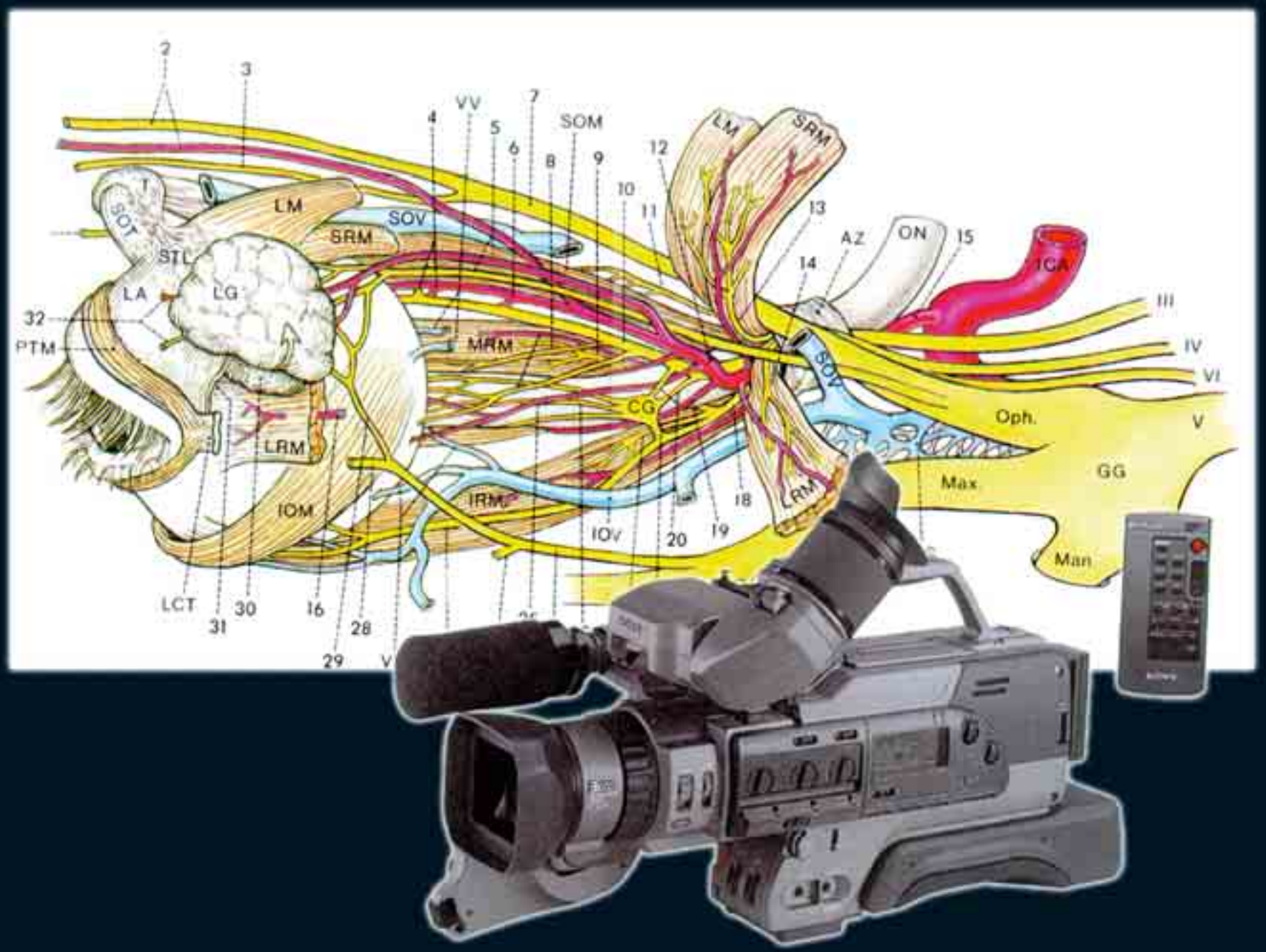

Zkátka, technologie v našem těle je daleko svrchovanější než technologie, jíž vyprodukovalo lidstvo využitím své nahromaděné informace, zkušenosti a příležitosti. Nikdo by neřekl, že HI-FI nebo kamery vznikly jako výsledek náhody. Tak jak lze tvrdit, že technologie, které existují v lidském těle, které jsou lepší než tyto, vznikly jako následek řetězce nahodilostí zvaného evoluce?

Je evidentní, že oko, ucho a věru i další části lidského těla jsou produkty velice nadřazeného stvoření. Toto jsou krystalicky jasné náznaky Božího jedinečného a neporovnatelného stvoření, Jeho věčného vědění a moci.

Důvodem, proč zde konkrétně uvádíme smysly vidění a slyšení, je neschopnost evolucionistů porozumět důkazu stvoření tak jasnému jako je tento. Kdybyste jednoho dne požádali evolucionistu, aby vysvětlil jak byla tato skvělá struktura a technologie v oku a v uchu umožněna jako výsledek náhody, uvidíte, že nebude schopen vám poskytnouut žádnou rozumnou nebo logickou odpověď. Dokonce i **Darwin**, ve svém dopise Asa Grayovi 3.dubna 1860, napsal, že **"při myšlence na oko ho mrazí po celém těle"** a přiznal se k zoufalství, kterému evolucionisté čelí vzhledem k výtečnému stvoření živých bytostí.[141]

Teorie evoluce je nejmocnější kouzlo na světě

V této knize bylo vysvětlováno, že evoluční teorie postrádá vědecký důkaz a že naopak, vědecké důkazy z vědeckých odvětví jako paleontologie, mikrobiologie a anatomie ji odhalují jako zhroucenou teorii. Bylo zdůrazněno, že evoluční teorie neladí s vědeckými objevy, rozumem a logikou.

Je potřeba objasnit, že kdokoli je osvobozen od předsudku a vlivu určité ideologie, kdo používá jen svůj rozum a logiku, bude jasně chápat, že víra v evoluční teorii, která vnáší na mysl pověry společností bez povědomí o vědě a civilizaci, je dosti nemožná.

Jak bylo vysvětleno výše, ti, kdo věří v teorii evoluce si myslí, že několik atomů a molekul hozených do velké kádě by mohlo vyprodukovat myslící, rozumné profesory, univerzitní studenty, vědce jako Einstein a Galileo, umělce jako byli Humphrey Bogart, Frank Sinatra a Pavarotti, stejně jako antilopy, citroníky a karafiáty. Navíc vědci a profesoři, kteří věří v tento nesmysl jsou vzdělaní lidé. Proto je dost omluvitelné hovořit o teorii evoluce jako o "nejmocnějším kouzlu v dějinách." Nikdy dříve žádná víra nebo myšlenka nepřipravila tolik lidí o rozum, nebránila jim myslet inteligentně a logicky a neskrývala před nimi pravdu jako kdyby byli oslepeni. Toto je dokonce horší a hůře uvěřitelná slepota než u Egypťanů klanících se Slunečnímu božstvu Ra, totemovému uctívání v částech Afriky, klanění Slunci Sabejců, kmeni proroka Abraháma, uctívajícímu modly, které si vyrobili vlastníma rukama nebo lidu proroka Mojžíše, klanícímu se zlatému teleti.

Vlastně je toto realita nepřítomnosti rozumu, na níž Bůh poukazuje v Koránu. Zjevuje v mnoha verších, že mysli některých lidí budou uzavřeny a že budou neschopni spatřit pravdu. Některé z těchto veršů jsou následující:

> **Však věru je lhostejno pro nevěřící, zda napomínáš je, či nikoliv-stejně neuvěří! Bůh srdce jejich i sluch zapečetil a přes oči jejich clonu položil a pro ně je určen trest hrozný.. (Súra al-Baqara: 6-7)**
>
> **… Mají srdce, jimiž nic nechápou, a mají oči, jimiž nic nevidí, a mají uši, jimiž nic neslyší. Podobají se dobytku, ba jsou ještě zbloudilejší - a to jsou ti, kdož jsou lhostejní! (Súra al-A'raf: 179)**
>
> **A i kdybychom jim bránu nebeskou otevřeli a oni stoupali by k ní, přece by říkali: „Zraky naše byly opity nebo spíše jsme lidé očarovaní!“!" (Súra al-Hidžr: 14-15)**

Slova nedovedou vyjádřit jak podivuhodné to je, že toto kouzlo by mělo držet tak rozsáhlou komunitu v poddanství, stranit lidi pravdě a nezlomit se po 150 let. Je pochopitelné, že jeden nebo několik lidí by mohlo věřit v nemožné scénáře a tvrzení plná hlouposti a nelogičnosti. Avšak "kouzlo" je jediným možným vysvětlením pro lidi z celého světa věřící, že nevědomé a neživé atomy se najednou rozhodly se spojit a zformovat vesmír, který funguje s bezvadným systémem organizace, disciplíny, rozumu a vědomí, planetu Zemi se všemi jejími vlastnostmi tak perfektně vhodnými pro život a živé organismy plné bezpočtu složitých soustav.

Ve skutečnosti Bůh odhaluje v Koránu v incidentu mezi prorokem Mojžíšem a faraonem, že někteří lidé podporující ateistickou filosofii jsou vlastně ovlivněni kouzlem. Když bylo faraonovi vypravováno o pravém náboženství, sdělil proroku Mojžíšovi, aby se setkal s jeho vlastními kouzelníky. Když tak prorok Mojžíš učinil, sdělil jim, aby předvedli své schopnosti. Verš pokračuje:

Stejným způsobem jako víra lidí, kteří uctívali krokodýly, dnes vypadá divná a neuvěřitelná, tak víry darwinistů jsou stejně neuvěřitelné. Darwinisté považují náhodu a neživé nevědomé atomy za tvořivou sílu a jsou této víře oddáni jako náboženství.

Odpověděl: "Házejte vy!" A když hodili, očarovali zraky lidí a naplnili je hrůzou a předvedli kouzlo mocné. (Súra al-A'raf: 116)

Jak vidno, faraonovi kouzelníci byli schopni oklamat každého kromě proroka Mojžíše a těch, kdo s ním uvěřili. Avšak důkaz předložený Mojžíšem zlomil kouzlo, nebo "pohltil všecko co si oni vymyslili" jak to vyjadřuje verš.

A vnukli jsme Mojžíšovi: „Hoď svou hůl!" a hle, ona pohltila vše, co oni vykouzlili. A vyjevila se pravda a ukázalo se nicotným vše, co oni dělali. (Súra al-A'raf: 117-119)

Jak vidíme z verše, když se došlo k poznání, že to, čím tito lidé nejprve všechny okouzlili, byla jen iluze, přišli o svou důvěryhodnost. V současné době také, pokud ti, co pod vlivem podobného kouzla věří v tato směšná tvrzení pod zástěrkou vědy a utrácejí svoje životy jejich obranou, je neopustí, budou také poníženi, když se objeví úplná pravda a kouzlo bude zlomeno. Vlastně Malcolm Muggeridge, který byl ateistickým filosofem a podporovatelem evoluce po nějakých 60 let, ale který si následně uvědomil pravdu, přiznal, že mu dělala starosti jen tato vyhlídka:

> Já sám jsem přesvědčen, že evoluční teorie, zejména rozsah, v němž byla aplikována, bude jedním z největších žertů v historických knihách budoucnosti. Potomci budou žasnout jak cosi tak chabého a pochybného a hypotetického mohlo být akceptováno s neuvěřitelnou důvěrou jakou to má.[142]

Tato budoucnost není příliš vzdálená: Naopak, lidé brzy zpozorují, že "náhoda" není božstvo a budou se ohlížet za teorií evoluce jako nejhorším klamem a nejhroznějším kouzlem na světě. Toto kouzlo se již rychle zvedá z ramen lidí celého světa. Mnozí lidé, kteří spatřili pravou tvář evoluční teorie se užasle podivují, jak se na to kdy mohli nachytat.

KAPITOLA 12

PROČ JSOU TVRZENÍ EVOLUCIONISTŮ NEPLATNÁ

V předchozích kapitolách jsem zkoumali neplatnost teorie evoluce ve smyslu tělesa důkazu nalezeného ve zkamenělinách a z hlediska molekulární biologie. V této kapitole se budeme obracet na množství biologických jevů a konceptů prezentovaných evolucionisty jako teoretický důkaz. Tato témata jsou obzvláště důležitá, poněvadž ukazují, že neexistuje vědecké zjištění, co podporuje evoluci a namísto toho odhalují rozsah překoucení a ošizení využívaného evolucionisty.

Variace a druhy

Variace, pojem užívaný v genetice, odkazuje na genetickou událost, která způsobuje, že jedinci nebo skupiny určitého typu nebo druhu mají navzájem odlišné vlastnosti. Například všichni lidé na zemi mají v podstatě stejnou genetickou informaci, jenže někteří mají šikmé oči, někteří rudé vlasy, někteří dlouhé nosy a jiní jsou malé postavy, to vše závisí na rozsahu variačního potenciálu dané genetické informace.

Evolucionisté tvrdí, že variace uvnitř druhu jsou důkazem pro teorii. Avšak **variace netvoří důkaz pro evoluci, protože variace jsou výsledkem různých kombinací již existující genetické informace a nepřidávají genetické informaci žádnou novou charakteristiku.** Důležitou věcí pro evoluční teorii je však otázka, jak vznikla zbrusu nová informace, aby vznikly zbrusu nové druhy.

Variace se odehrávají vždy mezi limity genetické informace. Ve vědě genetiky se tento limit nazývá "genový fond". Všechny vlastnosti přítomné v genovém fondu druhu mohou vyjít různými způsoby na světlo díky variaci. Třeba jako výsledek variace se mohou objevit relativně dlouhé ocasy nebo krátké končetiny u určitého plazího druhu, jelikož informace o dlouhonohých a krátkonohých formách může existovat v genovém fondu tohoto druhu. Avšak variace netransformují plazy v ptáky dodáním křídel nebo peří nebo změnou jejich metabolismu. Taková změna vyžaduje nárůst v genetické informaci živočicha, což dozajista není možné skrze variace.

Darwin si nebyl tohoto faktu vědom, když svoji teorii formuloval. Myslel si, že ve variacích neexistuje omezení. V článku co napsal v roce 1844 stanovil: **"To, že limit variací v přírodě neexistuje se předpokládá většinou autorů, ač nejsem schopen objevit jediný fakt, na kterém je tato víra založena".**[143] V *O původu druhů* cituje rozmanité případy variací jako nejdůležitější důkaz pro svou teorii.

Kupříkladu podle Darwina šlechtitelé zvířat, kteří páří různé odrůdy dobytka, aby dostali nové odrůdy, produkující více mléka, je měli nakonec transformovat v jiné druhy. Darwinova představa "neomezených variací" je nejlépe vidět na následující větě z *O původu druhů*:

> Nevidím problém v rase medvědů, která se stává přírodním výběrem, více a více vodní ve svém habitatu, s větší a větší hubou, až vznikne tak monstrózní tvor jako je velryba.[144]

Mezidruhové variace neznamenají evoluci

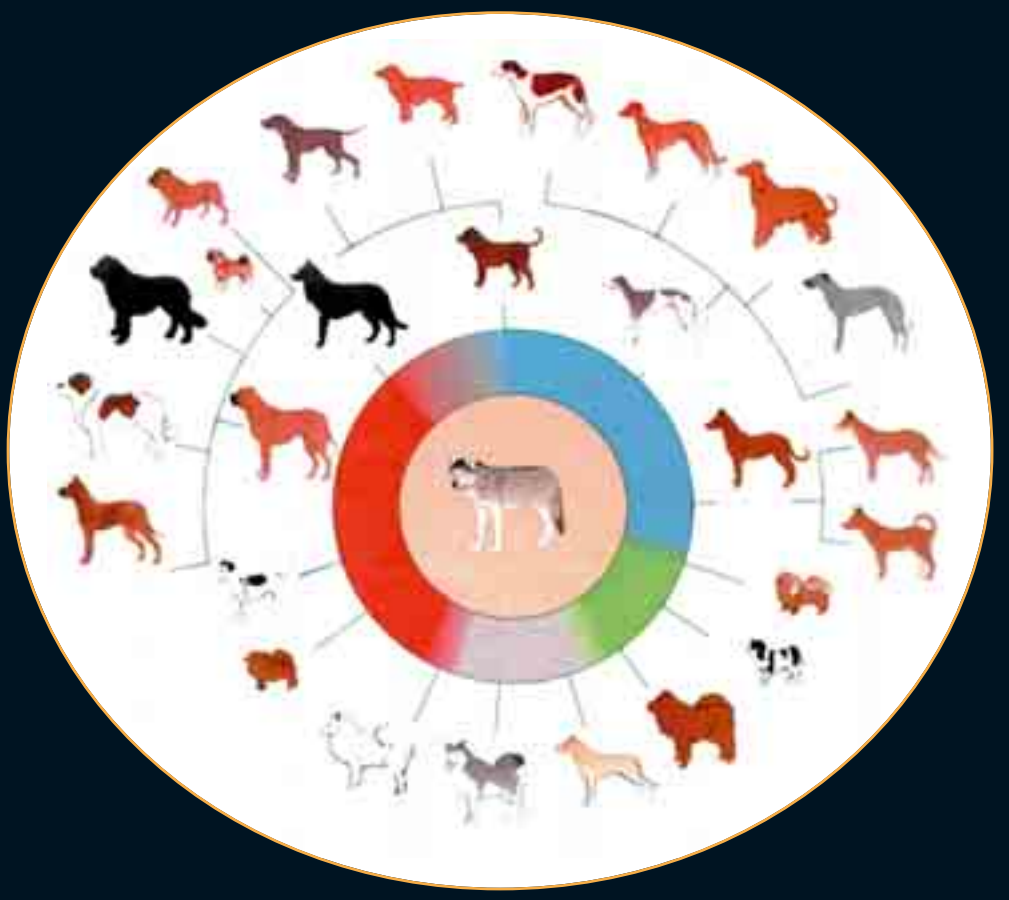

V O původu druhů Darwin mate dva oddělené koncepty: variace uvnitř druhu a vznik celého nového druhu. Darwin pozoroval rozmanitost různých psích plemen, například, a představoval si, že některé tyto variace by se jednoho dne mohly změnit v jiné druhy. Dokonce i dnešní evolucionisté vytrvávají ve snaze zobrazovat variace uvnitř druhu jako "evoluci".

Avšak je vědeckým faktem, že variace uvnitř druhu nejsou evolucí. Třeba bez ohledu na to, kolik psích plemen existuje, pořád zůstanou jedním druhem. Žádný přechod od jednoho určitého druhu k jinému se nikdy neodehraje.

Příčinou proč Darwin uvedl takový za vlasy přitažený příklad bylo primitivní porozumění vědy v jeho době. Od té doby ve 20.století věda vydala postulát o principu **"genetické stability"** (genetická homeostáze), založený na výsledcích pokusů provedených na živých tvorech. Tento princip stanovuje, že, jelikož všechny pokusy o páření provedené k získání nových variací byly bezvýchodné, existují **striktní bariéry mezi různými druhy živých organismů.** To znamená, že je absolutně nemožné, aby šlechtitelé konvertovali dobytek v odlišné druhy párením rozličných odrůd, jak předpokládal Darwin.

Norman Macbeth, který vyvrátil darwinismus ve své knize *Darwin znovu souzen*, stanovuje:

> Srdcem problému je, zda se živé věci vskutku liší do neomezeného dosahu... **Druhy vypadají stabilní**. Slyšeli jsme o zklamaných šlechtitelích, kteří prováděli svou práci do určitého bodu jen aby viděli, jak se zvířata nebo rostliny vracejí do počátečního stavu. Navzdory namáhavému úsilí dvou nebo tří století nebylo nikdy možné přirozeně vyšlechtit modrou růži nebo černý tulipán.[145]

Luther Burbank, považovaný za nejzkušenějšího šlechtitele všech dob, vyjádřil tento fakt, když pravil, "existují hranice možného vývoje a tyto hranice dodržují zákon." [146] Dánský vědec W. L. Johannsen shrnuje záležitost takto:

> Variace, na které Darwin a Wallace kladli důraz, nelze selektivně tlačit za určitý bod, že **taková variabilita neobsahuje tajemství 'neomezeného odsunu'.**[147]

Stejným způsobem různé pěnkavy, které viděl Darwin na ostrovech Galapágy jsou další ukázkou variace, jež není důkazem pro "evoluci". Nedávná pozorování odhalila, že pěnkavy neprodělávají neomezené variace jak předpokládala Darwinova teorie. Navíc většina z různých typů pěnkav, o nichž si Darwin myslel, že představují 14 oddělených druhů, se navzájem páří, což znamená, že šlo o odrůdy patřící k jednomu druhu. Vědecká pozorování ukazují, že zobáky pěnkav, které byly mýtizovány skoro ve všech evolučních zdrojích, jsou ve skutečnosti příklady "variace"; proto nejsou důkazem pro evoluční teorii. Třeba Peter a Rosemary Grant, kteří strávili léta pozorováním variací pěnkav na ostrovech

MÝTUS ŽE VELRYBY SE VYVINULY Z MEDVĚDŮ

V *O původu druhů* Darwin tvrdil, že velryby se vyvinuly z medvědů, kteří se pokoušeli plavat! Darwin chybně předpokládal, že možnost variací uvnitř druhu je neomezená. Věda 20.století ukázala, že tento evoluční scénář je smyšlený.

Galapágy hledaje důkaz pro darwinistickou evoluci, byli nuceni uzavřít, že žádná "evoluce" vedoucí ke vzniku nových vlastností se tam nikdy neodehraje.148

Rezistence na antibiotika a imunita na DDT nejsou důkazy evoluce

Jedním z biologických konceptů, které se snaží evolucionisté prezentovat jako důkaz své teorie, je rezistence bakterií na antibiotika. Četné evoluční zdroje ukazují rezistenci na antibiotika jako "příklad vývoje živého organismu prospěšnými mutacemi". Podobné tvrzení je činěno i vzhledem ke hmyzu, který si buduje imunitu na insekticidy jako je DDT.

Avšak evolucionisté se mýlí i v této věci.

Antibiotika jsou "zabijácké molekuly" které jsou produkovány mikroorganismy, aby bojovaly s jinými mikroorganismy. Prvním antibiotikem byl penicilin, objevený Alexandrem Flemingem roku 1928. Fleming si uvědomil, že plíseň vyprodukovala molekulu, co zabila bakterii Stafylokoka a tento objev byl bodem obratu ve světě medicíny. Antibiotika odvozená z mikroorganismů byla užívána, aby zabila bakterie a výsledky byly úspěšné.

Brzy bylo objeveno cosi nového. Bakterie si postupně vybudovaly odolnost na antibiotika. Mechanismus funguje takto: Velké množství bakterií vystavených antibiotiku zahyne, ale některé další, které nejsou antibiotikem ovlivněny se rychle množí a brzy nahradí celou populaci. Takto se celá populace stává odolnou na antibiotikum.

Evolucionisté se snaží prezentovat tuto situaci jako "evoluce bakterie adaptací na podmínky".

Pravda je však velice odlišná od tohoto povrchního vysvětlení. Jeden z vědců provádějící nejpodrobnější výzkum tohoto subjektu je izraelský biofyzik Lee Spetner, který proslul také svojí knihou *Nikoli náhodou* publikovanou v roce 1997. Spetner tvrdí, že odolnost bakterie přichází dvěma různými mechanismy, ale ani jeden netvoří důkaz pro evoluční teorii. Tyto dva mechanismy jsou:

1) Přenos rezistentních genů již v bakterii existujících.

2) Budování odolnosti následkem ztráty genetických dat kvůli mutaci.

Profesor Spetner vysvětluje první mechanismus v článku zveřejněném v roce 2001:

> Některé mikroorganismy jsou obdařeny geny, jež poskytují odolnost na tato antibiotika. Tato rezistence může nabrat podobu znehodnocení antibiotické molekuly nebo její vychrlení z buňky... Organismus mající tyto geny je může předat další bakterii a učinit ji také rezistentní. Ačkoli je rezistentní mechanismus specifický na konkrétní antibiotikum, většina patogenních bakterií... uspěla v nahromadění několika sad genů věnujících jim odolnost na celou řadu antibiotik.[149]

Spetner pak pokračuje, aby sdělil, že toto není "důkaz evoluce":

> Nabytí rezistence na antibiotika tímto způsobem... není druh, který by mohl sloužit jako prototyp pro mutace potřebné k doložení evoluce. Tyto genetické změny, co by mohly ilustrovat teorii, nesmí jen dodat informaci ke genomu bakterie, musí dodat novou informaci k biokosmu. Horizontální transfer genů jen rozšiřuje geny, které jsou již u některých jedinců přítomny.[150]

Tudíž tady nelze hovořit o evoluci, poněvadž není vyprodukována nová genetická informace: genetická informace, která už existuje, je jednoduše přenášena mezi bakteriemi.

Druhý typ imunity, který přichází jako výsledek mutace, také není ukázkou evoluce. Spetner píše:

> Mikroorganismus může někdy získat rezistenci na antibiotika skrze nahodilé nahrazení jednoho nukleotidu... Streptomycin, objevený Selmanem Waksmanem a Albertem Schatzem a poprvé uvedený v roce 1944, je antibiotikem proti kterému může bakterie získat rezistenci tímto způsobem. Ale ačkoli je mutace při tomto procesu prospěšná organismu v přítomnosti streptomycinu, nemůže sloužit jako prototyp pro druh mutace potřebované NDT [teorií neodarwinismu]. Typ mutace, která uděluje rezistenci na streptomycin se projevuje v ribozómu a poškozuje jeho molekulární pár s molekulou antibiotika. Tato změna v povrchu ribozómu mikroorganismu zabraňuje molekule streptomycinu v přichycení a provedení své antibiotické funkce. Dopadne to tak, že toto poškození je ztrátou specifičnosti a proto ztrátou informace. Hlavním bodem je, že toho (evoluce) nelze dosáhnout mutací tohoto druhu bez ohledu na to, kolik jich je. Evoluce nemůže být vystavěna na hromadění mutací, které pouze degradují specifičnost.[151]

V souhrnu, mutace zasahující ribozóm bakterie činí bakterii rezistentní na streptomycin. Příčinou je "rozpad" ribozómu mutací. To jest, žádná nová genetická informace není dodána k bakterii. Naopak, struktura ribozómu je rozložena, to jest bakterie se stává "postiženou". (Také bylo objeveno, že ribozóm zmutované bakterie je méně funkční než u normální bakterie). Jelikož tento "hendikep" brání antibiotiku v připojení na ribozóm, rozvíjí se "rezistence na antibiotikum".

Nakonec, neexistuje příklad mutace, která "rozvíjí genetickou informaci".

Stejná situace platí pro imunitu, co si hmyz vyvíjí na DDT a podobné insekticidy. Ve většině případů jsou užity geny imunity již existující. Evoluční biolog Francisco Ayala tento fakt uznává slovy, "Genetické variace požadované pro rezistenci na nejrůznější druhy pesticidů byly zjevně přítomny v každé jednotlivé populaci vystavené těmto člověkem vyrobeným sloučeninám."[152] Některé další příklady vysvětlované mutací, právě tak jako u mutace ribozómu uvedené výše, jsou jevem, který u hmyzu působí "nedostatek genetické informace".

V tomto případě nejde tvrdit, že imunitní mechanismy u bakterií a hmyzu tvoří důkaz pro teorii evoluce. Je tomu tak proto, že evoluční teorie je založená na tvrzení, že živé věci se vyvíjejí skrze mutace. Avšak Spetner vysvětluje, že ani antibiotická imunita ani jiný biologický fenomén neznačí takový příklad mutace:

> Mutace potřebné pro makroevoluci nebyly nikdy pozorovány. Žádné nahodilé mutace, které by mohly reprezentovat mutace vyžadované teorií neodarwinismu, co byly prozkoumány na molekulární úrovni nedodaly žádnou informaci. Otázka, kterou adresuji je: Jsou mutace, které byly pozorovány toho druhu, jaké teorie potřebuje pro svou podporu? Odpovědí se ukazuje být NE![153]

Podvod zakrnělých orgánů

Po dlouhou dobu se koncept "zakrnělých orgánů" často objevoval v evoluční literatuře jako "důkaz" evoluce. Eventuálně to bylo tiše uloženo k odpočinku, když se to ukázalo jako neplatné. Ale někteří evolucionisté v to pořád věří a čas od času se někdo bude pokoušet předložit "zakrnělé orgány" jako významný důkaz pro evoluci.

Představa "zakrnělých orgánů" byla poprvé předložena před sto lety. Podle evolucionistů existuje v tělech některých tvorů množství nefunkčních orgánů. Ty jsou dědictvím po předcích a postupně zakrněly nepoužíváním.

Celý předpoklad je dost nevědecký, a je založen čistě na nedostatečných znalostech. Tyto **"nefunkční orgány"** byly vlastně orgány, jejichž **"funkce nebyla dosud objevena"**. Nejlepším

Evolucionisté portrétují odolnost bakterií na antibiotika jako doklad evoluce—ale klamným způsobem.

Všechny příklady zakrnělých orgánů byly časem vyvráceny. Třeba spojivková řasa u oka, která byla uvedena v O původu jako zakrnělá struktura, byla v naší době ukázána jako plně funkční, třebaže její funkce byla v Darwinově době neznámá. Tento orgán zvlhčuje oční bulvu.

náznakem toho byl postupný ale podstatný pokles v dlouhém evolučním seznamu zakrnělých orgánů. S.R. Scadding, sám evolucionista, se shodl s touto skutečností ve svém článku "Mohou zakrnělé orgány tvořit důkaz evoluce?" uveřejněném v žurnálu *Evolutionary Theory*:

> Jelikož není možné jednoznačně identifikovat bezcenné struktury a jelikož struktura použitých argumentů není vědecky platná, uzavírám, že **"zakrnělé orgány" neposkytují žádný zvláštní důkaz pro teorii evoluce.**[154]

Seznam zakrnělých orgánů, vytvořený německým anatomem R. Wiedersheimem v roce 1895 zahrnoval přibližně 100 orgánů včetně slepého střeva a kostrče. Jak věda pokročila, bylo objeveno, že všechny orgány na Wiedersheimově seznamu mají důležité funkce. Kupříkladu bylo zjištěno, že apendix, o němž se předpokládalo, že je to "zakrnělý orgán", je ve skutečnosti lymfatický orgán bojující s infekcemi v těle. Tento fakt byl objasněn v roce 1997: "Další tělesné orgány a tkáně-brzlík, játra, slezina, **apendix**, kostní morek a drobné kolekce lymfatické tkáně jako jsou krční mandle a Peyerovy pláty v tenkém střevě -jsou také součástí lymfatického systému. Ty také **pomáhají tělu bojovat s infekcí.**"155

Bylo také objeveno, že **krční mandle** jež byly zahrnuty na stejný seznam zakrnělých orgánů hrají důležitou roli při ochraně hrdla proti infekcím, hlavně do dospívání. Bylo zjištěno, že **kostrč** v dolním konci páteře podporuje kosti kolem pánve a je sbíhacím bodem několika drobných svalů a kvůli tomu by bylo nemožné bez kostrče sedět pohodlně. V následujících letech se došlo k poznání, že **brzlík** spouští imunitní systém v těle aktivací T buněk, že **mozková šišinka** odpovídá za vylučování některých důležitých hormonů, že **štítná žláza** je účinná v zajišťování trvalého růstu mimin a dětí, a že **hypofýza** kontroluje správnou funkci mnoha hormonálních žláz. Toto vše bylo kdysi považováno za "zakrnělé orgány". Nakonec spojivková řasa u oka, na kterou Darwin odkazoval jako na zakrnělý orgán, byla rozpoznána jako odpovědná za čistění a navlhčování oka.

Ve tvrzení evolucionistů ohledně zakrnělých orgánů byla podstatná logická chyba. Jak jsme právě viděli, tvrzením bylo, že tyto zakrnělé orgány jsou odkazem předků. Jenže některé údajně "zakrnělé" orgány nelze najít u druhů, které mají být předky lidských bytostí! Například apendix u některých druhů opů, o nichž se tvrdí, že jsou předky člověka, neexistuje. Slavný biolog H. Enoch, který zpochybnil teorii o zakrnělých orgánech, vyjádřil tento logický omyl takto:

> **Opi mají apendix, zatímco menší příbuzní, nižší opi, nikoli; ale znovu se objevuje u ještě nižších savců jako je vačice. Jak to mohou evolucionisté vysvětlit?**[156]

Jednoduše řečeno, scénář zakrnělých orgánů předložený evolucionisty obsahuje spoustu vážných logických nedostatků a byl v mnoha případech prokázán jako vědecky nepravdivý. V lidském těle neexistuje jediný zděděný orgán, protože lidské bytosti se nevyvinuly z jiných tvorů jako výsledek náhody, nýbrž byly stvořeny v současné, kompletní a dokonalé podobě.

Orli, netopýří a hmyz, všichni mají křídla. Jenže jen to, že mají stejné orgány, ještě nedokazuje, že se vyvinuli z jednoho společného předka.

Mýtus homologie

Strukturální podobnosti mezi různými druhy se v biologii nazývají "**homologie**". Evolucionisté se snaží prezentovat tyto podobnosti jako důkaz evoluce.

Darwin si myslel, že tvorové s podobnými (homologními) orgány mají mezi sebou evoluční vztah a že tyto orgány museli zdědit od společného předka. Podle tohoto předpokladu mají holubi a orli křídla; proto se holubi, orli a věru i jiní ptáci s křídly údajně vyvinuli ze společného předka.

Homologie je klamný argument, rozvinutý na jediném základě a to na zjevné fyzické podobnosti. Tento argument nebyl nikdy ověřen ani jediným konkrétním objevem za všechny ty roky od dob Darwina. Nikde na světě nikdy nepřišel s fosilním pozůstatkem imaginárního společného předka tvorů s homologní stavbou. Navíc by následující témata mohla objasnit, že homologie neposkytuje důkaz, že by se evoluce kdy odehrála.

1. Jeden nachází homologní orgány u tvorů patřících do různých kmenů, mezi nimiž nebyli evolucionisté schopni ustanovit žádný druh evolučního vztahu;

2. Genetický kód některých tvorů, co mají homologní orgány, je naprosto odlišný.

3. Embryologický vývoj homologních orgánů u různých tvorů je zcela jiný.

Prozkoumejme nyní tyto body jeden po druhém.

Podobné orgány u úplně jiných živých druhů

Existuje spousta homologních orgánů sdílených různými skupinami, mezi nimiž nedovedou evolucionisté ustanovit jakýkoli druh evolučního vztahu. Křídla jsou jedním příkladem. Navíc k ptákům najdeme křídla u netopýrů, což jsou savci, a u hmyzu a dokonce u některých dinosaurů, což jsou vyhynulí plazi. Dokonce ani evolucionisté nepředpokládají evoluční vztah nebo příbuznost mezi těmito čtyřmi různými skupinami živočichů.

Dalším ohromujícím příkladem je úžasná podobnost a strukturální obdoba pozorovaná u očí rozmanitých tvorů. Třeba chobotnice a lidé jsou dvěma naprosto odlišnými druhy, mezi kterými není pravděpodobné, aby byl navržen nějaký evoluční vztah, jenže oči obou jsou velmi podobné ve smyslu stavby a funkce. Dokonce ani evolucionisté se nesnaží vysvětlit podobnost očí chobotnice a člověka navrhováním společného předka. Tyto a spousta dalších příkladů ukazují, že tvrzení evolucionistů založené na podobnosti je vyloženě nevědecké.

Dvojčata savců vzdorují homologii

Lebka severoamerického vlka

DVA NEPŘÍBUZNÍ VYHYNULÍ SAVCI S OBROVSKÝMI ZUBY

Jiným příkladem neobyčejné podobnosti mezi "dvojčaty" placentálů a vačnatců jsou vyhynulí savci Smilodon (dole) a Thylacosmilus (nahoře), oba predátoři s enormě velkými tesáky. Velký stupeň podobnosti mezi strukturami lebky a zubů obou těchto savců, mezi nimiž nelze ustanovit žádný evoluční vztah, kácí homologické hledisko, že podobné struktury jsou důkazem ve prospěch evoluce.

Lebka tasmánského vlka

TASMÁNSKÝ VLK A JEHO SEVEROAMERICKÝ PROTĚJŠEK

Přítomnost druhů "dvojčat" mezi vačnatci a placentály tvrdě zasahuje tvrzení o homologii. Například vačnatec Tasmánský vlk (nahoře) a placentál vlk ze Severní Ameriky se navzájem podobají do neuvěřitelné míry. Nahoře lze vidět lebky těchto velice se podobajících zvířat. Taková blízká příbuznost mezi oběma, mezi nimiž nelze navrhovat žádné "evoluční příbuzenství", naprosto vyvrací tvrzení o homologii.

Ve smyslu stavby jsou oči lidí a chobotnic dost podobné. Avšak skutečnost, že dva druhy mají podobné orgány neznamená, že se vyvinuly ze společného předka. Ani evolucionisté se nesnaží vysvětlit podobnost očí chobotnice a člověka předpokádáním společného předka.

Vlastně by homologní orgány měly být velkou ostudou evolucionistů. Doznání slavného evolucionisty Franka Salisburyho odhalené v jeho prohlášeních, jak extrémně odlišní tvorové přišli k tomu, že mají velice podobné oči, podtrhuje slepou uličku homologie:

Dokonce i něco tak složitého jako **oko se objevilo několikrát**; například u chobotnice, obratlovců a členovců. Je dost zlé vysvětlování původu takových věcí jednou, ale **myšlenka na jejich vyprodukování vícekrát podle moderní syntetické teorie mi způsobuje závrať.**[157]

Existuje mnoho stvoření, která navzdory velmi podobnému fyzickému zjevu nedovolují žádná tvrzení o evoluční příbuznosti. Dvě velké živočišné kategorie, placentálové a vačnatci, jsou příkladem. Evolucionisté uvažují, že k tomuto rozlišení došlo když se savci poprvé objevili a že každá skupina žila vlastní evoluční historii zcela nezávisle na druhé. Jenže je zajímavé, že jsou "páry" placentálů a vačnatců, které jsou skoro stejné. Američtí biologové Dean Kenyon a Percival Davis činí následující komentář:

> Podle Darwinovy teorie se vzorce pro vlky, kočky, veverky, sviště, mravenečníky, krtky a myši vyvinuly dvakrát: jednou u placentálních savců a znovu, zcela nezávisle u vačnatců. Toto činí překvapivým tvrzení, že náhodný, nepřímý proces mutace a přírodního výběru jaksi připadl na identické znaky několikrát u rozsáhle oddělených organismů.[158]

Neobyčejná podobnost a podobné orgány jako tyto, které evoluční biologové nemohou přijmout jako ukázky "homologie," ukazují, že neexistuje důkaz pro tezi evoluce ze společného předka. Co v tom případě může být vědeckým vysvětlením podobné stavby živých organismů? Odpověď na tuto otázku byla poskytnuta předtím, než Darwinova teorie evoluce počala dominovat světu vědy. Vědci jako Karl Linné, který poprvé roztřídil živé věci podle podobné stavby a Richard Owen považovali tyto struktury za příklady "společného" stvoření. Jinými slovy, podobné orgány (nebo dnes, podobné geny) jsou takové, protože byly stvořeny, aby sloužily konkrétnímu účelu, nikoli proto, že se vyvinuly náhodou ze společného předka.

Moderní vědecká zjištění ukazují, že tvrzení o "společném předkovi" učiněné s ohledem na společné orgány je nesprávné a že jediným možným vysvětlením je společné stvoření, znovu potvrzující, že živé organismy byly stvořeny Bohem.

Genetická a embryologická slepá kolej homologie

Profesor Michael Denton: "Evoluce je teorie v krizi"

Aby byla evoluční tvrzení ohledně "homologie" brána vážně, podobné (homologní) orgány u různých tvorů by měly být zakódovány s podobnými (homologními) DNA kódy. Avšak není tomu tak. Podobné orgány jsou obvykle řízeny velice odlišnými genetickými (DNA) kódy. Navíc podobné genetické kódy v DNA u rozmanitých stvoření jsou často spojovány s úplně jinými orgány.

Michael Denton, australský profesor biochemie, popisuje ve své knize *Evoluce*:

> Teorie v krizi genetickou slepou uličku evolučního výkladu homologie: "**Homologní struktury jsou často specifikovány nehomologními genetickými systémy** a koncept homologie může být zřídkakdy rozšířen zpět na embryologii." [159]

Slavným příkladem v tomto předmětu je "kostní struktura pěti prstů" čtvernožců, která se cituje skoro ve všech evolučních učebnicích. Čtvernožci, tj.obratlovci obývající souš mají pět prstů na předních a zadních končetinách. Ačkoli nevypadají vždycky jako pět prstů, jak je známe, všichni se počítají jako pětiprstí díky kostní struktuře. Přední a zadní končetiny žáby, ještěrky, veverky nebo opice, všechny mají tuto stejnou strukturu. Dokonce i kosterní struktura ptáků a netopýrů se shoduje s tímto základním designem.

Evolucionisté tvrdí, že všechny živé věci jsou potomky společného předka a dlouho uváděli pětiprstou končetinu jako důkaz pro to. Toto tvrzení bylo uvedeno skoro ve všech základních zdrojích o biologii v průběhu 20.století jako velice silný důkaz evoluce. Genetické poznatky z 80.let toto tvrzení evolucionistů vyvrátily. Dospělo se k poznání, že vzorce pětiprsté končetiny různých tvorů jsou ovládány naprosto odlišnými geny. Evoluční biolog William Fix popisuje toto zhroucení evoluční teze ohledně pětiprstosti takto:

> Starší učebnice o evoluci přikládaly značnou váhu homologii, poukazujíc na zjevnou podobnost mezi kostrami končetin různých zvířat. Tak je "pětiprstá" končetina nalezena v paži člověka, křídle ptáka, ploutvi velryby a to se považovalo za náznak stejného původu. Teď kdyby byly tyto rozmanité struktury předávány stejnými dvojicemi genů, rozlišených čas od času mutacemi a pod vlivem přírodního výběru, teorie by dávala dobrý smysl. Naneštěstí tomu tak není. Homologní orgány, jak je nyní známo, jsou u různých druhů produkovány totálně odlišnými genovými sadami. Koncept homologie v pojmech podobných genů předávaných od společného předka se zhroutil...[160]

Jiným bodem je, že aby byla evoluční teze o homologii brána vážně, období embryologického vývinu podobných struktur -jinak řečeno stádia vývinu vajíčka v matčině lůně-by musela být paralelní, zatímco ve skutečnosti jsou tato embryologická období u podobných struktur navzájem dosti odlišná u každého živého tvora.

Závěrem můžeme říct, že genetický a embryologický výzkum dokázal, že koncept homologie definovaný Darwinem jako "důkaz evoluce živých organismů ze společného předka" nemůže být žádnými prostředky vůbec považován za důkaz. Z tohoto hlediska, se dá říct, že věda dokázala falešnost Darwinovy teze zas a znova.

Neplatnost tvrzení molekulární homologie

Podporování homologie evolucionisty jako doklad evoluce není neplatné jen na morfologické úrovni, nýbrž i na molekulární úrovni. Evolucionisté tvrdí, že **kódy DNA nebo korespondující bílkovinné struktury**, různých živých druhů jsou obdobné a že tato podobnost je důkazem, že tyto živé druhy se vyvinuly ze společného předka, nebo jinak, ze sebe navzájem.

Doopravdy však výsledky molekulárního srovnání nepracují vůbec ve prospěch evoluční teorie. Mezi tvory, kteří vyhlížejí velmi podobní a příbuzní existují ohromné molekulární rozdíly. Třeba bílkovina cytochrom-C , jedna z bílkovin vitálních pro dýchání, je neuvěřitelně odlišná u živých organismů stejné třídy. Podle výzkumu v této věci provedeného je rozdíl mezi dvěma plazími druhy větší než rozdíl mezi ptákem a rybou nebo rybou a savcem. Jiná studie ukázala, že molekulární rozdíly mezi některými ptáky jsou větší než mezi těmito ptáky a savci. Bylo taktéž objeveno, že molekulární rozdíl mezi bakteriemi, co vypadají podobné jsou větší, než rozdíl mezi savci a obojživelníky nebo hmyzem.161 Podobná srovnání byla prováděna v případě hemoglobinu, myoglobinu, hormonů, a genů a vyšly z toho podobné závěry.[162]

Zvažující tyto poznatky v oboru molekulární biologie dr. Michael Denton komentuje:

> **Každá jednotlivá třída je na molekulární úrovni jedinečná, izolovaná a nespojená prostředníky.** Tak molekuly jako zkameněliny neuspěly při dokázání nepolapitelných prostředníků tak dlouho hledaných evoluční biologií… **Na molekulární úrovni není žádný organismus "předkem" nebo "primitivním" či "pokročilým" ve srovnání se svými příbuznými…** Existuje drobná pochybnost, že kdyby byl tento molekulární důkaz dostupný před sto lety … představa organické evoluce by nebyla nikdy akceptována.[163]

"Strom života" se hroutí

V 90.letech výzkum genetických kódů živých bytostí zhoršil bezradnost, které v tomto ohledu evoluční teorie čelila. V těchto experimentech, namísto dřívějších srovnání omezených na sekvenci bílkovin, bylo porovnávány sekvence "ribozomální RNA" (rRNA) . Z těchto zjištění chtěli evoluční vědci ustanovit "evoluční strom". Jenže nad výsledky byly zklamáni. Podle článku z roku 1999 od francouzských biologů Hervé Philippea a Patricka Forterrea, "s dalšími a dalšími dostupnými sekvencemi se ukazuje, že **většina bílkovinných fylogenezí si navzájem odporuje stejně jako rRNA strom.**" [164]

Mimo srovnávání rRNA, byly srovnávány i kódy DNA v genech živých organismů, ale výsledky byly opačné ke "stromu života" předem předpokládaného evolucí. Molekulární biologové James A. Lake, Ravi Jain a Maria C. Rivera to propracovali v článku z roku 1999:

> "Vědci začali analyzováním rozmanitosti genů od odlišných organismů a zjistili, že jejich vzájemné vztahy odporují evolučnímu stromu života odvozenému jen s analýzy rRNA." [165]

Ani srovnávání bílkovin, ani to rRNA ani to genů nepotvrzuje předpoklad evoluční teorie. Carl Woese, biolog se skvělou reputací z univerzity Illinois doznává, že koncept "fylogeneze" ztratil smysl vzhledem k molekulárním zjištěním takto:

> **Žádná souvislá fylogeneze organismů se nevynořila z mnoha individuálních bílkovinných fylogenezí zatím vyprodukovaných.** Fylogenetické nesrovnalosti lze vidět všude v univerzálním stromu od jeho kořene k hlavnímu větvení uvnitř a mezi různými (skupinami) po sestavení primárního seskupení samotného." [166]

Fakt, který vyústil z molekulárního srovnání není ve prospěch, leč naopak odporuje teorii evoluce, jak bylo také uznáno v článku nazvaném "Je čas vykořenit strom života?" publikovaném v *Science* roku 1999. Tento článek od Elizabeth Pennisi stanovuje, že genetické analýzy a srovnání prováděná biology darwinisty, za účelem osvětlit "strom života" vlastně vydaly přímo opačné výsledky a pokračuje slovy "nová data špiní evoluční obraz":

> Před rokem si biologové zkoumající nově seřazené genomy od více než tuctu mikroorganismů mysleli, že tato data by mohla podporovat přijímané linie rané historie života. Ale co spatřili je zmátlo. Srovnávání genomů tehdy dostupných nejenže neobjasnilo obrázek, jak se vyvinuly hlavní skupiny života, zmátlo ho. A teď s dodatečnými osmi sekvencemi mikrobů po ruce je situace dokonce ještě více matoucí.... Mnozí evoluční biologové si mysleli, že by mohli zhruba vidět

počátky života tří říší... Když úplné sekvence DNA otevřely cestu srovnání dalších druhů genů, badatelé očekávali, že prostě dodají podrobnosti do tohoto stromu. Ale "nic by nemohlo být dál od pravdy," říká Claire Fraser, ředitelka Institutu pro výzkum genomů (TIGR) v Rockville v Marylandu. Místo toho **srovnání vydala mnoho verzí stromu života, které se liší od rRNA stromu a odporují si také navzájem...**[167]

Zkrátka jak jde molekulární biologie kupředu, koncept homologie ztrácí více půdy. Srovnávání provedená na bílkovinách, rRNA a genech odhaluje, že stvoření považovaná za blízké příbuzné teorií evoluce jsou ve skutečnosti navzájem zcela odlišná. Studie z roku 1996 užívající 88 bílkovinných sekvencí dala dohromady králíka s primáty namísto s hlodavci; analýza z roku 1998 13 genů u 19 živočišných druhů umístila mořské ježovky mezi strunatce; a další z roku 1998 založená na 12 bílkovinách přiřadila krávy blíže k velrybám než ke koním. Molekulární biolog Jonathan Wells shrnuje situaci v roce 2000 tímto způsobem:

Nesrovnalosti mezi stromy založenými na různých molekulách a bizarní stromy, které vyústily z analýzy stejných molekul, nyní uvrhly molekulární fylogenezi do krize.[168]

"Molekulární fylogeneze" čelí krizi—z čehož plyne, že evoluční teorie také čelí krizi. (Fylogeneze dokazuje na takzvané "rodinné příbuzenství" mezi různými živými organismy a je hypotetickým základem evoluční teorie.) Opět věda podkopává tezi, že živé věci se vyvinuly ze sebe navzájem, demonstrací, že živé věci byly stvořeny odděleně.

Mýtus o evoluční rekapitulaci

Co bývalo nazýváno "teorie rekapitulace" bylo dávno eliminováno z vědecké literatury, leč je stále prezentováno jako vědecká skutečnost některými evolučními publikacemi. Pojem "rekapitulace" je zhuštěním výroku "Ontogeneze rekapituluje fylogenezi", předloženým evolučním biologem Ernstem Haeckelem na konci 19.století.

Tato Haeckelova teorie stanovuje, že živá embrya znovu zakoušejí evoluční proces, kterým prošli jejich údajní předkové. Teoretizoval, že během vývoje v matčině lůně lidské embryo nejprve vykazuje vlastnosti ryby, pak plaza a nakonec člověka.

Od té doby **bylo dokázáno, že tato teorie je naprostá lež.** Nyní je známo, že "žábra", která se domněle objevují v raném stádiu lidského embrya jsou vlastně prvotní fází kanálku středního ucha, příštitná a brzlík. Část embrya přirovnávaná k "váčku vaječného žloutku" se ukázala být váčkem produkujícím krev pro plod. Část označená jako "ocas" Haeckelem a jeho přívrženci je vlastně páteř, která se podobá ocasu pouze proto, že se tvaruje dříve než nohy.

Toto jsou ve vědeckém světě univerzálně uznávaná fakta a jsou akceptována i samotnými evolucionisty. George Gaylord Simpson, jeden ze zakladatelů neodarwinismu, píše:

Haeckel nesprávně udal zapojený evoluční princip. **Nyní je pevně stanoveno, že ontogeneze neopakuje fylogenezi.**[169]

V článku otištěném v *American Scientist* čteme:

Dozajista je **biogenetický zákon mrtev jako poleno.** Konečně byl zahnán z biologických učebnic v 50.letech. Jako téma vážného teoretického dotazování vyhynul v letech dvacátých…[170]

Dalším zajímavým aspektem "rekapitulace" byl Ernst Haeckel sám, který padělal svoje nákresy, aby podporovaly teorii, kterou porpagoval. **Haeckelovy** padělky domněle ukazovaly, že rybí a lidská embrya se navzájem podobají. Když byl přistižen, jedinou obhajobou, jež poskytl bylo, že ostatní evolucionisté se dopustili stejných přečinů:

Haeckel byl v mnoha ohledech vášnivější evolucionista než sám Darwin. Z toho důvodu neváhal překroutit vědecká fakta a konstruovat rozmanité padělky.

Po tomto kompromitujícím přiznání k "falšování" bych měl být povinován se považovat se za odsouzeného a zničeného kdybych neměl útěchu ve spatřování po svém boku na lavici obžalovaných stovek spoluviníků, mezi nimi nejdůvěryhodnější pozorovatele a nejváženější biology. Velká většina diagramů v nejlepších biologických učebnicích, traktátech a žurnálech by si přivodila stejný stupeň obžaloby z "falšování" protože všecky jsou nepřesné a jsou více méně pozměněné, schematizované a vykonstruované.[171]

Existují věru "stovky spoluviníků, mezi nimi nejdůvěryhodnější pozorovatelé a nejváženější biologové" jejichž studie jsou plné předpojatých závěrů, překroucení a dokonce padělků. To proto, že se všichni podmínili být zastánci evoluční teorie, třebaže neexistuje smítko vědeckého důkazu na její podporu.

Haeckelovy falešné kresby

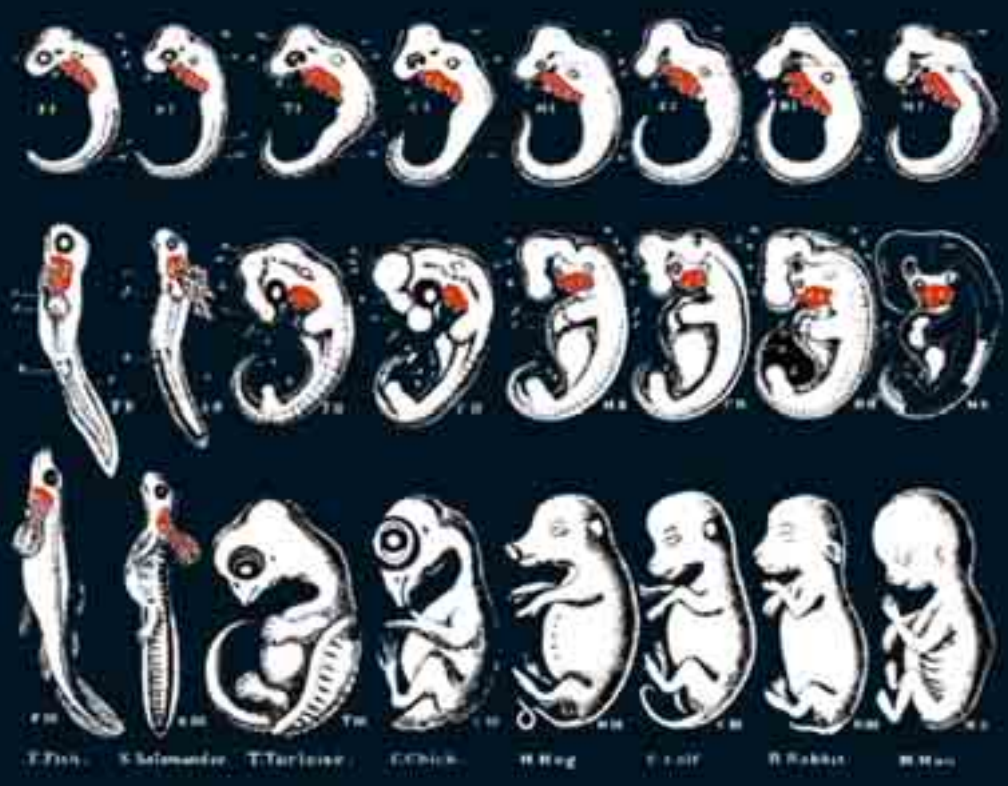

Tyto kresby byly padělány Haeckelem, aby demonstrovaly "podobnosti" mezi lidským a rybím emryem. Srovnáním skeče s pravým lidským embryem lze vidět , že schválně vynechal velkou část vlastních orgánů. (Francis Hitching, *Žirafí krk: Kde se Darwin vydal špatně*, str. 205)

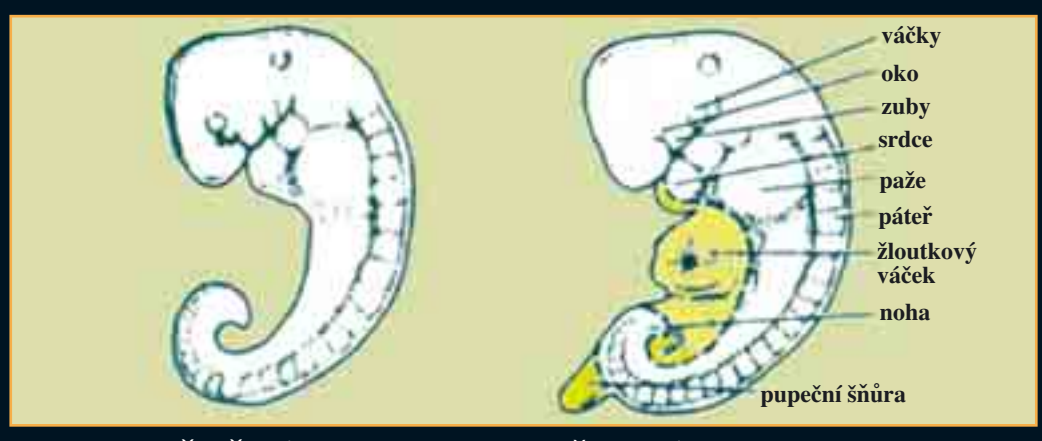

POZMĚNĚNÁ KRESBA **PŘESNÁ KRESBA**

KAPITOLA 13

TEORIE EVOLUCE: MATERIALISTICKÁ POVINNOST

Informace, kterou jsem zvažovali v této knize nám ukázala, že evoluční teorie nemá vědecké základy a že naopak tvrzení evolucionistů odporují vědeckým poznatkům. Jinými slovy, síla, která udržuje evoluci naživu není věda. Teorie evoluce je udržována některými "vědci", ale za tím je v práci jiný vliv.

Tento jiný vliv, to je materialistická filosofie.

Materialistická filosofie je jednou z nejstarších vír na světě a osvojuje si existenci hmoty za základní princip. Podle tohoto hlediska hmota vždy existovala a vše, co existuje se skládá z hmoty. Toto samozřejmě činí víru ve Stvořitele nemožnou, protože kdyby hmota vždy existovala a kdyby všechno bylo tvořeno hmotou, pak by neexistoval žádný nadhmotný Stvořitel, aby to stvořil. Materialismus byl proto dlouho nepřátelský k náboženským vírám všeho druhu, jež mají víru v Boha.

Tudíž je zde otázka, zda je materialistické hledisko správné. Jednou metodou ověření, zda je filosofie pravdivá či falešná je prozkoumat její tvrzení o vědě užitím vědeckých metod. Kupříkladu filosof v 10.století by mohl tvrdit, že na povrchu Měsíce byl božský strom a že všechny živé věci doopravdy vyrostly na větvích tohoto obrovského stromu jako ovoce a spadly na Zem. Někteří lidé by mohli shledat tuto filosofii přitažlivou a uvěřit v ni. Ale ve 20.století, v době, kdy se člověk prošel po Měsíci, už není možné se vážně držet takové víry. Jestli takový strom existuje či nikoli bylo určeno vědeckými metodami, to jest pozorováním a pokusem.

Proto můžeme prozkoumat prostředky vědeckých metod materialistické tvrzení: že hmota existovala věčně a že se ta hmota mohla organizovat sama bez zásahu nadhmotného Stvořitele a způsobit počátek života. Když to učiníme, uvidíme, že materialismus se již zhroutil, protože představa, že hmota existovala vždy **byla svržena teorií Velkého třesku, která ukazuje, že vesmír byl vytvořen z nicoty.** Tvrzení, že hmota se sama organizuje a vytváří život je tvrzení, které nazýváme "teorií evoluce" –kterou se zabývá tato kniha -a která byla ukázána jako zhroucená.

Avšak je-li někdo odhodlán věřit v materialismus a staví svoji oddanost filosofii materialismu před všechno ostatní, pak bude jednat odlišně. Bude-li materialista na prvním místě a teprve pak vědec, neopustí materialismus, když vidí, že evoluce je vyvrácena vědou. Naopak se pokusí udržet a bránit materialismus snahou podporovat evoluci za každou cenu. Toto je přesně tíseň, v níž se evolucionisté obhajující evoluční teorii dnes nacházejí.

Dosti zajímavě se čas od času k tomuto faktu přiznávají. Proslulý genetik a otevřený evolucionista, Richard C. Lewontin, z Harvardské univerzity, se svěřuje, že je "především materialista a potom vědec" těmito slovy:

> Není tomu tak, že metody a instituce vědy nás nějak nutí akceptovat materiální vysvětlení fenomenálního světa, ale naopak, že **my jsme nuceni svou a priori náchylností k věci materialismu** vytvářet přístroje zkoumání a sady konceptů, které produkují materiální vysvětlení, bez ohledu na to jak proti intuitivní, jak matoucí pro nezasvěcené. **Navíc materialismus je absolutní, tudíž nemůžeme dovolit, aby se do dveří dostala Božská noha.**[172]

Pojem "a priori" kterého zde Lewontin užívá je dost důležitý. Tento filosofický pojem ukazuje na dřívější předpoklad nezaložený na experimentálním vědění. Myšlenka je "a priori" když ji považujete za správnou a akceptujete ji, dokonce i když neexistuje dostupná informace k jejímu potvrzení. Jak evolucionista Lewontin upřímně prohlašuje, materialismus je "a priori" závazkem pro evolucionisty, kteří se pak snaží přizpůsobit vědu této předpojatosti. Jelikož materialismus definitivně vyžaduje popírání existence Stvořitele, přijímají jedinou alternativu, která je po ruce, což je teorie evoluce. Takovým vědcům nezáleží na tom, že evoluční teorie je popírána vědeckými fakty, neboť ji přijali "a priori" jako pravdu.

Toto předpojaté jednání vede evolucionisty k víře, že "nevědomá hmota se sama složila", což neodporuje jen vědě, ale také rozumu. Profesor chemie z newyorské univerzity a odborník na DNA Robert Shapiro, jak jsme dříve citovali, vysvětluje tuto víru evolucionistů a materialistické dogma u jejího základu takto:

> Jiný evoluční princip je proto potřebný, aby nás vzal přes propast od směsi jednoduchých přírodních chemikálií po prvního účinného replikátora. Tento princip nebyl ještě podrobně popsán nebo demonstrován, ale očekává se a jsou mu dávána jména jako chemická evoluce a **sebeorganizace hmoty. Existence principu se bere za samozřejmou ve filosofii dialektického materialismu**, jak byl aplikován na původ života Alexandrem Oparinem.[173]

Evoluční propaganda, o kterou neustále zakopáváme v západních médiích a proslulých a "vážených" vědeckých časopisech je výsledkem této ideologické nezbytnosti. Jelikož se evoluce považuje za nepostradatelnou, byla kruhy, co nastolují standard vědy, proměněna v posvátnou krávu.

Někteří vědci samotní se ocitají v pozici, kdy jsou nuceni obhajovat tuto za vlasy přitaženou teorii, nebo se přinejmenším vyvarovat vyslovení jediného slova proti ní, aby si udrželi svoji reputaci. Akademikové v západních zemích potřebují mít uveřejňované články v určitých vědeckých žurnálech, aby dosáhli a udrželi si profesuru. Všechny žurnály zabývající se biologií jsou pod kontrolou evolucionistů a ti nedovolí, aby se v nich objevil nějaký protievoluční článek. Biologové proto musí provádět svůj výzkum pod vládou této teorie. Oni také jsou součástí ustanoveného řádu, který považuje evoluci za ideologickou nutnost, proto slepě obhajují "nemožné nahodilosti" kterými jsme se zabývali v této knize.

Zpovědi materialistů

Německý biolog Hoimar von Ditfurth, prominentní evolucionista, je dobrým příkladem tohoto bigotního materialistického chápání. Potom co Ditfurth cituje příklad extrémně složitého složení života, toto praví ohledně otázky, zda se mohl objevit náhodou či ne:

> Je taková harmonie, která se vynořila pouze z nahodilostí, ve skutečnosti možná? Toto je zásadní otázka celé biologické evoluce. Zodpovědět tuto otázku "Ano, je to možné" je cosi jako ověřování víry v moderní vědě přírody. Kriticky řečeno, můžeme říct, že někdo, kdo akceptuje moderní vědu o přírodě nemá jinou možnost než říct "ano", protože se snaží vysvětlit přírodní jev prostředky, které jsou srozumitelné a pokouší se je odvodit od zákonů přírody, aniž by se obracel k nadpřirozenému zásahu. Jenže v tomto bodě vysvětlování všeho prostředky zákona přírody, to jest, nahodilostmi, je znamením, že se nemá kam jinam obrátit. Poněvadž co jiného může dělat, než věřit v náhody?[174]

> Jak Ditfurth prohlašuje, materialisticko-vědecký přístup adoptuje za svůj základní princip vysvětlování života popíráním "nadpřirozeného zásahu", tj. stvoření. Jakmile je tento princip přijat dokonce i ty nejnemožnější scénáře jsou snadno přijatelné. Je možno nalézt ukázky této dogmatické mentality skoro v každé evoluční literatuře. Profesor Ali Demirsoy, dobře známý obhájce evoluční teorie v Turecku, je jen jedním z mnoha. Jak jsme již poukázali, podle Demirsoye: pravěpodobnost nahodilé formace cytochromu-C, bílkoviny zásadní pro život, je **"nepravděpodobná, jako možnost, že opice na psacím stroji napíše historii lidstva bez jediné chyby"**.[175]

Neexistuje pochyb o tom, že akceptovat takovou možnost je vlastně odmítnout zásadní principy logiky a selského rozumu. Dokonce i jedno správně napsané písmeno na stránce činí jasným, že bylo napsáno osobou. Když jeden vidí knihu světových dějin, je mu určitě jasné, že tuto knihu napsal spisovatel. Žádná rozumná osoba nebude souhlasit, že písmena v této ohromné knize se spojila "náhodou".

Avšak je velice zajímavé vidět, že "evoluční vědec" profesor Ali Demirsoy akceptuje tento druh iracionálních návrhů:

Darwinismus a materialismus

Jediným důvodem, proč je Darwinova teorie pořád obhajována navzdory svému zjevnému vyvrácení vědou, je blízké spojení mezi teorií a materialismem. Darwin aplikoval materialistickou filosofii na přírodní vědy a obhájci filosofie, především marxisté, pokračují v obhajobě darwinismu ať se děje cokoli. Jeden z nejpřednějších dnešních šampionů evoluční teorie, biolog Douglas Futuyma, napsal: "Spolu s Marxovou materialistickou teorií historie… Darwinova teorie evoluce byla hlavním prknem v základech mechanismu a materialismu." Toto je velice jasné uznání, proč je teorie evoluce tak důležitá pro své obhájce.[1]

Jiný slavný evolucionista, paleontolog Stephen J. Gould pravil: "Darwin aplikoval konsistentní filosofii materialismu na svůj výklad přírody".[2] Lev Trockij, jeden z duchovních otců Ruské komunistické revoluce spolu s Leninem, komentoval: "Objev Darwinův byl největším triumfem dialektiky v celém poli organické hmoty."[3] Avšak věda ukázala, že darwinismus nebyl vítězstvím pro materialismus, leč naopak znamením svržení filosofie.

1- Douglas Futuyma, *Evoluční biologie*, 2. edice, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, str. 3
2- Alan Woods a Ted Grant, "Marxismus a darwinismus", *Rozum se bouří: Marxismus a moderní věda*, London, 1993
3- Alan Woods a Ted Grant. "Marxismus a darwinismus", London, 1993

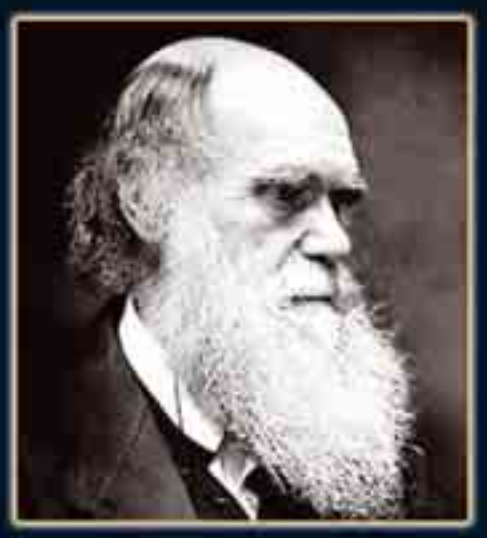

Darwin

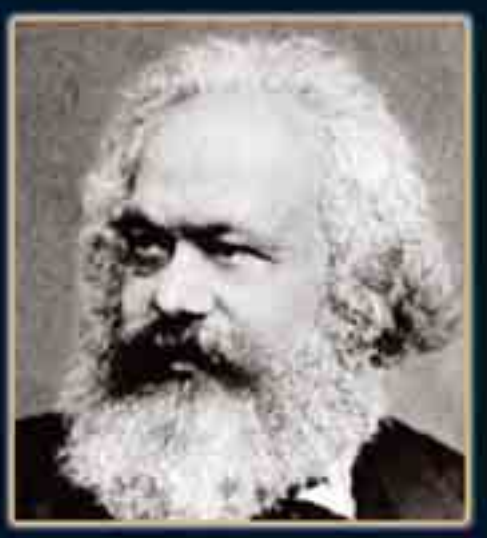

Marx

Trockij

V podstatě je pravděpodobnost formace sekvence cytochromu-C nula. To jest, pokud život vyžaduje určitou sekvenci, dá se říct, že má pravděpodobnost realizace jednou v celém vesmíru. Jinak by nějaké **metafyzické síly** mimo naši definici musely jednat v jeho tvorbě. **Akceptovat to druhé se nehodí pro vědecký cíl.** Proto se musíme podívat na první hypotézu.[176]

Demirsoy píše, že preferuje nemožné, aby "**nemusel akceptovat nadpřirozené síly**"-jinak řečeno, existenci Stvořitele. Je jasné, že tento přístup nemá nic společného s vědou. Nikoli překvapivě, když Demirsoy cituje jiný případ-původ mitochondrie v buňce-otevřeně akceptuje nahodilost jako vysvětlení, dokonce ač je to "dosti v rozporu s vědeckým myšlením".

Srdcem problému je, jak mitochondrie získaly tyto vlastnosti, protože dosažení této vlastnosti náhodou dokonce jedním jedincem vyžaduje extrémní pravděpodobnost, které jsou nekonečné... Enzymy zajišťující dýchání a fungující jako katalyzátor na každém kroku v jiné formě tvoří jádro mechanismu. Buňka musí obsahovat úplnou sekvenci enzymů, jinak je bezcenná. Zde, **navzdory tomu, že odporuje biologickému myšlení**, za účelem se vyhnout více dogmatickému vysvětlení nebo spekulaci, musíme přijmout, třebaže neochotně, že všechny respirační enzymy **kompletně existovaly v buňce** dříve než buňka vstoupila do kontaktu s kyslíkem.[177]

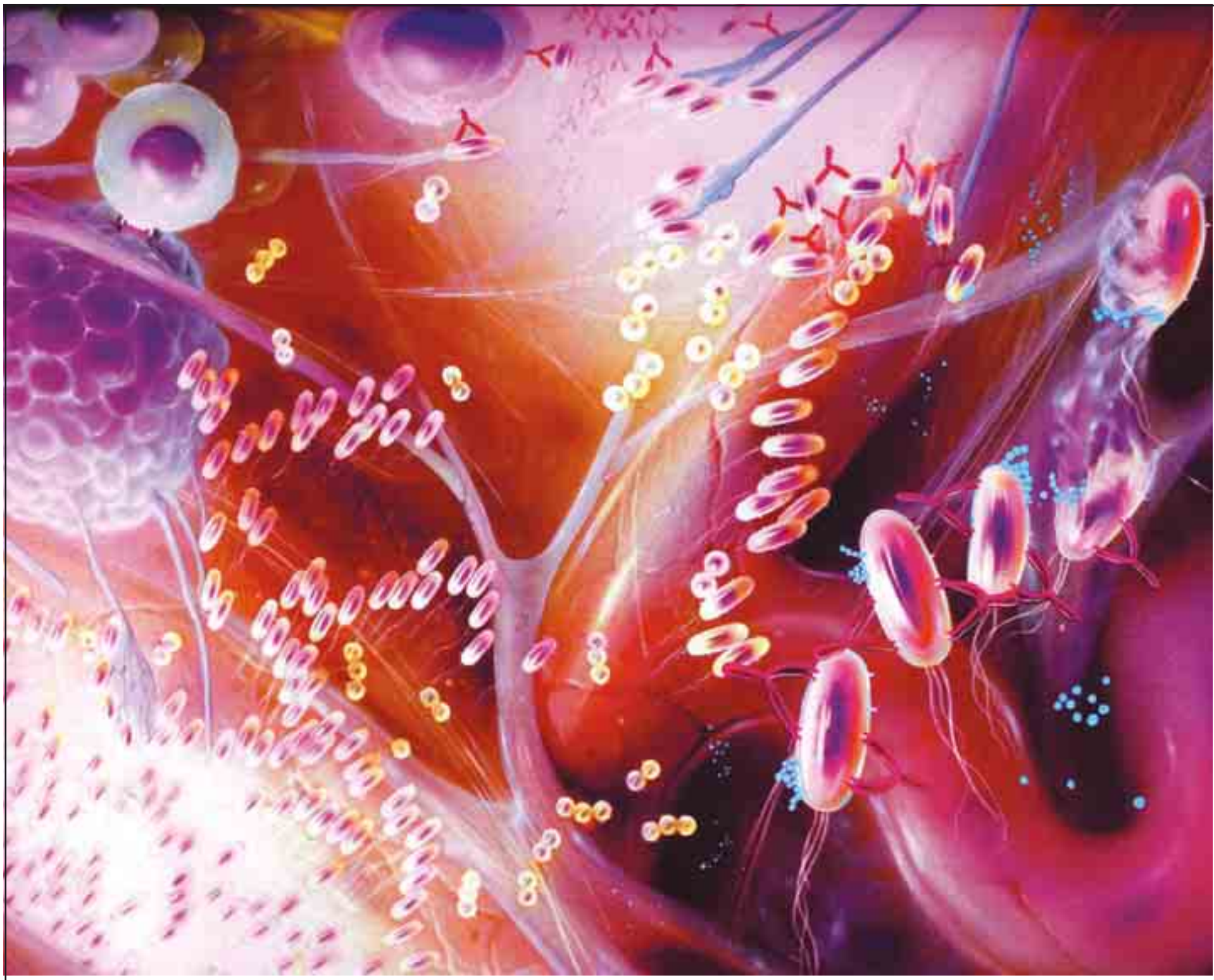

Z těchto prohlášení lze vyvodit závěr, že evoluce není teorie, k níž se dospělo vědeckým zkoumáním. Naopak, forma a podstata této teorie byly diktovány požadavky materialistické filosofie. Pak se změnila ve víru nebo dogma navzdory konkrétním vědeckým zjištěním. Opět můžeme z evoluční literatury jasně vidět, že všechno toto úsilí má "účel"-a ten účel předchází jakákoli víra, že živé věci nebyly stvořeny za každou cenu.

Evolucionisté definují tento účel jako "vědecký". Jenže to, na co odkazují, není věda, nýbrž materialistická filosofie. Materialismus absolutně odmítá existenci čehokoli "mimo" hmotu (nebo čehokoli nadpřirozeného). Věda sama není povinována akceptovat toto dogma. Věda znamená zkoumat přírodu a odvozovat závěry z vlastních zjištění. Pokud tato zjištění vedou k závěru, že příroda je stvořená, věda to musí přijmout. Toto je povinnost pravého vědce; nikoli obhajovat nemožné scénáře lnutím k zastaralému dogmatu materialismu z 19.století.

Vědecká smrt materialismu

Tvořící filosofickou podezdívku evoluční teorie, materialismus 19.století navrhoval, že vesmír existuje odedávna, že nebyl stvořen, a že organický svět lze vysvětlit v pojmech interakcí hmoty. Objevy vědy 20.století však naprosto vyvrátily tyto hypotézy.

Předpoklad, že vesmír existoval odedávna byl odhozen objevem, že vesmír vznikl velkou explozí (takzvaným "velkým třeskem") který se odehrál před skoro 15 miliardami let. Velký třesk ukazuje, že všechny fyzické substance ve vesmíru vznikly z ničeho: jinými slovy byly stvořeny. Jeden z nejpřednějších obhájců materialismu, ateistický filosof Anthony Flew připouští:

> *Jak každý ví, zpověď je dobrá pro duši. Proto začnu zpovědí, že stratonský ateista musí být zahanben současnou kosmologickou shodou (velkým třeskem). Protože to vypadá, že kosmologové poskytují vědecký důkaz ... že vesmír má počátek.*[1]

Velký třesk taky ukazuje, že v každém stádiu byl vesmír tvarován kontrolovaným stvořením. To je objasněno řádem, který následoval po velkém třesku, a který je příliš dokonalý, než aby mohl být zformován nekontrolovanou explozí. Slavný lékař Paul Davies vysvětluje tuto situaci:

> *Je těžké odolat dojmu, že současná struktura vesmíru, zjevně tak citlivá na drobné změny v číslech, byla spíše pečlivě promyšlena... Zdánlivě zázračné spolupůsobení numerických hodnot, které příroda připsala svým fundamentálním konstantám musí zůstat nejpřesvědčivějším důkazem pro prvek kosmického návrhu.*[2]

Stejnou skutečnost poznamenává americký profesor astronomie, George Greenstein, řka:

> *Jak si prohlížíme veškerý důkaz, neustále vyvstává myšlenka, že nějaká nadpřirozená agentura –nebo spíše Agentura- musela být zapojena.*[3]

Tak se materialistická hypotéza, že život lze vysvětlit čistě v pojmech interakcí hmoty také hroutí čelící vědeckým objevům. Konkrétně původ genetické informace, která určuje všecky živé bytosti, nelze žádným způsobem vysvětlit žádným čistě materiálním agentem. Jeden z hlavních obhájců teorie evoluce, George C. Williams, uznává tento fakt v článku napsaném v roce 1995:

> *Evoluční biologové si neuvědomili, že pracují se dvěmi více či méně neslučitelnými doménami: informace a hmota... gen je balíček informace, nikoli objekt... Tyto nouzové popisovače činí hmotu a informaci dvěma oddělenými doménami existence, které je nutno probrat odděleně, v jejich vlastních termínech.*[4]

Tato situace je zjevná pro existenci supramateriální moudrosti, která činí genetickou informaci existující. Je nemožné, aby hmota vyprodukovala informaci uvnitř sebe. Ředitel Německého federálního institutu fyziky a technologie, profesor Werner Gitt, poznamenává:

> *Veškerá zkušenost značí, že myslící bytost dobrovolně uplatňující svou svobodnou vůli, poznání a tvořivost je vyžadována. Není znám přírodní zákon, není znám proces a není známa sekvence událostí, která by mohla způsobit, aby se informace sama od sebe vytvořila ve hmotě.*[5]

Všechna tato vědecká fakta ilustrují, že Bůh, Jenž má nekonečnou moc a vědění, tvoří vesmír a všechny živé bytosti. Pokud jde o materialismus, Arthur Koestler, jeden z nejrenomovanějších filosofů našeho století říká: "*Již nemůže nadále tvrdit, že je vědeckou filosofií*"[6]

1- Henry Margenau, Roy A. Vargesse, *Kosmos, Bios, Teos*, La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, str. 241
2- Paul Davies, *Bůh a nová fyzika*, New York: Simon & Schuster, 1983, str. 189
3- Hugh Ross, *Stvořitel a kosmos*, Colorado Springs, CO: Nav-Press, 1993, str. 114-15
4- George C. Williams, *Třetí kultura: Za vědeckou revolucí*, New York, Simon & Schuster, 1995, str. 42-43
5- Werner Gitt, *Na počátku byla informace*, CLV, Bielefeld, Německo, str. 107, 141
6- Arthur Koestler, *Janus: Shrnutí*, New York, Vintage Books, 1978, str. 250

KAPITOLA 14

MÉDIA: KYSLÍKOVÝ STAN PRO TEORII EVOLUCE

Jak to, co jsme dosud prozkoumali demonstrovalo, teorie evoluce nespočívá na vědeckých základech. Avšak většina lidí na světě si toho není vědoma a předpokládá, že evoluce je vědecká skutečnost. Největší příčinou tohoto klamu je systematická indoktrinace a propaganda prováděná médii o evoluci. Z tohoto důvodu musíme zmínit také konkrétní charakteristiky této indoktrinace a propagandy.

Když se pozorně podíváme na západní média, často narazíme na prodlívání zpráv u evoluční teorie. Hlavní mediální organizace a dobře známé a "ctihodné" časopisy pravidelně přinášejí tento předmět. Když se prověří jejich přístup, jeden získává dojem, že tato teorie je absolutně dokázaný fakt, který nenechává prostor pro diskusi.

Obyčejní lidé čtoucí tento druh zpráv si přirozeně začínají myslet, že teorie evoluce je skutečnost tak jistá jako kterýkoli matematický zákon. Zprávy tohoto druhu, co se objevují v prominentních médiích jsou přebírány místními médii. Ta tisknou palcové titulky: "Podle časopisu Time byla objevena nová zkamenělina, která vyplňuje mezeru ve fosilním řetězci"; nebo "*Nature*" signalizuje, že vědci vrhli světlo na finální témata evoluční teorie". Nalezení "poslední chybějícího článku v evolučním řetězci" neznamená nic, protože na evoluci není jediná dokázaná věc. Všechno ukazované jako důkaz je falešné a to jsme popsali v předchozích kapitolách. Navíc k médiím stejná pravda platí pro vědecké zdroje, encyklopedie a učebnice biologie.

Zkrátka jak média tak akademické kruhy, které jsou k libovolnému použití protináboženským mocenským kruhům, udržují celý evoluční názor a vnucují ho společnosti. Tento podvod je tak účinný, že za čas změnil evoluci v myšlenku, která nemá být nikdy odmítnuta. Popírání evoluce se považuje za odporování vědě a za přehlížení zásadní skutečnosti. Proto nehledě na tolik nesrovnalostí, jež byly dosud odhaleny (zejména od 50.let) a fakt, že to bylo přiznáno samotnými evolučními vědci, je dnes skoro nemožné najít nějakou kritiku evoluce ve vědeckých kruzích nebo v médiích.

Rozsáhle akceptované jako nejvíce "uznávané" publikace o biologii a přírodě na Západě, časopisy jako *Scientific American*, *Nature*, *Focus*, *Discover, Science* a *National Geographic* adoptují evoluční teorii jako oficiální ideologii a snaží se tuto teorii prezentovat jako dokázaný fakt.

Zaobalené lži

Evolucionisté dobře využívají výhodu danou jim mediálním programem "výplachu mozku". Mnozí lidé věří v evoluci tak bezvýhradně, že se ani neobtěžují ptát "jak" a "proč". To znamená, že evolucionisté mohou zaobalit své lži tak, aby byly snadno přesvědčivé.

Kupříkladu dokonce i v nejvíce "vědeckých" evoluční knihách je "přechod z vody na souš", což je jeden z nejvíce nejasných jevů evoluce, "vysvětlen" se směšnou prostotou. Podle evoluce začal život ve vodě a první rozvinutá zvířata byly ryby. Podle teorie jednoho dne se tyto ryby z nějakého důvodu (většinou je tím důvodem sucho) začaly vrhat na břeh a rybám, co si zvolily žít na souš, se přihodilo, že měly nohy namísto ploutví a plíce namísto žábr.

Evoluční propaganda

Populární vědecké časopisy převzaly vedení evoluční propagandy, hrající důležitou roli v povzbuzování veřejnosti, aby přijala evoluční teorii.

“Velryba z pohádky” od evolucionistů

Jedna z podivných evolučních bajek je ta o "evoluci velryby" která byla uveřejněna v National Geographic, hojně uznávané a nejvědečtější a nejserióznější publikaci na světě:

Velrybí převaha ve velikosti evidentně začala před šedesáti miliony lety, když se chlupatí, čtyřnozí savci, při hledání potravy nebo úkrytu, odvažovali do vody. Jak věky míjely, objevovaly se pomalu změny. Zadní nohy zmizely, přední se změnily v ploutve, chlupy uvolnily cestu silné hladké pokrývce tuku, nozdry se posunuly na vrcholek hlavy, ocas se rozšířil do lžic a v nadnášejícím světě vody se tělo stalo obrovským.[1]

Mimo faktu, že neexistuje jediný vědecký podklad pro toto, takové objevení také odporuje principům vědy. Tato báchorka uveřejněná v *National Geographic* je pozoruhodná jako náznak pro rozsah padělků ve zdánlivě seriozních evolučních publikacích.

1- Victor B. Scheffer, "Průzkum života velryb", *National Geographic*, sv. 50, prosinec 1976, str. 752

Většina evolučních knih u tohoto předmětu neříká "jak". Dokonce i v "nejvědečtějších" zdrojích je absurdnost tohoto tvrzení zahalena větami jako "přechodu z vody na souš bylo dosaženo".

Jak bylo tohoto "přechodu" dosaženo? Víme, že ryba nemůže přežít bez vody déle, než několik minut. Předpokládáme-li, že se odehrálo údajné sucho a ryby se musely dostat na zem, co by se těmto rybám stalo? Odpověď je nasnadě. Všechny ryby vystoupivší z vody by v několika minutách lekly. Dokonce i kdyby tento proces trval po období desítek milionů let, odpověď by byla pořád stejná: ryby by zahynuly jedna po druhé. Příčinou je, že takový komplexní orgán se nemůže objevit náhlou "nehodou", to jest mutací; ale poloplíce, oproti tomu, není vůbec k ničemu.

Ale přesně toto evolucionisté navrhují. **"Přechod z vody na souš"**, **"přechod ze země do vzduchu"** a mnohé další údajné skoky jsou "vysvětleny" v těchto nelogických pojmech. Pokud jde o tvorbu doopravdy složitých orgánů jako je oko nebo ucho, evolucionisté upřednostňují neříkat vůbec nic.

Je snadné ovlivnit člověka z ulice balením "vědy". Vy nakreslíte imaginární obrázek představující přechod z vody na souš, vymyslíte latinské názvy pro zvířata ve vodě, jejich "potomky" na souši a "přechodné formy" (což je imaginární živočich), a paděláte spletitou lež: "*Eusthenopteron* se nejprve transformoval v *Rhipitistian Crossoptergian*, pak *Ichthyostega* v dlouhém evolučním procesu". Vložíte-li tato slova do úst vědci v silných brýlích a bílém plášti dosáhnete přesvědčení mnoha lidí, jelikož média, která se oddala propagaci evoluce, oznámí tyto dobré zprávy světu s ohromným nadšením.

KAPITOLA 15

ZÁVĚR: EVOLUCE JE PODVOD

Existuje mnohem více důkazů stejně jako vědeckých zákonů, vyvracejících evoluci, ale v této knize jsme se mohli bavit jen o několik a z nich. Dokonce i ty by měly stačit k odhalení nejdůležitější pravdy: Ač zahalena pláštíkem vědy, teorie evoluce není nic než klam: klam obhajovaný jen ve prospěch materialistické filosofie; klam nezaložený na vědě, nýbrž na vymývání mozku, propagandě a podvodu. Co jsme zatím uvedli lze shrnout následovně:

Teorie evoluce se zhroutila

Teorie evoluce je teorie, která se hroutí už na svém prvním kroku. Důvodem pro to je neschopnost evolucionistů vysvětlit zformování byť jediné bílkoviny. Ani zákony pravděpodobnosti ani zákony fyziky a chemie neposkytují šanci na náhodný vznik života.

Zní logicky nebo rozumně, pokud nemůže existovat ani jediná bílkovina vzniklá náhodou, aby se miliony takových bílkovin zkombinovaly, aby vyprodukovaly živou buňku; a že se miliardy buněk dokázaly vytvořit náhodou, aby vyprodukovaly živou bytost; a že z nich vznikly ryby; a že ty, co přešly na souš se proměnily v plazy, ptáky, a tak že takto se vytvořily všechny ty miliony rozmanitých živých druhů na zemi?

Dokonce i kdyby to neznělo logicky vám, evolucionisté této báchorce věří.

Avšak je to pouhá víra-nebo spíše falešná víra-protože nemají jediný střípek důkazu, aby svůj příběh ověřili. Nikdy nenašli jedinou přechodnou formu jako napůl ryba/napůl plaz nebo napůl plaz/napůl pták. Ani nebyli schopni dokázat, že bílkovina, či dokonce jen jediná molekula aminokyseliny tvořící bílkoviny, by se mohla vytvořit nahodile v tom co zvou podmínkami prapůvodní země; dokonce ani v jejich komplikovaně vybavených laboratořích to nedokázali udělat. Naopak, s každou svou další snahou sami evolucionisté demonstrovali, že žádný evoluční proces se nikdy neodehrál ani by se nemohl odehrát v kteroukoli dobu na Zemi.

Evoluce nemůže být ověřena ani v budoucnosti

Toto vidící se evolucionisté mohou utěšovat jen sněním, že věda nějak vyřeší všechna tato dilemata za čas. Jenže věda nikdy neověří taková zcela nepodložená a nelogická tvrzení, to je vyloučeno bez ohledu na to, kolik let uplyne. Naopak, jak věda pokračuje, pouze činí nesmysly evolučních tvrzení jasnější a prostší.

Tak tomu dosud bylo. Čím více podrobností o stavbě a funkci živé buňky bylo objeveno, tím jasnější je, že buňka není jednoduchá, nahodile zformovaná sloučenina, jak se myslelo v případě primitivního biologického chápání v době Darwina.

Se situací tak samozřejmou se popírání stvoření a stavění původu života na extrémně nepravděpodobných náhodách a pak neústupné hájení těchto tvrzení může eventuálně stát zdrojem velikého ponížení. Jak skutečná tvář evoluční teorie vychází více a více najevo a jak počíná názor veřejnosti spatřovat pravdu, nemusí to trvat dlouho, kdy zaslepení fanatičtí obhájci evoluce nebudou moci ukázat své tváře.

Největší překážka evoluci: Duše

Na světě je mnoho druhů, kteří se vzájemně podobají. Například se mnoho druhů podobá koni nebo kočce anebo spousta hmyzu vypadá skoro jeden jako druhý. Tyto podobnosti nikoho nepřekvapují.

Vnějším podobnostem mezi člověkem a opem se dostává příliš mnoho pozornosti. Tento zájem někdy zachází tak daleko, aby se někteří lidé přiměli k víře ve falešnou tezi evoluce. Pravdou je, že povrchní podobnost mezi člověkem a opem nic neznamená. Brouci nosorožíci a nosorožci také sdílejí určitou vnější podobnost, ale bylo by komické snažit se ustanovit nějaký druh evolučního spojení mezi těmito tvory, když jeden je hmyz a druhý savec jen na základě podobnosti.

Mimo vnější podobnost nelze říct, že by opi byli blíže člověku než jiná zvířata. Vlastně kdybychom to brali podle úrovně inteligence, potom včela produkující zázračně geometrické struktury medové plástve nebo pavouk budující inženýrský zázrak by mohl být ještě blíže člověku. V některých ohledech jsou dokonce ještě nadřazenější.

Existuje velký rozdíl mezi člověkem a opem nemající ohled na povrchní podobnost. Op je zvíře a neliší se od koně nebo psa co se týče úrovně vědomí. Jenže člověk je uvědomělá bytost pevné vůle, která může myslet, mluvit, chápat, rozhodovat se a posuzovat. Všechny tyto vlastnosti jsou funkcí duše, kterou člověk vlastní. Duše je nejdůležitější rozdíl, který klade ohromnou překážku mezi člověka a jiné tvory. Žádná fyzická podobnost nemůže přemostit tuto propast mezi člověkem a dalšími živými bytostmi. V přírodě má duši jedině člověk.

Bůh tvoří podle své vůle

Záleželo by na tom, kdyby se scénář navrhovaný evolucionisty doopravdy odehrál? Vůbec ne. Příčinou pro to je, že stádia navrhovaná evoluční teorií a založená na shodě okolností se mohla odehrát pouze jako výsledek zázraku. Dokonce i kdyby život vznikl postupně skrze po sobě jdoucí stádia, každé následující stádium by mohlo být přivedeno pouze vědomou vůlí. Není jen nepravděpodobné, že se tato stádia mohla odehrát náhodou, je to nemožné.

Kdyby se řeklo, že bílkovinná molekula se vytvořila za původních atmosférických podmínek, pak by se nesmělo zapomínat, že bylo již demonstrováno zákony pravděpodobnost, biologie a chemie, že k tomu nemohlo dojít náhodou. Ale kdyby se muselo předpokládat, že byla vyprodukována, pak není jiná alternativa, než že to za svoji existenci vděčilo vůli Stvořitele. Tatáž logika se vztahuje na celou hypotézu předloženou evolucionisty. Kupříkladu neexistuje ani paleontologický důkaz, ani fyzikální, chemické, biologické či logické zdůvodnění prokazující, že ryba přešla z vody na souš a zformovala suchozemská zvířata. Ale kdyby to někdo musel mít, že ryba vyšplhala na zem a změnila se v plazy, původce tohoto tvrzení by také musel přijmout existenci Stvořitele schopného činit cokoli si přeje, aby vzniklo pouhým slovem "buď". Jakékoli jiné vysvětlení takového zázraku je nevyhnutelně protiřečící a porušuje principy rozumu.

Tato realita je jasná a zjevná. Veškerý život je produktem perfektního designu a svrchovaného stvoření. Toto na oplátku poskytuje konkrétní důkaz existence Stvořitele, majitele nekonečné moci, vědění a inteligence.

Ten Stvořitel je Bůh, Pán nebes a země a všeho mezi tím.

Pád teorie evoluce:
Skutečnost stvoření

Evoluční propaganda, která nedávno nabrala na obrátkách, je vážnou hrozbou pro národní víry a morální hodnoty. Nadace vědeckého výzkumu, která si je tohoto faktu dost vědoma, si vzala za povinnost informovat tureckou veřejnost o vědecké povaze hmoty.

PRVNÍ KONFERENCE - ISTANBUL

První ze série mezinárodních konferencí organizovaných Nadací pro vědecký výzkum (SRF) se odehrála v roce 1998. S titulem "Pád evoluční teorie: Skutečnost stvoření", byla pořádána v Istanbulu 4.dubna 1998. Konference, která byla ohromným úspěchem, se zúčastnili uznávaní odborníci z celého světa a poskytli platformu, na níž byla evoluční teorie poprvé v Turecku zpochybňována a vědecky vyvracena. Lidé ze všech částí turecké společnosti se dostavili na konferenci, které se dostalo obrovské pozornosti. Ti, kteří nenašli místo v hale, sledovali konferenci živě zvenku na obrazovkách televize s uzavřeným okruhem.

Konference zahrnovala slavné řečníky z Turecka a ze zahraničí. následně po projevech členů SRF, které odhalovaly skryté ideologické motivy ležící za teorií evoluce, byl představen videodokument připravený SRF.

Dr. Duane Gish a dr. Kenneth Cumming, dva světoznámí vědci z Institutu pro výzkum stvoření v USA jsou autoritami v biochemii a paleontologii. Demonstrovali bytelným důkazem, že teorie evoluce nemá žádnou platnost. Během konference jeden z nejváženějších tureckých vědců dneška, dr. Cevat Babuna ilustroval zázrak každé fáze tvoření lidské bytosti s prezentací, která otřásla "hypotézou náhod" evoluce od jejích kořenů.

PROFESOR DUANE GISH:
"Fosilní záznam vyvrací evoluční teorii a demonstruje, že druhy se objevily na Zemi plně formované a dobře navržené. Toto je konkrétní důkaz pro to, že byly stvořeny Bohem."

Světově renomovaný evoluční odborník dr. Duane Gish, dostávající plaketu SRF od dr. Nevzata Yalcintase, tureckého poslance.

DRUHÁ KONFERENCE - ISTANBUL

Druhá mezinárodní konference ve stejné sérii se konala tři měsíce po první 5.července 1998 v konferenční hale Cemal Resit Rey opět v Istanbulu. Řečníci -šest Američanů a Turek -pronesli projevy demonstrující, jak byl darwinismus moderní vědou vyvrácen. Konferenční hala Cemal Resit Rey s kapacitou tisíc sedadel byla zaplněna obecenstvem uchvácených posluchačů.

Řečníci a jejich předměty na této konferenci jsou skrnuty níže.

Profesor Michael P. Girouard: Ve svém projevu, "Je možné, aby život vznikl náhodami?", Michael Girouard, profesor biologie na univerzitě v jižní Louisianě, vysvětlil na rozmanitých příkladech složitost bílkovin, základních jednotek života a uzavřel, že mohly vzniknout pouze jako výsledek způsobilého designu.

Dr. Edward Boudreaux: Ve své řeči, "Návrh v chemii", Edward Boudreaux, profesor chemie na univerzitě v New Orleans, uvedl, že některé chemické prvky musely být svévolně naaranžovány stvořením, aby mohl život existovat.

Profesor Carl Fliermans: Dobře známý vědec v USA a profesor mikrobiologie na univerzitě v Indianě, provádějící výzkum "neutralizace chemického odpadu bakteriemi" podporovaný americkým ministerstvem obrany, Carl Fliermans vyvrátil evoluční tvrzení na mikrobiologické úrovni.

Profesor Edip Keha: profesor biochemie, Edip Keha, byl jediným tureckým řečníkem na konferenci. Prezentoval základní informaci v buňce a zdůraznil skrze důkaz, že buňka mohla vzniknout jen jako výsledek dokonalého stvoření.

Profesor David Menton: profesor anatomie na Washingtonské univerzitě, David Menton, v projevu doprovázeném velice zajímavou ukázkou na počítači, prozkoumal rozdíly v anatomii per ptáků a šupin plazů, dokazující tak neplatnost hypotézy, že se ptáci vyvinuli z plazů.

Profesor Duane Gish: Slavný evoluční odborník profesor Gish, ve svém projevu s názvem "Původ člověka", vyvrátil tezi o lidské evoluci z opic.

Prezident ICR profesor John Morris: Profesor Morris, prezident Institutu pro výzkum stvoření a slavný geolog, podal projev o ideologické a filosofické oddanosti ležící za evolucí. Dále vysvětlil, že tato teorie byla změněna v dogma a že její obhájci věří v darwinismus s náboženským zápalem.

Naslouchající všem těmto projevům posluchači byli svědky, že evoluce je dogmatická víra vyvrácená vědou ve všech aspektech. Navíc plakáty výstavy s titulem "Kolaps evoluční teorie: Skutečnost stvoření" organizované Nadací pro vědecký výzkum a vystavovaný ve foyer konferenční haly CRR připoutaly značný zájem. Exhibice sestávala z 35 plakátů, z nichž každý osvětloval jedno zásadní tvzení evoluce nebo důkaz stvoření.

Profesor Edward Boudreaux: "Svět, v němž žijeme a jeho přírodní zákony jsou velice precizně nastaveny Stvořitelem, ve prospěch nás, lidí."

Profesor David Menton: "Zkoumám anatomické vlastnosti živých věcí po 30 let. To, co jsem viděl, bylo vždycky důkazem Božího stvoření."

Profesor Carl Fliermans: "Moderní biochemie dokazuje, že organismy jsou zázračně navržené a tento fakt sám potvrzuje existenci Stvořitele."

TŘETÍ KONFERENCE - ANKARA

Třetí mezinárodní konference ze série se konala 12.července 1998 v hotelu Sheraton v Ankaře. Účastníci konference-tři Američané a Turek-předložili výslovný a dostatečný důkaz, že darwinismus byl moderní vědou vyvrácen.

Ačkoli hala hotelu Sheraton Ankara byla navržena, aby pojala tisíc diváků, počet účastníků přesáhl 2500. Vně konferenční haly byly umístěny obrazovky pro ty, kdo nenašli místo uvnitř. Výstava plakátů nazvaná "Kolaps evoluční teorie: Skutečnost stvoření" pořádaná vedle konferenční haly také upoutala značnou pozornost. Na konci konference se mluvčím dostalo ovací stojících posluchačů, které dokázaly, jak moc veřejnost toužila po osvícení vědeckých skutečností týkajících se evolučního klamu a faktu stvoření.

Následně po úspěchu těchto mezinárodních konferencí, Nadace pro vědecký výzkum počala organizovat podobné konference po celém Turecku. Jen mezi srpnem 1998 a koncem roku 2005 bylo uspořádáno 2800 konferencí v 72 tureckým městech a 150 krajích. SRF pokračuje v konání těchto konferencí v různých částech země. SRF také uspořádala konference v Anglii, Holandsku, Bruneji, Malajsii, Indonézii, Singapuru, Azerbajdžánu, Austrálii, Spojených státech a Kanadě.

KAPITOLA 16

FAKT STVOŘENÍ

V předchozích oddílech knihy jsme zkoumali, proč je teorie evoluce, která navrhuje, že život nebyl stvořen, blud naprosto odporující vědeckým skutečnostem. Viděli jsme, že moderní věda odhalila velice jednoznačná fakta napříč určitými vědeckými odvětvími jako jsou paleontologie, biochemie a anatomie. Tímto faktem je, že Bůh stvořil živé organismy.

Ve skutečnosti aby si tohoto faktu povšiml, se jeden nepotřebuje nutně odvolávat na komplikované výsledky získané v biochemických laboratořích nebo geologické vykopávky. Znamení neobyčejné moudrosti jsou rozpoznatelná ať pozorujeme kteroukoli živou bytost. Existuje výjimečná technologie a návrh v těle hmyzu nebo malinké rybky v hloubkách oceánu lidskými bytostmi nikdy nedosažených. Některé živé bytosti, které dokonce ani nemají mozek dokonale vykonávají tak složité úkoly, v nichž by neuspěly ani lidské bytosti.

Tato ohromná moudrost, návrh a plán, který v přírodě převažuje, poskytuje solidní důkaz existence svrchovaného Stvořitele dominujícího celé přírodě a tento Stvořitel je Bůh. Bůh vybavil všechny živé bytosti neobyčejnými znaky a ukázal člověku evidentní znamení Svojí existence a moci.

Na následujících stránkách budeme zkoumat jen několik z nespočtu důkazů stvoření v přírodě.

Včela medonosná a architektonické divy medových pláství

Včely vyprodukují více medu než vlastně potřebují a uskladňují jej v medových plástvích. Šestiúhelníková struktura plástve je každému dobře známá. Zajímalo vás někdy, proč včely budují šestiúhelníkové plástve raději než osmiúhelníkové nebo pětiúhelníkové?

Matematikové hledající odpověď na tuto otázku dospěli k zajímavému závěru: "Šestiúhelník je nejvhodnější geometrický tvar pro maximální využití daného prostoru."

Šestiúhelníková buňka vyžaduje minimální množství vosku pro konstrukci, zatímco uskladní maximální množství medu. Tudíž včely užívají tu nejvhodnější možnou alternativu.

Metoda užívaná při konstrukci plástve je také podivuhodná: včely začínají výstavbu úlu ze dvou, tří různých míst a tkají plástev simultánně ve dvou, třech strunách. Ačkoli začínají z různých míst, včely, v ohromném počtu, budují identické šestiúhelníky a pak spletou plástev jejich kombinací dohromady a setkají se v jejím středu. Styčné plochy šestiúhelníků jsou spojeny tak obratně, že neexistuje znamení o tom, že byly postupně kombinovány.

Čelem k tomuto neobvyklému představení musíme dozajista uznat existenci nadřazené vůle, která těmto stvořením nařizuje. Evolucionisté chtějí odvysvětlovat toto dosažení konceptem "instinktu" a snaží se ho prezentovat jako jednoduchý atribut včel. Avšak funguje-li zde instinkt, pokud tento vládne všem včelám a zajišťuje, že včely pracují v harmonii, ač o sobě navzájem nevědí, pak to znamená, že existuje povznesená Moudrost, která vládne všem těmto malým tvorečkům.

Řečeno jasněji, Bůh, stvořitel těchto malých tvorečků, jim "vnukne" co mají dělat. Tento fakt byl stanoven v Koránu před čtrnácti stoletími:

Pán tvůj pak vnukl včelám: „Zřiďte si příbytky své v horách, ve stromech i v tom, co lidé si postaví! Potom požívejte z plodů všech a kráčejte po cestě Pána svého pokojně!“ A z útrob jejich pak vychází nápoj barev rozličných, v němž lék jest pro lidi. A to věru je znamení pro lid přemýšlivý. (Súra an-Nahl: 68-69)

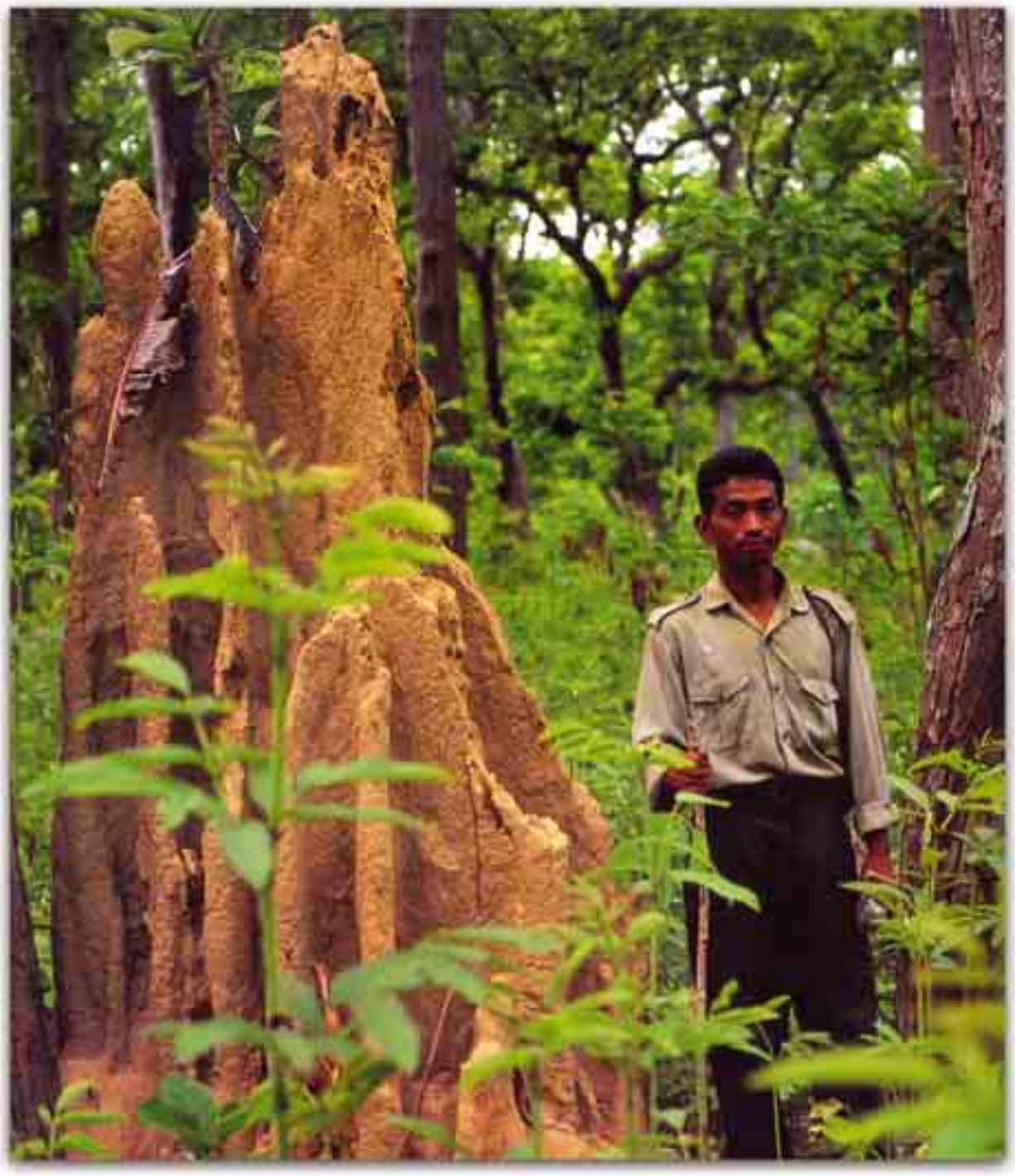

Podivuhodní architekti: Termiti

Nikdo si nemůže pomoci, aby nebyl překvapen po spatření termitího hnízda vztyčeného na zemi. Je tomu tak proto, že termití hnízda jsou architektonické zázraky, které se tyčí až do výše 5-6 metrů. Uvnitř hnízda je sofistikovaný systém, který splňuje všecky potřeby termitů, kteří se nikdy nemohou objevit na slunečním světle kvůli struktuře svého těla. V hnízdě jsou ventilační soustavy, kanály, místnosti pro larvy, chodby, dvorky s produkcí hub, bezpečnostní východy, místnosti pro chladné a teplé počasí; zkrátka všecko. Co je mnohem více ohromující, že termiti, kteří tato úžasná hnízda staví, jsou slepí.[178]

Navzdory tomuto faktu vidíme, když srovnáme velikost termita a jeho hnízda, že termiti úspěšně překonali architektonický projekt 300 větší, než jsou sami.

Termiti mají další úžasnou vlastnost: kdybychom rozdělili termití hnízdo v první fázi jeho budování a po určité době ho opět dali dohromady, uviděli bychom, že všechny průchody-cesty, kanály a silnice se navzájem protínají. Termiti provádějí svůj úkol, jako kdyby nebyli nikdy odděleni a ustanoveni z jediného místa.

Datel

Každý ví, že datlové si budují svá hnízda vydlabáním v kmenech stromů. Věcí, o níž většina lidí neuvažuje je, jaktože datel neutrpí krvácení do mozku, když tak silně bubnuje hlavou. To, co datel dělá, se rovná člověku, který by hlavou zabíjel hřebík do zdi. Kdyby si člověk něco takového dovolil, pravděpodobně by utrpěl otřes mozku následovaný krvácením do mozku. Datel však může klovnout do tvrdého kmene stromu 38-43 krát za 2.10 až 2.69 sekundy a nic se mu nestane.

Nic se nestane protože struktura hlavy datla byla stvořena, aby se hodila pro tuto práci. Lebka datla má soustavu "vypružení" která snižuje a pohlcuje sílu úderů. Mezi kostmi jeho lebky je zvláštní změkčovací tkáň.[179]

Systém sonaru netopýrů

Netopýři létají v naprosté tmě bez potíží a mají velice zajímavý navigační systém, aby toho dosáhli. Ten nazýváme systém "sonaru", systém jímž jsou tvary okolních předmětů určeny podle ozvěny zvukových vln.

Mladá osoba může ztěží zaznamenat zvuk s frekvencí 20000 vibrací za sekundu. Netopýr vybavený speciálně navrženým "sonarovým systémem" však využívá zvuky mající frekvenci mezi 50000 a 200000 vibracemi za sekundu. Vysílá tyto zvuky do všech směrů 20 nebo 30 krát za sekundu. Ozvěna zvuku je tak mocná, že netopýr nejenže vnímá existenci objektů v cestě, ale detekuje i místo, kde se nachází rychle letící kořist.[180]

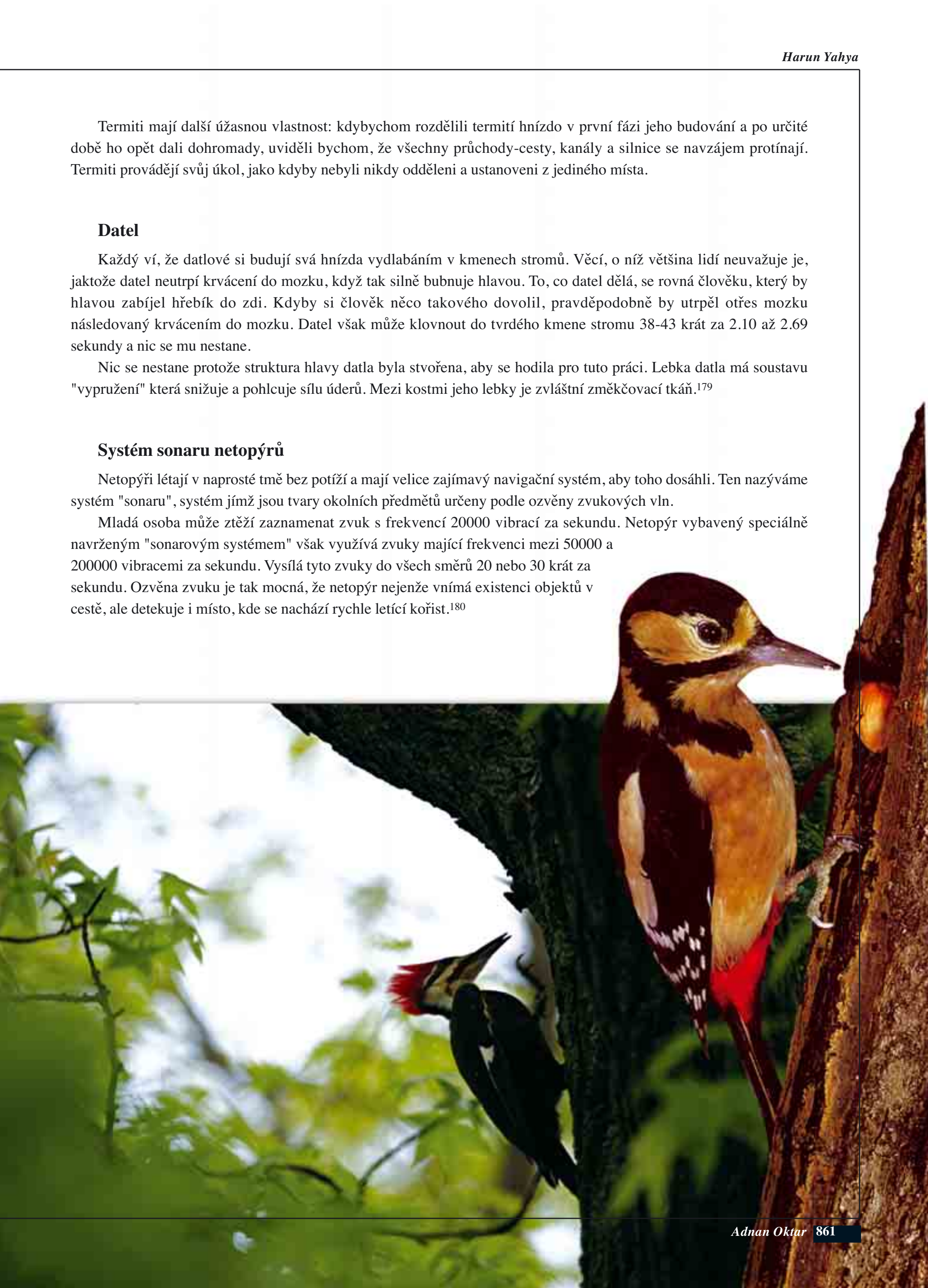

Velryby

Savci potřebují pravidelně dýchat a z tohoto důvodu pro ně voda není příliš vhodné prostředí. U velryby, což je mořský savec, však se o tento problém stará dýchací soustava daleko efektivnější než u mnoha suchozemských zvířat. Velryby při jednom výdechu vydají 90% použitého vzduchu. Tak se potřebují nadechnout v dlouhých intervalech. Zároveň mají vysoce koncentrovanou látku zvanou "myoglobin" která jim pomáhá uskladňovat kyslík ve svalech. S pomocí těchto systémů se třeba plejtvák obrovský může ponořit až do hloubky 500 metrů a plavat 40 minut aniž by se nadechoval.181 Nozdry velryby jsou na rozdíl od suchozemských savců umístěny na hřbetě, takže mohou snadno dýchat.

Návrh komára

Na komára vždycky myslíme jako na létajícího živočicha. Ve skutečnosti komár tráví vývojové stádium pod vodou a dostává se z vody přes výjimečný "návrh" jsouce vybaven všemi orgány, které potřebuje.

Komár začíná létat se zvláštními detekčními systémy k dispozici pro lokalizaci svojí kořisti. S těmito systémy se podobá válečnému letadlu vybavenému detektory tepla, plynu, vlhkosti a pachu. Dokonce má schopnost termovize, umožňující mu nalézt kořist i v neproniknutelné tmě.

Technika "sání krve" komára přichází s neuvěřitelně složitou soustavou. S řezací soustavou šesti ostří prořízne kůži jako pila. Zatímco proces řezání pokračuje, výměšek vylučovaný na ránu znecitlivuje tkáň a osoba si ani neuvědomuje, že je jí sána krev. Tento výměšek zároveň zabraňuje aby se krev srážela a zajišťuje pokračování sacího procesu.

Kdyby chyběl jen jediný prvek, komár by nebyl schopen sát krev a rozmnožovat se. S tímto výjimečným návrhem je i tento malinký tvoreček evidentním znamením stvoření sám o sobě. V Koránu je komár zdůrazněn jako příklad projevující existenci Boha lidem, kteří mají pochopení:

B h neost chá se v ru uvád t v podobenství komára, nebo to, co v t í je ne komár. Ti, kdo uv ili, v dí, e je to pravda od Pána jejich, zatímco ti, je nev í, hovo í:"Co cht l B h íct tímto podobenstvím?" On nechává jim mnohé zbloudit, v ak mnohé jim správn vede - a budou tím uvedeni v blud jedin hanebníci. (Súra al-Baqara: 26)

Draví ptáci s pronikavým zrakem

Draví ptáci mají ostrý zrak, který jim dovoluje perfektně odhadovat vzdálenost, zatímco útočí na svoji kořist. Jejich velké oči navíc obsahují více zrakových buněk, což znamená lepší vidění. V oku dravého ptáka je přes milion zrakových buněk.

Orli, kteří létají ve výšce tisíců metrů, mají tak pronikavé oči, že mohou na tuto vzdálenost dokonale snímat zemi. Tak jako válečná letadla zaznamenají cíl tisíce metrů daleko, tak si orli povšimnou kořisti, vnímající nejmenší barevnou změnu nebo nejslabší pohyb na zemi. Oči orla mají úhel vidění tři sta stupňů a dovedou zvětšit obraz šest až osmkrát. Orli mohou snímat oblast 30000 hektarů zatímco letí ve výšce 4500 metrů nad ní. Dovedou snadno rozpoznat králíka skrytého v trávě z výšky 1500 metrů. Je zjevné, že tato neobyčejná struktura oka orla je zvláště stvořená pro tohoto živočicha.

Hibernující zvířata

Hibernující zvířata mohou pokračovat v žití ač jejich teplota poklesne na teplotu okolního prostředí. Jak to dovedou?

Savci jsou teplokrevní. To znamená, že za normálních podmínek zůstává jejich tělesná teplota konstantní, kvůli přirozenému termostatu v jejich těle, co udržuje regulování jejich teploty. Avšak během zimního spánku normální tělesná teplota drobných savců jako je veverka s běžnou tělesnou teplotou 40 stupňů klesá na něco málo nad bodem mrazu, jako by ovládaná nějakým druhem klíče. Tělesný metabolismus se ohromně zpomaluje. Zvíře začíná dýchat velmi pomalu a jeho normální tepová frekvence 300 úderů za minutu klesá na 7-10 tepů za minutu. Normální tělesné reflexy ustávají a elektrická aktivita mozku se zpomaluje na téměř nezaznamenatelnou.

Jedním z nebezpečí nehybnosti ve studeném počasí je zmrznutí tkání a jejich zničení ledovými krystalky. Hibernující zvířata jsou však chráněna proti tomuto nebezpečí díky zvláštním vlastnostem, jimiž jsou vybavena. Tělesné tekutiny hibernujících zvířat jsou udržovány chemickými látkami s velkou molekulární hmotností. Tak je jejich bod mrazu snížen a jsou chráněny před poškozením.[182]

Elektrické ryby

Určité druhy ryb jako elektrický úhoř a rejnok elektrický využívají elektřinu produkovanou jejich těly, aby se chránily před nepřátely nebo paralyzovaly svou kořist. V každé živé bytosti – včetně člověka – je malé množství elektřiny. Člověk však nemůže tuto elektřinu usměrňovat nebo ji ovládat ve svůj prospěch. Výše uvedení tvorové na druhou stranu mají ve svých tělech elektrický proud vysoký kolem 500-600 voltů a dovedou ho použít proti nepřátelům. Navíc nejsou nepříznivě ovlivněni touto elektřinou.

Energie, kterou spotřebují na svou obranu je obnovena za určitou dobu jako nabíjená baterie a elektřina je znovu připravená k použití. Ryby nepoužívají vysoké napětí ve svých drobných tělech jen za účelem obrany. Mimo zajišťování prostředků k nalezení cesty v hlubokých temných vodách, elektřina jim také pomáhá vnímat předměty, aniž by je viděly. Ryby mohou vysílat signály využitím elektřiny ve svých tělech. Tyto elektrické signály se odrážejí zpět po zasažení pevných objektů a tyto odrazy poskytují rybě informaci o předmětech. Tímto způsobem může ryba určit vzdálenost a velikost objektu.[183]

Pavoučí vlákno

Pavouk jménem Dinopis má skvělé lovecké schopnosti. Než aby tkal statickou pavučinu a čekal na svou kořist, tká malou leč velmi neobvyklou síť, kterou hází na kořist. Potom kořist svou sítí pevně obalí. Lapený hmyz se nijak nedokáže uvolnit. Síť je tak dokonale zbudovaná, že hmyz se zaplétá víc a víc čím více je rozrušený. Aby svoji potravu uskladnil, pavouk ji obtočí dalšími vlákny jako kdyby ji balil.

Jak pavouk dělá pavučinu tak vynikající co do mechanického návrhu a chemické struktury? Je nemožné, aby pavouk získal takovou schopnost náhodou, jak tvrdí evolucionisté. Pavouk je zbaven schopností jako je učení a pamatování a nemá mozek, aby tyto věci mohl provádět. Evidentně byla tato schopnost pavoukovi poskytnuta jeho stvořitelem, Bohem, který je nadřazený v moci.

Velice důležité zázraky jsou skryty v pavoučích vláknech. Toto vlákno, s průměrem menším než jedna tisícina milimetru, je 5 krát silnější než ocelový drát stejné síly. Toto vlákno má ještě další vlastnost a sice, že je extrémně lehké. Vlákno dlouhé tak, že by obkroužilo svět, by vážilo jen 320 gramů.* Ocelová látka speciálně vyrobená v průmyslových pracích je jednou z nejsilnějších materiálů vyrobených lidstvem. Avšak pavouk může produkovat ve svém těle daleko pevnější vlákno než je ocel. Zatímco člověk produkuje ocel, využívá staletí vědomostí a technologie; jaké vědomosti nebo technologii pak využívá pavouk, když produkuje svoje vlákno?

Jak vidíme, všechny technologické a technické prostředky, jež má lidstvo k dispozici zaostávají za těmi pavoučími.

(*) "Struktura a možnosti pavoučího hedvábí", *Endeavour*, leden 1986, sv. 10, str.37-43

Inteligentní plán na zvířatech: Kamufláž

Jednou z vlastností, kterou zvířata mají, aby se udržela naživu, je umění skrývat se, to jest "kamufláž".

Zvířata pociťují potřebu se schovávat ze dvou hlavních důvodů: při lovu a při ochraně před predátory. Kamufláž se od ostatních metod liší konkrétním zapojením maximální inteligence, dovednosti, estetiky a harmonie.

Techniky kamufláže u zvířat jsou vskutku úžasné. Je skoro nemožné rozpoznat hmyz, který se schovává na kmeni stromu nebo jiného tvora skrytého pod listem.

Mšice, co sají šťávu z rostlin se krmí na stoncích rostliny předstírající, že jsou trny. Touto metodou se snaží ošálit ptáky, svoje největší nepřátele, a zajistit, že ptáci nebudou slídit na těchto rostlinách.

Ještěr ukrytý na větvi (*nahoře vlevo*), můra ukrytá na kmeni stromu (*nahoře vpravo*), sova na větvi (*dole vlevo*) a kudlanky doslova ztracené mezi listy (*dole vpravo*).

Sépie

Pod kůží sépie je uspořádána silná vrtsva elastických vaků s barvivem zvanými chromatofory. Jsou hlavně žluté, rudé, černé a hnědé. Na signál se buňky rozšíří a zaplaví kůži vhodným odstínem. Takto nabývá sépie barvu skály, na níž se nachází a je dokonale maskována.

Tento systém pracuje tak efektivně, že sépie dovede vytvořit i složité pruhování podobné zebřímu.[184]

Rozmanité zrakové soustavy

Pro mnoho živočichů obývajících moře je zrak extrémně důležitý pro lov a obranu. Podle toho je mnoho živočichů obývajících moře vybaveno očima vytvořenýma dokonale pro podvodní prostředí.

Pod vodou se schopnost vidět stává tím omezenější čím se jde hlouběji, zejména pod 30 metrů. Organismy žijící v této hloubce mají oči stvořené podle daných podmínek.

Mořští živočichové na rozdíl od suchozemských mají kulovité čočky v perfektním souladu s potřebami hustoty vody, v níž se vyskytují. Ve srovnání s širokýma elipsovitýma očima suchozemských zvířat, je tato kulovitá struktura použitelnější pro vidění pod vodou; jsou nařízeny na pozorování blízkých objektů. Je-li objekt, na který se zaostřuje, ve větší vzdálenosti, celá soustava čoček je vtažena do zadu s pomocí speciálního svalového mechanismu uvnitř oka.

Jeden z důvodů proč jsou oči ryb kulovité je lom světla na vodě. Protože je oko naplněno tekutinou mající skoro stejnou hustotu jako voda, když je obraz formovaný venku odrážen na oko neobjevuje se žádný lom. Následně se čočky oka plně zaměřují na obraz na sítnici. Ryby, na rozdíl od lidských bytostí, vidí ve vodě velmi dobře.

Některá zvířata jako chobotnice mají naopak velké oči, aby kompenzovaly chabé světlo v hluboké vodě. V hlubce přes 300 metrů potřebují rybí oči zachytit odlesky okolních organismů, aby je zaznamenaly. Musejí být obzvláště citlivé na slabé modravé světlo pronikající do vody. Z tohoto důvodu je na sítnici jejich oka mnoho buněk citlivých na modré světlo.

Jak lze vyrozumět z těchto příkladů, každá živá bytost má odlišné oči speciálně navržené, aby posloužily jejím konkrétním potřebám. Tento fakt dokazuje, že jsou všechna stvořena takovým způsobem, jak mají být, Stvořitelem, který vlastní nekonečnou moudrost, vědomosti a moc.

Speciální mrznoucí systém

Zmrzlá žába ztělesňuje neobvyklou biologickou strukturu. Nevykazuje známky života. Srdeční činnost, dýchání a krevní oběh zcela ustaly. Když však led rozmrzne, stejná žába se vrátí do života, jako kdyby se probudila ze spánku.

Normálně čelí živá bytost ve zmrzlém stavu mnoha fatálním rizikům. Žába však nečelí žádnému z nich. Má zásadní vlastnost produkce hojnosti glukózy zatímco je v tomto stavu. Tak jako u diabetika hladina cukru v krvi žáby dosáhne velmi vysokých hodnot. Někdy může dosáhnout až 550 milimolů na litr. (Tato cifra je obvykle mezi 1-5 mmol/litr pro žáby a 4-5 mmol/litr pro lidské tělo). Taková extrémní koncentrace glukózy může za normálních okolností vyvolat vážné potíže.

U zmrzlé žáby však tato glukóza brání, aby voda opustila buňky a zabraňuje sesychání. Buněčná mebrána žáby je vysoce propustná pro glukózu takže ta má do buněk snadný přístup. Vysoká hladina glukózy v těle snižuje mrazivou teplotu, což způsobuje, že jen malé množství vnitřních tělesných tekutin živočicha se promění v led. Výzkum ukázal, že glukóza může krmit i zmrzlé buňky. Během tohoto období, mimoto, že je přirozeným palivem těla, glukóza také zastavuje mnoho metabolických reakcí jako slučování moči a tak brání, aby se vyčerpávaly zdroje potravy buňky.

Jak se zničehonic v těle žáby objevilo tolik glukózy? Odpověď je dost zajímavá: tato živá bytost je vybavena velmi speciální soustavou pověřenou tímto úkolem. Jakmile se na kůži objeví led, do játer putuje vzkaz, aby se konvertovalo něco z uskladněného glykogenu na glukózu. Povaha tohoto poselství je dosud neznámá. Pět minut po obdržení zprávy začne hladina cukru v krvi stabilně stoupat.[185]

Neoddiskutovatelně to, že je tento živočich vyzbrojen soustavou, která úplně změní jeho metabolismus, aby splňoval jeho potřeby, když je to nutné, je možné jen díky bezvadnému návrhu Všemocného Stvořitele. Žádná náhoda nemůže vytvořit tak perfektní a komplikovaný systém.

Albatrosi

Stěhovaví ptáci minimalizují spotřebu energie využíváním rozmanitých "letových technik". Albatrosové jsou také pozorováni jako mající takový styl letu. Tito ptáci, kteří stráví 92% svých životů na moři mají rozpětí křídel až 3.5 metru. Nejdůležitějším znakem albatrosů je jejich způsob letu: mohou se vznášet celé hodiny aniž by mávli křídly. Aby to dokázali, plachtí ve vzduchu tak, aby jejich křídla neustále využívala proudu větru.

Vyžaduje mnoho energie udržet křídla o rozpětí 3.5 neustále rozepjatá. Albatrosové však mohou zůstat v této pozici celé hodiny. Je tomu tak díky zvláštnímu anatomickému systému, kterým jsou obdařeni od okamžiku zrození. Během letu jsou křídla albatrosa blokována. Proto není nutno užívat sílu svalů. Křídla jsou zvednutá pouze vrstvami svalů. Toto obrovsky pomáhá tomuto ptáku během letu. Tato soustava redukuje spotřebu energie při letu. Albatros nespotřebovává energii protože nemává křídly, ani nemrhá energií, aby držel křídla natažená. Letět hodiny exkluzivním využitím větru pro to poskytuje neomezený zdroj energie. Například 10 kilogramový albatros ztratí 1% své tělesné váhy zatímco urazí vzdálenost 1000 kilometrů. To je věru velice malý poměr. Člověk vyrobil kluzáky berouce si albatrosy jako model a využitím jejich fascinující letové techniky.[186]

Svízelná migrace

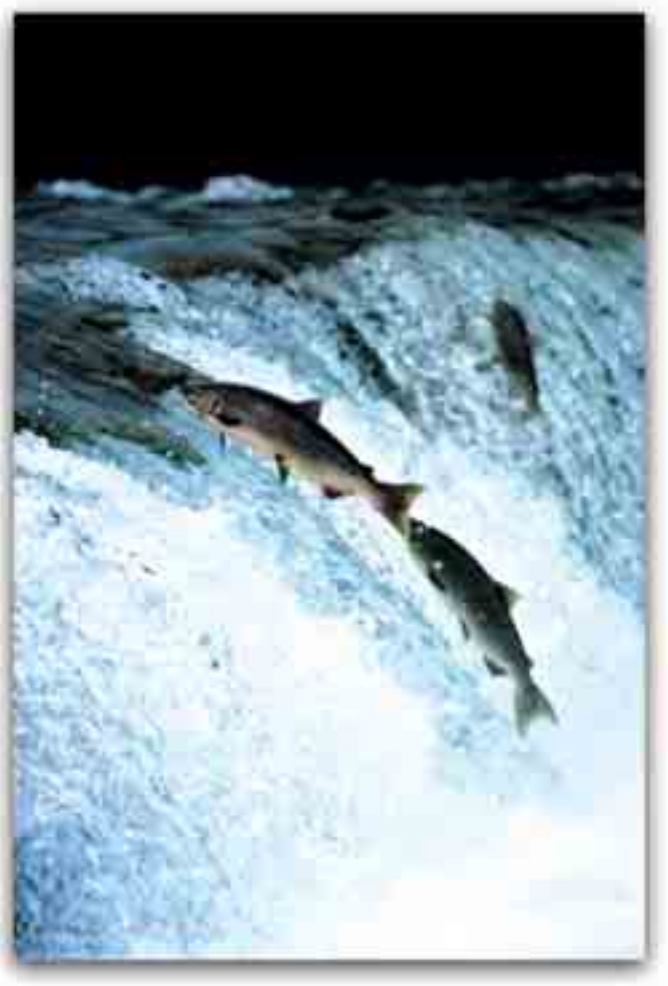

Východní losos má výjimečnou charakteristiku navracení se do řek, kde se vylíhl, aby se tam rozmnožoval. Zatímco strávila část života v moři, tato zvířata se vrací zpět do sladké vody, aby se reprodukovala.

Když počátkem léta začínají svou cestu, barva ryb je jasně červená. Na konci cesty však se změní v černou. Na úvodu své migrace nejprve plavou ke břehu a snaží se dospět k řekám. Urputně se snaží vrátit na místo narození. Místa, kde se vylíhli, dosáhnou skákáním přes divoké řeky, plaváním proti proudu, překonáváním vodopádů a hrází. Na konci této 3500-4000 km cesty mají samičky lososa připraveny vajíčka, stejně jako samečci sperma. Po dosažení místa, kde se vylíhli, samičky nakladou kolem 3 nebo 5 tisíc vajíček a samec je oplodní. Ryba utrpí velké poškození následkem této migrace a období líhnutí. Samičky, které kladou vejce jsou vyčerpané. Jejich ocasní ploutve jsou opotřebované a jejich kůže černá. Totéž platí pro samečky. Řeka je brzy zaplněna mrtvými lososy. Jenže další generace lososů je připravena k vylíhnutí a podstoupení stejné cesty.

Jak lososi dovrší takovou cestu, jak dospějí do moře po svém vylíhnutí a jak hledají cestu, to je jen několik z otázek, které jsou

Nalevo: Sépie, která se snaží vypadat jako písečný povrch. Napravo: Jasně žlutá barva stejné sépie se objeví v případě nebezpečí, jako když ji spatří potápěč.

stále bez odpovědi. Ač jsou činěny četné návrhy, nedospělo se dosud k definitivnímu řešení. Co za sílu nutí lososa podstoupit návrat tisíců kilometrů zpět na místo jim neznámé? Je zjevné, že existuje nadřazená Vůle, která jim vládne a ovládá všechny tyto bytosti. Je to Bůh, udržovatel světů.

Koaly

Olej z eukalyptových listů je jedovatý pro mnoho savců. Jed je mechanismem chemické obrany užívaný eukalyptovými stromy proti jejich nepřátelům. Jenže existuje velice speciální živočich, který tohoto mechanismu využívá a krmí se jedovatými listy eukalyptu: vačnatec jménem koala. Koaly si budují domov na eukalyptových stromech, zatímco se na nich také krmí a získávají z nich vodu.

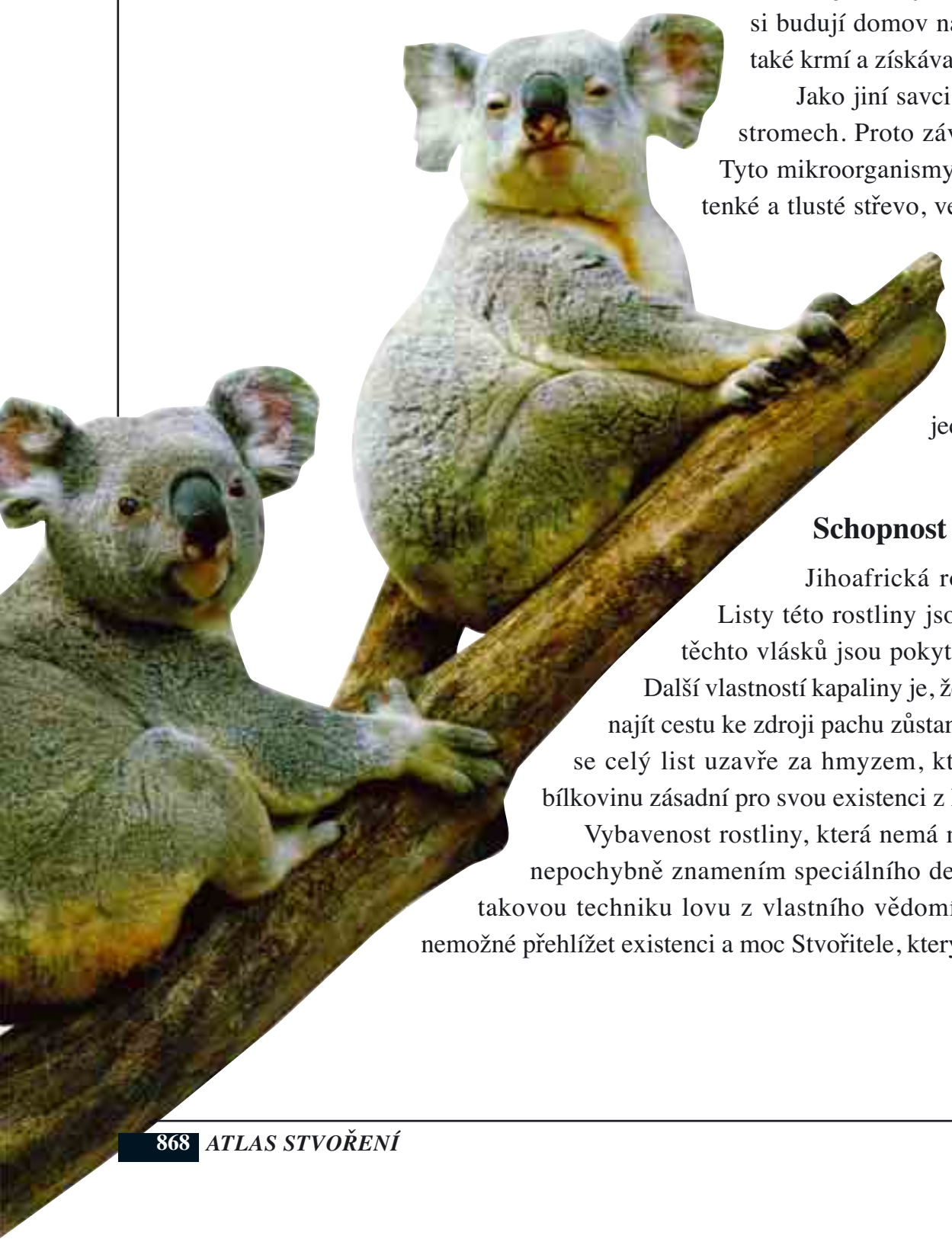

Jako jiní savci, koaly nemohou strávit celulózu přítomnou ve stromech. Proto závisí na mikroorganismech, které ji rozkládají. Tyto mikroorganismy jsou hojně zastoupeny v bodě, kde se sbíhají tenké a tlusté střevo, ve slepém střevu, které je zadním prodloužením trávicího traktu. Slepé střevo je nejzajímavější částí trávící soustavy koaly. Tento segment funguje jako kvasící komora, kde mikrobi rozkládají celulózu zatímco je průchod listů zpomalen. Tak dovede koala neutralizovat jedovatý vliv olejů v eukalyptových listech.[187]

Schopnost lovit v nehybné pozici

Jihoafrická rosnatka lapá hmyz svými lepkavými vlásky. Listy této rostliny jsou plné dlouhých, rudých chloupků. Vrcholky těchto vlásků jsou pokyty tekutinou mající pach, jenž přitahuje hmyz. Další vlastností kapaliny je, že je extrémně lepkavá. Hmyz, kterému se podaří najít cestu ke zdroji pachu zůstane na těchto lepkavých vláscích trčet. Brzy na to se celý list uzavře za hmyzem, který již uvízl ve vláscích a rostlina extrahuje bílkovinu zásadní pro svou existenci z hmyzu tak, že ho stráví.188

Vybavenost rostliny, která nemá možnost se přemísťovat takovou schopností je nepochybně znamením speciálního designu. Je vyloučeno, aby si rostlina vyvinula takovou techniku lovu z vlastního vědomí nebo vůle, nebo náhodou. Tak je ještě více nemožné přehlížet existenci a moc Stvořitele, který ji vybavil takovou dovedností.

Návrh ptačích per

Při prvním prozkoumání nevypadají ptačí pera jako kdyby obsahovala mnoho rysů. Jsou-li však prozkoumána pečlivěji, pera— která jsou lehká leč silná a nepromokavá—vypadají, že mají velice komplexní strukturu.

Aby byli schopni létat, ptáci musí vážit co nejméně. V souladu s požadavky, pera sestávají z bílkoviny keratinu. Po obou stranách osy pera jsou prapory a každý je tvořen kolem 400 malinkými paprsky. Každý z těchto paprsků má ještě 800 malinkých paprsků zvaných výběžky. 800 výběžků namačkaných na malinké ptačí pero má dalších 20 malých háčků, na každém z nich. Tyto háčky do sebe zapadají. Celkový počet háčků ve všech perech ptáka je asi 700 miliard.

Existuje velmi významný důvod, proč jsou tato pera pevně spojena háčky a sponkami. Pera by na ptákovi měla pevně držet, aby nevypadla při žádném pohybu. S mechanismem tvořeným háčky a sponkami drží pera tak pevně, že ani silný vítr, ani déšť ani sníh nezpůsobí jejich vypadnutí.

Navíc pera na břiše ptáka nejsou stejná jako pera křídel a ocasní pera. Ocas je tvořen relativně velkými pery, která fungují jako kormidlo a brzda; pera křídel jsou navržena tak, aby se jejich plocha rozšiřovala během mávání křídel a zvyšovala tak zvedací sílu.

Nalevo: otevřená rosnatka. Napravo: uzavřená.

Návrh v ptačích perech

Na první pohled mají pera ptáků velmi jednoduchou stavbu. Když je však zkoumáme blíže, narazíme na velice složitou strukturu per, která jsou lehká, ale extrémně pevná a voděvzdorná.

Ptáci musí být co nejlehčí, aby mohli létat. Brka tvořená bílkovinou keratin ladí s touto potřebou. Po obou stranách osy pera jsou prapory a každý je tvořen kolem 400 malinkými paprsky. Každý z těchto paprsků má ještě 800 malinkých paprsků zvaných výběžky. 800 výběžků namačkaných na malinké ptačí pero má dalších 20 malých háčků, na každém z nich. Tyto háčky do sebe zapadají. Celkový počet háčků ve všech perech ptáka je asi 700 miliard.

Existuje velmi významný důvod, proč jsou tato pera pevně spojena háčky a sponkami. Pera by na ptákovi měla pevně držet, aby nevypadla při žádném pohybu. S mechanismem tvořeným háčky a sponkami drží pera tak pevně, že ani silný vítr, ani déšť ani sníh nezpůsobí jejich vypadnutí.

Navíc pera na břiše ptáka nejsou stejná jako pera křídel a ocasní pera. Ocas je tvořen relativně velkými pery, která fungují jako kormidlo a brzda; pera křídel jsou navržena tak, aby se jejich plocha rozšiřovala během mávání křídel a zvyšovala tak zvedací sílu.

Bazilišek: Odborník na chůzi po vodě

Několik zvířat je schopno kráčet po vodní hladině. Jednou takovou raritou je bazilišek, který žije ve Střední Americe a vidíme ho níže. Po stranách prstů na zadních nohou baziliška jsou chlopně umožňující rozstřikovat vodu. Tyto jsou srolovány, když živočich běhá po zemi. Pokud zvíře čelí nebezpečí začne rychle utíkat po hladině řeky nebo jezera. Tehdy jsou chlopně na jeho zadních končetinách rozevřeny a větší povrch umožňuje běh po vodě.[189]

Tento unikátní návrh baziliška je jedním z evidentních projevů Božího dokonalého stvoření.

Ještěr bazilišek je jedním z mála zvířat, které se mohou pohybovat hledáním rovnováhy mezi vodou a vzduchem.

Fotosyntéza

Rostliny nepochybně hrají hlavní úlohu při činění vesmíru obyvatelným. Čistí náš vzduch, udržují teplotu planety na konstantní úrovni a vyvažují poměr plynů v atmosféře. Kyslík ve vzduchu, který dýcháme, je produkován rostlinami. Důležitou část naší potravy poskytují rostliny. Nutriční hodnota rostlin pochází ze zvláštního návrhu v jejich buňkách, kterým vděčí i za další své vlastnosti.

Rostlinná buňka, na rozdíl od lidské a živočišné, může přímo využívat sluneční energii. Přeměňuje sluneční energii na chemickou a skladuje ji zvláštními způsoby v živinách. Tento proces se nazývá "fotosyntéza". Ve skutečnosti není tento proces prováděn buňkou, nýbrž chloroplasty, organelami, které dávají rostlinám jejich zelenou barvu. Tyto malinké zelené organely pozorovatelné pouze pod mikroskopem, jsou jedinými laboratořemi na světě schopnými skladovat solární energii v organické hmotě.

Množství energie produkované rostlinami na Zemi je asi 200 miliard tun ročně. Tato produkce je vitální pro živé bytosti na Zemi. Produkce rostlin se realizuje velmi komplikovaným chemickým procesem. Tisíce barviv "chlorofylů" v chloroplastu reagují na světlo v neuvěřitelně krátkém čase, asi jako tisícina sekundy. Proto nebylo mnoho aktivit odehrávajících se v chlorofylu dosud pozorováno.

Přeměna solární energie v elektrickou nebo chemickou je velice nedávným technologickým průlomem. K tomu je potřeba nástrojů rozvinuté technologie. Rostlinná buňka neviditelná pouhým okem provádí tento úkol po miliony let.

Tento perfektní systém znovu ukazuje Stvoření, pro všechny, kdo vidí. Velice komplikovaný systém fotosyntézy je vědomě navržený mechanismus, jaký Bůh stvořil. Nedostižná továrna je vmáčknuta do miniaturní jednotky v listu. Tento bezvadný design je pouze jedním ze znamení odhalujících, že Bůh, udržovatel světů, tvoří všechny živé bytosti.

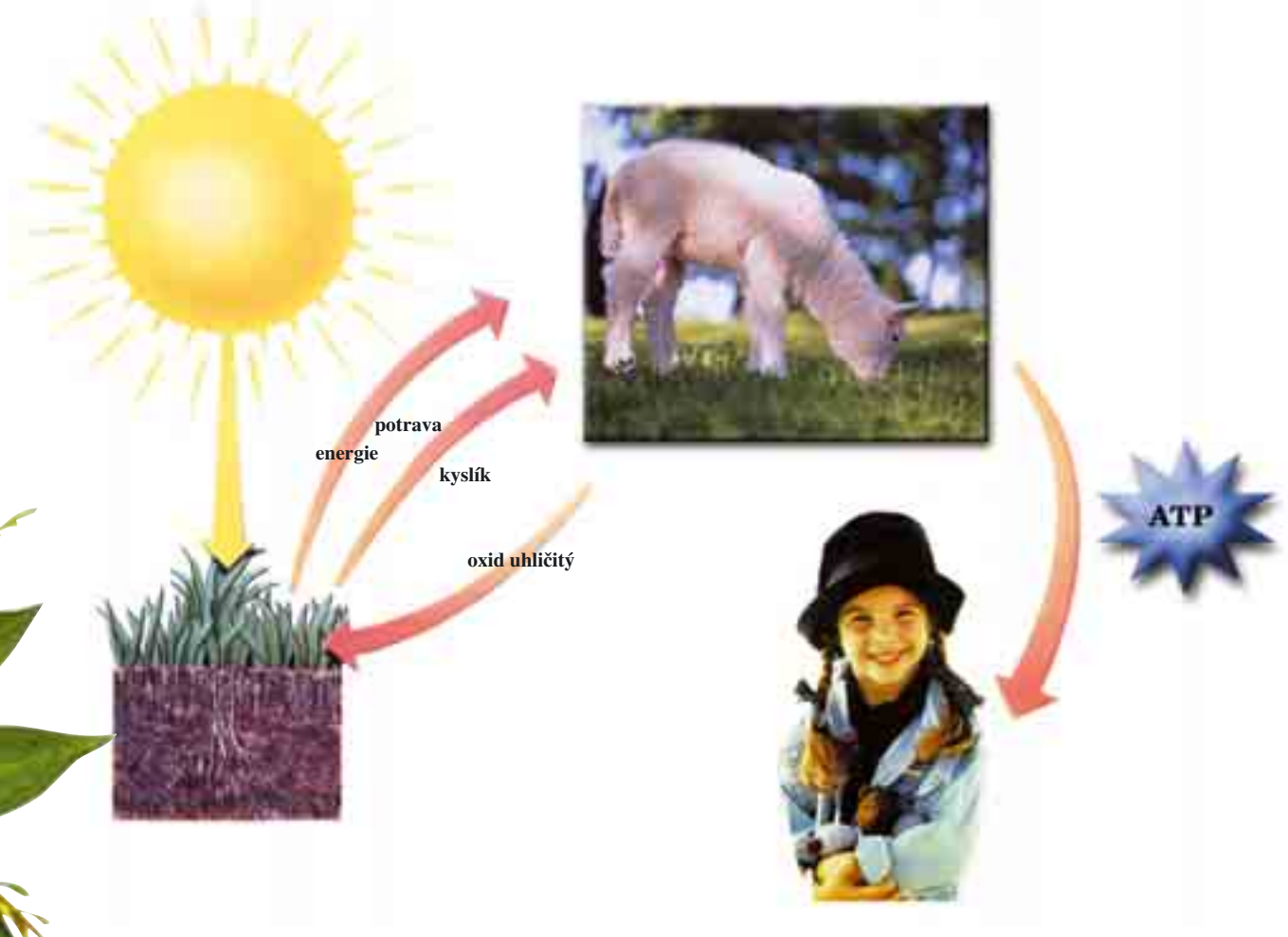

V mikroskopických rostlinných továrnách se odehrává zázračná transformace. S energií ze Slunce provádějí fotosyntézu, která na oplátku zásobuje energetické potřeby zvířat a eventuálně lidí.

VAROVÁNÍ!

Kapitola, kterou se chystáte číst, odhaluje zásadní tajemství vašeho života. Měli byste ji číst velmi pozorně a pečlivě, protože se zabývá předmětem, který je náchylný k podnícení podstatné změny ve vašem pohledu na vnější svět. Předmět této kapitoly není jen jedním hlediskem, odlišným přístupem nebo tradičním filosofickým učením: je to fakt, který musí každý, věřící nebo nevěřící, uznat a který je dokázán i dnešní vědou.

KAPITOLA 17

TAJEMSTVÍ ZA HMOTOU

Ti, kdo vědomě a moudře přemítají o svém okolí, si uvědomují, že všechno ve vesmíru—jak živé tak i neživé—muselo být stvořeno. Takže zůstává otázka, "Kdo je Stvořitelem všech těchto věcí?" Je zjevné, že stvoření, které samo sebe zjevuje v každém aspektu vesmíru, nemůže být produktem vesmíru samotného. Kupříkladu žádný hmyz se nemohl sám stvořit, ani sluneční soustava se nemohla sama vytvořit a zorganizovat. Ani rostliny, lidé, bakterie, červené krvinky ani motýli se nemohli stvořit sami. Jak tato kniha podrobně vysvětluje, žádná možnost, že by tyto věci vznikly "náhodou" není představitelná.

Proto dospíváme k následujícímu závěru: Všechno, co vidíme, bylo stvořeno, ale nic, co vidíme, nemůže být samo "stvořitel." Stvořitel je odlišný—a nadřazený—všemu, co vidíme, Svrchovaná moc, Která je neviditelná pro naše oči, ale Jejíž existence a atributy jsou odhaleny v tom, co tvoří.

Zde jsou ti, co popírají Boží existenci svedeni z cesty. Jsou podmíněni nevěřit v Boží existenci, dokud Jej neuvidí na vlastní oči, nuceni zahalovat skutečnost stvoření manifestovanou napříč vesmírem a tvrdit, že vesmír a všechno živé, co obsahuje, nebylo stvořeno. Aby toho dosáhli, uchylují se k podvodům. Jak vysvětleno dříve, evoluční teorie je klíčovým příkladem jejich lží a marné snahy.

Zásadní chybu ti, co popírají Boha, sdílí s mnohými, kteří věří v Jeho vlastní existenci, ale mají o Něm mylné představy. Tito lidé, tvořící většinu společnosti, nepopírají stvoření, avšak mají o Bohu pověrečné představy, většinou se domnívají, že Bů je "nahoře v nebi." Automaticky a chybně si představují, že Bůh je daleko pryč za nějakou velmi vzdálenou planetou a jen příležitostně zasahuje do záležitostí světa. Nebo možná nezasahuje vůbec: Stvořil vesmír a ponechal ho jemu samému, zanechávaje lidské bytosti, aby si určovaly svůj osud samy.

A zase jiní slyšeli fakt, že Bůh je "všude," jak je zjeven v Koránu, ale nerozumí, co to přesně znamená. Pověrčivě si myslí, že Bůh obklopuje všechnu hmotu jako rádiové vlny nebo neviditelný, nezjistitelný plyn. (Bůh je nadto dozajista povznesen.)

Avšak tato a jiné představy, co nemohou objasnit "kde" Bůh je (a možná Ho podle toho popírají) jsou všechny založeny na stejné chybě: drží se neopodstatněného předsudku, který je vede k mylným názorům o Bohu.

Jaký je to předsudek? Týká se existence a povahy hmoty. Většina lidí je podřízena závěru, že hmotný vesmír, jak ho vidíme, je pravá realita. Moderní věda však demoluje tuto pozici a zjevuje velice důležitou a impozantní pravdu. Na následujících stránkách vysvětlíme tuto úžasnou realitu, na kterou poukazuje Korán.

Svět elektrických signálů

Všechny informace, které máme o světě jsou nám předávány našimi pěti smysly. Takto svět, co známe, sestává z toho, co naše oči vidí, naše ruce cítí, naše nosy čichají, náš jazyk ochutnává a naše uši slyší. Nikdy se nedomníváme, že vnější svět by mohl být jiný, než jak nám ho představují naše smysly, jelikož na těchto smyslech závisíme od narození.

Jenže moderní výzkum v mnoha vědních oborech poukazuje na naprosto odlišné chápání a vytváří vážné pochybnosti o "vnějším" světě, který vnímáme svými smysly.

Pro toto nové chápání je startovním bodem, že všechno, co vnímáme jako vnější, je jen reakce tvořená elektrickými signály v mozku. Červeň jablka, tvrdost dřeva—ba co víc, vlastní matka, otec, rodina a všechno, co jeden vlastní, jeho dům, práce a dokonce i stránky této knihy—toto vše je tvořeno pouze elektrickými signály.

K tomuto předmětu pozdní německý biochemik Frederic Vester vysvětluje hledisko, k němuž dospěla věda:

Prohlášení některých vědců, že člověk je obraz, že všechno prožívané je prozatímní a klamné, že vesmír je pouze stín, to vše se zdá být potvrzováno současnou vědou.[190]

Abychom to vyjasnili, zvažme pět smyslů, které nás vybavují veškerou informací o vnějším světě.

Jak vidíme, slyšíme a chutnáme?

Jev vidění se objevuje postupným způsobem. Světlo (fotony) putující od objektu prochází čočkami před okem, kde se obraz láme a padá, vzhůru nohama, na sítnici vzadu oka. Zde se vizuální podnět mění v elektrické signály, obratem předávané neurony do maličkého bodu vzadu v mozku, kde je centrum zraku. Po sérii procesů jsou elektrické signály v tomto mozkovém centru vnímány jako obrazy. Jev vidění se ve skutečnosti děje v zadní části mozku, v tomto malém bodě, kde je neproniknutelná tma, zcela izolovaném od světla.

Přestože tomuto procesu většinou rozumíme, když tvrdíme, "My vidíme," ve skutečnosti vnímáme vlivy impulzů dosahujících oka, transformovaných v elektrické signály a indukovaných do našeho mozku. A tak když řekneme, "vidíme," vlastně pozorujeme elektrické signály v naší mysli.

Všechny obrazy, které v našem životě vidíme, se tvoří ve zrakovém centru, které zaujímá pár čtverečních centimetrů objemu mozku. Kniha, kterou nyní čtete, stejně jako nekonečná krajina, kterou vidíte, když hledíte k horizontu, oboje se objevuje v tomto malém prostoru. A mějte na paměti, jak jsme předem poznamenali, že mozek je izolován on světla. Uvnitř lebky je naprostá tma; a mozek sám nemá kontakt se světlem.

Příklad může ilustrovat tento zajímavý paradox. Předpokládejme, že je před vámi hořící svíčka. Můžete sedět před ní a pozorovat tuto svíčku. Během této doby však nepřijdete do přímého kontaktu s původním světlem svíčky. Dokonce i když vnímáte světlo svíčky, vnitřek vašeho mozku je tmavý. Všichni vidíme jasný, barevný svět uvnitř našeho temného mozku.

R. L. Gregory vysvětluje zázračný aspekt vidění, který bereme za samozřejmý:

> Vidění je nám tak známé, že to vyžaduje mnoho představivosti, abychom si uvědomili, že jsou zde problémy k vyřešení. Ale uvažme to. Dostáváme maličké převrácené obrazy v očích a vidíme oddělené pevné objekty v okolním vesmíru. Z vzorců simulace na sítnicích vidíme svět předmětů a to není nic menšího než zázrak.[191]

Totéž platí pro všechny ostatní z našich smyslů. Zvuk, dotek, chuť a čich jsou předávány jako elektrické signály do mozku, kde jdou vnímány v příslušných centrech.

Smysl sluchu probíhá stejným způsobem. Boltec vnějšího ucha zachycuje dostupné zvuky a směruje je do středního ucha; střední ucho předává zvukové vibrace do vnitřního ucha jejich zesilováním; vnitřní ucho překládá tyto vibrace do elektrických signálů a posílá je do mozku. Právě tak jako u oka, jev slyšení se odehrává v mozkovém centru sluchu. Mozek je izolován od zvuku tak jako od světla. Bez ohledu na to, jaký hluk je venku, v mozku je naprosté ticho.

Nicméně mozek vnímá zvuky naprosto přesně, takže ucho zdravé osoby slyší všechno bez nějakého atmosférického hluku nebo rušení. Váš mozek je izolovaný od zvuku, jenže vy naslouchá te symfoniím orchestru, slyšíte ruch v přeplněném auditoriu, a vnímáte všechny zvuky uvnitř rozsáhlé frekvence od šustění listů po řev tryskového letadla. Avšak kdyby citlivý přístroj měřil hladinu hluku ve vašem mozku, převažovalo by tam úplné ticho.

Naše vnímání pachu se formuje stejným způsobem. Prchavé molekuly vydávané výtažkem vanilky nebo růží dosahují receptorů v jemných chloupcích čichové výstelky a zapojují se do interakce, která je předávána do mozku jako elektrické signály a vnímány jako vůně. Všchno co čicháte, ať je to příjemné nebo odporné, je pouze vnímáním vašeho mozku interakcí prchavých molekul transformovaných do elektrických signálů. Vůně parfému, květiny, chutného jídla, moře nebo další vůně, které máte rádi nebo neradi, vnímáte cele ve vašem mozku. Molekuly samotné tam nikdy

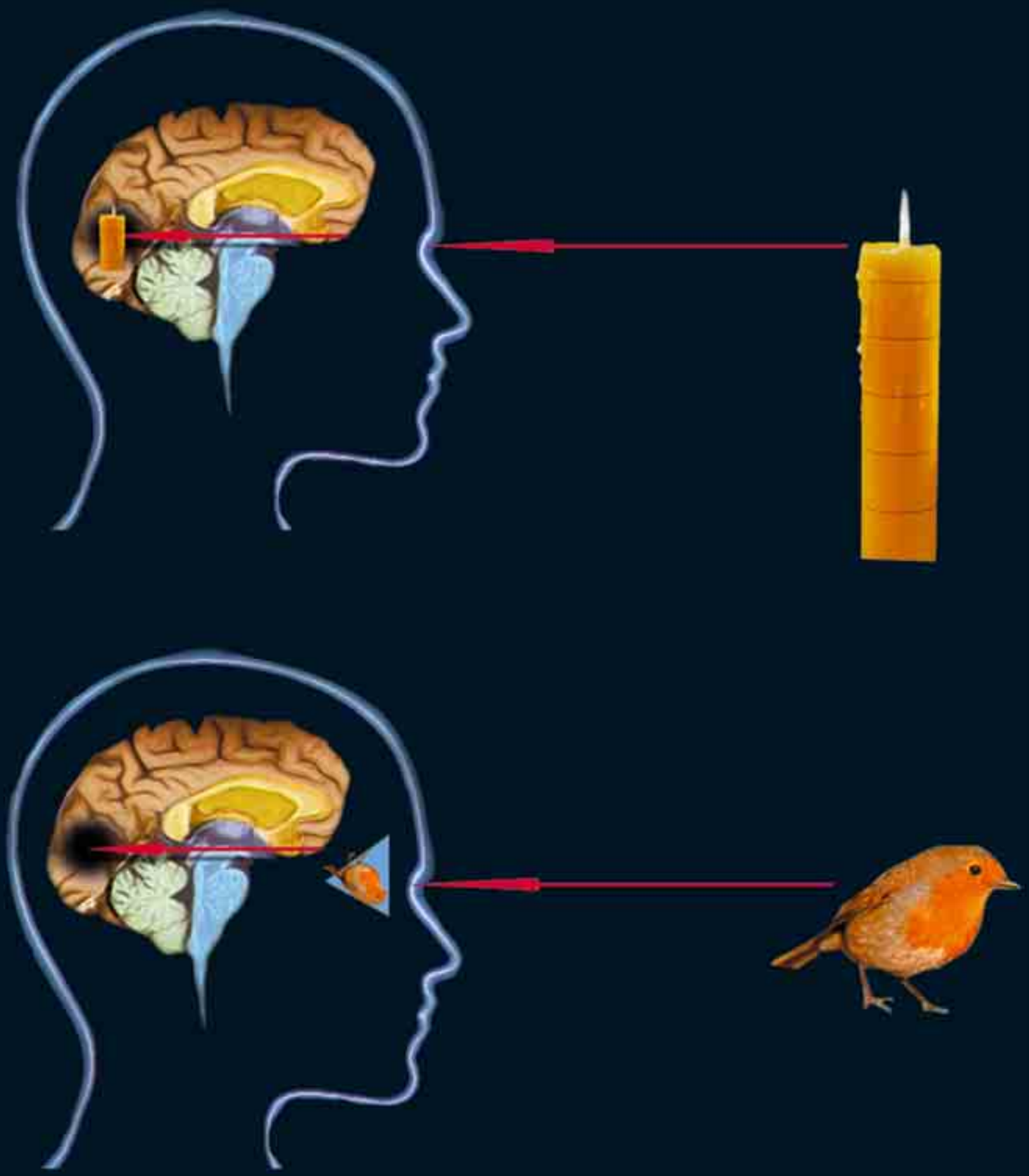

Svazky světla přicházející od objektu padají na sítnici převráceně. Zde je obraz konvertován do elektrických signálů a přenesen do centra vidění vzadu v mozku. Jelikož mozek je izolován od světla, je nemožné, aby světlo dospělo do zrakového centra. To znamená, že vidíme rozsáhlý svět světla a hloubky v maličkém místě, které je izolováno od světla.

nedospějí. Tak jako u zvuku nebo vize, to, co dosahuje vašich smyslových center je prostě směs elektrických signálů. Jinými slovy, všechny pocity, jež, od vašeho narození, jste přiřazovali vnějším objektům jsou jen elektrické signály interpretované skrze vaše smyslové orgány.

Podobně jsou na špičce vašeho jazyka čtyři odlišné typy chemických receptorů, které tvoří chutě slanou, sladkou, kyselou a hořkou. Po sérii chemických procesů vaše chuťové receptory transformují tato vnímání v elektrické signály a předají je do mozku, který tyto signály vnímá jako chutě. Chuť, jakou vnímáte, jíte-li čokoládu nebo ovoce, co vám chutná, je výkladem elektrických signálů vaším mozkem. Nikdy nedosáhnete na objekt venku; nikdy nebudete moci vidět, cítit nebo ochutnat čokoládu samotnou. Třeba kdyby byly nervy mezi vaším jazykem a vaším mozkem přerušeny, žádné další signály už by tam nedospěly a ztratili byste smysl chuti docela.

Zde narážíme na další fakt: Nikdy si nemůžete být jisti tím, že jak jídlo chutná vám, tak chutná i někomu jinému; nebo že vaše vnímání hlasu je totožné s tím jak stejný hlas vnímá někdo druhý. Podobně vědec Lincoln Barnett napsal, že "nikdo nemůže nikdy vědět, že jeho vnímání červené nebo tónu C je stejné jako u jiného člověka."[192]

Stimulace přicházející od objektu jsou konvertovány do elektrických signálů a způsobí účinek v mozku. Když "vidíme", ve skutečnosti pozorujeme účinky elektrických signálů v naší mysli.

Náš smysl hmatu není nijak odlišný. Když uchopíme předmět, všechna informace, která nám pomáhá ho rozpoznat, je předávána do mozku citlivými nervy v kůži. Cit hmatu se formuje v mozku. V rozporu s konvenční moudrostí nevnímáme hmat na konečcích prstů nebo na kůži, nýbrž ve hmatovém centru v mozku. Jako výsledek směsi elektrických podnětů přicházejících z kůže vnímáme různé pocity vztahující se k objektům, jako je tvrdost nebo měkost, teplo či chlad. Z těchto stimulací odvozujeme podrobnosti, které nám pomáhají rozeznat předmět. Ohledně tohoto důležitého faktu zvažme myšlenky B. Russella a L. J. J. Wittgensteina, dvou slavných filosofů:

> Například jestli citron doopravdy existuje nebo ne a jak vzniká nemůže být dotazováno a zkoumáno. Citron sestává pouze z chuti vnímané jazykem, vůně vnímané nosem, barvy a tvaru vnímaných okem a jen tyto vlastnosti mohou být předmětem zkoumání a zhodnocení. Věda nemůže nikdy poznat fyzický svět.[193]

Je nemožné, abychom dosáhli na fyzický svět mimo náš mozek. Všechny objekty, s nimiž jsme v kontaktu jsou vlastně sbírkami vnímání jako je zrak, sluch a hmat. Napříč našimi životy zpracováváním dat ze senzorických center náš mozek nekonfrontuje "originály" hmoty existující mimo nás, ale naopak kopie formované uvnitř mozku. V tomto bodě jsme sváděni věřit, že tyto kopie jsou vzorky skutečné hmoty mimo nás.

"Vnější svět" uvnitř našeho mozku

Následkem těchto fyzických skutečností docházíme k následujícímu nezpochybnitelnému závěru: Vše, co vidíme, cítíme, slyšíme a vnímáme jako "hmotu," "svět" nebo "vesmír" jsou ve skutečnosti elektrické signály interpretované v mozku. Nikdy nedosáhneme na originál hmoty vně našeho mozku. Pouze ochutnáváme, slyšíme a vidíme obraz vnějšího světa vytvářený v našem mozku. Ve skutečnosti někdo, kdo jí jablko, nekonfrontuje vlastní ovoce, nýbrž jeho vnímání v mozku. To, co osoba považuje za jablko vlastně sestává z vnímání elektrických informací ohledně tvaru, chuti, vůni a struktuře ovoce jeho vlastním mozkem. Kdyby byl optický nerv náhle poškozen, obraz ovoce by ihned zmizel. Přerušení čichového nervu vedoucího od receptorů v nose do mozku by zcela přerušilo pocit vůně. Jednoduše řečeno, jablko není nic než jen výklad elektrických signálů naším mozkem.

Uvažme také vnímání vzdálenosti. Prázdný prostor mezi vámi a touto stránkou jen jen pocit prázdnoty formovaný v mozku. Předměty, které vypadají z vašeho hlediska vzdálené také existují v mozku. Například ten, kdo v noci pozoruje hvězdy předpokládá, že jsou miliony světelných let daleko, jenže hvězdy jsou uvnitř něho, v jeho zrakovém centru. Zatímco čtete tyto řádky nejste vlastně uvnitř místnosti, v níž předpokládáte, že jste; naopak, místnost je uvnitř vás. Při vnímání svého těla si také myslíte, že jste uvnitř něj. Avšak i vaše tělo je sada obrázků tvořených ve vašem mozku.

Totéž platí o veškerém ostatním vnímání. Třeba když se domníváte, že vnímáte zvuk televize z vedlejšího pokoje, vlastně vnímáte tyto zvuky uvnitř svého mozku. Zvuky, o nichž si myslíte, že přicházejí z několika metrů a rozhovor osoby hned vedle vás—obojí je vnímáno ve sluchovém centru vašeho mozku, velikého jen několik krychlových centimetrů. Mimo toto centrum vnímání neexistují takové koncepty jako vpravo, vlevo, vpředu a vzadu. To jest, zvuk nepřichází zprava, zleva nebo shora; neexistuje směr, z něhož by zvuk "opravdu" přicházel.

Podobně ani žádný z pachů, které vnímáte, k vám nedospívá z žádného vzdáleného místa. Předpokládáte, že vůně vnímané ve vašem čichové centru patří vnějším objektům. Avšak tak jako obraz růže existuje ve vašem zrakovém centru, tak její vůně se nachází ve vašem čichovém centru. Nikdy nemůžete přijít do přímého styku s původním pohledem nebo pachem této růže, která existuje venku.

Pro nás je "vnější svět" pouze směs elektrických signálů dospívajících současně do našeho mozku. Naše mozky zpracovávají signály a my žijeme, aniž bychom si uvědomovali svůj mylný předpoklad, že toto jsou aktuální původní verze hmoty existující ve "vnějším světě." Jsme pomýleni, protože prostředkem našich smyslů nemůžeme nikdy dosáhnout hmoty samotné.

Znovu, náš mozek interpretuje a přiřazuje význam signálům, které považujeme za "vnější." Vezměme si například smysl sluchu. Ve skutečnosti náš mozek interpretuje a transformuje zvukové vlny dospívající do našeho ucha v symfonie. Hudba také je vnímáním formovaným mozkem —a uvnitř mozku. Stejným způsobem když vidíme barvy,

různé vlnové délky dosahují našich očí a náš mozek je transformuje v barvy. Ve "vnějším světě" nejsou barvy. Ani jablko není zelené, ani obloha není modrá, ani stromy zelené. Jsou takové jen proto, že my je takové vnímáme.

I ten nejmenší defekt v sítnici oka může vyvolat barvoslepost. Někteří lidé vnímají modrou jako zelenou, jiní červenou jako modrou a další vidí všechny barvy jen jako odstíny šedi. Pak už nezáleží na tom, zda je vnější svět barevný či nikoli.

Proslulý irský myslitel George Berkeley se také zabývá tímto bodem:

> Nejprve, ...myslelo se, že barvy, tvar, pohyb a zbytek smyslových kvalit nebo událostí doopravdy existuje bez mysli;.. Ale bylo ukázáno, že nic z toho nemůže existovat jinak, než v Duchu nebo v Mysli, která to vnímá. Z toho plyne, že už nemáme důvod předpokládat bytí Hmotou...[194]

Závěrem, nevidíme barvy, protože předměty jsou barevné, nebo protože mají materiální existenci mimo nás, ale protože všechny vlastnosti, které předmětům připisujeme jsou uvnitř nás, nikoli ve "vnějším světě."

V takovém případě, jak můžeme tvrdit, že máme dokonalé znalosti "vnějšího světa?"

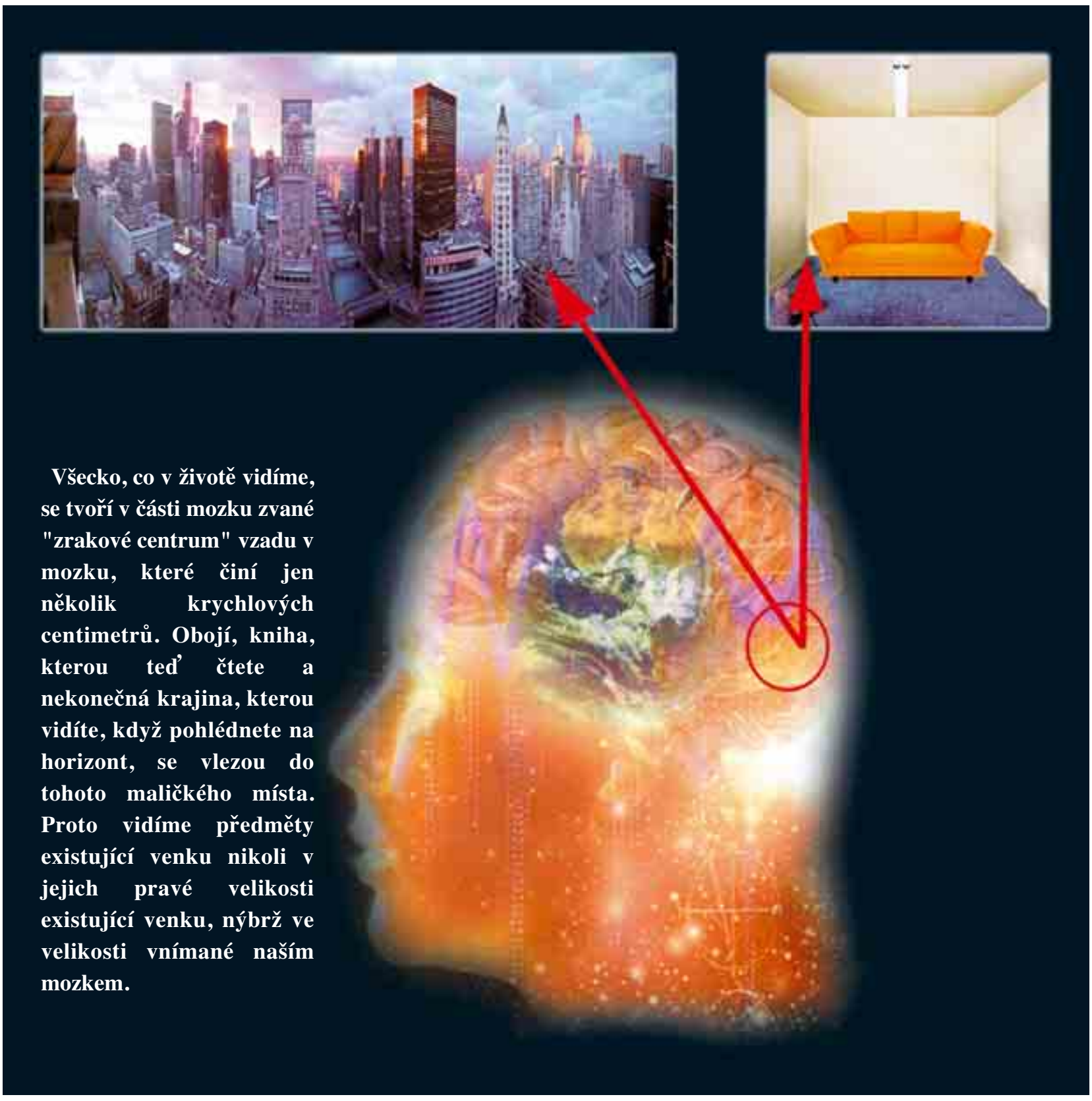

Všecko, co v životě vidíme, se tvoří v části mozku zvané "zrakové centrum" vzadu v mozku, které činí jen několik krychlových centimetrů. Obojí, kniha, kterou teď čtete a nekonečná krajina, kterou vidíte, když pohlédnete na horizont, se vlezou do tohoto maličkého místa. Proto vidíme předměty existující venku nikoli v jejich pravé velikosti existující venku, nýbrž ve velikosti vnímané naším mozkem.

Zjištění fyziky ukazují, že vesmír je sbírka vnímání. Následující otázka se objevuje na obálce proslulého amerického vědeckého časopisu *New Scientist* který se faktem zabýval ve svém čísle z 30.ledna 1999: "Za realitou: Je vesmír vskutku žert prvotní informace a hmota pouze přelud?"

V článku nazvaném "Dutý vesmír", publikovaném 27.dubna 2002, edice New Scientist, se uvádělo: "Držíte časopis. Vypadá pevný; vypadá, že má ve vesmíru určitý druh nezávislé existence. Rovněž objekty kolem vás –možná šálek kávy, počítač. Všechny vypadají skutečné a někde tam venku. Ale všechno je to iluze. Tyto údajně pevné objekty jsou spíše projekce, vycházející z kaleidoskopického vzorce žijícího na hranici našeho vesmíru."

Omezené znalosti lidstva

Jednou věcí, která zatím vyplývá z popisovaných faktů, je, že ve skutečnosti je lidská znalost vnějšího světa neuvěřitelně omezená.

Tato znalost je omezená našimi pěti smysly a neexistuje důkaz, že svět, jaký vnímáme skrze těchto pět smyslů, je totožný se "skutečným" světem.

Proto by mohl být velice odlišný od toho, co vnímáme. Může existovat mnoho rozměrů a mnoho bytostí, kterých si vůbec nejsme vědomi. Dokonce i kdybychom dosáhli nejzazších koutů vesmíru, naše vědomosti by byly pořád omezené.

Všemohoucí Bůh, Stvořitel všeho, má úplné a bezvadné vědomí o všech bytostech, které, jsouce Jím stvořené, mohou mít jen tolik znalostí, kolik jim On dovolí. Tato realita je vysvětlena v Koránu takto:

Bůh – není božstva kromě Něho, živého, trvalého! Nepadá naň ani dřímota, ani spánek, Jemu náleží vše co na nebesích je i na zemi! Kdo může se u něho přimluvit jinak než s dovolením Jeho? On zná, co je před rukama jejich i co je za zády jejich, zatímco oni neobejmou z vědění Jeho nic leda to, co On chce. Trůn Jeho obepíná nebesa i zemi a střežení jich mu potíží nečiní – On vznešený je a mohutný! (Súra al-Baqara: 255)

Uměle vytvořený "vnější svět"

Jediný svět, co známe, je ten, který je tam navržen, zaznamenán a oživen—zkrátka ten stvořený a existující v naší mysli. Vnímání, která pozorujeme v našich mozcích, mohou někdy přicházet z umělého zdroje.

Můžeme to ilustrovat na příkladu:

Nejprve si představme, že by umělými prostředky mohl náš mozek přežít bez těla. A představme si počítač schopný produkovat všechny druhy elektrických signálů. Vytvořme uměle elektrické signály dat vztahující se k danému prostředí—včetně jeho vzhledu, zvuků a pachu. Nakonec spojme elektrickými kabely počítač a senzorická centra mozku a předávejme zaznamenané signály. Vnímající tyto signály bude váš mozek (jinými slovy "vy") vidět a prožívat prostředí, které představují.

Tento počítač může do mozku odesílat také signály vztahující se k vašemu obrazu. Například kdybychom vysílali elektrické impulsy sladění sluchu, zraku a doteku tak, že byste prožívali sezení za psacím stolem, předpokládali byste, že jste obchodník sedící ve své kanceláři. Tento imaginární svět by trval tak dlouho dokud by počítač vysílal podněty. Nikdy by nebylo možné, abyste pochopili, že jste tvořeni pouze mozkem. Je tomu tak proto, že vše, co je potřebné k vytvoření světa ve vašem mozku, je dostupnost podnětů příslušným centrům. Je dokonale možné, aby tyto podněty (a tudíž vnímání) pocházely z jednoho umělého zdroje.

V souladu s těmito řádky význačný filosof Bertrand Russell píše:

> Jako u smyslu hmatu, když stiskneme prsty stůl, to je elektrická porucha mezi elektrony a protony na konečcích vašich prstů, způsobená, podle moderní fyziky, přiblížením elektronů a protonů ke stolu. Kdyby vznikla stejná porucha v konečcích našich prstů jinak, měli bychom mít tyto pocity i kdyby tam nebyl žádný stůl.[195]

Je věru velice snadné být oklamán v domnělé vnímání i bez jakýchkoli materiálních vztahů jako by to byla skutečnost. Tuto iluzi často požíváme ve snech, kde prožíváme události a vidíme lidi, předměty a scenérie, které vypadají naprosto pravé. Ale je to jen vnímání. V podstatě neexistuje rozdíl mezi těmito sny a "skutečným světem"; oboje je sada vnímání zakoušená mozkem.

Kdo je vnímající?

"Vnější svět" o němž si myslíme, že ho obýváme, je bezpochyby vytvářen v našem mozku. Zde však nastupuje otázka zásadního významu: Pokud jsou všechny objekty, které vnímáme skutečně dojmy, tak co náš mozek samotný? Jelikož je náš mozek součástí hmotného světa tak jako naše paže, nohy nebo jiné předměty, tak by to také měl být dojem.

Příklad pomůže ilustrovat tento bod. Předpokládejme, že bychom v mozku vnímali sen. V našem snu máme imaginární tělo, imaginární paže a oči a imaginární mozek. Kdybychom během svého snu dostali otázku, "Kde vidíš?" odpověděli bychom, "Vidím ve svém mozku." Jenže vlastně neexistuje skutečný mozek, o němž by se dalo hovořit, pouze imaginární tělo, spolu s imaginární hlavou a imaginárním mozkem. Pozorovatelem rozmanitých snových vizí není imaginární snící mozek, nýbrž bytost, která je daleko za ním.

Jelikož neexistuje fyzický rozdíl mezi nastavením snu a nastavením, kterému říkáme skutečný život, když v "reálném životě" dostaneme otázku "Kde vidíš?" bylo by stejně nesmyslné odpovídat, "Ve svém mozku." Za obou podmínek není entitou, která vidí a pozoruje mozek, který je nakonec pouze flákem nervové tkáně.

Dosud jsme se odvolávali na to, jak sledujeme kopii vnějšího světa v našich mozcích. Důležitým výsledkem je, že nemůžeme nikdy poznat vnější svět takový jaký doopravdy je.

Zadruhé neméně důležitým faktem je, že "já" v našem mozku, kdo pozoruje tento svět nemůže být mozek sám, který je jako integrovaný počítačový systém: Zpracovává data které získává, překládá je v obrazy a promítá je na obrazovku. Jenže počítač nemůže sám sledovat, ani si není vědom své vlastní existence.

Je-li mozek rozpitván, aby se hledalo jeho vědomí, není nalezeno nic, jen molekuly tuku a bílkovin, které existují také v jiných tělesných orgánech. To znamená, že v tkáni toho, co nazýváme "náš mozek" není nic, co by pozorovalo a interpretovalo obrazy, tvořilo vědomí nebo bytost, kterou nazýváme "já sám."

Realita produkovaná umělým podnětem

Virtuální realita je prezentací trojrozměrných obrazů oživených na počítači s pomocí různých přístrojů. Tyto podněty "skutečného světa" jsou využívány pro vycvikové účely v rozmanitých polích.

Nejvýznamějším rysem virtuální reality je způsob, jak jedinci užívající zvláštní vybavení často zapomínají, že tyto obrazy nejsou opravdové a jsou jimi zcela pohlceni. Tímto způsobem zdánlivě hmotný svět pravý a živý jako originál, může být vnímán lidskými smysly a je ustaven v jejich mozcích. Následkem takového umělého podnětu si může osoba představovat, že vidí a dotýká se ptáka, ačkoli žádný doopravdy neexistuje.

Ve smyslu vnímání obrazů v mozku, vnímavostní vědec R.L. Gregory odkazuje na chybu, kterou lidé dělají:

> Existuje pokušení, jemuž je nutno se vyvarovat, říct, že oči vytvářejí obrazy v mozku. Obraz v mozku vyžaduje jakýsi druh vnitřního oka, aby ho vidělo—ale to by vyžadovalo další oko, aby vidělo jeho obraz… a tak dále v nekonečném sledu očí a obrazů. To je absurdní.[196]

Tento problém vrhá materialisty, kteří se drží toho, že skutečnost je jenom hmota, do zmatku: Kdo je za okem co vidí? Kdo vnímá, co je viděno a pak reaguje?

Renomovaný kognitivní neurovědec Karl Pribram se zaměřil na tuto důležitou otázku, relevantní pro světy vědy i filosofie, ohledně toho, kdo je vnímatel:

> Filosofové od Řeků spekulovali o "duchu" ve stroji, "malém člověku uvnitř malého člověka" a tak dále. Kde je Já—entita, která používá mozek? Kdo dělá vlastní vědění? Nebo jak to jednou vyjádřil Svatý František z Assisi, "To, po čem se díváme, je to, co se dívá."[197]

Tato kniha ve vaší ruce, pokoj, v němž jste—zkrátka všechny obrazy před vámi—jsou vnímány uvnitř vašeho mozku. Jsou to slepé, hluché, nevědomé atomy, co vidí tyto obrazy? Proč by nějaké atomy získaly tuto kvalitu, zatímco většina jich ji nemá? Jsou naše skutky myšlení, chápání, pamatování, bytí potěšeným, bytí nešťastným a všechno ostatní směsí chemických reakcí mezi těmito atomy a molekulami?

Nedává smysl hledat vůli u atomů. Jasně je bytost, která vidí, slyší a cítí supramateriální bytostí, "živou," která není ani hmota ani obraz. Tato bytost je v interakci s vnímáními před sebou používáním obrazu našeho těla.

Tato bytost je duše.

Inteligentní bytost čtoucí tyto řádky není směsí atomů a molekul a chemických reakcí mezi nimi, ale duše.

Skutečná absolutní bytost

Jsme postaveni tváří v tvář velmi významné otázce: pokud je svět, s nímž se setkáváme tvořen vnímáními naší duše, tak co je zdrojem těchto vnímání?

Pro odpověď zvažte, že hmotu vnímáme jen ve svých představách, ale nemůžeme nikdy přímo poznat její protějšky venku. Jelikož je pro nás vlastně představa, je to cosi "vykonstruovaného." To jest, musí to být vyvoláváno jinou mocí—což vlastně znamená, že to musí být tvořeno. Navíc musí být toto tvoření kontinuální. Pokud ne, tyto představy by rychle zmizely a byly by ztraceny. Podobně je televizní obraz zobrazovaný jen tak dlouho, dokud je vysílán signál.

Tudíž, co činí naši duši neustále pozorující hvězdy, zemi, rostliny, lidi, vlastní tělo a všechno ostatní, co vidíme?

Velmi zjevně existuje Svrchovaný Stvořitel, který stvořil celý hmotný vesmír a Který bez ustání v tomto stvoření pokračuje. Jelikož tento Stvořitel vykazuje tak vznešené stvoření, jistě musí mít nekonečnou sílu a moc.

Tento Stvořitel popisuje Sebe, vesmír a smysl naší existence pro nás v knize kterou seslal.

Tento Stvořitel je Bůh a Jeho knihou je Korán.

Faktem je, že nebesa a Země—to jest vesmír—nejsou stabilní. Jejich přítomnost je umožněna jen Božím stvořením a zmizí až On toto stvoření ukončí. Toto je zjeveno v následujícím verši:

> **Bůh věru pevně třímá nebesa a zemi, aby se nesesuly; kdyby se sesuly, pak by je po Něm nikdo jiný nemohl udržet, a On soucitný je a odpouštějící. (Súra Fátir: 40)**

Tento verš je popisem, jak je hmotný vesmír udržován mocí Boha. Bůh stvořil vesmír, Zemi, hory a všechny živé a neživé věci a udržuje toto všechno Svou mocí v každičkém okamžiku. Bůh projevuje Své jméno al-Cháliq v tomto hmotném vesmíru. Bůh je al-Cháliq, jinými slovy, Stvořitel všech věcí, Stvořitel z ničeho. Toto ukazuje, že existuje hmotný vesmír, vně našeho mozku, sestávající z entit stvořených Bohem. Avšak jako zázrak a projev nadřazené povahy Jeho stvoření a Jeho všemocnosti, nám Bůh ukazuje tento hmotný vesmír v podobě "iluze," "stínu," nebo "obrazu." Následkem dokonalosti Jeho stvoření nemohou lidské bytosti nikdy dosáhnout na svět vně svých mozků. Pouze Bůh zná tento hmotný vesmír.

Jiným výkladem tohoto verše je, že Bůh konstatně udržuje obrazy hmotného vesmíru, které lidé vidí. (Bůh ví nejlépe.) Kdyby si Bůh nepřál ukazovat obraz světa v našich myslích, celý vesmír by pro nás přestal existovat a my

bychom ho nemohli nikdy dosáhnout.

To, že nikdy nemůžeme přijít do přímého kontaktu s hmotným vesmírem zodpovídá také otázku "Kde je Bůh?", jež zaměstnává velmi moho lidí.

Jak uvedeno na počátku mnozí nerozumí Boží moci a tak si ho představují jako přítomného kdesi na nebesích a ne doopravdy zasahujícího do záležitostí světa. (Bůh je dozajista nad tím.) Tato logika je založena na předpokladu, že vesmír je nahromaděním hmoty a Bůh je "vně" tohoto hmotného světa.

Jenže jelikož my nikdy nemůžeme dosáhnout vnějšího světa, tak ani nemůžeme plně znát jeho pravou povahu. Vše, co známe, je existence Stvořitele, který dovolil vznik všech těchto věcí—jinými slovy Boha. Aby vyjádřili tuto pravdu, velcí islámští učnci jako Imám Rabbani pravili, že jedinou absolutní bytostí je Bůh; a že zbytek vyjma Něho jsou stínové bytosti.

Je tomu tak proto, že svět, který vidíme je zcela v naší mysli a přímé poznání jeho protějšku ve vnějším světě ja naprosto vyloučeno.

Když tomu tak je, bylo by chybné představovat si Boha "vně" hmotného světa, kterého nemůžeme nikdy dosáhnout.

Bůh je dozajista "všude" a objímá vše. Tato realita je vysvětlena v Koránu následujícně:

... Trůn Jeho obepíná nebesa i zemi a střežení jich mu potíží nečiní – On vznešený je a mohutný! (Súra al-Baqara: 255)

Což pochybují o tom, že se s Pánem svým setkají? Což ten neobjímá věci všechny ve Svém vědění? (Súra Fusilat: 54)

Skutečnost, že Bůh není vázán s prostorem a že objímá všechno nepřímo je uveden v dalším verši takto:

Bohu náleží východ i západ, ať se obrátíte kamkoliv, všude je tvář Boží. A Bůh věru je všezahrnující, vševědoucí! (Súra al-Baqara: 115)

Hmotné bytosti nemohou vidět Boha; ale Bůh vidí hmotu, kterou stvořil ve všech jejích podobách. V Koránu je tento fakt vysloven takto: **"Zraky lidí Ho nedosáhnou, leč On jich dosahuje; On bystrý je i dobře zpravený."** (Súra al-An'am: 103) To jest my nemůžeme pozorovat Boží existenci svýma očima, ale Bůh důkladně obkličuje naše nitro i venek, naše vidění a myšlenky. Nemůžeme vyslovit ani slovo bez Jeho vědomí ani se nadechnout.

V průběhu našich životů, zatímco sledujeme představy, předpokládáme, že ve "vnějším světě" je k nám nejbližší bytostí Bůh Sám. Tajemství následujícího verše Koránu je skryto v této skutečnosti: **"My stvořili jsme člověka a dobře víme, co duše jeho mu našeptává. Vždyť blíže jsme mu než jeho tepna krční."** (Súra Qáf: 16) Když si osoba myslí, že její tělo je tvořeno "hmotou," nedovede pochopit tento důležitý fakt. Bere-li svůj mozek za sebe samého, tak to co akceptuje jako "vnější svět" začíná o nějakých 20 nebo 30 centimetrů dále. Ale pokud si představí, že vše na co myslí jako na hmotu je jen vnímáním v jeho mysli, jakákoli zmínka o uvnitř a venku, daleko nebo blízko ztrácí veškerý význam. Bůh ho obklíčil a je mu nekonečně blízko.

Bůh informuje člověka, že je mu "nekonečně blízko" tímto veršem **"Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko …"** (Súra al-Baqara: 186). Jiný verš vypravuje stejný fakt: **" Pán tvůj objímá lidi."** (Súra al-Isrá: 60)

Člověk je oklamán, pokud si myslí, že nejbližší jemu je on sám. Bůh, doopravdy, je nám ještě bližší než my sami. Upozorňuje nás na tento bod ve verši **"Proč tedy, až duše dostoupí do hrdla, nezasáhnete, zatímco k tomu přihlížíte - a My k tomu jsme blíže než vy, vy však Nás nevidíte."** (Súra al-Waqi'a: 83-85) Lidé však zůstávají neznalí tohoto fenomenálního faktu, protože nedovedou vidět svýma očima, jak zjeveno ve verši.

Na druhou stranu je nemožné pro člověka—který je jen stínovou bytostí, jak to vyjádřil Imám Rabbani,— aby měl jakoukoli na Bohu nezávislou moc. Verš **"Je to Bůh, jenž stvořil vás i to, co jste udělali!"** (Súra as-Saffat: 96) ukazuje, že všechno, co prožíváme se odehrává pod Boží kontrolou. V Koránu je tato realita prohlášena ve verši **"A nevrhals ty, když jsi vrhal, nýbrž byl to Bůh, kdo vrhal!"** (Súra al-Anfal: 17) kterýmžto je zdůrazněno, že žádný skutek není nezávislý na Bohu. Jelikož my lidé jsme stínové bytosti, my sami nemůžeme vykonat žádný skutek. Avšak Bůh nám dává stínový pocit, že jednáme sami. Ve skutečnosti je to Bůh, Kdo koná všechny skutky.

Osoba nemusí přistoupit na tuto realitu a může na sebe myslet jako na nezávislého na Bohu; ale to nic nemění.

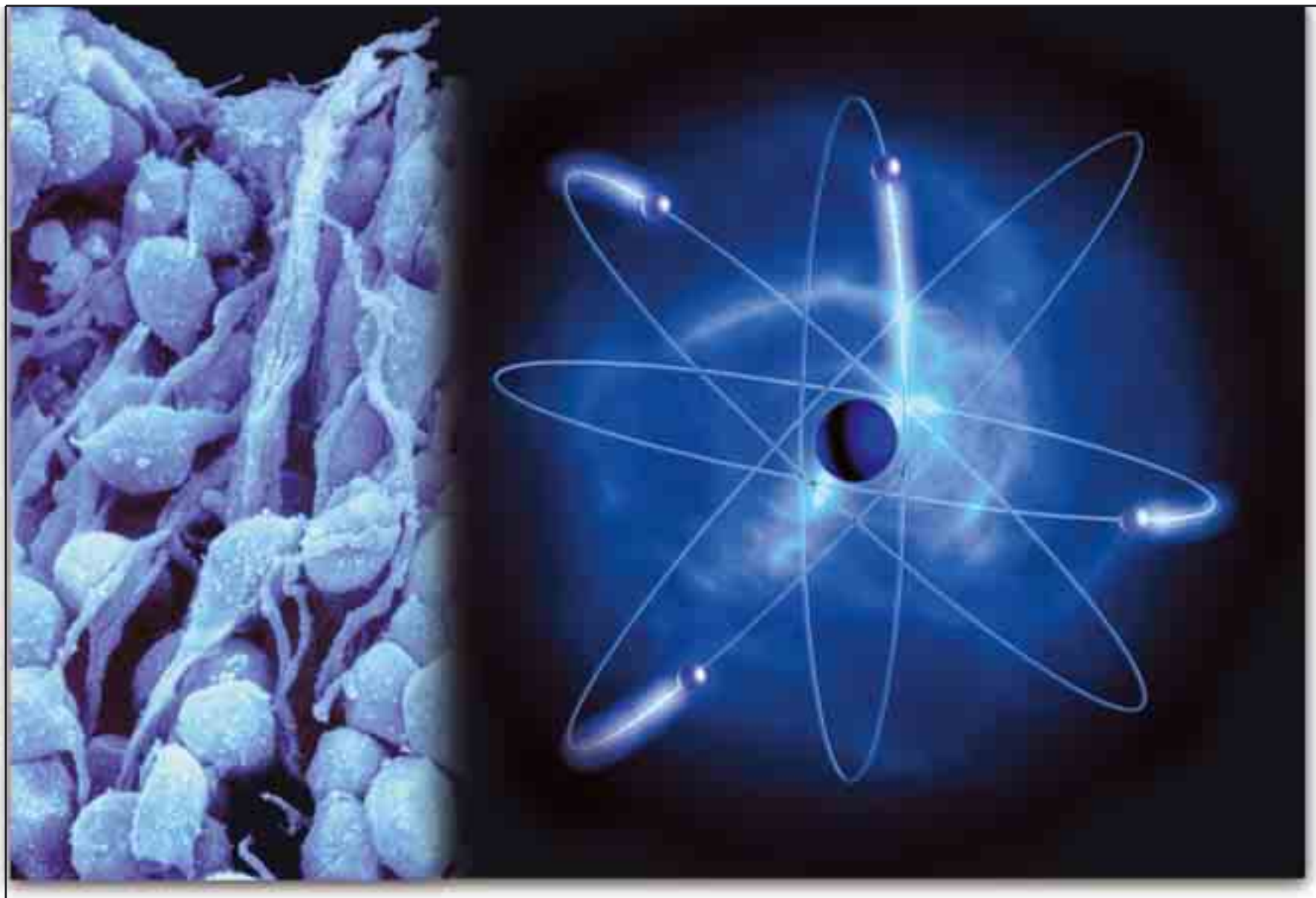

Mozek je kupa buněk tvořených bílkovinami a tukovými molekulami. Je tvořen nervovými buňkami, neurony. V tomto kusu masa není síla, která by pozorovala obrazy, tvořila vědomí nebo bytost kterou nazýváme "já". Existence duše lze z toho jasně vypozorovat.

Všechno, co vlastníte je bezpečně iluzorní

Je jasné, vědecké a logické, že nejsme v přímém kontaktu s "vnějším světem" jenom s jeho kopií, kterou Bůh neustále prezentuje naší duši. Nicméně lidé na to myslí neochotně.

Pokud upřímně a směle zvážíte toto téma, brzy si uvědomíte, že váš dům, nábytek v něm, vaše auto, vaše kancelář, klenoty, bankovní konto, šatník, choť, děti, kolegové—vlastně všechno ostatní, co vlastníte—dlí ve vaší mysli. Všechno kolem, co vidíte, slyšíte nebo čicháte—zkrátka vnímáte svými pěti smysly— je součást "repliky světa," včetně hlasu vašeho oblíbeného zpěváka, tvrdosti židle na níž sedíte, vůně oblíbeného parfému, slunce, které vás hřeje, krásných barev květin, ptáka, co proletěl za vaším oknem, člunu letícího po vodě, rozkvetlé zahrady, počítače, který používáte k práci, vašeho hi-fi s nejpokročilejší technologií na světě...

Toto je realita, protože svět byl stvořen jen aby zkoušel člověka. Napříč svými omezenými životy jsme zkoušeni vnímáními jejichž původní zdroj je nedosažitelný, která jsou naschvál prezentována jako líbivá a přitažlivá. Tento fakt je uveden v Koránu:

> **Je okrášlena pro lidi láska vášnivá k ženám, k synům, k nahromaděným kintárům zlata a stříbra, k čistokrevným koním, ke stádům i k polím obdělaným. To vše je však jen užívání života pozemského, zatímco u Boha je útočiště nejkrásnější. [kam se vrátit]. (Súra Al 'Imrán: 14)**

Většina lidí odhazuje náboženství pro kouzlo majetku, nahromaděné bohatství, hromady zlata a stříbra, klenoty, bankovní konta, kreditní karty, oblečení od návrháře, poslední modely aut—zkrátka všechny podoby prosperity, které buď vlastní nebo o ně usilují. Soustředí se jen na tento svět, zapomínají na Věčnost. Jsou obluzeni hezkou a svůdnou tváří světa a nedaří se jim dodržovat modlitbu, dávat amužny chudým, a konat uctívání, které jim zajistí prospěch na

Pokud jeden hluboce přemítá o všem, co jsme zde pověděli, brzy si uvědomí svou podivuhodnou, neobyčejnou situaci: Svět je sféra stvořená čistě proto, aby zkoušela člověka. V průběhu svých krátkých životů jsou lidé zkoušeni dojmy, které jsou vyobrazeny jako zvláště příjemné a atraktivní. Ale nikdy nemohou zažít pravé, původní zdroje těchto dojmů.

Věčnosti. Vymlouvají se, pravíc, "Mám co dělat," "Mám ideály," "Mám odpovědnost," "Nemám dost času," "Musím dokončit úkol," "Udělám to v budoucnosti." Věnují celé své životy snaze prosperovat jen v tomto světě. Ve verši, "Znají jen vnější stránky života pozemského, zatímco k životu budoucímu jsou lhostejní." (Súra ar-Rum: 7), se popisuje tato mylná představa.

Realita, kterou se zabýváme v této kapitole je velice důležitá, protože činí bezvýznamnými všechny tužby a hranice. Ověření tohoto faktu činí jasným, že vše, za čím se lidé pachtí, aby to vlastnili, jejich bohatství nahromaděné s lakotou, jejich děti, kterými se chlubí, jejich partneři, které považují za nejbližší, jejich drazí přátelé, jejich těla, jejich nadřazené hodnosti, kterých jsou držiteli, školy do nichž chodili, svátky, co slaví—všechno jsou pouhé stíny. Proto se všechno vynaložené úsilí a utracený čas ukazuje jako bezvýsledný.

Někteří lidí ze sebe nevědomky dělají hlupáky, když se chlubí svým bohatstvím a majetky, nebo svými jachtami, vrtulníky, továrnami, společnostmi, usedlostmi a pozemky jako kdyby byli v přímém spojení se svými původními statky. Tito zámožní, kteří ostentativně křižují sem a tam ve svých jachtách, ukazují se ve svých autech, neustále narážejí na svoje bohatství, předpokládají, že mají větší hodnotu než kdokoli jiný. V jakém stavu se ocitnou, jakmile si uvědomí, že se vychloubají jen obrazy ve vlastní mysli?

V mnoha svých snech se fakticky ocitají vlastníky velkých domů, rychlých aut, drahých klenotů, rolí bankovek a nákladů zlata a stříbra. Ve svých snech také zaujímají vysokou pozici, vlastní továrny s tisíci dělníků, mají nadvládu na tisíci a nosí šaty, které přikazují obdiv všech. Ale tak jako by vychloubání se vlastním majetkem ve snu by vystavilo osobu výsměchu, bude jistě stejně zesměšněn pro vychloubání se svými obrazy v tomto světe s nimiž se spojuje. Nakonec, všechno, co vidí ve svých snech a to s čím se spojuje v tomto světě jsou pouze obrazy v jeho mysli.

Podobně když si lidé uvědomí realitu, způsob, jakým reagují na světské události, by je měl přimět ke stejnému

studu. Ti kdo spolu zuřivě soupeří, švindlují, berou úplatky, dopouštějí se podvodu, lžou, chamtivě zadržují svoje peníze; ti, kdo ubližují ostatním, proklínají je a bijí, jsou plni vášně pro úřad a vysokou hodnost, kdo závidí a snaží se vytáhnout, kteří se vyvyšují nad ostatní—všichni pocítí hanbu, když si uvědomí, že spáchali všechny tyto skutky v iluzi.

Jelikož Bůh stvořil celý vesmír a odhaluje ho každé lidské bytosti individuálně, Konečným Vlastníkem všeho vlastnictví na světě je Bůh Sám. Tento fakt je zjeven v Koránu:

Bohu náleží vše, co na nebesích je i na zemi, a Bůh objímá vše ve vědění svém. (Súra an-Nisa': 126)

Je obrovskou hloupostí zahodit náboženství kvůli vášním, jejichž původní objekty nemůže jeden nikdy dosáhnout a tak ztratit věčný život.

V tomto bodě je důležité pochopit, že pravda, kterou zvažujeme neznamená, že všechno vlastnictví, majetek, děti, choti, hodnost a postavení, které jeden má a touží po nich, v budoucnosti přijdou nazmar a proto jsou bezvýznamné. Naopak to značí, že lidé nemají přímý kontakt se žádným ze svých vlastnictví. Jsou to jen představy, které sledují uvnitř svých mozků, složené z obrazů, které jim Bůh ukazuje, aby je zkoušel. Jak víte, mezi těmito dvěma návrhy je velký rozdíl.

Ačkoli tento fakt nemusí někdo chtít uznat právě teď, a radši by se klamal předpokládáním, že toto vlastnictví doopravdy existuje, nakonec musí zemřít. Až bude vzkříšen na Věčnosti, všechno bude jasné a **"zrak tvůj se dnes zaostří."** (Súra Qáf: 22) Toho dne je schopen vidět všecko mnohem jasněji. Pokud však strávil život honěním se za imaginárními cíli, bude si přát, aby nikdy nežil, a řekne **"Ach, kéž by tato smrt byla konečná! K ničemu dnes mi není můj majetek a zanikla, daleko ode mne, pravomoc má!“** (Súra al-Haqqa: 27-29) Na druhou stranu, moudrý člověk by se měl snažit pochopit obrovskou realitu vesmíru zde v tomto světě, dokud má ještě čas. Jinak utratí celý život běháním za sny a na konci bude čelit hroznému trestu. V Koránu je konečná situace lidí, kteří se honili za iluzemi (nebo fata morgánami) v tomto světě a zapomínali na Boha, našeho Stvořitele, stanovena takto:

Skutky těch, kdož neuvěřili, jsou jako přelud na poušti: žíznivý jej pokládá za vodu, avšak když k němu přijde, shledá, že je to nicota; a najde tam Boha, který splatí mu plně účet jeho. A Bůh rychlý je v účtování. (Súra an-Núr: 39)

Logické nedostatky materialistů

Od začátku této kapitoly bylo jasně stanoveno, že hmota není absolutní, jak materialisté tvrdí, nýbrž stín, který Bůh tvoří z ničeho a jehož originál mi nikdy nedosáhneme. Extrémně dogmatickým způsobem materialisté odporují této zjevné realitě, která ničí jejich filosofii a přednášejí nesmyslná protitvrzení, aby ji vyvrátili.

George Politzer, kupříkladu, vášnivý marxista a jeden z největších obhájců materialistické filosofie dvacátého století, podal "autobusový příklad" jako největší důkaz prokazující, že může dosáhnout na originál hmoty. Podle Politzera dokonce i filosofové idealisti utíkají, když vidí, že se na ně řítí autobus, a to dokazuje, že konfrontují aktuální hmotu.[198]

Samuel Johnson, jinému slavnému materialistovi, bylo řečeno, že nikdy nedosáhne na podstatu hmoty, a snažil se "dokázat" že může navázat kontakt s podstatou kamenů tak, že jeden nakopne.[199]

Podobný příklad byl poskytnut Friedrichem Engelsem, učitelem Politzera a spolu s Marxem, zakladatele dialektického materialismu. Napsal, že "kdyby byly koláče, které jíme, jenom dojmy, nikdy by neutišily náš hlad."200

Existují podobné příklady v knihách slavných materialistů jako Marx, Engels, Lenin, a další s neuváženými větami jako, "Porozumíte existenci hmoty když dostanete políček."

Rozhárané chápání, které plodí takové příklady pramení z materialistického výkladu vysvětlení "Nemůžeme dosáhnout na originál hmoty" jako zahrnující jenom smysl zraku. Myslí si, že dojem je omezen na zrak a že dotek nás dostane k podstatě hmoty. Autobus porážející člověka přiměje lidi k prohlášení, "Podívejte srazil ho! Proto konfrontoval originál." Nechápou, že všechny dojmy prožívané během nehody—tvrdý kov, síla nárazu, bolest—se fakticky tvoří v mozku.

Příklad snů

Faktem je, jedno který z pěti smyslů vezmeme jako startovní bod, nikdy nemůžeme dosáhnout na originál vnějšího světa, který existuje vně. Významný důkaz toho je způsob, jakým si představujeme existenci věcí, které fakticky neexistují, ve svých snech. Ve snech můžeme prožívat velice realistické události. Můžeme spadnout ze schodů a zlomit si nohu, mít vážnou dopravní nehodu, dostat se pod autobus, nebo sníst těžké jídlo a cítit se nasycený. Události podobné těm, co prožíváme v každodenním životě, prožíváme také ve snech, se stejnou přesvědčivostí a vyvolávající stejné emoce.

Osoba, které se zdálo, že ji porazil autobus, může otevřít oči v nemocnici—opět ve svém snu—a uvědomit si, že je postižená. Ale toto vše zůstane snem. Také se mu může zdát, že zahynul při autonehodě, že andělé smrti vytáhli jeho duši a že začíná jeho posmrtný život.

Obrazy, zvuky, pocity tvrdosti, bolest, světlo, barvy—všechny tyto pocity se hodí k událostem, které zažívá ve svém snu—všechny vnímány velice ostře. Vypadají tak přirozené jako ty ve skutečném životě. Koláč, který jí ve snu jej nasytí, přestože je pouhou představou, protože pocity sytosti jsou také představy. V tomto okamžiku však osoba leží v posteli. Nejsou dopravdy žádné schody, žádná doprava, žádné koláče, protože snílek zakouší představy a pocity, které ve vnějším světě neexistují. Fakt, že naše sny nám dávají události bez fyzických, externích korelací jasně odhaluje, že "svět tam venku" je takový, jehož pravou podstatu nikdy nepoznáme. Můžeme se poučit o pravé povaze tohoto světa jen ze zjevení Všemohoucího Boha, Který ho stvořil.

Ti, kdo věří v materialistickou filosofii, konkrétně marxisté, jsou rozzuření, když jsou informováni o této skutečnosti. Citují příklady povrchních, neznalých udůvodnění Marxe, Engelse nebo Lenina a jinak činí emocionální prohlášení.

Avšak měli by si uvědomit, že mohou činit tato prohlášení také ve snu. Může se jim zdát, že čtou Kapitál, účastní se mítinku a dokonce cítí bolest pěstního zápasu. Kdyby byli otázáni—ve snu—mysleli by si, že to, co vidí je absolutní realita, právě jako předpokládají, že všechno, co vidí, když jsou vzhůru je absolutně reálné. Ale měli by vědět, že všecko, co prožívají—ať ve snu nebo v každodenním životě—sestává jen z dojmů, jejichž "reálného" zdroje se nikdy nedotknou.

Příklad sdíleného nervového systému

Zvažme třeba Politzerovu autonehodu: Kdyby nervy zraněné oběti vedoucí z jeho pěti smyslů do jeho mozku, byly paralelně propojeny s jinou osobou—například Politzerem—tak v okamžiku, kdy autobus člověka srazil, Politzer, sedící v té chvíli doma, by zásah také vnímal. Politzer by prožíval všechny pocity prožívané osobou, které se stala nehoda, právě tak jako stejná píseň bude znít ze dvou různých reproduktorů napojených na jeden přehávač. Politzer uslyší brzdění autobusu, pocítí jeho zásah na svém těle, uvidí zlomenou paži a tryskající krev, pocítí bolest zlomenin, prožije převoz na operační sál, tvrdost sádry a slabost v hojící se paži.

Tak jako Politzer, každá osoba spojená s nervy člověka, který utrpěl nehodu, zažije nehodu od začátku do konce. Kdyby muž po nehodě upadl do kómatu, upadli by všichni. Navíc kdyby byly všechny dojmy vztahující se k nehodě zaznamenány a někomu opakovaně předávány, autobus by tuto osobu porážel znova a znova.

Ale který z těchto autobusů vrážejících do lidí je skutečný? Na tuto otázku nemají materialističtí filosofové souvislou odpověď. Správnou odpovědí je, že všichni prožili nehodu do všech podrobností ve svých myslích.

Stejný princip se aplikuje na další příklady. Kdyby byly smyslové nervy Engelse, který pocítil plnost potom, co snědl koláč, spojeny z mozkem druhé osoby, tak ta osoba by se také cítila plná poté, co by Engels dojedl koláč. Kdyby byly nervy materialisty Johnsona, kterého bolela noha po silném kopnutí do kamene, spojeny s druhým jedincem, osoba by také vnímala, že nakopla stejný kámen a pocítila stejnou bolest.

Takže který koláč a kámen jsou skutečné? Znovu, materialistická filosofie nedovede poskytnout souvislou odpověď. Správnou a souvislou odpovědí je, že Engels a druhá osoba, oba jedli koláč a byli nasyceni ve své mysli; oba, Johnson a druhá osoba prožili kopání do kamene—znovu, ve své mysli.

V našem předchozím příkladu proveďme změnu: Napojení nervů člověka sraženého autobusem do Politzerova mozku a nervů Politzera, sedícího doma, do mozku oběti nehody. V tomto případě by si Politzer myslel, že ho srazil autobus, ale muž ve skutečnosti zasažený by nikdy napocítil zásah a myslel by si, že sedí u Politzera doma. Stejnou logiku lze aplikovat na příklady s koláčem a kamenem.

Toto všechno odhaluje, jak dogmatický je materialismus. Jeho filosofie je založena na předpokladu, že neexistuje nic, kromě hmoty. Faktem však je, že nikdo nemůže zakusit přímý kontakt se hmotou a tak být ospravedlněn v tvrzení, že se z ní všecko skládá. Vesmír, který kontaktujeme je vesmír, který vnímáme ve svých myslích. Slavný britský filosof David Hume vyjádřil tyto myšlenky:

> Z mé strany když vstoupím nejintimněji v to, co nazývám sebou, vždy klopýtnu o takový či onaký konkrétní dojem, tepla nebo zimy, světla nebo stínu, lásky nebo nenávisti, bolesti nebo radosti. Nikdy se nepřistihnu v žádné chvíli bez dojmu a nikdy nemohu pozorovat jinou věc, než dojem.[201]

Nikdy nemůžeme vystoupit z těchto dojmů a setkat se s hmotou takovou, jaká "doopravdy" je, takže je zcela nesmyslné konstruovat nějakou filosofii kolem hmoty jako absolutní entity, kterou můžeme přímo prožívat. Jako teorie je materialismus naprosto nepodložený, hned od začátku.

Tvorba vnímání v mozku není filosofie, ale vědecký fakt

Materialisté tvrdí, že co jsme zde uvedli, je filosofický názor. Ale je holým vědeckým faktem, že na sebe nemůžeme vzájemně působit s "vnějším" hmotným světem, ale pouze se světem v našem mozku. Toto není záležitost filosofie. Všechny lékařské školy podrobně učí, jak se v mozku tvoří obrazy. Fakta dokázaná vědou dvacátého století a hlavně fyzikou, jasně ukazují, že nikdy nemůžeme dosáhnout originálů fyzické hmoty; a že v tomto smyslu každý sleduje "monitor" ve svém mozku.

Každý, kdo věří vědě, ať je ateista, budhista nebo jakéhokoli vyznání, musí akceptovat tento fakt. Dokonce ani materialista, který popírá existenci Boha nemůže popírat vědeckou skutečnost.

Že nebyli Karl Marx, Friedrich Engels, George Politzer a další schopni pochopit takový prostý evidentní fakt je pořád překvapivé, přestože úroveň jejich vědeckého poznání byla primitivní a nedostatečná. Naše velmi pokročilá věda a technologie činí ještě snažším porozumět tomuto jednoznačnému faktu. Materialisté, na druhou stranu, jsou paralyzováni ve svých obavách z jen částečného pochopení této skutečnosti, a tak si uvědomění jak naprosto demoluje jejich filosofii.

Veliký strach materialistů

Po nějakou dobu turecké materialistické kruhy nekupily žádný odpor proti předmětu zkoumanému v této knize—že hmota je vnímána v mozku. To v nás vyvolává dojem, že jsme nevyjádřili svou věc dosti jasně, že je potřeba více vysvětlení. Jenže zanedlouho se stalo zřejmým, že materialisté se cítí dost nepohodlně vzhledem k popularitě tohoto tématu a navíc se ho obrovsky bojí.

Po chvíli počali materialisté hlasitě publikovat svůj strach a paniku ve svých publikacích, na konferencích a panelech. Jejich rozčilená, beznadějná debata naznačila, že trpí vážnou intelektuální krizí. Zhroucení teorie evoluce—základu jejich takzvané vědecké filosofie—již přišlo jako obrovský šok. Nyní prožívají ještě větší, jak si uvědomili, že ztrácí svou víru v absolutní svrchovanost hmoty, která pro ně byla ještě základnější oporou než darwinismus. Prohlásili, že pro ně je toto téma ukrutnou hrozbou, která totálně demoluje jejich kulturní uspořádání.

Jeden z těch, kdo projevili nervozitu a paniku materialistických kruhů nejpřímočařejším způsobem, byl Renan Pekunlu, akademik a spisovatel v periodiku Bilim ve Utopya (Věda a utopie) které převzalo úkol obhajoby materialismu. Jak ve svých článcích v *Bilim ve Utopya* a v panelech, jichž se účastnil Pekunlu prezentoval naši knihu Evoluční klam jako hrozbu číslo jedna. To, co Pekunluho rozrušilo dokonce ještě více než kapitoly vyvracející darwinismus, byla sekce, kterou právě čtete. Pekunlu napomínal svou hrstku čtenářů, aby se nenechali unést

indoktrinací idealismu a uchovali si svou víru v materialismus. Použil Vladimíra I. Lenina, vůdce krvavé ruské komunistické revoluce jako odkaz. Radící všem, aby si přečetli Leninovu století starou knihu Materialismus a empirokritika, Pekunlu jen zopakoval Leninovu radu "nemyslet na toto téma, nebo ztratíte stopu materialismu a budete uneseni náboženstvím." V článku ve výše uvedeném periodiku, Pekunlu citoval následující řádky z Lenina:

> Jakmile popřete objektivní realitu danou nám smysly, již jste ztratili každou zbraň proti fideismu [spoléhání jen na víru], neboť jste sklouzli k agnosticismu nebo subjektivismu—a to je vše, co fideismus vyžaduje. Jediný zachycený drápek, a pták je ztracen. A naši machisté [stoupenci machismu, moderní pozitivistické filosofie], byli již obklíčeni idealismem, to jest, rozředěným, subtilním fideismem; byli obklíčeni v okamžiku, kdy vzali "vnímání" ne za obraz vnějšího světa, ale zvláštní "prvek." Není to ničí vnímání, ničí mysl, ničí duch, ničí vůle.[202]

Tato slova důrazně demonstrují fakt, že to Lenin shledával alarmujícím a chtěl to vypudit, jak z vlastní mysli, tak z myslí svých "soudruhů." Rozrušuje to také současné materialisty, podobným způsobem. Ale Pekunlu a další materialisté trpí ještě větší tísní, jelikož vědí, že tento určitý fakt je nyní předkládán způsobem, který je mnohem přesvědčivější, než před sto lety. Poprvé byl tento předmět vysvětlen naprosto nevyvratitelným způsobem.

Stále nicméně velké množství materialistických vědců zaujímá povrchní postoj vůči faktu, že nikdo nemůže dosáhnout hmoty v a mimo sebe. Předmět pokrytý v této kapitole je jedním z nejdůležitějších a nejvíce vzrušujích, s nimiž se může osoba setkat. Je dost nepravděpodobné, že by tito vědci čelili podobně zásadnímu předmětu dříve, ale reakce a postoj, který zaujímají ve svých projevech a článcích stále napovídá jak mělké a povrchní je jejich porozumění.

Některé reakce materialistů ukazují, že jejich slepá příchylnost k materialismu jaksi narušila jejich logiku, bráníce jim dalece předmět pochopit. Třeba Alaeddin Senel—jako Rennan Pekunlu, akademik a pisatel pro *Bilim ve Utopya*—pravil, "Zapomeňte na kolaps darwinismu, opravdu hrozivý předmět je tento," a činil požadavky naznačující "dokažte co říkáte," cítíc, že jeho vlastní filosofie nemá opodstatnění. Zajímavěji, tento spisovatel napsal řádky odhalující, že žádným způsobem nedovede pochopit tento fakt, který považuje za takovou hrozbu.

Například v jednom článku, v němž Senel diskutuje výhradně tento předmět akceptuje, že mozek vnímá vnější svět jako obraz. Ale pak pokračuje tvrzením, že tyto obrazy se dělí do dvou kategorií: ty, co mají fyzické protějšky a ty, co je nemají; a že můžeme doopravdy dosáhnout na protějšky obrazů vztahujících se k vnějšímu světu. Na podporu svého tvrzení píše, "Já nevím, zda má či nemá obraz v mém mozku protějšek ve vnějším světě, ale stejná věc platí, hovořím-li po telefonu, nemohu vidět osobu, s níž mluvím, ale mohu si tuto konverzaci potvrdit, později, až se s ní potkám."[203]

Ale takto myslí, že pochybujeme-li o svých dojmech, můžeme se podívat na jejich původ a zkontrolovat jejich realitu. Toto je evidentně špatné pochopení, jelikož je nemožné abychom dosáhli na hmotu samotnou. Nikdy nemůžeme vystoupit ze své mysli, abychom si sáhli na to, co je "venku." Má hlas po telefonu reálný protějšek nebo ne? Můžeme to potvrdit setkáním s osobou s níž jsme hovořili. Jenže i toto potvrzení je prožíváno v mysli!

Vlastně i tito spisovatelé mohou prožívat stejné události ve snech. Třeba Senel může snít, že mluví po telefonu, a pak si konverzaci potvrzuje u osoby, s níž mluvil. Nebo Pekunlu může ve snu cítit, že čelí vážné hrozbě a radí druhým,

aby četli století staré knihy od Lenina. Ale bez ohledu na to, co dělají, tito materialisté nemohou nikdy vyvrátit, že události, co prožili a lidé, s nimiž mluvili, byly jen jejich dojmy.

Kdo pak může potvrdit protějšky obrazů v mozku? Stínové bytosti, které lidé sledují ve svých centrech vidění? Je nemožné, aby materialisté nalezli nějaký "vnější" zdroj, který by potvrdil informace vně mozku.

Pokud někdo připouští, že všechny dojmy se tvoří v mozku ale pořád předpokládá, že jeden může vystoupit "ven" z tohoto světa dojmů a mít je potvrzeny "skutečným" vnějším světem, to zjevuje, že tato osoba má omezenou schopnost představivosti a převrácené zdůvodňování.

Avšak fakta zde vypravovaná mohou být snadno pochopena kýmkoli s normálním chápáním a dedukcí. Ve vztahu ke všemu, co jsme řekli, každý nepředpojatý člověk porozumí, že není možné, aby něčí smysly obsáhly vnější svět. Jenže slepá oddanost materialismu zjevně narušuje lidskou schopnost dedukce. Současní materialisté vykazují vážné logické nedostatky stejně jako jejich učitelé, kteří se snažili "dokázat" že mohou dosáhnout na původní hmotu nakopáváním kamenů a jezením koláčů.

Toto není překvapivá situace. Neschopnost rozumět—to jest vykládat svět a události s patřičnou dedukcí—je rysem běžným u nevěřících. V Koránu Bůh konkrétně prohlašuje, že jsou to **"lidé, kteří nerozumějí."** (Súra al-Ma'ida: 58)

Materialisté spadli do největší pasti v dějinách

Panická atmosféra převalující se přes materialistické kruhy v Turecku, z nichž jsme uvedli jen několik příkladů, ukazuje, že materialisté čelí naprosté porážce. Moderní věda dokázala, že nemůžeme dosáhnout originálu hmoty, a předložila to jasným, přímočarým, účinným způsobem. Materialisté vidí, že hmotný svět, na kterém založili celou svou filosofii, leží za hranicí vnímání, kterou nemohou překročit. Čelící tomuto faktu, nemohou nic dělat. V průběhu lidské historie vždycky existovalo materialistické myšlení. Jsouce si jisti sami sebou a svou filosofií, materialisté vzdorovali Bohu, Který je stvořil. Tvrdili, že hmota je věčná, že není možné aby měla Stvořitele. Zatímco popírali Boha z arogance, utíkali se pouze ke hmotě, s níž si mysleli, že jsou v přímém kontaktu. Tak jistí si byli svou filosofií, že si mysleli, že by proti ní neuspěly žádné argumenty.

Proto fakta této knihy ohledně pravé povahy hmoty tyto lidi tak překvapují. To, co jsme zde vypravovali, zničilo samotné základy jejich filosofie a neponechalo půdu pro další debatu. Hmota, na níž založili všechny svoje myšlenky, životy, aroganci a popírání naráz zmizela. Žádná lidská bytost nikdy neviděla hmotu tak, jak "doopravdy" je, tak na ní nemůže být založena žádná filosofie.

Jedním z atributů Boha je, že chystá úklady nevěřícím. To je stanoveno ve verši; **"A chystali úklady, avšak i Bůh chystal úklady - a Bůh je nejlepší v strojení úkladů."** (Súra al-Anfal: 30)

Bůh chytil materialisty do pasti tak, že je přiměl k předpokladu, že hmota je absolutní existence a tak je ponížil nebývalým způsobem. Materialisté považovali svoje majetky, postavení, hodnost, společnost, do níž patří, celý svět za absolutní. Navíc spoléháním na to se stali zpupnými vůči Bohu. Jsouce vychloubační, bouřili se proti Němu a dodali ke své nevíře. Zatímco tak konali, spoléhali na naprosté přesvědčení v absolutnost hmoty. Jenže mají tak nedostatečné porozumění, že si neuvědomili, že je Bůh obklíčil ze všech stran. Bůh oznamuje stav, do něhož jsou nevěřící vedeni jako výsledek jejich zabedněnosti:

Anebo o úklady usilují? Však nevěřící sami obelstěni budou! (Súra at-Túr: 42)

Jejich porážka je asi největší v historii. Zatímco byli stále domýšlivější nad svou vlastní shodou, materialisté byli podvedeni a utrpěli vážnou porážku v jejich válce proti Bohu přivedením proti Němu čehosi nesmyslného. Verš **"A takto jsme v každém městě umístili velmože jako hříšníky, aby tam úklady chystali; však neobelstí nikoho leda sebe samé, aniž o tom mají tušení."** (Súra al-An'am: 123) oznamuje, jak nevědomí tito lidé vzdorující Bohu jsou, a jak dopadnou. V jiném verši se oznamuje stejný fakt takto:

Snaží se oklamat Boha a ty, kdož uvěřili, avšak klamou jen sami sebe, aniž o tom mají tušení! (Súra al-Baqara: 9)

Při snaze strojit úklady si nevěřící neuvědomují velice důležitý fakt, že všecko, co prožívají, doopravdy prožívají

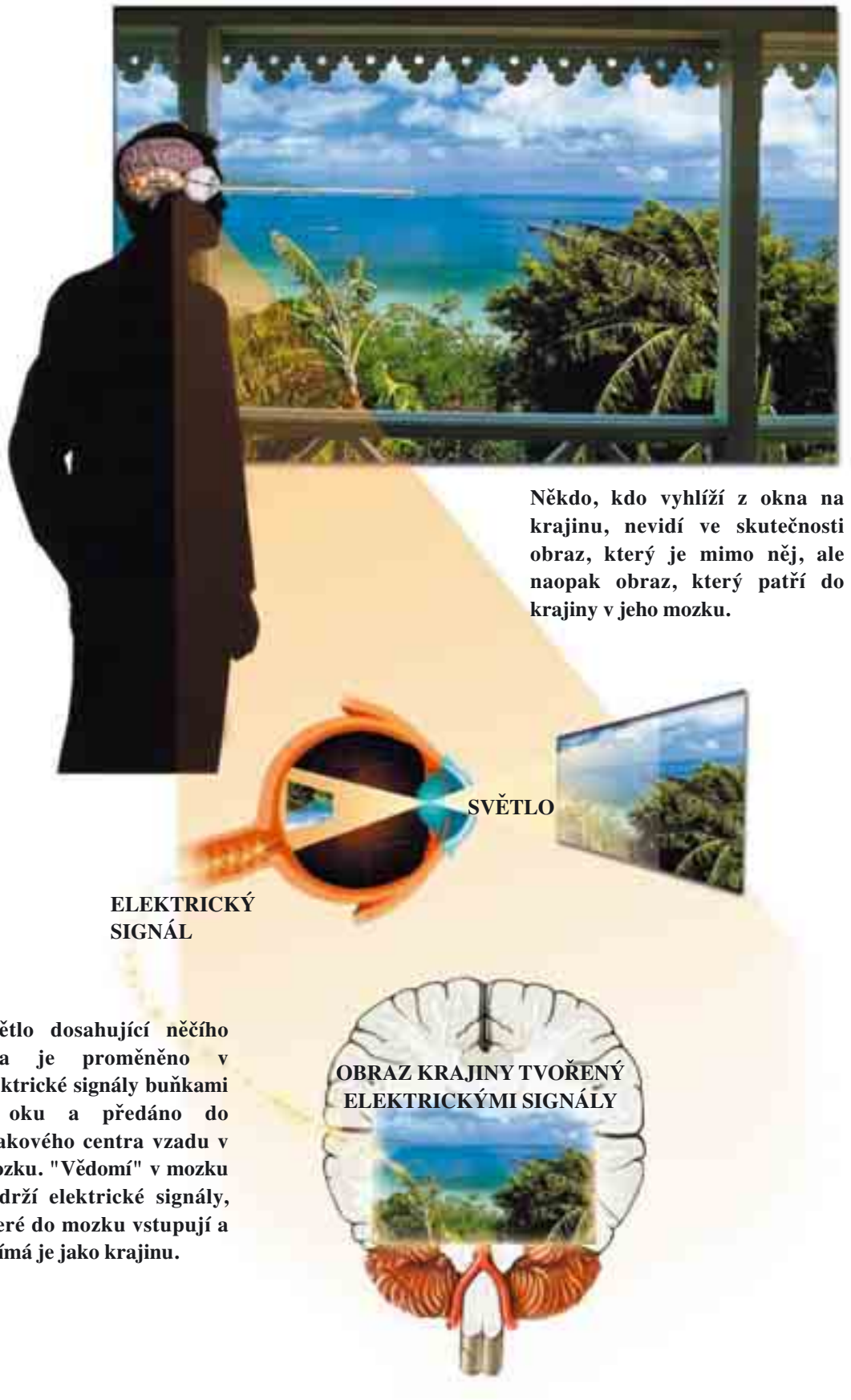

ve svém mozku a že všecky nastrojené úklady se prostě tvoří v jejich mozku, tak jako všecky ostatní skutky, které konají. Jejich pošetilost jim dovolila zapomenout, že jsou úplně sami s Bohem a takto se chytili do svých vlastních nečestných plánů.

Tak jako ti nevěřící z uplynulých dnů, ti dnešní čelí realitě, která roztříští podstatu jejich odchýlených plánů. S veršem **"... vždyť slabé jsou proti vám úklady satanovy"** (Súra an-Nisa': 76), Bůh prohlásil, že tyto plány byly odsouzeny k zániku toho dne, kdy se vylíhly a dává věřícím dobré zprávy veršem **"... neuškodí vám nijak úklady jejich."** (Súra Al 'Imrán: 120)

V jiném verši Bůh prohlašuje: **"Skutky těch, kdož neuvěřili, jsou jako přelud na poušti: žíznivý jej pokládá za vodu, avšak když k němu přijde, shledá, že je to nicota."** (Súra an-Núr: 39) Materialismus, také, nabízí fatu morgánu

pro neposlušné; když se uchýlí k materialismu, shledají, že tato filosofie není nic než klam. Bůh je oklamal takovou fatou margánou a okouzlil je, aby považovali hmotu za absolutní. Všichni tito význační profesoři, astronomové, biologové, fyzikové a všichni ostatní, bez ohledu na jejich titul a postavení, jsou jednoduše oklamáni a poníženi, protože si vzali hmotu za své božstvo. Mající hmotu, jejíž podstatu nikdy neobsáhnou, za absolutní, založili na ní svou filosofii a ideologii v seriózních debatách přijímající takzvaně "intelektuální" projev. Považovali se za dost moudré, aby se dohadovali o pravdě vesmíru a vážněji, vykládali Boha se svou omezenou inteligencí. Bůh tuto situaci vysvětluje v následujícím verši:

I strojili mu úklady, avšak i Bůh strojil lest – a Bůh nejlépe umí strojit lest. (Súra Al 'Imrán: 54)

Jeden může uniknout těmto úkladům v tomto světě; ale Boží plán proti nevěřícím je tak pevný, že mu nelze uniknout. Bez ohledu na to, co dělají nebo na koho se obracejí, nikdy nenaleznou jinou pomoc než u Boha. Jak Bůh zpravuje v Koránu, **"A nenaleznou vedle Boha ochránce ani pomocníka žádného."** (Súra an-Nisa': 173)

Materialisté nikdy nečekali, že upadnou do takové pasti. Mající všechny prostředky dvacátého století k dispozici, věřili, že mohou tvrdohlavě lpět na svém popírání a stáhnout ostatní do své nevíry. Tato nekonečná mentalita nevěřících a jejich konec jsou popsány v Koránu takto:

A strojili úklady, ale také my jsme lest připravili, aniž o tom měli tušení. A pohleď, jaký byl konec jejich úkladů: zahubili jsme je i s lidem jejich vším! (Súra an-Naml: 50-51)

Toto je v jiném smyslu to, co fakt uvedený ve verši se ukázal znamenat: Materialistům je nyní říkáno, že všechno, co vlastní, je vlastně v jejich mozcích, a proto vše co vlastní se ukázalo bezcenným. Jak jsou svědky, že jejich majetky, továrny, zlato, peníze, děti, choti, přátelé, hodnost a postavení a dokonce i jejich těla—vše, co považovali za absolutní—jim vyklouzává z rukou, v tomto smyslu, jsou zničeni. Setkali se s faktem, že nikoli hmota, ale Bůh je absolutní.

Uvědomit si tuto pravdu je pro materialisty nepochybně ta nejhorší věc. Ta hmota, v níž vložili takovou víru, je od nich oddělena neproniknutelnou bariérou, to je jejich vlastními slovy, rovno "smrti před umíráním" v tomto světě.

Toto je nechává samotné s Bohem. S veršem , "Nech Mne s tím, jehož jsem Já jediný stvořil!" nás Bůh upozorňuje na skutečnost, že každá lidská bytost je doopravdy úplně sama v Jeho přítomnosti. (Súra al-Muddaththir: 11) Tento pozoruhodný fakt se opakuje v mnoha jiných verších:

"Přicházíte k nám nyní osamělí tak, jak jsme vás poprvé stvořili, a zanecháváte za sebou vše, čím jsme vás obdarovali...." (Súra al-An'am: 94)

A všichni k Němu přijdou v den zmrtvýchvstání jako jedinci.. (Súra Marjam: 95)

Toto je v jiném smyslu to, co fakt uvedený ve verši se ukázal znamenat: Ti, kdo si berou hmotu za svoje božstvo, vzešli od Boha a k Němu se vrátí. Podřídili se Bohu, ať to chtějí nebo ne. Nyní čekají na Soudný den, kde bude každý z nich volán k odpovědnosti, ať jsou jakkoli neochotní to pochopit.

Důležitost předmětu

Je nanejvýš důležité pochopit správně tajemství za věcí vysvětlovanou v této kapitole. Hory, planiny, květiny, lidé, moře—stručně všecko, co vidíme a všecko, o čem nám Bůh v Koránu říká, že to existuje a že to, co stvořil z ničeho je stvořeno a tedy existuje. Avšak lidé nemohou vidět, cítit nebo slyšet pravou povahu těchto bytostí svými smyslovými orgány. To, co vidí a cítí jsou jen kopie, které se jim objevují v mozcích. Toto je vědecký fakt vyučovaný na všech lékařských školách. Totéž platí o knize, kterou teď čtete; nemůžete vidět nebo se dotknout její skutečné povahy. Světlo přicházející od původní knihy je konvertováno nějakými buňkami ve vašich očích v elektrické signály, které jsou předány do vašeho zrakového centra vzadu v mozku. Zde se vytváří pohled na tuto knihu. Jinými slovy, nečtete knihu, která je před vašima očima svýma očima; vlastně je tato kniha vytvořena ve zrakovém centru vzadu vašeho mozku. Kniha, kterou čtete právě teď je "kopie knihy" uvnitř vašeho mozku. Původní knihu vidí Bůh.

Měli bychom mít však na paměti, že fakt, že hmota je iluze tvořená v mozcích "nepopírá" hmotu, ale poskytuje nám informaci o pravé povaze hmoty: že žádná osoba nemůže mít spojení s jejím originálem. Navíc hmota vně není viděna jen námi, ale i jinými bytostmi. andělé, které Bůh určil za pozorovatele, jsou také svědky tohoto světa:

Když přijímají jeho slova dva andělé, zprava i zleva sedící. A člověk nevyřkne slovo jediné, aniž je vedle něho připraven dohlížitel! (Súra Qáf: 17-18)

Co je nejdůležitější, Bůh vidí všecko. On stvořil tento svět se všemi jeho podrobnostmi a vidí ho ve všech jeho podobách. Jak nás informuje v Koránu:

… A bojte se Boha a vězte, že Bůh jasně vidí, co děláte. (Súra al-Baqara: 233)

Rci: "Bůh stačí mi jako svědek mezi mnou a vámi, neboť On o služebnících Svých dobře zpraven je a jasně zří je." (Súra al-Isra': 96)

Nesmí být zapomenuto, že Bůh uchovává záznamy všeho v knize zvané Lawh Mahfuz (Střežená tabule). Dokonce i když všechny věci nevidíme, jsou v Lawh Mahfuz. Bůh odhaluje, že uchovává všecko zaznamenáno v "Matce knih" zvané Lawh Mahfuz následujícím veršem:

A uložen je u Nás v Knize původní, vznešený a moudrosti plný. (Súra az-Zuchruf: 4)

… máme knihu, jež záznamy střeží. (Súra Qáf: 4)

Na nebi ani na zemi není tajemství žádného, aby nebylo v Knize zjevné zapsáno. (Súra an-Naml: 75)

Závěr

Předmět, který jsme dosud vysvětlovali, je jednou z největších pravd, které budete v životě číst. Vezmeme-li, že všechno, o čem hovoříme jako o "hmotném světě" je vlastně v naší mysli, že nemůžeme nikdy mít přímou zkušenost s originály hmoty existujícími venku, je důležité zvážit existenci Boha a Jeho stvoření a pochopení, že On je jedinou absolutní Bytostí.

Osoba, která to chápe, si uvědomí, že svět není místem, jak se většina lidí domnívá. Nikoli absolutním místem s vnější existencí, jak se domnívají ti, co bezcílně bloumají po ulicích, dostávají se do rvaček v hospodách, ukazují se v luxusních kavárnách, vychloubají se svým majetkem, nebo zasvěcují svoje životy prázdným cílům. Svět je obrazem v našem mozku, jehož originál nemůžeme dosáhnout. Všichni lidé výše citovaní sledují vnímání ve svých myslích, jenže si toho nejsou vědomi.

Tento velice důležitý koncept podkopává materialistickou filosofii, která popírá existenci Boha. Proto materialisté jako Marx, Engels a Lenin panikařili, zlobili se a varovali svoje přívržence "aby nepřemýšleli" o tomto konceptu, když o něm slyší. Takoví lidé jsou tak mentálně omezení, že dokonce ani nedovedou pochopit skutečnost, že vnímání se vytvářejí v mozku. Domnívající se, že to, co sledují ve svých mozcích je "vnější svět," nemohou pochopit zřejmý důkaz opaku.

Toto neuvědomění je výsledkem nedostatku moudrosti, který Bůh uštědřuje nevěřícím. Jak uvedeno v Koránu, nevěřící **"mají srdce, jimiž nic nechápou, a mají oči, jimiž nic nevidí, a mají uši, jimiž nic neslyší. Podobají se dobytku, ba jsou ještě zbloudilejší - a to jsou ti, kdož jsou lhostejní!"** (Súra al-A'raf: 179) Toto můžeš dále prozkoumat mocí vlastní úvahy. Soustřeď svou pozornost a přemítej o tom, jak vidíš okolní objekty a jak pociťuješ jejich dotek. Přemýšlej obezřele a můžeš vnímat, že bytost, která myslí a která čte tuto knihu v tomto okamžiku je pouze duše, která vnímá všechny dojmy zvané "hmota" na vnitřní obrazovce. Kdokoli toto pochopí se pohnul pryč od vlády hmotného světa, která klame velkou část lidstva a vstoupil do domény autentické existence.

Tato realita byla pochopena množstvím teistů a filosofů v historii. Přestože se názor Wahdatul Wudžúd odchyluje od pravdy nepochopením této reality a odmítnutím existence celého stvoření, velký učenec Imám Rabbani v tomto předmětu položil správný prostředek. Podle Imáma Rabbaniho jsou všechny bytosti "stínové bytosti" ve vztahu k Alláhu.

Islámští intelektuálové jako Imám Rabbani, Muhjiddin Ibn Arabi a Mevlana Cami si uvědomili tento fakt z Koránu a užitím svého rozumu. Někteří západní filosofové jako George Berkeley pochopili stejnou realitu rozumem. Imám Rabbani napsal ve své Mektubat (Dopisy) že celý hmotný vesmír je "iluze a domněnka (dojem)" a že jedinou absolutní bytostí je Bůh:

> Bůh... podstata těchto bytostí, které stvořil není nic než nicota... Stvořil vše ve sféře pocitů a iluzí... Existence vesmíru je ve sféře pocitů a iluzí a není hmotný... Ve skutečnosti není nic vyjma vznešené bytosti, (Kterou jest Bůh).[204]

Avšak počet těch, kdo tomuto faktu v historii porozuměli, byl vždycky omezen. Velcí učenci jako Imám Rabbani napsali, že by mohlo být obtížné sdělovat tuto skutečnost masám a že většina lidí nebude schopna to pochopit.

Avšak ve věku, v němž žijeme, byl tento fakt učiněn experimentálním souhrnem důkazu předloženým vědou. Poprvé je fakt, že hmota není absolutní a že naše povědomí o ní je extrémně omezené, popsán konkrétním, jasným a jednoznačným způsobem.

Pro tento důvod bude 21.století bodem obratu, kdy lidé obecně porozumí božským skutečnostem a davy budou přivedeny k Bohu, jediné absolutní bytosti. V 21.století budou materialistická kréda z 19.století vyhozena na smetiště dějin; Boží existence a stvoření bude pochopeno; skutečnosti jako nekonečnost a věčnost budou lépe pochopena. Lidstvo se osvobodí od staletí závojů, klamů a pověr, které nás halily.

Není možné, aby kterákoli stínová bytost překážela tomuto nevyhnutelnému směru.

KAPITOLA 18

RELATIVITA ČASU A REALITA OSUDU

Výše dosud vypravované demonstruje, že nikdy nemáme přímý kontakt s "trojrozměrným prostorem" reality, a že vedeme celé svoje životy uvnitř své mysli. Tvrdit opak by znamenalo vyznávat pověrčivou víru, která byla odstraněna rozumem a vědeckou pravdou, protože žádnými prostředky nemůžeme získat přímý styk s originálním vnějším světem.

To vyvrací primární tvrzení materialistické filosofie, která je podstatou evoluční teorie—předpoklad, že hmota je absolutní a věčná. Druhým tvrzením materialistické filosofie je, že čas je také absolutní a věčný—předpoklad stejně pověrčivý jako ten první.

Vnímání času

To, co zveme "čas" je vlastně metoda, jíž je jeden okamžik srovnáván s druhým. Třeba když osoba zaťuká na objekt, uslyší určitý zvuk. Pokud klepne na stejný objekt o pět minut později uslyší další zvuk. Myslící si, že mezi dvěma zvuky existuje interval, nazývá tento interval "čas." Jenže když slyší druhý zvuk, první, který slyšel, je pouze vzpomínkou v jeho mysli, pouze kouskem informace v jeho představivosti. Osoba formuluje svoje vnímání času srovnáním momentu, v němž žije s tím, co uchovává ve své paměti. Kdyby nečinil toto srovnání, neměl by vůbec ponětí o čase.

Podobně osoba srovnává, když vidí někoho vstoupit dveřmi a posadit se do křesla vprostřed pokoje. V době, kdy osoba sedí v křesle, jsou obrazy okamžiku, kdy otevřel dveře a vydal se ke křeslu zkompilovány jako kousky informace v paměti. Dojem času se odehraje, když osoba srovnává muže sedícího v křesle s těmito kousky připomenuté informace.

Stručně, čas přichází jako výsledek porovnávání informací uložených v mozku. Kdyby neměl člověk paměť, jeho mozek by nemohl dělat takové výklady a proto by nikdy nevnímal čas. Jeden se určuje jako stár třicet let jen proto, že nashromáždil ve své mysli informaci vztahující se k těmto třiceti letům. Pokud by jeho paměť neexistovala, pak by nemohl myslet na takové předchozí období a prožíval by jen jediný "okamžik" v němž žije.

Vědecké vysvětlení věčnosti

Tento předmět můžeme objasnit citací vysvětlení různých vědců a učenců. Ohledně myšlenky času plynoucího zpět, François Jacob, slavný intelektuál a držitel Nobelovy ceny, profesor genetiky, prohlašuje následující ve své knize Le Jeu des Possibles (Hra možností):

> Filmy přehrávané zpět nám umožňují představit si svět, v němž čas plyne pozpátku. Svět, v němž se šlehačka odděluje od kávy a skočí ze šálku zpět do konvičky; v němž stěny vydávají světelné paprsky, které se sbíhají do světelného zdroje, namísto aby z něj vyzařovaly; svět, v němž kámen skočí člověku do ruky z vody, do níž byl hozen udivující spoluprací nespočtu vodních kapek hrnoucích se dohromady. Jenže v takovém světě obráceného času s takovými opačnými rysy by naše mozkové procesy a způsob, jak naše paměť kompiluje informaci, podobně fungoval pozpátku. Totéž platí pro minulost a budoucnost, ač svět by nám připadal přesně takový jako teď.[205]

Ale jelikož je náš mozek zvyklý na určitou sekvenci událostí, svět nefunguje jak vypravováno výše. My vnímáme, že čas plyne pořád kupředu. Avšak toto je rozhodnutí učiněné v mozku a proto je úplně relativní. Ve skutečnosti my nemůžeme vědět jak čas plyne—nebo zda vůbec plyne! Protože čas není absolutní fakt, nýbrž jen forma vnímání.

Že čas je vnímání je ověřeno také Albertem Einsteinem v jeho Teorii všeobecné relativity. Ve své knize Vesmír a doktor Einstein, Lincoln Barnett píše:

> Spolu s absolutním prostorem Einstein odhodil koncept absolutního času—stabilního, nesmiřitelného univerzálního proudu času, plynoucího z nekonečné minulosti do nekonečné budoucnosti. Mnoho z nejasností, které obklopily Teorii relativity, pramení z lidské neochoty uznat, že pocit času, tak jako pocit barvy, je druh vnímání. Právě tak jako je vesmír prostě možným seřazením hmotných objektů, i čas je prostě možným seřazením událostí. Subjektivita času je nejlépe vysvětlena Einsteinovými vlastními slovy. "Prožitek jedince," říká, "se nám objevuje seřazený do série událostí; v této sérii se jednotlivé události, které si pamatujeme, objevují seřazené podle kritéria 'dříve' a 'později'. Existuje proto pro jedince, já-čas, neboli subjektivní čas. To samo o sobě není měřitelné. Mohu věru spojit čísla s událostmi takovým způsobem, že větší číslo spojeno s pozdější události než s dřívější.[206]

Naše subjektivní vnímání času plyne ze srovnávání a kontrastu mezi jedním okamžikem a druhým. Třeba si představujeme, že určité intervaly času uplynou mezi zasetím semene, květem výsledné rostliny a květinami natrhanými a danými do vázy—a tomu říkáme "čas." Ale ve skutečnosti je čas dojem plynoucí ze srovnávání toho, co se děje "v tomto okamžiku" s určitými událostmi, které se staly dříve.

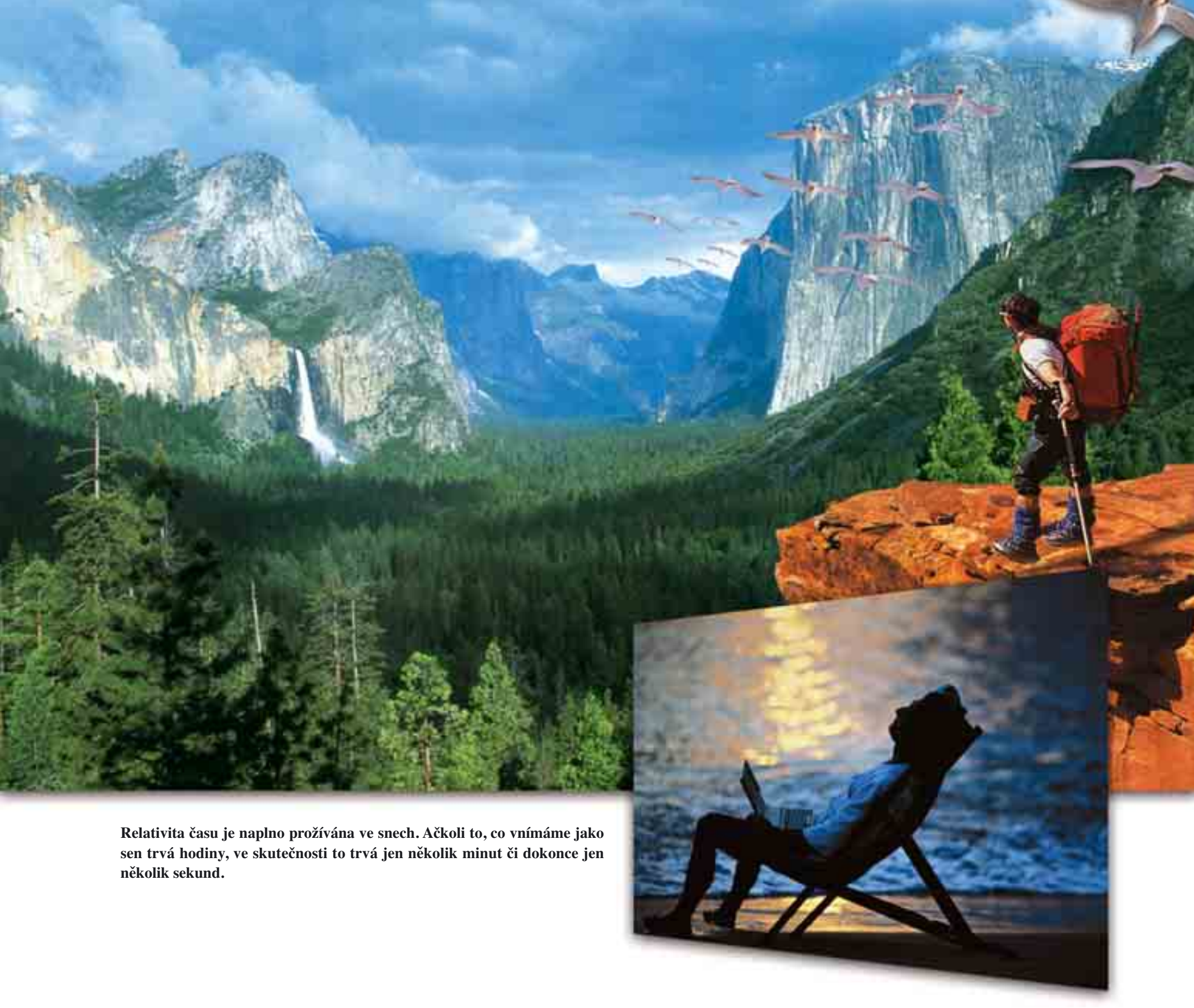

Relativita času je naplno prožívána ve snech. Ačkoli to, co vnímáme jako sen trvá hodiny, ve skutečnosti to trvá jen několik minut či dokonce jen několik sekund.

Jak Barnett napsal, Einstein ukázal že, "prostor a čas jsou formami tušení, které nejde oddělit od vědomí o nic více, než naše koncepty barvy, tvaru nebo velikosti." Podle Teorie všeobecné relativity: **"nemá čas nezávislou existenci stranou řádu událostí jimiž ho měříme."**[207]

Jelikož se čas skládá z vnímání, závisí cele na vnímateli—a tudíž je relativní.

Rychlost, jíž čas plyne se odlišuje podle odkazů, které užíváme k jeho měření, protože lidské tělo nemá přirozené hodiny, přesně určující, jak rychle čas plyne. Jak píše Barnett, **"Právě tak jako neexistuje žádná taková věc jako barva bez oka, které by ji rozeznalo, tak je i okamžik nebo hodina nebo den ničím bez události, která by to označovala."**[208]

Relativita času se naplno prožívá ve snech. Ačkoli to, co vnímáme jako sen působí, že to trvá hodiny, ve skutečnosti to trvá jen několik minut nebo dokonce i jen několik sekund.

Příklad tento bod objasní. Předpokládejte, že budete umístěni do pokoje s jedním oknem, speciálně navrženým; a byli zde po určité období. hodiny na stěnách ukazují kolik času uplynulo. Během tohoto "času," z okna pokoje uvidíte slunce zapadající a vycházející v určitých intervalech. O několik dní později, tázáni na množství času stráveného v místnosti, byste poskytli informaci založenou na informaci, kterou jste nasbírali díváním se občas na hodiny, stejně jako počítáním kolikrát slunce zapadlo a vyšlo. Řekněme například, že byste odhadli, že jste v pokoji strávili tři dny. Avšak pokud osoba, která vás tam dala říká, že jste tam strávili pouze dva dny; že slunce, co jste vídali oknem bylo uměle vyprodukováno; a že hodiny v pokoji byly speciálně regulovány, aby šly rychleji, potom by byl váš výpočet chybný.

Tento příklad znázorňuje, že informace o rychlosti plynutí času je založena jen na odkazu, který se mění v závislosti na pozorovateli.

Že čas je relativní je vědecký fakt dokázaný také vědeckou metodologií. Einsteinova Teorie všeobecné relativity tvrdí, že rychlost času závisí na rychlosti objektu a jeho vzdálenosti od středu gravitace. Jak roste rychlost, čas se zkracuje—je zhušťován—a zpomaluje dokud nedosáhne bodu, kdy se zcela zastaví.

Einstein sám poskytl příklad. Představme si dvojčata, jedno, které zůstane na Zemi, zatímco druhé poletí do vesmíru rychlostí blízkou rychlosti světla. Po svém návratu najde cestovatel svého bratra mnohem staršího, než je on. Příčinou pro to je, že čas plyne mnohem pomaleji pro osobu, která cestuje rychlostí blízkou rychlosti světla. A co otec cestující do vesmíru a jeho syn, co zůstal na Zemi? Kdyby byl otec starý 27 let, když vyrazil a jeho synovi byli pouze tři, otci, kdyby se vrátil o 30 let pozemského času později, bude jen 30, kdežto jeho syn bude starý 33 let![209]

Tato relativita času není působena zpomalením nebo zrychlením běhu hodin. Naopak je to výsledek rozlišených operačních období celého hmotného systému hluboko na úrovni subatomických částic. V takovém nastavení, kdy se čas natahuje, srdeční činnost jedince, buněčné replikace a mozkové funkce, všechno funguje mnohem pomaleji. Osoba pokračuje v každodenním životě a vůbec si zpomalení času nevšimne.

Relativita v Koránu

Závěrem, k němuž jsme vedeni zjištěními moderní vědy, je, že čas není absolutní fakt, jak předpokládali materialisté, nýbrž relativní vnímání. Co je zajímavější, že tento fakt, objevený vědou ve 20.století, byl sdělen lidstvu v Koránu před 14 stoletími. V Koránu existují různé odkazy na relativitu času.

Je možno vidět vědecky dokázaný fakt, že čas je psychologický dojem závisející na událostech, nastavení a podmínkách, v mnoha verších Koránu. Například celý život osoby je velice krátký okamžik, jak jsme informováni Koránem:

V ten den, kdy On vás zavolá a vy odpovíte voláním chvály Jeho, usoudíte, že zůstali jste [na světě] jen maličko.“ (Súra al-Isra': 52)

A v den, kdy Bůh je shromáždí, bude jim připadat, jako by nestrávili na světě ani hodinu jednu ze dne, a poznají se vzájemně. A tehdy utrpí ztrátu ti, kdo setkání s Bohem za lež prohlašovali a správnou cestou vedeni nebyli. (Súra Junus: 45)

V některých verších se naznačuje, že lidé vnímají čas odlišně a že někteří lidé mohou vnímat krátké časové období jako velmi dlouhé. Následující konverzace lidí vedená během souzení na Věčnosti je toho dobrým příkladem:

A pak se Bůh otáže: “Jaký počet let jste na zemi setrvali?” Odpovědi: “Setrvali jsme tam den či jeho část. Zeptej se těch, kdož počítat umějí!” I odpoví: “Setrvali jste tam pouze dobu nepatrnou, ach, kéž byste byli věděli! (Súra al-Muminún: 112-114)

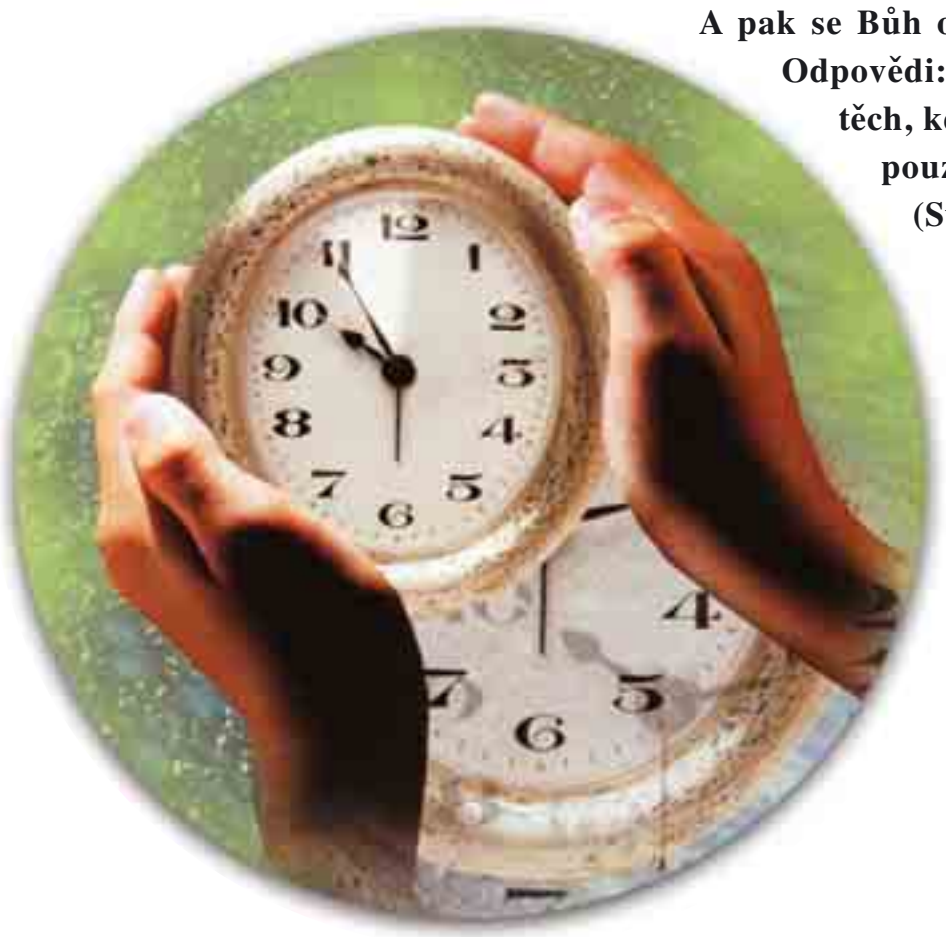

Čas je koncept naprosto podmíněný pozorovateli. Zatímco určité časové období může jednomu připadat dlouhé, jinému přijde krátké. Abychom poznali, kdo má pravdu, potřebujeme zdroj jako hodiny a kalendáře. Bez nich je nemožné správně posoudit čas.

V některých jiných verších se prohlašuje, že čas může plynout různým tempem v jiných podmínkách:

A vyžadují na tobě, abys uspíšil příchod trestu, avšak Bůh slib Svůj nezruší. A jeden den je věru u Pána tvého jako tisíc let z těch, jež vy počítáte. (Súra al-Hajdž: 47)

Stoupají k němu po nich andělé i duch v den, jehož délka let padesát tisíc měří. (Súra al-Ma'aridž: 4)

On rozkaz z nebe na zem usměrňuje a ten pak k Němu vystoupí v den, jehož délka - podle počítání vašeho - tisíc let činí. (Súra as-Sadžda: 5)

Všechny tyto verše jsou projevem vyjádření relativity času. Fakt, že tento výsledek pouze nedávno pochopený vědou 20.století byl zprostředkován člověku před 1400 lety Koránem, je znamením zjevení Koránu Bohem, Který obklopuje veškerý čas a prostor.

Vypravování v mnoha dalších verších Koránu odhaluje, že čas je dojem. Toto je konkrétně zjevné v příbězích. Například Bůh držel Obyvatele jeskyně, skupinu věřících, o nichž se Korán zmiňuje, v hlubokém spánku po více než tři století. Když se vzbudili, tak si tito lidé mysleli, že v tomto stavu zůstali jen chvíli a nedovedli určit jak dlouho spali:

A zakryli jsme uši jejich v jeskyni té během roků mnohých, potom jsme je vzkřísili, abychom poznali, která z obou stran lépe odhadne délku pobytu jejich.. (Súra al-Kahf: 11-12)

A tak jsme je vzkřísili, aby se jeden druhého vyptávali. I pravil jeden z nich: "Jak dlouho jsme zde setrvali?" Odpověděli: "Setrvali jsme zde den či část dne jednoho." (Nakonec) řekli: "Pán náš zná nejlépe, jak dlouho jsme zde zůstali.... (Súra al-Kahf: 19)

Situace, o níž vypravují verše níže je také dokladem, že čas je doopravdy psychologický dojem.

Anebo jsi neviděl toho, jenž prošel okolo města, jež zničeno bylo do základů, a zvolal: "Jak by mohl Bůh opět přivést k životu toto město poté, co je mrtvé?" A usmrtil jej Bůh na sto let, potom jej vzkřísil a zeptal se jej: "Jak douho jsi takto setrval?" Odvětil: "Setrval jsem tak den anebo část dne." – "Nikoliv," odvětil Pán, "setrvals tak sto let. Pohleď na potravu svou a nápoj svůj nejsou zkaženy! A pohleď na osla svého! A věru jsme tě učinili znamením pro lidi. A pohleď na tyto kosti, jak je zvedneme a potom je masem obalíme!" A když se mu to stalo jasným, zvolal: "Nyní vím, že Bůh je mocný nad věcmi všemi!" (Súra al-Baqara: 259)

Výše uvedený verš jasně zdůrazňuje, že Bůh, Který stvořil čas jím není vázán. Člověk oproti tomu je vázán časem jak Bůh nařizuje. Tak jako ve verši, člověk není schopen zjistit, jak dlouho spal. V takovém stavu tvrdit, že čas je absolutní [tak jako to činí materialisté ve své překroucené mentalitě], by bylo velice nerozumné.

Osud

Proměnná relativita času odhaluje velice důležitou skutečnost: časové období pro nás vypadající jako miliardy let, může v jiné dimenzi trvat jen sekundu. Navíc enormní časové období—od počátku světa do jeho konce—nemusí trvat ani sekundu, ale prostě jen okamžik v jiné dimenzi.

Toto je samotná podstata skutečnosti osudu—ta, které dobře nerozumí většina lidí, zejména materialisté, kteří ho úplně popírají. Osud je Boží dokonalé vědění o všech událostech, minulých nebo budoucích. Mnozí, ne-li většina, zpochybňují, jak může Bůh již znát události, které se ještě nestaly, a toto je vede k tomu, že nemohou porozumět platnosti osudu. Avšak události ještě neprožité jsou neprožité pouze námi. Bůh není svázán s časem nebo prostorem, protože je Sám stvořil. Proto jsou minulost, budoucnost a přítomnost pro Boha totéž; pro Něj se všechno již odehrálo a skončilo.

Ve Vesmír a doktor Einstein Lincoln Barnett vysvětluje, jak Teorie všeobecné relativity vede k tomuto pochopení. Podle něho může být vesmír **"obklopen v celé své velikosti jen kosmickým intelektem."**[210] To, co Barnett nazývá "kosmický intelekt" je moudrost a vědomí Boha, Který převažuje nad celým vesmírem. Tak jak my snadno vidíme začátek, střed a konec pravítka a všechny jednotky mezi jimi jako celek, tak Bůh zná čas, jemuž jsme podrobeni od začátku do konce, jako jeden moment. Lidé zažívají incidenty jen, když nastane jejich čas, aby byli svědky osudu, který pro Ně Bůh stvořil.

Je důležité zvážit překroucené porozumění osudu společnosti. Toto překroucené přesvědčení představuje pověrčivá víra, že Bůh určil "osud" pro každého člověka, ale někdy mohou lidé tento osud změnit. Například hovořící o nemocném, co unikl smrti, činí lidé pověrčivá prohlášení jako, "Porazil svůj osud." Jenže nikdo není schopen změnit svůj osud. Osobě,

která unikla smrti, nebylo souzeno tehdy zemřít. A opět je osudem těchto lidí se klamat tvrzením, "Porazil jsem svůj osud" a uchovávat si tuto mysl.

Osud je věčné vědomí Boha. A pro Boha, Který zná celý čas jako jediný moment a Kdo obkličuje celý čas a prostor, je všechno rozhodnuto a skončeno v tomto osudu.

Také chápeme z toho, co je vypravováno Koránem, že čas je pro Boha jedno: některé události, co se nám jeví v budoucnosti jsou v Koránu vypravované způsobem, jak kdyby se staly už velmi dávno. Kupříkladu verše, které popisují soud, který mají lidé podstoupit Bohu na věčnosti, jsou vypravovány jako události, co se přihodily velmi dávno:

A je zatroubeno na pozoun poprvé a jsou zasaženi všichni, kdož na nebesích a na zemi jsou, kromě těch, které Bůh chce ušetřit. A potom je zatroubeno podruhé, a hle, vstanou všichni a rozhlíží se. A rozzáří se země světlem Pána svého a rozložena jest kniha; a předvedení jsou proroci a svědkové a je rozsouzeno mezi nimi podle pravdy a není jim ukřivděno. Duše každá obdrží v míře plné odměnu za to, co konala; a On zná nejlépe, co lidé činí. A jsou hnáni ti, kdož nevěřili, do pekla po skupinách, a až tam přijdou, otevřou se jeho brány a jeho strážci se zeptají: „Což k vám nepřišli poslové z vás vzešlí, sdělujíce vám znamení Pána vašeho a varujíce vás před setkáním s tímto vaším dnem?“ I odvětí: „Ba ano!“ a uskuteční se nad nevěřícími výrok trestu. A je jim řečeno: „Vstupte do bran pekla, v němž nesmrtelní budete!“ A jak hnusný bude útulek zpupných!..." (Súra az-Zumar: 68-73)

Jiné verše k tomuto předmětu jsou:

A každá duše se dostavila majíc s sebou průvodce a svědka jednoho. (Súra Qaf: 21)

A nebe se rozpoltí takže zeje onoho dne. (Súra al-Haqqa: 16)

A odměnil je za to, co vytrpěli, zahradou rajskou a oděvy z hedvábí; tam na poduškách odpočívající nespatřili tam ani slunce žár, ani mráz spalující (Súra al-Insan, 12-13)

A peklo je místo předvedené tomu, (každému) kdo vidí. (Súra an-Nazi'at, 36)

Dnes však se nevěřícím posmívali ti, kdož věřili, (Súra al-Mutaffifin, 34)

A provinilí spatřili oheň pekelný a usoudili, že doň budou svrženi a nenaleznou z něho úniku. (Súra al-Kahf, 53)

Jak vidno, příhody, které se odehrají po naší smrti (z našeho pohledu) jsou vypravovány v Koránu jako již prožité minulé události. Bůh není vázán relativním časovým rámcem, v němž jsme my uvězněni. Bůh chtěl tyto věci ve věčnosti: lidé je již provedli a všechny tyto události byly prožité a skončené. V níže uvedeném verši je sděleno, že každá událost, velká nebo malá, je s vědomím Boha a zaznamenaná v knize:

A ať v jakémkoliv budeš postavení a ať cokoliv budeš z Koránu čísti a ať cokoliv budete z činů dělat, My svědky vašimi budeme, když to budete podnikat a neunikne Pánu tvému ani váha zrnka prachu na zemi a na nebi, ba ani nic menšího či většího - aniž by to bylo zapsáno v Písmu zjevném. Nikoliv, přátelé Boží věru nemusí mít strach žádný, a nebudou zarmouceni (Súra Júnus: 61)

Obava materialistů

Fakta debatovaná v této kapitole, jmenovitě pravda ležící v pozadí hmoty, věčnosti a nekonečna, jsou věru nebývale jasná. Jak dříve vyjádřeno, toto je sotva nějaký druh filosofie nebo způsob myšlení, nýbrž krystalicky jasné vědecké pravdy, nemožné popírat. K tomuto tématu racionální a logický důkaz nepřipouští jiné alternativy: Pro nás je vesmír—se vší hmotou, která ho tvoří a se všemi lidmi, co v něm žijí—jen iluzorní celek, sbírka vnímání, které prožíváme v našich myslích a jejichž původní realitu nemůžeme přímo kontaktovat.

Materialisté mají velký problém tomu porozumět—například, když se vrátíme k ukázce s Politzerovým autobusem. Ačkoli Politzer technicky věděl, že nemůže vystoupit ze svých dojmů, mohl to uznat jen pro určité případy. Pro něj se události odehrávají v mozku, dokud nedojde ke srážce s autobusem, potom události z mozku prchnou a zaujmou fyzickou skutečnost. V tomto bodě je logická chyba velice jasná: Politzer se dopustil stejné chyby jako materialista Samuel Johnson, který pravil, "Zasáhnu kámen, bolí mne noha, proto existuje." Politzer nedovedl pochopit, že vlastně šok po zasažení autobusem je také pouhý dojem.

Jedním podprahovým důvodem, proč materialisté nemohou porozumět, je jejich strach z důsledku, jemuž by museli

čelit, kdyby to pochopili. Lincoln Barnett nám říká o strachu a nejistotě, kterou dokonce "kritika" tohoto předmětu vyvolává u materialistických vědců:

> Spolu s filosofickým omezením veškeré objektivní reality na stínový svět vnímání, si vědci uvědomují znepokojivé omezení lidských smyslů.[211]

Jakýkoli odkaz na skutečnost, že nemůžeme dosáhnout přímého kontaktu s původní hmotou a že čas je dojem, vyvolává ohromný strach u materialisty, neboť to jsou jedině představy, na co spoléhá jako na absolutní. V jistém smyslu si tyto bere za modly k uctívání; protože si myslí, že byl stvořen hmotou a časem, skrze evoluci.

Pokud si myslí, že se nemůže dostat k podstatě vesmíru, v němž žije, ani světa, vlastního těla, jiných lidí, jiných materialistických filosofů, jejichž myšlenkami je ovlivněn—zkátka k ničemu—cítí se přemožen hrůzou toho všeho. Vše, na čem je závislý a v co věří náhle mizí. Cítí zoufalství, které bude v podstatě zakoušet o Soudném dni v jeho pravém smyslu jak je popsáno ve verši **"A tehdy se vydají nevěřící na milost Bohu a ztratí se od nich to, co si lživě vymyslili."** (Súra an-Nahl: 87)

Odtud se tedy materialista snaží přesvědčit sám sebe, že doopravdy konfrontuje vnější, původní hmotu a tvoří "důkaz." Uhodí pěstí o zeď, nakopává kameny, křičí a ječí. Ale od skutečnosti nemůže nikdy utéct.

Tak jako materialisté chtějí vymazat tuto realitu ze své mysli, tak také chtějí, aby ji odložili ostatní lidé. Uvědomují si, že pokud by se pravá povaha hmoty stala lidem obecně známou, primitivnost jejich vlastní filosofie a ignorance jejich pohledu na svět by byla najednou odhalená pro každého k vidění. Nezůstala by podstata, na níž by mohli racionalizovat svoje hlediska. Tyto obavy vysvětlují, proč jsou tak rozrušení zde sdělovanými fakty.

Bůh stanovuje, že obavy nevěřících budou na věčnosti zesíleny. O Soudném dnu budou osloveni takto:

> **V den, kdy je všechny shromáždíme, řekneme těm, kdož byli modloslužebníky: "Kde jsou ti, které jste k Bohu přidružovali a jež jste si vymyslili?" (Súra al-An'am: 22)**

Na Věčnosti budou nevěřící svědky, jak je jejich majetky, děti a blízcí přátelé opouštějí a mizí. Předstírali, že jsou v kontaktu se svými originály na světě a lichotili si jako partneři s Bohem. Bůh prohlašuje tento fakt ve verši **"Pohleď, jak sami proti sobě lžou a jak je opustili ti, které si vymyslili."** (Súra al-An'am: 24)

Zisk věřících

Tyto skutečnosti—že hmota není absolutní a že čas je dojem—zneklidňují materialisty, ale pro pravé věřící je opak pravdou. Lidé s vírou v Boha se radují, že vnímali tajemství za hmotou, protože tato realita je klíč ke každé otázce. S tímto jsou všechny záhady odemčeny a jeden může snadno pochopit mnoho témat, kterým bylo dříve těžko rozumět.

Jak řečeno dříve, témata smrti, Ráje, Pekla, Věčnosti a změn dimenzí budou pochopena. Důležité otázky jako, "Kde je Bůh?," "Co existovalo před Bohem?," "Kdo stvořil Boha?" "Jak dlouho bude trvat pobyt v hrobě?" "Kde jsou Ráj a Peklo?" a "Existují nyní Ráj a Peklo?" budou snadno zodpovězeny. Jakmile je pochopeno, že Bůh stvořil celý vesmír z ničeho, potom otázky "Kdy?" a "Kde?" ztratí smysl, protože nebude zbývat žádný čas ani prostor. Když je porozuměno nekonečnosti, lze pochopit, že Peklo, Ráj a Země jsou stejná místa. Je-li pochopena věčnost, bude pochopeno, že všecko se odehrává v jediném okamžiku: Nic není třeba očekávat, a čas nemíjí, protože všecko se už stalo a skončilo.

Je-li toto pochopeno, svět se stává Rájem pro každého věřícího. Všechny stresující materiální obavy, starosti a strachy zmizí. Osoba pochopí, že celý vesmír má jednoho jediného Panovníka, že On tvoří celý fyzický svět jak si přeje a že vše, co musí udělat je obrátit se k Němu. Pak se cele podřídí Bohu **"aby Mu byl oddaným služebníkem"**. (Súra Al 'Imran: 35)

Pochopit toto tajemství je největší výhra na světě.

S tímto tajemstvím je odhalena jiná velice důležitá skutečnost zmiňovaná v Koránu: fakt, že **"Bůh je blíže člověku než jeho tepna krční."** (Súra Qaf: 16) Jak každý ví, krční tepna je uvnitř v těle. Co může být osobě bližší než jeho nitro? Tuto situaci lze snadno vysvětlit faktem, že se nemůžeme dostat ze své mysli. Tento verš může být mnohem lépe pochopen porozuměním tomuto tajemství.

Toto je holá pravda. Mělo by být pevně stanoveno, že neexistuje jiný pomocník a poskytovatel pro člověka než Bůh. Nic není absolutní, jen Bůh; On je jedinou absolutní bytostí, u Které může jeden hledat útočiště, prosit o pomoc a počítat s odměnou.

Kamkoli se obrátíme, všude je tvář Boží …

POZNÁMKY

1. Cliff, Conner, "Evoluce vs. kreacionismus: Na obranu vědeckého myšlení", International Socialist Review (měsíční časopisecký dodatek k Militant), listopad 1980.
2. Ali Demirsoy, Kalitim ve Evrim (Dědičnost a evoluce), Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, str. 61.
3. Michael J. Behe, Darwinova černá skříňka, New York: Free Press, 1996, str. 232-233.
4. Richard Dawkins, Slepý hodinář, London: W. W. Norton, 1986, str. 159.
5. Jonathan Wells, Ikony evoluce: Věda nebo mýtus? Proč většina toho co učíme o evoluci je špatná, Regnery Publishing, 2000, str. 235-236
6. Dan Graves, Věda víry: Čtyřicet osm životopisů historických vědců a jejich křesťanská víra, Grand Rapids, MI, Kregel Resources.
7. Věda, filosofie a náboženství: Symposium, 1941, CH.13.
8. Max Planck, Kam jde věda?, www.websophia.com/aphorisms/science.html.
9. H. S. Lipson, "Pohled fyzika na Darwinovu teorii", Evoluční trendy u rostlin, sv 2, č. 1, 1988, str. 6.
10. Ač Darwin přišel s tvrzením, že jeho teorie je zcela nezávislá na té Lamarckově, postupně začal spoléhat na Lamarckova tvrzení. Hlavně 6. a 7. vydání O původu druhů je plné příkladů Lamarckovy "dědičnosti získaných znaků". Viz Benjamin Farrington, Co Darwin opravdu řekl, New York: Schocken Books, 1966, str. 64.
11. Michael Ruse, "Nedoslovná antievoluce", AAAS Symposium: "Nový Antievolucionismus," 13.února 1993, Boston, MA.
12. Steven M. Stanley, Makroevoluce: Vzory a proces, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, str. 35, 159.
13. Colin Patterson, "Kladistiky", Rozhovor s Brianem Leekem, Peterem Franzem, 4.března 1982, BBC.
14. Jonathan Wells, Ikony evoluce: Věda nebo mýtus? Proč je mnoho z toho co učíme o evoluci špatné, Regnery Publishing, 2000, str. 141-151
15. Jerry Coyne, "Ne jen černé a bílé ", recenze Michael Majerusova Melanismu: Evoluce v akci, Nature, 396 (1988), str. 35-36
16. Stephen Jay Gould, "Návrat nadějných příšer", Natural History, sv.86, červenec-srpen 1977, str. 28.
17. Charles Darwin, O původu druhů: Faksimile prvního vydání, Harvard University Press, 1964, str. 189.
18. Tamtéž, str. 177.
19. B. G. Ranganathan, Původy?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
20. Warren Weaver, "Genetické účinky atomového záření", Science, sv. 123, 29.června 1956, str. 1159.
21. Gordon R. Taylor, Celká evoluční záhada, New York: Harper & Row, 1983, str. 48.
22. Michael Pitman, Adam a evoluce, London: River Publishing, 1984, str. 70.
23. Charles Darwin, O původu druhů: Faksimile prvního vydání, Harvard University Press, 1964, str. 179.
24. Charles Darwin, O původu druhů, Oxford University Press, New York, 1998, str. 140, 141, 227.
25. Derek V. Ager, "Povaha fosilního záznamu", Zprávy britské geologické asociace, sv 87, 1976, str. 133.
26. Mark Czarnecki, "Obrození kreacionistické křížové výpravy", MacLean's, 19.ledna 1981, str. 56.
27. R. Wesson, Za přírodním výběrem, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, str. 45
28. David Raup, "Konflikty mezi Darwinem a paleontologií", Bulletin, Field Museum of Natural History, sv 50, leden 1979, str. 24.
29. Richard Monastersky, "Záhady orientu", Discover, duben 1993, str. 40.
30. Richard Fortey, "Kambrijská exploze explodovala?", Science, sv 293, č 5529, 20.července 2001, str. 438-439.
31. Tamtéž.
32. Richard Dawkins, Slepý hodinář, London: W. W. Norton 1986, str. 229.
33. Douglas J. Futuyma, Věda před soudem, New York: Pantheon Books, 1983, str. 197.
34. Charles Darwin, O původu druhů: Faksimile prvního vydání, Harvard University Press, 1964, str. 302.
35. Stefan Bengston, Nature, sv. 345, 1990, str. 765.
36. Nová živočišná fylogeneze: Spolehlivost a významy, Zprávy přírodní akademie věd, 25.dubna 2000, sv 97, č 9, str. 4453-4456.
37. Tamtéž.
38. Gerald T. Todd, "Evoluce plic a původ kostnatých ryb: Nahodilý vztah", American Zoologist, sv. č. 4, 1980, str. 757.
39. R. L. Carroll, Paleontologie obratlovců a evoluce, New York: W. H. Freeman and Co. 1988, str. 4.; Robert L. Carroll, Vzorce a procesy evoluce obratlovců, Cambridge University Press, 1997, str. 296-97
40. Edwin H. Colbert, M. Morales, Evoluce obratlovců, New York: John Wiley and Sons, 1991, str. 99.
41. Jean-Jacques Hublin, Hamlynova encyklopedie prehistorických zvířat, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, str. 120.
42. Jacques Millot, "Coelacanth", Scientific American, sv. 193, prosinec 1955, str. 39.
43. Bilim ve Teknik Magazine, listopad 1998, č: 372, str. 21.
44. Robert L. Carroll, paleontologie a evoluce obratlovců, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, str. 198.
45. Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı" (Tajemství očí a křídel), Bilim ve Teknik, č. 203, říjen 1984, str. 25.
46. Nature, sv. 382, 1.srpen 1996, str. 401.
47. Carl O. Dunbar, Historická geologie, New York: John Wiley a synové, 1961, str. 310.
48. L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, The Auk, sv. 98, 1980, str. 86.
49. Tamtéž, str. 86; L. D. Martin, "Původy vyšších skupin tetrapodů", Ithaca, New York: Comstock Publising Association, 1991, str. 485, 540.
50. S. Tarsitano, M. K. Hecht, Zoologický žurnál Linného společnosti, sv. 69, 1985, str. 178; A. D. Walker, Geologický magazín, sv. 177, 1980, str. 595.
51. Pat Shipman, "Ptáci to dělají... Dělali to dinosauři?", New Scientist, 1.února 1997, str. 31.
52. "Starý pták", Discover, 21.března 1997.
53. Tamtéž
54. Pat Shipman, "Ptáci to dělají... Dělali to dinosauři?", str. 28.
55. Robert L. Carroll, Vzorce a procesy evoluce obratlovců, Cambridge University Press, 1997, str. 280-81.
56.. Jonathan Wells, Ikony evoluce, Regnery Publishing, 2000, str. 117.
57. Pat Shipman, "Ptáci to dělají... Dělali to dinosauři?", str. 28.
58. Tamtéž
59. Roger Lewin, "Kosti savců, předkové se obalují masem", Science, sv 212, 26,června 1981, str. 1492.
60. George Gaylord Simpson, Život před člověkem, New York: Time-Life Books, 1972, str. 42.
61. R. Eric Lombard, "Přehled evolučních principů savčího středního ucha, Gerald Fleischer", Evoluce, sv 33, prosinec 1979, str. 1230.
62. David R. Pilbeam, "Přearanžování našeho rodokmenu", Nature, červen 1978, str. 40.
63. Earnest A. Hooton, Nahoru od opa, New York: McMillan, 1931, str. 332.
64. Malcolm Muggeridge, Konec křesťanství, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, str. 59.
65. Stephen Jay Gould, "Hloupost Smithe Woodwarda", New Scientist, 5.února 1979, str. 44.
66. Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, sv 10, str. 133.
67. Stephen Jay Gould, "Hloupost Smithe Woodwarda", New Scientist, 5.dubna 1979, str. 44.
68. W. K. Gregory, "Hesperopithecus zjevně ani op ani člověk", Science, sv 66, prosinec 1927, str. 579.
69. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Ota Benga: Pygmej v zoo, New York: Delta Books, 1992.
70. David Pilbeam, "Lidé ztrácejí raného předka", Science, duben 1982, str. 6-7.
71. C. C. Swisher III, W. J. Rink, S. C. Antón, H. P. Schwarcz, G. H. Curtis, A. Suprijo, Widiasmoro, "Poslední Homo erektus z Jávy: Potenciální souběžnost s Homo sapiens v Jihovýchodní Asii", Science, svazek 274, číslo 5294, vydání 13.prosinec 1996, str. 1870-1874; viz též, Jeffrey Kluger, "Ne tak vyhynulý nakonec: Primitivní Homo Erektus mohl žít dost dlouho, aby koexistoval s moderními lidmi, Time, 23.prosince 1996.

72. Solly Zuckerman, Za věží ze slonoviny, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 75-94.
73. Charles E. Oxnard, "Místo Australopiteků v lidské evoluci: Objekt pochybnosti", Nature, sv 258, str. 389.
74. Holly Smith, Americký žurnál fyzické antropologie, sv 94, 1994, str. 307-325.
75. Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, sv 369, 23.června 1994, str. 645-648.
76. Tim Bromage, New Scientist, sv 133, 1992, str. 38-41.
77. J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo a způsob evoluce hominidů", Nature, sv 292, 1981, str 113-122.
78. C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, Atlas lidské evoluce, 2.b. New York: Rinehart and Wilson, 1979.
79. Alan Walker, Scientific American, sv 239 (2), 1978, str. 54.
80. Bernard Wood, Mark Collard, "Lidský rod", Science, sv 284, č 5411, 2,duben 1999, str. 65-71.
81. Marvin Lubenow, Kosti sváru, Grand Rapids, Baker, 1992, str. 83.
82. Boyce Rensberger, The Washington Post, 19.listopad 1984.
83. Tamtéž.
84. Richard Leakey, Dělání lidstva, London: Sphere Books, 1981, str. 116.
85. Marvin Lubenow, Kosti sváru, Grand Rapids, Baker, 1992. str. 136.
86. Pat Shipman, "Pochybující Dmanisi", American Scientist, listopad-prosinec 2000, str. 491.
87. Erik Trinkaus, "Těžké časy mezi Neandrtálci", Natural History, sv 87, prosinec 1978, str. 10; R. L. Holloway, "Mozek Neandrtálců: Co bylo primitivní", Americký žurnál fyzické antropologie Dodatek, sv 12, 1991, str. 94.
88. Alan Walker, Science, sv 207, 1980, str. 1103.
89. A. J. Kelso, Fyzická antropologie, 1.edice, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, str. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, sv 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, str. 272.
90. S. J. Gould, Natural History, sv 85, 1976, str. 30.
91. Time, listopad 1996.
92. L. S. B. Leakey, Původ Homo Sapiens, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, str. 25-29; L. S. B. Leakey, Podle důkazu, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974.
93. "Je toto tvář naší minulosti", Discover, listopad 1997, str. 97-100.
94. A. J. Kelso, Fyzická antropologie, 1.edice 1970, str. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, sv 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, str. 272.
95. Donald C. Johanson & M. A. Edey, Lucy: Počátky lidstva, New York: Simon & Schuster, 1981, str. 250.
96. Science News, sv 115, 1979, str. 196-197.
97. Ian Anderson, New Scientist, sv 98, 1983, str. 373.
98. Russell H. Tuttle, Natural History, březen 1990, str. 61-64.
99. Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", Focus, sv 39, 1996, str. 178.
100. Elaine Morgan, Jizvy evoluce, New York: Oxford University Press, 1994, str. 5.
101. Solly Zuckerman, Za věží ze slonoviny, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 19.
102. Robert Locke, "Rodinné boje", Discovering Archaeology, červenec/srpen 1999, str. 36-39.
103. tamtéž.
104. Henry Gee, v Hledání času: Za fosilním záznamem k nové historii života, New York, The Free Press, 1999, str. 126-127.
105. W. R. Bird, O původu druhů Revidováno, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, str. 298-99.
106. "Hoyle o evoluci", Nature, sv 294, 12.listopad 1981, str. 105.
107. Ali Demirsoy, Kalitim ve Evrim (Dědičnost a evoluce), Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, str. 64.
108. W. R. Bird, O původu druhů Revidováno, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, str. 304.
109. Tamtéž, str. 305.
110. J. D. Thomas, Evoluce a víra, Abilene, TX, ACU Press, 1988. str. 81-82.
111. Robert Shapiro, Původy: Skeptikův průvodce stvořením života, New York, Summit Books, 1986. str.127.
112. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, Evoluce u vesmíru, New York, Simon & Schuster, 1984, str. 148.
113. Tamtéž, str. 130.
114. Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi (Fabbri Britannica Science Encyclopaedia), sv 2, č 22, str. 519.
115. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Původ života, Kalifornie: 1979, str. 14.
116. Stanley Miller, Molekulární evoluce života: Současný stav prebiotické syntézy malých molekul, 1986, str. 7.
117. Kevin Mc Kean, Bilim ve Teknik, č 189, str. 7.
118. J. P. Ferris, C. T. Chen, "Fotochemie směsi metanu, dusíku a vody jako model atmosféry primitivní země", Žurnál americké chemické společnosti, sv 97:11, 1975, str. 2964.
119. "Nový důkaz o evoluci rané atmosféry a života", Buletin americaké meteorologické společnosti, sv 63, listopad 1982, str. 1328-1330.
120. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Původ života, Kalifornie, 1979, str. 25.
121. W. R. Bird, O původu druhů Revidováno, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, str. 325.
122. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Původ života, Kalifornie: 1979, str. 25.
123. Tamtéž.
124. S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemický původ buněk", Chemical Engineering News, 22.června 1970, str. 80.
125. Frank B. Salisbury, "Pochybnosti o moderní syntetické teorii evoluce", American Biology Teacher, září 1971, str. 336.
126. Paul Auger, De La Physique Theorique a la Biologie, 1970, str. 118.
127. Francis Crick, Život sám: Jeho původ a povaha, New York, Simon & Schuster, 1981, str. 88.
128. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim (Dědičnost a evoluce), Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, str. 39.
129. Homer Jacobson, "Informace, reprodukce a původ života", American Scientist, leden 1955, str. 121.
130. Reinhard Junker & Siegfried Scherer, "Entstehung und Geschichte der Lebewesen", Weyel, 1986, str. 89.
131. Michael Denton, Evoluce: Teorie v krizi, London: Burnett Books, 1985, str. 351.
132. John Horgan, "Na počátku", Scientific American, sv. 264, únor 1991, str. 119.
133. G.F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospekty porozumění původu světa RNA", V RNA světě, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, str. 13.
134. Jacques Monod, Náhoda a nezbytnost, New York: 1971, str.143.
135. Leslie E. Orgel, "Původ života na Zemi", Scientific American, říjen 1994, sv. 271, str. 78.
136. Gordon C. Mills, Dean Kenyon, "Svět RNA: Kritika", Origins & Design, 17:1, 1996.
137. Brig Klyce, RNA svět, http://www. panspermia.org/rnaworld.htm
138. Chandra Wickramasinghe, Rozhovor v London Daily Express, 14.srpen 1981.
139. Pierre-P Grassé, Evoluce živých organismů, New York: Academic Press, 1977, str. 103.
140. Tamtéž, str. 107.
141. Norman Macbeth, Darwin Retried: Apel na rozum, Boston: Gambit, 1971, str. 101.
142. Malcolm Muggeridge, Konec křesťanství, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, str. 43.
143. Loren C. Eiseley, Nesmírná cesta, Vintage Books, 1958, str. 186.
144. Charles Darwin, O původu druhů: Faksimile prvního vydání, Harvard University Press, 1964, str. 184.
145. Norman Macbeth, Darwin Retried: Apel na rozum, Harvard Common Press, New York: 1971, str. 33.
146. Tamtéž, str. 36.
147. Loren Eiseley, Nesmírná cesta, Vintage Books, 1958. str. 227.
148. H. Lisle Gibbs a Peter R. Grant, "Oscilace výběru Darwinových pěnkav", Nature, 327, 1987, str. 513; pro více podrobností viz Jonathan Wells, Ikony evoluce, 2000, str. 159-175.
149. Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialog: Pokračování výměny s dr. Edward E. Maxem", 2001, http://www.trueorigin. org/spetner2.ap
150. Tamtéž
151. Tamtéž
152. Francisco J. Ayala, "Mechanismy evoluce", Scientific American, sv. 239, září 1978, str. 64.
153. Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialog: Pokračování výměny

s dr. Edward E. Maxem", 2001, http://www.trueorigin. org/spetner2.ap
154. S. R. Scadding, "Poskytují zakrnělé orgány důkaz pro evoluci?", Evolutionary Theory, sv. 5, květen 1981, str. 173.
155. Merckův manuál lékařské informace, Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.
156. H. Enoch, Stvoření a evoluce, New York: 1966, str. 18-19.
157. Frank Salisbury, "Pochybnost o moderní syntetické teorii evoluce", American Biology Teacher, září 1971, str. 338.
158. Dean Kenyon & Percival Davis, Od pand a lidí: Centrální otázka biologických původů, (Dallas: Haughton Publishing, 1993), str. 33.
159. Michael Denton, Evoluce: Teorie v krizi, London, Burnett Books, 1985, str. 145.
160. William Fix, Prodavači s kostmi: Prodávání evoluce (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), str. 189.
161. W. R. Bird, O původu druhů revidováno, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, str. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, Od pand a lidí , Haughton Publishing Co., 1990, str. 35-38.
162. W. R. Bird, O původu druhů revidováno, str. 98-99, 199-202.
163.Michael Denton, Evoluce: Teorie v krizi, London: Burnett Books, 1985, str. 290-91.
164. Hervé Philippe a Patrick Forterre, "Kořeny univerzálního stromu života nejsou spolehlivé", Žurnál molekulární evoluce, sv. 49, 1999, str. 510
165. James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Míchej a spojuj ve stromu života", Science, sv. 283, 1999, str. 2027
166. Carl Woese, "Univerzální předek", Zprávy národní akademie věd, USA, 95, (1998) str. 6854
167. Tamtéž
168. Jonathan Wells, Ikony evoluce , Regnery Publishing, 2000, str. 51
169. G. G. Simpson, W. Beck, Úvod do biologie, New York, Harcourt Brace and World, 1965, str. 241.
170. Keith S. Thompson, "Ontogeneze a fylogeneze rekapitulována", American Scientist, sv. 76, květen/červen 1988, str. 273.
171. Francis Hitching, Krk žirafy: Kde se Darwin pletl, New York: Ticknor and Fields 1982, str. 204.
172. Richard Lewontin, "Démony hnaný svět", The New York Review of Books, 9.ledna 1997, str. 28.
173. Robert Shapiro, Původy: Skeptikův průvodce stvořením života na Zemi, Summit Books, New York: 1986, str. 207.
174. Hoimar Von Dithfurt, Im Anfang War Der Wasserstoff (Tajemná noc dinosaurů), sv 2, str. 64.
175. Ali Demirsoy, Kalitim ve Evrim (Dědičnost a evoluce), Ankara: Meteksan Publishing Co., 1984, str. 61.
176. Tamtéž, str. 61.
177. Tamtéž, str. 94.
178. Bilim ve Teknik, červenec 1989, sv. 22, č.260, str.59
179. Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, str.92
180. David Attenborough, Život na Zemi: Přírodní historie, Collins British Broadcasting Corporation, červen 1979, str.236
181. David Attenborough, Život na Zemi: Přírodní historie, Collins British Broadcasting Corporation, červen 1979, str.240
182. Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi, str.185-186
183. WalterMetzner, http://cnas.ucr.edu/ ~bio/ faculty/Metzner.html
184. National Geographic, září 1995, str.98
185. Bilim ve Teknik, leden 1990, str.10-12
186. David Attenborough, Život ptáků, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1998, str.47
187. James L.Gould, Carol Grant Gould, Život na okraji, W.H.Freeman and Company, 1989, str. 130-136.
188. David Attenborough, Soukromý život rostlin, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, str. 81-83.
189. Encyklopedie plazů a obojživelníků, Publikováno v USA Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, str. 35.
190. Frederick Vester, Denken, Lernen, Vergessen, vga, 1978, str.6
191. R.L.Gregory, Oko a mozek: Psychologie vidění, Oxford University Press Inc. New York, 1990, str. 9.
192. Lincoln Barnett, Vesmír a doktor Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, str. 20.
193. Orhan Hancerlioglu, Dusunce Tarihi (Historie myšlení), Istanbul: Remzi Bookstore, 6.edice, září 1995, str. 447.
194. V.I.Lenin, Materialismus a empirokritika, Progress Publishers, Moscow, 1970, str. 14.
195. Bertrand Russell, Abeceda relativity, George Allen and Unwin, London, 1964, str. 161-162.
196. R.L.Gregory, Oko a mozek: Psychologie vidění, Oxford University Press Inc. New York, 1990, str. 9.
197. Ken Wilber, Holografické paradigma a jiné paradoxy, str.20
198. George Politzer, Principes Fondamentaux de Philosophie, Editions Sociales, Paris 1954, str. 53.
199. Orhan Hancerlioglu, Dusunce Tarihi (Historie myšlení), Istanbul: Remzi Bookstore, 6.edice, září 1995, str. 261.
200. George Politzer, Principes Fondamentaux de Philosophie, Editions Sociales, Paris 1954, str. 65.
201. Paul Davies, Tanrı ve Yeni Fizik, (Bůh a nová fyzika), přeloženo Murat Temelli, Im Publishing, Istanbul 1995, str. 180-181.
202. Rennan Pekunlu, "Aldatmacanin Evrimsizligi", (Neevoluce klamu), Bilim ve Utopya, prosinec 1998 (V.I.Lenin, Materialismus a empirokritika, Progress Publishers, Moscow, 1970, str. 334-335).
203. Alaettin Senel, "Evrim Aldatmacasi mi?, Devrin Aldatmacasi mi?", (Evoluční klam nebo klam epochy?), Bilim ve Utopya, prosinec 1998.
204. Imam Rabbani Hz. Mektuplari (Dopisy Rabbaniho), sv.II, 357, Dopis, str.163.
205. Francois Jacob, Le Jeu des Possibles, University of Washington Press, 1982, str.111.
206. Lincoln Barnett, Vesmír a doktor Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, str. 52-53.
207. Tamtéž., str. 17.
208. Tamtéž., str. 58.
209. Paul Strathern, Velká myšlenka: Einstein a relativita, Arrow Books, 1997, str. 57.
210. Lincoln Barnett, Vesmír a doktor Einstein, William Sloane Associate, New York, 1948, str. 84.
211. Tamtéž., str. 17-18.